

22

寻找爱情的笨小姐

Trần Thị Huyền

寻找爱情

世界图书出版公司

世界图书出版公司
SHIJI SHUJI CHUBAN GONGSI

VÔ DANH@KITESVN.COM

TRÂU
TIÊU
THU

PHÍ
NGÃ
TỰ
TÔN

TÌM
KIẾM
TÌNH
YÊU

Đừng
loại bỏ
ai đó

1

ISBN 978-604-61-1111-1

【寻觅】
PUNCE

匪我
思存

ielwonicun
works

Never
leave me
alone

这一生可能遇见许多人，
但觉得最深最真的只有那一个。
这世界可能有千种百种爱情，却寻寻觅觅，
最属于自己的，只有这一。

邹小姐

寻找爱情的

Trâu Tiêu Thụ Tìm Kiếm Tình Yêu

Tác giả: Phi Ngã Tư Tôn

Chuyển ngữ & Beta: 0o0g3mini0o0

Nhà xuất bản: 新世界出版社

Số trang: 464

ISBN: 9787510444876

Ngày phát hành: 9/2014

Beta: _Sữa_

Làm ebook: Ryta (đã xin phép)

Nguồn chữ: 0o0g3mini0o0.wordpress.com

Nguồn ebook: <http://nghiepdu.net>

Giới thiệu

Ai ai cũng đang tìm kiếm tình yêu, kể cả những người cảm thấy mình không đủ tư cách để đi tìm. Thật ra tình yêu rất công bằng, lúc bạn đợi nó một thời gian có thể sẽ phát hiện ra tình yêu đã ở ngay

cạnh. Điều bạn cần làm chẳng qua chỉ là quay đầu nhìn thấy nó mà thôi.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Phiên ngoại nhỏ](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Phiên ngoại 1](#)

[Phiên ngoại 2](#)

[Phiên ngoại 3](#)

[Phiên ngoại 4](#)

[Lời cuối sách](#)

Thiepdu.net

Chương 1

Đã lâu rồi tôi không mơ thấy Tô Duyệt Sinh, ở trong mộng anh ta so với mười năm trước giống nhau như đúc, giống đến mức cả hồn đàn cũng giống.

Anh ta mặc sơ mi trắng ngồi trên sofa, đôi chân thon dài, đường may trên quần tây thẳng tắp, tựa như được dao xén ra. Ánh nắng chiếu lên gương mặt, lúc anh ta cười khoe miệng khẽ nhếch, tựa như người bị trúng gió. Đương nhiên đây là tôi ác độc nói xấu thôi, kỳ thật mọi người đều nói Tô Duyệt Sinh rất đẹp trai, ngay cả Bảo Lệ cũng nói: “Ôi trời, Tô tiên sinh giống Tom Cruise quá đi...”

Mỗi lúc như thế tôi thường nói móc: “Thế ra họ Tô kia diện mạo giống người ngoại quốc?”

“Không phải diện mạo, mà là khí chất! Khí chất cô biết không?” Bảo Lệ liếc xéo tôi một cái, “Nói cô cũng không hiểu, cô thì biết cái gì gọi là đàn ông? Cái gì gọi là khí chất?”

Bảo Lệ là cô nàng nổi tiếng hàng đầu hiện nay, chị cả của Trạc Hữu Liên tiếng tăm lừng lẫy, vô số các đại gia giàu có quỳ gối dưới góc váy cô ấy. Trên giang hồ còn đồn rằng cô ấy rất ‘Vượng phu’, nghe nói người đàn ông nào ở cạnh cô ấy đều được thuận buồm xuôi gió, sự nghiệp như ý. Cũng vì thế ba chữ Uông Bảo Lệ hiển nhiên là tượng trưng cho thân phận cùng địa vị, càng khiến họ vội vàng, càng bất kể cực khổ, cánh đàn ông đều lấy sự xuất hiện của cô ấy là điều vạn hạnh. Suốt cả đêm, cô ấy ở trong khu ghế lô, lúc ngồi chỗ này lúc ở chỗ kia, hát đôi ba câu, uống nửa chén rượu, chỉ riêng tiền boa thôi đã đếm tới mỏi tay. Nếu Bảo Lệ sinh ra ở thời cổ đại, bảo đảm so với hoa khôi Lý Sư Sư càng giống hơn.

Bất quá vào những lúc tranh luận về đàn ông, tôi thường thường đều cười nhạt với Bảo Lệ: “Thế cô thì biết cái gì gọi là đàn ông? Cái

gì gọi là đẹp trai? Đừng cậy vào vị trí đầu bảng của cô, còn có tôi đây là tú bà đó!”

Đúng vậy, tôi là tú bà, hơn nữa cũng không phải loại tú bà tầm thường. Bởi vì gần như toàn bộ các Night club có tiếng ở thành phố này khi được liệt kê ra, tám chín phần mười đều là do tôi làm chủ. Câu lạc bộ lớn nhất gọi là ‘Trạc Hữu Liên’, có quy định dành cho hội viên, kiểm tra tư cách so với hội đánh Golf còn muốn nghiêm khắc hơn. Người bên ngoài thường đồn đại ‘Trạc Hữu Liên’ rất ảo diệu huyền bí, nào là suối rượu rừng thối, nào là xa hoa rục rĩ, chẳng qua vì đây là vùng ngoại thành, hiển nhiên chiếm cứ một vùng núi rừng rộng lớn, non xanh nước biếc đan xen với vô số lâu các. Từ bên ngoài nhìn thoáng qua, cũng giống như những khu du lịch bình thường. Nếu muốn bàn về ưu điểm, thì chính là khu ghé lô có âm thanh tốt, rượu bán là loại đắt tiền. Thời điểm đó tôi còn rất do dự, bởi vì lúc A Man quản lý việc thu mua đem đơn hàng ra, loại rượu đắt hủ chết người này được sản xuất từ nhà máy nổi tiếng nhất của Pháp, đơn mua liệt kê chính là mấy ngàn chai, một lần mua cho cả năm xài, rốt cuộc là đang định mở Night club hay xây hầm chứa rượu? Tôi còn chần chừ, vừa vặn Tô Duyệt Sinh đang mất hứng, thấy tôi cầm tờ đơn hàng ngăn người không để ý tới mình, đại thiếu gia lại càng không cao hứng, đoạt lấy tờ đơn liếc mắt một cái, cười lạnh: “Anh còn tưởng chuyện gì ghê gớm, chẳng qua là mua mấy chai rượu thôi, chẳng lẽ em không gom nổi chút tiền này?”

Chỉ những lúc Tô Duyệt Sinh bực bội mới nói bằng giọng Thượng Hải, vừa nghe thấy giọng Thượng Hải của anh ta tôi liền biết điều mà cười nịnh: “Phải phải, chỉ là vừa rồi em có suy nghĩ, loại rượu này mua thì hiển nhiên không có vấn đề gì, bất quá để bán được hết thì biết đến ngày tháng năm nào? Anh cũng biết, mấy người đó mặc dù có tiền, nhưng thành thật mà nói không hiểu chút gì về rượu”.

Quả nhiên tâm tình đại thiếu gia tốt lên rất nhiều, nói: “Lũ nhà giàu mới nổi, thôi thì đặt thêm loại Lafite cho bọn họ uống đi!”

A Man cầm tờ đơn đặt hàng sau khi đã được chỉnh sửa làm bầm bết mãi, cho đến khi tôi liếc mắt nhìn anh ta: “Là Tô tiên sinh nói đó, thêm Lafite”. A Man thế này mới thu liễm lại một chút, Tô Duyệt Sinh là đại hủ, mọi người đều sợ anh ta, cho nên tôi mới cáo mượn oai hùm.

Trạc Hữu Liên mới khai trương ngày đầu việc kinh doanh đã tốt đến mức đáng kinh ngạc, công càng cao, kiểm tra tư cách càng nghiêm ngặt, người bên ngoài càng thêm ba hoa tô vẽ. Hơn nữa vừa lúc Tô Duyệt Sinh có mặt tại đây, lại gặp dịp hôm nay là sinh nhật theo lịch dương của anh ta, gia đình bọn họ đều lấy sinh nhật theo lịch âm làm chuẩn, sinh nhật ngày dương lịch đều không coi trọng, bất quá đám bạn bè đàn đúm kia nhận thấy đây là cơ hội thú vị để tụ họp, nên giục dây anh ta mở party tại Trạc Hữu Liên, trong lúc nhất thời các nhà quyền quý trong thành phố đều lấy việc nhận được thiệp mời này làm vinh dự. Trạc Hữu Liên trở thành địa điểm tụ họp của các đại gia quyền thế, ngay cả ba chữ Trâu Thất Xảo cũng theo đó mà được một lần vẻ vang, mọi người đều nói Tô thiếu gia xưa nay khiêm tốn, hiếm khi khoa trương mà nay lại nể mặt tôi như thế, có thể thấy được tôi ở trong cảm nhận của Tô thiếu gia không phải bình thường.

Trạc Hữu Liên mới ra quân đã thành công, đắt thì vẫn đắt, đến mức thường thường ngay chính tôi khi nhìn mấy tờ hóa đơn còn phải cẩn rắng hóp một hơi khí lạnh. Vậy mới nói con người sao cứ thích bị ngược, đắt như vậy, mà mấy kẻ có tiền cứ người sau tiếp bước người trước chen chân đến đây cầu cho được cái thẻ hội viên.

Tôi từ trong mộng tỉnh lại, cả người đổ mồ hôi lạnh, đồng hồ báo thức chỉ hướng 9h rưỡi, rèm cửa sổ bị kín, đến một tia sáng cũng không xuyên vào được. Hai lớp thủy tinh ngăn cách tiếng ồn ào náo động bên ngoài, trời đã sáng hẳn rồi, toàn thành phố lúc này kẻ đi làm người đến trường, nhưng đối với tôi mà nói, thời gian vẫn còn

sớm chán. Nghề này của chúng tôi, đều là hai giờ chiều mới rời giường.

Tôi nằm trên giường suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc hiểu được bản thân vì sao lại mơ thấy Tô Duyệt Sinh, bởi vì hôm nay là ngày giỗ mẹ.

Mẹ mất cũng gần mười năm rồi, theo thông lệ ở quê tôi, đến năm giỗ thứ ba sẽ đem những món đồ của người đã khuất đi thiêu hủy, sau đó mới ở trước mộ phần lập một tấm bia, từ nay về sau người nằm đây sẽ chân chính cáo biệt trần thế, không cần quan tâm kiêng dè đến ngày sinh ngày mất của người đó nữa, cũng không tất yếu phải về thăm mộ phần dập đầu thắp nén hương.

Tôi là người vô cùng bất hiếu, 7 ngày đầu sau ngày mẹ mất thậm chí lễ 49 ngày cũng không về dập đầu thắp hương cho bà, lúc đó tôi bệnh thật sự nghiêm trọng, thiếu chút nữa chết luôn rồi. Đợi đến khi tôi xuất viện được đã là hơn nửa năm sau.

Tô Duyệt Sinh đưa tôi đến viếng mộ bà, mộ táng ở ngoại ô, trong khu nghĩa trang vô cùng sang trọng và đắt đỏ. Ngôi mộ của mẹ nằm ở vị trí đặc biệt tốt, lát đá cẩm thạch trắng đen rõ ràng, tựa như một cây đàn dương cầm, đá cẩm thạch phơi dưới nắng mặt trời nóng bỏng. Lúc tôi đặt bó hoa hồng xuống, trong lòng chỉ nghĩ mong nó đừng làm hoa hồng héo mất.

Mẹ thích nhất là hoa hồng, tôi mua nó ở cửa hàng hoa tốt nhất, vừa được vận chuyển từ Bungari về. Lúc bó hoa nhân viên cửa hàng còn bắt chuyện hỏi thăm: “Chị tặng hoa cho ai ạ?”

Tôi nói: “Mẹ chị.”

Cô nhân viên này theo tôi thấy tuổi tác ước chừng còn rất trẻ, khi cười lên hai mắt cong cong như vầng trăng khuyết, nói: “Vậy bác ấy nhất định sẽ rất vui! Hoa xinh đẹp thế cơ mà!”

Tôi cũng nghĩ vậy, nếu mẹ thật sự có thể thấy, bà nhất định sẽ rất vui.

Thời điểm buông bó hoa hồng xuống tôi thế nhưng không hề khóc, tôi hốt hoảng khi nghe thấy tiếng nước mắt rơi tí tách trên phiến đá nóng bỏng, nhưng khóe mắt vẫn khô khốc, tôi thật sự không khóc mà.

Trên đường về Tô Duyệt Sinh đưa cho tôi một chiếc chìa khóa, nói: “Căn nhà kia tôi thay em bán cho người ta rồi, giá cũng không tệ lắm, đủ mua một căn hộ chung cư ở trung tâm thành phố, tiền còn dư đã gửi vào ngân hàng”.

Tôi đặt khuỷu tay trên cửa kính xe, cầm tựa lên cánh tay, gió mênh mênh thổi loạn trên đầu. Mẹ để lại cho tôi này nọ kỳ thực không nhiều lắm, ngoài căn phòng đầy quần áo túi xách hàng hiệu, còn lại là ngôi biệt thự kia. Hiện giờ nhà đã bán, quần áo túi xách đều bị Tô Duyệt Sinh cho người quăng bỏ, cái gì cũng không còn.

Mà không, trong ngân hàng còn một khoản tiền lớn nữa, tiền đó cũng là mẹ để lại cho tôi. Bất quá tiền thì thôi không kể, tiền là cái gì, chẳng qua thêm vài chữ số trong sổ tiết kiệm. Lúc tôi sáu tuổi mẹ cứ nói với tôi như vậy, trên đời này có nhiều thứ tiền mua không được lắm, tỷ như sự thoải mái trong tâm hồn.

Cả đời này của mẹ không hề được vui vẻ.

Tôi chưa bao giờ muốn dẫm vào vết xe đổ của bà, nhưng tôi đã quen Trình Tử Lương.

Lúc mẹ nghe nói tôi có qua lại với Trình Tử Lương, bà hỗn hển đánh tôi một bạt tai, đó là lần đầu tiên trong đời bà ra tay đánh tôi, bà nói: “Có tấm gương trước mắt sao mà không ngoan ngoãn học theo?” Giọng nói đầy chua xót cùng tuyệt vọng, so với một bạt tai đánh vào mặt kia, càng làm tôi thấy khó chịu hơn.

Lúc đó tôi còn nhỏ, không biết bản thân đã làm sai chuyện gì, không biết thế gian này giữa người với người có sự khác biệt rất lớn. Đợi đến lúc tôi hiểu ra thì tất cả đã quá muộn màng.

Khó được một hôm thức dậy sớm như vậy, tôi ở trên giường lăn lộn một lúc mới đứng lên rửa mặt đánh răng, răng còn chưa đánh xong đã nhận được điện thoại của Tiểu Hứa, âm giọng lộ ra mấy phần lo lắng, trực tiếp nói thẳng: “Ô tiên sinh xảy ra chuyện”.

Tôi sợ tới mức thiếu chút nữa nuốt một ngụm kem đánh răng vào bụng, nhanh chóng nhổ ra sau đó hỏi: “Cái gì? Anh ta đang ở đâu?”

“Bệnh viện, bệnh viện XX.” Tiểu Hứa khẩn trương dặn dò một câu: “Nhớ đem theo vài bộ đồ ngủ của anh ấy đến đây”.

Tôi cúp điện thoại vào phòng chứa đồ tìm quần áo ngủ của Tô Duyệt Sinh, lòng như lửa đốt lấy một túi to nhét mấy bộ đồ vào, ngẫm nghĩ một chút lại nhét thêm cái khăn tắm khăn mặt của anh ta vào luôn. Tô Duyệt Sinh là người ưa sạch sẽ, khăn lông cái nào cái nấy đúng hiệu mới dùng, mấy thứ đồ gì đó của bệnh viện, dù là mới anh ta nhất định sẽ không quen xài.

Tôi lái chiếc Porsche đỏ ra khỏi nhà, túi quần áo to đặt chỗ ghế trước. Thời tiết hơi âm u, xuyên qua kính mắt thành phố trông như trời hoàng hôn. Gió thổi tung khiến mái tóc dài bay loạn, sợi tóc đánh vào mặt đau đớn, thừa dịp dừng đèn đỏ, tôi lục trong túi đồ lấy ra một cái khăn lụa buộc chặt tóc lại. Từ trong kính chiếu hậu tôi phát hiện bản thân đang hấp dẫn vô số ánh mắt của các lái xe trên đường.

Đổi lại là ngày thường, sau khi buộc tóc xong, tôi sẽ đắc ý dào dạt mà xoay người hướng đến mấy người đó vẫy tay hôn gió, bất quá hôm nay không có tâm tình này, Tiểu Hứa nói không rõ ràng, còn chưa biết Tô Duyệt Sinh xảy ra chuyện gì, nếu anh ta chết, tôi coi như xong đời.

Nhanh đuổi chậm đuổi cuối cùng cũng đến bệnh viện, mãi đến khi vào phòng bệnh mới nhẹ nhàng thở ra, bởi vì Tô Duyệt Sinh đang tức giận, còn có thể lớn tiếng răn dạy người ta thế kia, xem ra tính mạng không có gì đáng lo rồi.

Anh ta kiên quyết đòi xuất viện, bác sĩ một mực không cho, tôi đến vừa vặn giải vây tình hình. Viện trưởng cùng chủ nhiệm đều biết tôi, cười trừ: “Cô Trâu đến rất đúng lúc, cô hãy khuyên Tô tiên sinh đi”.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Miệng tôi chứa ý cười, nói không hiểu kỳ thực là giả, gương mặt Tô Duyệt Sinh bầm u một khối to, có vẻ như bị người ta đấm cho một đấm. Tô Duyệt Sinh mà cũng bị đánh, chuyện này quả thực vô cùng nhảm nhí. Chẳng lẽ chính cha anh ta đích thân ra tay, diễn cảnh đóng cửa dạy con à? Hoặc giả? Là bạn gái mới quá hung hãn mạnh mẽ, nhè ngay mặt của Tô thiếu gia mà tiếp đón? Hay tự anh ta rảnh rang dẫn chó đi dạo, bị con Nhị Cầu(1) kia kéo đập mặt vào cột điện?

(1) Có một điển tích kể chuyện về chú chó ngu ngốc tên là Nhị Cầu.

Tóm lại, dù là loại tình huống nào cũng khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Tiểu Hứa đúng lúc đánh gãy mọi loại liên tưởng của tôi: “Tô Tiên Sinh đuổi theo tên cướp, bị tên cướp đánh”.

“Phụt...” Tôi nhin không được chế nhạo: “Ôi đại công tử tấm thân nghìn vàng, phải cẩn thận chứ, được gì không mà bày đặt đuổi theo tranh giành với cướp?”

Mấy năm trước lúc tôi tan việc, một tên thối tha hại dân hại nước phá lũng lổp xe. Tôi đuổi theo phía sau bị tên đó giơ dao chém xuống, tôi đưa tay chặn kết quả cánh tay bị thương một đường dài thật dài, máu chảy đủ hủ chết người. Cuối cùng phải đến bệnh viện khâu. Lúc đó Tô Duyệt Sinh đang trong kỳ nghỉ lễ, qua điện thoại đường dài còn không quên cao hứng cười nhạo người gặp họa: “Được gì không mà bày đặt đuổi theo tranh giành với cướp”

Cho nên lần này tôi lấy nguyên văn hoàn trả, ngạc nhiên là Tô Duyệt Sinh thế nhưng không cãi lại, chẳng những thế còn có chút đăm chiêu. Tôi nghĩ đâu anh ta nhất định bị tên cướp đánh hỏng rồi.

Không quá vài ngày có tin đồn phong phanh truyền đến tai tôi, thì ra hôm đó Tô Duyệt Sinh đuổi theo tên cướp chính là anh hùng cứu mỹ nhân. Túi xách của cô gái nọ bị tên cướp giật chạy đi, vừa vịn anh ta đi ngang qua liền đuổi theo, tên cướp cuội mô tô tháo chạy bị anh ta dồn vào ngõ cụt, anh ta bỏ xe xuống vật lộn với tên cướp. Kết quả dưới sự giúp đỡ của dân chúng quanh đó bắt được tên cướp đưa vào đồn công an, bản thân thì bị thương.

Chuyện này cũng không phải vấn đề, vấn đề là cô gái được cứu giúp tên gọi Hương Tình. Sinh viên trường đại học XX, một cô gái tốt gia thế trong sạch nhã nhặn xinh đẹp, cha làm giáo sư, mẹ là nhân viên công chức nhà nước. Bạn bè mỗi khi nhắc đến tên cô ta hay trường học kia đều tỏ vẻ như sợ ý mà liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi cũng làm bộ như rất bình tĩnh, đáp lại lòng tốt của các bạn.

Tô Duyệt Sinh lần này thật lòng yêu đương, có người nói mỗi chủ nhật anh ta đều đến trường đón Hương Tình, cũng có người nói thường thấy anh ta cùng đi tản bộ với Hương Tình ở công viên. Nghe nói hai người họ mỗi người cầm một cây kem, vui vẻ hơn hờ như trẻ con.

Cuối cùng ngay cả Triệu Vân cũng nhịn không được nói móc tôi: “Em quả thật rất cố gắng tỏ vẻ bình thản ha?”

“Anh thiệt là”. Tôi cười tít mắt chậm rãi rót đầy ly rượu: “Việc gì em phải cố gắng tỏ vẻ bình thản chứ? Chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh còn không rõ tính em, có mua quần áo mới cũng phải mặc thử tại chỗ, em nơi nào cố gắng tỏ vẻ bình thản?”

Triệu Vân trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu, sau mới tức giận nói: “Để anh xem em có thể giả vờ tới khi nào”.

Quan hệ giữa Triệu Vân và Tô Duyệt Sinh rất tốt, trong đám bạn bè đàn đúm kia hai người họ là thân thiết nhất. Không hiểu vì sao những người bên cạnh Tô Duyệt Sinh đều thích tôi, có lẽ vì tính tôi dễ gần, có thể nói chuyện có thể vui đùa lại không cần người khác

phải nể mặt, mỗi lần có chuyện tôi luôn xuống đài nhường trước. Tôi lại phóng khoáng, chịu được mấy lời nói hươu nói vượn của họ, thời gian lâu dần, vô tâm vô phế cũng là một loại ưu điểm. Mỗi người đều coi tôi như anh em, cho nên cũng vì lòng nghĩa khí, Triệu Vân mới lo lắng cho tôi.

Kỳ thật tôi và Tô Duyệt Sinh cũng là anh em nghĩa khí, chứ đâu phức tạp như bọn họ nghĩ.

Chương 2

Chỉ là tôi không ngờ tới chuyện sau đó lại biến thành một trò khôi hài.

Tô Duyệt Sinh có việc cần phải sang Mỹ một chuyến, trước khi đi cố ý hẹn tôi ăn cơm. Tôi nghĩ đã mấy tháng rồi không gặp anh ta, nay nhận được triệu hồi, thụ sủng nhược kinh, vội vàng thay quần áo chỉnh tề đến điểm hẹn.

Trong gian phòng Tô Duyệt Sinh rất thận trọng giới thiệu Hương Tình cho tôi làm quen. Tôi cầm bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại không xương kia của Hương Tình, bật thốt lên: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Hương Tình là một cô gái dịu dàng ít nói, bất quá chỉ cười e lệ, Tô Duyệt Sinh liếc tôi một cái: “Nói bậy bạ gì đó?”

Tôi ngồi nghiêm chỉnh, Tô đại thiếu gia phó thác Hương Tình cho tôi, nói: “Hơn nửa tháng sau anh mới về được, em ở đây để ý chăm sóc Tình Tình nhiều một chút nhé”.

Tôi vỗ ngực nói: “Không thành vấn đề!”

Hương Tình bất quá chỉ mỉm cười yếu ớt, Tô Duyệt Sinh lại dặn dò kỹ lưỡng rằng cô ấy không ăn cay được, không sẽ dễ đau dạ dày, lại cẩn thận lưu ý xảy ra chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho anh ta ngay.

Mỹ nhân Như Ngọc, tôi cũng yêu.

Tô Duyệt Sinh vừa đi, tôi xem như bắt đầu sự nghiệp làm bảo mẫu siêu cấp. Mỗi ngày phái người đem một phần canh tình yêu đến trường học để tránh Hương Tình ăn không quen đồ ăn ở bên ngoài, mỗi chủ nhật cho người lái xe đưa Hương Tình về nhà, thỉnh thoảng Hương Tình cũng sẽ gửi tin nhắn cho tôi, đại để nội dung đều là:

“Chị Trâu ơi, em khỏe lắm, đi học đều đặn, cho nên không có đi đâu cả. Gần đây cũng không đau dạ dày, canh và đồ ăn chị gửi tới em đã nhận được, cảm ơn!”

Tôi còn nghĩ mọi việc sẽ cứ thế bình an vô sự cho tới khi Tô Duyệt Sinh trở về, kết quả hôm đó tôi còn chưa rời giường đã nhận được điện thoại mật báo của Triệu Vân: “Thất Xảo, bà Tô muốn tới đây, chiều nay máy bay đáp rồi, em cẩn thận đề phòng một chút”.

Tôi bất ngờ sợ tới mức một chút buồn ngủ cũng chẳng còn, vội vàng đứng lên, hỏi: “Bà ta tới làm gì?”

Triệu Vân rất khác thường, ngập ngừng một chút mới nói cho tôi biết: “Em chưa biết hả? Trình Tử Lương về nước”.

Tôi ước chừng sưng sốt thật lâu, sau một lúc mới nghe thấy tiếng cười khô cằn của chính mình: “Thế à, em đây lảng tránh một chút vậy”.

Trên đời này có vài người tôi không thể gặp, một là bà Tô, hai là Trình Tử Lương. Nhất là Trình Tử Lương, vừa nghe đến tên anh ta, tôi kỹ thật đã muốn bỏ chạy trốn chết.

Trên thực tế tôi cũng đã chạy trốn chết. Tôi nhanh chóng thu thập nọ trốn lên núi. Nhà của A Man vốn là ở vùng quê, về sau A Man xây một tòa nhà cho cha mẹ trên núi, trước mặt sông xanh, sau lưng núi cao, vườn nhà có trồng sơn trà quả nhãn, miễn bàn đến chuyện khung cảnh có bao nhiêu đẹp.

Trước đây tôi đã từng cùng A Man lên núi, hái muống sạch quả sơn trà trong vườn, kéo một thùng rau dưa tươi mới trở về thành phố, nơi đó cứ như chốn an nhàn của thần thánh, cho nên mỗi khi gặp chuyện nan giải, tôi đều bỏ chạy về đây.

Tôi ngay cả A Man cũng chưa nói, tự mình lái xe lên núi. Đúng là mùa đẹp nhất trong năm, ruộng bậc thang hai bên sườn đường cao tốc có nông dân đang cấy mạ, thỉnh thoảng mới xuất hiện một nhà

dân, trước nhà sau nhà đều là cây xanh. Cảnh đẹp trải dài cả đoạn đường, khắp non khắp núi ngập một màu xanh.

Qua khỏi cao tốc phải chạy thêm giờ đồng hồ đường núi nữa, lúc tới nhà A Man sắc trời đã chuyển sang hoàng hôn, tôi nhìn khói bếp lượn lờ trong hõm núi, tâm tình trở nên sung sướng. Nhẹ nhàng điều khiển chiếc xe thể thao lượn vòng trên đường núi, mỗi chỗ cua gấp gập gần như có loại cảm giác sáng khoái dâng tràn. Cái loại cảm giác sáng khoái xa xỉ như vậy đã nhiều năm rồi không có được, tuy tôi đang lẩn trốn, bất quá trong quá trình trốn chạy, cũng cần tận lực làm cho chính mình cảm thấy sung sướng một ít chứ.

Cha mẹ A Man đều biết tôi, nên đối với việc tôi đến đây không kinh ngạc lắm, thỉnh thoảng tôi cũng thường tự mình lái xe lên núi hái thức ăn. Họ đều là những người già đôn hậu, đối đãi với tôi như con cháu láng giềng, cũng không vì tôi là bà chủ của A Man mà tỏ vẻ khúm núm với tôi. Mẹ của A Man vì có tôi đến nên ra sau vườn hái thức ăn, nói muốn xào thịt khô cho tôi. Tôi với bà cũng nhau đi rửa rau, sau đó nấu cơm.

Không gian trong núi cực kỳ yên tĩnh, nhất là ban đêm, bầu trời đầy sao, ngẩng đầu là có thể thấy được. Chúng tôi ngồi trong sân nói chuyện chơi, mẹ A Man hái mấy quả sơn trà thật to cho tôi ăn, cứ nói liên miên nhường những quả mềm mại lại cho tôi.

“A Man cũng sắp ba mươi rồi”. Mẹ A Man không phải không có thần sắc lo lắng: “Đến giờ vẫn không thấy nó dẫn bạn gái về nhà chơi. Cô Trâu nè, cô là lãnh đạo, cô nhớ giúp nó để tâm chút nhé”.

Tôi thiếu chút nữa bị sơn trà làm nghẹn, khó khăn nuốt xuống, đành phải cười trừ: “Dạ dạ, con sẽ nghĩ cách giới thiệu cho anh ấy một cô gái tốt”.

Cả ngày bị người ta gọi cô Trâu cô Trâu, ngay cả A Man mỗi lúc khách sáo cũng gọi tôi một tiếng ‘Chị Trâu’, tôi thậm chí đã quên kỳ thật tuổi của tôi so ra còn nhỏ hơn A Man.

Buổi tối tôi ngủ sớm lạ kỳ, cũng ngủ say đến kỳ lạ, ngay cả nằm mơ cũng không có lấy một chút. Sáng sớm tôi bị tiếng ồn của mấy con chim trong rừng phía sau núi đánh thức. Trời vừa tờ mờ sáng, rèm cửa nhà A Man chỉ là vải bông đơn giản, mẹ A Man là một bà nội trợ cần mẫn, giặt giũ rất sạch sẽ. Từ cửa sổ bên cạnh tôi nhìn chằm chằm ra ngoài, nhìn bầu trời từng chút từng chút sáng dần, tiếng chim kêu cũng thưa thớt xuống, thay vào đó là tiếng gà trống vỗ cánh, ò ó o, quả là chiếc đồng hồ báo thức cực kỳ tốt.

Thời điểm Tô Duyệt Sinh gọi điện thoại cho tôi, tôi đang ở vườn rau hái đậu que với mẹ A Man, đậu tằm ăn vào mùa này là ngon nhất, xào lên vừa giòn vừa non mềm, thực cứ như vào miệng là tan, thêm mấy ngày nữa đậu sẽ già, chừng đó chỉ có thể thêm gia vị nấu thành đậu ngũ vị mà thôi. Tôi tràn ngập phấn khởi đi hái đậu tằm còn đọng sương sớm. Tiếng di động vang lên, Tô Duyệt Sinh gọi điện thoại đường dài, tôi không dám không tiếp, cũng may hiện giờ thời đại phát triển, tuy cách một ngọn núi nhưng tín hiệu vẫn không bị ngắt quãng, nói chuyện điện thoại cũng không bị ảnh hưởng gì. Tô Duyệt Sinh hỏi tôi ở đâu, tôi cũng không dám không nói thật.

Tô Duyệt Sinh rất kinh ngạc: “Một mình em chạy lên núi làm gì thế?”

Tôi thành thật nói với anh ta: “Dì anh đến đây, em nghĩ dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, lên núi hái mấy món ăn cũng tốt”.

Không được gọi bà Tô là ‘Bà Tô’, tôi chặt chẽ nhớ rõ điểm kiêng kỵ này.

Tô Duyệt Sinh nói móc tôi: “Hóa ra tiền đồ của em chỉ đến mức đây? Người phụ nữ kia có thể dọa em thành như vậy hả?”

Tôi không hé răng, Tô Duyệt Sinh biết năm đó tôi làm việc cho bà Tô từng ăn qua không ít đau khổ, mà anh ta thích nhất là đối nghịch với mẹ kế, đây cũng chính là nguyên nhân năm đó anh ta cứu tôi, bằng không tôi đã sớm không biết bị thổi rữa trong cống ngầm nào rồi.

Người nhà họ Tô tính tình cổ quái, Tô Duyệt Sinh chưa bao giờ thừa nhận bà Tô là người trong nhà, mà bà Tô tôi cũng không thể trêu vào.

Tôi còn báo cáo tình hình với Tô Duyệt Sinh, Hướng Tình tốt lắm, tuy rằng tôi chạy trốn, nhưng vẫn giao phó việc cho A Man, A Man làm việc Tô Duyệt Sinh hẳn sẽ yên tâm. Quả nhiên, Tô Duyệt Sinh rất vừa lòng với an bài của tôi, bởi vì anh ta không yêu cầu hướng giải quyết khác, chỉ nói: “Khoảng thứ năm tuần sau anh mới về được”.

Khó gặp dịp Tô Duyệt Sinh thông báo hành tung của mình, tôi phải nói là thụ sủng nhược kinh, mất mấy giây sau mới phản ứng lại kịp, cái này đương nhiên không phải anh ta đang báo cáo hành tung với tôi, vì thế vội vàng nói: “Em sẽ nói với Hướng Tình”.

Đoán chừng tâm tình Tô Duyệt Sinh cũng không tệ lắm, còn nói chuyện phiếm thêm mấy câu với tôi rồi mới gác máy.

Tôi cho rằng mình sẽ ở lại trong núi vài ngày, không ngờ tới buổi chiều đã bị nhiễu loạn. Hướng Tình bị xe taxi đụng trúng bị thương trước cổng trường học. A Man gọi điện thoại báo cho tôi biết, tôi sợ tới mức vội vã lái xe quay về thành phố.

Lúc về tới thành phố thì đúng ngay giờ cao điểm, thời tiết oi bức, mây đen đầy trời, mây đen che phủ thành phố như muốn vỡ tung ra thành từng mảnh trút xuống một trận mưa to nặng hạt. Có lẽ trời sắp mưa to, bất quá mới tầm sáu bảy giờ mà sắc trời đã u ám như sắp đến nửa đêm, đèn xe mở sáng rực, đồ đồ ngừng ngừng trên cầu vượt uốn cong thành một con sông ngoằn ngoèo.

Tôi mở mui xe ra, ngay cả hấp thu không khí cũng muốn nhiều hơn người ta, lại lo lắng trời mưa, một đường lo lắng lại lo lắng. Khó khăn chạy tới bệnh viện, dưới tầng hầm còn chật cứng, không có chỗ đậu xe. Tôi túm lấy bảo vệ loay hoay gần nửa ngày, anh ta mới lên đưa tôi tới khu đậu xe dành cho nhân viên bác sĩ trong bệnh viện, ngón tay chỉ vào một chỗ trống, nói với tôi: “Đó là chỗ đậu xe của

chủ nhiệm, mấy ngày nay ông ấy phải đi họp ở bên ngoài, nên tạm thời cô có thể đậu ở đây một chút”.

Tôi liên tục nói cảm ơn, sau đó chạy vội về hướng khu cấp cứu mà đi.

Tô Duyệt Sinh từng nói móc tôi, nói tôi là cô gái duy nhất hẳn từng gặp chân mang giày gót cao 10 phân mà còn có thể bước đi như bay. Tôi cười nói: “Những cô gái mang giày gót cao 10 phân người người đều có thể bước đi như bay, bất quá bọn họ ở trước mặt anh đều phải giả vờ che giấu, em đâu cần che giấu, cho nên anh mới nhìn thấy được đấy thôi”.

Vừa vào khu cấp cứu, liền nhìn thấy một đồng bệnh nhân đang ở đây xếp hàng chờ thang máy, tôi nhìn nhìn dòng người xếp thành hàng dài, quyết tâm thôi thì mình cứ theo lối thoát hiểm mà lên cho xong, dù sao chỉ tới lầu 7 thôi.

Lúc đi đến lầu hai, đột nhiên nghe ầm một tiếng, tia chớp tựa như gàn trong gang tấc từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến tôi hoảng sợ. Mưa to ào ào trút xuống. Bầu trời sớm đã tối đen, một tràng tiếng sấm vang lên như trống trận. Nơi này vốn là lối thoát hiểm, bình thường rất ít người đi, lúc này càng là vắng vẻ chỉ có mình tôi. Trong cầu thang cách khoảng rất xa mới có một chiếc đèn nhỏ, bất quá vì tiếng sấm ù ù làm cho không gian lúc chớp lúc tắt. Mỗi ngọn đèn vẫn ở vị trí xa, rất xa rất xa, ngọn đèn kia cũng vô cùng yếu ớt, nhắc tôi nhớ tới một bộ phim kinh dị. Tôi đè nén sợ hãi trong lòng, bắt đầu ca hát. Mỗi khi tôi hoảng sợ sẽ hát lên, có lẽ đây là tật xấu từ lúc nhỏ, hồi nhỏ mẹ tôi bận rộn chuyện ở thẩm mỹ viện, thường thường khóa trái cửa để tôi một mình trong phòng, tôi ngủ cho đến nửa đêm thì tỉnh lại, sợ chết, cho nên thường thường lại ca hát tự dỗ giấc cho chính mình. Đến bây giờ tật xấu này vẫn còn, sợ sét đánh, sợ chết, vì thế mới ca hát.

Tôi cũng không biết mình hát sai điệu lạc nhịp gì, đi thang bộ lên tầng khiến tôi mệt muốn hết hơi, nhịp thở không ổn định, hát dĩ

nhiên sẽ khó nghe. Lúc đi đến tầng 5, tôi phát hiện có người đang ngồi trên cầu thang. Đúng lúc này tiếng sấm dần ngừng lại, không có ánh sáng của đèn, tôi chỉ thấy trong bóng tối mơ hồ có bóng người, dường như ai đang ngồi đó, tôi lấy can đảm ho khan một tiếng, chiếc đèn vẫn như cũ không sáng lên. Ngay cả khi tôi vỗ tay đèn cũng không sáng lên, xem ra nó bị hỏng rồi. Đúng ngay lúc này, tia chớp ở bên ngoài lóe lên phá tan bóng tối, trong nháy mắt chỗ hàng hiên kia bị ánh sáng từ tia chớp kia soi sáng, tôi mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

‘Gió là em, mưa là em, mưa gió bão bùng đều là em’.

Lúc trước Trương Ái Linh viết về Hồ Lan Thành rằng: “Một mình anh ngồi trên sofa, tiếng chuông gió vang vang trong gian phòng yên tĩnh, bên ngoài mưa gió bão bùng, đầy khắp núi đồi đều là hôm nay”. Khi đó tôi còn là một thiếu nữ ham mê văn chương nên học thuộc lòng mấy câu này. Mỗi lúc có mưa rền gió dữ, Trình Tử Lương bị kẹt trong sân bay, chuyển bay hủy bỏ, hai chúng tôi cách nhau hơn ngàn cây số, không thể gặp nhau. Nói chuyện điện thoại xong lại gửi tin nhắn, tôi đem những lời ca này từng chữ từng chữ viết lên gửi cho anh ta, anh ta trả lời tin nhắn của tôi, chính là mười ba chữ này.

Tia chớp sớm đã tắt, tiếng sấm ù ù, ngọn đèn vẫn không sáng, trong hàng hiên tối đen như mực. Tôi thực sự khinh thường chính mình, đã qua lâu như vậy rồi mà vẫn còn cảm thấy có người giống Trình Tử Lương. Lúc vừa mới rời khỏi anh ta, có đôi khi ở trên đường cái nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ trông giống anh ta, đều lén lút nhìn nhiều thêm một chút. Thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn luôn mơ mộng, huống chi đây còn là mối tình đầu.

Có người nói mối tình đầu khó quên, tôi nghĩ đây cũng là một loại tình cảm non nớt, lần đầu yêu đương, đau là đau, thương là thương, ngọt là ngọt, chua xót là chua xót. Trên mạng từng xôn xao một tấm

anh chụp vô cùng nổi danh, một bà lão bán cam, bên cạnh đề tấm bảng với mấy chữ xiêu vẹo: “Ngọt quá mỗi tình đầu”.

Bạn bè trên mạng hiểu ý đều cười, mấy ai có được mỗi tình đầu ngọt ngào đâu?

Mà người có dáng vẻ giống Trình Tử Lương này cũng rất kỳ quái, một mình ngồi ở cầu thang, chẳng lẽ có chuyện gì đau lòng? Nghe nói bệnh viện thường có rất nhiều người nháy lâu, nên cửa sổ đều lắp song sắt, có thể bẻ được song sắt là phi thường khó khăn, chẳng lẽ người này là bệnh nhân hoặc người nhà bệnh nhân, do có điều luẩn quẩn trong lòng nên mới ngồi đây?

Tôi vừa miên man suy nghĩ vừa tiếp tục đi lên trên, lòng băn khoăn có nên nhiều chuyện khuyên nhủ người ta hay không, đi qua từng bậc từng bậc thang lâu, đi thêm mấy chục bước nữa sẽ đến lầu 7.

Tôi lên thêm một bậc thang nữa, người kia đột nhiên gọi một tiếng rõ ràng: “Thất Xảo?”

Tôi ngây ngẩn cả người.

Ngoài cửa sổ sấm chớp nổi lên, tiếng mưa rơi như trút. Anh ta sững sờ đứng đó, cũng không nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, anh ta mới nói: “Thật là em sao?”

Chương 3

Giọng anh ta rất nhẹ, xen lẫn cùng tiếng mưa rơi âm âm vang dội, dường như đứt quãng. Câu hỏi chỉ có bốn chữ, nghe cũng không rõ ràng, tôi cảm thấy hoảng hốt như đang trong giấc mơ. Không, đây không phải mơ, tôi chưa bao giờ mơ thấy Trình Tử Lương cả.

Tôi và Trình Tử Lương không có chuyện gì tốt đẹp để nói với nhau, từ sau khi trở mặt đã không còn gặp lại. Thời gian qua đi đã lâu lắm rồi, bây giờ nhớ tới đều là một mảnh mơ hồ. Năm đó anh ta quyết tuyệt buông tay với tôi, tôi cũng cứng miệng đáp trả. Mấy chuyện tình yêu này nợ rất kỳ lạ, dường như đến cuối cùng mọi người đều lấy nó làm dao đâm cho đối phương hấp hối. Tôi dần dần lấy lại tinh thần. Không, đây không phải Trình Tử Lương, Trình Tử Lương sẽ không ngồi hút thuốc ở hàng hiên, cũng sẽ không ngồi chờ cầu thang. Rất có thể anh ta đang dò xét tôi, mà tôi thì có chút khó nắm bắt. Tôi chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp Trình Tử Lương trong tình huống gì, cũng không tính đến chuyện gặp lại anh ta, lúc trước tuyệt tình như vậy, không phải là để từ nay về sau không bao giờ gặp nữa hay sao?

Trong lúc tôi còn đang kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, cửa hàng hiên đột nhiên bị mở ra, có người hỏi: “Trình tiên sinh? Anh đâu rồi?”

Lúc Trình Tử Lương quay đầu trả lời, tôi đã một phen hăng hái đi qua người anh ta rồi.

Tôi trèo một hơi lên thang lầu 7, đẩy cánh cửa thoát hiểm nặng nề ra, đột nhiên bị bậc xi măng chênh lệch mấy ly trên sàn phòng làm vấp ngã. Giày cao gót mười ly làm tôi thiếu chút nữa ngã bầm dập mặt mũi. Cô y tá đi ngang qua thấy thế vội đỡ tôi dậy, lúc này tôi mới nhận ra bản thân đang đổ mồ hôi lạnh khắp người. Vài phút mới rồi quả thực như bị bóng đè, khiến tinh thần tôi hốt hoảng, thì ra người đó thực sự là Trình Tử Lương? May mắn anh ta không đuổi theo,

bằng không thấy tôi té xuống thế này, không biết anh ta sẽ nghĩ thế nào đây?

Thẳng một đường đến phòng phẫu thuật, bước chân tôi vẫn có chút yếu ớt, hơi lảo đảo, có lẽ do cú ngã vừa rồi, nhưng nếu thật sự là Trình Tử Lương, hẳn anh ta sẽ không đuổi theo đâu? Giờ này ngày này, liệu có nên gặp lại nhau?

Tôi gặp được A Man, anh ta giới thiệu bác sĩ điều trị cho tôi biết. Sau khi Hương Tình bị ngã được đưa đến phòng y tế trường, vốn bản thân Hương tình cũng cảm thấy không có gì đáng ngại, chẳng qua bị trầy da một chút, nhưng A Man vẫn rất lo lắng nên hối thúc chuyển đến bệnh viện, vừa chuyển viện liền cho kiểm tra phát hiện xuất huyết bên trong, vỡ lá lách, vừa mới phẫu thuật xong, may mắn phẫu thuật đúng lúc cũng vô cùng thuận lợi.

Tôi và bác sĩ nói chuyện trong chốc lát, nhìn nhìn thời gian, giờ này bên Mỹ còn chưa sáng, tôi quyết định tạm thời khoan gọi điện cho Tô Duyệt Sinh, nhất định anh ta còn chưa rời giường đâu.

Hương Tình bị gây tê nên chưa tỉnh, tôi đem phòng bệnh này nọ sắp xếp ổn thỏa, lại gọi điện thoại cho công ty cung ứng quen biết, yêu cầu họ an bài một người giúp việc có kinh nghiệm nấu cơm, về phần hộ lý, tìm y tá trưởng hỏi thăm là được. Chờ xong hết thầy mọi chuyện đã hơn chín giờ tối, lúc này tôi mới gọi điện thoại cho Tô Duyệt Sinh đơn giản tường thuật lại mọi chuyện xảy ra.

Có vẻ Tô Duyệt Sinh đang có việc gấp cần ra ngoài, sau khi nghe xong rất đơn giản đáp: “Biết rồi”.

Thật không khác gì Hoàng đế.

Lúc này tôi mới phát hiện chân chính mình đang bị thương, mắt cá chân đã sưng to, A Man kinh ngạc hỏi, tôi nói: “Lúc nãy ra khỏi thang máy sơ ý bị ngã”.

A Man kiên trì tìm bác sĩ khoa ngoại đến khám cho tôi, xác nhận chỉ là bầm phần mềm, bác sĩ kê cho tôi một ít thuốc cao, lại dặn dò tôi chườm đá lạnh. A Man lái xe đưa tôi trở về 'Trạc Hữu Liên', trên đường anh ta đột nhiên hỏi tôi: "Cô Trâu, tối nay cô làm sao vậy?"

"Hả?"

"Cả đêm tôi thấy cô tâm thần có vẻ không yên". A Man nói:
"Chuyện này Tô Tiên Sinh cũng không thể trách cô, cô đã chăm sóc Hương Tình rất chu đáo rồi, tai nạn xe cộ là chuyện ngoài ý muốn thôi".

Tôi cứ nghĩ trải qua mấy năm lặn lội trong giang hồ, bản thân đã sớm luyện được trăm ngàn gương mặt, thậm chí có đôi khi mang mặt nạ quá lâu, còn tưởng đã sớm mặt và da liền cùng một khối, không ngờ người bên cạnh chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu. Tôi cười khan hai tiếng nói: "Tôi đâu có sợ, Tô Duyệt Sinh cũng không phải cọp".

Có lẽ A Man nhận ra tôi giấu đầu hở đuôi, tự tôi còn cảm nhận được giọng nói của chính mình lộ ra chút chột dạ nữa là, nên tốt hơn hết là ngậm miệng lại.

Trạc Hữu Liên vẫn náo nhiệt như vậy, náo nhiệt chẳng qua là bề ngoài, bên trong lại cất chứa bao điều tăm tối. Trong đại sảnh to lớn, đa số là khách quen, tụ tập đông đủ dưới ngọn đèn thủy tinh, người người đều xinh đẹp lộng lẫy. Phần lớn khách cũng không tụ tập ở đại sảnh ra vào, các khách quen đều đặt chỗ trong khu ghế lô trước hết rồi, thường thường còn bao một gian riêng cho mình. Xe từ chỗ cửa lớn queo thẳng vào làn đường bí mật, người bên ngoài ngay cả khách khứa đến cái đèn đuôi xe cũng không thấy được.

Việc kinh doanh đêm nay tốt lắm, đột nhiên mưa to rồi ngừng hẳn, trên đường giao thông không tiện, khách khứa đều đến trễ, lúc này ngay cả ghế lô trong khu lầu chính cũng đã chật người.

Nói không tự hào là giả, nơi này là vương quốc của tôi, mỗi đêm nhìn chúng mỹ nhân trang điểm xinh đẹp như nước liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Tôi trở lại văn phòng, Trần Quy nhận được điện thoại thông báo của A Man từ sớm, xa xa đi ra nghênh đón, thấy tôi khập khiễng tiến vào vội vàng đỡ lấy, miệng thẳng thừng oán giận. Trần Quy oán giận là chuyện thường như cơm bữa, anh ta xã giao với khách khứa, nói chuyện với ai cũng mang vài phần hồn dỗi cùng nhiệt tình, đối với tôi riết cũng theo thói quen mà tự nhiên, giờ ngón tay lên chỉ chỉ vào trán tôi, thiếu chút nữa đục thủng một lỗ luôn, anh ta oán hận quở trách: “Bị thương đến mức như vậy, còn đi làm làm gì? Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày không được sao? May mắn cô là bà chủ ở đây, bằng không người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ thế nào về Trạc Hữu Liên chúng ta, có khi còn tưởng chúng ta xấu xa đến mức ngay cả người bị thương cũng không cho nghỉ phép!”.

Tôi nói: “Trên chuyên cần dưới noi gương thôi, bà chủ mới không thể nhàn hạ”.

Trần Quy mím môi cười không ngừng: “A, may quá tôi không lén lười biếng, bằng không còn tưởng ai đó rung cây gõ đầu hồ!”

Tôi thuận tay néo mặt Trần Quy một phen: “Tiểu mỹ nhân, sao ta lại gõ đầu nàng?”

Trần Quy liếc tôi một cái, đẩy tay tôi ra, “Cô tưởng tôi là cây à? Tôi là hồ nhé!”

Tôi cười ha ha, vịn tường quẹo vào văn phòng.

Mấy ngày không tới, công việc tồn đọng chồng chất. Chúng tôi tuy là mở cửa kiếm món tiền nhỏ, nhưng cũng đang ở thời điểm kinh doanh tốt, hơn nữa lại đang áp dụng hình thức quản lý hiện đại hóa, trong hệ thống OA có một đồng thư đang cần tôi phản hồi.

Tôi vág đầu hoa mắt một hồi mới trả lời hết mớ thư, đang định nằm xuống sofa trong văn phòng chớp mắt một chút Trần Quy lại thông thả bước vào, tiến tới trước bàn làm việc của tôi ngồi xuống, một tay chống cằm, ngo ngác nhìn tôi một lúc rồi đột nhiên bùi ngùi thở dài.

Tôi liếc mắt nhìn anh ta: “Gì nữa đây?”

Trần Quy lắc lắc thân mình, nói: “Cô Trâu, cô từng yêu ai chưa?”

Trong lòng tôi nháy dưng, Trần Quy nói: “Lúc không gặp anh ta, trong lòng giống như bị mèo cào, gặp rồi, trong lòng càng giống như mèo một vồ bắt lấy. Biết rõ anh ta không cùng loại với cô, cô vẫn muốn vì anh ta mà đau lòng roi lệ. Khóc cũng vì anh ta, cười cũng vì anh ta, có rất nhiều lần thề thốt muốn quên hẳn anh ta, nhưng chỉ trong chớp mắt nhìn thấy anh ta, lại lập tức tràn ngập phần khởi. Thật sự là oan nghiệt từ kiếp trước”.

Tôi phúi phúi cánh tay nổi da gà, hỏi lại: “Anh lại yêu thương ai hả?”

Trần Quy liếc tôi một cái: “Cái gì mà ‘lại’? Nghe cứ như tôi là người ‘nay Tần mai Sở’! Nhiều năm qua, trừ anh ta ra tôi còn yêu ai nữa đâu?”

Tôi thành khẩn nói với Trần Quy: “Trần Quy, chúng ta biết nhau đã mười năm rồi, theo tôi làm việc buôn bán, anh và A Man đều là những phụ tá đắc lực của tôi, giữa hai người các anh, tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ. Chuyện tình cảm của các anh tôi cũng rất lo lắng quan tâm, hi vọng anh có thể êm đẹp vượt qua, bất quá đoạn tình cảm này của anh, thật lòng tôi thấy không khả quan, hay là thôi đi!”

Người trong lòng của Trần Quy tên Tề Toàn, Tề Toàn tên tuy kỳ lạ, nhưng dáng vẻ cũng tuấn tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng. Hơn nữa Tề thị nổi tiếng là gia đình phú quý, Tề công tử từ trước tới giờ chỉ thích gái đẹp, cho nên Trần Quy cũng chỉ có thể đơn phương mà yêu thôi. Bất quá Tề gia cũng thật nể mặt Tô Duyệt Sinh, Tề công tử

thường thường lui tới ủng hộ việc kinh doanh của Trạc Hữu Liên chúng tôi. Hôm nay hỏi cũng không hẳn là hỏi, xem ra Tề công tử lại tới nữa rồi đây. Mỗi lần nhìn thấy Tề công tử, Trần Quy liền thở dài thở ngắn, muốn ta thán thật lâu. Cũng may anh ta chỉ yêu đơn phương chứ không quấy rầy Tề công tử, tôi cảm thấy Tề công tử chắc chẳng bao giờ ngờ có một người đàn ông đang đau khổ yêu bản thân mình, tôi chuyển đề tài hỏi: “Hôm nay Tề công tử đến với ai?”

“Hôm nay nói là giúp một người bạn tốt đón khách phương xa, có rất nhiều người đến đây, hơn nữa còn mở tiệc tiếp đón rất nhiều người, quả thật vô cùng náo nhiệt”.

Tôi nói: “Tôi bị trật chân, không tiện ra gặp mặt, nếu anh nguyện ý, thay tôi đưa một chai rượu đỏ tới nhé”.

Trần Quy thở dài: “Mấy người đó ai cũng uống say, làm ầm cả lên, tôi cũng không muốn gặp”. Lời tuy nói vậy, nhưng vẫn gọi điện thoại cho người xuống hầm rượu lấy một chai rượu đỏ tới, tự mình đưa qua.

Điểm tốt nhất của Trần Quy chính là đây, công ra công, tư ra tư, mặc dù có chút nữ tính trường, nhưng chưa bao giờ lễ mề chậm chạp, anh ta và A Man tính tình đều ngay thẳng, tỉ mỉ tinh tế, cho nên một người đối nội, một người đối ngoại, một người quản lý nhân sự, một người quản lý tiền bạc, xem như dưới tay tôi đang có ông Hanh ông Cáp(1) trợ lực.

(1) Ông Hanh ông Cáp: hai vị thần giữ cửa Miếu của đạo Phật, một người phun khí trắng từ mũi, một người phun khí vàng từ miệng.

Tôi ở trong văn phòng ngủ được một lúc, đột nhiên bị tiếng đập cửa làm bừng tỉnh, cô Tổng trưởng ca kia e dè sợ sệt nói cho tôi biết, Trần Quy uống say rồi mà mấy người đó vẫn không buông tha y, một phen ầm ỹ nhất định đòi tôi và Trần Quy ra uống hai chén, cô ấy thấy tình hình không ổn nên mới đến báo cho tôi biết.

Tửu lượng của Trần Quy vốn rất tốt, chỉ là vừa nhìn thấy Tề công tử liền ba hồn đánh mất hai phách, e là không chống cự được bị người chuốc say, nên mới không ngăn cản người chạy đến tìm tôi. Tôi vừa tỉnh ngủ, bản thân cũng biết bộ dáng đầu bù tóc rối này hẳn không thể ra gặp người vội đến phòng vệ sinh rửa mặt, chải đầu lại lần nữa, vẽ chân mày trang điểm một phen xong xuôi mới đến ‘Thính Giang Thanh’ giải vây cho Trần Quy.

‘Thính Giang Thanh’ là gian lầu độc lập, cạnh một dòng sông nhỏ, sau lưng có núi trước mặt có sông, năm phía ban công đều là cảnh sông nước tuyệt đẹp vô song, đây là tòa lầu trang trí đẹp nhất trong ‘Trạc Hữu Liên’. Tôi vừa vào ‘Thính Giang Thanh’, liền thấy bốn năm người nằm ngủ trên sofa ngoài đại sảnh, xem ra thật sự là say hết cỡ rồi.

Uống say cũng không sao, mấy vị công tử này đều có chừng mực, sẽ không chơi đùa quá mức. Trên lầu hai có tiếng người ồn ào, có người ca hát, cũng có người khiêu vũ, Trần Quy ngồi trên sofa, khí sắc rất tốt, chỉ là đôi mắt đỏ ngầu... anh ta uống rượu chưa bao giờ bị đỏ mặt, chỉ có đôi mắt chuyển đỏ, nói vậy thật sự đã uống say đây.

Tôi liếc mắt một cái liền thấy mọi người đều tề tựu đông đủ ở đây, Tề công tử hôm nay cũng uống nhiều lắm, vẻ mặt hoàn toàn không giống ngày thường, vừa nhìn thấy tôi, liền cười hì hì nói: “Bà chủ đến rồi... Thất Xảo ca hát là tuyệt nhất, mau tới đây, hát một bài cho mọi người nghe đi!”

Tôi vốn đang tựa vào vai Công Chủ, mượn vài phần lực tới đây cười dài nói: “Tề tổng tha cho tôi đi, anh xem chân tôi nè, sưng thành như vậy rồi còn chạy đến đây kính rượu với anh, là anh đó nha, chứ người khác tôi mới không chịu. Anh xem phần thành ý này của tôi mà tạm thời bỏ quá cho cái thân tàn này đi ha”.

Tề Toàn rung đùi đắc ý nói: “Không được! Tôi cũng đâu có bắt em nhảy, ở đây chúng tôi có người nổi tiếng hát hay đó nha, đến đây đến đây, hát một bài ‘Bởi vì yêu’ đi! Tử Lương! Tử Lương đâu rồi?”

Có người trả lời nói là đi toilet, tôi ngoài cười mà trong lòng khó chịu, nói: “Tề tổng ca hát cũng khỏi chê nha, hay là hai chúng ta cùng hát chung đi?”

“Không được!” Tề Toàn lắc đầu như trống bỏi, nói: “Tôi phải giới thiệu người bạn mới này cho em biết, Trình Tử Lương! Trình Tử Lương! Thận của anh mệt à? Vào toilet nửa ngày rồi mà vẫn không xong!”

Xa xa có người đáp lời một tiếng, Tề Toàn hưng phấn vẫy tay với anh ta: “Mau tới mau tới, tôi giới thiệu bà chủ ở đây cho anh biết, Tử Lương, đây là bà chủ của Trạc Hữu Liên, cô Trâu, Trâu Thất Xảo!”

Chương 4

Không ngờ đời này của tôi còn có lúc bắt tay nói lời hân hạnh gặp mặt với Trình Tử Lương. Tôi cảm thấy trên mặt chính mình sắp cười đến cứng đờ luôn rồi, cũng may lông mi giả đủ dày đủ chặt, nhờ vậy không ai nhìn rõ ánh mắt tôi. Tôi rũ mắt xuống cúi đầu, âm giọng bình tĩnh: “Hân hạnh được gặp Trình tiên sinh”.

“Tử Lương mới từ nước ngoài về, Thất Xảo, hai người thật đúng là có duyên đó”.

Lòng tôi trấn định lại một chút, trong vòng một đêm gặp Trình Tử Lương hai lần, nếu đây là ý trời, nói vậy sức chịu đựng của tôi quả thực tốt lắm. Tôi mỉm cười hỏi: “Sao lại là có duyên? Nói vậy tôi với Tề tổng không có duyên sao?”

Tề Toàn cười ha ha: “Anh nói sai rồi! Quả thật đã uống nhiều rượu! Em có biết chị của Tử Lương là ai không? Chính là bà Tô đó!”

Ở đây có không ít người biết Tô Duyệt Sinh, nghe nói thế đều cười âm âm: “Vai vế này khá rối loạn nha!”

“Cô Trâu uống một ly đi!”

“Một ly làm sao ghi số được! Ít nhất phải uống ba ly!”

“Này tôi xem cậu nha, ba ly cũng không thể ghi số được đâu! Phải uống một tá!”

Tất cả mọi người có bảy tám phần là say mềm rồi, bảy miệng tám lời càng nói càng thái quá, ý cười trên mặt tôi không giảm, lại nói: “Các vị đại ca đem tôi ra đùa giỡn là vinh hạnh của tôi, có điều đem Tô tiên sinh ra đùa giỡn với tôi, thật đúng là bẻ gãy phúc phần của tôi rồi, mọi người xem chân của tôi này, sưng to thành móng heo luôn ấy, vừa được bác sĩ chữa khớp xong, còn cho thuốc trong uống ngoài thoa, ngàn đĩnh vạn thép dạn dò tôi phải kiêng cử rượu bia, bất quá

mọi người đang vui vẻ, tôi liều mình bồi quân tử uống một ly này, xin nhờ các vị giơ cao đánh khế cho”.

Công Chủ muốn giúp tôi rót rượu, Tề Toàn bước qua giành lấy, đem toàn bộ đá trong ly đổ ra, rót đầy tràn một ly whisky nói: “Nhưng không được làm rối kỷ cương nhé”.

Tôi cười hì hì tiếp nhận, ngửa cổ một hơi uống hết, giơ cao chiếc ly không lên. Mọi người có mặt đều kính nể, một tràng tiếng vỗ tay vang lên, Tề Toàn cũng nói: “Cô Trâu hôm nay thật là khăng khải, hôm nay tha cho em vậy! Đến đây đến đây, hát một bài đi!”

Trên mặt tôi nóng lên từng đợt, lửa nóng từ thực quản đến dạ dày cũng từng đợt thiêu đốt, rượu mạnh lại không có đá, cứ như vậy một hơi đi vào, rất khó chịu. Tôi nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh, tôi đây đành bêu xấu một lúc vậy, bắt quá hát xong rồi mọi người phải đáp ứng tôi, để tôi đưa tiểu Trần trở về văn phòng, còn có việc chờ anh ta xử lý”.

Tề Toàn cười nói: “Đồng ý, đàn ông chật đây ở đây, em muốn mang ai đi cũng được!”

Tất cả mọi người đều cười, Công Chủ giúp tôi chọn bài ‘Bồi vì yêu’, Tề Toàn đẩy Trình Tử Lương lên trên đài, tôi chân thành hào phóng nhìn anh ta, đưa tay tỏ ý ‘mời’ rồi nhận lấy micro Công Chủ đưa qua.

Khúc nhạc dạo quen thuộc vang lên, Trình Tử Lương thế nhưng không nhìn tôi, cũng không hát câu đầu tiên, Tề Toàn cười nói: “Làm sao vậy?”

“Tôi không hát bài này, xuất ngoại lâu rồi, những bài hát lưu hành trong nước tôi không rành”.

“Đổi bài khác đổi bài khác” Tề Toàn ồn ào: “Cho cậu ta bài xưa ‘Đêm đoàn tụ sum vầy’! Bài này thì hẳn phải biết chứ?”

Trình Tử Lương thế này mới giương mắt nhìn tôi liếc một cái, về mặt tôi cười theo: “Trình tiên sinh biết hát chứ?”

Trình Tử Lương gật gật đầu: “Chọn bài này đi.”

“Gió xuân thổi thổi

Thổi cả lòng ta

Lòng nhớ người thương

Ta không ngủ được

Vì sao là em

Hoa muốn rời cành

Đành nhìn trăng đơn...”

Tôi chưa từng hát chung với Trình Tử Lương bao giờ, bởi vì chưa từng cùng anh ta ra ngoài xã giao, mỗi lúc cả hai ở nhà, không phải xem tivi thì là nấu cơm, nam nữ cơm nước xong thì là ham muốn, lúc đó hơi sức nào nghĩ đến chuyện ca hát. Thật là thêm mỡ trong mật còn ngại không đủ. Tôi từng nghe Trình Tử Lương hát vài lần, đa số là lúc anh ta hát vang trong phòng tắm, tắm xong lại chạy đến hỏi tôi, “Vợ à, anh hát có dễ nghe không?”

Cuối cùng vẫn là tôi phụng phịu đáp: “Giống sói tru!”

Khi đó anh ta cứ như con nít làm nũng: “Gừ Gừ! Sói háo sắc đến đây!”

Nghĩ lại chuyện xưa mà thương cảm, giờ này ngày này, còn có thể làm gì, tôi tập trung hát cho xong bài, nhận được một tràng vỗ tay, đương nhiên hơn phân nửa nguyên nhân là mọi người vỗ tay cho Trình Tử Lương, tôi buông micro xuống nói: “Cảm ơn mọi người, tiền rượu hôm nay cứ tính cho tôi, mọi người chơi vui về nha!”

Tề công tử quả thật đã uống say, kéo tay áo tôi lại: “Sao lại tính cho em được? Tính cho em chẳng phải là tính cho Tô Duyệt Sinh sao?”

Bọn anh uống rượu, sao lại để anh ta mời khách?”

“Tô tiên sinh và tôi, thật sự chỉ là bạn bè nam nữ bình thường thôi”. Tôi hờn dỗi đẩy tay anh ta ra: “Tê tổng cả ngày đem tôi ra đùa vui, thử hỏi tôi còn có thể tìm bạn trai hay sao?”

Tê Toàn cười hì hì nói: “Đều là nam nữ, còn có thể bình thường được sao?”

Tôi trả lời hai câu có lệ, rốt cục mang theo Trần Quy toàn thân trở ra. Trần Quy quả thật uống đến say mềm rồi, vừa ra khỏi tòa Lầu, tôi cho bảo vệ khiêng anh ta lên xe, tự mình ngồi vào vị trí lái.

Gió đêm thổi càng cảm thấy cái lạnh như buốt xương, chỗ đau trên chân cũng không thấy đau nữa, chỉ cảm thấy cuống họng khó chịu. Trở lại văn phòng, vừa vào tới cửa, liền dựa tường chạy thẳng vào toilet, đem toàn bộ trong bụng nôn ra, chân mềm nhũn gục trên bồn cầu, đột nhiên cảm thấy cơ thể hư nhược yếu ớt, trong lòng cả kinh, nhưng lại không có chút hơi sức đứng lên.

Tôi thở khò khè nặng nề, chai thuốc xịt bệnh suyễn luôn mang theo bên người, cố tình mới rời lại để túi xách trên bàn làm việc. Trên kệ cấp cứu trong toilet cũng có thuốc, tôi vịn bồn cầu bốn năm lần thử đứng lên nhưng không được. Cuối cùng tôi đánh một cái vào cánh cửa chỗ kệ, hít thở không thông làm ngón tay trở nên vô lực nên đánh mãi cũng không bật được cửa kệ cấp cứu ra.

Di động vang lên cách tôi chừng mười bước xa, Trần Quy say rượu, lúc này khẳng định là A Man đang ở trong Lầu, thời điểm này văn phòng không có việc nên cũng sẽ không có ai đến, chẳng lẽ hôm nay sẽ chết ở đây?

Tôi nghe thấy tiếng hô hấp của chính mình càng ngày càng ngắn, ngón tay co rút nắm lấy cổ áo, giống như hy vọng có thể mở ra cái động trên ngực.

Tôi và Trình Tử Lương quả thực bất tự bất hòa mà, mỗi lần gặp anh ta, tính mạng sẽ nguy ngập.

Trước lúc mất đi ý thức, tôi nghĩ nếu còn có kiếp sau, nhất định phải tránh Trình Tử Lương thật xa.

Tôi không biết bản thân hôn mê bao lâu, thời điểm ý thức dần dần khôi phục chỉ cảm thấy mình giống như đang bị ngâm trong hầm đá, vừa lạnh, vừa tối, bốn phía đều tối đen lạnh lẽo như biển băng vây quanh khiến tôi không thể hô hấp. Tôi thì thào gọi một tiếng “Mẹ”, ánh đèn chân không vô cùng chói mắt, tôi nhìn thấy Trình Tử Lương.

Còn có một đồng người vây quanh, Trình Tử Lương nửa ngồi nửa quỳ, trong tay cầm bình thuốc cứu mạng, vẻ mặt A Man lo âu nói: “Xe cứu thương sắp tới rồi!”

Kỳ thật chỉ cần xịt bình thuốc cứu mạng kia, cho dù là đi một vòng đến cửa tử cũng sẽ có thể quay về, tôi không hiểu vì sao mình còn sống, vật lộn được một lúc lâu, cuối cùng Trình Tử Lương đặt tay lên cánh tay tôi, anh ta nói: “Đừng nhúc nhích”.

Đời này của tôi chuyện không ngờ thật sự rất nhiều, tử như mẹ sẽ chết, tử như tôi sẽ gặp Trình Tử Lương, tử như tôi trước đây chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày chia tay Trình Tử Lương. Tôi còn nghĩ chết đi sống lại sẽ càng khó chịu, nhưng tôi vẫn sống lại, hơn nữa còn là sống rất tốt.

Tôi cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại Trình Tử Lương, quả thật chưa bao giờ ngờ, một ngày nào đó còn có thể gặp lại, nghe được Trình Tử Lương ôn hòa nhỏ nhẹ nói chuyện với tôi. Tôi nghĩ có lẽ tôi đã chết rồi, hoặc là anh ta vẫn giống như trước, hận tôi đến tận xương tủy, ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói với tôi.

Tôi được xe cứu thương đưa đến bệnh viện, Trình Tử Lương ở trên xe, cũng chẳng ai cảm thấy có gì không đúng. Nghe nói mấy người kia sau khi uống rượu xong thì tính tiền rồi đi, anh ta nhất thời cao

hứng nói phải đến văn phòng gặp tôi chào từ biệt, bởi vậy đã cứu tôi một mạng. Tôi chán ghét đèn xe cứu thương, chán ghét mùi mặt nạ dưỡng khí, càng chán ghét Trình Tử Lương ở trên xe cứu thương.

Bác sĩ phụ trách ông Vương Khoa là người quen, hôm nay vốn không có ca trực của ông, nhưng vì tôi nhập viện cấp cứu, cho nên giữa đêm hôm ông bị điện thoại réo gọi vào bệnh viện, nhìn nhìn tôi liền lắc đầu hỏi: “Uống rượu hả?”

Cả người tôi toàn mùi rượu, muốn phủ nhận cũng khó, Vương Khoa nói: “Bản thân không muốn sống, thần tiên cũng không thể cứu cô được! Xem ra cô còn muốn làm khổ bản thân thêm mấy bận nữa mới chịu!”

Tôi xấu hổ nói: “Bác sĩ Vương, bạn bè và cấp dưới của tôi đều ở đây, làm ơn cho tôi chút mặt mũi được không?”

Tề Toàn lúc này đã tỉnh rượu, là anh ta gọi điện thoại chỉ huy người đi tìm chuyên gia, còn tưởng tôi uống thuốc đông y lại uống rượu nên bị dị ứng, A Man nói là tôi bị hen suyễn, anh ta mới buông điện thoại thông thả qua đây nhìn tôi: “Sao em lại có tật xấu này? Giống y hệt Tô Duyệt Sinh? Quả thực không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa được mà!”.

Tôi nhếch miệng cười cười, cũng không có hơi sức đi phản bác anh ta lại nhắc tới Tô Duyệt Sinh. Bác sĩ kiểm tra không có vấn đề, ngược lại phê bình tôi không chú ý đến mắt cá chân bầm tím, cuối cùng giữ lại bệnh viện quan sát.

Lộn xộn một phen cả đêm đến lúc trời hừng sáng Tề Toàn rốt cục dẫn mọi người tản đi, ngay cả Trình Tử Lương cũng đi rồi, quá nhiều người, chúng tôi cũng không thể nói gì được, may mắn anh ta không có nói khi khác gặp lại. Cái gì đã qua thì hãy để nó qua đi, trải qua cửa tử hôm qua là đủ loại ví dụ điển hình rồi.

Tôi ở trong bệnh viện ngủ một giấc, ngủ thẳng đến lúc tự tỉnh dậy, rèm cửa sổ bị kín bốn phía, trong phòng bệnh im ắng, tiếng dịch

truyền nhỏ từng giọt, tôi giơ tay lên nhìn nhìn, thế này mới phát hiện sofa phía đối diện có người.

Dĩ nhiên là Tô Duyệt Sinh.

Tôi bị dọa một phen, chấn kinh không nhỏ, vội vàng ngồi dậy hỏi: “Sao anh lại về?”

“Mọi chuyện cũng ổn rồi, nên về trước thôi”

Nghĩ lại Hương Tình cũng đang nằm cùng bệnh viện với mình, qua nhiên mỹ nhân tân sủng có khác, thế nhưng có thể khiến Tô Duyệt Sinh về nước sớm, ngay cả tôi cũng được thơm lây, Tô thiếu gia thăm mỹ nhân xong còn thuận tiện ghé đến nhìn tôi. Tôi hỏi: “Hương Tình sao rồi? Hôm nay em chưa thăm cô ấy”.

“Rất tốt”. Tô Duyệt Sinh dường như hơi ù rữ, ước chừng bay đường dài mệt chết rồi, anh ta nói: “Nghe nói em được 120 đưa tới, sao không nhớ mang theo thuốc bên mình vậy”.

“Có đem, chỉ là nhất thời không lấy kịp”. Sinh mạng yếu ớt như vậy, kỳ thật cũng có lúc tôi nghĩ tới nguyên nhân trước đây Tô Duyệt Sinh mạnh mẽ đồng ý chăm sóc tôi nói không chừng là vì nhìn vào phần tình cảm đồng bệnh tương liên của chúng tôi. Thời điểm phát bệnh mọi người đều chật vật yếu ớt như một đứa trẻ, ai cũng không tốt hơn ai. Cho nên Tô Duyệt Sinh cảm thấy tôi là người một nhà.

Có người ở bên ngoài gõ nhẹ cửa, thì ra là tài xế của Tô Duyệt Sinh, anh ta đưa ít đồ ăn tới, sau đó Tô Duyệt Sinh nói: “Anh về ngủ đã, có việc gì thì gọi anh”.

Kỳ thật tôi đã khôi phục được chín phần rồi, loại bệnh hen suyễn này, lúc không phát tác cũng không có gì ghê gớm. Ngủ một giấc trong bệnh viện, tôi cảm thấy bản thân mình lại sinh long hoạt hổ, tràn trề khí lực. Chờ thêm một lúc, tôi đi thang máy lên lầu thăm Hương Tình, cô ấy cũng tỉnh rồi, đã có thể ăn chút thức ăn lỏng, hộ lý chăm sóc cô ấy rất tốt, chỉ là còn hơi suy yếu.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, nửa ngồi đầu tựa cạnh giường, vẫn là gương mặt đẹp tựa Tây Thi, cảnh đẹp ý vui. Cô ấy mới giải phẫu xong dạ dày còn chưa tốt nên tôi cũng không để cô ấy nói nhiều, chỉ là nhìn thấy tôi cũng mặc đồ bệnh nhân, vì thế ánh mắt tỏ ra kinh ngạc.

Tôi chủ động nói với cô ấy: “Bệnh cũ ấy mà, hen suyễn, tại hôm qua uống rượu nhanh quá, mất mặt thật”.

Hương Tình nhẹ giọng dặn dò: “Xảo Tỷ phải bảo trọng chính mình nha”.

Lần đầu tiên có người gọi tôi Xảo Tỷ, mà nghe cũng rất quen tai, dường như cái tên này đã từng nghe được đâu đó rồi. Đến lúc trở lại phòng mình, đột nhiên nhớ ra, Xảo Tỷ! Đó không phải là con gái của Vương Hi Phượng trong Hồng Lâu Mộng sao?

‘Lưu Du Khánh, Lưu Du Khánh, bất ngờ gặp lại ân nhân. Mẫu thân may mắn, mẫu thân may mắn, tích công đức. Khuyên thế gian, cứu giúp người khốn cùng. Đừng giống ta gặp cậu ác anh gian yêu tiền bạc quên tình thân cốt nhục. Đúng là nhân chia thêm bớt đều không thoát được tính toán của trời cao.’

Xảo Tỷ sinh vào ngày 7 tháng 7, đây là ngày xấu, cho nên bà ngoại Lưu mới đặt tên gọi ‘Xảo Tỷ’, lấy độc trị độc, mượn tên này chống đỡ bốn mạng. Tên tôi gọi là ‘Thất Xảo’, đương nhiên không phải vì sinh ngày 7 tháng 7, mà là do mẹ thích chơi trò xếp hình, nghe nói trước lúc vào phòng sinh còn cầm hộp trò chơi xếp hình xếp xếp, cuối cùng bà đỡ vừa nói là con gái, mẹ tôi liền bật thốt lên: “Vậy đặt tên Thất Xảo đi!”.

Tôi so với Lý Xảo Tỷ trong Hồng Lâu Mộng còn may mắn, bởi vì tôi không có anh, mẹ tôi cũng không có anh, cho nên ‘Cậu ác anh gian’ hiển nhiên là không có, bất quá suy nghĩ một chút, mạng của tôi so với Xảo Tỷ cũng không tốt hơn là mấy. Xảo Tỷ mới trước đây tốt xấu còn có vài năm ăn ngon mặc đẹp, mà mẹ tôi một mình một người

dẫn theo tôi, thân phận không khác gì lục bình trôi, thời điểm khôn
khó, ngay cả tiền thuê nhà cũng không có mà trả.

Bất quá thời điểm gặp xui xẻo, Xảo Tỷ có bà ngoại Lưu cứu, còn tôi
có Tô Duyệt Sinh. Đem Tô Duyệt Sinh so sánh với bà ngoại Lưu,
nghĩ lại liền cảm thấy khô hài.

Chương 5

Hồi còn trung học, có một bạn nữ gọi là Trần Minh Lệ, thành tích ngữ văn hạng ưu, cô ấy thích nhất Trương Ái Linh, cả ngày ôm quyển sổ nhỏ ghi chép đầy những câu danh ngôn của Trương Ái Linh, còn lấy tên của tôi ra mà vui đùa, bởi vì Trương Ái Linh có viết một câu nhắc tới 'Tào Thất Xảo', bạn nữ đó mỗi ngày đều đem tôi ra trêu ghẹo, nói nhà Tào Thất Xảo mở tiệm bán dầu vừng, còn nhà tôi thì mở thẩm mỹ viện, quả thật rất giống nhau.

Tôi nghe ra giọng điệu khinh miệt trong lời nói của cô ấy, thẩm mỹ viện còn không bằng cửa hàng dầu vừng nữa. Vốn thời gian học trung học thành tích của tôi cũng không tốt lắm, cả ngày chơi bời lêu lổng với mấy bạn nam, tan học thì chạy đến tiệm game đâu đường chơi. Trường mà tôi theo học, không tốt không xấu, đứng hàng đầu trong các trường hạng ba, miễn cưỡng cũng được coi là trường hạng hai. Chẳng qua cách trường học của chúng tôi không xa là trường kỹ thuật thối tha (tác giả dùng từ 'xú'). Khi đó bọn nam sinh bên trường kỹ thuật suốt ngày đứng ở cổng trường chúng tôi gây chuyện, trấn lột tiền tiêu vặt của nam sinh trong trường, mỗi lần nhìn thấy nữ sinh thì huýt sáo trêu đùa.

Có hôm tan học muộn, trời đã nhá nhem tối, tôi nhìn thấy một đám nam sinh trường kỹ thuật đang vây quanh Trần Minh Lệ ồn ào, Trần Minh Lệ khóc đến không kịp thở. Thì ra có một tên nam sinh đi theo phía sau vén váy cô ấy lên, Trần Minh Lệ mắng đồ lưu manh, bọn chúng ngược lại bao vây chung quanh, còn động tay động chân.

Bọn nam sinh trong trường nhìn thấy một màn này, đều e ngại vòng quanh tránh đi, tôi nhất thời tức giận, nhặt một cục gạch đi tới chỗ bọn chúng.

Chuyện này sau đó được lan truyền đi, cuối cùng bọn học sinh sinh động như thật miêu tả tôi thành nữ đại hiệp, nghe nói tôi cầm cục

gạch một đầu bảy, thế nhưng khiến bọn nam sinh chạy trốn chết. Làm gì khoa trương đến thế, đầu tiên đối phương chỉ có năm thăng, sau đó ta cầm cục gạch xông lên đánh một đũa máu chảy đầy mặt, dọa cho bốn đũa còn lại sợ đến choáng váng, tôi lại bay lên đá một cước vào bụng đũa thứ hai, nó đau quá phải ôm bụng gào khóc, cuối cùng theo bọn đồng lõa không đánh mà chạy.

Tôi cứ như vậy đánh một trận thành danh, từ đó có biệt hiệu ‘Thập tam muội’, nghe nói bảng hiệu đánh nhau giỏi nhất gồm 12 nam sinh, tôi ở tiếp sau bọn họ, bởi vậy đứng hàng thứ mười ba. Về sau dần dần biến tấu đi, lên đến trung học, nhóm nữ sinh đều kính sợ gọi tôi là ‘Thất tử’.

Hồi học trung học tôi được tài trợ học phí, khi đó mẹ tôi quen biết rộng rãi, thậm chí viện lại được kinh doanh thuận lợi, mẹ tôi ngay cả xe cũng đổi thành BMW, còn mua thêm mấy căn nhà lớn, tôi thành đũa con gái nhà giàu mới nổi. Bà hiệu trưởng thường xuyên tới thăm mỹ viện của mẹ làm đẹp, mẹ tôi nhờ bà ấy nói hộ cho, lại đóng tiền tài trợ trường học, nhờ vậy tôi được đưa vào trường trung học tốt nhất.

Nếu không phải học ở trường trung học đó, có lẽ tôi sẽ không quen biết Trình Tử Lương, anh ta là học sinh giỏi kiệt xuất được trường mời về diễn thuyết, tôi cùng với toàn bộ học sinh ngồi trong lễ đường háo sắc nhìn anh ta.

Khi đó toàn bộ nữ sinh đều tưởng tượng Bạch mã hoàng tử bất quá cũng chỉ như thế này thôi, tuấn tú lịch sự, phong độ, nói tiếng anh lưu loát như tiếng mẹ đẻ, nhân nghĩa lễ trí tín có đủ, gia thế bất phàm.

Lúc này Trần Minh Lệ đã là bạn tốt của tôi, từ khi tôi cứu cô ấy ở công trường, cô ấy đã xem tôi như chị em thân thiết. Cả ngày dạy tôi học, giải đề toán, cô ấy dồn hết sức chín trâu hai hổ mới thi đậu vào trường trung học này, cho nên rất khinh thường thái độ học tập ba

ngày đánh cá, hai ngày nằm ườn phơi nắng của tôi. Thế là cũng giống hết mẹ tôi suốt ngày bắt tôi học bài làm bài.

Thời Trung Học Trần Minh Lệ là người đọc nhất vô nhị, được phong hoa hậu giảng đường, người theo đuổi cô ấy liệt kê mãi không hết. Mà tôi thì hâm mộ xen lẫn ganh tị, bởi vì không có một nam sinh nào thích tôi cả, bọn họ đều coi tôi như anh em mà thôi. Lúc đó tôi cố gắng trở thành một thiếu nữ văn nhã, mỗi ngày học hỏi Trần Minh Lệ, ngày ngày niệm đọc danh ngôn của Trương Ái Linh, xem Vương Tiểu ba cùng Anny bảo bối, đó cũng là thời điểm tôi bắt đầu để tóc dài, bởi vì muốn giống Anny bảo bối trong truyện có mái tóc thật dài.

Hôm đó Trần Minh Lệ là đại biểu của học sinh, sau khi Trình Tử Lương kết thúc diễn thuyết thì đến lượt cô ấy lên đài, bản thảo diễn thuyết là Trần Minh Lệ tự mình viết, đương nhiên cũng có sự giúp đỡ của thầy giáo gọt giũa lời văn giúp, bất quá Trần Minh Lệ đã tham gia diễn thuyết nhiều lần rồi, nên nói diễn thuyết thì càng là du dương êm tai, vô cùng khí phách. Tóm lại ngày đó Trần Minh Lệ đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Trình Tử Lương, sau thầy giáo lại mời Trình Tử Lương ăn cơm, Trần Minh Lệ cũng bị an bài đi tiếp khách. Từ đó cô ấy kể cho tôi nghe rất nhiều điều về Trình Tử Lương một cách chi tiết tỉ mỉ, nói anh ta sao mà phong độ, gọi cô ấy là tiểu sư muội, giúp cô ấy kéo ghế, thời điểm nói chuyện ánh mắt luôn nhìn thẳng vào người đối diện, lúc cười rộ lên thì ôn nhu thân thiết.

Tôi nghĩ cả đời này của tôi, có lẽ sẽ không bao giờ gặp được Bạch mã hoàng tử giống như Trình Tử Lương vậy, sẽ gọi tôi tiểu sư muội, giúp tôi kéo ghế ngồi, thời điểm nói chuyện ánh mắt sẽ dịu dàng nhìn tôi.

Tôi thực sự rất hâm mộ Trần Minh Lệ.

Sau này Trần Minh Lệ đậu vào một trường Đại học rất tốt, mà tôi thì miễn cưỡng qua được kỳ thi cấp ba, còn phải nhờ mẹ đóng một

khoản học phí đáng kể. Tôi đã cho cả đời này sẽ không có cơ hội gặp lại cái người tên gọi Trình Tử Lương đó nữa, thế nhưng đến mùa hè đột nhiên Trần Minh Lệ gọi điện cho tôi nói: “Ngày mai Trình sư huynh mời khách, cậu đi không?”

“Ai là Trình sư huynh?”

“Trình Tử Lương đó! Anh ấy nói sau khi kỳ thi vào trường Cao Đẳng kết thúc sẽ mời mình ăn cơm”.

Tôi cũng chưa từng nghĩ tới Trần Minh Lệ và Trình Tử Lương có liên lạc với nhau, hơn nữa Trình Tử Lương còn có thể mời cô ấy ăn cơm, tôi vô cùng vô cùng hâm mộ, lại vô cùng vô cùng cảm thấy ganh tị, kiệt lực không để chính mình phát ra âm thanh mang vị chua: “Mình đi làm gì? Anh ta đâu có mời mình!”

“Nhưng một mình mình đi ăn với anh ấy, cảm giác là lạ”. Trong giọng nói Trần Minh Lệ lộ ra vẻ ngượng ngùng, cô gái hơn mười tuổi, đi đâu cũng đều muốn kéo theo một người bạn tốt, tôi thường thường là người bạn tốt mà cô ấy muốn kéo theo, cùng đi học, cùng tan học, cùng chạy bộ tập thể dục, có nam sinh xa lạ đến gần, tôi lạnh lùng liếc mắt một cái, đem đối phương trừng đuổi trở về. Chúng tôi thường xuyên ở cạnh nhau, gần như đã có thói quen lúc nào cũng ở cạnh bên nhau.

“Mình thấy vẫn không nên đi, cậu và Trình sư huynh hẹn hò, mình đi không tốt lắm đâu”.

Dường như vì những lời này của tôi, ngược lại đã khiến Trần Minh Lệ trở nên nóng nảy, sống chết cũng muốn kéo tôi theo để chứng minh cô ấy và Trình tử Lương chỉ là bạn bè bình thường.

Mấy cô gái thời đại có ai không già mồm cãi láo như vậy đâu? Mọi người đều thế cả thôi.

Vậy là tôi cứ thế bị Trần Minh Lệ tha đi theo làm cái bóng đèn to, Trần Minh Lệ trước mặt nam sinh vẫn là bộ dáng văn nhã dịu dàng,

ăn cũng không nhiều, ngày đó đồ ăn quả thật rất ngon, cô ấy nói chuyện cùng Trình Tử Lương tôi cũng không thể chen miệng vào, vì thế luôn cúi đầu ăn chăm chỉ.

Thật lâu thật lâu sau đó, Trình Tử Lương mới nói với tôi, anh ta chưa bao giờ thấy nữ sinh nào có thể ăn nhiều đến vậy.

Khi đó tôi còn trẻ tuổi, da mặt mỏng, nghe anh ta nói vậy liền bóp lấy cổ anh ta không buông tay: “Nói lại! Nói lại ngay!”

Anh ta cười to, thuận thế nắm lấy cánh tay tôi, hôn thật sâu nói: “Anh thích người ăn nhiều”.

Có một số việc kỳ thực không thể nghĩ ra được, suy nghĩ một chút liền cảm thấy trong lòng hoang vắng. Tình yêu mới bắt đầu, có lẽ đã sớm nhận định phải kết thúc, tuổi tôi còn trẻ nên không biết đem theo mắt mà đi nhìn người. Lời mẹ nói vẫn là sâu sắc nhất, bà nói: “Con và Trình Tử Lương không có kết quả tốt đâu, một đứa con gái nếu không danh không phận đi theo một người đàn ông, thời gian qua lâu, cái gì cũng sẽ không có”.

Tôi không nghe vào, hơn nữa Trình Tử Lương đã từng hứa hẹn sẽ cưới tôi, anh ta gọi tôi là vợ của anh. Khi đó tôi rất ngốc, anh ta nói gì tôi cũng tin, mãi cho đến cuối cùng, tôi kỳ thực vẫn hy vọng anh ta sẽ dẫn tôi theo.

Có điều trên đời này làm gì có nhiều cô bé lọ lem, truyện cổ tích đều là bịa ra để gạt người thôi, hoàng tử diệt rồng ác, cứu cũng là công chúa. Huống chi trên đời chắc gì đã có rồng ác, nói không chừng tự bản thân vị hoàng tử đó cố ý bịa ra.

Lúc tôi xuất viện Hường Tình còn chưa được ra, Tô Duyệt Sinh đến bệnh viện thăm tình nhân, vừa hay gặp tôi xuất viện, anh ta liền thuận thuận tiện tiện đón tôi luôn. Vốn tôi muốn từ chối ý tốt của anh ta, vì thế mới nói: “Không sao đâu, tài xế đang trên đường đến đây rồi, anh ở trong này bồi Tình Tình đi.”

“Anh có chuyện muốn nói với em”

Tô Duyệt Sinh rất ít khi nói chuyện nghiêm túc với tôi, kỳ thật là tôi ít khi gặp được Tô Duyệt Sinh, anh ta ở địa bàn khác, còn tôi tuy ngủ trong gian phòng của anh ta, nhưng anh ta lại ít khi đến đây.

Ở trên xe Tô Duyệt Sinh cũng chưa nói chuyện, chỉ đến khi về nhà, tôi rửa hoa quả cắt cho anh ta ăn, anh ta mới mở miệng nói chuyện, “Trình Tử Lương gặp em rồi phải không?”

Tôi tập trung cắt táo, cũng chưa ngẩng đầu: “Không có, chỉ là mấy người Tề Toàn mời khách ở Trạc Hữu Liên, mới rồi em phát bệnh được đi bệnh viện, sau đó anh ta cũng không có tới”.

Cuộc sống cũng không phải như phim truyền hình, chia tay là chia tay, nào có nhiều chuyện phức tạp không rõ như vậy. Trên thực tế tôi cũng không hiểu vì sao Tô Duyệt Sinh lại hỏi đến Trình Tử Lương, anh ta chưa bao giờ lo lắng chuyện vô ích không liên quan mình.

“Anh có chút chuyện phiền phức với Trình Tử Tuệ(1), còn tưởng Trình Tử Lương sẽ đến tìm em báo thù thay chị anh ta chứ”.

(1) Nhắc lại một chút, Trình Tử Tuệ là mẹ kế của Tô thiếu gia chúng ta đấy.

Tô Duyệt Sinh cười rộ lên, khoe miệng hơi nhếch, trong lòng tôi lại nói xấu anh ta cười trông như bị trúng gió, thở dài: “Ở bên ngoài có lửa, đừng đốt đến em đang yên phận trong chậu này là tốt rồi”.

“Dù sao em cũng xem như người của anh, nếu bên ngoài thực sự có lửa, em cũng sẽ xui xẻo”.

Tôi bấm tay đếm đếm, lại lắc đầu. Tô Duyệt Sinh hỏi: “Em đang tính gì vậy? Bói toán tử vi hả? Học được môn này hồi nào thế?”

“Không phải, em đang đếm, năm nay tổng cộng chúng ta có ngủ chung giường một lần, cũng là do ngày lễ tình nhân hôm đó anh

uống say. Em thật sự oan uổng đi gánh cái hư danh này. Ngoài cửa bị cháy đến, rất oan”.

Mỗi lúc Tô thiếu gia giận tím mặt, ước chừng người bên ngoài rất ít thấy, kỳ thực tôi cũng hiếm khi thấy. Anh ta tức giận hai mắt đều đỏ lên, tôi vẫn không hiểu anh ta tức giận cái gì, táo cũng không thèm ăn, dần mạnh chén trà xuống bàn, thiếu chút nữa ném ngã luôn chén trà.

Tôi vội vã thành tâm thành ý nói xin lỗi: “Anh biết em nói chuyện không phân nặng nhẹ mà, anh cứ cho là em nhìn thấy Trình Tử lương nên bị động kinh đi”.

Tô Duyệt Sinh nói móc tôi: “Xem ra cô đối với anh ta quả thực chưa dứt tình nhỉ?”

“Cũng không phải tình chưa dứt”. Tôi có hơi ỉn ỉu, vực dậy không nổi tinh thần: “Em chẳng qua là nhân vật nhỏ bé, các người đi tới đi lui, đứng núi này đánh trâu bên kia, tùy tiện ném xuống một đao cũng đủ khiến em xong đời. Cả ngày lo lắng đề phòng, rất khó chịu. Sao Trình Tử Lương không tiếp tục ở nước ngoài nữa? Anh ta trở về làm gì?”

Tô Duyệt Sinh ngược lại không tức giận nữa, gương mặt giống như bình thường nhìn không ra hỉ nộ ái ố, âm giọng cũng rất bình tĩnh: “Anh ta trở về để kết hôn”.

Tôi ‘A’ một tiếng, làm rơi cả quả táo. Tô Duyệt Sinh nhắc nhở tôi: “Roi quả táo kia”.

“Quả kia mới dành cho anh”. Tôi nhanh chóng đem mâm đặt ở trước mặt Tô Duyệt Sinh: “Quả này do em chọn, lớn nhất, màu hồng đậm, nhất định là quả ngọt”.

“Không ăn táo nữa, hôm nay anh đền cho em”.

Tôi hơi sững sờ kinh ngạc: “Cái gì?”

Tô thiếu gia không kiên nhẫn: “Không phải nói năm nay chỉ ngủ chung giường với em có một lần sao? Hôm nay anh đèn, đờ cho em phải oan uổng gánh lấy hư danh”.

Tôi không biết nên khóc nên cười nên kinh ngạc vì được cung chiêu hay khiếp sợ xấu hổ mới tốt, qua một lúc sau đành phải cười ngây ngô với Tô thiếu gia một chút.

Ngủ chung giường với một người như Tô Duyệt Sinh, kỳ thực cũng không quá khó chịu, dù sao kỹ thuật cũng là ngàn đánh trăm luyện, tốt hết lời để nói. Lần đầu tiên anh ta ngủ chung giường với tôi biểu hiện không được tốt lắm, có lẽ do tôi khiến khẩu vị Tô thiếu gia không ngon nên từ đó về sau cũng rất ít chạm vào tôi. Thời gian lâu lại thành người tình trong trắng thuần khiết rồi.

Hôm nay Tô thiếu gia tâm tình không tốt, phát huy rất kém cỏi, tôi tuy có ý định cố gắng lấy lòng anh ta, nhưng cũng không thể khiến anh ta cao hứng bao nhiêu. Hai người cuối cùng hao hơi tốn sức đi ngủ, hơn nữa còn là đưa lưng về phía nhau mà ngủ.

Trong lúc tôi nửa tỉnh nửa mê, bỗng nghe tiếng Tô Duyệt Sinh hỏi: “Cô cố ý?”

Tôi giả bộ ngủ, Tô thiếu gia lại đá tôi một cái, vừa vịn đá vào ngay mắt cá chân đang bị thương của tôi, tôi đau đến nhe răng nhếch miệng ngồi dậy, ôm chân xuýt xoa một hồi: “Em cố ý cái gì chứ?”

Chương 6

Tô thiếu gia vẫn như cũ đưa lưng về phía tôi, âm giọng bình tĩnh như nhìn thấu mọi việc: “Tiện nghi của tôi, dễ chiếm vậy sao?”

Tôi không lên tiếng, quan hệ giữa tôi và Tô Duyệt Sinh từ lúc bắt đầu đã chưa từng thay đổi, anh ta cứu tôi ra từ trong hoàn cảnh tuyệt vọng, bà Tô là một ngọn núi, bất kỳ lúc nào cũng có thể đẩy xuống một tảng đá đè chết người, còn Tô Duyệt Sinh là một ngọn núi cao rất cao, tôi có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho ngọn núi cao như vậy đến giúp tôi đây? Một con kiến nhỏ, mặc cho ai giơ ngón tay ra cũng có thể ép chết mất rồi.

Tôi nào dám chiếm tiện nghi của Tô Duyệt Sinh, chỉ là thời gian qua quá lâu, lâu đến mức tôi cảm thấy sợ hãi, chẳng qua anh ta vớt cho tôi chút chuyện vặt, tuy rằng không nhất thiết anh ta phải thích tôi, nhưng chỉ cần anh ta thừa nhận tôi là người của anh ta, có được thế lực của anh ta che chở, nếu ai muốn đâm chết tôi thì trước hết phải suy nghĩ dè chừng một chút.

Đây là một cách sống rất rất đáng buồn, tự bản thân tôi cũng hiểu rõ.

Nhưng dây cung đã buông, tên không thể quay đầu lại, đã chọn con đường này rồi thì dù nhiều bụi gai cũng chỉ có thể bước tới mà thôi.

Tôi không nói lời nào, Tô Duyệt Sinh ngược lại mở miệng nói: “Vậy chắc là do tôi suy nghĩ quá nhiều, chẳng qua cô gặp Trình Tử Lương nên tâm thần đại loạn, vội vã tùy tiện leo lên giường người ta, đã nghĩ chắc chưa?”

Lần này tôi không biện bạch không được, chỉ có thể cười ngây ngô nói: “Thật sự là anh suy nghĩ quá nhiều, em và Trình Tử Lương sao lại ra nông nỗi này, anh là người hiểu rõ nhất không phải sao? Nếu em còn nghĩ đến anh ta, ông trời cũng sẽ không tha cho em, ngay cả mẹ em dù đã chết cũng sẽ không an lòng”.

Nhắc tới mẹ, Tô Duyệt Sinh biết là tôi đang nghiêm túc, nên không nhiều lời nữa, chỉ cười lạnh một tiếng.

Tôi ngồi thật lâu ở đầu giường, mãi đến khi Tô Duyệt Sinh ngủ say mới đi tắm rửa.

Thời trung học tôi rất hận mẹ, vì sao bà lại qua lại mập mờ với bọn nhà giàu kia, tiền quan trọng như vậy sao? Mấy người đó cũng đâu muốn cưới bà, chẳng qua xem bà như món đồ chơi thôi.

Thế nhưng về sau, tôi so với bà càng mất mặt hơn.

Đến khi chính mình chìm vào giấc ngủ, tôi lại mơ thấy Tô Duyệt Sinh, anh ta cười lạnh hỏi tôi: “Cô có gì đáng giá để tôi ra tay giúp đỡ?”

Lần đó Tô Duyệt Sinh bần tối mặt vì chuyện của Trình Tử Tuệ, nghe nói cuối cùng kinh động đến cha của Tô Duyệt Sinh đích thân ra mặt hòa giải, ngay câu nói đầu tiên Tô Duyệt Sinh đã khiến cha anh ta ghen trở về, anh ta nói: “Người phụ nữ của tôi, để xem ai dám đụng vào”.

Cho nên cái tên Trâu Thất Xảo này cứ như vậy trong nháy mắt phong quang vô hạn, khiến Tô lão gia tức giận thiếu chút nữa bệnh tim tái phát. Ngay cả Trình Tử Tuệ cũng như gặp phải đại địch, e sợ tôi thực sự tiến dần từng bước ép người. Chị ta nằm mơ cũng không muốn có một đứa ‘con dâu’ như tôi.

May mắn Tô Duyệt Sinh cũng chỉ nói miệng vậy thôi, rốt cuộc Trình Tử Tuệ cũng hiểu rõ tôi chỉ là công cụ Tô Duyệt Sinh dùng để làm bề mặt chị ta, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Tôi ngủ không ngon giấc, giật mình tỉnh lại cả người đầy mồ hôi lạnh, gió vù vù thổi vào phòng càng thêm lạnh lẽo, tôi quần chăn trùm khắp cả người, trời còn chưa sáng mà cơn buồn ngủ đi mất rồi.

Thật ra là đói bụng, buổi chiều không có ăn cơm, ngã đầu xuống liền ngủ. Tôi đứng lên xuống phòng bếp mở tủ lạnh xem có gì ăn không, vừa vặn gặp Tô Duyệt Sinh cũng xuống uống nước.

Anh ta uống nước chanh, còn muốn bỏ thêm đá vào. Tôi lấy lòng nhanh chóng bỏ một viên đá vào ly cho anh ta hỏi: “Đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

Trong phòng bếp có treo một chiếc đồng hồ treo tường đang điếm ba giờ sáng. Lúc này mà nấu ăn thì có hơi kỳ quái, bất quá nếu Tô Duyệt Sinh gặt đầu tôi cũng không dám để mặc anh ta đói.

Tôi nấu hai chén mì, một chén bỏ trứng gà, một chén không có.

Chén không có trứng gà là của Tô Duyệt Sinh, anh ta không ăn trứng gà, cho nên tôi bỏ thêm nhiều rau xanh một chút, rau xen lẫn sợi mì trên bề mặt, xanh ròn.

Tô Duyệt Sinh ăn được hai đĩa liền hạ đĩa xuống, tôi nghĩ anh ta không thích, vội vàng hỏi: “Hay để em gọi điện đặt thức ăn bên ngoài nhé”.

“Xin lỗi.”

Tôi nhất thời ngây ngốc, Tô thiếu gia xin lỗi tôi, đây là tình huống gì.

Anh ta trông có vẻ áy náy: “Vừa rồi đột nhiên nhớ tới hôm qua là sinh nhật em”.

“À...” Tôi nói: “Em cũng quên mất, đâu có sao. Sinh nhật là ngày vui, chẳng qua phụ nữ qua hai mươi lăm tuổi, đâu ai mong chờ đến ngày sinh nhật”. Kỳ thật ngay từ đầu tôi vì được cưng chiều mà cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Tô Duyệt Sinh thế nhưng nhớ rõ ngày sinh nhật của tôi.

“Năm trước sinh nhật em, có hứa cho em một nguyện vọng, em hy vọng sang năm anh có thể cùng mừng sinh nhật với em, kết quả anh lại quên mất”.

Sinh nhật năm ngoái vừa vặn Tô Duyệt Sinh đang ở đây, bọn Trần Quy ồn ào dẫn theo một đám nhân viên mua bánh ngọt đến tặng, anh ta mới biết hôm đó là sinh nhật tôi, nhất thời cao hứng hứa tặng tôi một nguyện vọng, trước mặt Tô thiếu gia, đương nhiên càng muốn nịnh nọt, tôi nói hy vọng sang năm anh ta có thể cùng mừng sinh nhật với tôi. Bản thân tôi sau khi nịnh nọt xong liền quên bống đi, không ngờ anh ta vẫn nhớ rõ.

“Không sao không sao, hơn nữa chẳng phải anh cũng đang vui sinh nhật với em đây sao?” Tôi vô cùng thức thời nói: “Xem nè, ngay cả mì trường thọ cũng đã ăn, nếu không phải anh đói bụng, em cũng không tính xông vào bếp nấu nữa”.

Có lẽ Tô Duyệt Sinh cảm thấy vụ sinh nhật vẫn còn khiến tôi khó chịu nhiều lắm, nên có chút băn khoăn, vì thế nói: “Em ước điều gì đi, anh sẽ tận lực hoàn thành cho em”.

Tô Duyệt Sinh nói lời này, quả thực ngàn năm một thuở, giống như đang cho không một tờ chi phiếu trống muốn điền bao nhiêu số 0 thì điền. Đáng tiếc tôi chỉ có thể tìm bậc thang cho chính mình bước xuống, hời hợt giả vờ hờn dỗi: “Được, em muốn một viên kim cương to thật to, anh tặng em đi!”

Tô Duyệt Sinh rất khảng khái, hai ngày sau quả nhiên phái người đưa tới chiếc vòng cổ nam kim cương, mặt dây chuyền là một viên kim cương to, tỏa hào quang lấp lánh.

Tôi thích chí dào dạt đeo nó lên, đi khoe khắp chung quanh.

Vì thế người ngoài lại một lần nữa bàn tán, đại ý nói Hướng Tình tuy được sủng ái, nhưng tôi vẫn chưa bị cho hạ bệ, có thể thấy được tôi là con hồ ly tinh đạo hạnh ngàn năm, không uống công tu luyện.

Tôi thật sự thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trình Tử Lương hẹn tôi ăn cơm.

Phản ứng đầu tiên của tôi là từ chối, sau lại nghĩ, vì sao phải từ chối, ngược lại còn để lộ dấu vết cho người suy đoán, không bằng thẳng thắng vô tư mà gặp nhau đi.

Lời tuy nói vậy, nhưng đến giờ hẹn vẫn là tâm loạn như ma, nội chuyện mặc cái gì đi thôi cũng đủ khiến tôi rối rắm lắm lắm, cuối cùng cắn răng chọn bộ áo quý nhất trong tủ, lại cầm chiếc túi xách đắt giá nhất, đeo thêm chiếc vòng cổ kim cương kia của Tô Duyệt Sinh tặng, quả thực dùng vô số tiền đem bán thân trang bị đến tận móng chân, thế này mới ra cửa.

Địa điểm ăn cơm không ngoài những chỗ thường lui tới, tôi rất lo lắng gặp phải người quen nào, đồn tới đồn lui sẽ biến dạng câu chuyện, cho nên vô cùng chột dạ, chẳng khác trộm là mấy. Mãi đến khi vào phòng ăn riêng mới cảm thấy an lòng.

Không phải chỉ mình Trình Tử Lương tới gặp tôi mà còn có mấy người Tề Toàn đi cùng, bọn họ vừa thấy tôi liền ồn ào: “Ôi thua rồi!”

“Chung đi!”

“Vẫn là Trình Tử Lương lợi hại, đoán được Thất Xảo sẽ đem túi da thần lẩn đến!”

Trình Tử Lương mỉm cười thu một chồng lớn tiền giấy màu hồng, rút một nửa đưa cho tôi: “Đây đây, phần này của em”.

Giờ tôi mới biết bọn họ cá cược tôi sẽ đeo túi gì, Tề Toàn vốn rất chắc chắn, nói hằng ngày tôi ra ngoài thích nhất túi Dior đen, mà Trình Tử Lương lại nói tôi nhất định sẽ xách Hermes, hơn nữa còn là loại da thần lẩn.

Tôi thực biết điều, mặt mày hớn hờ nhận lấy tiền, một bên hôn tiền, một bên hôn gió, thờ dài một hơi: “Đa tạ các vị đại gia nha!”

“Vậy gọi là đa tạ hả?”

“Các vị đều là đại đại gia, sao có thể bắt chẹt bà chủ nhỏ như tôi chứ?” Tôi ra vẻ điềm đáng yêu: “Hay là vậy, tối các vị đến Trạc Hữu

Liên, tôi lại liều mình bồi quân tử”.

“Coi như xong, em mà liều mình nữa, cũng chẳng khác đem mạng ra bồi”. Tề Toàn có chút giận nói: “Lần trước em nhập viện, bị Triệu Vân biết được mắng cho anh một trận, em nói xem sao Triệu Vân lại xem em như em ruột mà che chở vậy, đâu có đúng! Nếu muốn mắng, cũng chỉ có thể là Tô Duyệt Sinh thôi!”

Tôi cười đến cứng cả mặt, “Đó là vì Triệu tổng tốt bụng, Tề tổng anh xem, anh lại nói sai rồi!”

“Hôm nay không uống rượu!” Tề Toàn nói: “Lần trước em cũng khổ sở một phen rồi, cho nên hôm nay tính mời em ra an ủi, đến đây, ngồi xuống đi!”

Tôi chết sống phản đối, cuối cùng sau khi mọi người nhún nhường nửa ngày, tôi ngồi ở vị trí khách mời, chủ trì mời khách đương nhiên là Trình Tử Lương.

“Anh Tử Lương ngày mai đính hôn, cho nên hôm nay com nước xong, bọn mình hãy kéo đến Trạc Hữu Liên náo nhiệt một phen đi! Cô Trâu à, đêm độc thân còn lại nha! Em nhất định phải phái một đoàn tinh binh cường tướng đến hầu hạ anh Tử Lương của bọn anh thật tốt đó!”

Tôi vội vã vỗ ngực cam đoan: “Tề tổng yên tâm, tối hôm nay ba ngàn người đẹp, tôi cho đến hết mặc Trình tổng tha hồ chọn lựa!”

Rượu qua mấy vòng, tôi cuối cùng đã biết người ngày mai đính hôn với Trình Tử Lương là tiểu thư của Phùng gia Phùng Hiểu Lâm, thật sự là môn đăng hộ đối, kim đồng ngọc nữ. Trong bữa tiệc Tề Toàn không chút để ý hỏi về chuyện hôn lễ, Trình Tử Lương đáp cũng rất không chút để ý: “Có lẽ trong năm nay”.

Tôi tập trung ăn đĩa đậu tương hấp muối, đây là món ngon trong những món ngon cung cấp nhiều chất dinh dưỡng ở đây, so với món cá muối sớm ăn đến ngán, chọn lựa món ăn đương nhiên phải là

hương vị thiên nhiên thanh đạm rồi, cho nên bọn họ thường đến đây ăn, tôi thì thấy trừ bỏ món ăn ít dầu ít muối giá cao so với bên ngoài thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Ngẫm lại Trạc Hữu Liên(1) của tôi còn không phải kiếm tiền theo cách này?

(1) Giống như loại rượu đắt tiền Trạc Hữu Liên bán, chẳng qua là hét giá rượu lên cao nhưng mọi người thấy giá cao thì nghĩ rượu ngon và oai nên khoái cứ nhào vô uống.

Áng chừng com no rượu say, mọi người bắt đầu di dời trận địa đến Trạc Hữu Liên, lúc tôi đến đã cho tài xế về rồi, vì thế Tề Toàn sắp xếp cho tôi đi chung xe của anh ta, Trình Tử Lương thì đã ở trên xe anh ta rồi, nhất thời tôi không tìm được lý do nào để từ chối, vì thế chọn chỗ ngồi cạnh tài xế. Cố tình cái tên Tề Toàn công tử lại giở chứng, chết sống bắt tôi ngồi phía sau: “Anh mua xe này là vì ghế sau rộng rãi ba người ngồi được thoải mái, nếu em không thích vậy để anh ngồi phía trước”.

Tôi không dám xem nhẹ Tề công tử, đành phải chọn ba người cùng ngồi phía sau.

Suốt chặng đường Tề công tử nói chuyện với tôi vô cùng náo nhiệt, kỳ thật dù nói chuyện nhưng trong lòng tôi cũng có chút không yên, bởi vì Trình Tử Lương đang ngồi bên cạnh.

Có thời gian mỗi ngày tôi đều đi nghe người ta giảng kinh phật, trong bài kinh của sư Lục Tổ Huệ có đoạn gió thổi cờ bay, sư tăng nói gió động nên cờ động, Lục Tổ Huệ nói không phải gió động, cờ cũng không động, mà là do tâm động.

Tôi thừa nhận, tôi không có tâm lặng như nước, ngồi bên cạnh Trình Tử Lương, tâm của tôi chính là thành thạch nhảy loạn, đành phải tận lực phớt lờ anh ta.

Lúc xuống xe Trình Tử Lương không đợi tài xế đến mở cửa mà tự mình đi xuống, sau đó đưa tay che trên đỉnh xe, tay kia thì đỡ tôi xuống, người ta gọi hành động giúp đỡ này của các vị công tử là phong độ, xe của Tề Toàn vốn cao, tôi lại mặc váy ngắn giày cao, đành phải đưa tay cho anh ta đỡ, khi anh ta nắm tay tôi, nói thực trong đầu tôi chỉ có trống rỗng, còn chưa suy nghĩ được gì đã được hẳn đỡ xuống xe. Tôi thế nhưng còn có thể phản ứng, cười nói lời cảm ơn anh ta.

Tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục đối phó qua lại với bọn họ sẽ sinh ra thất lễ, nên sau khi xuống xe an bài tốt các cô gái đến tiếp đón bọn họ liền từ biệt.

Tôi trở về văn phòng của mình, pha một ly cafe. A Man vào báo cáo một số việc, đưa báo cáo cho tôi xem, tôi tuy không uống rượu cũng cảm thấy đau đầu, thở dài nói: “Đề đây trước đi”.

Khóe miệng A Man khẽ nhúc nhích, dường như có điều muốn nói, cuối cùng cái gì cũng không nói mà bỏ đi, nhưng chốc sau Trần Quy lại tiến vào nói thầm với tôi, mấy người Tề công tử lại âm ỉ, kêu hơn hai mươi người đẹp đến chơi trò ném khăn tay, lần này anh ta không đi đưa rượu mà phái một mỹ nhân đi, đỡ phải lại bị chuốc say.

Lòng tôi tràn đầy thù lương nói với anh ta, làm ăn khó tránh chuyện xã giao, đừng để chậm trễ khách. Trần Quy phỉ nhổ tôi “Cô có chút cốt khí nào không vậy, thiếu chút tiền đó cũng đâu có chết”.

Không mặt mũi không cốt khí không tự tôn, đúng là tình trạng trước mắt của tôi.

Tôi lười nhiều lời với anh ta, gọi điện kêu phòng bếp đem cơm rang lên ăn, lúc tối tuy ăn nhiều nhưng không no. Trần Quy cực kỳ hứng thú giành giật cơm của tôi, chúng tôi hai cái đầu đang chạm trán nhau đùn đẩy tranh giành món cơm rang nổi tiếng, đột nhiên ngoài cửa có người nói: “Cô Trâu đúng là có số hưởng phúc nhỉ?”

Chương 7

Tôi nhìn lên nào ngờ lại là Trình Tử Lương, vôi vàng bày vẻ mặt tươi cười đứng lên: “Trình tổng sao lại đến đây, chốn chật hẹp nhỏ nhoi này của tôi, quả thật... vinh hạnh cho kẻ hèn này!” Trần Quy vôi vàng đẩy ghế ra: “Mời Trình tổng ngồi!”

“Đừng gọi Trình tổng, tôi đâu có công ty, nào phải ông chủ gì”. Trình Tử Lương xem chừng uống rượu không ít, lúc này ăn cơm đã uống rất nhiều, hiện tại càng cảm thấy như say đến cực hạn, neho mắt đánh giá bốn phía: “Thất Xảo, chỗ này của em không tệ nha, rất yên tĩnh”.

Tôi cũng không dám nói nhiều, hơn nữa Trình Tử Lương đang say, chỉ cười nói: “Trần Quy đưa Trình tiên sinh về đi, nếu Tề công tử phát hiện ngài trốn khỏi bàn tiệc, chắc chắn sẽ phạt rượu đó”.

Trình Tử Lương nói lỏng caravat, nói với Trần Quy: “Nhờ Trần quản lý tránh đi một lúc giùm, tôi có việc muốn bàn với cô chủ của anh”.

Trần Quy không khỏi liếc nhìn tôi một cái, vẻ mặt tôi vẫn như cũ tươi cười, trong lòng đã sớm run run, cũng chỉ có thể gật gật đầu với Trần Quy. Trần Quy đi ra ngoài, đặc biệt lưu tâm chỉ khép hờ cánh cửa, Trình Tử Lương có chút đăm chiêu nhìn nhìn cánh cửa khép hờ, sau đó quay đầu nhìn lướt qua tôi, cuối cùng nói: “Kỳ thật chỉ có một câu thôi, vốn anh đã nghĩ sẽ làm theo lời em nói, nhưng không thể”.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đành ra vẻ chăm chú lắng nghe, Trình Tử Lương nói: “Đừng theo Tô Duyệt Sinh nữa, anh ta là loại người gì, em hiểu rõ hơn anh mà”.

Quả thật tôi không lường trước anh ta sẽ nói những lời này, sau khi trầm mặc một lúc, tôi cười nói: “Hóa ra Trình tiên sinh hiểu lắm, tôi và Tô tiên sinh không phải như mọi người nghĩ đâu...”

Trình Tử Lương nghiêm túc liếc nhìn tôi hỏi: “Vụ tai nạn xe lần trước em còn nhớ không?”

“Tai nạn xe?” Tôi sững sốt một chút, sau đó ‘À’ một tiếng, “Chuyện mẹ em à? Kỳ thật cũng đã qua nhiều năm...”

“Anh đang nói đến tai nạn xe của em đó”. Trình Tử Lương nhìn vào mắt tôi, gằn từng chữ: “Không phải em thật sự quên rồi chứ?”

Tôi có chút hoang mang nhìn anh ta, anh ta nói: “Xe em đụng vào cây thiếu chút nữa mất luôn cả mạng, lúc đó anh đang ở nước ngoài, chuyện bị giấu kín đến giọt nước cũng không rỉ, về sau anh biết được liền tìm cơ hội gọi điện cho em nhưng em luôn ở trong bệnh viện, bọn họ không cho em nghe điện thoại”.

Tôi rơi vào ngờ nghệch, cuối cùng cẩn thận nói: “Trình tiên sinh, tôi không có lái xe đụng vào cây... Nửa năm tôi nằm viện, nhưng đó là vì tôi bị bệnh... Khả năng lái xe của tôi rất tốt...”

Trình Tử Lương đột nhiên xông lên hôn tôi, tôi hoàn toàn ngây ngốc, trong đầu trống rỗng, qua vài giây mới nhớ tới giây dựa. Trên người anh ta có mùi rượu, còn có hơi thở xa lạ khiến tôi thấp thỏm lo âu. Anh ta thật sự say rồi. Tôi vô cùng lo lắng có người bắt chọt vào đây, nên càng cố sức giây dựa, thậm chí hung hăng véo mạnh lên cánh tay anh ta.

Trình Tử Lương rất cục buông ra, đôi con ngươi đen phản chiếu hình ảnh ngược gương mặt tôi, nhỏ nhỏ, giống như hai ngọn lửa đỏ, anh ta nói: “Em quên cái gì cũng được, nhưng không thể quên anh”.

Tôi chỉ có thể không so đo với anh ta, xem anh ta như trẻ nhỏ mà dỗ dành: “Được, tôi không quên anh đâu”.

Anh ta chăm chú nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cuối cùng ôn nhu nói: “Yên tâm, anh sẽ nghĩ cách để em trở lại bên anh”.

Tôi không biết nên khóc hay cười, đang định tìm biện pháp thoát thân, vừa vặn A Man ở bên ngoài gõ cửa hỏi: “Cô Trâu, cô có trong đó ko?”

Tôi biết là Trần Quy lo lắng nên bảo anh ta đến, vì thế liên tục trả lời bảo anh ta vào, Trình Tử Lương không nói gì nữa, mà đứng lên im lặng rời đi. Tôi biết tính Trình Tử Lương, trước tình huống rối loạn này, đành phải để anh ta đi, chỉ mong ngày mai tỉnh rượu sẽ quên hết mọi chuyện.

Có lẽ vì bị Trình Tử Lương quấy rối mà tâm thần tôi không yên ổn. Đợi đến lúc sắp tan tâm, nhện không được nhắn tin cho Tô Duyệt Sinh, hỏi anh ta có muốn tôi đem phần ăn khuya về giúp không.

Tôi rất ít khi chủ động tìm Tô Duyệt Sinh, cho nên Tô Duyệt Sinh rất nhanh liền gọi điện lại hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Sắp hết giò làm rồi.”

“Không ăn đâu”. Anh ta ngừng một chút, lại hỏi: “Có phải muốn tài xế đến đón em không?”

Tôi và Tô Duyệt Sinh có chút giống vợ chồng già, nói chuyện không bao giờ quanh co lòng vòng, tôi hỏi: “Tối nay anh rảnh không?”

Tô Duyệt Sinh không trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Đến nhà em đi.”

Tôi vẫn đem hai phần ăn khuya trở về, đầu bếp Trạc Hữu Liên nấu cực kỳ ngon, bằng không làm sao hầu hạ được mấy đại gia có tiền kia. Nếu Tô Duyệt Sinh không ăn, để dành mai ăn trưa cũng tốt, về phần bữa sáng, tôi từ trước tới giờ đều không dậy sớm nổi để ăn bữa sáng.

Thế nhưng tôi đoán sai tình huống, lúc về đến nhà lại thấy Tô Duyệt Sinh mặc áo ngủ nằm trên giường của tôi xem Giải Euro. Phòng anh ta không có tivi nên xem trong phòng tôi. Đàn ông! Thấy bóng đá rồi thì dù đem trâu tới kéo cũng không nhúc nhích mới là đàn ông! Tô

Duyệt Sinh là người thích sạch sẽ, vậy mà chịu nằm trên chiếc giường không thay drap mỗi ngày của tôi.

Tôi ân cần hỏi anh ta có muốn ăn khuya không, muốn uống nước không, trong tủ lạnh có bia muốn uống không... Anh ta đều trả lời qua loa, ánh mắt đương nhiên dán chặt vào màn hình, nào có tâm trí để ý đến tôi.

Tôi đem hộp thức ăn đặt vào tay anh ta, anh ta cứ thế bóc ăn theo bản năng, giống con nít vừa xem tivi vừa ăn. Trong lòng tôi mừng rỡ, hận không thể cầm điện thoại lên chụp ngay cảnh này, Tô Duyệt Sinh lấy tay bóc thức ăn! Ăn bóc tay! Nếu chụp được tôi nhất định có thể uy hiếp anh ta suốt đời không chừng?

Tôi rót một ly bia lạnh cho anh ta, anh ta càng sáng khoái, ăn xong đưa hộp đồ ăn để lại vào tay tôi, hai bàn tay vẫn giữ nguyên đó không rút về, tôi ngoan ngoãn nhận mệnh lấy khăn ướt nhanh chóng lau tay cho anh ta, lúc này Tô Duyệt Sinh vô cùng nghe lời, quả thực giống hệt đứa con ngoan. Đáng tiếc tôi không đặc ý được lâu, đến giờ nghỉ giữa hiệp rồi.

TV bắt đầu phát quảng cáo, Tô Duyệt Sinh cũng khôi phục thái độ bình thường, rốt cục liếc nhìn tôi đánh giá một phen, hỏi: “Buổi tối xảy ra chuyện gì?”

“Đâu có gì”. Tôi đặc biệt ôn nhu cười cười, ôm lấy cổ anh ta: “Chỉ là đột nhiên nhớ anh thôi”.

Tô Duyệt Sinh ghét bỏ kéo tay tôi xuống: “Học người ta làm nũng cũng không xong”.

Hiệp 2 trận bóng nhanh chóng bắt đầu, tôi tắm rửa sau đó thay bộ áo ngủ đi ra, dù sao tôi mặc cái gì Tô Duyệt Sinh cũng xem như không thấy, quả nhiên tôi nằm cạnh anh ta nửa ngày, mơ màng sắp ngủ, cho đến khi trận bóng rốt cục kết thúc, anh ta tính trở về phòng mới chợt nhớ hỏi tôi: “Rốt cuộc hồi tối xảy ra chuyện gì?”

Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định nói thật với anh ta: “Hôm nay Trình Tử Lương hẹn ăn cơm với em”.

Tô Duyệt Sinh ‘À’ một tiếng, không cho ý kiến. Tôi ngồi dậy, rất nghiêm túc nói với anh ta: “Anh đừng hiểu lầm, ăn cơm ở trong phòng lớn, mấy người Tề Toàn cũng có mặt, em cảm thấy nếu không đi thì không hay lắm, người ta biết được lại cho có chuyện gì đó cũng nên. Kỳ thực em với anh ta không có gì hết”.

Tô Duyệt Sinh tựa tiểu phi tiểu(1) nhìn tôi nói: “Em yên tâm, anh không hiểu lầm đâu”.

(1) Nửa cười nửa không, chắc mọi người biết từ này, mình thấy dễ vậy hay hơn.

Tôi có chút dỗi “Nếu không phải anh ta nói mấy lời kỳ quái, em sẽ không nói cho anh biết đâu”.

“Anh ta nói gì?”

“Anh ta hỏi em có nhớ vụ tai nạn xe hay không, còn nói em lái xe tông vào cây, em đâu có lái xe tông vào cây”. Tôi xem như đang kể chuyện cười cho Tô Duyệt Sinh nghe, “Không ngờ Trình Tử Lương lúc say cũng nói hươu nói vượn, may mắn lúc đó A Man đến, bằng không không biết anh ta sẽ nói gì nữa”.

Biểu tình Tô Duyệt Sinh vẫn như cũ tựa tiểu phi tiểu: “Anh ta chưa nói vẫn còn yêu em”.

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút khở sở, không biết vì sao, có lẽ chữ ‘yêu’ này khiến tôi xúc động. Tôi nói: “Em với anh ta đã sớm xong đời, kể với anh cũng là vì không có khúc mắc, em lại không có bạn bè nào khác, chỉ có anh biết chúng ta xảy ra chuyện gì thôi”.

Tô Duyệt Sinh không nói nữa, chỉ châm điếu thuốc. Đầu giường tôi không có gạt tàn, là anh ta lấy từ phòng khách, tôi cũng rất muốn hút một điếu, nhưng lại lười đứng dậy lấy.

Tôi nói: “Mười năm yêu thích một người như thế, cuối cùng vẫn là kết thúc thê lương, ôi, ngẫm lại thật sự khổ sở... Tô Duyệt Sinh, anh phải đối xử tốt với Tinh Tinh nhé, một cô gái nếu đã một lần yêu thương sâu đậm, cả đời xem như định rồi, không thể yêu ai được nữa”.

Tô Duyệt Sinh ‘Ừm’ một tiếng, dường như hứng thú rồi nói: “Anh sẽ đối xử tốt với cô ta, em nên lo lắng cho chính mình đi thì hơn”.

“Cả đời này của em, xem như xong”. Giọng điệu đặc biệt thoải mái: “Qua tám hay mười năm nữa, nhận một bé gái làm con nuôi... quên đi, không nên hại đến đứa nhỏ mồ côi, đi theo cha mẹ trong sạch, so với theo em sẽ tốt hơn nhiều. Chỉ còn tuổi già cô đơn đến hết đời thôi”.

Tôi không nhớ mình đã nói hươu nói vượn gì nữa, rõ ràng đâu có uống rượu, lại lấm mồm như đã uống nhiều lắm, dù sao thì sau đó tôi còn đột ngột nổi cơn bắt ép Tô Duyệt Sinh nói yêu tôi, anh ta tuy không trở mặt nhưng lại không chịu nói, âm ỉ một hồi cuối cùng anh ta vỗ vỗ tôi mấy cái: “Đừng nổi điên nữa, mau ngủ đi”.

“Vậy nói anh thích em đi!” Tôi lui từng bước, kéo thắt lưng áo ngủ của anh ta, một lòng bức người, anh không nói tôi không cho anh ngủ.

“Hôm nay cô bị người tình cũ kích thích quá có phải không?” Tô Duyệt Sinh thực sự nổi giận, từng câu từng chữ đều là ác tâm: “Muốn nổi điên thì điên một mình đi, cô năm nay 28 tuổi rồi chứ không phải gái 18, ai rảnh hơi theo cô đồ dành hả? Mà cho dù cô có là gái 18, cũng không biết tìm cái gương mà soi thử đàn ông nào thích cô nổi?”

Tôi bị anh ta mắng đến nước mắt chảy ròng ròng, anh ta ghét bỏ đẩy tay tôi ra quay trở về phòng ngủ, tôi cuộn mình trong chăn, trong lòng thực chán ghét dáng vẻ này của anh ta, lại nhịn không được mà khóc thật to.

Tôi khóc đến sức cùng lực kiệt rồi ngủ thiếp đi, ở trong mộng tôi thấy mình đang lái chiếc Porche 911, phía trước là đường núi đầy sương mù, nơi đó vô cùng hoang vắng, hoàn toàn xa lạ, tôi lái xe phóng nhanh như bay, trong lòng tràn đầy phấn uất, không biết vì sao chỉ muốn cứ thế đạp lút cán chân ga. Đến đoạn cua gắt, xe không khống chế được bay ra ngoài, tông thẳng vào một thân cây, vô số cành lá bị chấn động vang lên tiếng ào ào, có lá cây rơi xuống trán tôi, tôi biết mình bị chảy máu, nơi nơi đều là máu, có người hoảng sợ gọi tên tôi, tầm mắt tôi mơ hồ, cảm thấy người kia dường như là Trình Tử Lương.

Sau đó tôi giật mình tỉnh lại, tôi chưa từng mơ thấy Trình Tử Lương, tôi không biết người trong mộng kia có phải Trình Tử Lương hay không. Nhưng nếu không phải anh ta thì là ai? Tuy không thấy rõ lắm, nhưng tôi nghe được giọng nói của người đó, hỗn loạn kinh hoàng cùng tuyệt vọng, đó nhất định là Trình Tử Lương, trên đời này có lẽ chỉ có anh ta là lo lắng cho tôi thôi.

Chương 8

Vì gặp ác mộng nên cả người tôi đổ đầy mồ hôi lạnh, trời còn chưa sáng, tôi tắm thêm lần nữa lấy lại bình tĩnh. Ngoài ác mộng ra, còn vụ kia càng khó giải quyết, tôi đã đắc tội với Tô Duyệt Sinh, anh ta nhỏ mọn như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi đâu.

Tôi lặng lẽ vào phòng anh ta, anh ta đang ngủ say, tôi hôn vào lỗ tai anh ta cũng không dậy, tôi hôn cổ anh ta cũng không nhúc nhích, đến khi tôi hôn vào mắt anh ta mới tỉnh, tay phát phát như đang đuổi ruồi, vô cùng ghét bỏ.

Tôi giống như kẹo kéo đeo bám anh ta, ăn nói khép nép nhận sai, tựa như con chó nhỏ cọt cọt lui trên người anh ta, sáng sớm lý trí đàn ông còn đang mơ hồ rốt cuộc không khống chế được, lúc này quá trình lên giường rất đơn giản, chủ yếu là ai cũng mông lung buồn ngủ, cuối cùng không có gì ngăn trở mà ngủ thiếp đi.

Tô Duyệt Sinh tuy rằng thích ghi thù, nhưng cũng không so đo với tôi nhiều, đó là một loại ăn ý kỳ dị giữa hai chúng tôi, một khi tôi phạm lỗi, sau khi lên giường xong sẽ xem như bỏ qua không nhắc tới nữa. Nói cho dễ nghe thì đấy chẳng qua là tính tình công tử của anh ta, nói khó nghe một chút thì là chủ nghĩa so-vanh(1) cảm thấy đàn ông không nên chấp nhặt với phụ nữ. Mới đầu tôi rất ghét tật xấu này của anh ta, dần dần về sau lại phát hiện kỳ thực như vậy rất dễ được chiếm tiện nghi. Chẳng qua bồi thường ít thật, thường xong thì xem như không có đắc tội, cũng bớt lo. Bất quá nếu lỡ mắc phải lỗi quá nặng, anh ta sẽ bỏ mặc tôi hai ba tháng, ngay cả người cũng không gặp được, mơ gì đến chuyện leo lên giường bồi tội.

(1) Niềm tin vô lý và hung hăng cho rằng đất nước mình là tối thượng

Tôi ngủ thẳng đến chiều thì tự tỉnh dậy, Tô Duyệt Sinh đã đi rồi, trong gạt tàn trên đầu giường đầy một đống đầu thuốc lá, không biết gần đây anh ta có chuyện gì phiền lòng mà hút nhiều thuốc như vậy. Con người Tô Duyệt Sinh dù có chuyện phiền lòng cũng sẽ không nói với tôi, với địa vị anh ta, ở chỗ cao khó tránh khỏi gió lạnh, những kẻ phàm phu tục tử làm sao giúp được anh ta, chỉ cần không liên lụy đến anh ta thôi đã tốt lắm rồi.

Liên tục mấy tuần tôi không gặp Tô Duyệt Sinh, nhưng Trình Tử Lương thì có gọi điện cho tôi hai lần, tôi đều không nghe máy.

‘Chuyện cũ đừng nên nhắc lại, đời người vốn nhiều mưa gió.

Dù muốn phui sạch nhưng yêu và hận vẫn tồn tại tận đáy lòng.

Thật lòng muốn chôn vùi quá khứ.

Để ngày mai có thể tiếp tục, anh sẽ không phải đau khổ đi tìm tin tức của em’.

Năm đó mẹ tôi đặc biệt thích bài hát này, bà hát rất hay, tôi vẫn cảm thấy so với mấy ca sĩ có chút tiếng tăm thì bà vẫn hát hay hơn nhiều, chẳng qua không có cơ duyên với nghề này.

Cả đời mẹ đã trải qua thăng trầm, những lúc có tiền hay không tiền, từng đám đàn ông đủ loại kéo đến rồi lũ lượt bỏ đi, đến lúc lâm chung, ngay cả người thân duy nhất là tôi cũng không ở bên cạnh. Đến cuối cùng, tôi chỉ còn thấy một khối bia mộ mà thôi.

Nhớ tới mẹ, lòng tôi liền cứng rắn lên một chút. Tôi tuyệt đối không muốn gặp Trình Tử Lương, mặc kệ anh ta muốn nói gì, tôi cũng không muốn gặp.

Trình Tử Lương không hề quấy rầy tôi, về sau nghe nói anh ta đã đính hôn với Phùng Hiểu Lâm, anh ta và vị hôn thê gắn bó như keo như sơn, hiện thời họ đang đi Ý chọn lễ phục cho ngày cưới.

Kết hôn là chuyện trọng đại. Mới trước đây tôi cũng khao khát được mặc áo cưới, trắng như tuyết, tựa như một vị công chúa, trên đầu

đội khăn voan, cô dâu mới trông thật thần bí lại càng nhiều xinh đẹp. Nếu tôi cố vững tâm, có phải cũng sẽ tìm được người nào đó mà gả đi hay không?

Tôi đang miên man suy nghĩ đến chuyện mặc áo cưới thì Hương Tình khóc sụt sùi gọi điện thoại cho tôi, gì mà ‘Sao lại thế?’ chẳng hiểu gì cả. Tôi nghe cô ấy khóc ruột gan đứt từng khúc trong điện thoại, đành phải dỗ dành khuyên lơn rồi đáp ứng lập tức đến gặp cô ấy ngay.

Thì ra gần đây Tô Duyệt Sinh rất lãnh đạm với cô ấy, cũng không thường xuyên gọi điện thoại cho người ta, sau khi Hương Tình nghe ngóng mới biết dạo này Tô Duyệt Sinh đang theo đuổi một cô nàng khóa dưới ở lớp chính quy.

Mắt Hương Tình sưng húp như quả hạch đào, nói: “Anh ấy muốn chia tay với em cũng được, nhưng sao lại theo đuổi đàn em khóa dưới trong cùng một trường với em, thử hỏi em làm sao nhìn người đây?”

Tôi thở dài, Tô Duyệt Sinh làm vậy quả thật quá đáng, nhưng anh ta đối với phụ nữ xưa nay đâu có kiên nhẫn lâu dài, tôi nói: “Nếu trông cậy vào đàn ông sẽ yêu em, luôn sủng em, xem em như trân châu nâng niu trên tay, còn phải cần đến may mắn nữa”.

“Em không hiểu”, Hương Tình nức nở: “Vốn đang rất tốt mà, tại sao trong chớp mắt lại thay đổi như vậy?”

Tôi cười cười: “Trên đời này có gì là lâu bền đâu? Ráng chiều dễ tan lưu ly dễ vỡ, ngoại trừ tự an ủi bản thân suy nghĩ thông suốt một chút, ta còn làm được gì bây giờ?”

Hương Tình khóc thút thít hỏi: “Có phải anh ấy chưa từng yêu em không?”

Tôi nói: “Em nên hỏi anh ta ấy”.

Hương Tình khóc lớn, cũng may cô ấy chỉ khóc, cũng không có hành động gì quá mức, tôi nghĩ về sau tôi nhất không nên dính dáng đến phụ nữ của Tô Duyệt Sinh, quậy đến nước đục, gây nên nhiều tội lỗi như vậy.

Tôi vốn muốn cố khuyên cô ấy: “Đừng khóc nữa, nếu anh ta thật sự không yêu em, em khóc cũng chẳng ích lợi gì, đau lòng cũng chẳng được gì, đàn ông còn nhiều mà, người sau nhất định sẽ tốt hơn. Quên anh ta đi”.

Hương Tình rốt cục nhìn không được, giọng điệu trở nên chua ngoa: “Bọn họ nói chị là người ở bên cạnh anh ấy lâu nhất, theo anh ấy suốt mười năm, có phải chị đã sớm biết sẽ có ngày này hay không? Bây giờ chị cảm thấy đặc ý lắm phải không?”

Tôi thở dài, đứng dậy chạy lấy người.

Không phải tôi không đồng tình thương cảm, nhưng lười nói thêm nữa, bí quyết ở bên cạnh Tô Duyệt Sinh lâu mà không bị phiền chán chính là ngay từ đầu đừng thương anh ta. Nào có ai làm được điều này, rất nhiều cô chỉ sợ vừa bị ánh mắt hoa đào kia nhìn thoáng một cái, đã sa lưới tình rồi.

Một người đàn ông anh tuấn phóng khoáng, lỗi lạc nhiều tiền, được tôn xưng là nhân trung long phượng, có lẽ cũng có người mới đầu không động tâm với anh ta, nhưng nếu anh ta cố tình đeo đuổi, hiếm có khi nào đuổi không kịp.

Bất quá nói đến cùng tôi cũng rất bội phục chính mình, ở bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy mà không yêu anh ta, cũng quá khó chứ.

Tình yêu này này nọ nọ rất kỳ quái, Trình Tử Lương so với anh ta kém xa, nhưng tôi lại chỉ thích mỗi Trình Tử Lương.

Không, chính là quá yêu mến.

Bị Hương Tình quấy rối như vậy, tôi bảo tài xế đưa tôi đến tiệm nữ trang, mỗi khi phụ nữ không có cảm giác an toàn đều kiểm chuyện

tiêu tiền, giờ là thời điểm thích hợp đi tiêu phí.

Vào tiệm nữ trang tôi mới biết tự mình đã phạm phải sai lầm lớn, bởi vì tôi gặp Trình Tử Tuệ.

Mấy năm không gặp, Trình Tử Tuệ trông vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy, nghe nói so với tôi chị ta còn lớn hơn mười tuổi, nhưng nhìn qua cứ như cùng tuổi với mình, khí chất tao nhã, nhìn thấy tôi thì hơi ngẩn ra nhưng cũng không có chút lúng túng nào, ngược lại còn chủ động đến chào hỏi: “Thất Xảo”.

Đại nhân vật gọi tôi một tiếng ‘Thất Xảo’ thân mật, không hiểu vì sao bà Tô lại cư xử khách sáo với tôi như vậy, mấy người trong Tô gia đều là kẻ hai mặt, mỉm cười trở mặt thành đao, khẩu phật tâm xà mà.

“Có thời gian uống ly café không?” Bà Tô hỏi tôi: “Gần đây có một quán, nếu được thì cùng uống với nhau một ly?”

Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng.

Quán cafe rất ít người, vô cùng thích hợp để nói chuyện. Bà Tô chỉ gọi một ly nước đá, tôi thì gọi hẳn một ly Latte lớn. Tôi không biết có nên lên gọi điện báo cho Tô Duyệt Sinh hay không, đang do dự thì Bà Tô cười nói: “Tôi đâu phải hổ, chẳng lẽ cô sợ tôi ăn thịt cô sao?”

Tôi nghĩ cũng phải, Tô Duyệt Sinh biết nhiều chuyện sẽ dễ mất hứng, cũng không phải tôi cố ý đi trêu chọc bà Tô, chẳng qua thỉnh thoảng gặp gỡ, chị ta muốn mời tôi một ly cafe, tôi cứ tháp tùng thôi.

Trình Tử Tuệ đánh giá tôi từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Khí sắc của cô tốt hơn nhiều rồi”.

Tôi khen tặng lại: “Chị cũng thế mà”.

Bà Tô cười cười, “Tô Duyệt Sinh nhất định là không muốn cô gặp tôi đâu, cho nên tôi cũng không muốn quấy rầy cô lâu quá. Thế nào, gần đây có khỏe không?”

Tôi nói: “Rất tốt”

Hai người chúng tôi còn nói thêm mấy lời khách sáo nữa, cứ như bạn bè bình thường xa cách nhiều năm, cuối cùng tôi cảm thấy chịu không nổi, ở cạnh loại người đáng sợ như bà Tô, người vĩnh viễn không biết chị ta rốt cuộc muốn làm gì. Chờ khi ly Latte nhanh chóng được uống cạn, bà Tô mới nhàn nhàn nói: “Tử Lương về nước rồi, hơn nữa cũng sắp đến ngày kết hôn, hy vọng cô đừng gây thêm quấy rối”.

Tôi cười mỉa: “Chị yên tâm, tôi đâu có năng lực đó”.

Bà Tô mỉm cười: “Năng lực của cô thế nào tôi biết rất rõ, lúc trước Tử Lương vì cô đòi chết đòi sống, may mắn cuối cùng cô lừa được nó, bằng không bây giờ không biết đã xảy ra chuyện gì”.

Tôi vẫn duy trì ý cười trên mặt, trong lòng đã vô cùng chán ghét cuộc nói chuyện này, tôi chỉ muốn tìm cái cớ bỏ chạy lấy người, trên mặt bà Tô ý cười lại sâu thêm vài phần, chị ta hỏi: “Nghe nói những chuyện trước kia cô đã quên hết rồi, là thật sao?”

Tôi ù ù cạc cạc nhìn chị ta, ngón tay mảnh khảnh gõ gõ trên mặt bàn, giống như trầm ngâm: “Kỳ thật tôi cũng không phải người nhiều chuyện, chỉ là tò mò, cô thế nhưng thật sự đã quên”.

Trong lòng tôi có một loại cảm giác kỳ quái, như đang nằm mơ, hoặc như đang đi trên đường đột nhiên lạc mất phương hướng, ngẩng đầu lên nhìn chẳng thấy mặt trời đâu, lòng bàn tay cháy đầy mồ hôi, tôi mơ hồ nói: “Có một số việc quên đi cũng tốt”.

Biểu tình bà Tô không có gì biến hóa, vẫn cười cười như cũ nói: “Đúng vậy, kỳ thực chuyện tôi không rõ nhất là Tô Duyệt Sinh, anh ta không sợ ngày nào đó cô đột nhiên nhớ ra sao?”

Di động chợt vang lên từng hồi, đúng là Tô Duyệt sinh, tôi nuốt nước miếng một cái, nói với bà Tô: “Xin lỗi, tôi nghe điện thoại đã”.

Tôi vội vàng chạy qua hành lang, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Em đang ở đâu?”

“Quán cafe.”

“Hẹn bạn à?”

Tôi do dự nửa giây, rốt cục nói dối anh ta: “Là Hương Tình, cô ấy không vui nên tìm em tâm sự”.

“Bây giờ em đổi nghề làm bác sĩ tâm lý rồi hả?”

Tôi thở dài, theo lời anh ta nói, nửa giả nửa thật oán giận: “Sau này anh làm ơn đừng hại đến mấy cô gái ngây thơ nữa, nhìn rất đáng thương”.

“Anh cũng biết em rất đáng thương”.

Tôi nhất thời không khôi phục được tinh thần, nghĩ là mình nghe lầm, cho nên ‘A?’ một tiếng.

“Đừng vớ vẩn nữa, xoay người lại”.

Tôi theo bản năng nghe lời anh ta, xoay người lại, vừa vặn thấy Tô Duyệt Sinh đứng cạnh cửa sổ sát đất ngắt điện thoại, cười với tôi, nụ cười tươi kia bất quá rất quen thuộc, tôi lại cảm thấy kinh hãi. Phục vụ đẩy cửa ra, Tô Duyệt Sinh vào đến, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng, tôi quay đầu nhìn Trình Tử Tuệ, chị ta dường như cũng bị hoảng sợ, nhìn Tô Duyệt Sinh.

Ngay từ đầu Tô Duyệt Sinh không hề để ý đến Trình Tử Tuệ, tựa như vốn dĩ không hề biết đến sự tồn tại của chị ta, anh ta chỉ nói với tôi: “Đi thôi”.

Tôi chỉ biết ngoan ngoãn đi lấy túi, theo anh ta ra ngoài.

Lên xe xong mới dần dần cảm thấy sợ hãi, Tô Duyệt Sinh một câu cũng không nói, xưa nay anh ta lái xe luôn trầm mặc, chỉ có im lặng lái xe. Tôi ngượng ngùng hỏi anh ta: “Sao anh lại đến?”

Đi ngang qua cũng đâu có khéo vậy, anh ta không trả lời, tôi đột nhiên hiểu ra, là tài xế của tôi gọi điện cho anh ta, tôi cảm thấy uất giận, cố gắng nhẫn nhịn, vẫn nhịn đến tận lúc về nhà, sau khi lên lầu đóng cửa lại tôi mới chăt vấn: “Anh cho người theo dõi em?”

“Cô đâu có quan trọng đến vậy”. Tô Duyệt Sinh nói một cách khắc nghiệt, quả thực không khác gì dao găm: “Chẳng qua tài xế thấy Trình Tử Tuệ đến, nên mới gọi điện cho tôi thôi. Đã dạy cô bao nhiêu lần, còn không biết cách xa bà ta ra một chút, ngày nào đó chết như thế nào cô còn không biết!”

“Sao anh không cho em nói chuyện với Trình Tử Tuệ?” Tôi hỏi anh ta: “Trình Tử Tuệ nói em đã quên rồi, em đã quên cái gì?”

Tô Duyệt Sinh không trả lời tôi, anh ta ngay cả giày cũng chưa đổi, xoay người muốn đi, tôi nhào lên giữ chặt anh ta lại: “Tô Duyệt Sinh, anh nói cho tôi biết đi, tôi đã quên cái gì?”

Tô Duyệt Sinh quay đầu, tôi nhìn thấy trên mặt anh ta hiện rõ nụ cười châm chọc, anh ta nói: “Cô cái gì cũng chưa quên, chẳng lẽ không đúng sao?”

Chương 9

Tôi bị anh ta đẩy ra, sập cửa rời đi, tôi cảm thấy lòng tràn đầy buồn giận, giống như lúc trong mơ, tôi lái chiếc xe kia, cứ thế lao tới lao tới, đường núi uốn lượn không có điểm cuối, đèn xe chỉ có thể chiếu ra chút ánh sáng phía trước, tôi liều mạng đạp chân ga. Cuối cùng đụng vào một thân cây, giấc mộng kia rõ ràng như thế, tôi cảm thấy dường như đó là sự thật.

Tôi không tả được cảm giác trong lòng mình là gì, một mình đứng trong phòng khách, ngôi nhà này là Tô Duyệt Sinh mua cho tôi, đây là gian nhà trọ tốt nhất trong thành phố, nhà to yên tĩnh, có một tầng lầu, ấm cúng tinh tế, đột nhiên tôi cảm thấy toàn thân rét run, tựa như đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, ngay cả mình là ai cũng không biết, nhìn quanh bốn phía, chỉ có mờ mịt.

Tôi lấy lại bình tĩnh, quyết tâm đem con đường núi trong mộng kia vẽ ra, có lẽ nó thật sự tồn tại, có lẽ đó cũng không phải là một cơn ác mộng.

Trong nhà chỉ có bút ký tên và giấy trắng, tôi tìm ra giấy bút, chậm rãi vẽ, mới đầu tôi chỉ như đứa trẻ vẽ mấy đường gấp khúc cong cong, vẽ ra còn đường kia một cách đơn giản, sau vài nét bút, tôi đột nhiên phát hiện tay vẽ dường như không chịu sự khống chế của mình nữa, tôi đặt bút xuống vẽ rồi lại đồ, ngòi bút ở trên giấy vô cùng lưu loát, cực kỳ quen thuộc, âm thanh xẹt xẹt khiến tôi cảm thấy rất thân thiết, thời điểm dừng bút, động tác quen thuộc cứ như bản năng vốn có, tôi theo bản năng vẽ ra một bức tranh, tôi chưa từng ý thức được mình sẽ vẽ được nhanh như vậy, hơn nữa còn là vẽ một cách vô cùng thuần thục, vẽ tranh như thế này gọi là... vẽ như máy?

Tôi nhìn tờ giấy, bức tranh tuy đơn giản nhưng rất thật, tranh này chắc không phải do tôi vẽ đâu, loại kỹ pháp vô cùng chuyên nghiệp,

hơn nữa chắc hẳn đã trải qua quá trình luyện tập khắc khổ mới có thể vẽ thuần thục như vậy. Đột nhiên tôi có một loại xúc động, tôi ngồi vào trước gương soi, bắt đầu vẽ chính gương mặt mình trong gương.

Hình dáng quen thuộc mà lại xa lạ dần dần hiện ra trên giấy trắng, tôi vẽ đặc biệt mau, chỉ xẹt xẹt vài nét bút, nhưng vừa nhìn thấy đã biết ngay đó chính là chân dung của chính mình, tôi thậm chí còn không chút suy tư ký bút danh xuống phía dưới, hai chữ Thất Xảo được tôi viết ra rất lưu loát, so với chữ ký trên giấy tờ này nọ của tôi hoàn toàn không giống, ngay cả chữ viết cũng không giống chữ tôi thường viết, tôi trừng mắt nhìn chữ ký xa lạ kia, cảm thấy như mình sắp điên rồi.

Tôi hoảng hốt đứng lên, nghĩ nghĩ có lẽ nên tìm ai đó xin giúp đỡ. Nhưng phải tìm ai đây?

A Man? Trần Quy?

Theo bản năng tôi nghĩ đến Trình Tử Lương, nghĩ đến lời nói tối hôm đó của anh ta, tôi hốt hoảng đứng lên, gọi điện cho Trình Tử Lương, điện thoại không kết nối, giọng nữ máy móc vang lên, một lần lại một lần xin lỗi tôi. Tôi nghe xong hồi lâu, cảm thấy ý lạnh đang vây chặt lấy mình. Không biết từ khi nào tôi ôm lấy điện thoại ngồi dưới đất, tựa vào sofa, toàn thân phát run. Tôi biết chuyện này không đúng, nhưng không nói được không đúng chỗ nào, nhóm bạn bè của tôi đâu? Không, đây chắc hẳn là những người bạn trong mấy năm gần đây mới quen biết được, mà tôi ngay cả một cô bạn thân cũng không có.

Tôi nghĩ đến Trần Minh Lệ, sao tôi lại không nhớ số điện thoại của cô ấy? Đã bao lâu rồi chúng tôi không liên lạc với nhau? Từ sau khi cô ấy xuất ngoại chúng tôi không còn liên hệ nữa, vậy còn những người bạn khác của tôi đâu? Bọn họ đã đi đâu?

Tôi hao hết khí lực cũng không nghĩ ra được gì, đến cùng thì tôi còn bạn bè nào nữa, chẳng lẽ ngoài Trần Minh Lệ, vốn không còn ai khác sao? Sinh mệnh giống như đột nhiên bị đứt gãy, đoạn trống rỗng rộng lớn phảng phất như đáy vực sâu nuốt người, còn tôi đang đứng ở vách núi đen bên cạnh, không dám trợn mắt nhìn xuống, không dám nhớ lại, chỉ muốn bám vào một nhánh cây cứu mạng, để nó giúp kéo tôi ra khỏi hoàn cảnh tuyệt vọng này. Nền gạch mát lạnh như băng, tôi dán gương mặt nóng bỏng của mình lên đó, cảm giác mát lạnh kia như một vũng nước mát khiến nội tâm đang cuồng loạn của tôi cảm nhận được chút ít an ủi.

Có lẽ là tôi đang ngủ, có lẽ tôi bị mất trí rồi, tóm lại tiếng chuông điện thoại vang lên dần dần kéo ý thức của tôi trở về, là Trần Quy gọi, anh ta hỏi: “Cô Trâu, tối nay có hẹn khách ăn cơm, cô đừng quên đó”.

Hiện thực hết thảy đều gào thét kéo trở về, tôi như rơi vào một giấc mộng hảo huyền, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mê ly không rõ. Tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi anh ta: “Tài xế của tôi do công ty phát lương hả?”

Trần Quy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời: “Không phải, cô đang dùng là tài xế của Tô tiên sinh, hẳn là bên kia phát lương”.

Tôi cảm thấy bản thân như đang khốn đốn lạc vào mê cung, trí nhớ có được chỉ có một phần, tài xế này đã dùng rất nhiều năm, trung thực tin cậy, nhưng tôi nghĩ mãi không ra từ khi nào anh ta trở thành tài xế của tôi, chuyện hôm nay khiến tôi đột nhiên bừng tỉnh, bắt đầu truy cứu lai lịch người này. Mà anh ta không ngờ lại là người của Tô Duyệt Sinh.

Trần Quy ước chừng đang kinh ngạc với sự khác thường của tôi, anh ta hỏi: “Không phải là cô không khỏe chứ? Cô đang ở đâu vậy? Có thuốc ở đó không?”

“Đâu có, tôi không sao”. Tôi không kiên nhẫn đỡ lấy cái trán nóng bỏng của mình, đem mái tóc rối bời gạt sang một bên: “Anh đừng lo, tôi đang ở nhà”.

Tôi hy vọng có thể hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, có lẽ Trình Tử Lương nói thật, tôi thật sự đã từng lái xe đụng vào cây, chỉ là bản thân tôi đã quên mất.

Tối đó chúng tôi có hẹn ăn cơm với một vài vị khách quan trọng tại Trạc Hữu Liên, cơm ở Trạc Hữu Liên cũng là đúng chuẩn hàng đầu, vấn đề ẩm thực do A Man quản, A Man làm việc phải nói là vô cùng nghiêm cẩn, củi gạo dầu muối, mọi thứ đều chọn loại tốt nhất, dù sao chúng tôi cũng là bán đất, đất cũng có đạo lý của đất. Mấy trăm đồng tiền gạo, làm được một bữa cơm đặc biệt thơm ngon, bất quá ở Trạc Hữu Liên, mỗi khi say sưa, thường thường vừa uống vừa hát, mà đã hát rồi thì ăn sao vô. Hôm nay bởi vì đón khách quan trọng, cho nên đồ ăn cũng rất phong phú, khách đến cũng rất nể tình, không có uống rượu náo loạn, mọi người đều vui vẻ chiều lòng nhau.

Sau khi đồ ăn được dọn lên, Trần Quy lặng lẽ phái phục vụ đến nói cho tôi biết, hôm nay có Triệu Vân đến đây, đang ở lầu kế bên mời khách. Quan hệ giữa Triệu Vân và Tô Duyệt Sinh không bình thường, anh ta cũng ít khi đến, hiển nhiên tôi phải đi ra chào hỏi. Vì thế đành cáo lỗi với những người trong bữa tiệc, nói có bạn đến phải đi kính chén rượu.

Gian lầu ở ngay cạnh bên, không cần phải ngồi xe, đi bộ qua cũng được. Có điều tuy nói là gần, cũng phải mất vài phút đi vòng qua vườn hoa. Bên trong gian lầu rất im lặng, đây cũng là tác phong của Triệu Vân, anh ta ghét nhất mấy chuyện hồ nháo náo loạn.

Tiệc ở bên này của Triệu Vân cũng đã gần tàn, khách khứa thì ca hát trên lầu, anh ta lại ở dưới lầu uống rượu Phở, trông thấy tôi liền vẫy tay: “Lại đây uống chén rượu, rượu riêng nha, anh tự mình đem đến, so với loại rượu Phở ở đây của em hoàn toàn hơn hẳn”.

Tôi cười nói: “Vội vã tới đây kính anh chén rượu, ai mà ngờ các anh đã muốn tàn tiệc rồi”.

Triệu Vân nói: “Biết em sẽ đến, nên anh muốn tặng em một cái kính hỉ đó”.

Tôi hỏi: “Kính hỉ gì?”

Triệu Vân hướng ra ngoài cửa sổ huýt sáo một cái, lúc này tôi mới thấy ở bên ngoài có chiếc xe đang đậu, tuy rằng xe được che chắn cẩn thận, nhưng vừa nhìn thấy, tôi liền nhận ra đây là xe của Tô Duyệt Sinh.

Trong lòng tôi nháy dưng, cũng không biết vì sao, Triệu Vân nói: “Em vẫn nên qua đó nhìn một cái đi, anh đã khuyên cậu ta về phòng ngủ rồi nhưng cậu ta không chịu, em cũng biết tính cậu ta mà, uống say rồi là lăn đùng ra ngủ, con người cậu ta đầy tật xấu, thử hỏi ai mà áp đặt được cậu ta, anh mặc kệ, xảy ra chuyện đành để em lo thôi”.

Qua một lúc lâu sau, tôi mới miễn cưỡng cười cười, “Uống ở đâu mà thành như vậy?”

“Ngay tại đây”. Triệu Vân cười rộ lên, lộ ra một hàng răng trắng: “Trách ai được? Còn không phải tại rượu ở đây ngon ư! Nhanh đi nhanh đi! Nếu không đi anh sẽ đuổi em đi đó!”

Tôi đành tạm biệt rồi đi ra ngoài xuống đài, mở cửa xe nhìn rõ quả nhiên là Tô Duyệt Sinh đang ngã lệch ở ghế sau, ngủ thật là ngon. Mùi rượu phảng phất cũng không nhiều, đèn đường như ẩn như hiện, bị cây cối cành lá thấp thoáng che khuất, chỉ còn lại chút ánh sáng mờ nhạt như ánh trăng, chiếu lên chân mày anh ta, rồi như trẻ con nhú mày lại.

Tôi nghĩ thầm cứ để anh ta ngủ như vậy không phải càng khó, không bằng gọi anh ta dậy, kéo về phòng ngủ. Nhưng đẩy liên tục mấy cái, cũng không lay tỉnh anh ta được, tay vừa chạm nhẹ vào

lưng mới cảm nhận được da thịt nóng bỏng, lại sờ sờ cái trán, không phải là phát sốt chứ? Lúc này Triệu Vân cố tình đem chén rượu tới, đi thong thả như đang xem náo nhiệt: “Đừng phí sức nữa, nếu gọi tỉnh được, còn kinh hỉ cho em được sao?”

Tôi tức giận nói: “Anh sờ thử xem, nóng bỏng tay luôn nè, đây gọi là kinh hỉ hả?” Triệu Vân vốn dĩ không tin, nhưng nhìn nhìn biểu tình của ta, đoán chừng không giống như đang làm bộ, thế này mới cúi xuống sờ sờ trán Tô Duyệt Sinh, ‘Ui trời’ một tiếng, nói: “Anh còn nói sao hôm nay cậu ta ù rũ như vậy, nói chuyện cũng ít, thì ra là bị bệnh”.

Tôi gọi điện cho Trần Quy, bảo anh ta phái vài người đến. Trần Quy nghe nói Tô Duyệt Sinh uống rượu liên tục mình dẫn theo vài vị bảo vệ khỏe mạnh. Mấy người cùng nhau ra tay mới khiêng được Tô Duyệt Sinh ra, đưa đến phòng khách nghỉ ngơi. Trạc Hữu Liên trước giờ vẫn luôn phòng bị một vị bác sĩ, không phải có ý gì, chẳng qua việc kinh doanh của chúng tôi thường thường là đến tận ba bốn giờ sáng, chỉ sợ khách khứa có chút gì không thoải mái linh tinh mà nhiễm bệnh.

Nuôi mấy vị bác sĩ này coi thế cũng được vài lần công dụng, có đôi khi khách uống say quá, phải truyền dịch cấp cứu, lắm lúc giống như hôm nay vậy, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi bác sĩ xem qua, bước đầu phán đoán là bị cảm lạnh, hỏi trước đó làm những gì, Triệu Vân nói: “Ra biển, hồi chiều tụi tôi có ra biển câu cá”.

Bác sĩ nói: “Có lẽ là do gió biển, không sao đâu, nếu lo lắng thì có thể đưa đến bệnh viện kiểm tra”.

Tất cả mọi người nhìn tôi, tôi chỉ hoàn toàn ngoan ngoãn nhìn Triệu Vân, Triệu Vân nói: “Anh mặc kệ, em làm chủ”. Tôi gõ gõ nhíp tay đưa ra chỉ thị, uống thuốc hạ sốt xong rồi quan sát, xem có cần đưa vào bệnh viện hay không.

Lúc Tô Duyệt Sinh tỉnh lại đã là nửa đêm, tất cả mọi người đi rồi, chỉ còn tôi ở lại phòng khách chăm sóc anh ta. Tôi cũng đang mơ màng ngủ trên sofa, anh ta gọi tên tôi một tiếng, tôi vốn ngủ không sâu, vội lục đục bò dậy đi qua sờ trán anh ta, đây mồ hôi, lạnh lạnh, vậy là hạ sốt rồi. Tôi hỏi anh ta có muốn uống nước không, Tô Duyệt Sinh mơ mơ hồ hồ, cau mày nói: “Muốn tắm, không thoải mái”.

Trong phòng khách có bồn tắm lớn, tôi mở vòi sen thả vào nước, lại nghĩ tới không có khăn lông cho anh ta dùng, bất quá trong phòng làm việc của tôi có một cái, là khăn bình thường tôi hay dùng, có thể lấy ra cứu cấp. Chờ đến khi tôi cầm khăn từ văn phòng trở về, Tô Duyệt Sinh đã ngủ lại. Tôi thấy anh ta ngay cả quần áo trên người cũng đều ẩm ướt mồ hôi, sợ anh ta lại vì cảm lạnh mà phát sốt lần nữa, vì thế một bên gọi tên anh ta, một bên chụp lấy cánh tay, mong kéo anh ta tỉnh dậy, gọi liên tục mấy tiếng, rốt cục Tô Duyệt Sinh cũng mở mắt liếc nhìn tôi một cái, thời điểm anh ta chưa tỉnh ngủ là lúc đẹp mắt nhất, con ngươi giống như bị một tầng sương che mờ, lông mi cong cong, có chút hồn nhiên như trẻ con, ánh mắt mơ hồ bối rối, giống như không nhận ra tôi.

“Đi tắm đã”

Tô Duyệt Sinh trở mình một cái, đưa lưng về phía tôi, lẩm bẩm: “Em tắm trước đi”.

Thật sự là sốt đến hồ đồ, tôi không còn cách nào, sức vóc đàn ông to lớn như vậy tôi cũng không thể kéo đi được, tôi nhận mệnh đem khăn lông đi vắt nước nóng, giúp anh ta lau mặt, tuy không có tắm rửa, nhưng dùng khăn nóng chà lau ít ra cũng được chút thoải mái. Lúc tôi lau mặt và cổ cho anh ta, anh ta cũng không động đậy, ngủ say sưa như đứa trẻ to xác, khăn nóng ước chừng khiến anh ta cảm thấy rất thoải mái, Tô Duyệt Sinh vốn vẫn nhăn mày rốt cục buông lỏng ra. Tôi vào bồn tắm nhúng khăn thêm lần nữa, quay trở ra bắt đầu cởi nút áo, vừa mở được hai cái nút thì Tô Duyệt Sinh tỉnh dậy,

bỗng chốc đề tay tôi, đôi con ngươi đen nhánh chòng chọc nhìn tôi một lúc, đột nhiên nói: “Sao em lại ở đây?”

Chương 10

“Anh bị sốt đó”. Tôi rút tay ra: “Lúc thì đòi tắm, lúc lại lăn đùng ra ngủ, em đành phải giúp anh lau người thôi”.

Tay anh ta chậm chậm buông ra, rồi đưa lên sờ sờ mặt tôi, đầu ngón tay hơi mát, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, tôi cũng không hiểu anh ta đang nhìn cái gì, làm như trên mặt tôi có hoa vậy, anh ta chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi cả, cũng không thể nói rõ đấy là ánh mắt gì, nhìn đến mức trong lòng tôi cảm thấy nôn nao. Rốt cục tôi không nhịn được nói: “Khăn lạnh rồi”.

“Anh đi tắm”. Giọng Tô Duyệt Sinh nghe có vẻ rất tinh táo: “Dép lê ở đâu?”

Tô Duyệt Sinh tắm lâu ơi là lâu, tôi chán ngán ngã trái ngã phải, ngồi ở chỗ này gật gù một cái, tựa ở chỗ kia đánh ngáp một cái, cuối cùng Tô Duyệt Sinh ra tới gọi tôi dậy. Tắm rửa xong cả người Tô Duyệt Sinh trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, cúi người nói bên tai tôi, giống như đang ở rất gần bên: “Lên giường ngủ đi”. Hơi thở phun vào vành tai ngứa ngứa, tôi vô cùng buồn ngủ, đá đôi dép ra sau leo lên giường, nệm ở Trạc Hữu Liên đều do A Man cố ý chọn dùng hàng hiệu, nghe nói phù hợp cho tất cả mọi cơ thể người, độ cứng mềm vừa phải không khác gì giường ngủ ở nhà. Tôi thoải mái rên lên một tiếng, đang muốn đánh một giấc phía sau lại truyền đến vết gặm đau nhẹ. Không cho người ta ngủ đích thị là tên khốn! Tôi đang muốn nhắc tay đem người nào đó đẩy xuống sàn, đột nhiên nhớ tới đó là Tô Duyệt Sinh, thiếu chút nữa cánh tay nện lên mặt anh ta rồi. Tôi tỉnh cả người gian nan giải vây cho chính mình: “Anh... nè... Anh còn đang sốt...”

Tô Duyệt Sinh cái gì cũng không nói, kéo mặt tôi qua hôn. Anh ta rất ít khi hôn tôi, chúng tôi ngay cả lên giường cũng ít, hôn môi lại càng ít, tôi cũng không biết thì ra anh ta hôn là như thế, có điều thực sự

quá mệt mỏi, anh ta hôn cứ hôn tôi ngủ cứ ngủ, anh ta cắn lên môi tôi một cái thật mạnh, đau đến mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vừa nhắc đầu lên lại cụng phải cằm anh ta, tôi nước mắt lưng tròng. Tô Duyệt Sinh thế nhưng không tức giận, ngược lại khóe miệng còn cong lên, giọng điệu hết sức khinh người: “Tập trung vào!”

Được rồi, tập trung để anh ta ăn no, đàn ông là loài sinh vật kỳ quái, những lúc không vừa lòng tính tình phải nói cực kỳ quái dị, anh ta muốn thế nào thì đành thế đó đi, dù sao vừa rồi người phát sốt cũng là anh ta chứ không phải tôi.

Kỹ thuật của Tô Duyệt Sinh thật sự rất tốt, hơn nữa mỗi lúc anh ta muốn lấy lòng người khác, hoàn toàn có thể khiến người ta dục tiên dục tử, tôi nghĩ nếu trong tương lai ngày nào đó anh ta đột nhiên cùng đường, chỉ dựa vào một chiêu này thôi cũng đủ để có cơm ăn, nghĩ đến đây tôi rốt cục nhin không được phì cười ra tiếng, Tô Duyệt Sinh vô cùng bất mãn, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, “Em cười cái gì?”

Trên trán anh ta có giọt mồ hôi, ngay đầu chân mày, chằm chằm chảy xuống, thấy nó sắp sửa chảy đến hàng mi rậm hơi cong của anh ta, tôi đưa tay lên giúp anh ta lau đi, “Cười anh tắm rửa sạch sẽ quá”.

“Đồ lừa đảo”.

Tôi kiên trì nói: “Thật mà, bằng không anh cho là em cười cái gì?”

Tô Duyệt Sinh kinh ngạc nhìn tôi một lúc lâu: “Cười anh khờ”.

Tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ đến Tô thiếu gia sẽ nói ra ba chữ này, tôi ngượng ngùng cười cười: “Anh thông minh như vậy, ai dám nói anh khờ chứ”.

“Ngoài miệng em không nói, nhưng trong lòng lại cười anh khờ”.

Tôi cảm nhận được lòng bàn tay anh ta vẫn mát lạnh, hẳn là không có phát sốt, nhưng sao anh ta lại nói mê sáng được, tôi ôn nhu nói:

“Em không đòi nào cười anh ngốc, anh so với em thông minh hơn rất nhiều, em chưa bao giờ cười người thông minh hơn em cả”.

Lông mi anh ta hơn run run, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tôi, một cái chớp mắt cũng không, nhìn đến mức khiến tôi thấy sợ hãi. Anh ta vô cùng vô cùng ôn nhu hôn vào vành tai tôi nói: “Sau này không được gạt anh nữa”.

Tôi bị hành động thân mật của anh ta làm cho ngửa ngáy, cười cười co mình lại, gạt lung tung đáp ứng, anh ta vẫn chưa chịu: “Nói đi”.

Tôi giống như đang dở đành đưa nhỏ qua loa nói: “Được, được, sau này em sẽ không lừa anh”.

Chẳng qua đáp cho qua chuyện, không biết vì sao, tối nay Tô Duyệt Sinh cứ như không biết thế nào là thỏa mãn, lòng tham không đáy, tôi bị vây đến không còn chút tinh thần ứng phó, đến khi tôi ngủ mê đi, mơ hồ nghe thấy tiếng Tô Duyệt Sinh lại đi tắm nữa, đàn ông ưa sạch sẽ thật đáng sợ, tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ ngon lành đột nhiên có người ‘rầm rầm’ nện vào cửa, tôi nhất thời mơ màng không rõ chuyện gì, còn tưởng mình đang ở nhà, đứng lên lung tung khoác áo ngủ đi ra ngoài mở cửa, cửa vừa mở được một chút Triệu Vân đã đẩy cửa bước vào, tựa như một cơn gió lốc: “Sao rồi? Đã khỏe hơn chưa? Hạ sốt chưa?”

Gian phòng khách lớn như vậy, mà Triệu Vân chỉ hai bước chân đã qua khỏi cửa xông vào đến nơi rồi, Tô Duyệt Sinh còn buồn ngủ, ngiễn rãng ngiễn lợi gọi tên tôi: “Trâu Thất Xảo, em mở cửa làm gì hả?” Triệu Vân cũng hiểu được, vội vàng lui ra sau: “Ôi chao, thật ngại quá, các người cứ tiếp tục đi!”

Tiếp tục cái gì?! Tôi đang định nói, Triệu Vân đã đóng cửa lại đi mất rồi.

Bệnh của Tô Duyệt Sinh dường như đã khỏi hẳn, không khác gì so với ngày thường, cầm lấy đồng hồ trên đầu giường nhìn nhìn thời gian, nói: “Anh phải ra sân bay, em gọi tài xế lấy đồ cho anh đi”.

Hóa ra đã mười giờ sáng, chẳng trách Triệu Vân đến gõ cửa, ngoài anh ta ra còn ai có can đảm làm việc này. Tôi bảo tài xế đi lấy quần áo cho Tô Duyệt Sinh thay, bản thân thì có cất mấy bộ đồ ở văn phòng nên có thể qua bên kia tắm rửa thay quần áo. Buổi sáng ở Trạc Hữu Liên rất yên tĩnh, nhân viên vẫn chưa đi làm. Khu ký túc xá im ắng, tôi tắm rửa xong thì đứng trước gương soi tới soi lui, thật sự là vô cùng thê thảm.

Qua hai mươi lăm tuổi, ngủ không đủ giấc mắt sẽ bị thâm quầng, dù có phấn lót cũng không che lấp được, cái thân xác thối tha này thật sự đáng chán. Đợi đến khi tôi trang điểm xong đi ra, Triệu Vân và Tô Duyệt Sinh đã ở nhà ăn chờ tôi rồi.

Khách sạn có một loại điểm tâm gọi là Brunch, tuy Trạc Hữu Liên không kinh doanh vào buổi sáng, nhưng đầu bếp luôn túc trực 24/24 có thể nấu cho chúng tôi một bữa sáng bằng các món Trung Quốc ngon lành, canh Thiên Tần ăn kèm bánh bao nhỏ, mỗi người còn được thêm một chén cháo hoa.

Khẩu vị của tôi vô cùng tốt, ăn rất nhiều, lúc sáng Triệu Vân xông vào phòng giờ nhìn thấy tôi liền cười, nụ cười tươi không khác gì phật Di Lặc, dù sao thì da mặt tôi cũng dày, cứ hồn nhiên như không có gì xảy ra. Nhưng không biết sao sắc mặt Tô Duyệt Sinh lại suy sụp thấy rõ, cứ âm u nên ăn chẳng được bao nhiêu.

Tôi nghĩ anh ta ăn xong sẽ ra sân bay ngay, ai ngờ com nước xong xuôi, anh ta nói: “Em theo anh ra sân bay”.

“A?”

“Dù sao em cũng không có việc gì bận, anh đến Nam Duyệt có chút việc, vài trường hợp cần có phụ nữ đi theo, cho nên em theo giúp anh đi”.

Ai nói tôi không có việc bận? Trên danh nghĩa tên tôi có đến mười Night club, còn có hai nhà KTV, trong Trạc Hữu Liên còn có mấy trăm nhân viên, ăn uống ngủ nghỉ, có ngày nào là không có chuyện lớn chuyện nhỏ ùn ùn kéo tới? Bất quá Tô thiếu gia đã mở miệng, tôi đương nhiên không thể từ chối, tôi cười tí mắt nói: “Được chứ, em chưa có dịp đi Nam Duyệt, vừa vặn đi chơi du ngoạn một chuyến”.

Tuy là phụ nữ, nhưng tôi đi đâu cũng rất đơn giản, mấu chốt là đi quá đột ngột, tôi cầm theo túi xách cứ thế cùng Tô Duyệt Sinh ra sân bay, đợi đến khi vào khách sạn ở Nam Duyệt rồi, anh ta hẹn người bàn chuyện, tôi sẽ đi dạo phố mua sắm quần áo cùng với mỹ phẩm dưỡng da sau.

Từ trước đến giờ chưa từng cùng Tô Duyệt Sinh đi ra ngoài, bản thân tôi cũng ít khi đi đâu, nghề này của chúng tôi lại không cần đi công tác, mỗi ngày đều là thần hồn điên đảo, thế giới phồn hoa bên ngoài sao so được với trời đêm ngợp trong vàng son? Ban ngày ban mặt rảnh rồi không có việc gì nên đi dạo trong trung tâm thương mại, chỉ cảm thấy bản thân mình chân chính là cô hồn dã quỷ, cứ mơ hồ như sai múi giờ.

Thời tiết ở Nam Duyệt nóng như thiêu đốt, trong trung tâm thương mại đều mở máy lạnh. Tôi chọn mấy bộ quần áo, phòng sắp tới tắm rửa thay cho mấy ngày, lại chọn thêm mấy món mỹ phẩm dưỡng da dùng hằng ngày, nhất thời cao hứng, còn mua một cái caravat cho Tô Duyệt Sinh nữa.

Tôi chưa từng mua quà này nọ cho Tô Duyệt Sinh, mà thật ra có đôi khi những món tôi mua còn trả tiền bằng thẻ của anh ta, cũng có khi anh ta tặng quà cho tôi, đa số đều là châu báu, mỗi lần tôi đều vui vẻ nhận lấy. Tôi đem hết thay mấy món to nhỏ kích cỡ bất đồng đó thay hết vào trong túi nhung đen, cũng được một gói to lắc lắc kêu nghe sột soạt.

Trần Quy nghe tôi kể như vậy nhìn không được nói, đó thật sự là thứ âm thanh xa xỉ nhất trên đời này.

Có viên kim cương to đùng như vậy, còn than thở gì.

Buổi tối Tô Duyệt Sinh dẫn tôi đi ăn cơm, tôi không biết mình mang thân phận gì đi mời khách, nhưng Tô Duyệt Sinh đối với họ rất khách sáo, với tôi lại càng khách sáo hơn. Tô Duyệt Sinh không giới thiệu tôi với chủ nhân, cũng không giới thiệu tôi với mọi người ở đây. Tôi cứ thế mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thành thành thật thật ăn đồ, một bàn đàn ông, nói tới nói lui đều là chuyện làm ăn, tôi giống như người tàng hình, tất cả mọi người đều làm như không thấy.

Đồ ăn tuy ngon, bào ngư vi cá có đủ, nhưng làm một người tàng hình ăn uống cũng rất vô vị.

Cơm nước xong chủ nhân buổi tiệc muốn mời Tô Duyệt Sinh chuyển sang nơi khác chơi, Tô Duyệt Sinh ngấm ngầm ở dưới bàn véo tôi một cái, tôi lập tức nói: “Duyệt Sinh, em đau đầu quá”. Kỳ thực tôi chưa từng gọi anh ta như vậy bao giờ, kêu đến chính mình còn nổi da gà, nhưng Tô Duyệt Sinh rất phối hợp, nói: “Chúng ta nên về khách sạn thôi, hôm qua em vẫn còn sốt đó”.

Quả là nói dối không chớp mắt, ngày hôm qua là ai phát sốt hả? Hôm qua rõ ràng anh ta là người phát sốt.

Chúng tôi cáo từ chủ nhân bữa tiệc trở về, trên xe Tô Duyệt Sinh cởi bỏ caravat, hẳn là anh ta cũng không thích xã giao với mấy người đó, tôi không lên tiếng kéo cánh tay anh ta, ý ôi tựa sát vào, lái xe lén lút liếc nhìn vào kính chiếu hậu một cái, ở Nam Duyệt Tô Duyệt Sinh có một công ty của gia đình, lái xe cũng là của công ty, tôi quyết tâm hóa trang làm hồ ly tinh nên phải diễn cho đến cùng.

Sau khi về khách sạn Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Sao em biết anh véo em như vậy là có ý gì?”

Tôi cười títt mắt nói: “Nếu chút nhân lực đó mà em cũng không có, vậy chẳng phải công không theo anh suốt mười năm ư?”

Tô Duyệt Sinh dừng một chút, mới nói: “Đúng vậy, mười năm rồi.”

Tôi nhất thời hào hứng hỏi anh ta: “Vậy chẳng phải em so với nhân viên lâu năm của anh càng có thâm niên hơn sao? Đâu có nhiều người làm việc đến mười năm, tính ra em đã làm con hồ ly tinh này được mười năm rồi đúng không?”

Tô Duyệt Sinh “Hừ” một tiếng, nói: “Hồ ly tinh? Em có mị lực lớn vậy sao?”

Nói thật đáng vẻ tôi cũng đâu kém, nếu không phải có khuôn mặt này, phỏng chừng năm đó Tô thiếu gia cũng không chịu níu giữ tôi. Phụ nữ luôn cần xinh đẹp mới chiếm được tiện nghi, mấy chuyện thông minh có học vấn kia đều là giả, lúc mới đầu đàn ông vĩnh viễn sẽ không yêu vì tâm, trước hết, khẳng định họ sẽ yêu mặt của người, những lời này tuy đa thương người, nhưng đa phần đó là sự thật.

Tôi buột miệng nói đùa với anh ta: “Nếu không có mị lực mà ở cạnh được mười năm, vậy cô gái nào so được với em, ngay cả thiên tiên còn không phải bị anh ném ra sau đầu trong ba ngày ư”.

Tô Duyệt Sinh đột nhiên trừng liếc tôi một cái, vốn chúng tôi đang đùa giỡn thôi, nhưng trong ánh mắt anh ta dường như có chứa dao găm, cái liếc mắt hung hăng gần như muốn khoét thủng tôi ra, khiến tôi hoảng sợ, tôi không cảm thấy trong lời nói của mình có điều gì quá đáng, bất quá tính tình Tô Duyệt Sinh vẫn luôn vui giận thất thường, tôi cũng không biết vì sao gần đây anh ta rất dễ giận. Tôi vội vàng nói sang chuyện khác, nói lúc chiều mua được rất nhiều đồ ở Trung tâm thương mại, nơi này cách không xa Hongkong nên cái gì cần đều có, sau đó tôi lấy caravat ra, hòng làm cho anh ta vui: “Tặng anh nè, cái này mua ở quầy chuyên kinh doanh caravat cao cấp, là cái đẹp nhất quý nhất đó, đừng ghét bỏ nha!”

Tô Duyệt Sinh không có hứng thú, thậm chí không thèm nhìn tới chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đi tặc. Để mặc tôi ở đó, tiến thoái không xong. Bất quá tôi xưa nay luôn tự tìm bậc thang cho mình leo xuống, cách cánh cửa lớn tiếng nói: “Anh không thích hoa văn này thì ngày mai em sẽ đi đổi cái khác, anh có nhiều đồ trắng, đổi cái màu lam cho dễ phối đồ nhé”.

Chương 11

Tô Duyệt Sinh không để ý đến tôi, trong phòng tắm chỉ có tiếng nước chảy ào ào, tôi khẽ ngâm nga một bài hát tình hóa đơn mua caravat, dù sao mai cũng không có việc gì làm, đi ra Trung tâm thương mại đổi cái khác cũng tốt.

Ngày hôm sau tôi đến cửa hàng caravat, cửa hàng cố ý chạy sang cửa hàng chi nhánh lấy một cái màu lam về cho tôi xem, kỳ thật tôi cũng không liếc mắt nhìn đến lấy một lần đã bảo nhân viên gói lại cho tôi luôn. Túi gói của cửa hàng danh tiếng có khác, bên ngoài cột chiếc nơ gấm hình bướm vô cùng tinh xảo, tôi đi dạo quanh Trung tâm thương mại thêm một chút mới nhớ tới mình nên mua thêm một đôi giày đế bằng, bởi vì lúc ở trên máy bay, Tô Duyệt Sinh có nói hai ngày nữa sẽ đưa tôi lên núi Dã Lộ chơi.

Núi Dã Lộ là thắng cảnh nổi tiếng ở Nam Duyệt, cây cối xanh um, tựa như Hương Sơn ở Bắc Kinh, nghe nói người dân địa phương thường leo lên núi này chơi.

Nam Duyệt cũng có bán hiệu giày tôi thường mang, tôi quen mang giày của nhãn hiệu này rồi, kiểu dáng đơn giản dễ vận động, tôi vào chọn một đôi giày đế bằng, tôi bảo nhân viên lấy size giày cho tôi mang thử. Nhân viên cửa hàng chạy vào trong tìm thì có một người khác đến tiếp đón: “Cô Trâu! Là cô sao? Đã nhiều năm không gặp cô rồi”.

Tôi sững sốt một chút nhìn người nọ, cô ấy mặc đồng phục, cười tít mắt cùng hàn huyên với tôi, tôi cảm thấy rất quen thuộc, người này hẳn là có quen biết nhưng tôi quên mất tên cô ấy rồi, cô ấy cũng nhận ra nên tự giới thiệu: “Tôi là Elina, cô Trâu chắc không nhớ đấy thôi, vốn dĩ cô rất thường đến đây mua giày”.

Tôi 'À' một tiếng, Elina rất thành thực giúp tôi thử giày, đón một ly nước chanh từ tay đồng nghiệp đưa cho tôi nói: "Tôi có dặn bỏ thêm viên đá, cô Trâu thích uống lạnh một chút mà".

Tôi tiếp nhận ly nước chanh kia, vì hoảng hốt nên quên cả cảm tạ, chỉ cảm thấy khát nước, uống một ngụm lại hỏi Elina: "Tiệm của cô lúc đầu là ở đâu?"

"Cửa tiệm trước đây bày ở đường Phụng Hoàng bên kia". Elina cười tí mắt nói: "Cô Trâu quên rồi sao? Lần cô mua nhiều nhất ở tiệm chúng tôi là 17 đôi giày, chúng tôi phải huy động toàn bộ nhân viên trong cửa hàng để đóng gói, sau đó phái bốn nam nhân viên giúp đưa lên xe cho cô".

Cuống hống tôi ngửa ngửa, chỉ kém không phun ra một ngụm máu, thật không nghĩ tới chính mình có thể làm ra chuyện như vậy, 17 đôi giày?! Tôi là khách hàng trung thành của hiệu giày này, điều đó đúng, có đôi khi còn thích ăn mặc theo mode, một hơi mua ba bốn đôi theo thị trường cũng có, nhưng 17 đôi giày, tôi thật sự đã từng tiêu xài như vậy sao?

Tôi nghĩ đến một vấn đề khác quan trọng hơn, đường Phụng Hoàng, đường Phụng Hoàng ở đâu? Sao tôi không nhớ? Tôi không hỏi Elina nhiều, chờ mua giày xong sẽ rời Trung tâm thương mại đi tìm đường Phụng Hoàng, nghe nói ở cách nơi này khoảng vài km.

Tôi chặn một chiếc taxi lại, tôi không nhớ bản thân đã từng ở tại Nam Duyệt, thành phố này đối với tôi mà nói hẳn là xa lạ mới đúng, nhưng nếu tôi đã từng tự mình mua 17 đôi giày ở đường Phụng Hoàng, tại sao tôi một chút ấn tượng cũng không có?

Xe taxi đưa tôi đến đường Phụng Hoàng, đó là con đường chính rộng lớn, hai hướng sáu làn xe, ven đường có trồng cây Phụng Hoàng cao lớn, dưới ánh nắng mặt trời từng đóa hoa tỏa ra màu sắc chói mắt như một ngọn lửa vĩ đại. Lái xe hỏi tôi: "Cô muốn xuống xe ở đâu?"

Tôi vốn đi lan man không mục đích, chỉ chọn đại một địa điểm cho xe dừng, vì thế lái xe liền dừng ở Trung tâm thương mại phía trước, giữa trưa mặt trời lên cao, chiếu xuống mặt đá cẩm thạch trước quảng trường như tấm gương soi, sáng choang phản xạ ánh nắng mặt trời. Tôi cảm thấy quá nóng nên không đi ngang qua quảng trường có mặt trời chiếu trên đầu, mà đi dọc theo lối đi bộ ở ven lộ xuống dưới đất, nơi đó có một tiệm đá bào Italia nhỏ, vừa ăn một ly đá bào, vừa có thể nghỉ chân.

Đường dưới đất râm mát thoải mái, hệ thống thông gió được thiết kế tỉ mỉ nên chỉ để lại rất ít tạp âm, tôi hốt hoảng cảm thấy dường như ở trong mơ tôi đã tới nơi này, bằng không vì sao tôi biết ở đây có nhà bán đá bào? Ác mộng dường như rất thích quấy rầy tôi, giống như có dự cảm xấu, tôi đứng lên ngay cả bước chân cũng lảo đảo, nghiêng ngả nép vào một góc, à, không có tiệm đá bào, chỉ có một tiệm trà sữa, bên cạnh là chỗ bán hàng rong và báo chí, tôi nhẹ nhàng thở ra, mua ly trà sữa, ngồi xuống uống.

Tôi hỏi em gái bán trà sữa: “Trước đây chỗ này có một tiệm bán đá bào phải không?”

Kỳ thật trong lòng tôi rất sợ cô ấy nói ra đúng đáp án, em gái lắc đầu nói: “Không rõ lắm”. Tôi như nhẹ nhõm thở dài một hơi, lại hỏi cô ấy: “Các người mở tiệm trà sữa này bao lâu rồi?”

“Đã hơn một năm.”

Ông chủ sạp báo bên cạnh rảnh rỗi không có gì làm cầm chiếc quạt phe phẩy, nghe chúng tôi nói chuyện, đột nhiên chen lời: “Ba năm trước có một tiệm đá bào ở đây, cô gái, cô hỏi thăm tiệm đá bào kia làm gì?”

Tâm của tôi đột nhiên trầm xuống, tôi hoàn toàn quên mất mình đã mơ hồ nói cái gì, tôi cầm ly trà sữa, loạng choạng đi về phía trước, cứ đi cứ đi, sẽ có cửa hàng bánh ngọt, bậc thang đi lên, cạnh đó là một Trung tâm thương mại, nơi đó có rất nhiều hàng quán, đa phần là

theo tiêu chuẩn chất lượng của nhà hàng, cũng có một nhà mở tiệm sushi chân chính ở đó, vô cùng ngon, tôi đặc biệt thích món sushi cá tráp ở đó, thường hay bảo tài xế đến đây mua, có đôi khi mất hứng sẽ một mình một người chạy tới ăn. Thời điểm tôi mất hứng rất nhiều, thường ngồi một mình trong tiệm sushi, ăn các loại sushi cá, bị mù tạt làm cay đến hai mắt đẫm lệ, nước mắt lưng tròng.

Tôi như tỉnh lại từ trong mộng, nhớ rõ được tất cả mọi chuyện dù còn vụn vặt ngắt quãng, chỉ có một hai cái là đặc biệt quen thuộc, nơi này được nhớ rõ ràng đến vậy, tự lòng mình hiểu là do trước đây đã có đến, có quen thuộc từ trước, nhưng vẫn không rõ ràng lắm, rốt cuộc là do trong mơ thấy quá nhiều hay đã thật sự đi qua.

Tôi ở trong khu thương mại tìm tới lui mấy lần, rốt cục tìm được cửa hàng sushi kia, giữa trưa quán không đông khách lắm, bên trong không có mấy người ăn cơm. Tôi vén rèm đi vào, trong mắt đều là những người xa lạ.

Nhân viên trong tiệm cũng không nhận ra tôi, tôi nghĩ bản thân cũng chưa ăn trưa, vì thế nghiên cứu menu các món sushi cá, nhân viên hỏi: “Xin hỏi quý khách muốn ăn cá tráp đỏ hay cá tráp?”

“Mùa này hay là chọn cá tráp đỏ đi”.

Nhân viên cảm thấy tôi là người sành ăn, nụ cười trên miệng càng sâu thêm vài phần, lại hỏi tôi có uống rượu không, giữa trưa sao có thể uống rượu, tôi lắc đầu, tuy tôi rất muốn uống một ly để trấn định lại tinh thần một chút.

Tôi nghĩ những lời Trình Tử Lương nói là thật, tôi thật sự đã quên một số việc, có lẽ sự thật giống như lời anh ta nói, tôi lái xe đụng vào thân cây, sau đó quên đi một số việc. Tôi từng hỏi Tô Duyệt Sinh, phản ứng của anh ta rất kỳ quái, có lẽ anh ta không muốn tôi nhớ lại, bất quá rốt cuộc tôi đã quên cái gì chứ?

Nếu Tô Duyệt Sinh không muốn tôi nhớ ra, sao còn đưa tôi đến Nam Duyệt?

Tôi ở trong cửa hàng sushi tiêu phí hết hai giờ, ăn đủ loại sushi, mãi đến khi Tô Duyệt Sinh gọi điện đến hỏi thăm tôi đang làm gì.

“Đổi caravat.”

“Đổi caravat gì?”

“Cái hôm qua mua cho anh đó”.

Tô Duyệt Sinh nói: “Em đừng đổi nữa, em mua caravat rất khó coi, có đổi lại anh cũng không dùng. Mặc kệ đi, trở về khách sạn, chiều nay anh có việc, một mình em ở trong khách sạn ngủ đi”.

“Em muốn đi dạo đây đó một chút”.

Tô Duyệt Sinh không phản đối, nhưng anh ta nói: “An ninh ở Nam Duyệt không tốt, em về trước đi, chiều anh gọi tài xế đưa em đi”.

“Em đang ở đường Phụng Hoàng.”

Tô Duyệt Sinh dừng nửa giây, tôi đoán anh ta sẽ không cho phép, có lẽ là cảm giác của tôi, dù sao rất nhanh anh ta nói: “Chỗ nào đường Phụng Hoàng?”

“Cách khách sạn không xa lắm, có một cây phụng nở đầy hoa, nhìn rất đẹp”.

“Anh gọi tài xế đến đón em”.

Tôi không nói thêm gì nữa, trong lòng chỉ cảm thấy rất khó chịu, cực kỳ buồn phiền. Hồi trước có đọc qua một truyện khoa học viễn tưởng, nhân vật chính bởi vì mắc bệnh nan y nên được cho đóng băng lại, qua ngàn năm sau băng tuyết mới tan, khoảnh khắc anh ta mở mắt ra, quả thực không tin vào thế giới đang ở trước mắt mình. Tôi cảm thấy bản thân cũng giống như đang bị đông cứng trong khối băng, lâu thật lâu, thế giới bên ngoài dường như là giả, rõ ràng chuyện có liên quan đến tôi nhưng tôi lại không nhớ rõ.

Tài xế thuận lợi tìm được tôi, đón tôi về khách sạn. Cả người tôi đổ đầy mồ hôi, sau khi tắm rửa xong liền lăn đùng ra ngủ, dường như tôi đã trải qua một giấc mộng dài, lại giống như cái gì cũng không mơ thấy, lúc tỉnh lại trời đã sập tối, trong phòng chỉ có mình tôi.

Tôi đứng dậy kéo rèm cửa sổ, ra chỗ ban công đứng, gió thổi mênh mông bao trùm lấy thành phố đang tỏa hơi nóng, thổi vào trên mặt và khắp người tôi. Trời chiều thấp thoáng chỗ mái hiên nhà, dần dần chìm xuống phía tây, tôi mặc áo tắm của khách sạn, chăm chú nhìn ánh tà dương đỏ như máu.

Tầng mây đẹp để nhiều màu sắc, ánh nắng chiều trông như đóa hoa hồng màu vàng kim từ từ biến hóa thành màu hồng mân côi tuyệt đẹp, sau đó lại trở thành đóa hoa hồng tím, mỗi một sắc thái đều giống như một đóa hoa hồng, tôi ngẩng mặt nhìn lên, bầu trời không có chim, chỉ có mây hòa cùng với gió. Mà quan sát dưới chân, xe cộ nhà ở trông như món đồ chơi, còn có những người đi lại bé như kiến.

Tôi đột nhiên rùng mình một cái, tôi chưa bao giờ ở trên cao như vậy, trong nháy mắt có chút hoảng sợ, sợ bản thân đột ngột ở gần lan can quá sẽ bị té xuống, cứ thế rơi rơi xuống dưới, rơi vào nơi nào đó tối tăm như vực sâu, tôi từ từ lui về, dùng sức đóng chặt cánh cửa thủy tinh, một lần nữa kéo rèm lại, sau đó mở tủ lạnh uống hết một lon nước tăng lực.

Vị chua chua trong đồ uống khiến tôi cảm thấy tinh thần trấn tĩnh lại, tôi cầu mong tất cả những chuyện này đều do mình nghĩ xa xôi mà thôi, có thể ta chưa từng đi đến một nơi nào đó, nhưng vẫn sẽ có cảm giác quen thuộc, chuyện này cũng bình thường. Đây chỉ là một loại ảo giác, mọi người ai cũng thế ấy mà. Đối với tình hình trước mắt của tôi mà nói, dù có nghĩ nhiều cũng vô ích thôi.

Tôi cứ như vậy miễn cưỡng thuyết phục chính mình.

Buổi tối, đến tận khuya Tô Duyệt Sinh mới trở về khách sạn, hơn nữa còn uống say.

Có lẽ gần đây anh ta có một hạng mục gì đó cần phải hoàn thành sớm nên đây ắp tâm sự, thời điểm say rượu cũng nhiều. May là anh ta tuy uống nhưng không để đến say khướt, ngã đầu xuống là ngủ liền. Lúc nửa đêm tôi tỉnh dậy, thấy anh ta lặng im không tiếng động ngồi ở đầu giường hút thuốc.

Anh ta nhất định lại đi tắm nữa rồi, khắp người tỏa ra mùi thơm của sữa tắm, là do tôi sau khi xuống sân bay đã mua ở Trung tâm thương mại, anh ta không thích sữa tắm của khách sạn, nhất định phải là loại quen dùng, mùi Mã Tiên Thảo hoặc Mê Diệt Hương, vĩnh viễn là hai loại này, theo anh ta trong thời gian dài tôi cũng quen theo anh ta dùng hai loại này, một chai Mã Tiên Thảo vừa dùng hết là đổi sang Mê Diệt Hương, Mê Diệt Hương dùng xong lại đổi về Mã Tiên Thảo, mùi thơm thiên nhiên mộc mạc, quen thuộc mà thân thiết, khiến người ta có cảm giác an toàn.

Tôi nghe thấy giọng nói của chính mình lộ rõ buồn ngủ, lại vẫn thì thào khuyên anh ta: “Bớt hút thuốc đi, không tốt cho sức khỏe đâu”.

Anh ta dụi thuốc, một bàn tay đưa qua kéo tôi lại gần, sau đó ôm chặt lấy tôi, cánh tay ôm chặt như muốn xuyên thấu qua người tôi, tôi cũng không hiểu anh ta muốn làm gì, còn tưởng anh ta lại hưng trí nữa, nhưng anh ta chỉ ôm tôi thật chặt, giống như đang ôm một đứa trẻ, qua hồi lâu, rốt cục buông tay ra, nói: “Ngủ đi”.

Lúc anh ta nói hai chữ này giọng điệu có vẻ đã bình tĩnh lại, tôi nghĩ đây chính là thời điểm con người ta gặp phải áp lực lớn, giống như tôi khi gặp áp lực lớn sẽ bỏ nhà chạy lên núi, bởi mẹ A Man hái rau trong vườn nấu cơm, bởi ba A Man lên núi bẻ măng, sau đó đến khi tôi từ trên núi trở về, cả người như thoát thai hoá cốt, có khí lực ứng phó mấy chuyện loạn thất bát tao. Tô Duyệt Sinh có áp lực lớn, có lẽ cũng chỉ hy vọng có thể ôm ai đó một cái như vậy, tựa như tôi có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, chỉ biết dùng tay ôm lấy gối mà khóc.

Lúc tôi ôm gối khóc đương nhiên sẽ không để bất kỳ ai biết, chuyện Tô Duyệt Sinh nửa đêm ôm chặt tôi thế này, tôi nghĩ anh ta cũng sẽ không muốn tôi nhớ rõ.

Cho nên sáng hôm sau, tôi vô cùng hào hứng rời giường, còn giúp Tô Duyệt Sinh chuẩn bị kem và bàn chải đánh răng, hầu hạ anh ta rời giường. Anh ta ngồi trên giường trầm tư trong chốc lát, nói với tôi: “Thất Xảo, trong hai ngày tới anh sẽ bận việc”.

“Không sao đâu, một mình em đi loanh quanh chơi đùa, mua này mua kia cũng được”. Tôi nhẹ tay giúp anh ta mặc áo: “Nếu anh áy náy, thì mua cho em một viên kim cương thật to đi”.

Khóe miệng Tô Duyệt Sinh giật giật, hình như đang cười, trong giọng nói anh ta dường như đã có chút cảm giác thoải mái: “Sau đó em sẽ bỏ nó trong cái túi to kia, giả vờ xem nó như cát đá mà rung lắc túi cho kêu sột soạt chơi hả?”

Tôi hơi dùng sức một chút, móng tay thế nhưng cào rách vớ chân, đành phải cởi ra, ném vào thùng rác, tôi mở rương hành lý tìm được một tá tất chân hôm kia vừa mới mua, lấy ra một đôi.

Hồi trước là ai nói với tôi, tất chân là một loại hàng xa xỉ phẩm, tương tự như túi xách hàng hiệu, giá bán đương nhiên cao bao gồm thuế suất. Lúc đó tôi cảm thấy rất không công bằng, tất chân loại này loại nọ, tùy tiền quẹt một cái đã hư, dựa vào cái gì đòi phải trả thuế cao.

Tôi cẩn thận mặc tất chân vào, Tô Duyệt Sinh không nói gì một lúc lâu, cuối cùng sau khi tôi mang xong tất vào, kinh ngạc hỏi anh ta: “Anh còn không đi đánh răng đi?”

Anh ta nói: “Thất Xảo, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa”.

Chương 12

Trong nhất thời tôi nghĩ bản thân mình đã nghe lầm, lỗ tai ong ong tiếng máu lưu thông, dòng máu như đang chảy tràn vào trong não, tôi nhìn Tô Duyệt Sinh, tựa như chưa bao giờ biết anh ta.

Anh ta không nhìn tôi, ánh mắt chỉ nhìn vào một điểm nào đó trong hư không, biểu tình như có chút không yên lòng: “Anh cảm thấy phiền chán, chẳng lẽ em không cảm thấy thế sao?”

Kỳ thật tôi là một gốc cây tơ hồng, Tô Duyệt Sinh là gốc cây to cao giúp tôi che gió che mưa, đột nhiên bóng mát của cây đại thụ rời khỏi tôi, quả tình phản ứng không kịp.

Tôi hỏi: “Anh cảm thấy em rất phiền sao?”

Anh ta vẫn không nhìn tôi, bất quá có gật đầu một cái rất nhẹ: “Rất phiền”.

Thời gian trước tôi còn cười nhạo Hường Tình trong lòng, cười cô ấy không biết tự lượng sức mình muốn nắm lấy Tô Duyệt Sinh, cười cô ấy không biết biện pháp tốt nhất để ở cạnh Tô Duyệt Sinh được dài lâu chính là không thương anh ta, mặc kệ yêu hay không yêu, kỳ thật người nắm quyền chủ động cho tới bây giờ đều nằm trong tay Tô Duyệt Sinh, anh ta nói không cần ai thì tuyệt sẽ không cần.

Tôi cảm thấy đầu gối phát lạnh, mới rời mang vớ chân bị lộ phần chân ra ngoài khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi biết mình phải nói gì đó, tuy tôi không thông minh, nhưng cũng đã gặp nhiều tình huống còn ghê gớm hơn, thua gì thì thua nhưng không thể thua một cách chính diện, tôi đem đây ngập phần uất nuốt trở về, mạnh mẽ tự trấn định mình, thậm chí miễn cưỡng vui đùa: “Được mà, bất quá anh phải mua cho em viên kim cương thật to nhé”.

Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Muốn bao lớn?”

Từ trước tới giờ anh ta chưa bao giờ hỏi tôi muốn mua viên kim cương bao lớn, đây là lần đầu tiên, bất quá anh ta ra tay luôn luôn rất rộng rãi, không có bạc đãi tôi. Tôi nói: “Tùy anh thôi”.

Anh ta gật gật đầu, đưa tay xuống dưới gối lấy ra, lúc này tôi mới nhìn thấy trên tay anh ta cầm một cái túi gấm nho nhỏ, anh ta đưa túi gấm cho tôi nói: “Em đi đi, tôi gọi tài xế đưa em ra sân bay”.

Tôi có chút mờ mịt rút sợi dây buộc, nhìn thoáng vào bên trong túi gấm, là một viên kim cương to, rất to, so với những viên tôi đang có lớn hơn rất nhiều, viên kim cương lớn như vậy, quả thực giống như một khối thủy tinh.

Là ai nói, viên kim cương to lớn có một không hai trên đời, bất quá cũng chỉ là một cục cacbon.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Tô Duyệt Sinh đưa tôi đến Nam Duyệt, anh ta sớm đã lên kế hoạch, muốn chia tay tôi thật nhanh gọn, cho nên ngay cả kim cương cũng đã chuẩn bị sẵn, lúc nào cũng có thể lấy ra, anh ta biết tôi sẽ không mở miệng đòi hỏi gì, dù là anh ta chủ động đề nghị, tôi cũng sẽ chỉ nói muốn một viên kim cương to. Bụng tôi trướng lên, như khó chịu, hoặc là bị đầy bụng, tôi nghĩ tốt hơn hết không nói gì thêm nữa, tôi không nỡ bỏ mặt mũi chính mình.

Cầm viên kim cương to lớn kia, tôi cứ vậy bước đi.

Mãi đến lúc lên máy bay, trong lòng bàn tay còn nắm chặt túi gấm kia.

Cái túi bị tôi nắm chặt, sợi tơ dệt của túi ủ trong lòng bàn tay, đặc biệt khiến người ta khó chịu, rốt cục tôi nhét nó vào trong túi xách, mắt không thấy tâm không phiền.

Tôi trở lại Trạc Hữu Liên, việc kinh doanh vẫn rất tốt, khách vẫn đông, tôi đi một vòng chào hỏi mọi người, văn phòng bên kia gọi điện nói có tiêu Hứa tìm tôi.

Tiểu hứa là tài xế của Tô Duyệt Sinh, nhất thời tôi nghĩ không ra vì sao anh ta tới, Tô Duyệt Sinh cũng trở về ư? Nhưng anh ta đã nói không muốn gặp lại tôi mà.

Tôi trở lại văn phòng, tiểu Hứa có chút ngại ngùng: “Tô tiên sinh nói có một số đồ riêng tư còn ở chỗ cô, ngài ấy bảo tôi qua lấy về”.

Tôi suy nghĩ một lúc mới hiểu được những lời anh ta nói là có ý gì. Tôi đưa chìa khóa nhà cho tiểu Hứa, sau đó nói: “Cậu tự đi lấy đi”.

Tiểu Hứa vừa đi, tôi ngã vào trong ghế da, nói không uể oải là giả, Tô Duyệt Sinh không phải loại người nhỏ nhen như vậy, anh ta cũng không có cái gì quý giá để ở đó, bất quá là vài món quần áo, anh ta cố ý cho người đến thu hồi toàn bộ, chẳng qua vì muốn mọi người bên cạnh hiểu rõ, tôi và anh ta ai đi đường nấy rồi.

Mười năm. Chậu cây trồng trong nhà đã nhiều năm, lâu đến mức tôi quên cả sự tồn tại của nó, mỗi ngày nhìn thấy thì không biết hiểm lạ, một ngày kia lá cây khô vàng mới chợt nhớ ra cây kia đã khô héo mấy tháng rồi, có thể nó bị bệnh gì đó, cuối cùng chậu cây kia vẫn héo rũ như thế, ngay cả rễ cũng hư thối, không còn cách nào khác đành vứt bỏ.

Trên sân thượng chỗ đặt chậu cây kia còn lưu lại một dấu vết tròn tròn, là từ đáy của chậu sứ để lại, người giúp việc chà lau nó rất tỉ mỉ, tôi từng chính mắt thấy cô ấy chà lau nơi này rất nhiều, thậm chí dùng cả miếng chùi kim loại nhưng vẫn không lau sạch được. Đó là dấu vết của thời gian, chậu cây đặt ở đây nhiều năm, cho dù có héo rũ chết đi, bị quăng bỏ ở thùng rác nào không biết, nhưng dấu vết để lại thì không thể nào xóa sạch.

Tôi và Tô Duyệt Sinh đến tình cảnh này, tuy là không có tình cảm gì, nhưng theo thói quen có một người như vậy tồn tại trong cuộc sống, đột nhiên anh ta nói không bao giờ muốn gặp mặt nữa. Buồn cái là chúng tôi thậm chí còn không phải người yêu của nhau, bằng không tôi đã có thể khóc lớn, nghìn vàng mua say, khóc lóc om sòm, liều

mạng mua này sắm nợ, liều mạng ăn uống gì đó, nửa đêm không ngủ vì mất ngủ, bay đến nơi nào khác trên địa cầu... Toàn bộ thế giới đều nợ chính mình, bởi vì thất tình. Trời đất bao la, người thất tình là lớn nhất.

Tôi ngay cả chút quyền lợi ấy cũng không có.

Thế nên tôi chỉ có thể ai thanh thản dài trong chốc lát, liền giữ vững tinh thần ra ngoài xã giao với khách. Mẹ tôi nói, nếu con không có bản lĩnh nắm bắt đàn ông, vậy hãy nắm bắt tiền đi.

Mười năm trước tôi không có kiên nhẫn nghe mẹ tôi dài dòng, mười năm sau mới biết, những lời bà nói tất cả đều rất chí lý.

Nửa tháng sau, bên ngoài dần dần có lời đồn, nói tôi và Tô Duyệt Sinh đã chia tay nay không còn là gì của nhau, dù sao người bên ngoài năm nào cũng vậy đồn đại tới lui, qua hai ba tháng, Tô Duyệt Sinh cũng sẽ đến Trạc Hữu Liên, hoặc là đưa tôi đi dự mấy yến hội nhàm chán, thế là lời đồn tự nhiên tan thành mây khói.

Cho nên những người quen biết bên cạnh tôi, hoàn toàn không xem đây là chuyện quan trọng. Chỉ có tự mình tôi biết, lần này không giống trước đây.

Tôi cũng không cảm thấy mình kích động lắm, chuyện liên quan đến Tô Duyệt Sinh vô tai này thì ra tai kia, anh ta cũng đâu có bạn gái mới, cô sinh viên anh ta đeo đuổi kia còn chưa tốt nghiệp đã bị anh ta hững hờ rồi mà buông tha, có người nói anh ta nối lại tình xưa với Hương Tình, nghe nói từng có người thấy anh ta đậu xe ở bên ngoài phòng thí nghiệm chờ Hương Tình, cũng có người nói, Tô Duyệt Sinh lần này là thực sự chân tình, ngay cả lúc đi gặp Trình Tử Tuệ cũng dẫn Hương Tình theo.

Tôi cảm thấy khôi hài, Tô Duyệt Sinh mà chân tình thì Trình Tử Tuệ đừng mơ thấy được Hương Tình, anh ta và Trình Tử Tuệ thủy hỏa bất dung, Trình Tử Tuệ muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của

anh ta, quả thực cửa cũng không có đâu. Đừng nói gì đến một bà mẹ kế, cho dù là cha ruột của anh ta, anh ta cũng dám chống đối.

Thời điểm tiết đoan ngo, tôi gặp được Triệu Vân, anh ta đang cùng bạn bè ăn cơm, vừa vặn tôi có hẹn người ở đó uống trà bàn chuyện, cho nên chúng tôi gặp nhau trong hành lang. Triệu Vân thấy tôi cũng chưa nói gì, chỉ nhìn tôi từ trên xuống đánh giá một phen, cuối cùng thở dài: “Em mập quá đi”.

A? Thật không? Tôi hận không thể chạy nhanh vào toilet soi gương, phụ nữ tối kỵ hai chữ, một già hai béo.

Triệu Vân hỏi tôi: “Ngày mai rảnh không? Ra bến cá với anh”.

“Em muốn ngủ. Máy người rời bến đều là lúc sớm tinh mơ, em dậy không nổi”. Tôi ăn ngay nói thật: “Hơn nữa mấy người kia quá nhiệt huyết não loạn, em sợ ầm ỹ”.

“Chỉ hai chúng ta thôi!”.

“VẬY CÀNG KHÔNG THỂ ĐI, ĐỂ BẠN GÁI ANH BIẾT ĐƯỢC, CÒN KHÔNG ĂN CHẾT EM?” Tôi nửa đùa nửa thật nói: “Em là người tự do, Triệu tổng anh lại không phải vậy”.

Triệu Vân hung hăng trợn mắt liếc nhìn tôi một cái, dường như rất mất hứng. Tôi cảm thấy bản thân có lẽ nói sai rồi, vội lời ngon tiếng ngọt dỗ anh ta vài câu, mới đầu Triệu Vân cũng không bị chén chè ngọt của tôi đổ trúng, ngược lại nói lời thăm thía: “Thất Xảo, thông minh quá sẽ hóa thông minh lắm”.

Tôi như có như không cười nhẹ một tiếng: “Cám ơn Triệu tổng, bất quá anh biết tính em mà, em xưa nay ngây ngốc, cũng đâu phải người thông minh”.

Lần này gặp Triệu Vân tôi cảm thấy vô cùng không thoải mái, giống như có gì đó làm nghẹn, tôi thực sự không thích loại cảm giác này. Tô Duyệt Sinh bỏ đi, nhưng sức ảnh hưởng của anh ta còn đây, quanh mình đều có bóng dáng anh ta. Tôi không phải người không

có lương tâm, mấy năm nay chiếm được bao nhiêu là tiện nghi, tôi chỉ rất không thích, giống như toàn thế giới đều cảm thấy tôi sai rồi, trên thực tế tôi nào có quyền chủ động, kết quả còn không phải Tô Duyệt Sinh muốn thế nào thì được thế đó ư.

Vào cuối tháng đã xảy ra một chuyện, KTV ở thành Bắc nằm trong khu quy hoạch nên phải dời đi nơi khác, có một doanh nghiệp lớn mua lại khu này muốn mở mô hình kinh doanh quy mô. Đối phương bối cảnh hùng mạnh, người chống đỡ phía sau có thế lực lớn, tôi có hỏi sơ qua một chút, ký vào đơn đồng ý bồi thường rồi dời KTV đi nơi khác.

A Man xưa nay thận trọng, khi biết việc này liền cố ý đến văn phòng tìm tôi: “Cô ký vào đơn bồi thường rồi à?”

“Ký rồi, phá tài miễn tai(1), đỡ phải mõi miệng, bất quá chúng ta tìm nơi khác dọn qua thôi, sao đâu”.

(1) Tựa như của đi thay người.

A Man có chút lo lắng, liếc mắt nhìn tôi một cái. Kỳ thực tôi rất khó chịu việc người khác quan tâm đến việc riêng của mình, hơn nữa biết rõ đối phương thật lòng lo lắng cho tôi, tôi lại càng không chịu nổi.

Tôi nói với anh ta: “Không sao đâu, thế gian có buổi tiệc nào là không tàn”.

Tôi lại không thể u mê hồ đồ đi theo Tô Duyệt Sinh cả đời, không bằng sớm ngày ly tán. Bất quá lời tuy nói vậy, nhưng tự tôi cũng biết, hậu hoạn vô cùng.

Tuy rằng Trạc Hữu Liên vẫn giống như trước làm chốn bông lai, tuy việc kinh doanh vẫn tốt đẹp như cũ, tuy tôi cả ngày bận rộn, lúc đêm về cũng không mất ngủ.

Thế nhưng tôi đã phạm phải sai lầm, tính nhàm sách lược, khoảng thời gian đó tâm tình không tốt, chỉ mong bớt việc phiền toái nên

mới sáng khoái chấp nhận ký đơn dời đi nơi khác, thế nhưng trong mắt người ngoài tôi là kẻ nhát gan sợ hãi. Phiền toái tôi muốn giảm đi kia không thể coi là phiền toái, cho nên những phiền toái sau này lại càng nhiều hơn. Có người cảm thấy tôi im lìm không có lời nào phản đối chấp nhận thua thiệt, chẳng qua là đang tạm thời che giấu mưu tính.

Kỳ thực đơn bồi thường kia coi như phúc hậu rồi, bất quá trước khi xảy ra chuyện này, người ngoài cho là họ sẽ nể mặt Tô Duyệt Sinh, nên giá đưa ra cũng cao hơn so với thị trường rất nhiều.

Ra giang hồ nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cũng có vài kẻ thù, tuy việc làm ăn xưa nay vẫn luôn được lưu ý hòa hợp êm thấm, bất quá người trong giang hồ thân bất do kỷ, bản thân tôi cũng hiểu điều này. Thời điểm thuận gió thuận nước tuy ta không giẫm đạp người khác, nhưng một khi rời khỏi bóng che của cây đại thụ, người khác lại rất khó không đến giẫm đạp ta.

Dù là chuyện lớn nào thì cũng sẽ bắt đầu bằng một chuyện nhỏ. Trạc Hữu Liên có một nhân viên theo lệ thường đều có kiểm tra sức khỏe, kiểm tra ra là bị nhiễm viêm gan siêu vi B. Nghề của chúng tôi nói cho cùng là nghề dịch vụ, hơn nữa là phục vụ thành phần cao cấp, khách khứa từ trước tới giờ vẫn luôn thích kiểm chuyện soi mói, vì thế Trần Quy khuyên nhân viên kia nên từ chức, hỗ trợ ba tháng tiền lương, lại cho tiền xe cùng phí thôi việc.

Theo lẽ thường, chuyện này đến đây cũng coi như xong, nên từ đầu họ không báo cáo cho tôi biết. Đến lúc tôi tan tâm, vừa vặn gặp nhân viên kia mang theo hành lý đi ra ngoài, nhìn thấy xe tôi, lập tức quỳ xuống cản xe tôi lại.

Chương 13

Tài xế thắng xe gấp, tôi ngồi ở băng ghế sau không có thắt dây an toàn, cái trán cứ thế đập thẳng vào ghế phía trước, cũng may xe sắp ra cửa lớn nên tốc độ xe cũng không nhanh, bằng không coi như đầu roi máu chảy. Tài xế cho xe dừng lại, bảo vệ thấy thế lập tức chạy đến định kéo người kia ra.

Tôi đương nhiên cần phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì thế bảo họ dừng tay tự mình xuống xe hỏi.

Nhân viên kia là một thanh niên trẻ, mới hơn hai mươi tuổi, gọi một tiếng: “Cô Trâu”, nước mắt liền rơi xuống.

Tôi nói: “Cậu đừng khóc, rốt cuộc sao lại thế này?”

Cậu ta rối loạn đem chuyện từ đầu chí cuối nói lại cho tôi nghe, nhân viên của chúng tôi từ trên xuống dưới đều phải kiểm tra sức khỏe, bên Bộ vệ sinh phòng bệnh cũng thường đến kiểm tra đột xuất giấy tờ khám sức khỏe, vốn dĩ cậu ta rất khỏe mạnh. Chỉ là năm nay có quen một cô bạn gái, cả hai quyết định thuê nhà trọ ở chung, ai biết cô gái kia có bệnh viêm gan siêu vi B nhưng vẫn giấu không cho cậu ta biết, thời gian lâu đã lây bệnh sang cho cậu ta.

Bây giờ cậu ta bị sa thải, cô gái cũng không có việc làm, hai người bọn họ bây giờ không thể sống nổi trong thành phố được nữa, cậu ta nhất thời cảm thấy nản lòng tuyệt vọng, nên mới cản đầu xe của tôi.

Tôi nghe cậu ta nói xong, cũng cảm thấy rất cảm thông, lấy 1000 đồng trong ví tiền đưa cho cậu ta, nói: “Chế độ công ty là như thế, tôi cũng không có cách nào, đây là chút lòng thành của tôi, cậu cầm đi. Cậu còn trẻ như vậy, vẫn còn cơ hội tìm được công việc khác, không nhất định phải làm việc trong ngành phục vụ đâu”.

Cậu ta không chịu nhận tiền, chỉ đau khổ cầu xin tôi, tôi nhất thời mềm lòng, cầm danh thiếp đưa cho cậu ta: “Vậy cậu đi tìm người trên danh thiếp này, bọn họ làm nghề gia công, đối với yêu cầu sức khỏe không quan trọng lắm. Cậu đến đó xin việc đi, nói là tôi bảo cậu qua”.

Danh thiếp là của một người quen, dưới tay có mở vài xưởng gia đình, bình thường cũng hay chiếu cố đến công việc làm ăn của tôi, chuyện nhỏ như vậy, tôi tự cho là đúng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Qua vài ngày, tin tức đăng lên hàng đầu thông tin có một đôi tình nhân mở khí ga tự sát, để lại bức di thư, cả hai đã chết tại phòng cho thuê. Khoảng thời gian đó vừa vặn là thời kỳ cao trào phản đối hành động kỳ thị người nhiễm viêm gan siêu vi B, chuyện này gây ra một trận chấn động rất lớn, phóng viên nghe được tin đương sự khi còn sống từng làm việc tại Trạc Hữu Liên, theo trong di ngôn để lại nguyên nhân tự sát chủ yếu cũng do bị Trạc Hữu Liên sa thải, vì thế gọi điện thoại đến muốn phỏng vấn.

Trần Quy treo bảng chức vụ Tổng Giám Đốc lên, nhỏ nhẹ nói xin miễn mấy lần, kết quả một phóng viên điều tra kiên quyết không buông tha, mỗi ngày đều gọi điện thoại đến, không chỉ thế, còn tiến hành thu thập những tư liệu tin tức xung quanh liên quan đến Trạc Hữu Liên.

Trần Quy cảm thấy thời điểm xảy ra chuyện có chút kỳ lạ mới nói cho tôi biết, tôi vừa nghe liền cảm thấy trong việc này có chút khó hiểu, dù sao mấy năm nay đã trải qua không ít sóng gió, nên vẫn bình tĩnh nhờ các bạn bè thân thuộc giúp đỡ hỏi thăm một vòng, cuối cùng biết được người đứng sau màn thao túng mọi chuyện là Hạ Nguyên Tân.

Tôi và Hạ Nguyên Tân có chút chuyện không hay, kỳ thật cũng không thể gọi là chuyện không hay, chỉ là có lần Hạ Nguyên Tân uống say, nói thế nào cũng nhất quyết đòi tôi phải uống rượu giao

bôi với anh ta, mọi thường tôi đều rất phóng khoáng, nhưng hôm đó vừa vặn Tô Duyệt Sinh đang ở gian ghé lô bên cạnh ăn cơm với bạn, Tô Duyệt Sinh ghét nhất chuyện tôi xã giao với người khác như vậy, cho nên tôi cứ lòng vòng đổi đề tài dụ dỗ Hạ Nguyên Tân, tạt phạt ba chén, còn thì nhất định không chịu uống.

Có lẽ Hạ Nguyên Tân cảm thấy mất mặt trước tất cả mọi người, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, đập vỡ ly chia thẳng vào người tôi mắng to: “Cho cô chút mặt mũi cô liền lên mặt! Cô tưởng mình là ai? Còn không phải gái điếm ư! Hôm nay cô không uống ly rượu này, tương lai đừng hối hận!”

Lúc này đang có rất nhiều người, bạn bè bảy kéo tám khuyen đưa anh ta rời đi. Về sau Triệu Vân từng nói với tôi, Hạ Nguyên Tân và Tô Duyệt Sinh không hợp nhau, hôm đó biết có Tô Duyệt Sinh đang ở đây nên cố ý gây chuyện vậy thôi.

Tôi tuy không thể coi là nhân vật quan trọng gì, có điều vẫn sống nhờ ánh hào quang của Tô Duyệt Sinh, được cánh chim của anh ta bao phủ, lúc đó Hạ Nguyên Tân tuy nói vậy nhưng cũng không thể làm gì tôi được. Chẳng may phong thủy đổi dời, lúc này Hạ Nguyên Tân còn nhớ tới chuyện xưa.

Người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu, tôi tuy vô cùng tức giận, nhưng vẫn nhờ người làm trung gian đi gặp Hạ Nguyên Tân nói tốt mấy câu, người kia trở về đều là mặt đỏ tai hồng nói với tôi: “Thất Xảo, chuyện này theo tôi cô nên tìm cách khác đi”.

Tôi biết nhất định Hạ Nguyên Tân đã nói gì đó không mấy tốt đẹp, vì thế mỉm cười: “Không sao đâu, Hạ tiên sinh bên kia có yêu cầu gì, ngài cứ nói cho tôi biết, tôi đã có tính toán trong lòng rồi”.

Người trung gian thở dài, đem những lời Hạ Nguyên Tân nói nguyên văn thuật lại cho tôi nghe... “Bảo con kỹ nữ Trâu Thất Xảo kia coi hết đồ ở trên giường chờ tôi, còn Trạc Hữu Liên, tôi chỉ cần đứng tên một nửa cổ phần”.

Tôi tự động xem nhẹ nửa câu đầu, tiếp tục nhò người trung gian chuyển lời đến Hạ Nguyên Tân: “Hạ tiên sinh để ý đến Trạc Hữu Liên, là phúc khí của Trạc Hữu Liên, bất quá đứng tên một nửa cổ phần thì nhiều quá, nơi này ngoại trừ tôi vẫn còn một vài cổ đông khác, Hạ Tiên Sinh có hứng thú hợp tác kinh doanh, có thể bớt chút lượng cổ phần hay không, để lại chén cơm cho mọi người”.

Những lời này đưa đi lại không có câu trả lời về, không chỉ có phóng viên bên kia không yên tĩnh, hơn nữa Bộ vệ sinh phòng bệnh, thuế công thương, tất cả đều theo nhau đến đây. Mỗi người đều là người quen, người nào cũng lắc đầu nói với tôi: “Thất Xảo, cô lại trêu chọc đến vị đại gia nào vậy?”

Tôi không nói lời nào, chỉ có thể cười tiếp lời: “Phải, phải, là tôi làm việc cảm tính quá, là tôi làm việc không đáng tin”.

Nhân viên ở tầng quản lý bên dưới mơ hồ nghe được chút tiếng gió, Trần Quy cùng A Man hai người làm việc rất tốt, A Man làm tròn bốn phận chính mình, không để cho nhân viên chính mình quản lý bàn tán lung tung, về phần Trần Quy, cả ngày anh ta bày ra bộ mặt xem thường tôi: “Gọi một cú điện thoại cho Tô Duyệt Sinh sẽ chết à?”

Sao tôi có thể nói với Trần Quy, tôi và Tô Duyệt Sinh đã ai đi đường nấy, tôi còn đi tìm anh ta ư, tôi là gì chứ?

Cuối cùng là chuyện Trạc Hữu Liên bị phóng hỏa khiến mọi chuyện đạt tới cao trào, một tòa nhà nhỏ đột nhiên bốc cháy, hệ thống báo cháy của chúng tôi trang bị là loại tốt nhất, 119 đến cũng đặc biệt mau, lúc cứu hỏa đến lửa đã được dập tắt, nhưng lượng lớn phóng viên đang mai phục bên ngoài thì dững mãnh xông vào đòi phỏng vấn.

Tôi biết bản thân cần cẩn thận nên rất lưu tâm, thế nhưng vẫn trúng bẫy. Cũng may lúc trước cho xây dựng Trạc Hữu Liên đã cố ý xây một con đường bí mật, trừ tôi và Trần Quy A Man ba người ra, còn

lại các nhân viên ai cũng không biết. Tôi ứng phó với phóng viên, A Man Trần Quy dẫn khách theo lối đi bí mật thoát ra ngoài. Mặc dù có kinh sợ chứ không nguy hiểm, nhưng tất cả mọi người đều đã biết, Trạc Hữu Liên không an toàn nữa.

Đối với các hội viên cao cấp mà nói, hai chữ ‘an toàn’ hàm ý rất sâu nặng. Ở đây ý nói không chỉ là nghĩa đen, mọi người vì sao tình nguyện đến chỗ này, còn không phải vì tính riêng tư tốt, căn mật cao hay sao? Bây giờ một đồng phóng viên nhìn chăm chăm vào, bất cứ lúc nào cũng chụp được biển số xe, với tình hình này, ai còn dám đến?

Tôi vô cùng phiền não, như con thú bị vây khốn, biết rõ đối phương tính toán cái gì, lại không ứng phó được.

A Man thấy tôi tâm phiền ý loạn, nên ép tôi về nhà nghỉ ngơi hai ngày. Tôi cũng lười tranh cãi với anh ta, vì thế lái xe về nhà.

Trong lúc chờ đèn đỏ trên đường, vẫn có một đồng người huýt sáo với tôi.

Một cô gái xinh đẹp quần áo gọn gàng, chạy xe thể thao đắt tiền, mọi người đều biết cô gái xinh đẹp như hoa này, lửa nóng kèm thêm dầu nhất định là bồ nhí của nhà phú quý, còn khẳng định là chuyện bí mật không thể cho ai biết. Vì thế bọn họ lớn mật quấy rầy tôi, thậm chí có người kêu: “Người đẹp, quay đầu lại cười một cái đi!” Trước giờ da mặt tôi vốn dày, nói không chừng sẽ quay đầu nở nụ cười, nhưng hôm nay tôi chỉ trằm mặt xuống, chờ hết đèn đỏ chuyển sang đèn xanh liền phóng xe chạy mất.

Xe tôi thuộc loại tốt, tốc độ có thể lên đến cả trăm cây số trong thời gian ngắn, rất ít xe có thể đuổi theo.

Nhưng hôm nay không giống vậy, hôm nay có một chiếc vẫn luôn đi theo tôi, trong lòng tức giận đến cực điểm, còn dám phái người theo dõi tôi, vậy tôi sẽ cùng chơi đùa với mấy người.

Đó là chiếc SUV đen bí hiểm, tựa như màu sắc của chính nó, sâu không lường được. Kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, hơn nữa xe tôi là xe thể thao, khả năng khống chế tương đương linh hoạt, xuyên qua giữa các dòng xe cộ, có mấy lần tưởng cắt đuôi được chiếc xe kia, nhưng vẫn vô ích.

Bất luận tôi đi đường vòng, hay chạy nhanh vượt lên, bất kể tôi đột ngột đổi hướng, hay thậm chí vượt qua hai cái đèn đỏ, nó cứ như chiếc bóng đuôi theo sau, bám chặt lấy xe tôi.

Vốn tôi định về nhà, nhưng nhìn đến loại tình hình này, ngược lại hạ quyết tâm, chạy vô đường cao tốc nhanh chóng ra khỏi thành phố.

Chiếc xe kia vẫn bám theo tôi đến một vùng ngoại ô nổi tiếng, tôi tìm một chỗ rộng rãi, 'kết' một tiếng dừng xe lại, sau đó mở cốp xe tìm cái cò lê.

Tình huống xấu nhất bất quá là tiền dâm hậu sát thôi, bà cô ta liều mạng với các người.

Chiếc xe kia cũng dừng lại phía sau cách chỗ tôi không xa, lúc này có một người bước xuống, chậm chậm đến gần tôi, tôi tro mắt nhìn anh ta, anh ta đột nhiên cười ôn nhu: "Thất Xảo".

Chiếc cò lê trong tay không biết rơi xuống đất từ khi nào, trong chốc lát tôi bỗng sợ run, xoay người lại tìm kiếm, anh ta giúp tôi nhặt lên nói: "Nếu nghĩ anh là người xấu, sao em còn cho xe chạy đến vùng ngoại thành xa xôi không một bóng người hả? Sao mà ngốc thế Thất Xảo?"

Tôi cố tỏ vẻ cứng rắn, cướp chiếc cò lê lại, cương từ đoạt lý: "Ai nói tôi nghĩ anh là người xấu? Chẳng qua tôi muốn ra ngoài đi dạo giải sầu thôi!"

"Vậy em lấy cò lê làm gì?"

"Ai cần anh xen vào việc của người khác! Anh coi tôi là gì của anh?"

Tôi mở cốp xe ra, một lần nữa ném cờ lê vào trong, lập tức lên xe muốn quay đầu rời đi, Trình Tử Lương lại kéo tôi ra đẩy tôi ngồi vào vị trí ghế phụ, nói với tôi: “Thất Xảo, em đừng giận, anh biết em đang có chuyện, sao không gọi điện thoại cho anh?”

Tôi vẫn lặp lại câu nói kia: “Tôi là gì của anh?”

“Bạn bè cũng không được sao?”

“Không được!” Giọng điệu càng thêm cứng rắn: “Chúng ta không phải bạn bè”.

“Vậy là kẻ thù?”

“Ai có thù oán với anh?” Tôi cười lạnh: “Anh ở trong lòng tôi, không khác gì một người xa lạ”.

“Anh với em có cừu oán”. Biểu tình Trình Tử Lương trông rất thật: “Anh thực sự hận em, nhiều năm như vậy, dù có chuyện gì, em vĩnh viễn đều không gọi điện thoại cho anh”.

“Anh hại chết mẹ tôi”. Tôi nói: “Ở trong lòng tôi, anh so với người xa lạ còn không bằng, anh muốn đi đâu thì đi, tóm lại đứng đến phiên tôi là được rồi”.

“Em đâu thể không có đạo lý như vậy được”, giọng Trình Tử Lương mềm đi một ít: “Thất Xảo, năm đó là anh nợ em, em gặp chuyện, lẽ ra anh phải giúp em, em đừng xem anh như người ngoài”.

“Tôi nào dám xem Trình tiên sinh như người ngoài”. Tôi cố ý nhấn mạnh: “Chỉ là tôi có chút việc riêng, tôi không nghĩ người ngoài nên nhúng tay vào, cũng không hy vọng tăng thêm phiền toái không cần thiết cho Trình tiên sinh”.

Giọng điệu Trình Tử Lương hết sức bình thản, ánh mắt cũng không nhìn tôi, lại nói: “Quen biết em, cả đời này xem như là phiền toái lớn nhất rồi, còn sợ phiền toái gì nữa”.

Chương 14

Tôi sững sốt vài giây, bất thành linh giơ tay mở cửa trước bên ghế phụ, sau đó đẩy mạnh Trình Tử Lương ra, anh ta bị bất ngờ nên không phản ứng kịp bị tôi ép té xuống đất, lúc tôi đóng cửa xe lại anh ta cũng vừa đưa tay kéo, thiếu chút nữa đóng trúng tay anh ta, tôi lập tức đạp chân ga, điều khiển xe rời đi.

Xe lao thẳng một mạch về nhà, tôi mới cảm nhận được bản thân đang phát run. Trong nhà vẫn vậy, im ắng, đèn thủy tinh tỏa ánh sáng ngăn cách những ồn ào náo động bên ngoài thành phố, mỗi ngày người giúp việc đều đến quét tước sạch sẽ. Trong tủ lạnh vĩnh viễn có một chai nước chanh, tôi tự rót cho mình một ly, kéo ngăn đá đông lạnh, hận không thể bỏ thêm một viên đá thật to vào. Viên đá rơi mạnh vào trong ly, rất nhiều bọt nước lạnh bắn vào mu bàn tay, tôi uống hết ly nước mới cảm thấy trong lòng trấn định được đôi chút.

Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, tôi vẫn ngủ lại Trạc Hữu Liên không về nhà. Hôm nay gặp Trình Tử Lương, mới cảm thấy bản thân quá lúng túng. Nhưng Trình Tử Lương đã muốn kết hôn với người khác, tôi vẫn nên quên anh ta đi thì hơn.

Tôi tắm rửa một cái sau đó ngã đầu ngủ luôn thẳng đến nửa đêm mới tỉnh dậy. Bụng thấy đói, liền bò dậy nấu mì. Mẹ tôi nói, con gái không nhất thiết phải học nấu cơm, nhưng nhất định không được để mặc bản thân chết đói. Chính bà cũng đâu biết cách nấu cơm, nhưng tài nấu nướng của tôi cũng có chút thiên phú, không biết là di truyền từ ai nữa. Tôi mở tủ lạnh nhìn nhìn, nguyên liệu nấu ăn có rất nhiều, bất quá giờ đã nửa đêm rồi nên lười nấu, cũng chỉ có thể nấu chén mì mà ăn.

Lúc tôi ăn mì lại nhớ đến Tô Duyệt Sinh, lần trước sinh nhật tôi anh ta đã ở đây, cũng là nửa đêm bò dậy nấu mì, bất quá chỉ mới ngần

ngủ hai tháng, lại có cảm giác như chuyện của kiếp trước. Tôi ăn mỳ xong, rửa sạch bát, tình cờ nhìn đến phòng ngủ của Tô Duyệt Sinh.

Tiểu Hứa đã tới thu dọn gì đó, trong phòng chỉ có ít quần áo. Giường vẫn chỉnh tề, trong ngăn tủ tất cả đều trống không. Một người đàn ông ở trong này, nói cho cùng sẽ có chút vụn vặt gì đó. Tỷ như trong toilet sẽ có dao cạo râu, bàn chải đánh răng. Tủ giày có đôi dép lê, còn có nửa bình rượu chưa uống hết, tất cả tất cả, nhìn qua đều mơ hồ mang vẻ thê lương, quả thật chẳng khác gì di vật.

Trong lòng ác độc nghĩ, có lẽ vì gần đây quá mệt mỏi, mặc kệ thế nào, tôi cũng đã bị vứt bỏ rồi.

Tôi tắt đèn, rồi về lại phòng ngủ của mình.

Hôm sau thức dậy tôi cảm thấy phấn chấn hơn, tự mình gọi điện cho Hạ Nguyên Tân: “Hạ tổng, gần đây thế nào rồi, có vội không?”

Có lẽ Hạ Nguyên Tân đã đợi điện thoại của tôi một thời gian rồi, bắt quá giọng điệu vẫn rất ung dung thông thả: “Có chuyện muốn tìm tôi?”

“Đúng vậy”. Tôi cười nói: “Hạ tổng là người sáng khoái, tôi sẽ không vòng vo, gần đây ngài thực sự bỏ ra nhiều thủ đoạn bất ngờ, phận gái như tôi chịu không nổi”.

Hạ Nguyên Tân cười ha ha, hỏi: “Đã lâu không gặp, nếu cô có thành ý, tôi sẽ mềm lòng mà bỏ qua cho cô”.

“Được chứ”. Tôi nói rất sáng khoái: “Chúng ta cũng nên gặp mặt một chuyến, dễ bàn chuyện hơn”.

Hạ Nguyên Tân nói: “Được, thời gian địa điểm do cô chọn”.

Tôi nói: “Cải lương không bằng bạo lực, ngay tối nay đi, bắt quá anh đợi tôi một chút nhé, tôi phải đi mua một bộ quần áo mới, còn phải trang điểm làm đẹp lại tóc tai”.

Hạ Nguyên Tân lạnh lùng nói: “Đừng có bày trò, chưa có người phụ nữ nào dám để tôi chờ cả”.

“Coi anh kìa, làm nũng chút cũng không được, tôi chỉ muốn trang điểm đẹp một chút, hy vọng để lòng anh mềm thêm một chút vậy thôi”. Tôi nhẹ nhàng cười: “Nếu anh không muốn chờ, vậy buổi tối khi nào tới rồi tôi sẽ gọi anh. Tôi chờ anh là được chứ gì”.

Bỏ điện thoại xuống tôi liền đi mua quần áo, thời tiết oi bức, tôi để xe mui trần ở nhà, đổi sang dùng chiếc TT. Chiếc này là Tô Duyệt Sinh tặng, lúc trước anh ta đáp ứng tặng tôi một chiếc, kỳ thật tôi rất muốn chiếc SUV, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận chiếc này giá cả và tốc độ vừa phải. Khi đó chúng tôi vẫn tương kính như tân, tôi sợ công phu sư tử ngọam làm anh ta sợ, đợi đến sau này mới biết anh ta ngay từ đầu đầu xem chút chuyện nhỏ đó ra gì, thế là tôi cao hứng dâng tràn đòi anh ta mua cho tôi chiếc Porche.

Tôi ở trong cửa hàng chọn mấy bộ quần áo, lại đến tiệm làm tóc quen thuộc. A Thượng là nhà tạo mẫu tóc của tôi, hôm nay không có hẹn trước mà tới, anh ta quả thực rất ngạc nhiên, tôi nói với anh ta tối nay có một cuộc hẹn rất quan trọng, vì thế anh ta liền nhanh chóng bớt chút thời gian tu bổ đầu tóc cho tôi.

Anh ta hỏi tối nay mặc đồ gì, tôi lấy điện thoại đưa hình chụp bộ đồ thử ở tiệm áo cho anh ta xem. Phụ nữ thích nhất hai nơi, đầu tiên là thẩm mỹ viện, thứ hai chính là tiệm làm tóc, đây là hai nơi giúp phụ nữ càng trở nên xinh đẹp, có người nhỏ nhẹ phục vụ, làn da được chăm sóc hoàn hảo, tóc tai được chỉnh sửa hợp lý, khiến họ càng thêm hấp dẫn chói lọi, quá trình tuy rất dài dòng, nhưng kết quả thường khiến người ta sung sướng.

A Thượng câu được câu không nói chuyện phiếm với tôi, chủ yếu là tôi muốn nói chuyện với anh ta, kỳ thực bởi vì tôi biết rõ trong lòng mình đang rất hết hoảng, tôi cần để mình trấn định lại.

Chờ tóc được làm xong hoàn hảo sắc trời cũng đã dần tàn, bầu trời tối dần, không khí nặng nề, mưa như có như không lất phất rơi xuống đường. Tôi lái xe đến khách sạn xa xỉ nhất, lúc đi ngang qua một bảng hiệu, ngẫm lại vẫn nên gọi điện thoại cho tiểu Hứa, nói với cậu ta, “Tôi đang ở dưới lầu của các người”.

Tiểu Hứa lắp bắp kinh hãi, nhất thời có chút ngây ngậy ngô ngô, giống như không biết phải trả lời với tôi như thế nào.

“Không có gì đâu, chỉ là chỗ tôi đang có một ít đồ lặt vặt, lần trước cậu chưa lấy, nên tôi đưa sang đây”. Tôi rất bình tĩnh nói: “Cậu xuống lấy đi, nếu không có thời gian, tôi sẽ gửi bảo vệ, khi nào cậu rảnh thì xuống lấy”.

“Không không, cô Trâu, tôi sẽ xuống ngay”.

Tôi ôm hộp giấy bước xuống xe, chân mang giày gót cao 10cm, trên người mặc chiếc váy ngắn siêu cấp, ngay cả tay không đi đường còn hận không thể đi lại dễ dàng, huống chi lúc này đang vương bận ôm hộp giấy, bảo vệ vội vàng chạy đến giúp đỡ, hỏi tôi: “Thưa cô muốn đến lầu mấy”.

“Không cần, tôi chờ người”.

Tiểu Hứa rất nhanh theo thang máy xuống dưới, tôi đưa hộp giấy cho cậu ta nói: “Còn gì không nhỉ, chắc là không sót gì nữa đâu”.

Tiểu Hứa rất khách sáo nói lời cảm tạ tôi, do dự hai giây, lại hỏi tôi: “Cô Trâu có thời gian không, Tô tiên sinh đang ở trên lầu, hay là... cô tự mình lên gặp ngài ấy một chút đi”.

Tôi tuyệt không muốn gặp Tô Duyệt Sinh, tôi nói: “Tôi lười lên, cậu đem đồ lên đi, nếu anh ta không hỏi gì thì cũng đừng nói có tôi tới, coi như là lần trước cậu đã lấy đủ đồ rồi. Mà quên đi, mấy thứ này chắc anh ta cũng chẳng cần, cậu giúp anh ta ném đi cũng được”.

Tiểu Hứa dù sao cũng rất chân thật, mồm há thật to nhưng vẫn không biết nên nói gì cho tốt, tôi đây đã vẫy vẫy tay đi rồi.

Con người một khi đã chấp nhận làm lại từ đầu, kỳ thật cũng không có gì đáng ngại nữa, thời điểm sơn cùng thủy tận, bất quá chỉ cần cắn răng một cái, đừng coi mình là người, nhắm mắt xông qua thôi.

Tôi đến khách sạn, đặt một gian phòng trắng mật, bởi vì là phòng dành cho trắng mật, nên khách sạn còn tặng chai sâm banh. Tôi chẳng quan tâm để ý làm gì, cứ thế mở rượu rót một ly uống.

Lần đầu tiên uống sâm banh là lúc tôi mười sáu, mẹ đem chai sâm banh về nhà, chúc mừng tôi thắng điểm login. Trường Trung học của chúng tôi vẫn luôn coi trọng chuyện học tập, từ năm lớp 11 đã bắt đầu tổ chức vô số cuộc thi thử, sau đó lấy hiệu suất các kỳ thi của trường Cao đẳng trong bao năm qua làm điểm chuẩn, nếu kết quả thi thử vượt qua điểm chuẩn kia gọi là login. Nếu mỗi cuộc thì đều đạt login, như vậy chuyện thi vào trường cao đẳng hay đại học chính quy hẳn sẽ không phải vấn đề quá lớn. Đáng tiếc thành tích của tôi vốn bình thường, mỗi lần đều nghiêng ngã lão đảo, đa số đều không qua nổi login.

Thầy giáo biết chuyện đều nói nhà tôi gia cảnh tốt, trong nhà có tiền, bọn họ cũng mặc kệ, dù sao mẹ tôi đều có thể bỏ tiền cho tôi đi học đại học, mỗi ngày ông chỉ nhìn chăm chăm vào học sinh ngoan hiền Trần Minh Lệ, trông cậy cô ấy đạt Bắc Đại Thanh Hoa, sau đó được viết tên lên bảng vàng danh dự, tạo vẻ vang cho trường. Nếu đạt được danh hiệu thủ khoa nữa thì quá tốt rồi.

Kỳ thi vào trường Cao đẳng rất cục cũng xong, đối với con gái mười tám mọi thứ đều cảm thấy mới mẻ, anh ta dạy tôi cách ăn cơm tây, cách dùng nĩa, lúc ngồi xuống chân nhất định phải khép lại, khi đứng lên thắt lưng phải thẳng. Lúc người đàn ông giúp người kéo ghế ngồi, người sẽ nhẹ giọng nói cảm ơn.

Lúc đó tôi chẳng suy nghĩ gì cả, chỉ mong mau mau học lên đại học, học đại học chính là người lớn rồi, học đại học tức là được tự do, tôi có thể muốn làm gì thì làm.

Tôi uống thêm mấy ly sâm banh, đang ngà ngà say lại nhớ tới Trần Minh Lệ, tôi rất cục cựa cũng nhớ ra, cô ấy thi rớt Cao đẳng, đạt 566 điểm, số điểm này cũng đủ vào được một trường đại học không tệ lắm, nhưng Trần Minh Lệ bình thường luôn đạt được ít nhất 660 điểm hơn kia, sau ngày có kết quả thi, cô ấy liền nhảy lầu tự tử.

Tôi cảm thấy trí nhớ của mình như bị phá thành từng mảnh nhỏ, tôi nhớ được từng chút từng chút rời rạc nhưng so với ký ức vốn có thì hoàn toàn không giống. Tôi nhớ lúc cô ấy dẫn tôi theo đi gặp Trình Tử Lương, nhớ rõ thời gian nghỉ hè tôi, cô ấy và Trình Tử Lương hẹn nhau ăn cơm, tôi nhớ rất rõ, sau kỳ thi cô ấy đậu vào một trường đại học danh tiếng, sau đó, liền bật vô âm tín.

Nhất định là say rồi, nhưng với tư lượng của tôi, chỉ mấy ly sâm banh thì đâu làm say được tôi.

Tôi gọi điện thoại cho Hạ Nguyên Tân, không đợi anh ta lên tiếng tôi liền cướp lời: “Hạ tổng, tôi đặt phòng rồi, khách sạn XX phòng 2501, anh mau đến đây đi, anh nói không muốn chờ phụ nữ, cho nên tôi sẽ ở đây chờ anh”.

Tôi cười hì hì gác điện thoại, sau đó lại tiếp tục uống sâm banh. Tôi cũng không biết mình đã uống bao nhiêu, tóm lại đèn bên ngoài phòng càng lúc càng sáng, ánh đèn neon trong thành phố đều được bật lên hết, đủ mọi màu sắc biến hiệu, lầu cao nhà thấp, đèn đường uốn lượn, tất cả mọi thứ đều sáng ngời.

Trong phòng có xịt dầu thơm mùi hoa hồng, hương thơm ngào ngạt, mùi sâm banh pha lẫn nước hoa, khiến người bên trong càng thêm say.

Ngày tốt cảnh đẹp, mà tôi ở chỗ này chờ đợi bán đứng chính mình.

Tôi đá giày cao gót qua một bên, ngã mình xuống giường lớn, ly rượu sâm banh trống trơn dán vào mặt tôi, tên kia, nếu còn không đến tôi thực sự sẽ ngủ luôn. Tôi cũng không phải mỹ nhân ngủ, tư

thế ngủ hẳn là không đẹp mắt rồi, chẳng lẽ anh ta thực sự cao hứng mà hôn cho tôi tỉnh dậy sao?

Tiếng chuông cửa thánh thót rất cục vang lên, tôi phấn chấn tinh thần nhảy xuống giường, chân trái đá chân phải đi ra mở cửa. Mẹ tôi từng nói, cho dù trong lòng không thoải mái muốn chết, thì trên mặt vẫn phải giữ nụ cười, có như vậy lũ đàn ông đàn bà này nọ mới không dám tùy tiện giẫm đạp con. Vì thế tôi liền nở nụ cười bí hiểm, mở cánh cửa lớn.

Chương 15

Đứng ngoài cửa là Tô Duyệt Sinh, kỳ thật lúc vừa thấy anh ta, tôi liền cười không nổi, biểu tình trên gương mặt không tự chủ được trở nên cứng ngắt.

Tô Duyệt Sinh liếc mắt đánh giá tôi từ đầu tới chân, vách tường cạnh cửa có gắn một chiếc gương trang trí, tôi nhìn vào trong gương thấy mình vô cùng chật vật, vừa mới rồi lăn lộn mấy vòng trên giường, chiếc váy kia đặc biệt ngắn, quả thực sắp bị kéo lên đến tận eo rồi, tôi xấu hổ kéo nó xuống, nhưng kéo thế nào cũng không kéo nó dài thêm được tẹo nào, đầu tóc xinh đẹp lúc chiều tí mĩ bối chải giờ đã rối loạn, rậm rạp như một đám rừng hoang, tóm lại muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu.

Với loại tình huống này, tôi đành phải tự mình tìm bậc thang để leo xuống, tôi ngượng ngùng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tô Duyệt Sinh không trả lời, đi vào phòng, nhìn chăm chăm vào chai sâm banh trong thùng đá, sau đó nhặt ly rượu không trên giường lên để ở chỗ bàn, anh ta nhìn đến đôi giày cao gót bị tôi đá lung tung trên thảm trước giường, cuối cùng, mới cầm lấy một ly sạch khác, tự rót sâm banh cho chính mình.

Tôi nhìn anh ta chậm chậm uống rượu sâm banh, quả thực chỉ muốn cầm chiếc giày cao gót kia ném thẳng vào trán anh ta.

Tên hôn đản này!

Uống xong một ly sâm banh, Tô Duyệt Sinh mới nói: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì”.

Tôi cầm điện thoại lên, nhanh chóng xem lại lịch sử cuộc gọi, sau đó nói với anh ta: “Không có gì cả, tại tôi gọi nhầm số”.

Tô Duyệt Sinh cười một tiếng nói: “Đừng nói là cô chỉ uống mấy ly sâm banh, cho dù uống say đến chết, cũng đâu thèm gọi cho tôi. Nếu cô thích chơi đùa, vậy cứ ở trong này từ từ mà chơi đùa đi”. Nói xong liền đứng dậy bỏ đi, tôi vội vã nắm lấy tay áo anh ta: “Em sai rồi, là em sai, anh đừng giận”.

Tôi lắp ba lắp bắp đem mọi chuyện tiền căn hậu quả nói qua một lượt, vốn dĩ chuyện này cũng không phức tạp, nhưng bởi vì chột dạ, cho nên tôi mất khí lực rất lớn mới nói rõ ràng xong mọi chuyện được. Tô Duyệt Sinh nghe xong thì trầm mặc, cũng không tỏ thái độ gì. Tôi nhất thời bế tắc, đành phải ngượng ngùng cầm lấy chai sâm banh rót rượu cho anh ta, anh ta chạm cũng không chạm vào ly rượu kia, qua một lúc lâu, mới nói với tôi: “Đây là lần cuối cùng”. Anh ta nói: “Tôi hy vọng sau này cô đừng đùa giỡn với loại tâm kế này, lần sau tôi sẽ không xen vào nữa. Đây coi như là lễ vật chia tay”.

Tôi dùng âm giọng rất nhẹ nói: “Cảm ơn.”

Lúc này anh ta mới đưa mắt nhìn tôi, kỳ thật cũng chỉ là liếc một cái, bị anh ta nhìn như vậy, tôi đột nhiên xuẩn ngốc hỏi: “Đêm nay anh không ở lại sao?” Nói xong tự bản thân tôi còn cảm thấy hối hận, hận không thể cắt phăng lưỡi chính mình đi.

Tô Duyệt Sinh cười cười, bình thường khi anh ta cười như thế này, đều khiến người ta cảm thấy đáng giận, anh ta nói: “Thất Xảo, tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại cô, rất phiền”.

Tôi cúi đầu đưa anh ta ra cửa, anh ta đi rất nhanh, sau khi đóng cửa tôi mới cảm thấy lòng bị tổn thương. Mọi chuyện được giải quyết, tôi hẳn phải rất cao hứng mới đúng. Nhưng tôi vẫn rất lo lắng, Tô Duyệt Sinh rất tức giận, tôi dùng chút mưu kế nông cạn như vậy, đương nhiên sẽ bị anh ta nhìn ra, bất quá anh ta vẫn đến đây, kỳ thật tôi mong tự tìm cho mình một bậc thang, anh ta thì thuận thế cho tôi một bậc thang, có điều tôi lại cảm thấy quá khó.

Lúc tôi nâng ly uống cạn hết chai sâm banh, không biết đã đi toilet bao nhiêu lần, tôi nhớ rõ đã ở trong bồn tắm lớn ngâm mình đến mức thiếu chút nữa chết đuối, may mắn tôi túm được chiếc điện thoại bên cạnh, mượn chút lực còn sót, lại bắt được tay vịn, dây điện thoại bị tôi kéo giãn thành một đường dài, bên trong vang lên tiếng ong ong, ống nghe bị rơi vào trong nước, tôi cũng không để ý, cứ mặc kệ, lớn tiếng hát. Tôi càng không biết bản thân cuối cùng trở lại giường ngủ như thế nào. Ngày hôm sau, tôi đang ở dưới đại sảnh làm thủ tục trả phòng, Trình Tử Lương gọi điện cho tôi, tôi không muốn tiếp, ấn nút ngắt cuộc gọi, một lát sau anh ta lại gọi, tôi lại ngắt, đợi đến lần gọi thứ ba, tôi không kiên nhẫn nữa, phát giận trút vào trong điện thoại: “Anh làm ơn đừng phiền tôi nữa có được không? Rốt cuộc anh lấy thân phận lập trường gì mà đòi quản chuyện của tôi?”

Anh ta không nói gì nữa, Trình Tử Lương rốt cuộc vẫn là có lòng tự trọng, không cố ý tiếp tục dây dưa.

Tôi trở lại Trạc Hữu Liên đi làm, lòng thấp thỏm lo lắng, khắp nơi đều xem không vừa mắt. Nhóm nhân viên cũng biết gần đây tâm tình tôi không tốt, cho nên người người đều thu mình im lặng. Chỉ có A Man dám tìm đến tôi gây phiền, bắt tôi xuống hầm kiểm kê rượu đỏ. Loại rượu đắt tiền mỗi quý kiểm kê một lần này, đòi phải do chính tôi ký tên kiểm duyệt, đây vốn là điều lệ từ trước đến giờ. Tôi cũng không dám phản bác, đành phải cùng A Man đi xuống hầm rượu kiểm kê.

Bên trong hầm rượu nhiệt độ cùng độ ẩm nhất định, khiến người ta không cảm thấy thoải mái. Trên giá xếp đầy chi chít những chai rượu đỏ, đa số đều tích một tầng dày tro bụi, nghe nói đây cũng là lẽ thường, loại rượu không thịnh hành thường sẽ ít lấy ra lau chùi, chỉ đợi đến khi có khách gọi mới đem ra lau, cứ thế lưu trữ dần trong nhiều năm trông thật thương cảm.

Tôi nhớ tới có một lần đi du lịch sang Thổ Nhĩ Kỳ, trong thành phố cổ kính của nước ngoài có một cái chợ truyền thống. Tại một cửa hàng nhỏ ở nơi này bày bán rất nhiều công cụ bằng đồng xưa, xem vẻ như đã qua nhiều năm. Chủ cửa hàng lấy một chiếc đế nến ra cho chúng tôi xem, phía trên đóng dày một lớp khói dầu, bề mặt đầy tro bụi, thổi một hơi khiến người bị sặc đến nỗi không mở mắt ra được. Tôi chật vật che mặt lại, có người từng nói: “Đây là bụi cổ đó”.

A Man còn ngồi xôm nơi đó kiểm tra nhãn rượu, tôi đã quên mình đi cùng ai đến Thổ Nhĩ Kỳ, cũng chỉ nhớ mỗi câu nói kia thôi. Còn có lúc đó tôi dùng chiếc khăn lụa màu lam che mũi. Tại Địa Trung Hải, tàu biển chở khách đều theo định kỳ, trên sàn tàu gió quá lớn, chiếc khăn lụa bị gió thổi bay xuống biển. Hình ảnh ngắt quãng vụn vặt từng mảnh nhỏ, giống như từng đoạn nhỏ trong phim điện ảnh được dựng nên, trong đầu tôi nhoáng cái hiện lên, rồi chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Tôi lắc đầu, cố gắng buộc bản thân không suy nghĩ đến nhưng vấn đề mơ hồ này nữa, nếu thật sự có mất đi một phần ký ức, vậy thì hãy để cho nó mất luôn đi, tôi chưa bao giờ vì mất đi gì đó mà đau khổ rồi rầm, bởi vì đối với quá khứ nhớ mãi không quên là một chuyện rất xa xỉ, tôi nào có loại tư cách này. Tôi và A Man cùng nhau kiểm kê rượu đỏ, mỗi người một giá, đếm tới đếm lui vẫn thiếu một chai loại lâu năm.

Haut-Brion, giá của chai rượu này cũng không phải đắt lắm, A Man lại đếm một lần nữa, vẫn thiếu một.

A Man đi đối chiếu với sổ sách kiểm kê trong kho, tôi ngồi trong hầm rượu nghỉ một chút. Một mồi sau một lúc lâu, mặt xám mày tro, nên tôi cũng lười tìm ghế dựa mà ngồi, cứ thế an vị trên mặt đất, tựa lưng vào giá rượu... từng ngăn từng ngăn trên giá làm lưng tôi rất đau. Tôi bỗng cảm thấy vô cùng chán ghét cuộc sống này, mười năm, cơm ngon mặc đẹp, xe sang nhà lớn, vật chất phong phú tôi đều có, mỗi khi tôi lái chiếc sport đi giống như một trận gió thổi tung mặt

đường, vô số người hâm mộ ghen tị, bản thân tôi còn đắc ý dào dạt, nhưng rốt cuộc có gì là của tôi đâu?

Thảo nào Tô Duyệt Sinh nói thấy tôi phiền, tôi cũng tự thấy mình rất phiền.

A Man cầm một tờ giấy đi vào, nói với tôi: “May là tìm được, nghe nói có lần cô cầm chai rượu đến khu ghé lô ‘Thính Vũ thanh’, lúc đó không ký tên nên họ viết tạm hóa đơn này, sau đó cũng quên không bổ sung. Thời điểm tôi đi tìm, thủ kho sợ tới mức muốn khóc luôn, thiếu điều muốn nuốt luôn âm giọng, bảo ông ta tìm đâu ra tiền mà đền chai rượu quý này chứ? Cô cũng thiệt là, tự mình định ra chế độ nhưng cũng chính mình không chịu chấp hành...”

Tôi chặn ngang lời A Man hỏi anh ta: “Anh cảm thấy, nếu tôi không kinh doanh nghề này nữa thì thế nào?”

A Man không quá kinh ngạc, ngược lại hỏi tôi: “Có phải có ai đứng sau lưng phá rối gì không? Thời gian gần đây chúng ta gặp rất nhiều phiền toái”.

Tôi biết không có cách nào nói chuyện với anh ta, vì thế mệt mỏi đứng lên: “Trở lại quày rượu thôi”.

Kỳ thực bắt đầu từ hôm nay, mấy chuyện náo loạn của Trạc Hữu Liên đã dần dần lắng xuống, Hạ Nguyên Tân không xuất hiện nữa, cũng không so đo chuyện tối hôm đó tôi cho anh ta leo cây, gió êm sóng lặng, giống như tất cả đều là nước chảy trôi đi không để lại dấu vết. Công việc làm ăn cũng dần dần tốt trở lại, mùa hè là thời điểm việc làm ăn của chúng tôi được thuận lợi, bởi vì thời tiết nóng, trên núi mát mẻ, không khí lại tốt, có điều mùa hè thì nhiều muỗi, mà chỗ này của chúng tôi cây cối rậm rạp, mỗi ngày lúc trời chạng vạng, Trạc Hữu Liên bắt đầu dùng thuốc xịt muỗi, từng đám khói thuốc màu vàng bay chi chít khắp nơi, giống như những đám mây của yêu tinh trong ‘Tây Du ký’. Tôi ở trong văn phòng nhìn xuống con đường trong công viên đầy thuốc diệt muỗi, núi rừng ủ dột, sương

chiều nổi lên bốn phía, khắp nơi sương khói lượn lờ, tôi cảm thấy bản thân giống như yêu tinh lâu năm sống trong núi, coi sóc động phủ đẹp như chốn thần tiên, thủ hạ là vô số Nhiếp Tiểu Thiển đẹp tựa mỹ nhân, ai biết tất cả những thứ này lại chỉ là ảo ảnh?

Lúc này tôi cảm thấy mọi chuyện đều đã qua, vì thế một mình một người đi đến Tứ Xuyên. Ở Tứ Xuyên có một vùng núi gọi là Lương Sơn, tôi đã đi qua vài lần. Nơi đó chính là quê nhà của mẹ tôi, tôi không biết bà rời khỏi núi này vào năm nào tháng nào, tóm lại sau khi bà đi, một lần cũng chưa từng trở về, càng miễn bàn đến chuyện đưa tôi trở về. Mãi cho đến sau khi bà qua đời, trong đầu tôi mới có ý nghĩ muốn nhìn thấy Lương Sơn.

Lần đầu đến Lương Sơn, tôi hoàn toàn không có kế hoạch, cho nên lộ trình rất gian khổ, đầu tiên bay đến Thành Đô, sau đó chuyển sang xe lửa, lại đổi thành xe khách đường dài, cuối cùng phương tiện dùng đi vào núi là xe ba bánh. Tôi tìm được thị trấn nọ, nơi mẹ tôi từng đề cập qua, nhưng không ai nói cho tôi biết nơi này từng có một cô gái bỏ nhà trốn đi, mà tên mẹ tôi trên chứng minh thư không chính xác, nghe nói đã sửa đổi lâu rồi. Nói đến thật buồn cười, họ tịch của mẹ cũng là sau này mới làm, tôi ngay cả tên trước đây của bà là gì cũng không biết.

Cách vài năm tôi lại đến Lương Sơn một lần, mỗi lần đi, biến hóa đều rất lớn, vốn dĩ không có xe đi lại trong thôn, vốn dĩ trong trấn chỉ có một vài cửa hàng nhỏ con con. Mỗi lần tôi đều ngẫm nghĩ trong lòng, không biết liệu tôi có gặp phải cha ruột của mình hay không, hoặc là sẽ gặp được ông ngoại bà ngoại chưa từng biết mặt.

Mẹ tôi chỉ nói với tôi về chuyện này có một lần, trong nhà muốn bà lấy chồng, nhưng bà đã yêu ba tôi, hai người tự định chung thân, nên mới theo ông ấy bỏ trốn đi nơi khác. Đón xe lửa đi suốt mấy ngày đêm, ra nhà ga, người đặc biệt nhiều, bà muốn đi toilet, ba tôi dẫn theo bà đi tìm nhà vệ sinh công cộng, chờ đến khi bà trở ra, ba tôi không biết đã đi nơi nào rồi, hành lý cũng không thấy. Mẹ tôi

không dám đi trình báo án, sợ bị người nhà tìm đến bắt về, bà chỉ là một cô gái trẻ, từ trước tới giờ đi xa nhất cũng chỉ tới thị trấn là cùng.

Trong biển người mờ mịt ở chốn thành thị, trên người mẹ tôi chỉ có bảy mươi đồng tiền, ở tại một khách sạn nhỏ được vài ngày, bà chủ thấy mẹ cùng đường, nên xúi giục mẹ buôn bán xác thân. Mẹ tôi không chịu, đánh bạo đi ra ngoài tìm việc làm, thế nhưng tìm được một công việc làm bảo mẫu.

Chủ nhà cảm thấy bà tay chân nhanh nhẹn, tính khí thuộc con nhà có giáo dục, chăm lo cho đứa nhỏ cũng rất tận tình, ngay cả con chó Nhật trong nhà nuôi cũng thích bà. Qua một hai tháng, bỗng nhiên bà phát hiện mình đã mang thai. Lúc đó bà bất quá mới có mười tám tuổi, rất nhiều năm sau đó còn cười hì hì nói với tôi: “Lúc đó gặp đến độ mỗi ngày đều ra bờ sông đi tới đi lui, thật sự là ngay cả cái chết cũng đã nghĩ đến rồi”.

Chương 16

Tôi không lên tiếng, cũng tại tôi hại bà, bà đương nhiên không chết, ông chủ nhà có ý dòm ngó bà, bà liền biết thời biết thế, cùng ông ta lên giường. Qua trận, lặng lẽ nói cho ông ta biết chuyện bà mang thai, ông chủ nhà nóng nảy, đưa cho bà ba ngàn đồng, bảo bà đi bệnh viện. Hơn hai mươi năm trước, ba ngàn đồng là rất đáng giá, mẹ tôi cầm khoản tiền kia bỏ đi, sau đó ở tại một ngõ hẻm trong thành thị thuê gian phòng cũ, sinh ra tôi.

Tôi rất khó hiểu vì sao bà muốn sinh ra tôi, kỳ thực chính bà cũng không hiểu, về sau có đôi lần nhắc đến chuyện này bà nói: “Mẹ đâu phải chỉ có một mình, mẹ còn có con”. Chốn thành thị nhà cao người đông, một cô gái từ trong hẻm núi Đại Lương bước ra, đưa mắt nhìn xung quanh không quen biết một ai, giống như con thuyền con giữa biển lớn, lúc nào cũng có thể lật úp. Bà giữ lại tôi, có lẽ vì muốn có người làm bạn cùng.

Nhà ở núi Đại Lương không thể trở về, bà cũng không tính trở về, cứ như vậy mang theo tôi sống sót, lúc tôi còn nhỏ bà mở một tiệm may nhỏ, tôi ở cạnh chiếc máy may chơi đùa, trên người mặc bộ áo do bà dùng vải vụn may thành. Lúc đó tôi đầu tóc đen thùi, gương mặt tròn tròn, người người đều thích chơi đùa cùng, có người thường xuyên đến mua vải, chỉ vào bộ đồ trên người tôi, muốn may một bộ giống vậy cho con trẻ ở nhà. Không quá vài năm các tiệm may trong thành thị ngày càng ít, việc làm ăn cũng ngày càng kém, mọi người đều đến Trung tâm thương mại mua quần áo, không đi may nữa, mẹ tôi chuyển sang bán bánh kẹo hạt dưa, cửa hàng lấy tên là tiệm bánh Tây Thi. Đến khi tôi vào tiểu học, mẹ đi học thêm nghề cắt tóc, thời đó các tiệm làm tóc kiếm được rất nhiều tiền, mẹ một mình trông coi tiệm, chuyện làm ăn đặc biệt tốt, tôi thường ngồi

trên ghế cắt tóc trong tiệm, xem bà vừa cắt tóc cho người ta vừa trò chuyện tán gẫu.

Hồi nhỏ tôi rất ít nói, luôn luôn có mấy người đàn ông sờ bóp tay mẹ, hoặc có khi sờ lên mặt của bà. Trước mặt tôi mẹ luôn cười cười tránh đi, cũng thường có mấy người đàn ông nựng má tôi: “Gọi ba ba đi, gọi một tiếng sẽ mua kẹo cho con ăn”.

Những người này toàn bộ chỉ muốn chiếm tiện nghi của mẹ, trong lòng tôi biết lời nói ra chẳng có gì hay ho, nhưng tuổi còn nhỏ, không biết mắng chửi người, chỉ có thể hung hăng trừng liếc mấy người đó, tiếp tục trầm mặc cuối đầu, nhìn tóc đen rơi đầy trên đất. Tôi nghĩ nếu sau này mẹ bắt tôi học nghề cắt tóc giống bà rồi cùng làm cho tiệm, những người này dám đến chọc tôi, tôi sẽ dùng kéo đâm vào yết hầu của bọn họ.

May mắn tiệm cắt tóc của mẹ mở không được bao lâu thì đổi thành thẩm mỹ viện, thuê những cô gái trẻ tuổi, khách khứa ra ra vào vào tất cả đều biến thành khách nữ, khi đó việc làm đẹp vừa phát triển, tất cả những người đến đều là các cô gái con nhà giàu có. Mẹ tôi ngày ngày làm việc đến tối lưng vác một bao đầy tiền về nhà, sáng hôm sau chờ ngân hàng mở cửa lại đi gửi tiền vào. Có lần nửa đường bà gặp phải cướp, tên cướp đâm vào bụng bà một dao thủng cả lá gan, thiếu chút nữa mất mạng. May mắn lúc ấy vừa vặn có người qua đường, tên cướp chỉ cầm tiền đi, không đâm thêm mấy dao.

Mẹ tôi dưỡng thương thật tốt xong xuất viện liền triệt để thông suốt, có rất nhiều đàn ông giàu có muốn theo đuổi bà, bà chết cũng không chịu đáp ứng, vì bọn họ đều có vợ nhà con nhỏ. Bà thường nói với tôi, bán một lần là vì không còn cách nào, bây giờ không giống như năm đó là sơn cùng thủy tận, việc gì phải đi trêu chọc người đã có gia đình.

Nhưng có lẽ sau khi đi một vòng tù quý môn quan trở về, mẹ tôi bỗng nhiên có suy nghĩ cởi mở, bà vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp, giao

tiếp với đàn ông ngày càng nhiều, hơn nữa càng ngày càng có phong thái.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, tôi cũng không thể nói mẹ tôi là người tốt, vẫn là người xấu thôi, vận mệnh của bà quá khổ, bà cố hết sức giãy dụa, cũng không thể rũ hết nước bùn lây nhiễm.

Thời buổi bây giờ, còn ai có thể sánh được với đóa sen đâu?

Lúc bay đến Thành Đô, ngồi trong khoang hạng nhất tôi gặp một cái gái xinh đẹp, chuyến bay của chúng tôi là dành riêng cho nhưng vị khách tai to mặt lớn, cho nên khoang hạng nhất cũng không có nhiều người ngồi. Tôi với cô ấy ngồi song song nhau, cách lối đi ở giữa. Thời điểm chọn món ăn chúng tôi có điểm chung là cùng chọn com hải sản, nhưng chỉ có một phần, vì thế cô ấy nhường lại cho tôi. Tôi cảm thấy những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thường rất ít khi không kiêu căng như vậy, cho nên vừa nói lời cảm tạ, vừa thuận miệng khen chiếc túi Veneta của cô ấy trông thật đẹp mắt. Cô ấy cười khẽ, dáng vẻ rất hạnh phúc nói: “Bạn trai đi Ý mua cho đó, kỳ thực bình thường tôi không hay dùng túi hiệu này”.

Cô gái trời sinh ban cho chút may mắn, xuất thân phú quý, trưởng thành bình an thuận lợi, gặp gỡ người đàn ông tài mạo môn đăng hộ đối, giúp chồng dạy con cứ như vậy mà qua cả đời. Có đôi khi Thượng Đế bắt công như vậy đó.

Chúng tôi tán gẫu qua lại với nhau một lúc, thì ra tên cô ấy là Giang Huệ, bác sĩ khoa ngoại, mới từ nước ngoài trở về, bác sĩ chuyên nghiên cứu trị liệu nổi danh trên toàn cả nước, nhân dịp nghỉ hè tính đến Thành Đô thăm bạn học, thuận tiện đến Cứu Trại Câu. Cô ấy hỏi về tôi, tôi nói tôi muốn đến Lương Sơn.

Cô ấy rất hứng thú, hỏi tôi rất nhiều chi tiết, cuối cùng còn muốn cùng tôi đi đến Lương Sơn. Tôi hoảng sợ, cô ấy nói bản thân có một đồng nghiệp đang công tác tại Tổ chức chữa bệnh thế giới, phục vụ cho những đơn vị vùng sâu vùng xa tại các quốc gia nghèo khó trên

thế giới, cô ấy vô cùng khâm phục. Lần này có cơ hội như vậy, nên muốn theo tôi vào núi nhìn một chút, nói không chừng có thể giúp đỡ cho người dân địa phương.

“Trên núi rất cực khổ”. Tôi uyển chuyển nói với cô ấy: “Có đôi khi không thể tắm rửa, bởi vì nguồn nước ở rất xa, phải đi mấy chục dặm đường núi mới có nước nấu”.

Cô ấy hoàn toàn không bị tôi dọa sợ, nói: “Tôi đã từng cùng thầy đến Ethiopia rồi”.

Tôi liều mạng nhớ lại bài học địa lý hồi còn trung học, mơ hồ chỉ nhớ Ethiopia ở phi châu. Giang Huệ nói cho tôi biết đây là nước có số dân mắc bệnh AIDS nghiêm trọng nhất, hơn nữa còn là quốc gia nghèo khó khốn cùng nhất thế giới. Cô ấy nói: “Cô chắc chắn tưởng tượng không nổi tình cảnh khốn cùng ở nơi đó đâu”.

Được rồi, nếu cô ấy đã có kiến thức về những quốc gia nghèo khó cùng cực vậy dẫn theo cô ấy đến Lương Sơn chắc cũng không có vấn đề gì quá lớn đâu.

Chúng tôi trò chuyện tán gẫu với nhau rất ăn ý, ra khỏi sân bay cần phải nghỉ lại Thành Đô một đêm, chúng tôi cùng nhau đón xe đến khách sạn. Bạn học của cô ấy hiện thời đang bị điều đi công tác ở Ngân Hán, vì thế cất hành lý, tôi dẫn cô ấy đi ăn cá chưng đậu hủ.

Một nửa dòng máu là người Tứ Xuyên, kỳ thực tôi có thể ăn cay. Giang Huệ thì hoàn toàn không thể ăn cay. Cô ấy là điển hình của miệng anh đào nhỏ, môi màu đỏ nhạt, giống đóa hoa đào mềm mại, bên cạnh thức ăn đặt ly nước lạnh, cô ấy vừa ăn vừa hít hà: “Cay quá cay quá!”. Cô ấy bị cay đến chảy cả nước mắt, ánh mắt trong suốt hờn dỗi nhìn tôi, “Sao ăn cay thế này mà da cô còn đẹp vậy hả?”

Trong lòng tôi bỗng nhiên một trận mềm mại, nếu tôi có một cô em gái, nhất định cũng sẽ khiến người yêu thương như vậy.

Ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại thuê xe việt dã đưa đến bãi đỗ xe của khách sạn, lúc Giang Huệ nhìn thấy chiếc xe cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi tôi: “Đường khó đi lắm hả?”

“Không thể nói là dễ, bất quá xe việt dã thì tiện lợi hơn chút”. Tôi hỏi cô ấy: “Cô có đem theo hộ chiếu không?”

Cô ấy lắc đầu.

Tôi đeo kính mát: “Vậy được rồi, đi thôi.”

Chúng tôi có hai gói hành lý cũng không nhiều lắm, tùy tiện ném ở phía sau xe, lúc đi ngang qua siêu thị, còn ghé xuống mua một đồng hồ ăn uống vặt. Đường đi tương đối gian khổ, tôi mới không cần đồ ăn uống cao cấp mà bị nguội lạnh, thà ở trên đường cắn bích quy uống nước khoáng. Giang Huệ nghe tôi nói vậy, lại mua nhiều thêm mấy hộp cơm giữ nhiệt.

Lái xe đường dài khiến người cảm thấy sung sướng, hơn nữa đường cao tốc từ Thành Đô đi ra rất tốt, đến chiều xe trên đường càng ít, mặc dù có xe tải lớn nhưng cũng không nhiều. Xe chúng tôi chạy một đường thẳng về hướng nam, mặt trời vẫn phơi nắng hơn phân nửa gian điều khiển trong xe, cả người Giang Huệ đều tắm trong sắc vàng của ánh mặt trời, tinh thần cô ấy cũng rất tốt, trên đường nói chuyện nhàn thoạt với tôi, thường thường còn hỏi đông hỏi tây chứ không có ngủ gà ngủ gật, đến hoàng hôn thì chúng tôi đã đi được mấy trăm cây số rồi, thời tiết dần dần thay đổi, từng đám mây đen cuộn cuộn ở nửa cuối chân trời, bầu trời càng ngày càng thấp, lại đi thêm mấy chục cây số nữa, từng hạt mưa lớn nện xuống, đập vào tấm chắn thủy tinh vang lên rào rào.

Ai không lái xe trên đường cao tốc trong tiết trời mưa gió sẽ không biết, loại tình hình này có bao nhiêu khủng bố. Đèn pha cực đại bật lên cũng không soi rõ được đường đi phía trước bao nhiêu, chỉ cảm thấy như lúc nào cũng có một thùng nước hung hăng hắt lên kính

chấn gió, cần gạt nước chạy nhanh hết công suất, chung quanh đều là trắng xóa, chiếc xe tựa như đang đi qua lòng sông.

Tôi cảm thấy cú thế này sẽ vô cùng nguy hiểm, vì thế nói với Giang Huệ: “Tìm chỗ đậu xe tránh đường cao tốc nhé, mưa lớn quá”.

Giang Huệ gạt gạt đầu.

Tôi nhìn thấy phía trước có bảng hiệu, chỉ còn cách cửa khẩu 3 cây số nữa, vì thế cho tốc độ xe chạy chậm lại. Lúc này có một chiếc xe màu bạc từ phía sau vượt nhanh qua xe chúng tôi, tốc độ phải nói vô cùng nhanh, bọt nước bắn tung tóe lên kính xe bằng thủy tinh, rào một tiếng, khiến tôi và Giang Huệ giật nảy mình. Giang Huệ nói: “Đúng là không muốn sống nữa mà”.

Vài phút đồng hồ sau chúng tôi gần đến cửa khẩu, lại thấy chiếc xe vượt qua chúng tôi lúc nãy, tốc độ của nó rõ ràng đã chậm lại, bởi vì phía trước cách đó không xa có một chiếc xe vận tải lớn, lớp xe của xe vận tải lớn cao, tóe nước bắn ra cỡ vài thước xa, chiếc xe kia theo phía sau xe vận tải, rõ ràng đang tính toán muốn vượt qua. Tôi đã nhìn thấy dấu hiệu của cửa khẩu phía trước, vì thế bật đèn xe quẹo phải, lúc này chiếc xe kia đã chạy song song với chiếc xe tải, mắt thấy sắp vượt qua, không biết vì sao, đột nhiên phương hướng của chiếc xe mất đi khống chế, toàn bộ thân xe đều tạt qua bên phải. Tôi nghe thấy tiếng phanh xe bén nhọn, động cơ của xe tải nặng nề thay đổi tiết tấu, xuất phát từ bản năng, xe vận tải ước chừng đã ở ngay sát cạnh, nhưng xe hơi vẫn muốn vượt lên, giống như xe đồ chơi bị đẩy xéo ra ngoài, xe vận tải đập thẳng rất mạnh, toàn bộ thân xe chặn ngang ở bên phải, gần như chắn ngang giữa lộ, đường đến cửa khẩu hoàn toàn bị ngăn chặn. Tôi cũng đã sớm đạp phanh xe, chuyện xảy ra quá nhanh, tôi nghe thấy tiếng lốp xe ma sát rít chói tai, nhưng xe vẫn không chịu khống chế lao thẳng tới chỗ thân xe tải vĩ đại kia.

Tôi nghe thấy tiếng Giang Huệ thét chói tai, trong đầu trống rỗng, ‘rầm’ một tiếng, vô số mảnh nhỏ cùng mưa to rơi đầy trên mặt trên

người, túi khí an toàn căng phồng bắn ra, dây an toàn đột ngột thu lực, toàn bộ đầu ngực của tôi đập vào túi khí an toàn, trước mắt nhất thời tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi. Tôi mất đi ý thức ước chừng hai giây, hai giây sau tôi giãy dụa ngẩng đầu lên, đầu xe của chúng tôi bị mắc kẹt phía dưới xe tải, nếu không phải tôi cho xe giảm tốc độ lúc thấy gần tới cửa khẩu, nếu không phải tôi thấy chuyện không may xảy ra trong nháy mắt lập tức đạp phanh xe lại, nếu không phải tôi vừa vận thuê một chiếc xe việt dã mới tinh, có lẽ lúc này tôi và Giang Huệ đã thành thịt nát...

Chương 17

A... Giang Huệ

Tôi nhúc nhích một chút, vai đau đớn, cố gắng nhịn đau xoay đầu sang bên trái, gọi tên Giang Huệ, cả người cô ấy gục trên túi khí an toàn, biểu tình rất đau đớn. Tôi hỏi cô ấy: “Sao rồi?”

“Đau quá...” Trên mặt cô ấy ẩm ướt, không biết là mưa hay nước mắt.

“Đau chỗ nào?”

“Đau quá...”

“Không biết...” Hiển nhiên Giang Huệ chưa từng gặp qua loại tình huống này, sắp khóc đến nơi: “Hình như chỗ nào cũng đau... Có phải tôi sắp chết rồi không...”

“Nói bậy!” Tôi cố gắng cởi dây đai an toàn ra, cánh cửa bên gian điều khiển của xe bị biến dạng, tôi làm thế nào cũng không đẩy ra được, cuối cùng đành bỏ cuộc, tôi cúi người xuống cởi dây an toàn cho Giang Huệ: “Mau xuống xe đi, lỡ có xe nào ở phía sau chạy tới đụng vào thì chúng ta xong đời”.

Trong mắt Giang Huệ lóe lên vẻ sợ hãi, mu bàn tay cô ấy có vết máu, cũng không biết là bị thương ở chỗ nào, ngón tay tôi run run, bất quá cuối cùng tôi cũng mở được dây an toàn của cô ấy, tôi hỏi: “Cô mở cửa ra được không?”

Cổ ấy dùng sức đẩy cửa, dường như đã thực sự bị dọa đến sợ hãi, tôi vừa cúi người xuống vừa cùng cô ấy cố gắng đẩy, cửa xe bên ghế phụ rốt cuộc mở ra được, mưa lá tả tơi thẳng vào, bất chợt có ánh sáng trắng lóe lên từ phía sau, thế nhưng xem vẻ như chiếc xe đó đang chạy đến đây rất nhanh, tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng lốp xe chạy bắn tung nước mưa trên đường.

Giang Huệ còn chưa phát hiện, trong chớp mắt ý nghĩ chợt lóe, tôi theo bản năng dùng sức đẩy cô ấy ra khỏi xe. Trong mơ hồ tôi nghe thấy tiếng Giang Huệ kêu một tiếng, chiếc xe kia rốt cuộc phát hiện tình hình phía trước có chuyện khác thường, tiếng phanh xe gần như vang lên cùng lúc với tiếng va chạm, tôi bị đụng mạnh thêm lần nữa, lần này không có dây an toàn cùng túi khí bảo vệ, cả người tôi đều bị đẩy lên đụng bể kính thủy tinh chắn gió bay ra ngoài.

Tôi mất đi ý thức.

Dường như tôi đang mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ tôi nằm trên xe cứu thương, có người nắm chặt tay tôi, chết cũng không chịu buông ra, nắm đến tay tôi cảm thấy đau thật đau. Mà cũng không chỉ có tay, đau đốn giống như từ trong các mạch máu thấm ra ngoài, toàn thân không có chỗ nào là không đau thấu xương. Giọng bác sĩ lo âu vang lên như đang ở nơi nào xa xôi lắm. Tôi theo bản năng muốn mở to mắt nhưng bất kể cố gắng thế nào cũng không chuyển động được mí mắt, tôi nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi.

Trong mộng có một đoạn giống như ký ức chợt lóe lên, lần đầu tiên tôi mơ thấy Trình Tử Lương, anh ta hỏi tôi: “Thất Xảo, em làm sao vậy?”

Tôi ở trong mộng cười nói: “Đó là vì tôi đặc biệt hận anh”.

Tôi không biết chúng tôi đang nói chuyện gì, nhưng rất nhanh đã không thấy tăm hơi Trình Tử Lương đâu, tôi ngồi một mình trong gian phòng xa lạ, tôi thấy Tô Duyệt Sinh, vẻ mặt anh ta lạnh đến mức tựa như băng đá ngàn năm, sau đó anh ta phất tay, cứ thế giáng cho tôi một bạt tai. Bạt tai đó đánh lên khiến tôi cực kỳ đau, lòng tràn đầy khuất nhục, bỏ ra khỏi phòng lái xe chạy đi, con đường núi vừa tối vừa dài, vô số đường uốn lượn, từng vòng từng vòng xe lượn cua, lòng tôi tràn đầy phẫn uất, hận không thể chết đi cho xong. Xe càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, hai bên đường bóng cây lay động xẹt nhanh qua cửa sổ xe, cột đèn sáng như tuyết chiếu ánh

sáng lên con đường phía trước, tôi gần như nghe thấy tiếng tim mình đập, đập mạnh đến trầm trọng như vậy, tôi thật sự hận không thể chết đi cho xong. Cuối cùng đến một chỗ rẽ tôi không điều khiển kịp, chiếc xe đung mạnh vào một thân cây.

Tôi mơ thấy mình đang nằm trên giường phẫu thuật, bác sĩ ong ong nói chuyện, từng giọt huyết tương lạnh lẽo tiến vào trong cơ thể, không chỗ nào không đau, tôi đích thực chống cự không nổi, mê man lần nữa.

Dường như tôi quay trở lại năm 18 tuổi, vừa mới kết thúc kỳ thi đại học. Trời nóng đến mức như có lửa từ trên trời đốt xuống, cả thành phố đều bị bao bọc trong khí nóng cuồn cuộn. Mắt tôi sưng như quả đào, bởi vì tôi mất đi người bạn thân nhất, người bạn duy nhất, Trần Minh Lệ nhảy lầu tự sát.

Lúc mọi người báo tin cho tôi, tôi hoàn toàn không thể tin được. Điểm dự thi rất quan trọng, từ mười mấy năm trước, mọi người xung quanh tôi gần như đều nhắc đi nhắc lại tầm quan trọng của điểm chuẩn này. Kết quả thi không khá chính là chuyện lớn tựa như trời sập, ngay cả loại học sinh dở như tôi cũng cả ngày trông ngóng vào vận may của mình, mong sao có thể vượt qua được kỳ thi.

Ai nói điểm thi không có tác dụng?

Cho dù có tiền, cũng đâu thể so được với một học sinh ưu tú được thầy giáo yêu mến, bạn bè hâm mộ?

Tôi đến gặp giáo viên trung học lần cuối, tìm đến chỗ giáo viên chủ nhiệm điền vào đơn nguyện vọng, ở nơi đó gặp được vài bạn học, các đại gia líu ríu cười nói, không ai nhắc tới Trần Minh Lệ. Thành tích của tôi gần như chỉ có thể đứng hàng ba, nhưng chủ nhiệm lớp cũ vẫn rất nhiệt tình, loại nhiệt tình này trong quá khứ mấy năm trước chưa bao giờ có, bà cười híp mắt nói: “Điền nguyện vọng cho

tốt vào nhé, chọn một trường thật chuyên nghiệp, sau này vào đại học rồi phải tự chăm sóc cho mình”.

Lúc đó nhất định là tôi đã roi nước mắt, bởi vì tôi nhớ rõ lúc mình từ văn phòng giáo viên đi ra, ngẩng đầu nhìn một chút, một nửa thân thể dục chìm trong ánh tím trời chiều. Tôi một thân một mình trèo lên xà đơn, ngồi ở chỗ kia nhìn ánh chiều tà trong ngày hè từng chút một hạ xuống, từng đoàn muỗi bay múa, tiếng ong ong vo ve vang lên. Tôi nghĩ đến Trần Minh Lệ, nhớ tới vô số cái hoàng hôn, tôi và Trần Minh Lệ tay nắm tay, ở trong sân thể dục xoay quanh. Đi tản bộ trong sân thể dục là hoạt động chủ yếu của đời học sinh, cô ấy học từ vựng tiếng anh, cũng đốc thúc tôi học theo. Tôi đi bên cạnh vừa đọc vừa miên man suy nghĩ. Muỗi nhiều quá, bởi vì trong vườn trường điều kiện sinh sống tốt, hoa cỏ cây cối quá nhiều, Trần Minh Lệ luôn khát khao nói, trong mấy trường đại học danh giá có tiếng cả trăm năm kia, có vô số cây đại thụ cao lớn che ánh mặt trời, có núi giả, có hồ, có tháp, phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Lúc đó chúng tôi luôn suy nghĩ, đại học chính là cả thế giới. Có thể không cần mỗi ngày học tập 24/24 giờ, không cần mỗi ngày vừa mở mắt ra là lo lắng làm chưa xong bài tập, vĩnh viễn không cần học tập khổ cực, thi cử nữa.

Sắc trời rất cuộc tối lại, màn đêm buông xuống, ánh trăng còn chưa lên, trong màn đêm trên trời tây có một ngôi sao lớn, càng tôn thêm màu tím thẫm trong màn đêm, xinh đẹp như ảo ảnh. Nếu Trần Minh Lệ có ở đây, cô ấy nhất định sẽ nói rất nhiều những lời nho nhã cảm thán cảnh đẹp linh tinh này nọ, nhưng thế giới tốt đẹp như vậy, Trần Minh Lệ lại không thể nhìn thấy.

Một mình tôi ngồi trên xà đơn thật lâu, trên người có vô số điểm hồng vì bị muỗi cắn. Mấy ngày sau tôi đến dự tang lễ của Trần Minh Lệ, trên chóp mũi còn một vết đỏ hồng vừa ngứa vừa đau.

Trong lễ tang Trần Minh Lệ tôi lại nhìn thấy Trình Tử Lương lần nữa, anh ta mặc bộ đồ đen, thần sắc nghiêm túc, mang đến một vòng

hoa trắng như tuyết, tôi chưa bao giờ thấy loại hoa đó, anh ta đặt vòng hoa trước linh cữu, mẹ Trần Minh Lệ khóc rất nhiều, mọi người đều bận rộn chăm sóc cho bà, lễ tang đành phải vội vàng kết thúc.

Tôi đứng trước nhà tang lễ, dưới ánh mặt trời gay gắt gọi xe taxi, nơi này là vùng ngoại ô, chung quanh đều là khu công nghiệp, thời gian này đường cái bị ánh nắng phơi đến trắng bóng, ánh mặt trời chói mắt vô cùng.

Lúc tôi bị phơi đến quần áo ướt đẫm mồ hôi, một chiếc xe dừng lại bên cạnh tôi, Trình Tử Lương hạ kính xe xuống nói với tôi: “Bạn học, anh tiễn em một đoạn đường nhé”.

Trong xe Trình Tử Lương không khí mát mẻ vô cùng thoải mái, dọc theo đường đi chúng tôi đều không nói gì, đợi đến lúc sắp về đến nhà, Trình Tử Lương đột nhiên lái xe queo vào một ngõ nhỏ, anh ta bảo tôi ở trên xe đợi một chút, sau đó đi mua hai hộp kem đem tới.

Hai hộp kem, anh ta một hộp tôi một hộp, anh ta chỉ ăn hai muống, còn tôi liều mạng mà ăn, ăn đến miếng cuối cùng thì òa khóc lên.

Thuở thiếu thời chúng tôi luôn cho rằng hoa nở trắng tròn mới là đẹp nhất, ngoại trừ thi cử nào có chuyện gì so sánh được với chuyện sống chết, có lẽ vì thế mà Trần Minh Lệ liền xem kỳ thi đại học trở thành chuyện sống chết, người bạn duy nhất của tôi, bạn thân nhất của tôi, sao cô ấy lại ngốc như vậy?

Tại lễ tang tôi không rơi một giọt nước mắt nào, mãi đến giờ phút này, tôi mới có thể tin tưởng hết thảy mọi chuyện là sự thật, Trần Minh Lệ thật sự không thể sống lại, cô ấy đã chết thật rồi.

Tôi khóc đến rồi tinh rồi mù, hộp kem trên đầu gối dần dần tan, giống như con người tôi đang dần dần sụp đổ, biến thành một vũng bùn không thể cứu vãn. Tôi khóc suốt khóc suốt, Trình Tử Lương một câu cũng không thể khuyên tôi, anh ta chỉ chờ đến khi tôi khóc khàn cả giọng, mới đưa cho tôi hộp khăn giấy.

Lúc này Trình Tử Lương mới nói một câu: “Đời người vốn là quá trình dần dần đi đến cái chết, một khi trưởng thành rồi, mọi người sẽ phát hiện, bản thân sẽ không ngừng mất đi một ít gì đó”.

Tỷ như ngây thơ, tỷ như giấc mộng, tỷ như, một ít chuyện tin rằng có vĩnh cửu, con người còn nhiều thời gian.

Tôi và Trình Tử Lương chân chính biết nhau, hẳn chính là từ ngày này. Sau này tôi vì điền vào đơn nguyện vọng mà gọi điện cho anh ta mấy lần, lúc đó suy nghĩ rất đơn giản, anh ta là đàn anh của tôi, lại là một người tài giỏi, anh ta nhất định biết ghi như thế nào là chuyên nghiệp nhất, tốt nhất.

Mẹ tôi kiên trì muốn tôi điền đơn, còn tôi thì hoàn toàn cảm thấy mình không có khả năng trúng tuyển vào đại học, bởi vì điểm thi của tôi chỉ miễn cưỡng đủ để vào được trường phân số thôi, hơn nữa trường đại học chuyên nghiệp hàng đầu kia cực kỳ khó vào, tôi vốn không có bất kỳ hy vọng nào, chỉ mong cầu nguyện vọng thứ hai thứ ba đừng thất bại, nhưng điều kỳ tích là tôi nhận được thư thông báo trúng tuyển vào trường nguyện vọng một.

Mẹ tôi vui vẻ ngời ngời quyết định mở tiệc ăn mừng tại quán rượu sang trọng nhất, mời tất cả bạn bè của bà đến uống rượu.

Tôi xem mẹ cao hứng thật đến hồng luôn rồi, tự chuốc rượu chính mình đến say mèm không còn biết gì, một người bạn của bà lái xe đưa chúng tôi về nhà, mẹ tôi vẫn còn ngồi ở phía sau ca hát, vừa hát vừa cười ngây ngô, tôi cảm thấy mất mặt, chỉ có thể không ngừng ngăn cản bà.

Về đến nhà, tôi mất thật lớn sức lực mới dàn xếp ổn mọi thứ cho bà, bà nằm trên giường còn cười: “Con gái à, mẹ nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có ngày này...”

Tôi cũng cho rằng thi lên đại học rồi, cả thế giới sẽ không giống như trước. Kết quả giờ mới phát hiện, quả thật cả thế giới hoàn toàn

không giống, khi đó cứ nghĩ cả thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn, nhưng đâu ngờ, cả thế giới sẽ trở nên tối tăm.

Thế giới không có Trần Minh Lệ, tôi thực cô độc, trước khi vào trường đại học, tôi chạy đến nghĩa trang thấp cho Trần Minh Lệ nén hương. Cô ấy mới đi được gần một tháng thôi, ngoại trừ người nhà cô ấy, tất cả mọi người đều bình thường giống như không có chuyện gì xảy ra. Tôi yên lặng hồi tưởng, cho dù tương lai mình có nhiều bạn tốt hơn nữa, nhất định cũng sẽ không quên cô ấy.

Trên đường từ nghĩa trang về nhà tôi nhận được điện thoại của Trình Tử Tuệ, vì thi đậu vào đại học chuyên nên mẹ đổi cho tôi chiếc di động mới, tôi còn chưa rành cách dùng nữa. Giọng Trình Tử Tuệ cực kỳ khách sáo hỏi tôi: “Cô Trâu phải không?”

Tôi chưa từng được ai gọi là cô Trâu cả, mọi người luôn luôn gọi tôi là bạn học Trâu thôi.

Tôi hỏi: “Xin hỏi chị là ai?”

“Tôi là chị của Tử Lương”.

Tôi suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra Tử Lương là ai, mãi đến hơn mười giây sau mới bừng tỉnh nhận ra, Trình sư huynh là Trình Tử Lương. Tôi nói đàng hoàng: “Chào chị Trình”.

Chương 18

Giọng Tử Tuệ nói chuyện dịu dàng êm tai, nho nhã lễ độ. Chị ta rất có lễ phép, nói một hồi tôi mới hiểu được ý của chị ta, thì ra chuyện tôi được trúng tuyển vào trường là do Trình sư huynh giúp đỡ, chị ta không hy vọng tôi vì loại chuyện vặt này mà đi tìm Trình sư huynh.

Tôi cảm thấy cực kỳ bất mãn, tuy không có giáp mặt chống đối nhưng sau khi ngắt điện thoại tôi liền gọi điện cho Trình Tử Lương: “Trình sư huynh, chuyện điền vào đơn nguyện vọng em có hỏi ý kiến anh, nhưng cũng đâu có nhờ anh giúp đỡ chuyện trường học, món nợ ân tình lớn như vậy, làm sao em trả được”.

Lúc đó tôi còn rất trẻ, không biết rằng nói chuyện cũng cần kỹ xảo, Trình Tử Lương nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đừng nóng giận, chúng ta gặp nhau nói chuyện”.

Trình Tử Lương hẹn tôi ở quán cà phê tại công viên cạnh bên hồ. Tôi tới trước, nhìn thấy anh ta từ xa đi tới, anh ta mặc áo sơ trắng, quần kaki. Hoa sen nở chen chúc nhau trong hồ, đầy hơn phân nửa mặt hồ, anh ta theo đường khúc chiết trên cầu thoải mái đi tới, ánh mặt trời rạng rỡ, phản chiếu lên mặt nước trong vắt, cả người anh ta giống như khối ngọc băng được mài giũa thật đẹp. Tôi đột nhiên nhớ đến một từ, Bộ Bộ Sinh Liên(1)

(1) Chân đi đến đâu, sen nở đến đó, may mà sen nở tới nửa mặt hồ, nếu chỉ có 7 bông chắc mình chơi đá bạn Trâu.

Anh ta ngồi xuống gọi một ly cà phê, lời nói từ tốn nhỏ nhẹ giải thích với tôi, lần đó sau khi tôi hỏi anh ta chuyện đơn nguyện vọng, anh ta cũng không rành lắm nên có đến hỏi thầy giáo quản lý chiêu sinh trong trường, rồi mới gọi điện trả lời cho tôi. Kết quả hôm đó tôi để điện thoại ở nhà, là mẹ tôi tiếp điện thoại.

Mẹ tôi kinh doanh nhiều năm như vậy, với ai cũng đều tự nhiên như quen biết từ trước, ở trong điện thoại tán chuyện với Trình Tử Lương chốc lát, liền khẩn cầu nhờ anh ta giúp đỡ chuyện trường học.

Trình Tử Lương cảm thấy đây là chuyện chung thân đại sự, nên giúp đỡ, vì thế liền thật sự giúp đỡ cho tôi.

Mặt tôi nóng bừng bừng như phát sốt, không biết có phải do nghe được từ ‘chung thân đại sự’, hay do mẹ chủ trương gây nên chuyện này.

Trình Tử Lương nói: “Lần này giúp em cũng không có nguyên nhân nào khác hết, là vì bạn Trần mà thôi”. Trong giọng anh ta lộ ra thương cảm: “Tuổi còn trẻ như vậy, cũng vì cảm thấy không vào được trường đại học mong muốn mà... thật đáng tiếc. Kỳ thực đời người có rất nhiều sự lựa chọn, có thể học lại, có thể nghiên cứu thêm...”

Đúng vậy đời người có rất nhiều con đường để lựa chọn, nhưng tôi biết Trần Minh Lệ tuyệt đối sẽ không học lại, cô ấy vốn luôn là học sinh ưu tú, cho nên một khi gặp phải thất bại, mới trở nên hoảng hốt mà đưa ra lựa chọn đáng sợ nhất.

Thoáng chốc chúng tôi đã ở trong quán cà phê đến buổi trưa, Trình Tử Lương nói với tôi cả chuyện của Trình Tử Tuệ, thì ra chị ta cũng rất đáng thương, con gái của chị ta mới chết năm ngoái, cho nên chị ta thường có triệu chứng trầm cảm rất nghiêm trọng.

“Mọi người trong nhà ai cũng nhường bước chị ấy, nếu chị ấy lại gọi điện cho em, mong em đừng phiền nhé”.

Tôi lắc đầu như trống bỏi, không thấy kỳ quái, lại càng không trách móc. Con người Trình sư huynh tốt như vậy, hơn nữa, nói chuyện với anh ta thực sự rất thoải mái, giọng anh ta dễ nghe lại êm tai, kể

cho tôi nghe những chuyện trên đại học hết sức thú vị, thoáng chốc thời gian trôi qua thật nhanh.

Chúng tôi ngồi ở bờ sông đến tận hoàng hôn, nơi nơi đây chuồn chuồn bay, chúng nó ở trên mặt nước nhẹ nhàng đáp xuống một chút, rồi lại đậu trên lá sen cạnh đó, đôi cánh dài trong suốt thật đẹp mắt.

Trình Tử Lương nhẹ nhàng đọc mấy câu:

“夕焼小焼の、赤とんぼゆうやけこやけの、あかとんぼ
負われて見たのは、いつの日かおわれてみたのは、いつのひか
山の畑の、桑(くわ)の実をやまのはたけの、くわのみを
小籠(こかご)に摘んだは、まぼろしかこかごにつんだは、まぼろし
か”

Ngay từ đầu tôi đã nghe không hiểu anh ta đang nói tiếng của nước nào, chỉ cảm thấy âm giọng uyển chuyển dễ nghe thôi. Tôi kinh ngạc nhìn Trình Tử Lương, anh ta cười cười ôn hòa nói: “Đây là một bài đồng dao nổi tiếng của Nhật Bản. ‘Chuồn chuồn đỏ phấp phới bay trong ánh nắng chiều, em ở đâu. Thời thơ ấu gặp được em, đó là ngày nào. Hăng say cầm giỏ trèo lên núi. Ngắm nhìn ruộng dâu xanh ngắt, hái quả dâu bỏ vào giỏ nhỏ, lẽ nào đây là mơ’”.

Gió đêm thổi tới hơi nước trong lành, tôi hoàn toàn bị Trình Tử Lương mê hoặc, anh ta thật sự... rất mê người.

Mười tám tuổi, ai có thể chống đỡ nổi với một người đàn ông có thể đọc bài thơ nước ngoài thật ngọt ngào, có phải không?

Nhưng mà mười tám tuổi, yêu thích một người, điều có thể làm thực sự không nhiều.

Huống chi còn có Trình Tử Tuệ.

Lúc đó Trình Tử Tuệ mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, chị ta hẹn tôi ra gặp, vừa mới thấy mặt chưa kịp nói gì đã hất ly cà phê lên mặt

tôi trước. Tôi chật vật không chịu nổi vội vã chạy thẳng vào toilet rửa sạch quần áo.

Đây là chiếc váy mùa hè mẹ mới mua cho tôi làm bằng chất liệu tơ tằm, một ly cà phê hắt lên, dù có giặt thế nào cũng không sạch nổi. Hơn nữa chất liệu mềm nhẹ như vậy, bị nước làm ẩm ướt một mảng, tôi hoàn toàn không có cách ra ngoài nhìn người.

Tôi không còn cách nào đành ở trong toilet, muốn gọi cho mẹ nhưng lại sợ bà sốt ruột, tôi giữ giữ chiếc váy cố gắng hong khô, vừa giữ vừa khóc, mãi đến khi có một nhân viên phục vụ vào đưa cho tôi một bộ quần áo.

Đó là một chiếc váy mới tinh còn cả bọc trên áo, nhân viên phục vụ nói: “Bên ngoài có một vị tiên sinh bảo tôi đem vào, nói là áo của cô không cẩn thận bị cà phê đổ trúng, cô đừng gấp, cứ thay đi”. Cô ấy cười khanh khách nói: “Bạn trai cô rất quan tâm chăm sóc cho cô nha”.

Tôi không có bạn trai, nhưng mặc kệ là ai tặng váy, đối với tôi anh ta đã là anh hùng cái thế. Tôi vô cùng cảm kích nhận chiếc váy, chạy vào gian phòng bên trong thay. Tôi cắn đứt sợi chỉ đính bọc áo, chiếc váy kia thực quý giá, trên bọc để ký hiệu giá 6999.

Vốn mẹ tôi cũng thường nuông chiều tôi, nhưng cũng chưa từng mua qua loại váy đắt tiền như vậy.

Trong lòng không yên ôm theo bất an bước ra gian ngoài, nhân viên phục vụ đã đi rồi, tôi ngẫm nghĩ cảm thấy mình thật ngu muội, thế nhưng quên hỏi một câu người đàn ông tặng váy kia là ai, đáng về anh ta ra sao, có để lại tên hay không.

Trình Tử Tuệ còn đang ngồi bên trong, tôi muốn trốn theo cửa sau thoát đi, nhưng chị ta đã nhìn thấy nên thẳng tắp đi về phía tôi, tim tôi đập như trống giục liên hồi, quả thực nghĩ giờ có chạy cũng chạy không thoát, tôi hốt hoảng lúng túng quay đầu lại đi về phía cửa lớn, càng đến gần cửa thì càng gần vị trí của Trình Tử Tuệ, các cơ

mặt của bà ta vụn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi đi thẳng tới chỗ tôi, ngay lúc tôi đang nghĩ có khi nào bị chị ta hắt thêm một ly cà phê nữa không, bỗng nhiên có một nhân viên mặc đồng phục đến ngăn cản Trình Tử Tuệ: “Bà Tô, tiệm chúng ta vừa mới đưa ra thực đơn mới là món bánh ngọt phô mai, bà có muốn nếm thử không?”

“Tránh ra!”

Nghe thấy âm thanh sắc nhọn của Trình Tử Tuệ từ chối nhân viên phục vụ kia, tôi như con ruồi không đầu chạy thẳng về phía trước, cứ thế chạy đến bãi đỗ xe, tôi chống đỡ đầu gối thở, lúc này mới cảm nhận rất rõ bản thân đang run rẩy. Trốn ở chỗ này cũng tốt lắm, bốn phía đều là cây cối rậm rạp, tiếng côn trùng không ngừng vo ve, tôi dần dần ổn định lại tinh thần. Tôi nghĩ chuyện hôm nay không cần nói cho Trình sư huynh biết, tránh cho anh ta thêm phiền não.

Trình Tử Tuệ là bệnh nhân, tôi không cần so đo với chị ta.

Trong lòng tôi lý giải người mắc bệnh trầm cảm so với bệnh tâm thần thì cũng không khác nhau mấy. Cho nên tôi rất thông cảm với Trình sư huynh. Anh ta từng nói cha mẹ đã chết sớm, hai chị em cùng nương tựa vào nhau mà lớn lên, tuy nhà Trình sư huynh có nhiều tiền, nhưng dù có nhiều tiền cũng đâu phải gì cũng mua được.

Tôi đi xuyên qua bãi đỗ xe, tính qua phía bên kia đường đón taxi, hiện giờ đang đúng giữa trưa, trên đường cái dù là một người, một chiếc xe chạy ngang cũng không thấy. Mặt đường bị ánh mặt trời chiếu xuống nóng rực, cả người tôi đổ mồ hôi ướt đẫm, đột nhiên nhìn thấy chỗ cách đó không xa có một chiếc xe đang đậu. Cửa sổ xe mở một nửa, có tiếng động phát ra từ đó, lúc tôi theo lối đi bộ đi ngang qua, không khỏi tò mò liếc nhìn vào một chút.

Vừa liếc mắt nhìn một cái tôi lập tức giật mình, một bàn tay từ trong cửa sổ xe vươn ra, quả thực rất dọa người, tóc gáy toàn thân tôi hoàn toàn dựng đứng, vốn dĩ váy áo đã ướt đẫm mồ hôi, lúc này trong người lại toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Tôi định chạy thẳng đi luôn,

nhưng vừa chạy đến đầu xe lại nhìn không được kiềng chân nhìn vào trong kính xe.

Chiếc xe vốn có giăng màn, tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng một người nằm nghiêng, tôi đánh bạo tiến sát lại gần, tiếng thở gấp rên rĩ vang lên, người kia vẫn đang không ngừng thở!

Tôi vội vã mở cửa xe, đó là một thanh niên xa lạ, còn rất trẻ, đoán chừng cỡ tuổi tôi hoặc hơn. Tôi vừa thấy liền nhận ra, bệnh suyễn của anh ta đang phát tác.

Thuở nhỏ tôi cũng bị suyễn, mẹ đưa tôi đi không biết bao nhiêu là bệnh viện cũng đều bó tay với căn bệnh suyễn của tôi. Sau này mẹ có tiền mới đưa tôi đến Bắc Kinh khám ở chỗ một thầy thuốc tốt nhất, lại nhờ người mua thuốc cho tôi, nhờ vậy bệnh mới được khống chế, ít khi phát tác. Nhưng tôi lúc nào cũng phải mang theo bên người lọ thuốc xịt.

Thời điểm đó loại thuốc này đều phải nhập khẩu, giá cực kỳ đắt, nhưng nghe nói rất công hiệu. Mỗi ngày mẹ đều nhắc nhở, tôi cũng chỉ biết ngoan ngoãn đem theo lọ thuốc bên người, không ngờ hôm nay nó được phát huy công dụng.

Tôi chẳng nghĩ gì nhiều, lấy lọ thuốc từ trong túi ra, đỡ đầu anh ta lên, xịt thuốc vào trong miệng anh ta mấy hơi. Tôi còn đang lo lắng mình đoán nhầm, nghĩ nghĩ có nên gọi 120 cấp cứu gấp hay không thì đã thấy hơi thở anh ta dần dần thư thái trở lại.

Tôi cẩn thận nâng đầu anh ta dậy, vỗ vỗ nhẹ vào ngực anh ta. Ở lần phát bệnh gần nhất mẹ tôi cũng đã giúp tôi làm mát xa như vậy, lúc phát bệnh thì sống không bằng chết, kỳ thực mát xa cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng tay mẹ tôi mềm mại, cuối cùng tôi cũng cảm thấy đỡ hơn một ít.

Khoảng vài phút sau, anh ta rõ ràng đã đỡ hơn rất nhiều, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường, lúc này tôi mới phát hiện, dáng vẻ

anh ta trông rất được, vẻ đẹp này so với Trình Tử Lương hoàn toàn khác hẳn. Trình Tử Lương có cốt cách của bạch mã hoàng tử, ôn hòa nho nhã. Còn người này lại có một vẻ đẹp khí phách lạnh lùng, khiến tôi nhớ tới quyển tiểu thuyết kiếm hiệp đã từng xem qua.

Nhất định là vì hàng mi dài cong của anh ta rồi.

Tôi cười cười với anh ta, anh ta cũng cười cười với tôi.

Câu nói đầu tiên anh ta nói với tôi không phải lời cảm ơn, mà là: “Cô mặc chiếc váy này rất đẹp”.

Lúc này tôi mới phát hiện tư thế ngồi của người này, nửa người tựa vào tay lái, nửa người ở ngoài không trung, ngực váy kia lại thấp, quả thực nhìn một cái liền không còn sót gì.

Tôi dù sao cũng mới mười tám tuổi, tức giận đến nhảy dựng lên chỉ tay vào anh ta: “Anh là loại người gì vậy hả? Tôi cứu anh anh lại chiếm tiện nghi của tôi”

Anh ta cười cười: “Tôi cũng đâu có gọi cô vô”.

Tôi tức giận đến đòi mạng, cầm lấy túi xách đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn xung quanh tìm taxi, trời thực rất nóng, một chiếc xe cũng không có, tôi mang đôi giày cao gót, chậm chậm bước đi, mỗi lần đi ngón chân đều phát đau.

Người kia lái xe chậm chậm đi theo sau tôi, động cơ xe của anh ta gần như không phát ra âm thanh, anh ta bóp kèn một cái tôi mới phát hiện.

“Tôi đưa cô đi!”

Trong lòng mắng anh ta đồ dê! Biến thái! Còn muốn gạt tôi lên xe, người này không biết muốn giở trò gì! Tuổi tôi tuy còn nhỏ, nhưng giang hồ lẫm lộn, cũng biết trên đời này không hề thiếu bọn lưu manh bụng dạ khó lường.

“Ở đây thực sự không có taxi đâu”.

Tôi không thèm nhìn anh ta, anh ta nói: “Hay là tôi đưa chứng minh thư ra cho cô xem, tôi không phải người xấu. Lúc này tôi thực sự không cố ý, tôi xin lỗi được không?”

Tôi xoay người lại, nói với anh ta: “Nếu lời xin lỗi có tác dụng còn cần đến cảnh sát sao?”

Những lời này là lời thoại trong phim truyền hình đang chiếu thời đó, tôi xem bộ phim Đài Loan nhiều tập ‘Yêu đến chết’ kia, có nhiều anh chàng đẹp trai trong nhóm F4, quả thực hết thảy đều là mơ ước của các cô gái.

“Cho cô xem chứng minh thư cũng không được à?” Anh ta dường như rất nghiêm túc: “Hơn nữa lúc này cô mới cứu tôi, cho dù tôi có là người xấu cũng đâu thể hại ân nhân cứu mạng mình được, vậy chẳng phải không bằng cảm thú sao?”

Tôi rất cục bịch anh ta chọc cười. Tôi lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh, đúng lý hợp tình nói: “Tốt lắm, nếu anh là người xấu tôi cũng không sợ, tôi đã có hình của anh trong di động rồi”.

Chiếc điện thoại lúc đó cấu hình thấp, lại chụp rất vội, cho nên vẻ mặt anh ta trong hình còn có chút kỳ quái nữa.

Rất nhiều năm sau đó tôi thu dọn đồ cũ, phát hiện tấm hình chụp Tô Duyệt Sinh, nho nhỏ, hình rửa trông rất được, nhưng hiệu ứng lại kém vô cùng, tôi cố gắng nhớ lại cũng nghĩ mãi không ra hình này là ai chụp, chụp lúc nào, tôi nhìn thật kỹ tấm ảnh chụp, thì ra lúc Tô Duyệt Sinh còn trẻ, gương mặt lại trong sáng như vậy.

Chương 19

Trong trí nhớ của tôi có một đoạn trống, tựa như đĩa nhạc nhảy chậm, hoặc là phần cứng bị hỏng hóc đầu đó, vì vậy không cách nào đọc được dữ liệu, vết tích quá khứ trở nên tối tăm, có rất nhiều việc chỉ hiện lên một cách mơ hồ, vụn vặt, ngắt quãng.

Tỷ như tôi và Trình Tử Lương rốt cuộc bắt đầu quen nhau như thế nào, tôi cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ tất cả mọi người đều phản đối mối quan hệ của chúng tôi, mẹ tôi cảm thấy tôi còn quá nhỏ, mà Trình Tử Tuệ thì cực lực phản đối.

Cũng có lúc tôi và Trình Tử Lương cãi nhau, những khi đó tôi sẽ một mình một người chạy đến bãi cỏ ven sông vẽ cây vẽ cỏ. Tôi học vẽ đã nhiều năm rồi, lúc ấy mẹ tôi làm việc ở tiệm thẩm mỹ kiếm được nhiều tiền nên cho tôi đi học khiêu vũ, đàn dương cầm, đàn violon... vv... Phạm là những môn nào bọn trẻ trong giới thượng lưu của thành thị thường học, bà đều giống như nổi điên kéo tôi đi học.

Tôi học rất nhiều thứ loạn thất bát tao, nhưng cuối cùng kiên trì nhất chỉ có hội họa. Tôi thích vẽ, thích thật lòng, nhưng mẹ tôi không cho tôi học mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp. Bà nói: “Ra trường chỉ có thể làm cô giáo, hoặc là giáo viên trợ giảng, không có tiền đồ”.

Tôi không thích mẹ suy nghĩ mọi chuyện như đầu cơ kiếm lời, không có chuyện gì lại chạy đi học mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp. Tôi chỉ thích vẽ mà thôi.

Tôi ngồi bên bờ sông, nhìn vầng thái dương dần dần hạ xuống, ánh nắng chiều tỏa ra ánh sáng chói mắt đẹp cực kỳ, tôi pha màu thật lâu, nâng bút lên vẽ một đường, lúc tôi vẽ tranh trong đầu hoàn toàn không suy nghĩ gì cả, chỉ chuyên tâm vẽ, điều này khiến tôi cảm thấy rất sung sướng thoải mái. Thế gian còn chuyện gì tốt hơn như vậy, có thể làm việc mình muốn làm.

Từng tốp năm tốp ba người đi qua, có người dừng lại nhìn tôi vẽ, có người đến gần muốn bắt chuyện, tôi đều hờ hững cho qua, chỉ lầm lũi vẽ tranh của mình, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn, không nhìn thấy được gì nữa. Tôi vừa ngẩng đầu lên, mới phát hiện ở chỗ đình nghỉ chân phía xa xa có một chiếc xe quen thuộc đang đậu.

Khi đó tôi tuổi trẻ khí thịnh không sợ trời không sợ đất, lập tức đi tới phía trước, vừa đi tới nhìn cũng không thèm nhìn anh ta, chỉ nói: “Anh còn tìm em làm gì?”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, đưa tay giúp tôi ôm giá vẽ, tôi hoàn toàn không để ý đến anh ta, tức giận bỏ đi, anh ta nói: “Chúng ta đừng cãi nhau vì chuyện của chị nữa, chị ấy là bệnh nhân mà”.

Tôi vô cùng vô cùng buồn bực, kéo giá vẽ vác lên lưng, dọc theo đường đê mà đi, anh ta lảng lạng đi theo phía sau, tôi đi bộ mệt muốn chết, thấy anh ta lại bỏ xe đi bộ theo tôi, càng tức giận hơn.

May mắn bên bờ sông có một nhà hàng, trước đây Trình Tử Lương từng đưa tôi đến đây. Tôi thuận thế quẹo vào, nhân viên trong nhà hàng rất nhiệt tình: “Xin chào, xin hỏi cô có đặt chỗ trước chưa?”

Tôi không ngờ là phải đặt bàn trước mới được, sợ run một chút định quay đầu đi, bỗng nghe tiếng người nói: “Cô ấy đi với tôi”.

Tôi vừa quay đầu lại, đó là người tôi đã từng cứu hôm nào.

Lần trước sau khi đi nhờ xe xong, chúng tôi cũng không gặp lại nhau. Nhưng tôi vẫn nhớ rõ anh ta, bởi vì người như anh ta khiến người ta rất khó quên. Tôi đang định nói với anh ta, bỗng nhiên anh ta nghiêng đầu nhìn thấy Trình Tử Lương.

Trình Tử Lương cũng đến gần, rất kỳ lạ dường như đang gọi tên anh ta: “Ô Duyệt Sinh”.

Lúc này tôi mới biết thì ra tên của anh ta là Ô Duyệt Sinh.

Trình Tử Lương nhìn nhìn tôi, hỏi Tô Duyệt Sinh: “Các người biết nhau sao?”

Tô Duyệt Sinh liếc mắt nhìn tôi một cái, lập tức lờ đi không còn một mảnh: “Không biết, bất quá thấy anh đi phía sau, nên tôi đùa chút thôi”.

Tô Duyệt Sinh và Trình Tử Lương biết rất rõ về nhau, tối hôm đó ba người chúng tôi cùng ăn cơm chiều, món ăn đích thị là cá sông, vô cùng ngon, có điều chỉ thấy hai người bọn họ nói chuyện, tôi thì trầm mặc ít lời, không ngừng ăn.

Cơm nước xong Trình Tử Lương đi trước lấy xe, tôi và Tô Duyệt Sinh ở trong nhà hàng chờ anh ta. Trình Tử Lương đi không lâu lắm đã quay trở lại, Tô Duyệt Sinh cười với tôi, anh ta cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng đều rất chỉnh tề, anh ta nói: “Thế nào, không sợ Trình Tử Tuệ tạt cà phê nữa à?”

Tôi liền phát hoảng, sững sờ nhìn anh ta.

Anh ta chậm điếu thuốc, chậm rãi nói: “Lần trước ở quán cà phê, tôi vừa vào cửa đã thấy bà ta lấy cà phê hất lên người cô, lúc đó tôi còn nghĩ cô gái nhỏ này làm gì mà chọc được Trình Tử Tuệ phát điên nhanh đến thế, chặc chặc, thật là giỏi. Thì ra là vì Trình Tử Lương”.

Tôi giống như con ngỗng ngốc nghếch, chỉ biết ngơ ngác nhìn anh ta, qua một lúc lâu mới nói: “Thì ra anh đã thấy”.

“Đâu chỉ thấy, lúc đó cô khóc sụt sướt chạy vào toilet, tôi nghĩ quần áo của cô chắc hỏng hoàn toàn rồi, làm sao ra gặp người được. Vừa vặn trên xe tôi có một chiếc váy, vốn tính mua tặng người ta, nên lấy ra nhờ người đưa cho cô luôn”. Anh ta liếc mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới: “Không ngờ cô mặc chiếc váy kia lại rất hợp”.

Khi đó tôi đã nghĩ, ồ, người tặng váy nhất định là một vị anh hùng cái thế. Giờ thì đã biết không phải anh hùng cái thế, mà là Tô Duyệt Sinh.

Tôi vô cùng xấu hổ nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì để cảm ơn hết! Chuyện Trình Tử Tuệ mất hứng, khiến tôi rất cao hứng. Hơn nữa mỗi ngày làm một việc tốt sẽ có hậu ái, chẳng phải sau đó cô đã cứu tôi ư?”

Tôi chưa có kinh nghiệm giao tiếp với loại người như Tô Duyệt Sinh, đành phải kiếm chuyện nói nhảm: “Anh là bạn học của Trình Tử Lương à?”

Tô Duyệt Sinh chỉ cười, nụ cười đó biết hình dung thế nào nhỉ? Dù sao cũng khiến tôi cảm thấy chột dạ trong lòng.

Anh ta nói: “Chúng tôi có thân thích, là quan hệ thông gia”.

Tôi không thể không biết xấu hổ mà tiếp tục hỏi, đành phải ngượng ngùng ngồi một bên. Tô Duyệt Sinh cũng không nói gì nữa, anh ta hút thuốc rất nhanh, một hơi rồi lại một hơi, tôi bị ngộp rất muốn ho khan, nhưng đành phải miễn cưỡng nhịn xuống.

Trở lại xe, tôi rối cục nhẹn không được hỏi Trình Tử Lương về Tô Duyệt Sinh, Trình Tử Lương nói: “Tô Duyệt Sinh là con riêng của chị anh”.

Con riêng? Đầu tôi náo loạn hoàn toàn không hình dung ra.

“Chị anh gả cho Tô Tiểu Lâm, Tô Duyệt Sinh là con trai của Tô Tiểu Lâm và vợ cũ”.

À! Cuối cùng tôi đã hiểu.

Trình Tử Lương nói: “Anh ta nổi danh là Hồn Thế Ma Vương(1), haiz, chị anh bị anh ta quậy đến mệt không biết bao nhiêu bận, anh ta không thích chị anh”.

(1) Đại ma đầu chuyên gây chuyện hại người.

Kỳ thực tôi cũng không thích Trình Tử Tuệ, giữa phụ nữ với nhau là bạn hay thù đều có thể cảm giác được, Trình Tử Tuệ đặc biệt không

thích tôi, còn đối xử với tôi như vậy, tôi làm sao thích Trình Tử Tuệ cho được.

Trình Tử Lương vĩnh viễn cảm thấy chị mình là bệnh nhân nên hẳn là có thể thông cảm. Nhưng vậy thì ai sẽ thông cảm cho tôi.

Cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ ngày càng ảm ức mà thôi.

Mười tám tuổi bầu trời dù có hậm hực thì cũng không phải u ám vĩnh viễn, mặt trời mọc hướng đông sẽ lặn ở hướng tây, mỗi lúc cãi nhau, đến thời điểm giảng hòa lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Tôi và Trình Tử Lương bên nhau vẫn cứ giảng co như vậy, cho đến khi Trình Tử Tuệ tìm đến mẹ tôi gây phiền toái.

Khi đó việc làm ăn của mẹ đang rất thuận lợi, mối quan hệ quen biết cũng không ít, nhưng bất kể thế nào cũng không ngăn cản được quyền thế của nhà họ Tô. Chỉ là mẹ sợ tôi buồn phiền nên một chữ cũng không nói với tôi. Mãi cho đến một ngày tôi ngẫu nhiên từ trường học trở về nhà, bà đầu bù mặt bẩn nằm trong phòng ngủ, tôi đi gọi bà, lúc này mới phát hiện cả gương mặt bà đều sưng tấy.

Tôi hoảng sợ, vội vàng gọi bà dậy, bà ách xì một cái, nhìn thấy là tôi, sờ sờ tay tôi nói: “Con gái ngoan, mặc áo như vậy hơi ít thì phải, trời bên ngoài lạnh mà”.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Mới hơn bảy giờ tối, bà lại ở nhà ngủ, thường thường vào giờ này bà hẳn đang ở thăm mỹ viện tới lui bận tối mặt tối mày, hoặc là ra ngoài xã giao chứ chưa về nhà đâu.

“Thấy hơi mệt nên muốn nằm nghỉ chút”.

Tôi cảm thấy rất lo lắng: “Đi bệnh viện đi, mặt mẹ sưng hết rồi kìa”.

Lúc này mẹ mới sờ sờ mặt nói: “Ngủ xong sẽ khỏe thôi”.

Bà đứng dậy chải đầu rửa mặt, tôi cảm thấy tinh thần của bà không tốt lắm, nghĩ có lẽ bà bị bệnh nên không thoải mái, liền thúc giục bà

đến bệnh viện. Đôi co một hồi tôi mới biết, mẹ tôi không phải bị bệnh, mà là bị Trình Tử Tuệ khó dễ.

Lúc bấy giờ mẹ tôi ở trong thành thị cũng coi như có chút danh tiếng, hắc bạch lưỡng đạo đều quen biết, nhưng lần này cả hắc bạch hai bên đều khắp nơi tìm bà gây chuyện phiền toái. Một vị khách ở trong tiệm của bà chiếu laze làm đẹp, kết quả cả khuôn mặt bị sung đỏ, không ngừng tróc da, vị khách kia đến sở công thương kiện cáo, thăm mỹ viện của mẹ tôi lập tức bị niêm phong, mẹ tôi còn bị người ta đánh lén mặt mày sung húp.

Mới đầu mẹ tôi nghĩ việc này là tai nạn ngoài ý muốn, bởi vì chiếu tia laze làm đẹp đã làm rất nhiều lần rồi, đa số khách hàng đều có phản ứng tốt, thỉnh thoảng mới có người nói bị dị ứng, đến bệnh viện thoa thuốc mỡ cũng sẽ khỏi. Lần này chuyện trở nên lớn như vậy, mẹ tôi nhờ người đến sở công thương biện hộ, tình nguyện bồi thường đền tiền cho khách, một người quen mới lén nói cho bà biết, chuyện này không phải vì tiền, là có người cố ý tìm bà gây chuyện. Vị khách bị dị ứng kia chẳng qua là lừa gạt đến gây chuyện mà thôi.

Trong lúc vô tình tôi nghe mẹ gọi điện thoại mới biết được chuyện này, nhưng lúc đó tuổi còn nhỏ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được cách nào giúp bà, tôi cũng không thể nói với Trình Tử Lương, trong lòng tôi hiểu rất rõ, nếu nói với Trình Tử Lương là chị anh ta gây ra có khi chuyện càng không thể dàn xếp.

Bất chợt ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi nghĩ đến Tô Duyệt Sinh, biết nói thế nào đây, người đã từng giúp mình một lần, nhất định sẽ chịu giúp thêm một lần. Hơn nữa quan hệ giữa Tô Duyệt Sinh và Trình Tử Tuệ không tốt, ngay cả Trình Tử Lương cũng nói Tô Duyệt Sinh là Hồn Thế Ma Vương, anh ta nhất định sẽ có cách đối phó với Trình Tử Tuệ.

Lúc đó tôi tuổi trẻ dễ xúc động, suy nghĩ không chu toàn, trong lòng quyết tâm cứ thế xem lén di động của Trình Tử Lương, tìm được số

điện thoại của Tô Duyệt Sinh liền lặng lẽ nhớ kỹ, sang ngày hôm sau thì gọi điện hẹn gặp Tô Duyệt Sinh.

Anh ta tuy rất ngạc nhiên, nhưng cũng không từ chối: “VẬY CÔ QUẢ ĐÂY ĐI, TÔI ĐANG Ở NIGHT CLUB KIM CƯƠNG”.

Night Club Kim Cương đặc biệt nổi danh thời bấy giờ, là nơi tiêu tiền sang cả nhất xứ, các loại tin tức lớn nhỏ về nó được lan truyền một cách thần bí, nào là mỹ nữ khiêu vũ múa cột, nào là mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên bồi rượu... Tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này nên trong đầu cũng có chút lo sợ.

Trong lúc đang do dự, giọng Tô Duyệt Sinh trong điện thoại cười nhẹ: “Thế nào, không dám tới hả?”

Dám! Có gì mà không dám! Tôi bị kích tướng, quyết liều một phen, cả gan đem hoàng đế kéo xuống ngựa, không phải là Night Club thôi sao, không lẽ Tô Duyệt Sinh dám ăn tôi?

Tôi xách túi đi thẳng tới Night Club Kim Cương, cửa lớn nơi này đặc biệt khí thế, hai bên cửa đứng một loạt gái đẹp, tôi còn chưa xông vào được đã bị mấy người đón khách rất tế nhị ngăn cản, sau khi hỏi rõ là tôi đến tìm Tô Duyệt Sinh, gương mặt cô gái kia liền cười đến càng đẹp mắt: “Tô tiên sinh ở trên lầu khu ghế lô, để tôi đưa cô đi”.

Trên hành lang Night Club Kim Cương đều là gương thủy tinh, trên đó còn dính vô số những viên kim cương to bằng thủy tinh, vừa đi vào bốn phương tám hướng đều là người với người, quả thực đủ choáng váng dọa người. Nếu không phải có người dẫn đường, tôi thậm chí đi hướng nào cũng không biết.

Cô ta cười khanh khách dẫn theo tôi quẹo trái rẽ phải, đi được một lúc lâu, cuối cùng đến một cánh cửa lớn khí phách đầy ra hai bên, tiếng nhạc cùng với mùi nước hoa gần như đập thẳng vào mặt, tôi lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nhìn thấy khu ghế lô to lớn, bên trong có không ít người. Có người đang hát, có người đang chơi bài, còn có người uống rượu. Nhiều người lắm, tôi tìm khắp mà không thấy

Tô Duyệt Sinh đâu, cuối cùng vẫn là Tô Duyệt Sinh nhìn thấy tôi trước, cho người dẫn tôi qua.

Tôi đi đến trước mặt anh ta mới thấy cả người anh ta đang ngồi gọn trên chiếc sofa nhưng to lớn, chân dài gác trên bàn trà, dáng vẻ xem chừng đang rất thích thú.

Tiếng nhạc quá âm ỹ, tôi cao giọng nói: “Ô tiên sinh, tôi có chuyện muốn nói với anh”. Tô Duyệt Sinh phất phất tay, cũng không biết là ai vỗ tay, mọi người gần như buông bỏ câu chuyện ngay lập tức, nổi đuôi nhau rời đi, toàn bộ khu ghế lô thoáng chốc chỉ còn lại hai người, ngay cả tiếng nhạc cũng tắt, một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng.

Tôi lấy lại bình tĩnh, đơn giản tường thuật lại mọi chuyện, Tô Duyệt Sinh ngược lại không cho ý kiến gì, anh ta hỏi tôi: “Tại sao tôi phải giúp cô?”

“Không phải anh rất ghét Trình Tử Tuệ sao?”

“Dù vậy cũng phải có lý do để tôi ra tay chứ”. Tô Duyệt Sinh vẫn thể nở nụ cười sâu không lường được: “Con người tôi ghét nhất làm chuyện không công”.

Tôi không dám nói sẽ trả tiền, sợ anh ta lấy rượu hất vào mặt mình, người nhà họ Tô cái gì cũng không thiếu, càng đừng nói đến tiền.

Tôi cố lấy dũng khí hỏi: “Vậy anh muốn lấy gì làm thù lao?”

Anh ta cười lộ ra hàm răng trắng đều, đột nhiên tôi liên tưởng đến loài cá mập đáng sợ, mỗi khi chúng bơi lội dáng vẻ cực kỳ tao nhã, nhưng một khi bắt đầu săn mồi, bọt nước văng khắp nơi, các loài cá đều chạy không thoát bị chúng nó cắn nuốt mất mạng, răng nanh sắc bén trong nước khiến người ta không rét mà run.

Anh ta hỏi lại tôi: “Cô đoán thử xem?”

Chương 20

Tôi không ngừng mơ thấy ác mộng, trong mộng đều là những chuyện đáng sợ, trong mê man hồ đồ, tay tôi không níu bắt được vào đâu, chỉ cảm thấy sợ hãi. Tôi muốn la to lên nhưng lại không đủ sức phát ra tiếng, tôi không biết mình sẽ ở trong ác mộng này bao lâu, nếu cuộc sống của tôi giống như trong giấc mộng kia, tôi thà rằng mình chết còn tốt hơn.

Tôi không chết, không biết hôn mê bao lâu, cuối cùng tôi tỉnh lại thấy mình đang ở trong phòng ICU của bệnh viện, y tá vui sướng cúi người xuống hỏi tôi: “Tỉnh rồi? Cô nghe tiếng tôi nói chuyện không?”

Tôi một chút hơi sức cũng không có, cố gắng dùng hết sức mình, bắt quá mi mắt động đậy được một chút. Y tá vô cùng hài lòng nói: “Tôi đi gọi bác sĩ”.

Một đám bác sĩ vây quanh tôi thảo luận, tôi thế mới biết thì ra bản thân đã trải qua một cuộc giải phẫu não, bọn họ nghĩ tôi còn lâu lắm mới tỉnh lại được. Các bác sĩ cho rằng việc tôi khôi phục ý thức chính là kỳ tích, cố vũ tôi tiếp tục cố gắng hồi phục, bọn họ thảo luận được một lúc thì quyết định cho người nhà vào gặp tôi.

Tôi đâu có người nhà, có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới người vào lại là Giang Huệ và Trình Tử Lương, Giang Huệ khóc như người sinh ra từ nước mắt: “Chị ơi, em biết là chị đã cứu em, nếu không phải chị đẩy em ra khỏi xe, em sẽ giống như chị nằm ở đây...”

Tôi quá mệt mỏi, không có sức tự hỏi, chỉ có thể chuyển động mắt. Giang Huệ khóc nói: “Thật ra em vốn muốn đến gặp chị một chút, là em lừa chị, em cố ý đáp cùng chuyến bay với chị đi Tú Xuyên...”

Trình Tử Lương thấp giọng trấn an cô ấy mấy câu, Giang Huệ dù sao cũng còn trẻ, lớn tiếng nói: “Chị à, em đã thề, nếu chị có thể tỉnh

lại, em nhất định sẽ nói với chị, kỳ thực tên em là Phùng Hiểu Lâm, chuyện của chị và Trình Tử Lương em biết hết rồi, vốn dĩ em tò mò muốn nhìn một chút chị trông như thế nào, hiện giờ em đã biết chị là một người tốt, một người có thể khẳng khái bỏ qua tính mạng của mình để cứu người! Chị yên tâm đi, em tuyệt đối sẽ không gả cho Trình Tử Lương đâu!”

Tôi nghe mà cảm thấy đau cả đầu, thì ra Giang Huệ chính là Phùng Hiểu Lâm, thì ra cô ấy cố ý theo tôi tới Tứ Xuyên, nhưng cô gái này cũng quá thành thật, lúc tôi cứu cô ấy bất quả chỉ xuất phát từ bản năng, trong tình huống nguy hiểm như vậy, có thể cứu được một mạng người đương nhiên sẽ làm, thành linh xảy ra chuyện, tôi nào có hơi sức suy nghĩ nhiều. Chẳng qua đẩy cô ấy một cái, cô ấy liền không gả cho Trình Tử Lương, quyết định này cũng quá... không thể tưởng tượng nổi... Tôi trợn trừng mắt, lại tiếp tục mê man.

Lúc tôi tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trong phòng bệnh dành cho khách quý. Xem chừng đây là thành tích của vị thiên kim nhà họ Phùng kia, phòng bệnh rất rộng, tiện nghi đầy đủ như trong khách sạn, vừa nhìn đã biết chi phí khẳng định rất đắt.

Bất quá Phùng Hiểu Lâm không có ở đây, chỉ có một mình Trình Tử Lương ngồi trên sofa, có lẽ đã ngồi lâu lắm rồi, anh ta mơ màng sắp ngủ. Tôi nằm trên giường, chỉ có thể nhìn anh ta từ một góc kỳ quái không được tự nhiên, có điều từ sau khi trốn thoát khỏi quỷ môn quan, tôi lại có thể nhìn anh ta một cách thản nhiên.

Hồi mười tám tuổi, tôi từng yêu anh ta nhiều như vậy. Khi đó đã nghĩ trời rồi sẽ già, đất cũng sẽ hoang, chỉ có tình yêu là chấp nhất, vĩnh viễn không thay đổi, một lòng chấp nhất tồn tại cùng thế gian.

Tôi nhìn anh ta thật lâu thật lâu, mãi đến cuối cùng, chính mình cũng ngủ quên.

Tôi vẫn như cũ mơ thấy Tô Duyệt Sinh, anh ta đứng giữa đại sảnh, biểu cảm trên mặt vô cùng cô tịch, tựa như một đứa nhỏ, anh ta nói:

“Thì ra là thế”.

Tôi không hiểu anh ta đang nói gì, rất nhanh anh ta liền xoay người bỏ ra ngoài, tôi gọi anh ta lại, nói với anh ta: “Vậy giờ anh tính sao?”

Anh ta quay sang liếc mắt nhìn tôi một cái, cho đến bây giờ tôi chưa từng thấy Tô Duyệt Sinh như thế này, trong mắt anh ta thế nhưng có một tầng hơi nước, giống như nước mắt, tôi chưa từng nghĩ tới Tô Duyệt Sinh sẽ rơi lệ, tôi như bị đao chém một nhát, lại giống như bị người ta rút mạnh mũi tên trên người, đột nhiên lùi về sau một bước.

Anh ta nói: “Tôi không có suy tính gì cả, em muốn thế nào thì thế ấy đi”.

Sau đó anh ta xoay người đi thẳng ra ngoài, trong lòng tôi hoảng loạn không biết làm sao, cũng biết mình không thể gọi anh ta lại. Giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng, tôi nghĩ tôi đã làm ra chuyện sai lầm rồi.

Lúc tỉnh lại, khóe mắt còn nước mắt, có ngón tay ấm áp vuốt ve nhẹ gương mặt tôi, tôi nức nở một tiếng, có người cầm tay tôi nói: “Không sao đâu, không sao đâu”.

Tôi nâng đôi mắt nhìn Trình Tử Lương, vẻ mặt anh ta ôn hòa, nhiều năm trôi qua, gần như không có gì thay đổi. Nếu hết thảy đều có thể làm lại từ đầu, như vậy toàn bộ thế giới có phải cũng sẽ khác đi hay không?

Tôi nằm viện suốt một tháng, Trình Tử Lương mỗi ngày đến bệnh viện thăm tôi, một tháng sau Trình Tử Lương giúp tôi làm thủ tục chuyển viện, xương bị gãy vẫn chưa hồi phục, công ty hàng không gỡ hai chỗ ghế ngồi ra, đặt cáng của tôi vào. Tôi cứ thế nằm bay trở về thành phố quen thuộc, được xe cứu thương trực tiếp đưa đến bệnh viện.

Thương tổn gân cốt cần cố định 100 ngày, tôi còn phải tiếp tục nằm bệnh viện thêm hai tháng nữa. Bất quá tôi mới nằm được hai ngày, Trình Tử Tuệ đã tới rồi.

Thời gian chị ta đến thực khéo, hôm đó Trình Tử Lương vừa đi thì chị ta tới, tôi cảm thấy đây là kế hoạch chị ta đã hoạch định từ lâu, cố tình tìm cơ hội để tới.

Quả nhiên, Trình Tử Tuệ ngồi xuống ghế trong phòng bệnh, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một phen, giọng điệu ẩn chứa vài phần ý cười: “Khí sắc của cô không tệ”.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đi dạo quý môn quan một vòng lại khiến lá gan của tôi lớn hơn rất nhiều.

Ngay cả Tô Duyệt Sinh tôi còn không sợ, huống gì Trình Tử Tuệ.

Tôi nói: “Nhờ phúc của chị, cuối cùng không đánh mất cái mạng nhỏ”.

Trình Tử Tuệ chậm rãi chuyển động vân vê chiếc vòng ngọc trên cổ tay, dáng vẻ đăm chiêu. Chị ta nói: “Tôi vẫn cảm thấy tò mò, người như cô, rốt cuộc có phúc phần gì, sao lần nào gặp đại nạn cũng không chết được”.

Tôi cười tí tít nói: “Có lẽ là phúc của tiểu cường(1)”.

(1) Con gián.

Người sống trong an nhàn sung túc như Trình Tử Tuệ, nhìn vẻ mặt của chị ta tôi có thể đoán được, chị ta hoàn toàn không biết tiểu cường là gì. Bất quá có lẽ chị ta cũng biết là tôi miệng chó không phun ra lời hay. Chị ta nói: “Nói đi, rốt cuộc cô muốn bao nhiêu tiền?”

Tôi nhẹ nhàng cười: “Bà Tô, bà cảm thấy tiền có thể giải quyết được vấn đề sao?”

Trình Tử Tuệ bị tôi chọc giận đến chết khiếp, bất quá chị ta cũng không phải loại người dễ bắt nạt, ánh mắt lóe lên nói với tôi: “Trâu Thất Xảo, cô đừng đắc ý, cô cho là Trình Tử Lương đối xử tốt với cô sao, đó đơn thuần chỉ là nó cảm thấy có lỗi với cô, lợi dụng lòng áy náy của đàn ông, có gì hay”.

Tôi chậm rãi nói: “Tôi không có đắc ý... Bất quá bà Tô à, bà có thể vênh váo tự đắc ngồi ở chỗ này, chẳng phải vì bà được gả cho một người đàn ông tốt ư”.

Trình Tử Tuệ vậy mà không giận tím mặt phẩy tay bỏ đi, chị ta chỉ có chút đăm chiêu nhìn tôi, sắc mặt nặng nề hỏi: “Cô nói vậy là có ý gì?”

“Đâu có gì”. Tôi thản nhiên nói: “Chỉ là nhắc nhở bà, tôi không nợ bà cái gì, nhưng thật ra thì bà đã nợ mẹ tôi một mạng”.

Sắc mặt Trình Tử Tuệ quả thực khó coi, dường như trong nháy mắt thay đổi hơn trăm ngàn gương mặt, chị ta nhìn chăm chăm tôi, tôi giống như không có gì nhìn lại chị ta. Cuối cùng, chị ta nói: “Cô vẫn muốn tiếp tục?”

Tôi vừa cười vừa nói: “Bà Tô, hôm nay bà tới đây, rốt cuộc là muốn nói gì chứ?”

Bất luận chị ta nói gì, chị ta đều thua.

Trình Tử Tuệ hiển nhiên cũng hiểu được đạo lý này, chị ta chậm rãi nở nụ cười: “Trâu Thất Xảo, cái mỏ nhọn của cô rất lợi hại, bất quá cũng chỉ là chút võ mồm chiếm được tiện nghi thôi. Chuyện năm đó cho dù tôi không nói rõ địa điểm, nhưng cũng do tự cô cam tâm tình nguyện kia mà”.

Tôi lạnh lùng nhìn chị ta.

Trình Tử Tuệ dường như đã chấn chỉnh tinh thần, chị ta bình tĩnh đánh giá tôi: “Hơn nữa oan có đầu nợ có chủ, chuyện của mẹ cô có liên quan tới tôi không sai, nhưng nói đến cùng, đầu sỏ gây nên

chuyện không phải là Tô Duyệt Sinh sao? Thế nào, cùng quất quít với kẻ thù giết mẹ nhiều năm như vậy, sao không thấy cô tam trình cứu liệt(1) vậy?!”

(1) Ý nói lẽ ra Trâu Thất Xảo phải hận Tô Duyệt Sinh nhưng lại không thấy cô oán hận gì anh ta cả, không biết làm sao diễn tả.

Lời nói của chị ta giống như cây kim đâm vào lòng khiến tôi nháy dựng. Tôi thật sự nháy dựng lên, sợi dây cột trên lưng thiếu chút nữa bị kéo đứt, tôi khẽ kêu: “Cút!”

Trình Tử Tuệ đứng lên, dáng vẻ vô cùng tao nhã cầm lấy túi xách của mình: “Dưỡng thương thật tốt nhé, đừng làm gãy thêm khúc xương nào nữa đó”.

Tôi tức giận đến nổi trợn lồi đình, thét chói tai bỏ nhào về phía chị ta, đúng lúc y tá vừa vào tới ngăn cản tôi lại, thân hình Trình Tử Tuệ tránh đi thật nhanh, tôi hoàn toàn điên loạn, rống to kêu gào, giống mấy mụ đàn bà chanh chua, hai ba y tá chạy tới cũng không kéo được tôi trở lại giường, cuối cùng bác sĩ tới mạnh mẽ khống chế tiêm cho tôi một mũi an thần.

Tôi cảm thấy đau đớn cực kỳ, không biết có phải do vết thương chưa lành miệng bị nứt toác ra hay không, tôi đau đến mức thở cũng không nổi, nhưng trong cơ thể ở nơi nào đó càng đau hơn, chỗ đau kia giống như trên thân bị khoét đi một miếng thịt, không, không, bị khoét không phải thịt, mà là lòng của tôi. Tôi òa khóc, chính mình cũng không biết bản thân đang mơ hồ quát to cái gì, cuối cùng chất thuốc phát huy tác dụng, tôi nghẹn ngào mê man.

Cho đến khi tôi tỉnh lại đã là buổi chiều của ngày hôm sau, bác sĩ tâm lý ở trong phòng bệnh chờ tôi, không biết là ai tìm bác sĩ tâm lý đến đây, tôi vô cùng phiền chán, một câu cũng không chịu nói với ông ta, chỉ mong cầu xuất viện. Bác sĩ điều trị chính khuyên can đủ điều, tôi chỉ quyết tâm muốn xuất viện. Cuối cùng bọn họ không còn

cách nào, đành cho phép tôi gọi điện thoại cho Phùng Hiểu Lâm người cung cấp chi phí thuốc men.

Trong điện thoại tôi nói với Phùng Hiểu Lâm, tôi đã khỏe lên rất nhiều rồi, hôm nay tôi nhất định phải xuất viện, cũng tỏ lòng biết ơn sâu sắc, chỉ nói bản thân thật sự không quen ở trong bệnh viện, dự định về nhà nhờ hộ lý chăm sóc. Vị thiên kim họ Phùng kia kỳ thực rất đơn thuần, không nghĩ ngợi nhiều liền đồng ý.

Tôi gọi điện thoại cho A Man, nhờ anh ta tìm cho tôi một hộ lý, còn bảo tài xế tới đón tôi. A Man kinh ngạc cực kỳ, nói: “Không phải hai tháng nữa cô mới xuất viện sao?”

Tôi nói cho có lệ ở trong bệnh viện ngọt ngọt, hối thúc anh ta nhanh nhanh cho tài xế tới đón tôi, càng sớm càng tốt, A Man biết tính tôi, không nghi ngờ gì liền cho tài xế tới đây.

Tôi trở lại ngôi nhà xa cách đã lâu, căn nhà hai tầng to lớn kia là do Tô Duyệt Sinh mua cho tôi, không, không phải dùng tiền của anh ta, mà là tiền mẹ tôi để lại cho tôi. May là vậy, bằng không tôi sẽ không có nơi để về.

Dưới sự trợ giúp của hộ lý tôi khó khăn tắm sạch một phen, sau đó nằm trên sofa xem tivi. Hôm nay vừa vặn là thứ bảy, đài truyền hình đang phát mục tin tức giải trí vô cùng náo nhiệt, A Man phái người đưa đến cho tôi món canh cá quả nóng hồi đầu bếp mới nấu, tôi vừa uống canh vừa nghĩ ngợi trong lòng.

Làm thế nào mới có thể gặp Tô Duyệt Sinh?

Chương 21

Trong suy nghĩ của tôi từ trước tới giờ, dù là trong mơ cũng chưa từng nghĩ tới, sẽ có ngày tôi trầm tư suy nghĩ, làm thế nào để gặp được Tô Duyệt Sinh.

Tôi và Tô Duyệt Sinh quen biết nhau nhiều năm, tính tình anh ta thế nào, tôi cũng rõ ràng một hai.

Chia tay là do anh ta đề nghị, sau này tôi còn vì chuyện của Hạ Nguyên Tân mà tính kế một phen, tuy rằng cuối cùng Tô Duyệt Sinh vẫn giúp tôi, nhưng với cá tính của anh ta, đây thật sự là chút tình nghĩa cuối cùng cho những năm qua, hai chúng tôi thật sự đã xong rồi. Nếu không có chuyện của Hạ Nguyên Tân, nói không chừng bây giờ tôi còn có thể suy nghĩ tìm biện pháp, đem chút tình nghĩa cuối cùng kia ra mà dùng, Tô Duyệt Sinh thật sự sẽ không gặp tôi nữa đâu.

Tôi uống canh cá quả xong thì ngủ một lúc, hôm nay gây âm ỉ một trận tinh lực của tôi gần như đã bị trút cạn, thầm nghĩ mặc kệ chuyện ngày mai để ngày mai tính.

Tôi nằm xuống ngủ không được bao lâu thì Trình Tử Lương tới, anh ta không cho hộ lý đánh thức tôi dậy, nhưng do giấc ngủ chập chờn nên anh ta vừa vào phòng tôi liền cảm nhận được. Anh ta không bật đèn, ngồi xuống trong bóng tối, tôi cũng không nói chuyện, chỉ nhìn anh ta.

Cuối cùng, anh ta hỏi tôi: “Vì sao muốn xuất viện?”

Tôi hăng giọng một cái nói: “Hôm nay chị anh đến bệnh viện”.

Trình Tử Lương im lặng không nói gì, tôi nhẹ giọng: “Chị anh thật sự rất thương anh, đối xử với anh rất tốt. Chuyện năm đó đừng nói

tới nữa, chỉ nói chuyện bây giờ thôi, chị ta thà gạt tôi nói Tô Duyệt Sinh hại chết mẹ tôi, cũng không mong muốn kéo anh vào cùng”.

Trình Tử Lương lại trầm mặc thật lâu, sau đó nói: “Em đã nhớ lại tất cả mọi chuyện?”

Tôi “Ừ” một tiếng, cuối cùng Trình Tử Lương nở nụ cười, nhưng ý cười này lộ rõ vẻ khổ sở, quả thực tôi không cần lỗ tai cũng có thể nghe ra, tôi tận lực không nghĩ đến bất cứ điều gì, cứ xem mình như một thân cây, cho dù có mưa to gió lớn, một thân cây thì có thể làm được gì? Bất quá là cần răng chịu đựng thôi.

Trình Tử Lương nói: “Trong lòng em rốt cuộc vẫn chỉ có anh ta, chuyện năm đó, cho dù chị anh có quá đáng, nhưng nếu không tại Tô Duyệt Sinh, mẹ em cũng không đến mức gặp chuyện không may”. Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Thất Xảo, em yêu anh ta, có phải không?”

Tôi không lên tiếng, anh ta im lặng thật lâu nhìn chăm chú vào tôi, tôi cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh ta, trong đôi mắt đó kỳ thực chỉ có ảnh ngược của tôi, nhợt nhạt, màu sắc của kẻ ti tiện, hư ảo như vậy, thay đổi liên tục, tựa như làn khói mong manh, chỉ cần chạm nhẹ liền hóa thành hư ảo. Cuối cùng anh ta đứng lên nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi đây”.

Tôi há miệng thở dốc, nhưng không lên tiếng giữ anh ta lại. Anh ta vừa đi, toàn thân tôi đều đổ sụp xuống, cả người như bị rút gân. Ngày trước cứ cảm thấy chiêu của Tư Gia Lệ dùng được, tôi còn nghĩ, mai sau sẽ dùng tới. Nhưng bây giờ dù có dùng đến linh dược của Tư Gia Lệ cũng không hiệu nghiệm, dù có cố gắng không nghĩ đến, tôi cũng biết trong lòng chính mình đang đau đến nhỏ lệ.

Trình Tử Lương hoàn toàn không biết, kỳ thực tôi cái gì cũng chưa nhớ ra, không, nói đúng hơn là có nhớ một ít, nhưng đều là những hình ảnh vụn vặt ngắt quãng, tôi căn bản không có cách nào khâu vá lại những chuyện xảy ra năm đó. Cho nên lúc Trình Tử Tuệ đến gặp

tôi, tôi nói dối, tôi cứ ba phải dựa theo lời nói của chị ta, tôi không biết Trình Tử Tuệ có mắc mưu hay không, chị ta có nhìn ra tôi đang giả vờ hay không, lời nói của chị ta nửa câu cũng không thể tin tưởng được, nhưng thái độ của Trình Tử Lương đã nói lên tất cả.

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện đến nước này, tôi cũng không thể không truy cứu.

Tha thứ cho ai, cũng đâu thể tha thứ cho kẻ đã giết mẹ mình, có phải không?

Tôi chỉ còn biết tự nhủ với chính mình, trước hết, mày phải đứng lên, mạnh mẽ đứng lên, mới có thể tiếp tục nghênh chiến với thế giới chó má này.

Nếu thế giới này chưa từng đối xử tốt với mày, thì mày sẽ làm gì?

Đánh!

Tôi liều mạng dưỡng thương, ăn hết tất cả những thứ đồ ăn thuốc uống ly kỳ cổ quái trên đời, đúng thời hạn khôi phục lại sức khỏe. Tôi xử lý công việc tại nhà, cố gắng dùng bận rộn che lấp chính mình. Ăn không vô cũng mạnh mẽ nuốt xuống, ngủ không được thì uống thuốc ngủ, thậm chí nếu phải sống mà trở thành cương thi, tôi cũng phải mau chóng đứng lên.

Chờ đến lúc tôi thực sự khỏe hẳn thì trời đã chuyển sang mùa đông, Trạc Hữu Liên cho mở hệ thống lò sưởi. Các cô gái vẫn mặc váy ngắn hở lưng hở ngực như cũ, dáng vẻ thướt tha yếu điệu.

Tôi tuy sợ lạnh, nhưng lúc vào văn phòng, hơi ấm lan tỏa vừa đánh thẳng vào người, liền nhanh chóng cởi áo khoác ra, chỉ mặc một lớp váy đen mỏng manh.

A Man đang ở trong văn phòng chờ báo cáo tình hình công việc với tôi, nói xong chuyện công việc, đột nhiên nhớ ra, từ dưới bàn cầm lên đưa cho tôi cái rổ tre: “Mẹ tôi làm măng chua, bà nói cô thích canh măng chua nên bảo tôi đem tới đưa cho cô”.

Tôi vui vẻ hớn hở nhận lấy, hận không thể ôm rõ tre kia vào lòng:
“Giúp tôi cảm ơn bác gái nhé!”

A Man nhìn nhìn tôi nói: “Bộ điệu thế này mới giống”.

Tôi oán trách hỏi lại: “Nói gì vậy!”

“Như cô trước đây, giống như thay đổi toàn bộ con người, hai ngày nay có thể nói là tính tình đã trở lại bình thường”. Dường như A Man rất vui, tôi thở dài: “Đại nạn không chết, tốt xấu gì cũng đã đi dạo một vòng quý môn quan, chứng kích động hậu chấn thương ấy mà!”

Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp cũng không hù dọa được A Man, ngược lại anh ta cũng thở dài, chậm rì rì nói: “Còn tưởng cô đã khỏe, nói như vậy, tôi cảm thấy vấn đề của cô vẫn còn rất lớn”.

“Tôi có vấn đề gì?”

“Vậy cô chột dạ chuyện gì?”

Tôi đang muốn phản bác rằng tôi nào có chột dạ, nhưng lúc xoay mặt lại vừa vặn nhìn thấy gương mặt của chính mình trong tấm kính treo trên tường, đèn thủy tinh soi sáng, chiếu rõ lên từng mạch máu, sắc mặt tái nhợt, mí mắt sưng húp, dù đã trang điểm đậm cũng không che dấu được nét tiều tụy. Tôi sợ đến mức nhảy dựng lên giống như còn mèo bị giẫm phải đuôi, khiến A Man cũng phải giật mình. Tôi vội vàng cầm túi xách, ‘rào’ một tiếng đổ toàn bộ đồ bên trong ra bàn, liều mạng tìm kiếm hộp trang điểm.

Đáng sợ, tôi trét lên mặt nửa hộp phấn cũng không cảm thấy làn da mình tốt hơn chút nào, A Man đứng ở cửa toilet khoanh tay nhìn tôi vội vã rồi beng làm chuyện vô nghĩa.

Tôi đối mặt với chiếc gương nhìn trái soi phải, vô cùng lo âu: “Làm sao bây giờ? Khó coi quá đi! Có nên đến thẩm mỹ viện cứu chữa lại không? Hay là đổi sang dùng mỹ phẩm hiệu khác?”

A Man nói: “Vết thương của cô vừa mới tốt lên, khí sắc kém là chuyện bình thường”.

“Không xinh đẹp, khác nào người chết đâu!”

Lần đầu tiên Tô Duyệt Sinh nghe tôi nói lời này, nhẹ nhàng bâng quơ ‘Dù có xinh đẹp, tương lai chẳng phải cũng già đi sao’.

Lúc đó tôi đã nói gì?

‘Ôi, chuyện già cả xa xôi như vậy, em không muốn lo lắng trước chuyện của nhiều năm sau đâu.’

Khi đó tôi đang ở độ tuổi xuân xanh tươi đẹp, đừng nói già, ngay cả dáng vẻ ngày mai của mình ra sao cũng lười nghĩ đến.

Thoáng nghĩ đến Tô Duyệt Sinh, tâm tình tôi lại trở nên tồi tệ, tôi buông hộp phấn xuống hỏi A Man: “Gần đây có thấy Triệu tổng tới không?”

A Man hỏi: “Triệu tổng nào?”

Tôi nhìn A Man, A Man đành phải nói: “Triệu Vân không thấy tới, nhưng Tề Toàn thì có, hôm nay đang ngồi ở khu ghế lô”.

Tề Toàn đến, người vui mừng là Trần Quy. Nhưng loại vui vẻ này có tác dụng gì, không phải của người sẽ không là của người, âm thầm ôm chút vui vẻ, bất quá cũng như pháo hoa, tỏa sáng trong chớp mắt, ‘bụp’ một tiếng chiếu sáng lên khắp trời, trong khoảnh khắc khiến người mê say, lan tỏa ra bốn phía, rồi trong giây lát hòa nhập cùng bóng đêm, biến mất không để lại dấu vết.

Có đôi khi vông mạc sẽ lừa gạt chúng ta, nó khiến chúng ta dù nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn thấy ánh hào quang đang soi sáng như cũ, kỳ thực ánh sáng kia tạo nên vết tích rất nhỏ trong vông mạc, do đó mới có ảo giác.

Tựa như tình yêu, nếu người cứ nhìn chăm chăm vào nó, sẽ dễ dàng bị thương tổn.

Tôi ần ần thái dương, suy nghĩ cẩn thận, tuy vẫn luôn trốn tránh, nhưng tôi muốn, nhất quyết muốn biết, làm thế nào để nhìn thấy Tô Duyệt Sinh.

Đây là một ngõ cụt, không ai có thể giúp tôi, tôi phải tự mình tìm lối ra.

Tôi quyết định đi tìm Triệu Vân, đương nhiên, phải giả vờ như đúng dịp gặp được.

Tôi càng không ngờ quả là đúng dịp, mẹ A Man vào thành phố, là vì A Man vừa có thêm một cháu gái. Cảm động và nhớ đến bác gái vẫn đối đãi đặc biệt với mình, cho nên tôi cố ý đến cửa hàng bán đồ trẻ em chọn quà đáp lễ, không ngờ vừa bước vào, xa xa đã thấy Triệu Vân đang lái xe, tôi còn chưa phản ứng kịp, tầm mắt đã thấy bóng lưng Triệu Vân lướt qua.

Thật sự là trời cao có mắt! Trong lòng tôi vui mừng, bật thốt lên: “Triệu tổng!”

Triệu Vân vừa xoay người nhìn thấy tôi, không biết vì sao thoáng chốc biến sắc, lúc này nhìn kỹ lại mới thấy bên cạnh anh ta còn có đứa nhỏ, đoán chừng khoảng tám tuổi, một bé trai khỏe mạnh kháu khỉnh, ôm lấy thắt lưng anh ta, dáng vẻ vô cùng thân thiết, quay đầu lại, tò mò nhìn tôi.

Nháy mắt trong đầu tôi hiện lên trăm ngàn ý nghĩ, Triệu Vân kia là người đàn ông vàng kim chân chính, bên người có dẫn theo người đẹp là chuyện thường tình, nhưng dẫn theo đứa bé lớn như vậy, đây là tình huống gì?

Cũng may tuy rằng trong đầu có cắm một con dao găm nhưng lại không để lại di chứng ngớ ngẩn. Tôi vội vã nói: “Ngại quá tôi nhìn lầm người”.

Tôi xoay người vừa định đi, Triệu Vân lại gọi tôi lại: “Thất Xảo!”

Tôi đành ngoan ngoãn xoay đầu, có vài phần xấu hổ cười nhìn anh ta.

Triệu Vân thật tự nhiên giới thiệu với tôi: “Cháu anh, Tiểu Xán, đây là dì Trâu”.

“Chào dì!”

“Ôi! Cháu ngoan quá!”

Tôi không có kinh nghiệm ứng đối với trẻ con, nói xong những lời này thì hoàn toàn bí, nhất thời không biết nên nói gì để xã giao với vị tiểu thiếu gia này. Sau một lúc bí lối, mới cười nói: “Vừa hay dì đang đi mua quà, Tiểu Xán thích đồ chơi nào? Dì mua cho con”.

“Cảm ơn dì!” Tiểu Xán từ chối một cách nho nhã lễ độ: “Dì khách sáo quá, cháu không cần lễ vật đâu”.

Loại thái độ này gần như khiến tôi rơi vào đường cùng, tiểu quý ông còn bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn dì, cháu thật sự không cần lễ vật”.

Tôi đành ngượng ngùng nói: “Cháu ngoan quá!”

Bình thường đối với những người khác tôi coi như mồm miệng lạnh lợi, không biết sao đối với đứa nhỏ này vẫn không tìm thấy chỗ xuống tay, có lẽ vì đứa nhỏ này trông hoạt bát đáng yêu, mà lễ phép thì vượt xa người ngàn dặm, tạo cho người ta cảm giác như đã từng quen biết mà lại lạnh lùng xa cách. Nghĩ vậy, tôi bình tĩnh đánh giá một phen, không phải chứ, đứa nhỏ này có vài phần trông giống Triệu Vân. Chẳng lẽ thật sự là con của anh ta?

Tôi còn đang cuỡn ngựa phi thẳng trên trời cao miên man suy nghĩ, Triệu Vân nói: “Đừng khách sáo quá, thằng bé này không thích đồ chơi đâu, lần này đi ra ngoài là muốn dẫn nó đi mua vài món quần áo”. Anh ta tạm dừng một giây, đột nhiên nói: “Qua đây, chọn giúp vài món nhé”.

Tôi vực dậy tinh thần, chọn vài bộ, Tiểu Xán cũng không thèm mặc thử, chỉ nhìn bộ đồ trên tay nhân viên cửa hàng rồi cứ thế gật hoặc lắc đầu.

Tuổi còn nhỏ mà khí thế đây mình, tôi càng xem càng cảm thấy xuất thân của đứa nhỏ này rất ghê gớm, nên mới có thể điềm tĩnh che dấu tâm tình của mình giỏi đến vậy, kỳ thực là vô cùng kiêu căng.

Chương 22

Mới chọn vài bộ, Tiểu Xán đã nói: “Cảm ơn chú Triệu, vậy là đủ rồi.”

“Canada lạnh như vậy, không mặc ấm áp một chút sao được”. Triệu Vân tiện tay cầm lấy chiếc khăn quàng cổ bằng lông cừu tôi đang chọn trên tay, vòng quanh cổ thằng bé, tỉ mỉ xem xét trái phải: “Cái này không tệ, xem bảo mẫu của con đi, một năm bốn mùa cho con mặc đồ cứ như cây thông Noel, hoàn toàn xem con như một đứa con nít. Trắng đen xám, đây mới là màu của nam nhi”.

Tôi đứng bên cạnh có chút bất an, cứ cảm thấy những lời này có vẻ kỳ dị nói không nên lời, cha con họ đang trong thời gian mơ mơ hồ hồ bày tỏ tình cảm thân thiết, thấy mình có chút dư thừa nên tôi định tìm một cái cớ lánh đi, nhưng khó có dịp gặp được Triệu Vân như vậy... Bất quá tôi còn đang ở bên này chần chờ thì Triệu Vân đã gọi tài xế đến trả tiền lấy đồ này nọ gì rồi.

Cho dù da mặt tôi có dày đến đâu cũng không thể không nói: “Các người có việc thì đi trước đi, tôi đi chọn đồ thêm một lúc nữa”.

“Vậy hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

Tôi nhìn Triệu Vân nắm tay đứa nhỏ bước đến chỗ thang máy rồi đi, sau đó còn ngồi xổm xuống giúp sửa sang lại vạt áo cho đứa nhỏ, không biết nói gì đó khiến thằng bé cười rộ lên, trông hai người vô cùng vui vẻ.

Không ngờ một người đằm sắc mê hương thường thường có mỹ nhân gối đầu bên cạnh, là loại đàn ông có 3000 mỹ nhân trong hậu cung, lại có vẻ mặt ôn nhu mềm mại như vậy.

Tôi nghĩ nghĩ, sau đó chọn vài kiểu quần áo rồi cho nhân viên của hàng gói theo từng gói riêng.

Mấy ngày sau tìm thời gian rảnh rồi tôi liền gọi điện cho Triệu Vân: “Triệu tổng, gần đây có bận lắm không?”

“Không sao, cũng ổn”.

Tôi nói chuyện tào lao vài câu thì vào đề: “Hôm đó gặp Tiểu Xán xong, sau đó tôi thấy có mấy bộ quần áo rất hợp với thằng bé, cho nên mua luôn, hôm nay vừa vặn tôi có việc đi về phía tây, coi như cũng tiện đường hay để tôi đưa đến văn phòng cho anh?”

Triệu Vân có vẻ rất bất ngờ, qua một lúc mới nói: “À, được, cảm ơn em!”

“Chúng ta có phải ai xa lạ đâu, khách sáo làm gì!”

Triệu Vân biết tôi chỉ đang tìm cớ, tôi cũng biết bản thân mình đang tìm cớ, không biết khi gặp Triệu Vân rồi, có nên vòng vo thuyết phục anh ta làm cầu nối giúp tôi gặp Tô Duyệt Sinh hay không. Trong lòng phiền loạn, tôi rút một điếu thuốc ra hút, vừa lúc Trần Quy tiến vào, ngón tay như hoa chỉ chỉ giáo huấn tôi: “Thương thế vẫn chưa lành hẳn, còn hút thuốc!”

“Trong lòng cảm thấy phiền.”

“Cô đó, toàn tự mình tìm lấy phiền não thôi!” Trần Quy lại bắt đầu giống gà mẹ nhắc nhở: “Lá gan của cô càng ngày càng nhỏ, mới mấy năm trước còn hùng hổ giáo huấn tôi, thích ai thì cứ nói ra! Cô xem cô thời gian gần đây đi, quả thực so với không quyết đoán còn tệ hơn. Khổ sở vì tình hả? Hướng lên trời má phá thủng lưới tình đi!”

Trần Quy còn đang lải nhải, điện thoại của tôi đúng lúc này vang lên, tôi không chút để ý liếc mắt nhìn di động một cái, tay đột nhiên run lên, tàn thuốc rơi trúng phải đầu gối, tất chân thoáng chốc bị đốt lủng một lỗ không nói, đáng nói là hơi nóng xông thẳng vào da, tôi vội vàng phui phui, một bên lúng túng nhấn nút nhận cuộc gọi, vốn

dĩ cũng không biết phải nói gì mới tốt, tiếng ‘Alo’ nghe giống như bị nghẹn trong cổ họng.

Giọng Tô Duyệt Sinh vẫn nhẹ như vậy: “Tối gặp mặt”.

Tôi theo bản năng nói được, anh ta không nói thêm gì nữa, gần như là ngắt điện thoại ngay lập tức.

Tôi không biết Tô Duyệt Sinh tìm tôi có chuyện gì, nhưng có thể gặp mặt là cơ hội tốt nhất rồi, hát nói làm đánh, đem tất cả các loại kỹ năng ra vận dụng, nói cho cùng thì các đại nhân tài khi ra thi thố cũng làm thế mà đúng không?

Tôi ngay cả về nhà chuẩn bị cũng không thềm, trên đường đi ghé tiệm mua quần áo mới giày mới, vừa vội vừa hò hét chạy đi làm tóc, sau đó điện thoại cho Triệu Vân xin lỗi vì hôm nay có việc đột xuất gấp quá không qua được, cuối cùng vừa vận thiếu chút nữa thì không kịp... thư ký của Tô Duyệt Sinh gọi điện thoại cho tôi báo địa điểm hẹn, chúng tôi chưa bao giờ gặp mặt mà phải thông qua thư ký sắp xếp an bài như thế này, điều này khiến tôi vô cùng hồ nghi, Tô Duyệt Sinh muốn nói chuyện gì đây?

Mang theo tâm trạng thấp thỏm không yên, tôi ngoan ngoãn chờ ở chỗ hẹn, Tô Duyệt Sinh không có thói quen đến trễ, ai cũng không dám để anh ta phải chờ, cho nên tôi chỉ có thể liều mạng chạy tới trước anh ta, trên đường kẹt xe mấy bận, cuối cùng khi tôi chạy đến khu ghế lô trên người gần như đầy mồ hôi, vừa ngồi xuống được một phút thì Tô Duyệt Sinh đến. Đó là nơi tổ chức các buổi tiệc chiêu đãi cao cấp của giới kinh doanh, thấy chỉ có hai chúng tôi, sau khi nhân viên phục vụ dọn lên bàn các món ăn và rót rượu mời, cũng rất biết ý lui ra.

Lúc ăn cơm Tô Duyệt Sinh không nói lời nào, tôi cũng ít nói chuyện.

Lâu rồi không gặp, khí sắc Tô Duyệt Sinh nhìn qua có vẻ không tệ, ngay cả nét mặt nhìn nghiêng dường như cũng nhu hòa đi không ít. Từ sau khi tôi xảy ra tai nạn nằm nhà dưỡng thương tới nay, nhìn lại

vẫn là tiêu tụy không chịu nổi, ngay chính bản thân tôi mỗi ngày cũng không đủ dũng khí soi gương, anh ta lại vẫn như cũ là một đại công tử tao nhã, chói lọi giữa thời đại đen tối, hỗn loạn. Thật khiến người ta phải cảm thán thờ dài. Tôi không dám nhìn nhiều, đành phải vùi đầu ăn, may mắn trước giờ đã quen làm một người ham ăn đi theo Tô Duyệt Sinh, nên bất kể thế nào cũng không xem như quá kỳ cục, có điều nếu nói thích đồ ăn ở đây thì chưa chắc, dù sao thì trong lòng tôi cũng đang có việc .

Lúc ăn đến món yến chung nổi tiếng là cực phẩm thì ngon nếm cũng gần tàn, tôi không có cảm giác gì cứ thế cầm thìa khuấy đảo, khuấy đến mức yến trong chén muốn tan thành nước, lúc này Tô Duyệt Sinh mới nói: “Thương thế đỡ hơn chưa?”

“Không tệ lắm, mỗi tuần một lần đến tham gia trị liệu”.

“Trình Tử Tuệ không làm khó dễ em chứ?”

Tôi làm bộ như không để ý: “Dù sao cũng quen rồi”.

Tô Duyệt Sinh không nói nữa, tôi cũng không dám mở miệng nói lung tung, không gian nhất thời trở nên tẻ nhạt. Từ chỗ tôi nhìn qua, gương mặt Tô Duyệt Sinh đang cúi xuống, cũng không biết anh ta đang nghĩ gì, ánh đèn vàng trong gian phòng chiếu lên người khiến anh ta trông như đang tắm mình trong ánh mặt trời, cả người toát ra ánh vàng nhàn nhạt, trong tay anh ta đang cầm chiếc thìa bạc, ngón tay thon dài, móng tay được cắt sạch sẽ, là đáng vẻ tôi đã nhìn đến quen thuộc, một nhan sắc đẹp toàn diện được ngăn trở trong màn mây, kể cả những lúc nằm cạnh anh ta trên giường, tôi vẫn có cảm giác như không thể chạm tới anh ta, một khoảng cách xa xôi đến vô cùng.

“Mấy năm trước em từng bị một tai nạn xe cộ”. Anh ta buông chiếc thìa, sắc mặt rất bình tĩnh, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt tôi: “Tình huống lúc đó vô cùng nguy hiểm, nhưng em vẫn tỉnh lại, các bác sĩ đều nói sức sống của em quả thực vô cùng ngoan cường”.

Tóc gáy trên người tôi đều dựng hết lên, anh ta muốn nói gì đây? Tôi có thể biết được một ít chuyện mà tôi không biết sao? Tôi vẫn như cũ tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai nói: “Chúng ta đều giống tiểu cường, đâu có dễ chết vậy”.

Tô Duyệt Sinh nói: “Sau khi em tỉnh lại, thì chúng ta đã ở bên nhau”.

Tôi đột nhiên cảm thấy đá kích vô cùng, dường như đây là lần đầu tiên Tô Duyệt Sinh dùng hai chữ ‘chúng ta’ để hình dung mối quan hệ giữa tôi và anh ta. Trong ký ức của tôi có những gì? Hình như là lần tôi bị bệnh rất lâu rất lâu trước kia, trong bệnh viện không có ai đến thăm, tôi nợ một đồng tiền thuốc men, nhưng bệnh viện cũng không sợ tôi trốn mất, vẫn cho tôi ở lại.

Hôm đó tôi đang ngồi trong vườn hoa của bệnh viện, y tá cười hì hì đến tìm tôi: “Bạn trai cô đến thăm cô kìa!”

Đó hẳn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tô Duyệt Sinh trong trí nhớ của mình, thời tiết rất nóng, ánh mặt trời như thiêu như đốt, anh ta đứng dưới gốc cây ngô đồng to lớn, thân hình thẳng tắp, hai tay đút trong túi quần, ánh mặt trời xuyên qua cành lá chiếu lên mặt anh ta, gương mặt tươi sáng như ngọc. Trong nháy mắt tôi thiếu chút nữa huyết sáo. Ở một nơi ngột ngạt như bệnh viện mà có thể nhìn thấy được một gương mặt nam nhi trong sáng như thế này, quả thật là rất rất cảnh đẹp ý vui.

Tôi cảm thấy y tá này hẳn là mắt mù rồi, người đàn ông như vậy, tôi có chỗ nào xứng với anh ta.

Tôi cho rằng việc duy nhất anh ta muốn làm ở thời điểm đó, chính là khiến cho Trình Tử Tuệ sống không được thoải mái. Cho nên anh ta mới đón tôi ra khỏi bệnh viện, một lần nữa an bài cuộc sống cho tôi, đưa tôi đi gặp gỡ quen biết bạn bè anh ta, ở trên người tôi dán cái nhãn vật thuộc quyền sở hữu của mình. Tất cả mọi người đều biết tôi là người phụ nữ của anh ta, Trình Tử Tuệ bị một phen đá kích này thiếu chút nữa tức chết.

Tóm lại đó là thời điểm chúng tôi bắt đầu một mối quan hệ rất kỳ quái, nói là tình nhân thì không giống, nói là bạn bè cũng không hẳn. Sau này tôi vẫn cảm thấy mở đầu như thế vốn dĩ đã sai lầm rồi, cho nên mới khiến mọi chuyện về sau trở nên rối tung rối mù.

Nhưng mà đến giờ tôi mới biết, thì ra tôi đã sớm quen biết anh ta. Lần gặp mặt đó, cũng không phải là mở đầu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến mọi chuyện trở nên như thế này?

Tôi cảm thấy buổi tối mà ăn gạch cua nhiều sẽ không tốt, thức ăn như nghẹn ở trong ngực, bụng cực kỳ khó chịu. Có lẽ vì thần sắc trên mặt tôi đặc biệt khó coi, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Em không khỏe hả?”

“Không có, em muốn uống chút rượu”. Tôi bảo nhân viên phục vụ đem đến cho tôi một chai rượu trắng, cũng không đợi nhân viên phục vụ rót thay, hay rót vào ly sâm banh, cứ thế cầm chai rượu uống trực tiếp đến hơn nửa chai mới cảm thấy có chút thoải mái trong lòng. Trong lúc uống rượu tối thấy Tô Duyệt Sinh đang nhìn tôi, nhưng trong ánh mắt không có vẻ gì là lo lắng, đó là một loại cảm xúc tôi không thể nào hình dung, giống như đang cảm thấy tôi rất đáng thương vậy, tôi không chịu nổi chuyện người khác nhìn tôi thương hại, cho nên vốn chỉ tính uống một ngụm rượu thôi lại thành ra ngửa cổ uống hết toàn bộ rượu trong chai.

Chất rượu nóng bừng giống như con dao găm đâm loạn từ dạ dày cho đến yết hầu, nhờ chất cồn tôi có thêm can đảm hỏi Tô Duyệt Sinh: “Nếu em đem toàn bộ số kim cương em đang có trả lại cho anh, anh có trở về với em không?”

Sau khi nói ra những lời này, trong lòng tôi lại bồn chồn, mặt nóng bừng như phát sốt, cũng không biết là cảm giác say đã cho tôi thêm dũng khí hay là vì nguyên nhân nào khác. Tóm lại tôi cảm thấy trong mắt nóng nóng, đưa tay lau một chút mới phát hiện bản thân đang khóc. Một khi đã bắt đầu thì không thể kìm nén được nữa, tôi ngồi ở

đó nước mắt ào ào rơi xuống, nhớ lúc mẹ mất, tôi vẫn nghĩ bản thân cũng thiếu chút nữa mất mạng, sinh mạng hèn mọn của tôi trôi qua hai mươi mấy năm, cuộc sống như một dòng sông chảy siết, xương thịt gần như bị vùi dập tan nát, tôi đau khổ vật lộn với sóng dữ, chịu đựng đến hôm nay, cuối cùng vẫn không cứu được chính mình.

Mới trước đây tôi còn hâm mộ đứa trẻ nhà người ta, có cha có mẹ, chủ nhật sẽ được họ đưa đi công viên chơi, lúc đi trên đường mỗi người nắm một bàn tay nhỏ bé của nó, lúc đi qua vũng nước, cha mẹ sẽ nhắc tay cho nó đu người nhảy qua, bọn họ vui vẻ cười đùa, tôi ở bên cạnh ganh tị nhìn đến hai mắt như muốn nổ tung ra.

Người ta có cha mẹ, người ta có quần áo mới, người ta có đồ ăn ngon, người ta cái gì cũng có, tôi cái gì cũng không có, cho nên phải ngoan ngoãn học hành, từ nhỏ biết vâng lời, không để mẹ thêm phiền. Dù muốn ăn cái gì cũng phải làm bộ như không thích, không thể vòi ăn, không thể tiêu tiền loạn, càng không thể khiến cho mẹ khó xử.

Trên đời này có rất nhiều rất nhiều hạnh phúc, nhưng tôi chưa từng có, lúc tôi sắp có được chút hạnh phúc nhỏ nhoi, thì ông trời lại thấy không vừa mắt nên túm lấy nó cướp đi. Kiếp trước tôi nhất định tội ác chồng chất, nên đến đời này mới phải chịu báo ứng như vậy.

Kỳ thực tôi khóc rất xấu, trước mặt Tô Duyệt Sinh mà không xinh đẹp thì thật đúng là không bằng chết đi còn hơn. Năm đó và cả thời điểm hiện tại, có lẽ thứ duy nhất khiến anh ta thấy tôi thuận mắt chính là nhờ diện mạo, nếu ngay cả cái này cũng không có, vậy thật sự là tôi không còn gì rồi, nhưng tôi lại không nhận được.

Chương 23

Tôi khóc rất lâu, bởi vì gạt tàn đã đầy rồi, tất cả đều do Tô Duyệt Sinh hút. Bình thường anh ta rất ít hút thuốc, chỉ có những lúc nhàm chán mới đem ra hút một điếu thôi, hôm nay tôi ngồi đây khóc đến tang thương, thế nhưng đã khiến anh ta nhàm chán.

Mắt tôi sưng lên thành một khối, đành phải lấy khăn ướt đắp lên mắt, cổ họng khàn khàn nói: “Xin lỗi, gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, cho nên mới cố tình gây sự như vậy. Anh đi trước đi, lát nữa em sẽ về”.

Thật lòng tôi muốn ngồi thêm một lát trấn tĩnh lại tâm tình, để có thể nói chuyện bình thường, tôi đã cố kìm chế thật nhiều thật nhiều, chỉ sợ giây tiếp theo, những đè nén kia sẽ tiếp tục vỡ òa.

Tô Duyệt Sinh nói: “Anh đưa em về”.

Tôi vội vã lắc đầu, kiên trì từ chối, anh ta cười cười gần như châm chọc: “Cái chiêu lấy lui làm tiền này có thể dùng lúc nguy cấp, nhưng đừng có lúc nào cũng dùng”.

Tôi có chút sợ hãi nhìn anh ta, anh ta nói chuyện lúc nào cũng đầy khắc nghiệt như vậy, nhiều khi tôi giả vờ hơi quá, anh ta sẽ khiến tôi bẽ mặt ngay lập tức. Tôi không biện hộ gì, nói gì đi nữa thì trước đây tôi cũng đã từng giở trò bịp trước mặt anh ta. Anh ta nói: “Được rồi, đi thôi”.

Tô Duyệt Sinh tỏ ra rất phong độ, lúc đứng lên còn giúp tôi lấy áo khoác. Xuống tới bậc thềm bên dưới, tôi không thấy tài xế của anh ta đâu, nhớ lại lúc này cũng không thấy anh ta gọi điện kêu tài xế.

Nhân viên của nhà hàng lái xe từ bãi đỗ chạy tới đây, thì ra hôm nay anh ta tự mình lái xe. Chiếc xe thể thao kiểu dáng đơn giản, đường uốn lượn gọn đẹp, là dòng xe thể thao đắt nhất hiện nay, màu xanh

biên tinh tế hiếm thấy, Tô Duyệt Sinh thích màu này, nên đặc biệt yêu cầu sơn riêng màu này cho mình.

Anh ta ngồi ở vị trí lái nhìn tôi còn đang ngơ ngác đứng chỗ bậc thang, vì thế chỉ nói đơn giản hai chữ: “Lên xe”.

Tôi ngoan ngoãn ngồi vào vị trí ghế phụ thắt dây an toàn.

Nói thật tôi rất ít khi ngồi xe do Tô Duyệt Sinh lái, tuy đã biết nhau lâu, nhưng bình thường chúng tôi ít khi gặp mặt, thỉnh thoảng anh ta sẽ cho tài xế tới đón. Tôi thậm chí còn không biết Tô Duyệt Sinh rất thích xe thể thao, loại xe số lượng cực hạn chỉ được sản xuất khi có đơn đặt hàng này nếu không phải người mê xe thể thao, tuyệt đối sẽ không bỏ thời gian công sức ra chờ đợi.

Tô Duyệt Sinh lái xe rất đúng luật, chiếc xe uốn lượn chạy qua dòng xe cộ trong thành phố, không chạy nhanh, lại càng không vượt đèn đỏ. Lúc chúng tôi đứng đợi đèn đỏ ở chỗ ngã tư, có lẽ vì chiếc xe quá đẹp, nên chủ của mấy chiếc xe bên cạnh cứ hướng về phía chúng tôi mà huýt sáo, thậm chí có cả phụ nữ.

Tôi quay sang nhìn Tô Duyệt Sinh, vẻ mặt anh ta lạnh lùng, lãnh đạm, không biết đang suy nghĩ gì. Tôi biết những lúc anh ta thất thần sẽ có thói quen gõ gõ loạn ngón tay... mà hiện tại anh ta đang gõ ngón tay lên bánh lái. Đèn xanh bật sáng, anh ta vẫn đứng im khiến mấy chiếc xe phía sau bóp kèn kính ỏi.

Dọc đường đi anh ta đều mím chặt môi không nói gì, tôi cũng chỉ biết ngoan ngoãn không nói chuyện

Mãi đến lúc xe ngừng dưới lầu nhà tôi, tôi nói lời cảm ơn, đang định đẩy cửa xuống xe thì bị anh ta kéo trở lại. Tôi cứ thế bị anh ta ôm chặt vào lòng, sau đó cúi đầu hôn, thắt lưng bị nắm chặt đau đớn. Cũng không biết bản thân đã xuống xe như thế nào, bởi vì bị anh ta hôn thẳng vào trong thang máy, may mắn đây là thang máy riêng, không có thể quẹt thì không vào được. Tôi cũng chẳng quan tâm đến

chuyện trong thang máy có bị theo dõi hay không, nụ hôn của Tô Duyệt Sinh thật sự có thể khiến người ta ý loạn tình mê.

Cho đến khi bản thân cầm chìa khóa mở cửa tay tôi còn run run, bởi vì khóa kéo của chiếc váy đã bị Tô Duyệt Sinh mở ra hơn một nửa. Chúng tôi gấp rút ngã lăn lên tấm thảm chỗ cửa ra vào, tôi thế nhưng còn không quên dung chân đóng cửa lại.

Ôi! Là ai phát minh ra cái loại dục tiên dục tử này, thật sự là dục tiên dục tử. (Adam và Eva hư thúi đó)

Từ sàn nhà đến sofa, từ sofa kéo đến phòng tắm, rồi từ phòng tắm đến giường ngủ, lại từ giường ngủ trở về phòng tắm, cứ thế suốt cả đêm dài, chỉ có thể dùng một câu 'không biết hổ thẹn' để hình dung.

Mặc kệ thế nào, cảm giác sung sướng vẫn khiến người ta thoải mái đến tận xương cốt. Tôi cảm thấy mình giống như một nhúm vải mục nát, bị bàn tay của cuộc đời túm lấy, lau chỗ này, lau chỗ kia, dính đầy dơ bẩn, tự mình cảm thấy mặt mũi của bản thân toàn bộ đã mất hết rồi. Giờ thì sao, được hung hăng chà rửa, được làn nước nóng lần lần tưới vào, cuối cùng thì mơ mơ màng màng, chậm chậm nhẹ nhàng, làn da dần dần khôi phục lại diện mạo ban đầu, mềm mại trắng nõn.

Lúc này, tôi hoàn toàn nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm lúc tôi tỉnh dậy Tô Duyệt Sinh đã đi rồi, bất quá quần áo của anh ta vẫn còn đây, có lẽ đã cho tài xế đem một bộ khác đến thay. Con người anh ta rất ưa sạch sẽ, một bộ đồ nhất quyết không mặc hai ngày.

Tôi thu dọn quần áo rơi tán loạn trên sàn nhà, áo khoác của anh ta, áo trong của anh ta, chiếc quần dài, quần lót, vớ, tất cả đều còn lưu lại mùi hương của Tô Duyệt Sinh. Tôi nhét toàn bộ vào trong máy giặt, lại lấy riêng áo khoác của anh ta ra giặt riêng.

Trong lúc tôi đang giặt áo thì nhận được điện thoại của Trần Quy, giọng điệu anh ta vô cùng hào hứng kể lại cho tôi nghe, rằng buổi sáng anh ta có gọi điện đến, kết quả Tô Duyệt Sinh ngay từ đầu không có ngủ, rất tinh táo nhận điện thoại.

“Hai người hòa hợp trở lại rồi hả?”

“Không có gì là hoà với không hòa cả, cũng không biết phải gọi tình huống này là gì”.

Trần Quy cố ý chặn lời tôi: “Lần này còn không biết giữ chặt con người sáng ngời đó nữa! Nhưng cũng đừng để mình chật vật như lần trước đó”.

Tôi sẽ, lần này tôi nhất định sẽ làm vậy.

Kỳ thực tôi cũng chưa biết phải làm thế nào mới tốt, nhưng tôi đã tích cực thay đổi hình thức ở chung, tử như cố ý ở nhà học nấu canh chờ Tô Duyệt Sinh về đem lên cho anh ta ăn. Tuy tôi chưa nói là do mình tự nấu, nhưng anh ta nhất định đã nhận ra, bởi vì anh ta hơi nhíu mày lại.

“Ăn không ngon hả?” Tôi hỏi.

Không nghe ra được anh ta đang suy nghĩ gì, chỉ nói: “Cũng không tệ”.

Tôi đi theo học nghề ở chỗ đầu bếp của ‘Trạc Hữu Liên’ rất lâu, còn ở nhà nấu đi nấu lại rất nhiều lần, đợi đến lúc nấu được ưng ý nhất mới dám đưa đến cho anh ta uống.

Tôi hơi xấu hổ thu hồi lại chén canh, tự mình đưa xuống bếp đồ cùng với nồi canh. Một mặt quay sang lớn tiếng đùa với anh ta: “Cái này cũng không phải em cố ý nấu đâu, chẳng qua dạo này rảnh rỗi, anh nói xem em có nên đi đăng ký học đại học không, hay là học vẽ tranh trung quốc gì đó”.

Anh ta ngồi trong phòng ăn, nhìn tôi đem nồi canh đồ đi, tiếng xử lý rác vang âm âm, toàn bộ thức ăn trong nồi bị khuấy đảo rồi chạy vào

trong cống thoát nước.

Cuối cùng anh ta nói: “Em muốn học vẽ tranh trung quốc, anh sẽ bảo người tìm thầy về dạy cho”.

“Thôi đi, em chỉ thuận miệng nói bừa vậy thôi, tính cách như em sao học vẽ được, có khi quỳnh quáng lên còn làm hư rách cả xấp giấy cũng nên. Hơn nữa, nếu bảo em ngồi cả ngày để vẽ một trăm cái trứng gà, còn không bằng bảo em đập vỡ hết mớ trứng gà đó cho rồi”.

“Tranh sơn dầu mới cần vẽ trứng gà, tranh trung quốc thì không cần”. Tô Duyệt Sinh lẳng lặng nhìn tôi, nhìn xem tôi có chút nào chột dạ, nhưng tôi vẫn thẳng lưng hiên ngang, tôi đâu có gì để gian dối. Tôi cời tạp dề xuống, chậm chậm đi đến trước mặt anh ta, vươn ngón tay trở khêu cằm anh ta, bày ra dáng vẻ lẳng lơ: “Công tử, canh tụy không ngon, nhưng thành ý của tiểu nữ thì vô hạn. Bây giờ công tử có muốn đi tắm rửa thay quần áo không, để tiểu nữ được hưởng thụ một phen?”

Nếu là trước kia, nói không chừng Tô Duyệt Sinh đã sớm trở mặt, nhưng có lẽ lần này tôi đã khiến được anh ta đau lòng cho mình, chân mày cũng không thềm động lấy một chút, chỉ nói: “Hôm nay anh không có hứng”.

Tôi cười hì hì tự mình đi tắm rửa.

Không có hứng, còn không phải vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường tôi đấy thôi.

Chuyện tôi và Tô Duyệt Sinh ‘guồng vỡ lại lành’ nhanh chóng lan truyền trong nhóm tin bát quái, bởi vậy lại một lần nữa tôi được chú ý. Tô thiếu gia thực tế chưa bao giờ có chuyện ăn hồi đầu thảo, chia tay bạn gái rồi quay trở lại, chuyện này quả thực so với mặt trời mọc từ hướng tây càng khó tin hơn

Ngay cả Trần Quy cũng muôn vãn kính phục đối với tôi: “Thất Xảo, cô thật quá mức lợi hại!”.

Tôi dương dương tự đắc nói với anh ta: “Trên đời không có việc gì khó, chỉ có lòng người e sợ thôi, cố lên!”

Có điều lần này, Tô Duyệt Sinh tuy vẫn tới lui thân mật với tôi, nhưng lại rất ít đưa tôi ra ngoài xã giao, cũng không dẫn tôi đi gặp đám bạn bè của mình, nghĩ kỹ lại, ngay cả Triệu Vân cũng một thời gian rồi tôi chẳng thấy đâu, tôi mua bộ đồ kia cho con của anh ta, đến giờ vẫn còn để trong văn phòng.

Đi một vòng lớn như vậy, tôi thông minh cảm nhận được thời gian này Tô Duyệt Sinh làm sao vui vẻ mà đưa tôi đi đây đi đó cho được, dù sao chuyện ăn hồi đầu thảo đối với anh ta mà nói có vẻ rất mất mặt, nên không thể tạo cơ hội cho đám bạn bè đàn đúm kia lấy việc này ra trêu gheo mình, tôi cũng sẽ không để bọn họ lửa cháy đổ thêm dầu.

Thế là tôi thừa dịp com nước xong xuôi ngồi cắt trái cây cho Tô Duyệt Sinh ăn mà nhắc: “Đúng rồi, lần trước gặp con của Triệu Vân, em có mua cho thằng bé hai bộ quần áo, anh xem hay là cho tài xế qua lấy, hôm nào rảnh rồi đưa cho anh ấy”.

Tô Duyệt Sinh vô cùng thờ ơ: “Vốn không quen biết cần gì mua quần áo, muốn đưa thì em đưa sang đi. Hơn nữa hiện giờ Triệu Vân rời khỏi Bắc Kinh rồi, biết đi đâu tìm cậu ta”.

Tôi cẩn thận đánh giá thần sắc anh ta, hỏi: “Triệu Vân có chuyện gì à?”

“Không có gì, trong nhà gặp chút chuyện phiền phức thôi, cậu ta đi xử lý”.

Khẳng định tâm tình Tô Duyệt Sinh đang không tốt, anh ta vốn rất thích ăn nho, nhưng tôi đã lột hết vỏ rồi, vậy mà anh ta chưa động tới một trái.

Tôi nghĩ Triệu Vân nhất định gặp phải chuyện phiền phức không nhỏ, bằng không đã không đến mức khiến Tô Duyệt Sinh phiền não lây.

Triệu Vân đối xử với tôi rất tốt, trong đám bạn của Tô Duyệt Sinh, anh ta tốt với tôi nhất, hơn nữa bình thường cũng rất tôn trọng tôi, chưa bao giờ bày ra dáng vẻ công tử, thật lòng xem tôi như bạn bè mà đối đãi, cho nên chuyện của anh ta tôi cũng để bụng quan tâm, uyển chuyển hỏi thăm xem trong nhà Triệu Vân xảy ra chuyện gì.

Không ngờ hỏi thăm một lượt các nơi, ai cũng nói Triệu Vân đã ra nước ngoài rồi, cũng không nghe nói trong nhà anh ta xảy ra chuyện gì. Trong lòng tôi cảm thấy lạ, nên để tâm chú ý, nghĩ nghĩ một chút lại gọi điện thoại cho chú Ngô, tài xế của Triệu Vân. Chú Ngô biết tôi và Triệu Vân thân nhau, cho nên chẳng nghĩ ngợi gì nhiều tiếp nhận điện thoại của tôi: “Chào cô Trâu!”

“Ôi! Chú Ngô, chào chú, là như vậy, lần trước Triệu Tổng ăn cơm ở chỗ tôi đã để quên chiếc bật lửa anh ấy thích nhất, mấy lần tôi gặp anh ấy mà quên mất việc này, chú xem hôm nào rảnh sang đây một chuyến cầm nó về nhé”.

Chú Ngô vui vẻ nhận lời: “Được, vừa vặn hôm nay có xe, một giờ nữa tôi sẽ đến văn phòng của cô, được chứ?”

“Được ạ!”

Xe cũng để lại nhà, nếu để trong gara lâu quá không chạy, phụ tùng xe sẽ mau chóng hư hỏng, cho nên cho dù Triệu Vân không có ở đây, tài xế vẫn sẽ cách ngày đem xe ra chạy một vòng trên đường cao tốc. Tôi vô cùng vui thích nhớ lại lúc Tô Duyệt Sinh lái chiếc xe thể thao siêu cấp, chiếc xe này, bình thường ai sẽ chạy cho anh ta nhỉ? Chẳng lẽ là Tiểu Hứa? Tôi không khỏi cẩn thận ngẫm nghĩ lại, bình thường Tiểu Hứa rất nhanh mồm nhanh miệng, ít nhất, đối với tôi mà nói, chưa bao giờ có chuyện gì mà giấu giếm không nói cho tôi biết.

Tô Duyệt Sinh có chỗ ở khác, tôi một lần cũng không tìm đến. Biết nhau đã mười năm, kiểu như nói chuyện thân mật, hành động thân mật cái gì cũng làm hết rồi, mà nếu nói là người xa lạ, chúng tôi quả thật cũng có thể cho là những người xa lạ.

Chương 24

Lúc gặp chú Ngô, tôi vẫn như thường lệ thăm hỏi chút chuyện nhà của chú, từ chuyện sức khoẻ mẹ chú ấy cho đến thành tích học tập của đứa con gái nhỏ, nghe nói chú ấy muốn cho con gái vào học ở một trường trung học tốt hơn trường địa phương, tôi lập tức vỗ ngực cam đoan chút chuyện nhỏ ấy tôi có thể giúp được.

Chú Ngô vẫn luôn là người biết trước biết sau, nghe tôi nói nói vậy thì liên tục xoa tay: “Sao có thể làm phiền cô Trâu như thế”.

“Chút chuyện nhỏ, sao có thể cho là làm phiền, chẳng qua giúp chú gọi một cuộc điện thoại, chi phí tài trợ cho trường học kia còn không phải do chính chú đóng góp ư”. Tôi cười mỉm chỉ nói: “Nếu không phải vừa vặn tôi có quen biết người bên đó, tôi cũng không ôm đồm thêm chuyện vào người”.

Chú Ngô đương nhiên rất cảm kích, lại nói tôi và Triệu Vân một không có kinh doanh qua lại, hai không có quan hệ ích lợi gì, thứ ba chú Ngô cũng biết tôi và Triệu Vân là bạn bè tốt, mấy chuyện quan hệ nam nữ hoàn toàn không có, cực kỳ trong sáng, hẳn cũng không cần lo sợ nợ tôi chút ân tình con con này.

Tôi cũng không hỏi thêm chú Ngô chuyện gì, dù sao giao tình hai bên đã tốt đẹp, nếu thật sự có chuyện chú ấy hẳn sẽ nói cho tôi nghe. Vì thế tôi giao lại bật lửa cho chú Ngô, đột nhiên nhớ đến, từ dưới bàn làm việc lấy ra chiếc túi giấy nói: “Hôm đó gặp được tiểu Xán, tôi có mua cho thằng bé mấy bộ đồ, vốn tôi có gọi điện thoại báo với Triệu Vân nhưng lại không tiện đưa qua, mấy hôm nay bận rộn nhất thời quên mất, hôm nay vừa vặn gặp dịp, nhờ chú mang về giúp luôn”.

Chú Ngô nói chuyện với tôi rất vui vẻ, nhất thời buột miệng thốt lên: “Sao cô không bảo tiểu Hứa đem qua cho?”

Lời vừa ra khỏi miệng, có lẽ cảm thấy như mình nói sai rồi, chú Ngô tỏ vẻ xấu hổ nhìn nhìn tôi, tôi bình thản nói: “Chuyện này để Tô tiên sinh biết thì cũng không hay”.

Tuy rằng người người đều biết mối quan hệ giữa tôi và Tô Duyệt Sinh, nhưng thời gian này, anh ta quả thực không thích lắm việc tôi lui tới với bạn bè của anh ta, chú Ngô cũng thuận miệng khen tặng tôi hai câu: “Cô Trâu thật là chu đáo, mấy lần nói chuyện với tiểu Hứa, tôi có nghe cậu ta nói cô Trâu đối xử với mọi người rất tốt, Tô tiên sinh nhiều bạn như vậy, cũng chỉ có cô là đối xử tốt nhất với đám người dưới chúng tôi thôi”.

Cái gọi là đối xử tốt, còn không phải bởi vì không có tư cách cáu giận.

Nhưng không thể khiến người cấp dưới khó xử, cũng là nguyên tắc làm việc trước giờ của tôi, tôi nghĩ lời tiểu Hứa nói, nhất định là Tô tiên sinh có nhiều bạn gái như vậy, cũng chỉ có cô Trâu là người tính khí cáu bẳn tốt nhất.

Đáng tiếc lời này tiểu Hứa không thể nói trước mặt tôi, chú Ngô cũng không thể khen tôi như vậy.

Tôi tự giấu cười cười, chú Ngô dường như cảm nhận được thần sắc kỳ quái của tôi, có lẽ cũng đoán được tôi đang cười cái gì, ông có vài phần xấu hổ nói: “Cô Trâu, cô là người tốt, mọi việc chắc cũng đã nhìn ra được một ít”.

Tôi vốn không nhận ra điều gì cả, nhưng nghe chú Ngô nói vậy, lập tức khôi phục lại tinh thần, nhất định Tô Duyệt Sinh đang giấu tôi chuyện gì, hơn nữa chín phần là anh ta đang qua lại với người phụ nữ khác, cho nên chú Ngô mới buột miệng nói một câu như vậy. Mới đầu tôi không để ý, nhưng không biết sao khi nghe chú Ngô nói lời an ủi như vậy, cảm giác khó chịu bất giác ùn ùn kéo tới.

Làm bộ đề ý một người rất khó, làm bộ không thèm đề ý một người lại càng khó hơn.

Nhưng trước mắt tôi chỉ có thể giả vờ như bản thân không thèm đề ý, đây là cái thế giới chó má gì.

Điểm chết người là tôi cũng không biết bản thân vì sao lại thấy khó khăn như vậy. Có lẽ vì những chuyện phiền nhiễu đã có từ trước, dù tôi không nổi giận, nhưng không có nghĩa là tôi thật sự không đề ý. Cho dù tôi có là đầu đất cũng còn chút khôn lanh của đất chứ.

Tôi vẫn cho mình sẽ không ngốc như thế, giờ mới nhận ra bản thân là đồ ngốc.

Tô Duyệt Sinh là loại người nào, ngay từ đầu tôi đã không ứng phó lại anh ta rồi.

Chú Ngô vừa đi, tôi tựa vào cửa văn phòng, cả người mềm nhũn, chỉ thiếu chút không ngồi phịch xuống đất. Trong tai còn ong ong vang vang, tựa như có hàng trăm con ong đang vo ve. Tôi cảm thấy đau đớn, loại đau đớn này không thể dùng từ ngữ nào để hình dung được, thật giống như vạn tiễn xuyên tim, đau đến mức muốn nôn, sau đó tôi cũng chạy vào toilet nôn thật, đầu đau ghê gớm, hẳn là do di chứng của vụ tai nạn xe cộ gây ra.

Tôi đang thoi thóp thì được Trần Quy phát hiện, anh ta thất kinh muốn gọi bác sĩ, cả xe cứu thương nữa, tôi không muốn gây ra chuyện cười lớn đến vậy, chịu đựng đau đầu ngăn cản Trần Quy, nói với anh ta chỉ là di chứng của vụ tai nạn xe, tôi run run bắt đầu tìm thuốc giảm đau, nuốt xuống hai viên thuốc, Trần Quy nhìn tôi nằm lệt trong chiếc ghế dựa to, nhin không được khuyên tôi: “Hay là đi bệnh viện đi! Thần sắc cô thật sự rất khó coi”.

Tôi ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có, chỉ có thể vẫy tay ngăn cản anh ta. Trần Quy thấy không còn cách nào, đành phải đóng xả tây kéo nói chuyện với tôi, muốn ở cạnh tôi. tôi chịu đựng đến

mức nước mắt sắp rớt xuống đến nơi, cuối cùng thật sự nhin không được nữa nói: “Tôi muốn ở một mình”.

Trần Quy chớp chớp mắt nhìn tôi một lúc: “Vậy được rồi”.

Anh ta đi rồi, cả người tôi như bị rút gân, xương cốt như muốn gãy đứt từng đoạn. Tôi buông mình ngồi phịch trong chiếc ghế xoay, ngẩn người cả đêm, mắt hờn mắt vía. A Man vào vào ra ra, cũng không nói chuyện với tôi. Đến nửa đêm giờ tan tầm, Trần Quý mới vào tha tôi lên: “Đi, đi ăn khuya!”.

Tôi hừu khí vô lực nói muốn về nhà.

“Về cái gì mà về!” Trần Quy dường như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Xem dáng vẻ cô kia, người không biết còn tưởng cô đang thất tình nữa đó!”

Tôi cười khô, tôi không có tư cách nhất chính là làm người thất tình, bởi vì tôi ngay cả lời yêu đương cũng chưa từng nói tới.

Tôi bị Trần Quy cứng rắn tha ra ngoài ăn khuya, cũng không biết Trần Quy từ nơi nào tìm được một gian hàng, nửa đêm không người, chỉ có một bàn của chúng tôi, nhưng ông chủ nấu món canh cá hoa vàng cực kỳ ngon, đến nỗi một người đang không thèm ăn như tôi còn cảm thấy khẩu vị dâng trào.

Trần Quy thấy tôi vui đầu ăn cá thì rất vui mừng: “Thế này mới đúng, trời sập xuống còn có thân người to khỏe chống đỡ, cô quản nhiều như vậy làm chi”.

Tôi mặt không đổi sắc gọi ông chủ đem một bình rượu Hoa Điêu lên.

Trần Quy khuyên tôi vài câu xong bỗng nhiên thở dài: “Thất Xảo, là bạn bè mới nói một câu, cô cũng lớn rồi, xem tình trạng cô với Tô tiên sinh thế kia, không phải là kế sách dài lâu. Một mình cô, vẫn nên tính toán cho bản thân một chút đi”.

Ai mà không hiểu đạo lý này, từ trước tới giờ tôi vẫn mơ mơ hồ hồ sống cho qua ngày, được ngày nào hay ngày ấy, còn bây giờ... Bây

giờ tôi còn được chọn lựa nữa sao?

Đầu đau như muốn nứt ra, vừa uống rượu Hoa Điêu vừa nói với Trần Quy: “Chuyện này anh cứ mặc kệ tôi đi, trong lòng tôi tự có tính toán”.

“Cô đó, nhìn thì có da có thịt, kỳ thực chỉ là con hổ giấy, động tác võ thuật đẹp mắt rồi thôi. Bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, lúc nào nên thả, lúc nào nên thu, chẳng lẽ còn không rõ sao? Người chồng dù có tốt, cũng phải coi lại bản thân thật sự có duyên phận với người ta hay không chứ?”

Tôi và Tô Duyệt Sinh, có lẽ chỉ có thể dùng hai chữ ‘nghiệt duyên’ để hình dung. Hồi nhỏ xem tiểu thuyết kiếm hiệp, cầm kiếm giang hồ, khoái ý ân cừ, lúc đó hâm mộ muốn chết. Đến lúc vào trung học, thời điểm đó đang thịnh hành phong trào tập tành làm người cổ đại bước chân ra giang hồ, người người đều cảm thấy bản thân là nữ tử chốn giang hồ, nhiệt huyết sôi trào đương đầu với cừ địch. Nhưng thế giới này nào có sáng khoái, ân cừ oán có bao giờ rõ ràng như vậy?

Trần Quy còn đang nói liên miên, tôi một bên ăn cá hoa vàng uống rượu vừa nghe anh ta giáo huấn, cuối cùng rượu ngấm dần dần có tác dụng, tôi choáng váng mơ hồ, cứ thế được Trần Quy cùng với tài xế lái xe đưa về nhà. Bọn họ đặt tôi lên giường rồi bỏ đi, tôi say lợi hại, ngủ đến tận nửa đêm mới tỉnh.

Lúc tỉnh dậy rèm cửa sổ còn chưa kéo lên, ánh trăng khuyết toả ánh sáng màu bạc lên thảm tựa như một tầng sương mỏng, mọi âm thanh đều im lặng, toàn bộ thế giới phảng phất như đang ngủ, tôi ngẫm nghĩ bản thân mới ngu ngốc làm sao, tự mình không làm nên chuyện thì không nên cưỡng cầu, cũng đã đến thời điểm phải kết thúc rồi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, dững khí của tôi dường như rơi xuống một nửa, hận không thể như con đà điểu vùi đầu trong cát. Tôi bắt tay

vào xử lý chút công việc, sau đó thì Tô Duyệt Sinh gọi điện thoại tới.

Trước kia anh ta chưa từng gọi điện thoại tới, cuối cùng tôi vẫn lo lắng, lúc này nghe điện thoại lại có chút sợ hãi, giống như có chuyện xấu gì đó sắp xảy ra, nhưng sau đó cũng chưa có chuyện xấu xảy ra, anh ta đang ở nước ngoài, buổi chiều máy bay sẽ về tới, nói là buổi tối muốn ăn nhẹ với chút canh.

Tôi bình tĩnh nói: “Em sẽ gọi đầu bếp chuẩn bị một chút”.

Buổi tối có lẽ tôi nên ngã bài với anh ta, một ngày như thế này kỳ thực cũng đã từng trải qua trong quá khứ, tôi lại khó nhọc không vực dậy nổi bản thân.

Tôi lê mê ở trong văn phòng đến hơn chín giờ mới về nhà, đem theo món canh đầu bếp nấu, Tô Duyệt Sinh đương nhiên đã về nhà, anh ta rõ ràng đã tắm rửa thay quần áo xong xuôi rồi, thấy tôi về, cũng không nói chuyện, chỉ liếc mắt đánh giá tôi một cái. Tôi có chút không khống chế được cảm xúc của bản thân, vội vàng giơ hộp giữ nhiệt trong tay ra: “Ngại quá, buổi tối xảy ra chút chuyện cho nên về trễ...”

“Anh ăn rồi”. Tô Duyệt Sinh vẫn như cũ bày ra dáng vẻ lãnh đạm, nhìn không ra vui hay giận, tôi biết chuyến bay của anh ta hẳn là khoảng năm giờ chiều thì đáp mặt đất, cho nên mới cố ý về trễ như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ anh ta giống như không hề tức giận.

Đối với đối thủ bí hiểm, tôi cho tới bây giờ đều không có cách nào đoán được. Vì thế tôi cũng lười phí sức động não, tôi buông hộp canh xuống, cười nói: “Em vẫn chưa ăn, vừa vặn lấy canh này nấu mì luôn”.

Tôi ở trong bếp bận rộn, Tô Duyệt Sinh ở ngoài phòng khách hút thuốc, chờ tôi nấu mì xong, tôi hỏi anh ta: “Anh muốn ăn thêm một chút không?”

“Thất Xảo.”

“Ừm?”

“Không phải em có chuyện muốn nói với anh sao?”

Kỳ thực đó là một cái bậc thềm rất tốt, tôi chỉ cần theo bậc thềm đó bước xuống, nhưng tôi cứng họng, lời nói tựa như nghẹn trong cổ họng, làm thế nào cũng thốt không nên lời.

Chẳng lẽ tôi nói, Tô Duyệt Sinh anh là một tên hôn đản, hãy cúp thật xa đi, bà cô tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa!

Hay là nói, mẹ tôi vì sao chết, nếu thật sự do anh làm thì chúng ta liền dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra.

Cuối cùng tôi cười tít mắt nói: “Có chuyện, sắp đến cuối năm rồi, em muốn bắt tay giải quyết hết tất cả công chuyện, có một vài Club muốn tách ra kinh doanh riêng”.

Tô Duyệt Sinh nhìn tôi có chút đăm chiêu, trong lòng tôi trống ngực đập dồn dập, tôi làm như không có chuyện gì ngồi xuống ăn mì, ăn được hai miếng tôi liền nhịn không được, đặt cái thìa xuống nói với anh ta: “Kỳ thực, em muốn đi chơi một chuyến”. Lời này vừa ra khỏi miệng, vấn đề còn lại xem như ổn rồi.

“Anh đi với em nhé... Chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, nhưng lại rất ít đi chơi với nhau. Vốn cũng không biết anh có thời gian hay không, nhưng em muốn đi chơi với anh, ra biển hoặc đi đâu đó”. Tôi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Em muốn chúng mình đi chơi với nhau, cho dù sẽ mất mấy ngày thời gian, nhưng chỉ có hai chúng ta”.

Chén canh này không biết Tô Duyệt Sinh có muốn ăn hay không, anh ta không cho ý kiến, có lẽ qua nhiều năm như vậy lời ngon tiếng ngọt đã nói nhiều lắm rồi, chén canh này không nhất thiết phải uống, cũng có thể lúc này tâm tư anh ta hoàn toàn không đặt vào lời nói của tôi. Dù sao anh ta không tỏ vẻ gì, chỉ có bản thân tôi tự tìm lối thoát, yên lặng ăn xong chén mì.

Tôi đã nghĩ chuyện này cứ thế cho qua, ai biết qua hai ngày sau, anh ta bảo thư ký đưa cho tôi xem hai kế hoạch hành trình để chọn lựa, một hiển nhiên là Địa Trung Hải, nơi khác là Maldives.

Tôi gửi tin nhắn làm nũng với anh ta: “Không thể đi cả hai nơi sao?”

Anh ta xưa nay không bao giờ hồi âm tin nhắn của tôi, đương nhiên càng không có câu trả lời. Tôi sợ đêm dài lắm mộng, đành nhanh chóng chọn Maldives.

Mùa này chỉ có đi Maldives mới mặc bikini được thôi.

Thứ vũ khí duy nhất tôi có để ứng đối với Tô Duyệt Sinh, chính là sắc tướng mà.

Chương 25

Dường như từng có ai đó nói với tôi rằng tôi cứ mãi tự đánh giá cao mình. Tôi không nhớ là ai đã nói lời châm chọc này, bất quá giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cho nên tôi vô cùng cao hứng thu dọn hành lý, lúc lên máy bay mới phát hiện, Tô Duyệt Sinh căn bản không coi trọng chuyến du lịch này, bởi vì anh ta ngay cả dụng cụ lặn cũng không mang theo, tôi nhớ rõ anh ta rất yêu thích bơi lặn, có điều cẩn thận suy ngẫm lại, dường như tôi chưa bao giờ cùng đi lặn với anh ta, nhất thời không rõ được loại suy nghĩ yêu thích bơi lặn kia là từ đâu mà có. Chuyện cũ hoàn toàn là một lỗ hồng tối tăm, hút đi của tôi rất nhiều mảnh nhỏ ký ức. Có một số việc tôi không thể hiểu được rõ ràng nguyên nhân phát sinh, hoặc giả đây chỉ là mộng ảo trong tưởng tượng mà thôi.

Lúc quá cảnh ở Singapore, trong thời gian chờ đợi tôi chạy tới chỗ cửa hàng miễn thuế mua một chai kem chống nắng, khi quay trở về thì Tô Duyệt Sinh đang nói chuyện điện thoại.

Anh ta đứng ở chỗ cánh cửa thuỷ tinh trước cổng sân bay, phía sau chính là sân bay, do ánh sáng phản quang nên trông hình dáng anh ta vô cùng mờ ảo, tuy không thấy rõ vẻ mặt, nhưng tôi biết, bình thường vẻ mặt anh ta không giống vậy, loại thần thái này, dường như có gì đó thay đổi so với trước, một loại ôn nhu không thể nói bằng lời... chừng chiền? Tôi không biết anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai, nhưng đối phương nhất định là người vô cùng quan trọng với anh ta, chẳng lẽ là cô bạn gái nào đó của anh ta mà tôi chưa biết? Lòng tôi bỗng nhiên toát lên một nỗi oán hận, người phụ nữ yếu điệu thướt tha bí ẩn kia, không biết đến cùng là ai, không biết cô ta ở đâu, mặc dù không nhìn thấy, nhưng tôi biết cô ta có tồn tại. Đáng tiếc khi tôi vừa tới gần, Tô Duyệt Sinh thấy tôi tới, liền nói câu gì đó rồi tắt điện thoại.

Chặng đường tiếp theo tôi vô cùng trầm mặc, Tô Duyệt Sinh cũng vậy.

Lúc đến Maldives trời đã tối, chúng tôi chuyên san đi bằng thủy phi cơ, cuối cùng từ trên không trung nhìn thấy những ngọn đèn loé lên trong vùng biển bao la tối tăm, rốt cuộc đã đến nơi.

Người quản lý khách sạn chúng tôi gặp ở đại sảnh rất ân cần chu đáo, đích thân dùng thuyền nhỏ đưa chúng tôi đến nhà nổi trên biển, đúng như cái tên nhà nổi của nó, không có cầu tàu liên kết, bốn phía đều là biển, mỗi gian nhà đều độc lập, cách rất xa mới có một gian, phục vụ viên di chuyển tới lui hoàn toàn bằng thuyền nhỏ, khách muốn đến sảnh khách sạn cũng phải dùng thuyền nhỏ.

Tôi vô cùng tà ác nghĩ lẽ như có sóng thần, đây thật đúng là tai ương ngập đầu.

Nhờ có tiếng sóng biển, tôi ngủ rất ngon, chờ đến khi tỉnh lại, mặt trời đã sớm lên cao. Bốn phía là sóng xanh trong vắt, xa xa có tiếng nước vỗ vào đường đê, nghe như tiếng sấm. Tâm tình tôi cực kỳ tốt, chân trần nhảy xuống giường, chạy chậm đến chỗ sân thượng, che mắt Tô Duyệt Sinh lại: “Đoán xem ai đây?”

Ngày tốt cảnh đẹp thế này, chắc anh ta không đến mức sát phong cảnh đâu?

Quả nhiên, anh ta đặt tay lên mu bàn tay tôi, giọng điệu có vài phần dung túng: “Đừng náo loạn”.

Tôi ôm lấy cổ anh ta từ phía sau, giọng thân mật hỏi: “Sao không xuống nước lặn?”

“Nắng lắm”. Anh ta kéo tay tôi xuống nói: “Đi rửa mặt ăn chút gì đi, chúng ta sẽ đi chơi thuyền buồm”.

Chẳng lẽ thuyền buồm không bị nắng?

Dù sao thì tôi cũng bị phơi nắng đến thiếu chút là lột da luôn, cứ cách nửa giờ lại bôi kem chống nắng một lần, cho dù là thế, lúc tối

soi gương, thiếu chút thì kêu la thảm thiết... cả khuôn mặt bị nắng đen không nói, phần da chỗ mắt đeo kính râm lại trắng sáng rất rõ, bị phơi thành con gấu trúc to rồi.

Buổi chiều tôi ngồi trên cầu thang ngắm rùa biển, chúng nó chậm rì rì bơi qua bơi lại, ngẫu nhiên cũng có vài con cá mập lội tới, nhưng đều rất nhỏ, hơn nữa cũng không cắn người.

Bầu trời đầy sao sáng tương chừng như sắp rơi xuống. Cảnh sắc nơi này quả thực cứ như trong mơ, ngay cả Tô Duyệt Sinh cũng trở nên ôn hoà dễ gần

Tôi gối đầu trên chân anh ta, chỉ trỏ đếm sao, trên người Tô Duyệt Sinh có mùi thơm nhàn nhạt, dễ ngủ. Là mùi sữa tắm, tôi giống như con chó nhỏ, lôi kéo vạt áo anh ta ngủ ngủ, anh ta cúi đầu xuống, vừa vịn hôn lên vành tai tôi.

Nụ hôn này vừa nhẹ lại vừa ấm, khiến người ta không nhận được càng muốn đòi nhiều thêm, tôi bám vào cánh tay anh ta, thật chuyên tâm hôn, anh ta lại lui về phía sau, tôi nhận không được bắt lấy anh ta, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào anh ta.

Tôi nhận không được hỏi: “Anh... có thể nói thật cho em biết không?”

Qua một lúc lâu mà không thấy anh ta trả lời, tôi tựa như trào phúng cười cười: “Kỳ thực em cũng không dám hỏi anh, nếu anh không có gì để nói với em, thì thôi vậy”.

Ở một nơi xinh đẹp như thế này, giống như chốn thế ngoại đào nguyên của các đôi tình nhân, nhưng tôi và anh ta cũng không phải như những đôi tình nhân thông thường, ngày tốt cảnh đẹp, cũng không tương xứng. Nếu bước tới trước thêm nửa bước, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ khác đi, nhưng nửa bước này, tôi lại không dám đi, bởi vì tôi biết rất rõ, phía trước kỳ thực là biển lớn, một bước này, lập tức sẽ rơi vào khoảng không.

Buổi tối tôi ngủ rất sớm, đột nhiên anh ta hỏi: “Em muốn hỏi gì?”

Tôi mơ màng buồn ngủ, cảm giác như mình đang nằm mơ: “Anh có... từng yêu thích em không?”

Anh ta dường như xoay người đi, một lúc lâu mà không thấy nói gì, có lẽ là đang ngủ. Lại qua một lúc lâu, tôi lặng lẽ ngồi dậy nhìn anh ta, anh ta đưa lưng về phía tôi, có vẻ như ngủ rất say, tôi nhẹ nhàng kéo chăn một ít, chúng tôi ngủ không có mở đèn, bên ngoài là biển sao xán lạn, ánh sáng mờ ảo chiếu vào gian phòng, tôi chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy dáng ngủ của anh ta, kỳ thực không thể thấy rõ mặt anh ta.

Tôi nói: “Nếu thật sự anh muốn vứt bỏ em, thì cứ nói sớm cho em biết, đừng một lần nữa để em cảm thấy như mọi chuyện còn có thể vãn hồi, trong lòng em kỳ thực rất khổ sở, em biết anh không cần, nhưng em.. kỳ thực...”. Tôi bắt đầu cà lăm, nói năng lộn xộn, rốt cuộc cũng không biết chính mình muốn nói gì, nhưng, đây thật sự là những điều tôi muốn nói ư? Ngay cả tôi cũng không tin, Tô Duyệt Sinh sẽ tin sao?

May mắn Tô Duyệt Sinh đang ngủ, nhưng tôi vừa mới cảm thấy may mắn được một giây, chợt nghe tiếng anh ta, rất thanh tỉnh, rất rõ ràng: “Ngủ đi”.

Tôi lập tức một lần nữa chui vào trong chăn, giường quá lớn, kỳ thực tôi và anh ta nằm ở hai bên, phần ở giữa còn có thể nhét thêm hai người nữa, nhưng tôi không dám cũng không muốn dựa vào gần anh ta quá. Trong lúc tôi mơ màng sắp ngủ, bỗng nghe tiếng anh ta nói: “Anh đã từng”.

“Cái gì?” Mắt tôi nhập nhèm hỏi.

Anh ta lại không nói gì nữa. Tôi dần dần đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, Tô Duyệt Sinh đã đi bơi rồi, tôi ở trên sân thượng ăn sáng một mình, phục vụ đưa tới tràn đầy hai bàn hoa quả, tôi đều ăn hết.

Chờ lúc tôi ăn đến bàn thứ ba thì Tô Duyệt Sinh trở lại, anh ta ở trên sân xối sơ qua nước ngọt, cả người ướt đẫm chỉ mặc chiếc quần bơi, dáng người được huấn luyện viên chuyên nghiệp chỉ đạo luyện tập thể hình rất đẹp, cơ bắp không phải là cuồn cuộn, nhưng da trơn thân đẹp, tôi nhìn nhìn huyết sáo, anh ta không thèm để ý đến tôi, lập tức đi mặc áo tắm vào, cầm lấy miếng sandwich, chỉ hai ba ngụm đã ăn xong.

Thật tình tôi rất nhớ món cháo thịt nạc nấu trứng bắc thảo do đầu bếp của Trạc Hữu Liên nấu, hoặc là ăn sáng bằng món cháo hoa cũng được.

Con người hèn mọn là ở chỗ đó, cho dù ở nước ngoài cảnh đẹp thế nào, cũng không thể không bận tâm đến mùi vị món ăn Trung Quốc của mình.

Trong khách sạn có một gã dịch vụ tên Ansel có thể nói được tiếng Trung Quốc, một lần anh ta chèo thuyền đến chỗ chúng tôi đưa các loại đồ ăn thức uống, tôi tò mò hỏi anh ta có thể đem món cháo hoa đến không

Kết quả anh ta nhếch môi cười: “Đương nhiên có thể!”

Giữa trưa có món cháo hoa ăn, ngay cả Tô Duyệt Sinh cũng ăn nhiều thêm một chén. Buổi chiều có trận mưa to, mưa ở Ấn Độ Dương thực sự to không giống người thường, nhà nổi trên biển của chúng tôi tựa như con thuyền con ở trong vùng biển lớn mờ mịt, bị kẹp giữa mưa gió và sóng biển, trời mưa thật lớn, âm âm rào rào, cửa thủy tinh sát đất hướng ban công đều phải đóng lại, bằng không nước mưa sẽ ào ào tràn vào. Tôi nằm dựa người trên giường xem mưa tuôn như thác nước, Tô Duyệt Sinh đang ngủ trưa.

Mưa gió mang đến một cảm giác ngăn cách cô độc, tôi thậm chí cảm thấy toàn bộ Ấn Độ Dương chỉ còn lại gian nhà này của chúng tôi thôi, bốn phía chỉ có tiếng mưa rơi ào ào, giống như đang ở dưới một ngọn thác, tôi nhin không được thoáng nhìn Tô Duyệt Sinh, thời

tiết ác liệt như vậy mà anh ta lại ngủ được rất say, cả chiếc giường anh ta chỉ chiếm cứ một góc nhỏ, thân mình hơi hơi cong, giống tư thế của đứa trẻ trong bụng mẹ. Tôi từng nghe ở đâu đó không nhớ nữa có người nói tư thế ngủ như vậy là vì không có cảm giác an toàn.

Ông trời con cảm thấy cô đơn, xem chừng tôi không thể cũng không có cách nào tưởng tượng ra.

Trong lúc tôi đang nhàm chán phán đoán xem có nên dùng tóc của mình chọc cho Tô Duyệt Sinh thức dậy hay không thì điện thoại vang lên, Tô Duyệt Sinh vẫn còn buồn ngủ, mở to mắt chậm rãi nhìn tôi một cái, tôi thật ngoan ngoãn nhẹ chân nhẹ tay trèo qua người anh ta cầm lấy chiếc di động, đưa đến tận tay anh ta.

Hầu hạ đại gia thôi mà, dù sao cũng hầu hạ quen rồi.

Ai biết anh ta chỉ mới nghe một câu thôi, cả người đã ngồi bật dậy, ngược lại khiến tôi phát hoảng, anh ta vừa nghe điện thoại vừa xuống giường tìm quần áo, tôi còn đang không hiểu có chuyện gì quan trọng xảy ra, anh ta đã nghe điện thoại xong, sau đó vừa mặc quần áo vừa cầm lấy điện thoại cấp tốc gọi đến đại sảnh khách sạn, anh ta dùng tiếng anh nói thật nhanh với nhân viên khách sạn, tiếng anh của tôi rất tệ, bất chợt nghe hiểu được dăm câu, hình như là muốn gọi thuyền tới.

Tôi nghĩ nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, quả nhiên anh ta ngắt điện thoại, hơi hơi nhíu mày nói với tôi: “Mưa lớn quá, thuyền không qua đây được”.

Tôi không biết nên ứng đối thế nào, đành phải nói câu: “Anh đừng sốt ruột”.

Anh ta liếc mắt nhìn xung quanh màn mưa trắng xoá như sương bao phủ khắp ban công nói: “Thuỷ phi cơ có lẽ cũng không thể bay được”.

Lúc này tôi mới ý thức được có khả năng chúng tôi phải lập tức di chuyển, tôi vội vã nhảy dựng lên đi thu dọn hành lý, anh ta nhìn dáng vẻ bận rộn rối ren của tôi nói: “Không sao đâu, anh đi trước, em có thể ở lại hai ngày sau rồi về”.

Tôi nhất thời chán nản, để một mình tôi ở lại gian nhà nổi trên biển tại Maldives, đây là chuyện người có thể làm sao?

Nhưng không thể đắc tội ông chủ lớn, tôi chỉ có thể cười mỉa nói: “Một mình em ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, không bằng em cùng về với anh”.

“Anh không về nước”. Anh ta nói lời này xong, dường như nghĩ tới điều gì, lại thôi. Tôi làm người hiểu chuyện nói: “Mưa lớn như vậy, anh cũng đừng mạo hiểm, chờ bớt mưa chút rồi hãy đi. Anh cũng đừng lo lắng cho em, tự em có thể đổi lại vé máy bay”.

Trời mưa suốt một tiếng sau mới ngừng, khách sạn lập tức cho thuyền tới, tôi thật thức thời tiễn Tô Duyệt Sinh ra bến tàu, anh ta chỉ cầm theo vài món quần áo tùy thân, cũng là do tôi sắp xếp thu dọn cho anh ta.

Anh ta nhảy lên thuyền rồi quay lại nhìn tôi một cái, tôi đột nhiên phúc linh tâm trí, vươn người ra ôm lấy cổ anh ta, hôn nhẹ lên mặt, sau đó nhìn thẳng vào đáy mắt anh ta nói: “Thuận buồm xuôi gió!”

Hình ảnh tôi nhỏ bé phản chiếu trong mắt anh ta, giống như đám bọt nước nho nhỏ, càng giống như một hạt cát nhỏ, bé nhỏ không đáng kể.

Cũng không biết anh ta sẽ nhớ nụ hôn này trong bao lâu.

Chương 26

Vốn dĩ tôi còn trông cậy vào nơi tận cùng trời nước lãng mạn này, để anh ta có thể thật tình với tôi thêm một chút, tin tưởng tôi thật sự thích anh ta. Vậy mà, tôi mất nhiều công sức như thế, lại vẫn như cũ không có bao nhiêu hiệu quả.

Thuyền dần dần đi xa, tôi một mình nhỏ bé cô độc đứng trên bến tàu nhỏ, phía sau là gian nhà nổi trên biển cô độc u tịch, biển Ấn Độ Dương trải dài màu xanh như ngọc, ánh mặt trời sau cơn mưa chói chang, nước biển một màu lam xám ngắt, ngay tại đường chân trời xuất hiện một chiếc cầu vồng thật lớn nằm vắt ngang giữa bầu trời. Lúc này hẳn là tôi nói sai rồi, chuyến này anh ta quay về chỉ sợ gió to máy bay sẽ khó mà thuận lợi đáp xuống đất liền.

Tôi vội vã gọi điện thoại cho đại sảnh khách sạn, dùng vốn tiếng anh ít ỏi lắp bắp yêu cầu họ thay đổi giờ đăng ký vé máy bay, cuối cùng khách sạn đổi cho nhân viên phục vụ Ansel có thể nói tiếng Trung Quốc kia tới nghe điện thoại của tôi, tôi nhẹ nhàng thở ra, một năm một mười nói rõ yêu cầu của mình.

Sắc trời đã dần chuyển sang hoàng hôn, Ansel cùng nhóm đồng sự theo thuyền đem bữa tối đến cho tôi, bởi vì tôi đã đặt bữa tối thật trang trọng dành cho hai người, hai ba nhân viên phục vụ cùng nhau dọn bàn ăn trên sân, khăn trải bàn thật đẹp, thấp nển, bày biện dao nĩa cùng hoa tươi, tôi một mình cô độc ngồi ở một bên bàn, bọn họ lần lượt dọn thức ăn lên.

Đầu tiên là món canh cải, món chính là cá, loại rượu này là Tô Duyệt Sinh từng chọn trước đây, tôi cầm một ly lên uống, cảm giác vé u sầu như một loại mồi mịt trong biển lớn. Cuối cùng, món ngọt là nước đá bào, tôi ăn rất no, Ansel có lẽ ý thức được tôi không vui, cho nên sau khi đưa ly cafe lên liền làm một trò ảo thuật biến ra một cành hoa hồng đỏ, đó là loại hoa không được trồng trên đảo này, nó

được vận chuyển từ một đất nước xa lạ khác, vượt qua trùng dương đưa đến tận Maldives, sau lại từ Maldives chuyển đến đảo. Giá cả đắt đỏ đã không còn ý nghĩa gì nữa, điều đáng quý là nó đã nhẹ nhàng nở rộ ở nơi này.

Tôi vực dậy tinh thần mỉm cười: “Cảm ơn! Thật sự rất đẹp!”

Tôi đem hoa hồng cắm trên tóc mai, Ansel cùng đồng sự của anh ta đều vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng, Ansel hỏi tôi có muốn lên thuyền qua bờ cát bên kia sảnh khách sạn tản bộ hay không, tôi lắc đầu, cho anh ta rất nhiều tiền boa, nói: “Cảm ơn! Hôm nay tôi rất mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi sớm một chút”.

Mấy người Ansel lái thuyền rời đi, tôi nhìn ngọn đèn trên đầu thuyền dần dần đi xa, ý nghĩ mơ hồ mờ mịt, thật sự chỉ còn lại một mình tôi, ở nơi biển rộng mênh mông này.

Cô độc là một cái gì đó rất kỳ quái, tôi rõ ràng là một người ồn ào náo nhiệt, ở một địa phương như Trạc Hữu Liên cũng có thể bị tôi biến thành sinh động. Người người đều nói tôi cầm lên được, thả xuống được, là loại phụ nữ có trách nhiệm, nhưng bọn họ đâu biết, kỳ thực trong lòng tôi sợ sự cô độc. Sợ muốn chết, có chút lẩn tránh sợ mình không chiếm được, cho nên ngay từ đầu đã nghĩ không cần

Tôi ôm đầu gối ngồi trên sân, sóng nước đánh vào thang cuốn, một tiếng lại một tiếng, giống như khúc hát ru nhẹ nhàng trầm lắng. Ngọn đèn trên ban công chiếu sáng một vùng biển, trong suốt có thể nhìn thấy một vài con cá mặt quỷ bơi qua bơi lại, giống như con dơi thật lớn, hoặc như con bướm to cực đại, tôi nhìn nó bơi chậm rì rì, không tiếng động, sau lại có mấy con cá mập kéo đến, ngọn đèn cùng nước biển nhẹ nhàng giao hoà trong miệng chúng, nhìn qua cũng không đáng sợ lắm

Xung quanh mọi âm thanh đều an tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển hoà cùng tiếng gió, tôi như trở lại hồi còn nhỏ, khi đó trong thành thị không có máy điều hoà, mẹ ôm tôi ngồi ở đầu ngõ hóng mát, có thể

nhìn thấy sao trời sáng long lanh, một loại ánh sáng mờ ảo. Bà kể tôi nghe chuyện về Trâu Lang Chức Nữ, dùng cây quạt giúp tôi đuổi muỗi.

Chúng tôi là dân nghèo ở thành thị, nhưng dân nghèo cũng có vui vẻ của riêng mình, mua một trái dưa hấu thật to, sau khi trở về thì xẻ một nửa ra ăn, đây chính là món ăn vặt ngon nhất trong những ngày hè. Mẹ tôi phe phẩy cây quạt, cười tí mắt nhìn tôi ăn dưa hấu phun nhổ hạt dưa loạn xạ, bà nói: “Con gái phải lịch sự, đừng có ăn với vẻ mặt khoái chí đến vậy”.

Sau này tôi và bà học được cách dùng nĩa ăn dưa hấu, từng chút từng chút, cắn một ngậm nhỏ bỏ vào trong miệng, bây giờ không có dưa ăn, mà cả vị ngọt trong trí nhớ cũng chẳng còn.

Tôi chỉ có thể liều mạng dùng hồi ức còn lại giữ vững lập trường cho bản thân.

Tôi đang nghĩ đến lần sinh nhật cuối cùng vô cùng náo nhiệt của mẹ thì Tô Duyệt Sinh gọi điện thoại cho tôi.

Anh ta đang ở sân bay Maldives, xung quanh vô cùng ồn ào, đó là một sân bay rất nhỏ, gian phòng dành cho khách VIP cũng rất hẹp. Anh ta hỏi tôi: “Thế nào rồi?”

Giọng tôi thoải mái nói: “Vừa ăn xong một bữa đại tiệc dưới ánh nến, đáng tiếc anh không có ở đây”.

Anh ta trầm mặc một lát mới nói: “Xin lỗi”.

Tôi nói: “Đâu có gì, công việc quan trọng hơn. Máy giờ thì anh bay?”
Tôi thao thao bất tuyệt dặn dò anh ta một đống lớn chuyện, tý như lúc lên máy bay nhớ uống thuốc, tý như đừng mang mấy đôi vớ máy bay cung cấp tránh bị dị ứng, tôi có để một đôi vớ sạch trong túi nhỏ cho anh ta đem theo, mấy chuyện râu ria linh tinh đại loại thế....

Tôi không bảo anh ta sau khi xuống máy bay nhớ gọi điện báo bình an, không phải tôi cố ý tỏ vẻ như không quan tâm đến bình an của anh ta, mà đây là thái độ quen thuộc: sau khi anh ta xuống máy bay, người đã không còn thuộc về tôi. Cho dù chỉ vền vẹn là một phần nhỏ bé, cũng không dành cho tôi, hơn nữa tôi cũng không đủ tư cách mơ ước.

Buổi tối một mình tôi ngủ trên chiếc giường cỡ lớn, nghe tiếng sóng biển, nhìn chằm chằm lên đỉnh màn, cẩn thận suy nghĩ những chuyện xảy ra trong mấy năm nay, có lẽ đã đến lúc tôi nên buông tay.

Nhưng tôi gần như đã mất tất cả rồi, chỉ còn lại chút kiên trì, chẳng phải tôi đã biết rất rõ rồi sao?

Còn Trình Tử Lương nữa, nghĩ đến Trình Tử Lương, quả thực rất khó chịu.

Tôi và anh ta sớm đã không còn cơ hội nào nữa, nhưng thời điểm anh ta thực sự rời đi, tôi kỳ thực vẫn vô cùng khổ sở như trước đây.

Với tôi mối tình đã từng có được kia, có lẽ đã sớm mất từ lâu hồi còn trẻ dại. Giờ đây, tình yêu đó đối với tôi đã lột xác chỉ còn là một loại hoài niệm mà thôi. Giống như ve sầu mùa hè, sau khi lột xác bay đi chỉ còn lại một lớp da mỏng, tuy rằng trông sống động như thật, nhưng cũng là một bộ phận sớm đã bị vứt bỏ.

Một mình tôi trở lại Maldives, sau khi xuống máy bay chờ lấy hành lý, lại ngoài dự đoán gặp được Phùng Hiểu Lâm. Thần sắc cô ấy rất tốt, nhìn thấy tôi thì vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng, gọi tôi: “Chị Trâu! Ôi gặp được chị thật là khéo quá đi!”

Tôi sờ sờ mặt, nói: “Bị em gọi đến già luôn rồi, cứ gọi chị là Thất Xảo đi”.

Phùng Hiểu Lâm cười hì hì hỏi tôi: “Chị Trâu, chị từ đâu tới đây?”

Tôi ngược lại ngậy ngấn cả người, nào giờ chưa có ai gọi tôi chị Trâu, cô ấy lại gọi tôi như vậy, đặc biệt thân thiết, giống như tôi thật sự là chị em của tôi vậy, rồi sau đó, một câu nói lại càng làm tôi do dự, tôi mơ hồ nói cho qua: “Đi chơi mới về”.

“Em cũng vậy, vừa đi Australia, một người bạn của em đi lặn nước, em đi theo góp vui”. Phùng Hiểu Lâm dù sao cũng còn nhỏ tuổi, lú lú nói cho tôi nghe: “Vốn là chơi đùa rất vui vẻ, kết quả Triệu Vân có chút chuyện, một vài người bạn muốn đến Canada thăm hỏi anh ấy, còn lại mấy người cũng chẳng vui vẻ gì, nên tan nhóm trở về luôn”.

Nhờ thế tôi mới biết thì ra là Triệu Vân xảy ra chuyện, không tự chủ được hỏi: “Triệu Vân làm sao vậy?”

“Lúc trượt tuyết bị ngã gãy xương, nghe nói rất nghiêm trọng”. Phùng Hiểu Lâm có chút kinh ngạc: “Chị Trâu cũng quen biết Triệu Vân sao?”

Tôi gật gật đầu, vòng luẩn quẩn nhỏ như vậy, tới tới lui lui đều là mấy người đó. Phùng Hiểu Lâm hiểu ra, nói: “Triệu Vân là người tốt”.

Tôi cũng cảm thấy vậy.

Sau khi chia tay Phùng Hiểu Lâm ở sân bay, trên xe trở về nhà tôi đã nghĩ, có nên gọi điện cho Triệu Vân không, tôi nhìn nhìn đồng hồ, tính thời gian chênh lệch thì giờ này Canada hẳn là nửa đêm, vì thế từ bỏ.

Về đến nhà, hành lý cũng lười thu dọn, tắm rửa trước. Tắm được một nửa thì bất ngờ nhận được điện thoại của Tô Duyệt Sinh, tôi vốn không trông cậy việc anh ta xuống máy bay sẽ gọi điện cho tôi, cho nên vui mừng quá đỗi: “Anh đến nơi rồi?”

“Đến rồi”. Giọng Tô Duyệt Sinh khàn khàn, mệt mỏi sau chuyến bay dài ngay cả tôi cũng cảm thấy được, anh ta nhất định đang vô cùng

mệt mỏi, bất quá còn cố gắng gọi cho tôi một cuộc điện thoại, tôi quá thực rất khoái chí, đang nghĩ có nên hỏi có phải anh ta đang ở Canada thăm Triệu Vân hay không, anh ta đột nhiên hỏi tôi: “Lần trước em hát bài đó, tên bài hát là gì?”

Tôi sững sốt một chút, hát... Tôi hình như chưa từng hát trước mặt anh ta bao giờ mà?

Anh ta không kiên nhẫn nhắc nhở tôi: “Là cái lúc anh đang ngủ, em ở bên cạnh căn nhà, cuối cùng hát một bài...”

Tôi vắt hết óc cũng không nghĩ ra nổi bản thân đã làm nên chuyện gì mờ mờ ảo ảo như vậy.

Cuối cùng Tô Duyệt Sinh mới nhớ tới: “Trong bài hát có câu gì mà... A y a y, em hát rất nhiều lần...”

Anh ta vừa nói xong, tôi đã nhớ ra bài hát kia rồi, bài hát đó, tôi hát cả trăm cả ngàn lần luôn rồi, có khi là xã giao với khách, có đôi khi là giải buồn cho chính mình, nhưng bài hát đó kỳ thực là một khúc hát ru, trước đây mẹ tôi thường hát dỗ cho tôi ngủ, ai đó đã từng nói tuổi còn nhỏ là thời điểm rất tốt để học hát, vĩnh viễn sẽ không quên. Nhưng tôi thực sự không nhớ rõ, lúc nào thì mình ở trước mặt Tô Duyệt Sinh hát khúc ru này.

Tôi nhất thời cảm thấy lúng túng, có chút ngượng ngùng hỏi: “Bài hát đó... làm sao vậy?”

Tô Duyệt Sinh đột nhiên dừng một chút, nói: “Không có gì...” Giọng anh ta nhỏ lại: “Bây giờ em có thể hát một lần...”

“Hà?”

Hắn đột nhiên trở nên đúng lý hợp tình: “Bây giờ anh muốn nghe.”

Được rồi, ông chủ là đại gia, yêu cầu của anh ta dù là kỳ quái cũng phải thỏa mãn, huống chi chỉ là hát một bài. Tôi cẩn thận nhớ lại một chút, nhưng thật sự không nhớ bài hát đó ngữ điệu phát âm như thế

nào, đành phải cố gắng nhớ lại điệu năm đó mẹ đã hát, nhẹ nhàng hát vào trong điện thoại.

Điệu hát ru vô cùng mềm nhẹ uyển chuyển, tôi vốn dĩ đang hát trong điện thoại, cảm thấy rất rất không được tự nhiên, hát được hai câu, bên kia Tô Duyệt Sinh không có tiếng động gì, tôi ngược lại ngừng hát, nhớ tới lúc còn nhỏ, tôi nằm trên giường, mẹ tôi vừa dỗ tôi ngủ vừa hát bài này.

Ánh trăng oi ánh trăng đến đây ca hát, a y a y đã tới dòng sông rồi, trên sông không có gió tạo không được sóng, cá chép bơi lội ngược dòng... Hạt dẻ nở hoa kết thành hình tổ chim, hoa tiêu nở rất nhiều hoa, a y a y ăn hạt dẻ, giòn ngọt ngọt đến tận trong lòng.

Ở Đại Lương Sơn, bầu trời nhất định xanh thật là xanh, nơi đó có dãy núi hùng tráng, sông Trường Giang chảy. Cả đời mẹ không được trở về Lương Sơn, sông ngòi hùng mỹ đó có còn thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của bà không?

Người đàn ông kia dẫn mẹ mờ mịt ra khỏi Đại Lương Sơn, cuối cùng lại bỏ quên bà ở nơi ồn ào thế tục này, bà còn thương nhớ ông ta không?

Trên đời này, chỉ có tôi là còn nhớ đến bà. Nhớ rõ sinh mệnh không ngắn không dài của bà, nhớ rõ bà đã ở nơi này lăn lộn trong thời cuộc tối đen hỗn loạn, không thể trở lại làm một đóa Bạch Liên(1)

(1) Sen trắng.

Nhớ rõ khổ sở của bà, nhớ rõ nước mắt của bà, nhớ rõ nụ cười của bà.

Nhớ rõ lúc bà chết, đứa con gái duy nhất cũng không thể ở cạnh bên bà.

Chương 27

Tôi hát xong rồi, Tô Duyệt Sinh vẫn không nói gì, vì thế tôi lại hát từ đầu lần nữa, lần này tôi hát đặc biệt chậm, chờ tôi hát xong, trong điện thoại vẫn hoàn toàn im lặng, không biết qua bao lâu, tôi nghe giọng Tô Duyệt Sinh nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn”.

Anh ta rất ít khi khách sáo với tôi như vậy, khiến tôi vì được sủng mà trở nên kinh ngạc, vì thế hỏi: “Vừa xuống máy bay à? Đã ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, không có khẩu vị”. Giọng anh ta càng sâu càng trầm: “Lát nữa nói tiếp, anh muốn ngủ rồi”.

Tôi vội vã nói vâng, rồi nhanh chóng ngắt điện thoại.

Tôi vừa sấy tóc, vừa không yên lòng nghĩ đến Tô Duyệt Sinh, sao đột nhiên anh ta lại muốn nghe hát ru? Hồi anh ta còn nhỏ, có phải mẹ anh ta cũng từng hát ru, dỗ anh ta ngủ? Dường như chưa bao giờ nghe anh ta nhắc tới mẹ mình trước mặt tôi, tôi chỉ biết mẹ anh ta đã qua đời nhiều năm rồi. Tôi vẫn luôn suy đoán cảm tình giữa anh ta và mẹ nhất định rất tốt, bằng không cũng không đến mức gay gắt với Trình Tử Tuệ nhiều năm như vậy.

Người nhà họ Tô coi trọng sĩ diện biết bao, con riêng và mẹ kế ở thế nước lửa như vậy, quả thực là một loại thiên đại chê cười. Trình Tử Tuệ thì thôi đi, ngay cả Tô Duyệt Sinh ngoài mặt cũng không thêm kèm chế.

Anh ta ghét Trình Tử Tuệ, điều này tôi biết rất rõ.

Tôi theo dõi thật kỹ thời gian chênh lệch múi giờ, 10h00 sáng theo giờ Canada tôi gọi điện cho Triệu Vân, tình huống của anh ta xem ra không đến nỗi nào, bởi vì anh ta trực tiếp nghe điện thoại, vừa nghe tiếng tôi anh ta liền hỏi ngay: “Ngay cả em cũng biết rồi hả?”

“Phải! Phải! Em được nghe kể lại sự tích anh minh thần võ của ngài, té từ trên xe trượt tuyết xuống”.

Giọng điệu Triệu Vân không biết vì sao trở nên thoải mái hơn: “Hi, tay già chân già, cứ tưởng mình còn mạnh mẽ lắm chứ, ai dè không, xú nữa là đứt luôn cánh tay”.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, muốn ăn cái gì, em gửi hàng không trong nước sang tiếp tế cho anh”.

Triệu Vân nói: “Anh đang muốn nhờ đầu bếp nấu canh bí đao sò, em có thể tiếp tế cho anh được không?”

“Tiếp tế cái này em thực sự không làm được rồi...” Tôi tỏ vẻ khó xử: “Hay là, em gửi đầu bếp qua cho anh nhé?”

Triệu Vân cười rộ lên: “Đầu bếp thì thôi đi, nhìn ông ấy cả người toàn thịt... Còn chưa ăn đã thấy ngán. Ôi, hay là em tới đây đi, lần trước em nấu món thịt đông gì đó, anh ăn thấy rất ngon”.

Tôi đã từng làm món thịt đông, chính là thời điểm mừng năm mới, lúc đó nhất thời cao hứng nên nấu cho Tô Duyệt Sinh ăn, xưa nay anh ta không bao giờ ăn mấy món lai lịch bất minh này, thường thường chỉ nể tình ăn một đĩa rồi thôi, hôm đó vừa vặn Triệu Vân cũng có mặt, hẳn là lần đó Triệu Vân đã ăn qua món này rồi, không ngờ còn nhớ đến giờ. Tôi khó xử nói: “Thịt đông cũng không có cách nào gửi sang được”.

“Cho nên mới gọi em tới”. Triệu Vân nhàn tản nói: “Tô Duyệt Sinh cũng đến đây rồi, em không đến sao?”

Lúc này tôi mới có thể xác định Tô Duyệt Sinh thật sự đã đi Canada, tôi cười nói: “Anh ấy là anh ấy, em là em chứ. Hơn nữa, anh ấy đến thăm anh, không phải là đại diện chung luôn rồi sao?”

“Nói thế không logic chút nào, cậu ta là cậu ta, em là em, làm sao cậu ta có thể đại diện cho em được?”

Tôi cũng tự cảm thấy mình nói sai rồi, cho dù Triệu Vân là bạn già lâu năm đi nữa, thì Tô Duyệt Sinh và tôi cũng không thể nhập chung làm một mà nói được, tự đáy lòng tôi thở dài, giọng điệu vẫn cười cười: “Em cũng muốn đi lắm, nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị nữa, chúng ta thân thiết nhiều năm như vậy, anh té đến gãy chân mà em còn chưa đến thăm anh”. Tính tình công tử của Triệu Vân đột nhiên phát tác, ngay cả giọng điệu cũng mãnh liệt hơn lên: “Em không đến chúng ta tuyệt giao!”

Tôi vội vã bồi tội, ở trong điện thoại hết cỡ lại khuyên, đem tất cả kỹ năng moi ra dùng hết, Triệu Vân vẫn không buông miệng, nói: “Em mau đến đây đi, còn nữa, có mấy thứ này nọ vừa vặn em sang đây thì mang theo giúp anh luôn, lát nữa anh liệt kê danh sách đưa cho em. Nằm viện ở nước ngoài chính là chịu tội, miệng muốn lạt ra như chim luôn rồi nè”.

Tuy là lời thô tục, nhưng cũng là xuất xứ từ tác phẩm cổ điển nổi tiếng, công tử nói lời thô tục mà vẫn còn không quên khoe chữ, tôi chỉ buồn cười: “Hôm nay Tô Duyệt Sinh có đến thăm anh chưa?”

“Em mặc kệ nó! Em cũng đâu phải trẻ vị thành niên, ra cửa còn phải được người giám hộ phê chuẩn? Hơn nữa, em đến thăm là anh, dính dáng gì tới cậu ta”.

Triệu Vân một mực càn quấy, tôi liền cảm thấy buồn cười: “Vậy được, em sẽ nhanh chóng đặt vé máy bay đến thăm anh. Đỡ phải bị anh tuyệt giao với em”.

“Vậy mới đúng”. Triệu Vân vô cùng vui mừng nói: “Đến mau đi, không đến liền tuyệt giao!”

Tôi chưa từng đến Canada, đành phải lập tức nhờ người làm visa, lại nhận được bưu kiện do trợ lý của Triệu Vân chuyển tới, vị đại gia này thực sự liệt kê ra một danh sách đặc biệt dài, đủ loại vật dụng hàng ngày cùng đồ gia vị cái gì cũng có, muốn tôi mang sang Canada cho anh ta.

Tôi bận rộn mấy ngày, rốt cục lấy được visa chuẩn bị xuất phát, đêm cuối cùng trước khi đi, tôi nằm trên giường trong lòng nghĩ ngợi, sao mình lại dễ dàng đồng ý với Triệu Vân đến Canada, kỳ thực là vì tôi muốn gặp Tô Duyệt Sinh.

Anh ta ở Canada tâm tình không được tốt lắm, tuy anh ta chỉ gọi điện về có một lần, trong điện thoại cũng không nói thêm gì, nhưng tôi nghe ra được.

Người trưởng thành luôn có bản năng che dấu khổ sở rất tốt, nhưng không có nghĩa là không khó chịu, con nít có thể khóc rống một hơi, người thô tục như tôi còn có thể nâng cốc mua say, mà Tô Duyệt Sinh khổ sở đáng vẻ như thế nào tôi nghĩ không ra.

Có điều lúc anh ta muốn tôi hát bài hát ru, tôi biết là anh ta đang vô cùng vô cùng khổ sở.

Tôi hi vọng có thể gặp được anh ta, không, cho dù không thể đến gặp, chỉ ở gần hơn một chút thôi, hoặc là nghe được chút tin tức gì đó của anh ta ở chỗ Triệu Vân cũng được rồi. Bởi vì, tôi chỉ còn mỗi cách này là có thể làm.

Con người chỉ ở những thời điểm yếu đuối, mới có thể tin nhiệm người cạnh bên mình, đó là bản năng muốn từ họ nhận được hi vọng cùng giúp đỡ. Tôi hi vọng Tô Duyệt Sinh có thể tin nhiệm tôi.

Ngồi trên máy bay rồi tôi vẫn có chút bất an, Tô Duyệt Sinh không biết tôi đến Canada, lỡ đâu anh ta tức giận thì sao?

Bất quá anh ta ném tôi một mình ở Maldives, ít nhiều cũng có chút áy náy, chắc sẽ không vì tôi đến thăm Triệu Vân mà trở mặt với tôi đâu.

Canada đang là ngày đông giá rét, vừa ra khỏi sân bay, tiếp xúc với khí lạnh thấu xương khiến tôi run cả người. Triệu Vân phải trợ lý

riêng của mình đến sân bay đón tôi, tài xế chở chúng tôi đến thẳng bệnh viện.

Lúc ở trên máy bay tôi không ngủ được, say máy bay đến choáng váng ngay cả nước cũng uống không vô, lên xe tôi vẫn vậy choáng váng thôi rồi, đến bệnh viện bị hơi ấm nhất loạt tấn công, càng cảm thấy khó chịu, mấy người ở đây bật điều hoà quá cao đi.

Gặp được Triệu Vân, trông khí sắc của người bị thương như anh ta so ra còn tốt hơn tôi nhiều lắm. Anh ta liếc mắt đánh giá tôi một cái, hỏi tôi: “Đau đâu à?”

Tôi yếu ớt trả lời: “Say máy bay”.

“Nhìn dáng vẻ em thế này đủ sợ đấy”. Lời Triệu Vân tuy nghe khắc nghiệt, nhưng hành động thì rất quan tâm, lập tức chỉ huy người mau chóng đem chén chè đường tới cho tôi. Có điều lúc này tôi quá thực không uống nổi đồ ngọt, lại không thể đổi nghịch ý tốt của anh ta, cố gắng ép mình uống hai ngụm, ngụm đầu tiên vừa uống vào chỉ biết hồng rồi, che miệng đứng lên, rối loạn chạy vào toilet, lập tức nôn ra.

Cú nôn này thật sự là vét hết bao tử, quả thực so với say rượu còn khó chịu hơn, tôi ôm bồn cầu nôn đến trời đất mù mịt, gân xanh trên huyết thái dương nhảy dựng, gần như ngõng phịch xuống trong toilet.

Cửa toilet kẽ hở, ánh sáng từ bên ngoài tràn vào, tôi đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, cả người đều là mồ hôi lạnh, hai chân như nhũn ra, có một loại cảm giác không nói nên lời, như đang bị vây trong ác mộng, tứ chi lại không thể nhúc nhích. Cảm giác này vô cùng khó chịu, tôi dùng sức đứng lên, mở vòi nước, nước lạnh như băng tưới lên mặt giúp tôi dần dần trấn định lại, nhất định là do tôi say máy bay đến choáng váng đầu óc, mới có thể có cảm giác này, dường như đây vốn dĩ chỉ là chuyện bình thường.

Tôi hứng nước lạnh thêm một lúc nữa, mới mở vòi nước nóng ra, súc miệng rửa mặt, trấn tĩnh lại tinh thần.

Vừa ra khỏi toilet tôi liền nhìn thấy Triệu Vân đang nói chuyện với Tô Duyệt Sinh, điều khiến tôi kinh ngạc là biểu tình của hai người bọn họ vô cùng kỳ lạ, dường như có bất hoà, hai người kia làm bạn với nhau để có đến mười mấy năm hơn, tình bạn tốt quả thực chỉ kém chút là được chứng nhận kết hôn luôn rồi, thế nhưng còn có thể mở miệng cãi nhau?

Tôi biết bản thân sớm muộn gì cũng sẽ gặp Tô Duyệt Sinh, nhưng đâu ngờ sẽ tới sớm như vậy, vì thế thừa dịp anh ta còn chưa nhìn đến tôi, nhanh chóng liếc mắt nhìn anh ta nhiều thêm một cái. Không khí trong bệnh viện rất ấm, Tô Duyệt Sinh chỉ mặc một lớp áo, gương mặt hao gầy, xem chừng không nghỉ ngơi tốt, có vài phần tiêu tụy.

Vừa thấy tôi, anh ta và Triệu Vân cũng dừng nói chuyện với nhau. Triệu Vân còn đùa với tôi: “Thế nào, ngay cả nữ trang cũng cất đi, lại ngại son phấn làm vậy bản nhan sắc à?”

Tôi tuy không thường đọc sách, cũng biết điển tích này là nói về Quốc Phu Nhân, chẳng qua hiện giờ cả thể xác lẫn tinh thần tôi đều rất mệt mỏi, thật sự không có hơi sức đối ứng mấy lời đùa dí dỏm của anh ta. Tôi hơi lo lắng nhìn Tô Duyệt Sinh.

Triệu Vân nói: “Thất Xảo tới thăm tôi”.

Tô Duyệt Sinh và anh ta quen biết nhiều năm, bất kể thế nào trước mặt tôi cũng phải chừa mặt mũi cho Triệu Vân, nên hướng về phía tôi gật gật đầu xem như chào hỏi xong.

“Miệng vết thương của tôi đau, muốn ngủ một lát. Thất Xảo say máy bay, cũng nên về sớm nghỉ ngơi chút cho quen mùi giờ. Tôi có dặn trợ lý đặt phòng cho cô ấy rồi, vừa vặn cậu tiện đường đưa cô ấy đến khách sạn đi”. Triệu Vân vừa nói vừa nháy mắt với tôi. Tôi không hiểu vì sao Triệu Vân lại ra sức cho tôi và Tô Duyệt Sinh như vậy, nhưng trong lòng thì vô cùng cảm kích anh ta giúp tôi tìm lối

thoát, tôi nói: “Không sao đâu, anh nghỉ ngơi đi, tự em về khách sạn”.

“Hai người các người không già mồm cãi láo sẽ chết hả!” Triệu Vân bị thương nằm trên giường không thể động đậy, tính khí trở nên vô cùng khó chịu, trong nháy mắt liền trừng mắt lạnh lùng: “Tô Duyệt Sinh, việc của cậu tôi không nên nhúng tay vào, nhưng nếu cậu cứ mơ hồ không rõ ràng, tôi sẽ...”. Anh ta hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tô Duyệt Sinh, câu nói kể tiếp lại ngập ngừng không nói ra, Tô Duyệt Sinh cũng không đợi anh ta nói xong, túm lấy cánh tay tôi, rất rõ ràng lôi tôi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Duyệt Sinh ra khỏi phòng bệnh thì buông tay tôi ra, lập tức xoay người đi về phía trước, tôi cũng chỉ biết ngoan ngoãn đi theo, anh ta chân dài bước mau, tôi mang giày cao gót, phải chạy chậm chậm mới theo kịp. Ra khỏi bệnh viện, gió lạnh thổi thẳng vào cổ, tôi vội vàng quấn mình trong chiếc áo khoác ngoài, ngay chỗ băng tuyết ngập trời, Tô Duyệt Sinh đột nhiên xoay người lại, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi bị ánh mắt của anh ta làm cho đau đớn.

Ánh mắt giống như đao, hay khối băng lạnh lẽo dưới mái hiên, tôi không hình dung được, nhưng rất kỳ quái, tôi cuối cùng cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng trải qua trong giấc mộng.

Anh ta nói: “Trâu Thất Xảo, sao cô cứ như âm hồn không tan vậy?”

Tôi có chút lúng ta lúng túng, lúc ở Maldives, anh ta vẫn đối xử tốt với tôi, ở trong điện thoại, lại khó hiểu che giấu vẻ mệt mỏi, tôi mới liều lĩnh chạy đến bên cạnh anh ta. Tôi thật sự cho rằng, cho dù là hư tình giả ý, tình cảm mười năm, ít nhieu cũng sẽ khác đi. Không ngờ anh ta sẽ ghét cay ghét đắng tôi như thế.

Ghét cay ghét đắng nhìn thấy tôi ở nơi này.

Chương 28

Tôi há miệng thở dốc, rốt cục nói lời thật: “Em cho là... Em đã cho là anh muốn gặp em”.

“Cô cho là?” Khóe miệng anh ta có ý cười khinh miệt: “Cô cho là gì? Cô cho là tôi nhìn không ra chút kỹ xảo này của cô sao? Chúng ta đều đã đường ai nấy đi rồi, vì sao cô cứ cố gắng quẩn quít lấy tôi, cô nghĩ là tôi không biết cô đang tính toán gì ư? Tựa cô không thể đối phó với Trình Tử Tuệ, cô liền cảm thấy có thể lợi dụng tôi thêm lần nữa? Cô cho là mình có năng lực lớn như vậy, vẫn còn có thể khiến tôi bị cô sai khiến lợi dụng?”

Gió nổi lên thổi tan từng mảng tuyết, đánh lên người từng cái lạnh thấu xương, tôi biết Tô Duyệt Sinh hoàn toàn nhìn thấu tôi, còn tôi hoàn toàn không nghĩ tới anh ta sẽ ở nơi băng thiên tuyết địa, dị quốc tha hương này mà ngựa bài với tôi. Kỳ thực lời anh ta nói cũng không hoàn toàn đúng, khóe miệng tôi hơi giật giật, nhưng lại không có cách nào biện minh cho mình, càng không biết làm sao giải thích, bởi vì trong lòng tôi quả thật có chút toan tính, nhưng thời điểm anh ta không đồng ý cùng tôi diễn trò, quả tình tôi một chút toan tính gì cũng không có.

Trong lòng tôi giống như có một lỗ thủng, vừa lạnh vừa đau, mà dạ dày thì vô cùng khó chịu, suốt mười mấy giờ liền chưa uống miếng nước, mới rồi ở trong toilet tôi gần như đã nôn hết dịch vị trong dạ dày, tôi thật sự khó tiếp thu được, lại cảm thấy ghê tởm muốn nôn mửa, tôi che miệng, cố gắng đem vị mặn kia nuốt xuống.

Tô Duyệt Sinh ngạo lạnh nhìn tôi, coi như tôi lại đang diễn trò như bình thường, toàn thân tôi rét run, lúc này mới ý thức được bản thân đang run rẩy, anh ta ở trên cao nhìn xuống tôi, tựa như nhìn một con rắn, hay là một thứ gì đó, tóm lại khiến anh ta cảm thấy căm thù đến tận xương tủy.

Tôi liều mạng nở nụ cười: “Em đến nhầm rồi... Em sẽ trở về”.

“Ba ơi!”

Phía sau truyền đến giọng nói trong trẻo của trẻ con, tôi theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ, chính là đứa bé đi cùng Triệu Vân ở Trung tâm thương mại lần trước... Tiểu Xán đứng ngay chỗ bậc thang, mặc áo khoác dày, cánh tay đang băng bó, mắt chớp chớp, ánh mắt lạnh lạnh trong sáng tựa tuyết đặc trưng của đứa trẻ, nhìn vào đó khiến tôi không khỏi run lên, quả thực cả người giống như bị một viên tuyết to nện thẳng vào đỉnh đầu, bất giác lui về sau một bước.

Sắc mặt Tô Duyệt Sinh cũng không tốt lắm, anh ta dường như có chút lúng túng nhìn tôi một cái, sau đó bước từng bước về phía Tiểu Xán, bỗng nhiên lại dừng lại.

Tôi vốn đang không phản ứng kịp, lúc này đột nhiên hiểu ra. Cú sét mạnh tựa ngũ lôi oanh đỉnh, từng tiếng ong ong vang lên trong tai, nghẹn trong ngực, tiếng mạch máu nhảy lên phóng đại vô hạn trong đầu. Tôi cảm thấy tiếng thở khò khè của chính mình đang phát ra, sau một lúc lâu mới thở ra hơi, trong lỗ tai vẫn còn đang ong ong tác hưởng.

Tiểu Xán hồ nghi nhìn nhìn tôi, lại nhìn Tô Duyệt Sinh: “Ba, dì ấy là ai?”

Anh ta thế nhưng đã có con!

Cho dù là chính mắt thấy chính tai nghe, tôi vẫn không thể nào tin được!

Tôi không thể tin sao tự nhiên Tô Duyệt Sinh lại có nhiều thêm một đứa con!

Tôi cảm thấy não mình hẳn là hư mất rồi, bởi vì trong đầu tôi hiện tại chỉ có hỗn loạn, hoàn toàn không có cách nào suy xét, cũng không thể nào tưởng tượng nổi, tôi giống như bị sét đánh trúng 100 lần,

không! Là 1000 lần! Tôi ngơ ngác đứng đó, cái gì cũng không nói được, cảm giác lạnh cũng không còn thấy nữa, chỉ cảm thấy trời đất đều đang xoay tròn, tất cả trước mắt đều lúc ẩn lúc hiện, cả người tựa như đang ngồi trên thuyền, trọng tâm không vững. Dường như di chứng vụ tai nạn xe đang muốn phát tác. Cả người tôi phát run, nhìn đứa bé trước mắt, nó hiển nhiên là có thật, một sự sống, có động đậy, có thể nói chuyện. Đây rõ ràng không phải ảo giác, nơi này thực sự có một đứa nhỏ, gọi Tô Duyệt Sinh là 'Ba'.

Mặt tôi sưng đau, tôi nghĩ nhất định là toàn bộ máu trong người đều dồn hết lên đầu rồi, khẳng định là tôi sắp bị nghẽn mạch máu não rồi.

"Dì ấy là bạn của chú Triệu". Giọng Tô Duyệt Sinh lãnh đạm mà trấn định, tựa như dáng vẻ của anh ta bây giờ: "Con đã gặp qua dì ấy một lần rồi mà, quên sao?"

Ánh mắt Tiểu Xán dừng trên mặt tôi, nó dường như đang chăm chú nhìn tôi, sau đó rũ hàng mi dài xuống, 'À' một tiếng thật nhỏ gần như không thể nghe thấy.

"Bảo mẫu và y tá của con đâu?"

Tiểu Xán ngậm chặt môi không nói lời nào, lúc này tôi mới phát hiện nó và Tô Duyệt Sinh vô cùng giống nhau, nhất là thời điểm tức giận, quả thực giống nhau như đúc. Lúc ấy tôi hẳn là mù rồi nên mới cho rằng Tiểu Xán là con của Triệu Vân, việc Tô Duyệt Sinh có con riêng hoàn toàn khiến tôi chấn động, chuyện gì cũng không bằng loại chuyện như thế này khiến tôi cảm thấy không thể nào hình dung nổi, tôi ghen hòng nhìn trần trối, nửa lời cũng không thốt lên được, tựa như bị bùa chú, bình tĩnh đứng trong màn tuyết, trơ mắt nhìn Tô Duyệt Sinh nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Xán, đưa nó vào thẳng trong bệnh viện.

Cửa kính mở ra, Tiểu Xán còn quay đầu lại liếc nhìn tôi một cái, trong ánh mắt chỉ có cố nhìn thật kỹ, giống như đang suy đoán thân

phận của tôi.

Tôi thật sự không nên đến Canada, cứ tiếp tục làm đà điều vui đầu trong cát, như vậy thế giới này hẳn sẽ bình yên vô sự. Lúc ở Maldives, Tô Duyệt Sinh còn chừa cho tôi chút mặt mũi, đầu óc tôi choáng váng kiểu gì lại chạy đến Canada?

Tô Duyệt Sinh nhất định sẽ trở mặt với tôi, tôi đã biết chuyện không nên biết, lần này thực sự là chết như thế nào cũng không biết.

Tôi dần dần trở về khách sạn, vừa ngã xuống giường liền ngủ như chết. Xem chừng là rất mệt mỏi, tôi ngủ luôn mười mấy tiếng, mãi đến tận sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy, múi giờ bị lệch đã không còn là vấn đề. Tôi gọi phục vụ đưa com lên, cố gắng ép mình ăn vài thứ, sau đó gọi điện thoại đăng ký vé máy bay về nước.

Tôi không ngờ Tiểu Xán lại gọi điện thoại cho tôi, càng không hiểu làm sao nó tìm được số điện thoại của khách sạn, gọi tới phòng tôi, giọng tiếng Trung trong điện thoại của nó nghe rất lưu loát, âm giọng nho nhã lễ độ: “Chào dì Trâu, con muốn gặp dì nói chuyện một chút”.

Tôi cứng họng, Tô Duyệt Sinh hẳn là sẽ trở mặt với tôi rồi, tôi làm sao dám trêu chọc đến vị tiểu thiếu gia này, tôi vội vã nói: “Ngại quá Tiểu Xán, dì đã đăng ký vé máy bay, bây giờ phải lập tức ra sân bay”.

“Ba không biết con gọi điện thoại cho dì đâu”. Tiểu Xán nói những lời này, rất không tự nhiên ngập ngừng một chút, giọng rất nhẹ: “Dì à, con muốn ăn cháo gà xé sợi”.

Không biết vì sao trong lòng tôi mềm nhũn, nhưng lại nghĩ ngay đến thân phận của đứa nhỏ này, tôi nào có gan giao tiếp với vị tiểu thiếu gia này, Tô Duyệt Sinh không cho phép nên nhất định sẽ lột da tôi ra. Tôi nói: “Bảo mẫu của con hẳn sẽ lo được chuyện này, dì phải ngắt điện thoại đây”.

“Ba con bị bệnh, ông ấy phát sốt”. Giọng Tiểu Xán càng nhỏ thêm, lại cố ý cường điệu lặp lại một lần: “Ba chắc chắn không biết con gọi điện thoại đến đâu mà”.

Tận dưới đáy lòng tôi thở dài, thằng nhóc này tuy còn nhỏ tuổi, nhưng thật sự đúng nghĩa là người nhà Tô gia, tính tình bướng bỉnh. Tôi nói: “Ba con chắc chắn không vui khi dì nói chuyện với con đâu”.

“Con biết”. Giọng Tiểu Xán đề cao lên một chút, tuy còn nhỏ, nhưng giọng điệu hoàn toàn không cho phép hoài nghi: “Dì à, ba con bị bệnh, ông ấy cần người chăm sóc”.

“Sẽ có bác sĩ và y tá chăm sóc cho ông ấy”.

Tiểu Xán nghe tôi nói vậy, nó trầm mặc một lúc, tôi đang định ngắt điện thoại thì đột nhiên nó nói: “Dì Trâu, dì có thể đến gặp con không?”

Tôi trả lời theo bản năng: “Ba con không vui khi chúng ta gặp mặt đâu”.

“Dì Trâu, dì từng gặp mẹ con chưa?”

Cả người tôi lập tức chấn động, như bị kim châm đau, đánh chết tôi cũng không dám can dự tới mỗi ân oán của đôi cha con này, ngay cả điện thoại tôi cũng không nên nghe, tôi vội vã thanh minh cho chính mình: “Dì không biết mẹ con”.

Giọng Tiểu Xán thản nhiên, có một loại bình tĩnh vượt quá tuổi thực: “Con cũng đoán vậy, mẹ con qua đời quá sớm, bạn bè của ba đều không ai từng gặp được bà”.

Tôi cảm thấy cuộc nói chuyện này vô cùng quý dị, nhưng quý dị ở chỗ nào, thì lại không thể nói được.

“Con muốn ăn cháo gà xé sợi”. Tiểu Xán lại trở nên mềm mại, đúng giọng điệu của một đứa trẻ, mang theo ủy khuất đáng thương: “Cánh tay con đau lắm, bảo mẫu không cho y tá kê thuốc giảm đau cho con, con muốn ăn cháo gà xé sợi”.

Tôi ép buộc mình cứng rắn cự tuyệt nó: “Dì phải ra sân bay ngay lập tức”.

Tôi hoàn toàn không ngờ tới Tiểu Xán lại khóc lên trong điện thoại, tôi thật sự không có kinh nghiệm ứng phó với con nít, nó cứ thút thít ỉ ôi, cái loại khóc nức nở nghẹn ngào này, nghe qua thực khiến người ta vô cùng khó chịu. Nếu cứ tiếp tục làm cao, nói gì thì nó cũng chỉ là con nít. Tôi nhớ đến bản thân mình mới trước đây, tôi không có cha, đứa nhỏ này không có mẹ, có vẻ càng đáng thương hơn. Tôi tuy không có cha, nhưng dù sao vẫn còn có mẹ, kể ra cũng không quá thiệt thòi. So với đứa trẻ không mẹ như nó, rõ ràng không phải cứ cơm ngon áo ấm là có thể bù lại được.

Cuối cùng tôi vẫn là đưa ra quyết định sai lầm: “Nếu dì đưa cháo gà xé sợi tới cho chú Triệu ăn, con có thể đến chỗ chú ấy ăn không?”

Nó nghẹn ngào nói: “Cảm ơn dì”.

Mấy loại gia vị này nọ trong tờ danh sách Triệu Vân liệt kê ra, tôi đã mang theo đủ, lại gọi điện thoại cho trợ lý của Triệu Vân, nhờ anh ta đập tuyết vượt gió lái xe tới siêu thị của người Hoa mua thêm gạo, mượn một gian bếp của người bạn cho tôi dùng, tôi ở trong bếp nấu cháo xong thì để trợ lý đưa đến bệnh viện giao cho Triệu Vân.

Tôi mới không đại dốt tự mình đem cháo tới bệnh viện đâu.

Tâm cơ Tô Duyệt Sinh quá đáng sợ, anh ta thế nhưng che giấu một đứa con. Tôi ở bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy, ngay cả một tiếng gió cũng chưa từng nghe qua. Lần này tôi lại đánh vỡ bí mật của anh ta, anh ta nhất định sẽ vô cùng vô cùng căm hận tôi, lửa giận của anh ta có thể thiêu hủy tất cả mọi thứ, ba mươi sáu kế, chạy vẫn là thượng sách.

Buổi tối chỉ có một chuyến bay về nước, tôi đã chuẩn bị vé xong rồi. Thu gom hành lý lập tức ra sân bay.

Trên đường tuyết rất lớn, xe lại phải chạy cẩn thận tránh trơn trượt, khó khăn lắm mới đến được sân bay, mắt tôi như muốn dại đi vì bị gió tuyết làm ảnh hưởng, sân bay đóng cửa, chuyến bay của tôi bị hủy bỏ.

Tôi chỉ còn biết vòng vèo quay về khách sạn.

Trên đường đi tuyết rơi còn lớn hơn khi nãy, tài xế taxi là người Hoa, dùng tiếng Quảng Đông nói chuyện phiếm với tôi, tôi thì chỉ nói được một chút tiếng Quảng Đông thôi, ông ta nói với tôi đây là trận bão tuyết lớn nhất trong vòng mười năm trở lại đây, khuyên tôi mấy ngày nay đừng nên ra đường, cứ đợi trong khách sạn thì hơn.

Trời tối đường trơn, tuyết lại to, xe taxi vẫn phải chạy thật cẩn thận, rất lâu mới về tới khách sạn. Người giữ cửa giúp tôi mở cửa xách hành lý, tôi bước vào đại sảnh khách sạn rồi mới có thể nhẹ nhàng thở ra, không ngờ nhân viên lễ tân vẻ mặt đầy khó xử nói với tôi, các gian phòng đã đầy khách, hết phòng rồi.

Tôi nhất thời ngu luôn.

Bão tuyết quá lớn, một phần trong khu vực mất điện, giao thông bị ảnh hưởng nghiêm trọng, du khách ào ào tới lui, khách sạn kín người hết chỗ.

Tôi nhìn nhìn thời gian đã sắp nửa đêm rồi, không bao giờ ngờ tới sẽ có lúc tôi không còn chỗ để đi.

Tôi bất chấp tất cả gọi điện cho trợ lý của Triệu Vân, điện thoại tắt máy.

Tôi khẽ cắn môi, cùng lắm thì qua đêm trên sofa trong đại sảnh khách sạn thôi.

Tôi vừa mới ngồi xuống ghế sofa của khách sạn thì đột nhiên điện thoại lại vang lên, tôi nhìn nhìn di động, thế nhưng lại là dãy số của Tô Duyệt Sinh.

Chương 29

Anh ta nói: “Cô đang ở sân bay à?”

Tôi thành thật báo cáo: “Có bão tuyết, sân bay đóng cửa, chuyến bay hủy bỏ”.

“Tôi sẽ tới ngay”.

Anh ta nói xong liền ngắt điện thoại, tôi không biết làm thế nào anh ta biết tôi đang ở đâu, tôi ngồi đó chờ đợi không tới hai mươi phút đã thấy anh ta bước vào đại sảnh đi tới chỗ tôi.

Tiểu Xán từng nói Tô Duyệt Sinh bị bệnh đang phát sốt, tôi cũng thấy thần sắc anh ta có vẻ như đang bệnh, nhất là đôi mắt, gần như là dày đặc tơ máu, anh ta cũng không lãnh đạm như bình thường, mà là nắm lấy cổ tay tôi, gần như thô lỗ kéo tôi đứng lên: “Đi”.

Tôi bị anh ta nhét vào trong xe, khí lạnh theo cửa xe đóng lại mà tràn vào khiến tôi như bị đông lạnh run cầm cập.

Lòng bàn tay anh ta nóng rực, Tiểu Xán nói không sai, anh ta bị sốt.

Tôi có chút bất an, cài dây an toàn xong liền thu mình vào trong ghế ngồi, giống như làm vậy có thể tạo ra một tầng vỏ trứng mỏng manh, ngăn cách tất cả mọi sợ hãi.

Anh ta ngồi bên ghế điều khiển, không có khởi động xe, tôi còn đang hoang mang, anh ta đột nhiên xoay người lại, gio tay lập tức giáng cho tôi một bạt tai.

Tô Duyệt Sinh chưa bao giờ đánh người, lần này tôi bị đánh đến mờ hồ, đau đớn nóng rát tràn đến càng khiến tôi sợ hãi, tôi sững sốt hồi lâu, vẫn chưa ngẫm ra được xảy ra chuyện gì, chỉ biết theo bản năng che mặt, nhìn anh ta.

Trên mặt anh ta ửng hồng không bình thường, hô hấp dồn dập, thái dương nổi lên gân xanh, tôi chưa từng thấy Tô Duyệt Sinh như vậy bao giờ, anh ta dữ tợn như đang biến thành một người khác, một người hoàn toàn xa lạ tôi không hề quen biết.

Anh ta mất tiếng khàn giọng, mang theo phần nộ khiến người ta sợ hãi: “Trâu Thất Xảo, cô đừng có làm chuyện quá đáng!”

Tôi há miệng thở dốc, nói không ra lời.

Anh ta lại dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, vô cùng xa lạ, cũng vô cùng quen thuộc, tôi cảm thấy loại tình huống này dường như đã từng trải qua ở nơi nào đó, gió cuốn tới đập vào cửa kính xe, tôi có chút hoảng hốt, giống như đang ở trong mộng, tôi dùng sức lắc đầu một chút, nóng bỏng đau đớn trên mặt nhắc nhở tôi, đây không phải mộng, đây là sự thật.

Tôi cố gắng bình tĩnh giải thích: “Em biết mình không nên đến Canada, em đã tính lập tức rời đi ngay, nhưng chuyến bay bị hủy bỏ”.

Tô Duyệt Sinh cứ thế nhìn tôi, vẻ mặt đó tôi không biết phải nói thế nào, tóm lại là một loại biểu tình vô cùng cổ quái.

Tôi chỉ biết cố gắng giải thích: “Tuyệt ngừng lại em lập tức đi ngay, em thực sự không cố ý chạy tới quấy rối, em chỉ cảm thấy... trong điện thoại anh nghe có vẻ rất mệt mỏi, em chỉ muốn tới nhìn anh một chút...”

Tôi không thể nói hết câu, bởi vì Tô Duyệt Sinh đã khởi động xe, xe rít gào lao đi thật xa, đây là loại ô tô vượt địa hình nhất đẳng, nhưng tốc độ lái xe của Tô Duyệt Sinh quá nhanh, khiến tôi nhanh chóng cảm thấy kinh hãi, theo bản năng nắm chặt dây an toàn, trong tầm mắt đều là một mảnh tuyết trắng xóa, vô số bông tuyết từ trên cột đèn rơi thẳng xuống, giống như vô số bướm bướm, lóa mắt cái gì cũng không nhìn rõ, tôi không biết chúng tôi đang ở đâu, cũng

không biết xe chạy bao nhiêu lâu, tóm lại không đợi tôi phản ứng kịp, ‘Ầm’ một tiếng, toàn bộ thân xe nghiêng qua.

Không biết chúng tôi đụng phải cái gì, quán tính làm cho tôi bị dây an toàn kéo chặt thật đau, Tô Duyệt Sinh lại mở cửa xe, mở dây an toàn ra, kéo tôi xuống dưới, hai chúng tôi ngã vào trong tuyết, tôi đang muốn đứng lên, lại bị anh ta ấn vào đống tuyết, khối tuyết lạnh như băng bị xói tung lên, mặt tôi chôn vùi trong tuyết, gần như hít thở không thông.

Anh ta ấn người tôi trong tuyết, gần từng chữ một: “Cách xa con tôi ra một chút!”

Tôi sợ tới mức cả người phát run, khắp người gần như bị tuyết chôn lấp, anh ta cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, đứng lên cố gắng mở cửa xe, không quá hai bước liền bị trượt ngã, nhưng rất nhanh lại đứng lên, mở cửa xe.

Tôi tro mắt nhìn anh ta lái xe rời đi.

Tôi bị vứt bỏ trong cánh đồng tuyết, bốn phía không có nhà cửa, cũng không có ngọn đèn, gió cuốn bông tuyết thổi tung lên người tôi, tôi vừa lạnh vừa sợ. Điện thoại của tôi để trong túi xách, mà túi xách thì ở trên xe anh ta rồi.

Tôi sốt ruột thiếu chút nữa khóc lên, dự báo thời tiết nói tuyết sẽ đổ lớn suốt đêm, nhiệt độ không khí -20 độ, nhiều nhất nửa giờ thôi, tôi sẽ bị đông cứng ở nơi này.

Tôi không muốn đắc tội với Tô Duyệt Sinh, bởi vì hiểu rõ đắc tội với anh ta sẽ chịu không nổi. Nhưng cũng không nghĩ tới anh ta sẽ hận tôi đến mức muốn giết chết tôi.

Tôi lau lau lệ nóng trên mặt, nhanh chóng cuộn chặt quần áo quấn quanh người, cố gắng nhận biết phương hướng, tôi nghĩ hẳn phải đi về phía bên kia cánh đồng thì mới có thể đến được thành phố kêu cứu?

Tôi liều mạng di chuyển đôi chân sắp đông cứng, tuyết lớn, gió càng lớn, trên người tôi chỉ có chiếc áo bành tô mỏng manh hiển nhiên không thể chống đỡ được với cái lạnh rét buốt như vậy, tôi văng qua ngã lại trong đống tuyết vô số lần, mỗi lần đứng lên đều cảm thấy bản thân sắp bị đông chết, nhưng tôi không thể chết ở nơi này.

Tôi dùng cả lăn lê bò cũng không biết mình đã đi được bao xa, càng không biết bản thân đang đi có đúng hướng hay không, cuối cùng tuyệt vọng, sau một lần ngã quỵ nữa, tôi ngay cả đứng lên cũng không còn sức lực.

Bông tuyết mềm nhẹ vây quanh tôi, kỳ thực, tuyết rất ấm áp, tôi không muốn xa rời vùi mặt vào trong tuyết, lạnh quá, nếu vùi sâu thêm chút nữa, có phải sẽ ấm áp hơn không?

Tôi mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lại cảm thấy như có người đang tát mạnh vào mặt tôi, ánh đèn làm chói mắt, tôi thật sự lười mở to mắt ra, nhưng người kia nhất quyết không tha, vẫn dùng sức bóp chặt miệng tôi, đau đến mức nước mắt muốn chảy ra, bị gió thổi tới, lập tức đông cứng trên mặt.

Tôi được bế vào trong xe, một khối tuyết lớn dính trên mặt, không khí ấm áp dần dần phủ lên mặt tôi, rốt cục tôi có thể mở to mắt, nhìn thấy Tô Duyệt Sinh, ánh mắt anh ta vẫn đỏ như vậy, tất cả đều là to máu, anh ta ném nắm tuyết ra ngoài cửa sổ xe, sau đó, dùng ngón tay run run, sờ sờ nghe mạch đập trên cổ tôi.

Khóe miệng tôi giật giật, rốt cục có thể nói chuyện: “Em... em...”

Tôi cảm thấy trên mặt tôi có gì đó nóng nóng, tôi nghĩ không ra là cái gì rơi trên mặt tôi, Tô Duyệt Sinh nhanh chóng xoay mặt đi chỗ khác.

Tứ chi tôi chết lạng, đầu óc bởi vì khí lạnh xâm chiếm mà đặc biệt choáng váng, đầu lưỡi cứng ngắc, tôi cố gắng nói thật rõ: “Có máy bay, em sẽ đi”.

Tôi được anh ta ôm vào đây, nhưng cũng chẳng còn chút sức lực nào, tôi không biết anh ta đang nhìn gì, có vẻ như anh ta đang rất cẩn thận nhìn vào mắt tôi, mi tâm có vết nhăn nhọt nhọt, đây gần như là chuyện tôi không cách nào hình dung được, tôi nghĩ anh ta hẳn phải rất tức giận mới có thể làm nên chuyện này, ném tôi vào trong đồng tuyết.

Tôi đã biết điều đại kỵ của anh ta, lần này tôi phạm phải đại sai lầm rồi.

Tôi nói: “Sau này, em sẽ không làm phiền anh nữa”.

Trong mắt anh ta có tầng hơi nước mỏng manh, tôi bị đông lạnh trong gió tuyết lâu lắm, suy nghĩ có chút chậm chạp, cho nên ánh mắt vẫn không chuyển mà cứ nhìn vào anh ta, trên thực tế tôi đều đang cố sức chuyển động mắt, tôi kinh ngạc nhìn nước mắt chảy xuống từ trên mặt anh ta, Tô Duyệt Sinh khóc ư, đây là điều tôi không thể nào tưởng tượng nổi.

Hai giọt nước mắt kia chảy xuống từ trên mặt anh ta, chảy thẳng đến cằm, rồi trong thoáng chốc đã không thấy tăm hơi. Trong vẻ mặt mang một loại biểu tình bi thương mà tôi không thể nói nên lời, tôi cho tới bây giờ thật không thể tưởng tượng được trên mặt Tô Duyệt Sinh lại có thể xuất hiện biểu tình như vậy.

Anh ta thì thào dường như đang mê sảng tự nói với chính mình: “Trước kia em cũng từng nói vậy, em đã nói sẽ không đến làm phiền anh. Nhưng em không làm được”.

Tôi khiếp đảm nhìn anh ta.

Không biết trải qua bao lâu, ngón tay đông cứng rốt cục có thể nhúc nhích, lúc này tôi mới phát hiện anh ta vẫn đang ôm tôi như cũ, giống như đang ôm một đứa con nít. Tôi vô cùng bất an, nhẹ nhàng dùng ngón tay trở lượt qua mu bàn tay anh ta.

Anh ta giống như bị điện giật, lập tức buông tay ra, làm tôi thiếu chút nữa té xuống ghế ngồi.

Anh ta không thèm nhìn tôi, lại qua một lúc lâu sau, giọng điệu mới bình tĩnh nói: “Tôi đưa cô về khách sạn”.

Tôi không nói cho anh ta biết khách sạn không có phòng, cũng không biết sân bay còn đóng cửa nhiều hay ít ngày. Tôi sẽ tự sinh tự diệt, chẳng thà mỗi ngày ngồi trong đại sảnh khách sạn chờ có chuyến bay về nước, cũng không muốn cầu xin sự giúp đỡ của anh ta.

Một bạt tai kia đánh lên khiến mặt tôi sưng tấy, tôi tuy rằng không biết xấu hổ, nhưng trong lòng ít nhất cũng còn chút giới hạn.

Đến cửa khách sạn, vừa cho xe dừng lại, anh ta đột nhiên hiểu ra: “Nửa đêm cô ngồi ở đại sảnh, có phải khách sạn đã đầy phòng rồi không?”

Tôi cười gượng: “Không phải, em muốn ngồi ở dưới một chút thôi”.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, khởi động xe lần nữa.

Tôi được đưa đến một dãy biệt thự ở vùng ngoại thành, các nhà hàng xóm cách nhau rất xa, gần như hoàn toàn không thể nhìn tới các nhà khác, nơi nơi đều là cây to thân lớn. Tầng cây đọng đầy tuyết, nửa đêm càng lộ vẻ yên tĩnh.

Trong phòng im ắng, không có một ai. Tô Duyệt Sinh mở đèn, ánh đèn sáng tỏ ấm áp, tôi hoảng hốt gần như có cảm giác mình vừa sống sót trở về với nhân gian sau một vụ tai nạn. Trong phòng hơi ấm thật đầy, tuyết trên người đã sớm tan đi, quần áo ẩm ướt, lúc này mới cảm thấy lạnh.

Tô Duyệt Sinh không để ý tới tôi, trái lại tự mình đi rót hai ly rượu, rượu càng mạnh càng ấm áp, tôi ôm ly rượu uống một ngụm, hơi cồn nóng bừng bừng theo thực quản chạy thẳng vào trong bụng,

nước a xít chạy thẳng vào bụng khiến tôi ghê tởm, vội vàng hỏi toilet, vừa xông vào liền nôn ra.

Tôi nôn đến mặt xanh mặt vàng cũng ra, tối nay xảy ra quá nhiều chuyện giống như cơn ác mộng, đến bây giờ tôi vẫn chưa thể khẳng định được bản thân đã tỉnh táo hay chưa. Tôi cố gắng làm sạch sẽ chính mình, vừa nhắc đầu, thì thấy Tô Duyệt Sinh trong kính.

Anh ta đứng ở một chỗ không xa, có chút nghi ngờ phán đoán nhìn tôi.

Tôi cầm khăn tay lên lau khô bọt nước ở khóe miệng.

Anh ta đột nhiên hỏi tôi: “Không phải cô có thai rồi chứ?”

Tôi thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, trên mặt sưng đau càng khiến tôi khó chịu, tôi nói: “Không có, ngày hôm qua là say máu bay, hôm nay bụng lại bị lạnh.”

Không biết vì sao, tôi cảm thấy ánh mắt anh ta rất lạnh, giống như nếu thật sự tôi mang thai, liền xem như đây là tội ác tày trời.

Tôi nói: “Anh yên tâm, em không ngu xuẩn vậy đâu, hơn nữa sao em lại muốn sinh con cho anh chứ, mang thai lại chẳng uy hiếp gì được anh. Em biết tính anh, nếu anh không muốn có con, phụ nữ khắp thiên hạ này đều không ai dám lên sinh”.

Giọng điệu anh ta vô cùng mỉa mai cười lạnh một tiếng: “Đúng đó”.

Tôi ngậm miệng, biết bản thân đã nói sai rồi, không lẽ Tiểu Xán là do cô gái nào đó lên lút sinh ra. Lỡ như đây là sự thật, vậy lần này còn không phải là tôi đánh vào mặt anh ta ư?

Nhất định là tôi bị vùi trong tuyết lạnh lâu lắm lắm, bị đông đến choáng váng mất rồi.

Tô Duyệt Sinh ném tấm thảm giường cho tôi, đi thẳng lên lầu ngủ.

May mắn sofa trong phòng khách ở ngay cạnh lò sưởi, vô cùng ấm áp.

Rốt cuộc tôi không ngủ được. Trằn trọc đến hừng đông, mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, lại thấy mình giống như đang nằm mơ, trong mơ xảy ra rất nhiều chuyện, khiến tôi vô cùng vô cùng đau lòng, cái loại khổ sở này không cách nào để hình dung, ngay cả tôi muốn khóc cũng khóc không được.

Tôi từ trong ác mộng giã dũa tỉnh lại, không ngờ vừa tỉnh, liền thấy một đôi mắt to đen đang nhìn trừng trừng ngay cạnh bên.

Tôi giật mình, gần như cho là mình lại đang nằm mơ, không ngờ phản ứng của Tiểu Xán so với tôi còn kịch liệt hơn, nó bỗng chốc nhảy ra thật xa, có lẽ vì động tác quá mạnh làm động đến miệng vết thương của thằng bé, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau mà nhăn lại.

Phiên ngoại nhỏ

Xin chào các bạn xem đài, mọi người đều biết, trong thời gian vừa qua, khu vực Bắc Mỹ gặp phải đợt khí lạnh “Polar Vortex” hiếm thấy, rất nhiều nơi bị ảnh hưởng bởi cơn rét lạnh nhất trong vòng 20 năm trở lại đây. Tuyết lớn, băng khối... Có nơi nhiệt độ xuống tới mức -30 đến -50 độ. Trong tình huống thời tiết cực hạn này, chúng tôi may mắn được phỏng vấn hai bạn nhỏ đang sinh sống tại Bắc Mỹ.

Bây giờ hãy để các em cùng chào hỏi mọi người nhé, đầu tiên là bạn nhỏ Đinh Đinh.

Đinh Đinh: “Chào mọi người, con là Đỗ Đinh Đinh, mẹ thường gọi con là Đinh Đinh. Con sinh năm 2009, năm nay năm tuổi, con và mẹ đang ở tại Boston. Năm nay trời vô cùng rét lạnh, suốt mấy ngày trên đường phố đều là tuyết, mẹ không thể quét tuyết mở đường cho xe chạy được, cũng không có cách nào mời được người quét tuyết đến đây. Mẹ nói, nếu không thể quét dọn tuyết sạch sẽ kịp thời, sẽ bị phạt tiền. Nhưng bà không cần lo lắng, con cũng không lo lắng, một hôm con thức dậy, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, tuyết trên đường đều được xúc đi hết rồi. Xem đi, nhà chúng con nhất định là có một ông thần đèn, mỗi khi gặp phải khó khăn, thậm chí không cần đi lau đèn thần, thần đèn sẽ xuất hiện. Aladdin không gì không làm được, luôn có thể giúp chúng ta giải quyết hết thảy mọi phiền não”.

“Kỹ thuật lái xe của mẹ rất bình thường, thời điểm tuyết rơi nhiều thiếu chút nữa con và mẹ không được ăn rồi, bất quá Aladdin sẽ lái xe ô tô đưa đồ ăn đến, có đôi khi chú ấy cũng sẽ ở trong phòng đợi một lát, bởi vì giày của chú ấy bị ướt hết. Mẹ thay cho chú ấy một đôi giày đỏ, con sẽ ở trong phòng khách cùng nói chuyện với chú ấy. Ai bảo trong nhà không có đàn ông chứ, con tuy còn nhỏ tuổi, cũng có thể ra mặt tiếp đón chú ấy thật tốt”.

“Bất quá mẹ chưa bao giờ giữ chú ấy lại nhà ăn cơm, bởi vì mẹ nấu cơm rất khó ăn. Có một lần con đói bụng, rất rất muốn ăn sủi cỏ, Aladdin liền vào bếp làm mì sủi cỏ cho con, nhưng chú ấy vừa mới nhào bột xong, mẹ liền gây gỗ với chú ấy. Cũng không phải âm ỉ, chẳng qua là cho chú ấy xem sắc mặt thôi, Aladdin tuy không tức giận, nhưng cũng xụ mặt xuống”.

“Ôi chao, hôm đó con chưa ăn được hai cái sủi cỏ nữa, hai vị đại nhân kia chẳng lẽ không biết bọn họ như vật rất ảnh hưởng đến con thèm ăn của con hay sao? Lại nói tuyệt lớn như vậy, Aladdin chạy tới nấu sủi cỏ cho con, rất không dễ dàng nha! Chú còn chạy đến siêu thị người Hoa ở xa thật xa mua măng mùa đông, bởi vì con muốn ăn nhân bánh làm bằng thịt heo măng mùa đông. Mẹ con còn chưa tốt với con như vậy nữa là, nhưng mẹ không nhìn ra được chú ấy tốt với con”.

“Dù sao mùa đông này con rất buồn bực, mặc dù không khí có chút lạnh, tuy là ăn được sủi cỏ nhân thịt heo măng mùa đông. Tuy rằng Aladdin làm cho con một đôi người tuyết trong sân. Nhưng con vẫn rất buồn bực. Bất quá mẹ kể đã giới thiệu cho con quen một người bạn mới, tên là Tiểu Xán, sau đây Tiểu Xán sẽ kể lại chuyện khí lạnh tràn đến nơi cậu ấy ở ngày trước nhé”.

“Chào mọi người, con tên Tiểu Xán, con lớn hơn Đinh Đinh ba tuổi, năm nay con tám tuổi. Là mẹ kể giới thiệu cho con làm quen với Đinh Đinh. Bà nói như vậy rất tốt, đồng bệnh tương liên. Cái gì mà đồng bệnh tương liên, Đinh Đinh rõ ràng có ba có mẹ! Con ở tại Canada, từ chỗ Đinh Đinh đi xa hơn về phía Bắc một chút, mẹ kể chưa nói cho con biết cụ thể là nơi nào, nhưng chắc là cách cực Bắc không xa lắm đâu, bởi vì bà muốn để cho ba mẹ con được nhìn thấy Cực Quang(1)”.

(1) Cực Quang: hiện tượng sinh học xảy ra ở vùng vĩ độ cao, càng lên cao không khí càng loãng.

“Ba con tên Tô Duyệt Sinh, ba không thể thường xuyên ở bên cạnh con, con và bảo mẫu ở tại Canada, thỉnh thoảng ông sẽ đến thăm con. Mẹ con là ai? Con làm sao mà biết, ba chưa nói cho con biết. Bất quá con đoán ra được một chút, dù sao trận bão tuyết này đến rất đúng lúc, vì nhờ có nó, ba con, dì Trâu người mẹ hư hư thực thực của con, và con nữa, ba người chúng con đều bị nhốt trong phòng”.

“Bất quá mẹ kể quá lười, phần tiếp theo của chúng con bà còn chưa viết, bà nói đã sửa ba lần rồi, xóa đi hết mấy vạn chữ, bà muốn nghỉ ngơi một thời gian, rồi lại Nhất Cổ Tác Khí(1) tiếp tục ngược cho xong. Hừ, chúng con đã nghỉ ngơi ba lần rồi, đến bây giờ Tam Cổ Tác Khí còn chưa thấy đâu, hơn nữa gần đây bà còn mê phim Hàn, ham mê nam đại minh tinh chân dài, bài này càng viết càng chậm. Thật là háo sắc quá mức, ba con chẳng lẽ không đủ đẹp trai? Đừng nghe lời bà nói ba con cười rộ lên miệng sẽ xé, đến WilliamClark Gable cười rộ lên miệng còn không xé được...”

(1) Nhất Cổ Tác Khí: phấn khởi dâng trào. Chỗ này mẹ kể chơi chữ Nhất – Tam nên mình để nguyên văn luôn.

“Ôi lâu, con cũng biết rất lâu, chán nản mà nói, gặp phải mẹ kể như vậy, con cũng không còn cách nào...”

Chương 30

Tôi vội vã đứng lên đỡ nó: “Sao vậy?”

Nó nước mắt lưng tròng nhìn tôi: “Cánh tay đau”.

Tôi đỡ nó ngồi lên sofa, lúc này mới nhớ tới: “Không phải con đang ở bệnh viện sao?”

“Sao dì lại ở nhà con?” Tiểu thiếu gia càng đúng lý hợp tình: “Ba con đâu?”

Tôi không thể nói với nó ngày hôm qua ba con thiếu chút nữa khiến dì chết cồng đấy, bởi vì ông ta không vui khi ta tiếp xúc với con.

Cho nên tôi chỉ im lặng, nhanh chóng đi gọi điện thoại cho sân bay, hỏi thăm chuyến bay.

Tiểu Xán vô cùng buồn bã nhìn tôi gọi điện thoại, sân bay vẫn đang trong tình trạng đóng cửa như cũ, bão tuyết một chút cũng không giảm bớt, tôi vẫn chưa đi được.

Tôi vò vò tóc, có chút rầu rĩ, cuối cùng vẫn quyết định hỏi Tiểu Xán: “Sao con không ở trong bệnh viện?”

“Tuyết lớn quá, khu bên đó mất điện, bệnh viện muốn sơ tán nên con về nhà. Chú Triệu cũng về nhà rồi”.

“Bảo mẫu của con đâu?”

“Bà ấy ở trong bếp”. Cả khuôn mặt Tiểu Xán suy sụp xuống: “Con không thích cơm bà ấy nấu”.

Vì món cháo gà xé sợi mà tôi thiếu chút mất mạng, đương nhiên giờ phải cách tiểu thiếu gia này ra càng xa càng tốt, tôi đứng lên tìm áo khoác của mình: “Dì phải đi đây”.

“Dì đi đâu vậy?”

“Ba con mà bắt gặp dì nói chuyện với con thì thế nào cũng lột da dì ra”. Tôi nhìn nhìn tuyết bên ngoài, roi ghê gớm thật, tình hình này không biết có gọi taxi được không đây: “Dì đi đây”.

Tiểu Xán nắm lấy góc áo tôi, gần như là cầu xin: “Dì à, dì đừng đi, ba con về con sẽ nói với ông ấy, dì đừng đi mà”.

Tôi sững sờ một chút, nhìn đôi mắt lộ ra chút hơi nước của nó, không khỏi cảm thấy... đáng thương? Tôi nói không được đây là cảm giác gì, người của Tô gia chưa bao giờ khiến người khác thấy mình đáng thương, bọn họ luôn luôn kiên cường, đừng nói gì thằng bé tuổi còn nhỏ này, mới đầu cho tôi ấn tượng mạnh mẽ chính là giọng nói. Không biết vì sao, lúc này hai mắt nó ướt đầm lưng trông nhìn tôi, quả thực khiến tôi không cách nào cự tuyệt.

Tôi nói: “Vậy con đừng nói chuyện với dì nhé, con lên lầu đi, được không?”

Tiểu Xán lại liếc mắt nhìn tôi, đôi mắt to tràn đầy nước mắt, dường như sắp khóc đến nơi, nó hỏi: “Vậy dì sẽ không lên lầu rời đi chứ?”

Tôi cứng rắn hạ quyết tâm lừa nó: “Không đâu”.

Nó hờn hờ đi lên lầu, tôi bắt đầu cầm lấy di động, kiểm tra quyền trang vàng tìm công ty cho thuê xe. Tốt nhất là rời đi trước khi Tô Duyệt Sinh trở lại, đỡ phải để anh ta nhìn thấy tôi và tiểu thiếu gia cùng ở chung một nơi mà giận dữ.

Tôi lặng lẽ gọi điện đến công ty cho thuê xe, dùng vốn tiếng anh lắp ba lắp bắp của mình mô tả vị trí của tôi, bọn họ nói khoảng 40' nữa sẽ điều xe đến.

Tôi quay lại phòng khách mới phát hiện Tiểu Xán đang ngồi chồm hổm trên hành lang lầu hai, thông qua lan can nhìn tôi. Tôi chỉ biết giả vờ như không có chuyện gì, chạy vào phòng tắm tắm rửa.

Chờ đến lúc tôi từ phòng tắm trở ra, Tiểu Xán vẫn như cũ ngồi chồm hổm chỗ hành lang lầu hai, tôi không khỏi lo âu, không biết Tô

Duyệt Sinh đi đâu mất rồi, anh ta trở về mà nhìn thấy cảnh tượng này, liệu có tức giận nữa không đây.

May mắn đúng lúc này thì bảo mẫu đem đồ ăn ra, lên lầu hết đồ lại khuyen, dẫn Tiểu Xán đi ăn cơm.

Tôi kiểm tra thời gian, đoán chừng taxi sắp đến rồi, tôi cầm túi xách khoác áo bành tô vào, lặng lẽ không một tiếng động đi ra cửa.

Tôi ở trước cửa đợi một lát thì taxi đến, tay vừa mới chạm vào cửa xe, đột nhiên nghe tiếng động ở phía sau. Tôi nhìn lại, thì ra Tiểu Xán cuối cùng cũng phát hiện được hành động của tôi, nó ngay cả áo khoác cũng không mặc, vội vội vàng vàng ra mở cửa, xuyên qua sân chạy thẳng về phía tôi.

Tôi vội vã mở cửa leo lên xe. Tiểu Xán vấp té trong sân, nhất định là té rất đau, bởi vì nó gào khóc, cách lớp cửa kính xe mà tôi còn nghe tiếng gào khóc của nó, bảo mẫu từ trong phòng đuổi theo đến, ôm lấy nó phui phui tuyết trên người, tôi giục tài xế nhanh chóng chạy đi.

Tiểu Xán còn đang dẫy dựa trong lòng bảo mẫu, một cánh tay của nó không thể nhúc nhích, có vẻ rất gầy yếu, tôi ở sau lớp kính vẫn có thể nhìn thấy cái trán nho nhỏ của nó, bởi vì tức giận cố gắng dùng sức mà nổi cả gân xanh. Đột nhiên trong lòng rất khó chịu, loại khổ sở này không cách nào hình dung được, tôi cảm thấy bản thân như bị trúng tà vậy. Hoặc là do phản ứng của lần bị thương phát tác, tóm lại cả người đều không thoải mái.

Xe vào đến thành phố, tôi vẫn còn mơ màng sững sờ.

Tôi trở lại khách sạn lấy hành lý, sau đó cố gắng tìm một khách sạn chưa đầy phòng, trong thành phố có nhiều nơi bị mất điện, vài khách sạn có trang bị máy phát điện, nhiều người dân ở những khu bị mất điện cũng vào khách sạn trú ngụ, quả thực lúc này một phòng cũng khó kiếm.

Lúc tôi tìm đến khách sạn thứ mười mấy cũng đã đầy ngập khách thì Tô Duyệt Sinh gọi điện cho tôi.

Anh ta hỏi tôi: “Cô đang ở đâu?”

Tôi nói: “Chưa có chuyến bay em không đi được, nên vẫn đang tìm khách sạn”.

Không biết sao tôi cảm thấy vô cùng chột dạ.

Nhưng bão tuyết vẫn còn đang tiếp tục, tôi thật sự không đi được.

Anh ta nói: “Tôi tới đón cô, chúng ta nói chuyện đi”.

Đêm qua anh ta cũng làm thế, tôi không biết giữa chúng tôi còn gì để nói. Tôi vốn là chim sợ cành cong, vô cùng khủng hoảng. Lúc nhìn thấy chiếc SUV của anh ta, tôi còn phát run, đứng ở đầu đường chờ anh ta mà không biết gì đến rét lạnh, chỉ có hoảng sợ.

Tôi lên xe, vẫn không có tiền đồ mà run run. Anh ta không nói gì, chỉ tập trung lái xe, xe chạy đến ngoại ô, sau đó dừng lại.

Sợ hãi một lần nữa trời dậy, anh ta sẽ không ném tôi vào trong trời tuyết mờ mịt này một lần nữa đấy chứ? Tuy giờ là ban ngày, nhưng tôi e còn chưa đi đến thành phố tôi đã chết cóng mất rồi.

Anh ta hỏi tôi: “Vì sao cô tới Canada?”

Hàm răng tôi run lập cập, chỉ có thể cố gắng khống chế: “Triệu Vân nói, em không đến, anh ấy sẽ tuyết giao với em”.

“Những lời hôm qua cô nói, là thật sao?”

Tôi cố gắng nhớ lại ngày hôm qua mình đã nói những gì, hình như lúc nào cũng giải thích, giải thích rằng bản thân không phải cố ý ở lại nơi này.

“Buổi sáng tôi đến bệnh viện, trở về cô đã đi rồi”. Tô Duyệt Sinh dường như rất bình tĩnh: “Cô gặp Tiểu Xán?”

Giọng của tôi lập tức hạ thấp xuống: “Em chưa có nói chuyện với nó...”

“Thằng bé này rất rất rất mẫn cảm”. Tô Duyệt Sinh vẫn như cũ không nhìn tôi: “Có thể vì nó chưa từng gặp qua người bạn gái nào của tôi, cho nên nó tưởng cô là mẹ nó”.

Tôi cứng họng, thiếu chút nữa bị sặc.

“Mẹ nó mất sớm, tôi lại không có thời gian ở bên cạnh chăm sóc nó, nên nó mới như vậy”. Tô Duyệt Sinh rốt cục quay sang liếc mắt nhìn tôi: “Bây giờ nó tức giận âm ỉ tôi thực sự không còn cách nào, ngay cả bảo mẫu cũng bị đuổi đi, cho nên tôi hi vọng cô có thể đến dỗ nó”.

Tôi lại thiếu chút nữa bị sặc.

“Nếu cô không thích, coi như tôi chưa nói gì”.

Tôi nuốt nước miếng một cái, vô cùng cẩn thận nói: “Bây giờ đồ dành nó, không khó, nhưng nếu nó cứ tưởng thật làm sao bây giờ?”

“Nó sẽ không tưởng thật”. Khóe miệng Tô Duyệt Sinh khẽ nhếch, cái điệu cười mỉa mai dường như là chiêu bài của anh ta lại xuất hiện: “Con tôi đâu phải ngốc”.

Lời nói của anh ta trước sau có chỗ mâu thuẫn nhưng tôi không biết nói sao để chỉ ra.

Tôi chỉ có thể im lặng ngậm miệng.

Anh ta khởi động xe, dường như vẫn không yên lòng nói với tôi: “Cô cũng đừng quá coi trọng chuyện này, nó nói cái gì, cô cứ theo đó mà dỗ dành nó một chút là được, muốn ăn gì đó, thì làm cho nó ăn. Con nít mà, trong lòng nó hiểu rõ, nó đã từng nhìn thấy ảnh chụp của mẹ nó, cũng biết dáng vẻ của cô không giống. Chẳng qua lúc này đang bệnh, muốn làm nũng thôi”.

Tôi cảm thấy bản thân rất không có tiền đồ, nhưng bây giờ lại tránh không được, nhiều năm như vậy đã thành thói quen, Tô Duyệt Sinh chẳng e sợ đẩy tôi vào hố lửa, tôi cũng phải nhảy theo! Huống hồ chỉ là đồ dành một đứa trẻ.

Chúng tôi quay trở lại tòa nhà, Tiểu Xán vốn dĩ đang ngồi trong phòng khách, vừa thấy tôi, sắc mặt nó đỏ lên, cũng không thèm để ý tới Tô Duyệt Sinh, quay đầu ùng ùng chạy lên lầu.

Tôi quay sang nhìn Tô Duyệt Sinh, anh ta còn rất bình tĩnh: “Đang tức giận, cô lên lầu dỗ nó đi”.

Thực sự tôi chưa bao giờ dỗ con nít, đành bất chấp đi lên lầu, trên lầu có mấy gian phòng, tôi nhìn nhìn, tất cả các phòng đều chỉ khép hờ cửa, duy nhất có một phòng là đóng chặt. Tôi đoán Tiểu Xán đang ở trong căn phòng này, tôi đi qua gõ cửa, không có đáp trả.

Tôi dấn lỗ tai lên cửa, không nghe được gì. Đành phải nhẹ giọng, cách cánh cửa khuyên nó: “Tiểu Xán, không phải dì đã trở lại rồi sao? Con muốn ăn gì, để dì đi nấu. Cháo gà xé sợi được không?”

Trong phòng im ắng, một tiếng động cũng không có, tôi cố gắng nhẫn nại kiềm chế, đành phải không ngừng nói chuyện: “Nếu con không muốn ăn cháo gà xé sợi, dì sẽ nấu cháo hoa nhé, dì không biết trong tủ lạnh có gì, bất quá dì có thể đi mua, dì không biết nấu ăn, khả năng nấu nướng của dì không nhiều, không biết con thích ăn cái gì...” Tôi vắt óc tìm câu chữ, bình thường hay nói mấy câu xã giao, bây giờ lại không thể dùng, cũng may tuy chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy qua heo chạy, lúc nhỏ mẹ tôi thường dỗ dành tôi thế nào, tôi vẫn còn nhớ.

Nghĩ đến mẹ tôi liền cảm thấy chua xót, mũi cũng dần lên men, tôi nhanh chóng xua đi tưởng nhớ trong lòng, bắt đầu thao thao bất tuyệt, đầu tiên liệt kê những món ăn có thể nghĩ ra, sau đó kể đến mấy trò chơi mình biết, rồi lại nhận lỗi, lặn qua lộn lại nói không biết bao nhiêu thứ, đột nhiên có tiếng động khẽ vang lên, tôi vừa quay

đầu, cánh cửa khép hờ ở một gian phòng mở ra, thì ra Tiểu Xán kỳ thực ở căn phòng phía sau lưng tôi cơ.

Tôi vô cùng lúng túng nhìn đứa nhỏ, mặt nó vẫn đỏ như cũ, ánh mắt hung hăng trừng nhìn tôi, quả thực có mấy phần giống vẻ mặt Tô Duyệt Sinh mỗi khi tức giận, khiến lòng tôi chột dạ, tôi khép nép nhận lỗi. Gương mặt tiểu thiếu gia đỏ bừng bừng, rốt cục nói: “Con không tha thứ cho dì đâu”.

Tôi thản nhiên gật gật đầu, nói: “Ừ”.

“Dì là người xấu, nói ra miệng nhưng không giữ lấy lời, dì đã nói sẽ không lén lút bỏ đi!”

Tôi hơi xấu hổ: “Xin lỗi”.

Tiểu Xán vẫn trừng tôi, tôi đã dự liệu nó sẽ nói ra những lời còn khó nghe hơn nữa, nhưng mặt nó dần dần nhả lại, giống như hạt gạo bị thiếu nước, ánh mắt nó sáng ngời như trái nho đen, tôi vốn không đề phòng, nó nhào tới, lấy cánh tay duy nhất còn động đậy được kia vừa dùng sức đâm tôi vừa khóc nức nở: “Vậy sao dì con đi? Sao vẫn đi hả?”

Kỳ thực sức lực của nó ít, đánh cũng không đau, mà khiến cả người tôi rất khó chịu, vội vã nói: “Không đi nữa! Không đi nữa!”

Nó chôn mặt trong áo tôi, khóc tướng lên.

Trong lòng tôi tựa như có gai nhím, đưa tay ra không được, không đưa tay ra cũng không xong, nó khóc đến mức cả người run rẩy, tôi cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương. Tôi đưa tay vuốt vuốt tóc nó, nó giống như con thú nhỏ bị thương, chà chà trong lòng tôi, khóc lớn hơn nữa.

Tôi không thốt được nên lời an ủi nó, đành phải không ngừng vuốt ve lưng nó, đột nhiên tôi nhìn thấy Tô Duyệt Sinh, anh ta đứng ở chỗ cầu thang, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi không khỏi rùng mình.

Không biết vì sao, tôi có trực giác nếu lúc này mà có dao, Tô Duyệt Sinh nhất định sẽ một dao giết chết tôi.

Chương 31

Tôi nhanh chóng đem mấy ý nghĩ bát nháo trong đầu ném ra ngoài, lung tung an ủi Tiểu Xán, lại dỗ lại khuyên, quả thực moi hết năng lực bản thân ra mà sử dụng, khó khăn lắm mới dỗ được nó nín khóc, rồi dẫn nó đi rửa mặt, bởi vì khóc quá lâu nên đến giờ vẫn còn đang thút thít, ngón tay nhỏ bé mềm mại của nó nắm chặt lấy tay tôi, ngay cả tôi xuống phòng bếp cũng đòi đi theo.

Tôi đành phải chuyển ghế dựa vào đây, để nó ngồi luôn trong phòng bếp.

Tiểu Xán nói muốn ăn trứng chung, cảm ơn trời đất món ăn đơn giản như vậy tôi có thể làm được.

Ở đất nước xa lạ, các dụng cụ làm bếp sử dụng cũng không thuận tay, tôi ở trong bếp gà bay chó sủa một hồi mới hấp thành công món trứng chung, kỳ thực trứng chung còn hơi khét nữa, tại cho nước ít quá, bất quá Tiểu Xán nhất định là đang rất đói, một bên khóc thút thít, một bên cầm thìa ăn như bay.

“Có nóng không?” Kỳ thực tôi đã ủ sơ qua nước lạnh rồi, biết chắc không nóng mới đưa cho nó, nhưng chưa ăn thử nên không biết mặn nhạt thế nào, đành phải hỏi Tiểu Xán: “Mặn không?”

Tiểu Xán nuốt xuống ngụm trứng cuối cùng, mới nói: “Mặn”.

“Mặn cũng đừng ăn nhanh vậy chú!” Tôi quả thực dở khóc dở cười: “Com chín rồi, ăn chút com nhé”.

“Con muốn uống sữa chua, ăn cái kia là đủ no rồi”. Mi mắt Tiểu Xán ướt sũng nước, kết hợp với đôi mắt to đen lay láy, quả thực như một chú nai con, nó nói: “Không ăn com đâu, đừng để lãng phí, cho ba con ăn đi”.

Tôi sặc một cái, mới hỏi: “Trong nhà không có người khác nấu cơm sao?”

“Bảo mẫu không có đây, không ai nấu cơm cả. Hơn nữa, dì cũng đâu phải người khác”. Sắc mặt Tiểu Xán nghiêm túc, tuổi còn nhỏ đã có vẻ không giận mà uy: “Dì có thể nấu cơm cho bất kỳ người nào ăn sao?”

Tôi vừa tức vừa buồn cười: “Ba con rất kén ăn, còn lâu mới chịu ăn cơm dì nấu, phần cơm này để dì ăn thôi”.

Tiểu Xán nghĩ nghĩ, đồng ý với phương án này: “Là con không suy nghĩ chu đáo, nhất định dì cũng đói bụng lắm”.

Quả thật như thế, hiện đã ba giờ chiều rồi, tôi ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn.

Tôi tùy tiện xào ít cà rốt trứng gà, cứ thế ăn với cơm trắng, Tiểu Xán vẫn ngồi bên bàn ăn trong phòng bếp nhìn tôi ăn cơm, nó nhìn đến không thèm chuyển mắt, tôi cũng không phải không biết xấu hổ: “Con nhìn cái gì?”

“Trông dì không giống so với ảnh chụp”.

Trong lòng tôi cả kinh, cười nói: “Đúng vậy. Kỳ thực...”

Tô Duyệt Sinh đi vào phòng bếp, ánh mắt anh ta đảo qua mặt tôi, lời đang nói trong miệng tôi trở nên lấp bắp: “Anh ăn chưa?”

Tiểu Xán nói: “Ba ăn sandwich đi. Trong tủ lạnh có”.

Tô Duyệt Sinh quả nhiên mở cửa tủ lạnh, cầm bánh sandwich.

Tôi vội vã thu dọn chén bát này nọ trên bàn để vào trong máy rửa chén.

Tiểu Xán dùng cánh tay không bị thương chống cằm, đôi mắt đen lúng liếng nhìn nhìn Tô Duyệt Sinh, lại nhìn nhìn sang tôi.

Cả người tôi không được tự nhiên, vì thế xoay qua hỏi Tiểu Xán: “Hay là chúng ta lên lầu nhé”.

Tiểu Xán lắc lắc đầu, nói: “Chờ ba ăn xong, con có lời muốn nói với ông ấy. Dì lên lầu tránh mặt trước đi, trong phòng con có cái PAD, dì chơi giúp con hai vòng game nhé”.

Tôi nhìn nhìn Tô Duyệt Sinh, anh ta ngay cả mí mắt cũng chưa nâng lên, hai cha con này, thật sự là cùng một loại đức hạnh mà.

Dù sao tôi cũng phải cúi đầu nhận thua, xám xịt đi lên lầu.

Trời sắp tối rồi, tôi cứng nhắc cầm lấy máy, không yên lòng chơi mấy ván game, Tiểu Xán đã lên tới. Nó khoanh chân ngồi trên thảm nhìn tôi, không biết vì sao lại có vẻ như nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng bỏ đôi dép lê qua một bên, ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi vùi đầu chơi game, cố ý không nhìn nó.

Nó nói: “Con đã nói với ba rồi, con biết giữa hai người có vấn đề, bất quá trước mặt con hai người không cần giả bộ thắm thiết đâu. Tối nay nếu dì muốn ngủ trên sofa thì cứ ngủ”.

Tôi lại thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết, thực sự không nhịn được nữa, cứng nhắc nói: “Tiểu Xán, không phải như con tưởng tượng đâu...”

“Ông ba này của con rất giỏi già mồm cãi láo, ông ấy không muốn nói, con cũng không còn cách nào. Nhưng dì không được tiếp tục cãi láo, ở trước mặt con, đừng nói theo mấy lời vô nghĩa của ba con”.

Tôi thật sự là nhịn không được, bị đánh bại rồi.

Tiểu Xán thấy tôi cười đến rối loạn, lão đại mất hứng: “Người lớn các người đều như vậy, rõ ràng bản thân quá ngây thơ, còn ở đó cho là con ngây thơ!”

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ làm mẹ, càng không nghĩ tới Tô Duyệt Sinh có đưa con như thế này. Dù sao tối hôm đó lúc dỗ Tiểu

Xán ngủ, tôi đem toàn bộ vốn liếng ca hát của mình ra hát một lượt, mới dỗ được nó ngủ.

Đến lúc ra khỏi phòng của Tiểu Xán, tôi thiếu chút nữa mệt mỏi rã rời ngồi phịch xuống đất.

Tô Duyệt Sinh quả nhiên đang ở dưới lầu chờ tôi, tôi nhẹ nhàng hỏi anh ta: “Có chuyện muốn nói với em?”

Phía sau anh ta là phòng sinh hoạt chung, ánh sáng chói lòa phản chiếu trên nền đất, anh ta đẩy cửa bước vào, tôi cũng vào theo.

Đóng cửa xong anh ta mới hỏi: “Chùng nào thì cô về nước?”

“Có chuyến bay em sẽ đi ngay”.

Tôi mới không hồ đồ như vậy, cho rằng Tô Duyệt Sinh sẽ cao hứng khi tôi ở chung với con của anh ta, anh ta đã sớm bảo tôi cách xa con anh ta một chút, lúc anh ta nói câu kia biểu tình rất đáng sợ, tôi nằm mơ cũng nhớ rõ.

Có rất nhiều chuyện, anh ta không muốn nói, tôi lại càng không tình nguyện hỏi thăm lung tung. Biết nhiều chuyện của Tô Duyệt Sinh thì có gì hay, tôi còn sợ anh ta đem tôi ra diệt khẩu đây.

Thấy Tô Duyệt Sinh không còn gì khác phân phó, tôi liền thông minh nói: “Em đi ngủ trước”.

Ngay lúc tay tôi chạm vào nắm cửa, tôi đột nhiên nghe được tiếng Tô Duyệt Sinh, anh ta nói: “Anh rất yêu em”.

Tôi không kềm được run lên một chút.

“Rất yêu rất yêu.”

Tôi quay sang, chỉ nhìn thấy ánh mắt ửng đỏ của Tô Duyệt Sinh.

Tôi không biết nói gì cho phải, giữa đêm tối tuyết rơi, trong gian phòng yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng củi đốt tí tách vang lên bên lò sưởi.

Tôi cảm thấy trên đời này nếu cần phải liệt kê ra đối tượng cần được đổ dành, có lẽ cũng không phải chỉ có mình Tiểu Xán.

Tôi lẳng lẳng đứng trong bóng tối, nhìn Tô Duyệt Sinh.

Dáng vẻ anh ta rất kỳ lạ, giống như đang say, nhưng tôi khẳng định anh ta một giọt rượu cũng chưa uống. Có lẽ anh ta đang chịu nhiều áp lực, cũng có thể vì Tiểu Xán khóc lóc náo loạn quá, mà Tô Duyệt Sinh lại không thể giống như một đứa nhỏ bất lực khóc than.

“Thất Xảo”, anh ta thì thào gọi tên tôi, lại ngừng một chút mới nói: “Em có từng yêu ai chưa?”.

Trong lòng tôi đau đớn khó nhịn, như có ai đó một quyền đánh vào miệng vết thương của tôi, hoặc là, bị một món vũ khí sắc bén chém nát lục phủ ngũ tạng.

“Yêu đến liều lĩnh, rõ ràng biết người ta lừa em, vẫn cam tâm tình nguyện”.

Tôi miễn cưỡng cười cười, nhưng nước mắt lại rơi xuống, tôi khịt khịt mũi, nhẹ giọng nói: “Chuyện của em, anh biết rõ mà”.

Giọng anh ta có chút giật mình cẩn thận liếc mắt nhìn tôi, thông thả mà quái lạ gật gật đầu: “Anh biết rõ”.

Tôi ngược lại không đếm xỉa đến, có lẽ do đối phó với đứa nhỏ nửa ngày, hoặc cũng có thể do mấy ngày nay thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nên có chút bất chấp nói không suy nghĩ, lời cứ thế thốt ra đầu lưỡi: “Tô tiên sinh, tôi tuy không được sự cho phép mà đến tìm anh. Nhưng cũng không hề có ý muốn chiếm tiện nghi của anh, tiện nghi của anh đâu có dễ mà chiếm, tôi chỉ muốn biết rõ, năm xưa đến cùng là xảy ra chuyện gì. Bất quá anh đã chăm sóc tôi nhiều năm như vậy, trong lòng tôi rất cảm kích, có đôi khi đặt tay lên ngực tự hỏi, tôi cũng biết bản thân chẳng hay ho gì. Giả dụ như anh thực sự có người trong lòng, tự nhiên sẽ xem tôi và những người phụ nữ kia đều không quan trọng, tựa như viên kim cương kia, anh vốn dĩ đâu

cần, nên mỗi lần tôi hỏi anh cứ thế tiện tay cho. Nhưng nếu trong lòng anh không có ai, thì lại khác. Nếu anh thật sự đã có người trong lòng rồi, tôi cũng khuyên anh một câu, đừng làm tổn thương cô ấy. Phụ nữ dù rộng lượng đến mấy, cũng không thể chấp nhận đàn ông bên ngoài hái hoa ngắt cỏ. Thế gian này gặp được một người thật sự yêu thích không dễ, vận số tôi kém, nên dù gặp được người trong lòng, cũng không thể ở bên nhau. Anh đã thích một người, thì dù bất kể thế nào cũng hãy thật lòng mà đối đãi với cô ấy, cũng chưa hẳn là muộn đâu. Đàn ông như anh, một lần động tâm là không dễ, động tâm rồi, thì nên đối xử tốt với người ta, đừng có ba ngày bắt cá hai ngày phoi nắng, nếu đối phương có lòng, mà nhìn thấy dáng vẻ này của anh, trái tim cũng sẽ trở nên băng giá”.

Tô Duyệt Sinh liếc mắt nhìn tôi một cái, tự mình cười chính mình, trong nụ cười pha chút chán nản, anh ta nói: “Có mấy câu cô nói rất đúng”.

Trong lòng tôi chua xót, trên mặt vẫn rắng nở nụ cười: “Số tôi khổ, đâu được tốt đẹp như anh”.

“Cái gì là không tốt”. Giọng điệu anh ta vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nhìn ánh sáng phản chiếu bên ngoài cửa sổ: “Cô và người trong lòng của cô, tốt xấu cũng là lưỡng tình tương duyệt(1), tôi từ đầu tới cuối, bất quá là tự tạo nghiệt, không thể sống”.

(1) Hai người yêu nhau.

Tôi bị anh ta làm cho cả kinh, trông dáng vẻ anh ta không giống như đang giả vờ, thế gian này lại có người phụ nữ có thể khiến Tô Duyệt Sinh nói ra những lời như vậy, mặc kệ cô ta là thần thánh phương nào, tôi đều cảm thấy... nề phục sát đất.

“Ngủ thôi”. Giọng Tô Duyệt Sinh lộ ra mệt mỏi: “Cô cũng nên ngủ sớm đi”.

Tôi nhìn anh ta bước ra khỏi phòng sinh hoạt chung, ánh lửa từ lò sưởi trong phòng khách lập lòe bất định, bóng lưng anh ta cũng bất

định mơ hồ, chiếu lên trên tường. Được tuyết trắng tôn lên, trông đặc biệt tiêu điều thê lương.

Tối nay tôi ngủ rất ngon, chắc do cuối cùng cũng được nằm trên giường, phòng của Tiểu Xán ở phía đối diện kỳ thực chính là phòng khách, giường thật êm, drap giường cùng vỏ gối đều có mùi thơm thanh khiết, tôi ngủ đặc biệt sâu, buổi sáng lúc tỉnh dậy, mới cảm thấy trong phòng có chút lạnh.

Tôi mặc quần áo xuống dưới lầu, Tiểu Xán đang ngồi đợi ở lò sưởi sát tường, dáng vẻ ngoan ngoãn, trên chân đắp một tấm thảm lông, xem chừng rất ấm áp, mặt nó đỏ bừng. Nhìn thấy tôi nó vô cùng vui vẻ, gio cánh tay không bị thương kia lên, giống như chú mèo gọi tiền(1) gio tay chào đón tôi: “Chào!”

(1) mèo gọi tiền: các cửa hàng hay người kinh doanh thường đặt tượng mèo này ở trước cửa để kêu gọi khách hay tiền của vào nhà đó.

“Chào!”

Tôi không hỏi tới Tô Duyệt Sinh, Tiểu Xán lại chủ động nói cho tôi biết: “Ba đi mua xăng rồi, chúng ta bị mất điện, giờ đang dùng máy phát điện”.

Thảo nào độ ẩm lại giảm xuống, bất quá lò sưởi đốt bằng củi ở sát tường kia cũng rất ấm áp. Tôi làm bữa sáng rồi cùng ăn với Tiểu Xán, còn chơi trò chơi một lúc nữa, bốn phía vô cùng yên tĩnh, nghe rõ tiếng tuyết đọng trên cây tùng rơi xuống đất. Tuyết vẫn còn rơi, Tiểu Xán tựa vào cửa sổ, chỉ cho tôi xem ngôi nhà sóc, sóc ba đạp tuyết lấy đi khối bánh mì nhỏ chúng tôi đặt trên cửa sổ, sóc mẹ và đàn con ở trên tàng cây chờ nó. Còn có mấy loài chim chóc dáng vẻ kỳ lạ gọi tới gọi lui trong đồng tuyết, như hồ rình mồi, chờ sóc vừa đi, lũ chim liền đem mấy vụn bánh mì kia tranh nhau ăn không còn một mảnh.

Hai chúng tôi áp chóp mũi lên kính cửa sổ, nó bị đông lạnh đở lên,
Tiểu Xán đột nhiên hoan hô một tiếng: “Ba đã về!”

Chương 32

Tôi lấy tay xoa xoa kính, độ ẩm bên ngoài rất thấp, thở ra khí nóng nếu không nhanh chóng lau đi sẽ kết thành sương bạc. Tôi nghe thấy tiếng ô tô, không bao lâu sau thì cửa mở, bên ngoài gió tuyết thổi “vù” một tiếng, cửa lập tức được đóng lại, tuy rất ngắn ngủi, nhưng cũng khiến người ta không tự chủ được run rẩy cả người.

Có không ít bông tuyết rơi xuống trên vai Tô Duyệt Sinh, anh ta cởi chiếc áo bành tô, Tiểu Xán chạy tới chỗ anh ta, giống như con gấu koala ôm lấy chân anh ta, ngửa mặt lên hỏi: “Có mua được tôm hùm không ạ?”

“Không có”. Tô Duyệt Sinh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn tôi một cái, “Trước hết chúng ta nên lo nghĩ đến chuyện trưa nay ăn cái gì đi”.

Tôi biết điều đi vào phòng bếp bận rộn, trong tủ lạnh còn chút đồ ăn, chẳng qua đa số nguyên liệu nấu ăn đều là những thứ tôi không quen thuộc, không biết chế biến thế nào mới ăn được, đang lúc sầu lo thì Tô Duyệt Sinh vào đến, anh ta nói với tôi: “Có chuyện... tôi cần nói cho cô biết”.

Không biết vì sao, trong lòng tôi nháy dưng, cũng không dám xoay người lại nhìn anh ta, đành phải tùy tiện “Ừm” một tiếng, tỏ vẻ đang nghe.

“Tôi vừa mới lái xe ra ngoài, có một đoạn đường hoàn toàn không đi được, chỉ có thể quay ngược trở lại. Radio nói đường vào thành phố đã bị phong tỏa. Lúc sáng tôi có kiểm tra qua, trong tầng hầm còn hai thùng dầu diesel, máy phát điện còn có thể dùng thêm một ngày rưỡi, giả sử bị mất điện, cũng rất nguy hiểm, nhiệt độ không khí sẽ giảm xuống, hơn nữa chúng ta cũng không còn đủ thức ăn”.

Tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, xoay người lại nhìn Tô Duyệt Sinh, anh ta nói: “Kiểm tra xem trong tủ lạnh còn gì ăn được trước

đi”.

Trong tủ lạnh có một chút đồ ăn, nhưng không nhiều lắm, tôi kiểm kê qua, cẩn thận liệt kê ra một danh sách nhỏ. Tôi đột nhiên nảy ra một ý, nói với Tô Duyệt Sinh: “Hay là tắt điện tủ lạnh đi, như vậy có thể tiết kiệm một ít điện, dù sao nhiệt độ bên ngoài cũng thấp, chúng ta đem mấy thứ này chôn ở trong tuyết”.

“Sẽ bị cáo đào lên”.

“Ở đây có cáo sao?”

“Đương nhiên có”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Bỏ vào rương khóa lại sẽ không bị”.

Tô Duyệt Sinh nhíu nhíu mi, anh ta nói: “Thật ra thì cô cũng có chút thông minh đấy chứ nhỉ”.

Hai chúng tôi xuống tầng hầm tìm cái rương thích hợp, cuối cùng dọn ra được một cái rương dùng, sau đó đem các thứ đồ uống, sữa linh tinh phân chia vào túi rồi bỏ vào rương. Tiểu Xán đối với chuyện này rất có hứng thú, nó luôn luôn đi theo xoay quanh hai chúng tôi, cuối cùng được thỏa ước nguyện, tôi giúp nó mặc vào một chiếc áo khoác thật dày, nó theo chúng tôi cùng ra sân đào hố.

Bông tuyết trong suốt bị hất tung, chúng tôi đào ở dưới tàng cây một cái hố tuyết, đặt rương vào, một lần nữa lấy tuyết lấp lên. Tiểu Xán hưng phấn nói: “Giống như bảo tàng!”

Trong lòng tôi còn lo lắng một vấn đề khác, tôi hỏi Tô Duyệt Sinh: “Giả sử như mất điện rồi, liệu có vào thành phố được không?”

“Không biết, có lẽ các cấp chính phủ đã bắt đầu cứu tế rồi”.

Chúng tôi ở trong phòng đợi đến tối cũng không thấy xe quét tuyết đến. Tô Duyệt Sinh mang theo chai rượu đỏ đi chào một nhà hàng xóm gần nhất. Tất cả mọi người đều không đi được, toàn bộ khu nhà biến thành một khu ở đơn độc trong đảo tuyết. Bất quá tâm tình coi

như có chút lạc quan, hàng xóm nói đã ở đây mấy chục năm rồi chưa bao giờ gặp bão to tuyết lớn, nhưng chính phủ hẳn sẽ có triển khai cứu trợ tích cực thôi. Nói vậy xe quét tuyết rất nhanh sẽ đến đây.

Buổi tối vì muốn tiết kiệm năng lượng, chúng tôi đều ngủ trong phòng khách cạnh lò sưởi đặt sát tường, cũng may mùa hè này Tiểu Xán muốn đi dã ngoại cắm trại nên có chuẩn bị lều trại cùng túi ngủ, cao hứng phấn chấn bảo chúng tôi lấy nó ra dùng. Tô Duyệt Sinh và tôi ngủ trên sofa, Tiểu Xán ngủ trên thảm trong lều.

Nửa đêm tôi mơ mơ màng màng, nghe tiếng Tiểu Xán ghé vào sofa trước mặt hỏi: “Con có thể ngủ với dì không?”

Tôi vươn tay cố gắng chừa chỗ trống, nó liền chui vào cái ổ trong lòng tôi, giống như một chú cừ non, đem hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phun lên mặt tôi, hai người chúng tôi chen chúc trên sofa, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm bị cái lạnh làm thức tỉnh, lò sưởi sát tường thiếu chút nữa thì tắt, Tô Duyệt Sinh đang cho thêm củi vào, ở bên chân anh ta, có một ít gỗ vừa được chẻ. Trước giờ tôi vẫn nghĩ lò sưởi sát tường bất quá chỉ là món đồ trang trí, giờ này khắc này mới cảm thấy trong phòng có một chiếc lò sưởi thật sự là quá tốt.

Tiểu Xán được bọc trong thảm ngủ thật say, tôi rón rén đứng lên đến giúp đỡ Tô Duyệt Sinh, tôi lặng lẽ hỏi anh ta: “Củi còn được bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, bất quá nếu không đủ, có thể chặt cây”.

Tôi nhìn nhìn anh ta, đoán xem anh ta đang nói thật hay đùa.

Bất quá việc nặng nhọc hẳn phải do đàn ông gánh vác, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua Tô Duyệt Sinh như vậy, tay áo được xắn lên, mồ hôi chảy trên thái dương, cổ áo mở rộng, khí nóng trong người bắn ra bốn phía, quả thực rất mê người. Tôi đột nhiên nhớ đến một vấn đề quan trọng: “Nước ngừng chảy rồi ư?”

“Bên ngoài có rất nhiều tuyết.”

Ờ ha, tôi có chút xấu hổ, ai biết Tiểu Xán vén thảm bỏ dậy, vô cùng bất mãn nói: “Ba đừng có nói chuyện với phụ nữ kiểu như vậy được không?”

Thì ra nó đã thức từ lâu, thẳng nhãi này.

Internet bị ngắt từ sớm, TV cũng không có, đành phải nghe đài radio. Các đoạn tiếng anh nói rất nhanh, tôi hoàn toàn nghe không ra, thoáng chốc lại thay bằng tiếng Pháp, càng không hiểu nổi. Cũng may Tiểu Xán rất kiên nhẫn, phiên dịch cho tôi nghe, rằng chính phủ đã khởi động khẩn cấp dự án, bất quá tình hình tai nạn trên cả nước đang rất nghiêm trọng.

Xem ra có không ít người giống chúng tôi bị nhốt trong nhà.

Cả ngày nhàm chán, đành phải cùng Tiểu Xán mặc áo thật dày, leo lên trên gác xếp thám hiểm. Trên lầu không có người ở, bày biện các loại đồ vật linh tinh, còn có một chiếc rương lớn.

Tiểu Xán mở rương ra cho tôi xem: “Đây là mấy món đồ chơi hồi còn nhỏ của con”.

Đều là mấy thứ này nọ con nít hay thích, tý như búp bê con trai, lục lạc gỗ, còn có xe lửa chạy theo đường ray gì đó, mặt khác có một lão hồ tự làm trông rất thô sơ, nhìn qua cũ kỹ lắm rồi. Tiểu Xán nói: “Cái này là mẹ con làm”.

Tôi sững sờ một chút, mấy ngày liền ở trong bão tuyết, bản thân bị nhốt trong nhà, gần như đã quên hết mọi chuyện, tý như quan hệ giữa tôi và Tô Duyệt Sinh, kỳ thực đâu được bình thản như bây giờ, hết thảy chẳng qua là giả tạo ở chung với nhau thôi. Mà thân thế của đứa nhỏ này, ngay từ đầu tôi đã không được biết.

“Lúc còn nhỏ con thường ôm nó ngủ, vốn con cũng không biết, có lần con nghe lén được chú Triệu nói chuyện với ba, chú ấy nói, cậu xem, Tiểu Xán chỉ biết đó là đồ của mẹ”.

Bên ngoài tuyết trắng lạnh lẽo, phản chiếu ánh sáng vào trong nhà, Tiểu Xán hơi cúi đầu, tôi gần như có thể thấy phần tóc sau gáy của nó. Nó giương mắt lên nhìn tôi, đôi mắt đen thăm thẳm, vừa to vừa trong sáng, nó nói: “Dì kỳ thực không phải mẹ con, có phải không?”

Tôi gật gật đầu.

Nó nói: “Ba con vẫn rất thích dì”.

Tôi lắc đầu, Tô Duyệt Sinh cũng không phải thích tôi, chỉ là thời gian chúng tôi ở chung đã lâu, lâu đến nỗi quen thuộc với sự tồn tại của đối phương, hoặc là nên nói, tôi đã quen chịu được hết thảy con người anh ta, anh ta cũng có thể miễn cưỡng mà nhân nhượng tôi.

“Nếu ba con không thích dì, thì lúc con khóc lớn náo loạn muốn dì ở lại, ông ấy đã cho dì đi ngay lập tức, sau đó đối phương thức khác đến dỗ con”.

Đối với ánh mắt hồn nhiên trong sáng của Tiểu Xán, tôi chỉ có thể nói: “Không phải như con nghĩ đâu”.

“Con và chú Triệu chơi trượt xe tuyết bị lật, cánh tay con vì ngã nên bị gãy, rất đau. Lúc ba đến con vẫn luôn khóc, khi đó con đã nói với ông ấy muốn mẹ, con biết mẹ đã chết rồi, nhưng con là con nít mà, con nít có thể không phân biệt phải trái, lúc con muốn mẹ, ba rất đau lòng. Con không muốn ông ấy đau lòng, nhưng con nhịn không được”. Trong ánh mắt nó lại có giọt nước sáng long lanh, nó nói: “Con muốn mẹ hát ru, kỳ thực chính là con muốn ông ấy hát dỗ con. Những người cha đều sẽ hát, con cho rằng ông ấy biết hát, thế nhưng ông ấy lại gọi điện cho dì”.

Tôi hoàn toàn kinh ngạc, nhớ tới cuộc gọi đường dài kia, nhớ tới Tô Duyệt Sinh trong điện thoại, muốn tôi hát một bài. Lúc đó tôi hoàn toàn không nghĩ tới, thì ra cú điện thoại này, là anh ta ở dưới tình huống không còn cách nào, mới nghĩ ra cái kế tạm ứng cứu đó.

Nhưng... bất quá chỉ là dỗ một đứa trẻ thôi mà, không phải sao?

Tôi không biết nói sao, mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, thuận thế ngồi lên một chiếc rương, thật nghiêm túc nói với Tiểu Xán: “Kỳ thực thế giới của người lớn so với trí tưởng tượng của con phức tạp hơn nhiều, ông ấy gọi điện thoại cho dì, cũng không phải vì thích dì, mà là bởi vì, ông ấy cảm thấy dì thích hợp làm loại chuyện này”.

“Nhưng mà thích hợp.....”

“Thích hợp cũng không có nghĩa là thích, hơn nữa hát một bài hát ru cho con nghe, là vì như thế con sẽ không hỏi thăm nay nọ, cũng sẽ không hỏi lung tung vì sao. Ba con là một người đàn ông rất có mục lục, nhiều cô gái thích ông ấy lắm, việc này khiến cho ông ấy đối với những cô gái khác luôn để tâm cảnh giác. Dì và ba con là bạn, con biết đó? Đương nhiên ông ấy từ trước đến giờ vẫn luôn để ý chăm sóc dì, nhưng cả hai hoàn toàn không có khả năng tiến thêm một bước phát triển tình cảm...”

Tôi đột nhiên cảm thấy khôi hài đứng lên, có lẽ vì mấy ngày liền bị nhốt trong gió bão, hoặc là vì hoàn cảnh sống ở nơi tha hương ngoài quốc khiến tôi nảy sinh ra ảo giác, sao tôi lại muốn nghiêm túc nói mấy chuyện này với một đứa nhỏ chứ?

Tôi cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc: “Chuyện của dì và ba con, không phải là việc con cần chú ý, con nên để ý chính mình thì hơn, cố gắng nghỉ ngơi chăm sóc vết thương thật tốt, để bản thân được thoải mái vui vẻ”.

Tiểu Xán dường như rất thất vọng, mũi có nó nhanh chóng nhăn lại, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều ứa máu, nó nói: “Dì cũng đâu biết, là con không có mẹ, các người đều không thèm để ý”.

“Dì cũng không có mẹ”. Tôi thản nhiên nói: “Mẹ dì qua đời đã nhiều năm, hơn nữa dì còn không có ba, từ nhỏ đều là do mẹ nuôi dì khôn lớn”.

Ánh mắt Tiểu Xán thoáng chốc nhìn tôi, tôi nhún vai nói: “Cũng không phải chỉ có mình con là chứa nhiều tâm sự, người lớn bọn dì chuyện đau lòng còn nhiều hơn”.

Tiểu Xán nhìn tôi một lát, đột nhiên tiến lên phía trước, dùng cánh tay ôm lấy tôi, một cánh tay của nó không cách nào nhúc nhích, tay kia thì vòng lại ôm rất chặt, thân hình nho nhỏ rất ấm áp, trên tay còn có mùi thuốc khử trùng, nó ôm tôi thật chặt, nói: “Đừng đau lòng, ba mẹ dì nhất định đang ở trên trời dõi theo dì”.

Tôi vốn cũng không cảm thấy đau lòng, bị cái ôm này của nó, trong lòng trào lên chút xót xa. Tôi xoay tay lại ôm lấy nó, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nó: “Con cũng đừng đau lòng”.

Tiểu Xán im lặng chôn mặt trong lòng tôi, qua ước chừng nửa phút, nó rất không ngoan cứ cọ cọ, lui về ngồi xuống dưới rương, còn nghiêm túc nhìn tôi: “Sao ba con lại không thích dì?”

Chương 33

“Bởi vì ông ấy thích mẹ con”.

“Con không biết là ông ấy thích mẹ con”. Tiểu Xán cúi đầu, giọng cũng nhỏ đi: “Ông ấy cũng không thích con”.

Tôi an ủi nó: “Đương nhiên ông ấy thích con rồi”.

“Ông ấy rất ít đến thăm con”. Tiểu Xán rầu rĩ không vui. “Ông ấy cho là con còn nhỏ, có một số việc sẽ không biết. Kỳ thực con biết hết”.

Nghĩ đến dáng vẻ của Tô Duyệt Sinh, thật tình cũng không giống một người cha chút nào, nhưng với một đứa con nít đương nhiên không thể nói vậy, tôi cố gắng an ủi Tiểu Xán: “Con xem lúc con bị thương, ông ấy liền lập tức chạy tới, lúc đó trời mưa rất to, thủy phi cơ không thể cất cánh, ông ấy vẫn mạo hiểm bay đi, nếu không thích con, sao ông ấy lại làm thế”.

Tiểu Xán do dự nhìn tôi. Sau một lúc lâu, nó dùng cánh tay không bị thương kia ôm tôi, gương mặt chính xác đặt vào cổ tôi, nhẹ nhàng nói: “Con nói cho dì nghe một chút về mẹ con nhé, được không?”

“Được.”

Tiểu Xán dừng một chút, nó nói: “Ba con không muốn con nhắc tới với người khác... Kỳ thực mẹ con là người tốt”.

“Dì nghĩ đó là điều hiển nhiên rồi .”

“Con biết chuyện, đều là do ba nói cho con biết, lúc mẹ sinh ra con sức khỏe không được tốt, từ lúc sinh con xong, bà chưa từng được ôm con. Con vốn sinh non, lúc sinh ra cân nặng không tới 3kg(1), phải ở trong phòng ấm 3 tuần...”

(1) Nguyên gốc là không tới 6 pound, 1 pound $\approx$ 454gr, tức không tới 2,7kg, mình để 3kg cho chắc.

“Ba con nói lúc đó ông ấy mỗi ngày đều ở ngoài phòng ấm canh chừng, ông ấy sợ con không sống được, nhưng con vẫn rất dũng cảm, mỗi lần y tá đem bình sữa đến miệng, con vẫn luôn cố gắng ngậm núm cao su, tuy con không có sức, dù cố gắng thế nào cũng bú không được nổi 2 ml, nhưng ba nói, ông ấy nhìn dáng vẻ lúc con nút mãi bình sữa liền cảm thấy, bất kể thế nào, cũng không thể bỏ cuộc. Thời điểm đó khẳng định ông ấy chưa nghĩ đến việc phải làm ba đâu, con cảm thấy ông ấy cho đến bây giờ cũng chưa biết phải làm ba như thế nào mới tốt, nhưng con đã lớn rồi, ông ấy cũng đã quen rồi. Kỳ thực ba con rất đáng thương, mỗi lần đến thăm con, con đều hỏi ông ấy, có bạn gái chưa? Ba tính để ai tới làm mẹ con? Ông ấy luôn nói, bạn gái rất nhiều, nhưng người có thể làm mẹ con, vẫn chưa có”.

“Ông ấy rất ít khi nhắc tới mẹ trước mặt con, có lẽ là sợ con đau lòng. Còn có một lần ông ấy nói với con, mẹ con kỳ thực rất yêu rất yêu con, chỉ là bất đắc dĩ mới phải bỏ con mà đi... Lúc đó con còn nhỏ chưa hiểu lắm, cho đến khi lớn lên, con đã hiểu, kỳ thực mẹ con, nhất định là đã chết lâu rồi...”

Tôi dùng cánh tay ôm Tiểu Xán vào người, thân thể nó ấm áp lại mềm mại, co rúm trong lòng tôi, nó thì thào nói thêm mấy lời trẻ con, giọng càng ngày càng nhỏ, nó nói: “Mẹ nhất định rất yêu con...”

Tôi nhẹ nhàng vỗ ngực nó: “Điều đó là chắc rồi”.

Rồi nó cứ thế im lặng một lúc lâu, tôi vô cùng lo lắng nó sẽ khóc, đối với một đứa nhỏ mà nói, còn có gì đau lòng hơn so với việc không may mất mẹ?

Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng nó trong chốc lát, cố gắng đổi đề tài, tiện tay chỉ chỉ vào một cái rương lớn hỏi nó: “Trong rương kia là cái gì, sao trông nặng vậy?”

“Là một ít dụng cụ, mỗi khi mùa đông đến phải dùng xẻng để xúc tuyết, nếu tuyết rơi quá lớn, mái nhà có thể sẽ sập”.

Ông trời của tôi ơi!

Tôi lo lắng nhìn nhìn ngoài cửa sổ, chung quanh một mảnh trắng xóa, thỉnh thoảng có khối tuyết lớn đọng trên nhánh cây diệp trụi xuống, tối qua còn có một thân cây, bởi vì trên thân chứa quá nhiều tuyết đọng, bị ép tới mức chỗ chạc cây lớn bị gãy, lúc đó một tiếng “rắc” vang lên, khiến chúng tôi giật nảy mình.

Tôi hỏi Tiểu Xán: “Lúc nào thì cần phải dùng xẻng để xúc tuyết trên mái nhà?”

Tiểu Xán nói: “Con không biết, vốn dĩ đều do bảo mẫu tìm công nhân đến xúc”.

Tôi nói với Tiểu Xán: “Chúng ta vẫn nên đi hỏi ba con thì hơn”.

Sự thật là, Tô Duyệt Sinh cũng không biết chuyện nên xúc tuyết trên mái nhà, nhưng chúng tôi vừa hỏi, cũng là đã nhắc nhở anh ta. Nếu không xúc tuyết trên mái nhà sẽ rất nguy hiểm, mà hiện giờ đường giao thông bị chặn, lúc này đi đâu tìm công nhân đến xúc tuyết đây?

“Để tôi làm.”

Tôi hoảng sợ nói: “Đây không phải chuyện đùa”.

Anh ta thản nhiên nói: “Cũng đâu thể để một cô gái và một đứa con nít làm loại chuyện này”.

Á, tuy anh ta ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc đến nhìn tôi, nhưng tôi vẫn bị anh ta làm cho ghen giọng.

Tôi ngập ngừng một lát mới nói: “Nhưng anh cũng chưa từng làm chuyện này bao giờ, vậy...”

Anh ta chặn ngang lời tôi: “Tôi đã từng leo núi tuyết”.

Nhưng leo núi tuyết với trèo lên mái nhà xúc tuyết, nói thế nào cũng là hai chuyện khác nhau. Có điều ở trong phòng anh ta là người định đoạt, tôi và Tiểu Xán dù có lo lắng cũng chỉ có thể giúp anh ta lục tung tìm áo chống lạnh, tìm dây bảo hiểm.

Thừa dịp trời chiều tuyết rơi ít, Tô Duyệt Sinh nhảy ra từ lối cửa sổ trên lầu, chúng tôi cột sợi dây bảo hiểm móc vào cửa sổ, lại lo lắng cột thêm một sợi dây khác vào chân bàn, trên mái nhà tuyết rơi rất dày, cái gì cũng không thấy rõ, anh ta phải nỗ lực một lúc mới đứng vững, sau đó xúc từng khối tuyết lớn đổ lên nóc nhà bên cạnh.

Từng khối từng khối tuyết lớn theo nóc nhà trượt xuống dưới, phát ra âm thanh nặng nề. Bởi vì trên mái nhà độ ẩm cao hơn một chút, khiến tôi và Tiểu Xán thiếu chút nói không ra lời.

“Đem dụng cụ đục băng đến đây, dưới tầng hầm ấy”.

Tôi bảo Tiểu Xán đợi ở trên lầu, bản thân thở phì phò chạy vội xuống tầng hầm, rất nhanh lại vụt xuất hiện lần nữa, đưa cây đục băng cho Tô Duyệt Sinh.

Anh ta nói: “Băng nặng nhất, có lẽ đục nó rơi xuống thì tương đối an toàn”.

Tôi đề nghị: “Hay là lấy nước sôi tưới lên?”

Anh ta thế mới ngẩng đầu liếc tôi một cái nói: “Nước sôi lập tức sẽ kết băng thêm lần nữa”.

Tuy không có mắng tôi ngu, nhưng tôi cũng thấy xấu hổ. Lúc này tuyết lại rơi lớn thêm, từng bông tuyết trắng đọng trên mũ của anh ta, bám cả trên mặt, anh ta thở ra khí trắng ngưng tụ thành sương, trên khẩu trang kết tụ một vòng băng. Tiểu Xán dựa vào cửa sổ, vẫy vẫy tay với anh ta: “Hi! Lovely Santa Claus”.

Tôi cũng thấy rất giống, bất quá tôi không dám cười, vẻ mặt giả vờ như không biết từ đó nghĩa là gì, Tô Duyệt Sinh khó có lúc tâm tình tốt: “Đưa vớ ra đây, ta tặng quà cho các người”.

Tôi còn chưa phản ứng kịp, Tiểu Xán đã nhanh chóng cởi phăng đôi vớ của chính nó, đưa tới cửa sổ, cao hứng ồn ào: “Present!”

Tô Duyệt Sinh lấy chiếc vớ, không biết nhét cái gì vào trong, Tiểu Xán bị kích động chạy bên này né bên kia nhìn nhìn, có lẽ Tô Duyệt Sinh thấy tôi cười hì hì bên cửa sổ, vì thế hỏi tôi: “Cô muốn không?”

“A?”

Anh ta nhíu mi nói: “Không cần thì thôi”.

“Muốn muốn!” Khó được Tô Duyệt Sinh khẳng khái như vậy, mặc kệ anh ta đưa cái gì, tôi đều tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh. Tôi vô cùng hồi hộp kéo chiếc vớ ra, duỗi thẳng cánh tay chuyển ra ngoài, ai biết vừa vắn có một trận gió tuyết thổi qua, cuốn chiếc tất đi thật xa.

“Đừng nhặt!” Tôi thấy chiếc tất rơi trên mái nhà, vội vàng ngăn cản Tô Duyệt Sinh, hiện giờ trên mái nhà đều là băng, rất trơn trượt. Anh ta nhìn nhìn chiếc tất kia, vươn xéng tới gạt gạt, nhưng khoảng cách quá xa với không tới, Tô Duyệt Sinh cẩn thận di chuyển về phía trước một bước, trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi họng luôn rồi: “Đừng nhặt mà!”

Trên mái nhà độ dốc lớn như vậy, còn tất cả đều là tuyết, lỡ như anh ta trượt chân xuống thì biết làm sao?

Kết quả không đợi tôi nói tiếng rơi xuống đất, chỉ nghe “Sạt” một tiếng, ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, tôi sợ tới mức hét ầm lên, Tiểu Xán cũng nhào tới, tôi vội vã che mắt nó, bản thân thì cố kiễng chân ra ngoài nhìn, lúc này mới phát hiện thì ra là cái xéng bị rơi.

Tô Duyệt Sinh vịn vào ống khói, đang vững vàng đứng đó, thấy tôi và Tiểu Xán ngây người như phỗng, vì thế nói: “Xuống nhặt đi!”

Tôi sợ bên ngoài trời lạnh, vì thế để Tiểu Xán lại trên lầu, tự mình xuống dưới thay bộ áo chống lạnh, mang đôi ủng đi trên đất tuyết vào, bên ngoài rất lạnh, ngay cả khi tôi đã ăn mặc như một khối cầu,

mà vừa mở cửa ra vẫn bị gió tuyết thổi run đến lạnh cóng. Rất lạnh, tuyết lại đóng dày, trong sân tất cả mọi chỗ đều khiến người ta bị lún muốt nửa người, mỗi bước chân đi đều khiến tôi phải bỏ ra rất nhiều sức lực, mất một lúc mới tới được chỗ phía dưới mái nhà, tìm được cây xẻng bị rơi xuống vùi sâu trong tuyết.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn Tô Duyệt Sinh, anh ta đứng ở chỗ cao, tuyết đọng làm phản quang ánh sáng, làm mắt bị chói đau, có lẽ chê tôi lãng phí nhiều thời gian, anh ta vịn ống khói ngòi xuống, vươn một tay về phía tôi: “Chuyên lên đi!”

Bởi vì mái nhà là cái sườn dốc, cho nên kỳ thực mái hiên cách mặt đất cũng không cao, tôi kiễng mũi chân đẩy chiếc xẻng lên, còn thiếu một chút thôi, nhưng vẫn không với tới, tôi nói: “Tôi mang lên nhé”. Tô Duyệt Sinh lại bước từng bước sang mái nhà bên cạnh, tôi đang tính nói chuyện, đột nhiên một khối tuyết trắng xóa từ trên mái nhà rớt xuống, do phản ứng không kịp, khối tuyết lớn từ trên trời giáng xuống, “Phịch” một cái nện thẳng lên đầu tôi, tuyết vỡ ra bốn phía đổ ập xuống, vô số bông tuyết rơi vào trong cổ, trong giày, lạnh đến rùng mình, tuyết nện xuống làm cả khuôn mặt tôi nóng bừng đau dữ dội, may mắn khối tuyết tuy lớn, nhưng rơi xuống ở khoảng cách không cao, tôi hơi choáng váng, cảm thấy mờ mịt trong vài giây, cúi đầu nhìn lại bản thân cả người đều là tuyết, quả thực như bị té trong đồng bột mì. Giọng Tiểu Xán trên mái nhà the thé hô to cái gì đó, tôi cố gắng ngẩng đầu cười với nó.

Đứa nhỏ này, chắc đã bị dọa sợ, tôi còn chưa biết phải làm thế nào, Tô Duyệt Sinh đã nhảy từ trên mái nhà xuống, may mắn dưới đất đều là tuyết, anh ta cũng chỉ đáp xuống nền tuyết thật dày thôi, gần như là lập tức giãy dụa đứng lên, anh ta giữ người tôi hỏi: “Không sao chứ?”

Tuyết rơi nghẹn trong mũi rất đau, tôi cố gắng trả lời: “Không sao, không sao”.

Anh ta mạnh mẽ phủ tuyết trên người tôi, tôi cảm thấy tay anh ta đang dùng lực rất lớn, quả thực đánh đến cả người đều đau, kỳ thực trên người anh ta cũng toàn là tuyết, tôi cũng đưa tay phủ tuyết cho anh ta, vô vô, đột nhiên mũi cay cay, cũng không biết vì sao, Tô Duyệt Sinh so với tôi cao hơn, hơi thở anh ta phun thẳng lên đỉnh đầu vào trong lòng tôi, anh ta vẫn đang dùng sức vô tuyết trên lưng tôi, trên tóc tôi cũng có tuyết đọng, dần dần kết thành băng, anh ta hỏi: “Em khóc cái gì?”

“Không có gì.”

“Không có gì sao lại khóc?” Anh ta rút bao tay ra, ngón tay lạnh như băng nâng mặt tôi lên: “Đừng khóc, đừng lại bây giờ”.

Tôi đưa mu bàn tay lên lau lau, gương mặt kỳ thực đã cứng ngắc, tôi chưa từng nghĩ đến Tô Duyệt Sinh sẽ làm ra những chuyện ngạc nhiên động trời như vậy, anh ta nâng mặt tôi lên, hôn thật sâu vào mắt ướt đầm của tôi.

Kỳ thực nước mắt vốn mặn, tôi cũng không nhận ra rằng mình đã khóc, nhiều năm qua, khóc cũng là một loại vũ khí, còn đối với cười, gặp dịp thì chơi lại rất nhiều, nhiều đến nỗi tôi quên mất mình còn có trái tim, chẳng sợ vỡ nát, nhưng nó vẫn đợi ở trong lồng ngực tôi, không bỏ đi đâu cả.

Kỳ thực tôi đâu có khóc, nhưng nụ hôn này của anh, còn là vô hạn ôn nhu hôn lên môi tôi, tôi khóc đến thiếu chút nữa là ngừng thở. Cái hôn ôn nhu thế này, quyến luyến thế kia, tựa như tình yêu đầu đời, trong suốt tinh thuần như bông tuyết, đó là một tạo vật xinh đẹp được ông trời ban tặng, chẳng qua đa số mọi người vừa nhìn thấy bông tuyết chớp mắt một cái, nó đã tan mất, nên mọi người mới không biết, bông tuyết trong kính viễn vọng là một kết tinh vô cùng xinh đẹp, mỗi một bông đều khác nhau.

Tình yêu trên thế gian này, mỗi người, mỗi một đoạn tình cảm, đều không ai giống ai, loại tình yêu độc nhất vô nhị này, chỉ thuộc về

chính mỗi người trong chúng ta thôi.

Tuyết còn rơi lả tả, anh dùng sức ôm chặt lấy tôi, tôi cũng không cảm thấy lạnh, trời đất cứ như vậy tan biến, trong thế giới trắng xóa, dường như chỉ còn tôi và anh, trước kia xa xăm nay gần gang tấc, mãi đến tận giờ khắc này, tôi mới cảm thấy ấm áp cùng quyến luyến, giờ khắc này thật tốt, nếu thời gian có thể ngừng trôi, tôi nguyện trong chớp mắt này có thể thành đầu bạc.

Chương 34

Cuối cùng tôi cũng không biết hai chúng tôi đã trở về phòng như thế nào, trong lòng cảm thấy ấm áp, mọi thứ đều trở nên ấm áp, tôi đang êm đẹp ngồi bên lò sưởi sát tường, đôi giày ướt đầm đã được cởi ra, trên người trùm tấm thảm, giống như con gấu Teddy bị quấn vải thật kỹ, trong tay còn có ly trà nóng.

Tiểu Xán vô cùng lo lắng ngồi chồm hồm trên thảm, ngẩng mặt lên nhìn tôi: “Dì sẽ không bị cảm chứ? Ba đi nấu nước rồi, nói là nấu nước ấm để lát nữa chúng ta tắm”.

Cổ họng tôi vẫn còn đau rát, tôi không biết phải nói cái gì cho phải, chỉ biết sờ sờ tóc Tiểu Xán, tóc của nó nhiều và rất mịn, mềm mềm, giống như một loại động vật nhỏ bé.

Tô Duyệt Sinh thật sự nấu rất nhiều rất nhiều nước, tôi cũng không biết anh làm thế nào, dù sao trong bồn tắm lớn đã chứa đầy nước nóng, Tiểu Xán rất tự lập, đóng cửa lại tự mình tắm rửa, chờ đến khi nó đi ra, da dẻ đã đỏ hồng như con cua nhỏ, có điều sau khi thay quần áo xong nó lại không biết cách xử lý, nó hỏi tôi: “Có thể sử dụng máy giặt không?”

“Đừng dùng máy giặt”. Tôi lưu loát cầm lấy quần áo bỏ vào bồn tắm lớn, “Dùng nước này giặt trước đi”.

Lâu rồi tôi không giặt quần áo bằng tay, xoay người ở cạnh bồn tắm chà chà từng món một, chà đến nỗi thắt lưng đau nhức, cuối cùng dùng nước xả lại, hệ thống cung cấp nước uống bị đông lạnh rồi, chỉ có thể nấu nước để xả, quần áo còn chưa giặt xong, Tô Duyệt sinh đã đuổi tôi ra: “Đến phòng ngủ chính tắm mau đi, bằng không nước sẽ nguội”.

“Vậy quần áo này thì sao?”

“Quay lại đây giặt”.

Bồn tắm lớn trong phòng ngủ chính đổ đầy nước, tôi đưa tay thử thử, nước rất ấm. Phòng tắm thiết kế rất rộng, cả phòng đều thiết kế kính thủy tinh phản chiếu khung cảnh ngoài sân sau, kỳ thực hiện giờ ở trong sân cũng hoàn toàn trắng xóa, phải nhìn ra phía xa rất xa mới thấy được hàng rào, khu vực ở bên ngoài hàng rào đơn giản có mấy cây sồi xanh, tiếp nối với mảng rừng tùng lớn bên cạnh.

Bồn tắm đặt ở một nơi như vậy, thực sự là một loại hưởng thụ.

Tôi và Tô Duyệt Sinh cũng không nói thêm gì nữa cứ thế tắm rửa, dù sao bồn tắm lớn như vậy, hai người tắm hoàn toàn dư dả.

Áp lực nước làm cho lồng ngực hơi khó chịu, bên ngoài trời tuyết trắng xóa phản chiếu ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, tôi cảm thấy tình cảnh này, phảng phất như mình đã từng trải qua ở nơi nào đó.

Cảm thấy hoang mang, thế nên tôi cứ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đó là cửa sông hồ Kawaguchi”. Phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc, bởi vì khoảng cách gần, nên âm thanh trầm trầm như phát ra từ trong lồng ngực: “Khách sạn Kozantei Ubuya cạnh bờ hồ Kawaguchi”. Tô Duyệt Sinh vòng tay ôm lấy tôi, nước nóng xao động đánh vào bên mặt: “Lúc ngâm nước nóng ở dưới chân núi Phú Sĩ, ngẩng đầu lên là có thể thấy núi Phú Sĩ”. Anh vén mái tóc ướt sũng trên mặt tôi qua một bên: “chúng ta đã từng ở đó rất nhiều ngày”.

Tôi hỏi: “Em đã quên chuyện gì đó rất quan trọng phải không?”

Anh gật gật đầu: “Vô cùng quan trọng”.

Tôi lại hỏi: “Vậy sao anh không nói cho em biết?”

Thoáng trầm mặc, sau đó, anh nói: “Bởi vì anh đã hứa”.

Tôi cảm thấy tức giận, cho dù hiện tại bầu không khí yên bình như thế, nhưng tôi cảm giác anh vẫn như cũ không hề vượt qua khoảng cách, loại cảm giác này chung quy là rất khó chịu.

Tôi hỏi: “Có liên quan đến Trình Tử Lương không?”

Thời gian qua lâu như vậy, đây là lần tiên tôi nhắc đến Trình Tử Lương, Tô Duyệt Sinh thế nhưng không trả lời, tôi cảm thấy rất đau đớn, không thể nói rõ đây là loại cảm giác gì, cái ôm của anh rõ ràng rất ấm áp, nhưng trong lòng tôi lại vô cùng lạnh. Tôi bước ra khỏi bồn tắm lớn, thực bốt đồng phủ áo tắm vào, Tô Duyệt Sinh chăm chú nhìn tôi, tôi hít một hơi thực sâu, bước vài bước đến cạnh bồn tắm lớn, kéo anh từ trong nước ra.

Tôi lớn tiếng nói: “Tô Duyệt Sinh, mặc kệ em đã quên cái gì, hôm nay anh phải nói cho rõ ràng”.

Tôi chưa từng rống lớn tiếng với Tô Duyệt Sinh như vậy, sắc mặt anh đều là kinh ngạc. Tôi cứ như một tên lưu manh ném chiếc khăn tắm thật dày về phía anh, tôi thực sự rất tức giận.

“Chơi như vậy vui lắm sao? Em đã quên nhưng anh đâu có, rõ ràng anh nói em đã quên một việc rất quan trọng, vậy nói cho em biết đi! Để em tự mình quyết định, đã xảy ra chuyện gì? Thái độ của anh đến cùng là sao, lúc lạnh lúc nóng, nếu cứ như vậy em sẽ không thích anh nữa đâu!”

Chân mày tôi chậm rãi nhăn lại, bản thân cũng biết dáng vẻ nổi điên của mình rất khó xem, nhưng tôi thực sự khổ sở, thời điểm anh không chút suy nghĩ nhảy từ trên nóc nhà xuống, lúc anh hôn tôi, tôi thật sự rất thích anh. Tôi chưa từng cảm thấy bản thân sẽ thích Tô Duyệt Sinh, nhưng đó là vì từ trước đến giờ tôi không có nhiều thời gian đáng kể ở bên cạnh anh, trước kia mỗi lúc chúng tôi ở bên nhau xung quanh luôn rất ồn ào náo nhiệt, chẳng mấy khi ở riêng hai người, đến cuối cùng tôi luôn cảm thấy bốn phía quanh chúng tôi

toàn là người. Mấy ngày nay tuy còn có Tiểu Xán, tôi lại thấy như tôi và anh đang một mình ở bên nhau.

Tôi cứ thế không kiêng nể gì nói ra, có lẽ vì nụ hôn kia của anh đã cho tôi can đảm, sát khí của tôi ào ào tuôn trào như là bất cứ giá nào. Hiện giờ tôi đã thích anh như vậy... thậm chí, đã yêu rồi, chẳng lẽ tôi còn không thể hỏi sao?

Tô Duyệt Sinh hiển nhiên cũng không ngờ tới tôi sẽ có phản ứng như vậy, vẻ mặt anh có chút kỳ quái, tôi càng tức giận thêm, thẳng tắp bước thẳng về phía anh, kiễng chân lên hôn anh, mới đầu anh muốn đẩy tôi ra, nhưng tôi hôn thực sự dùng sức, anh ngậm chặt môi cũng bị tôi mở ra, ôi, phải chi tôi cao hơn một chút thì tốt rồi, tôi sẽ có thể đẩy ngã anh.

Gặp được người trong lòng thì đẩy ngã anh ta ngay, lời này hình như tôi đã từng nói qua. Tôi và Tô Duyệt Sinh biết nhau nhiều năm như vậy, tuy là lên giường không quá vài lần nhưng cũng xem như không hoàn toàn xa lạ, làm thế nào mới có thể lấy lòng anh, tôi vẫn biết một chút. Tỷ như bây giờ toàn thân buộc chặt của anh đang dần dần thả lỏng, hai tay nắm thắt lưng tôi, thực chuyên tâm đáp trả nụ hôn của tôi, ý, lần cuối cùng tôi hôn anh là khi nào nhỉ? Tôi quên mất rồi.

Không, tôi vẫn không quên, đột nhiên tôi hoảng hốt nhớ ra, lần trước tôi hôn anh, là vì anh tặng tôi một đóa hồng. Đóa hoa được vận chuyển từ nước Bỉ xa xôi, cắm trong bình thủy tinh, anh rút một đóa ra, giúp tôi cài lên tóc.

“Ầm” một tiếng trí nhớ tựa như cánh cửa lớn được mở ra, chuyện cũ như thủy triều mạnh mẽ tràn vào.

Tôi giống như đang trở lại thời điểm vàng son tại Night club... Night Club Kim Cương, tôi ngồi ở khu ghế lô, trong không khí có mùi nước hoa ngọt ngào, pha lẫn mùi rượu, mùi thơm ngọt của trái cây

trên mâm, còn có một mùi là lạ, tôi nghĩ không ra đó là mùi gì, sau mới biết đó là mùi hương tỏa ra từ điều xì gà.

Khi đó Tô Duyệt Sinh thản nhiên như có như không hỏi tôi: “Vì sao tôi phải giúp cô?”

“Không phải anh rất chán ghét Trình Tử Tuệ sao?”

“VẬY CŨNG PHẢI CÓ LÝ DO ĐỂ TÔI RA TAY CHỨ”. Nụ cười của Tô Duyệt Sinh vẫn vậy sâu không lường được: “Con người tôi ghét nhất phải làm chuyện không công”.

Tôi không dám nói tôi sẽ trả tiền, sợ anh trở mặt hắt rượu vào tôi, người của Tô gia cái gì cũng không thiếu, càng đừng nói đến tiền. Tôi cố lấy dũng khí hỏi: “Vậy anh muốn thù lao gì?”

Tô Duyệt Sinh hỏi lại tôi: “Cô đoán xem?”

Tôi đoán không ra, trong lòng cứ bồn chồn, cũng không hiểu vì sao bản thân lại khẩn trương như vậy.

Tô Duyệt Sinh ngược lại trông dáng vẻ như rất thoải mái, anh chỉ chỉ không gian trong khu ghế lô, hỏi: “Cô cảm thấy chỗ này thế nào?”

Tôi đánh giá chung quanh thêm một lần nữa, nói thật lòng cảm thụ vô cùng vô cùng thành thật: “Nơi hoang phí tiền của”.

Anh cười ha ha, cười đến mức răng nanh trắng trắng lộ cả ra, anh nói: “Thực ra thì cũng không có gì ghê gớm, tôi đang thiếu một người đứng đầu, chỗ này là của một người bạn của tôi mở, đang muốn tìm người nào đó đến trông coi giúp, tôi đã đáp ứng sẽ giúp anh ta tìm người, tôi cảm thấy cô rất thích hợp, cô thấy thế nào?”

Khi đó tôi cứ u mê hồ đồ, chưa rõ ràng lắm tình huống sao lại trở nên như thế này, về sau mới biết tìm người thay thế trông coi là một loại thủ đoạn khá phổ biến, hộp đêm dù sao cũng là nghề tay trái, kẻ có tiền không muốn để bản thân ra mặt đứng tên pháp lý, cho nên phải tìm người tin tưởng làm thay.

Lúc đó tôi còn trẻ, cảm thấy chuyện này quả thực cũng không có gì đáng kể, thế là tự mình đáp ứng.

Tên của tôi được viết trên tờ giấy phép kinh doanh là công ty dịch vụ ăn uống giải trí, tôi trở thành bà chủ của 'Night Club Kim Cương'... trên danh nghĩa.

Tô Duyệt Sinh thực sự nói được làm được, không biết đã dùng thủ đoạn gì, rất dứt khoát buộc Trình Tử Tuệ không được tiếp tục ép buộc mẹ tôi nữa. Khoảng thời gian đó tôi quả thực rất khoan khoái, tôi và Trình Tử Lương cũng không cãi nhau nữa, việc làm ăn của mẹ tôi trở lại dồi dào cuộn cuộn như bình thường. Bản thân tôi hồ đồ trong trường đại học cũng không tệ lắm, còn ở trong đoàn hội của trường được tuyển chọn cho chức Phó hội trưởng nữa.

Quan hệ giữa tôi và Trình Tử Lương bắt đầu thay đổi từ lúc nào? Hình như là có một năm, sắp bước qua năm mới, mẹ tôi đột nhiên biết tôi vẫn đang kết giao với Trình Tử Lương. Bà phản ứng thật kịch liệt, kiên quyết phản đối.

Nói sao thì lúc đó tôi cũng còn nhỏ, đối với lời của tôi bà một chút cũng nghe không vào, mẹ tôi rất tức giận: "Con với nó có thể có tương lai sao? Đừng nghĩ rằng bây giờ tuổi trẻ có thể không cần lo lắng mọi chuyện. Nó đối với con bất quá chỉ là đùa giỡn thôi, nhưng con gái một khi đi sai đường, quay đầu lại sẽ rất khó khăn".

Tôi vô cùng phản cảm: "Con và Trình Tử Lương không phải như mẹ nghĩ đâu, hơn nữa Trình Tử Lương là một người rất nghiêm túc, anh ấy nghiêm túc yêu con".

"Nghiêm túc?" Mẹ tôi cười lạnh: "Lúc mới đầu thằng đàn ông nào mà chẳng có lời ngon tiếng ngọt, dỗ cho con tin tưởng anh ta thật lòng muốn ở cạnh con trọn đời trọn kiếp?"

Tôi trầm mặc không nói, có lẽ vì mẹ đã từng bị ba lừa, cho nên mới cảm thấy không thể tin tưởng đàn ông trong thiên hạ.

Ước chừng mẹ tôi đoán được là tôi đang im lặng kháng nghị, bà có chút cười lạnh, nói: “Nếu nó thực sự nghiêm túc, con bảo nó lễ mừng năm mới đến nhà mình ăn cơm, xem thử nó có dám tới hay không”.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Trình Tử Lương, bảo anh ta lễ mừng năm mới đến nhà tôi ăn cơm, anh ta có chút khó xử nói, lễ mừng năm mới anh ta phải đi nghỉ phép với chị ở Úc rồi.

Tôi đem nguyên văn nói lại với mẹ, mẹ tôi cười lạnh một tiếng: “Phải mà, đương nhiên so với con thì quan trọng hơn nhiều lắm. Nếu nó thật sự yêu con, bất kể thế nào cũng sẽ nghĩ cách, rút ra một ngày nửa ngày để đến một chút, làm gì đến nỗi không có chút thời gian, chẳng qua không muốn qua lại với người nhà thôi”.

Tôi cực kỳ khổ sở, trong cảm nhận của người địa phương, ngày lễ tết âm lịch là một ngày lễ rất quan trọng, nhất định phải cùng đoàn tụ với gia đình, người nhà của Trình Tử Lương đương nhiên là chị của anh ta, cho nên anh ta làm vậy cũng không thể nói là sai, nhưng tôi vẫn cảm thấy khổ sở.

Ước chừng người thân thiết tin tưởng nhất là mẹ cũng không xem trọng đoạn tình cảm này của tôi, khiến trong lòng tôi không khỏi lo lắng, có chút khủng hoảng nói không nên lời.

Chương 35

Tôi không nói chuyện này với Trình Tử Lương, anh ta từng đi du học nước ngoài, suy nghĩ có chút phóng khoáng, có lẽ ở trong lòng anh ta, ngày tết âm lịch bất quá chỉ là ngày lễ bình thường, cho nên cùng đi nghỉ phép với chị cũng là chuyện bình thường.

Anh ta xuất ngoại tôi không có ra sân bay tiễn, bởi vì nếu gặp Trình Tử Tuệ sẽ rất lúng túng, trong điện thoại Trình Tử Lương cũng uyển chuyển đề nghị, tôi liền theo ý nghĩ trong lòng, mượn nước đũa thuyển mà nói sẽ không ra sân bay tiễn anh ta. Trình Tử Lương vì chị mà ủy khuất tôi cũng không phải ngày một ngày hai, ai bảo chị của anh ta bị bệnh chứ.

Bất quá trước khi anh ta đi, chúng tôi vẫn có hẹn gặp một lần. Tôi nhớ rõ hôm đó tuyết rơi, Trình Tử Lương đứng dưới đèn đường chờ tôi. Từ lúc mẹ biết tôi và anh ta còn lui tới, liền đặc biệt không muốn gặp anh ta, tôi sợ bà nhìn thấy Trình Tử Lương sẽ nói mấy lời không hay, nên lén từ trong nhà chuồn ra gặp.

Trình Tử Lương một mình đứng dưới đèn đường cách nhà tôi không xa, xe của anh ta cũng đậu ở đó không xa lắm, tôi vốn đầy ngập oán khí, nhìn thấy trên tóc anh ta đầy bông tuyết, tức giận trong lòng cũng tiêu tan hết. Tôi hỏi anh ta: “Sao không ngồi trong xe chờ?”

Anh ta kéo tay tôi vào trong túi áo để sưởi ấm, cúi đầu sát bên tai tôi nói: “Muốn nhìn thấy em sớm một chút”.

Hơi thở anh ta ấm áp thổi vào trong lỗ tai, ngứa ngứa, trong lòng tôi cũng êm ngọt ngào.

Hôm đó Trình Tử Lương dẫn tôi đi ăn lẩu hải sản rất ngon, để chống cái lạnh chúng tôi còn uống chút rượu nữa. Lúc đưa tôi về nhà, trên đường đã muốn kết băng, anh ta lái xe khiến tôi rất lo lắng, nhưng

chúng tôi vẫn bình an về đến nhà. Tôi lo về nhà quá muộn sẽ bị mẹ biết, cho nên vội vội vàng vàng xuống xe trùm lấy áo khoác.

Trình Tử Lương một phen giữ chặt lấy cánh tay tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng trên môi đã có cái gì đó vô cùng mềm mại ấm áp chạm vào... tôi sợ tới mức ngây dại, qua vài giây, mới hiểu ra là Trình Tử Lương đang hôn tôi, trong đầu tôi có ngọn lửa cháy loạn, tim vừa đập vội vừa loạn lung tung, may mắn chỉ trong thoáng chốc anh ta liền buông ra, ôn nhu nói: “Đi ngủ sớm chút”.

Mặt tôi nóng như sắp bị thiêu cháy, nụ hôn đầu tiên đó, thì ra hôn môi chính là như vậy, cảm giác đặc biệt quái dị, nhưng mà... haiz.. Dù sao thừa dịp trời tối tôi vội vội vàng vàng bỏ chạy, còn không dám quay đầu đáp lời Trình Tử Lương nữa. May mắn Trình Tử Lương sợ mẹ tôi nhìn thấy, nên đậu xe ở rất xa, tôi mang giày cao gót lạch bạch chạy, bản thân cũng không biết mình đang hoảng cái gì, vừa mới qua một khúc cua, đột nhiên ánh đèn xe sáng lên, ngọn đèn bất chợt chiếu vào khiến tôi không mở mắt ra được, tôi dùng mu bàn tay che tầm mắt, một lát sau đối phương tắt đèn, trước mắt tôi là một màn tối đen, qua một lúc lâu sao mới thích ứng kịp, thế này mới phát hiện bên cạnh xe có một người đang đứng là lão Chung.

Lão Chung là bạn của Tô Duyệt Sinh, mọi người đều gọi anh ta là lão Chung, kỳ thực tuổi anh ta cũng không lớn, nhiều lắm là ba mươi tuổi. Bất quá so với người mười tám tuổi thì ba mươi tuổi cũng đã đủ già rồi. Trời rất lạnh, anh ta mặc áo đen khoác áo đen đứng bên cạnh xe, trong miệng ngậm một điếu xì gà, xem ra rất có phong thái của ông chủ lớn. Mặt tôi vẫn còn nóng, trong lòng phỏng đoán liệu anh ta có nhìn thấy Trình Tử Lương hay không, có thấy Trình Tử Lương hôn tôi hay không, bất qua rất nhanh liền trấn tĩnh lại, hỏi anh ta: “Sao anh lại tới đây?”

“Cuối năm có mấy phần văn kiện cần cô ký”. Anh ta mở cửa xe ra: “Mau lên đây, bên ngoài rất lạnh”.

Quả thực rất lạnh, tuyết vẫn đang ào ào rơi xuống. Tôi vào trong xe của anh ta, anh ta đưa tôi đến văn phòng làm việc. Từ trong ngăn kéo lấy ra phần văn kiện cho tôi ký, tôi vừa ký vừa nói chuyện phiếm với lão Chung, hỏi anh ta hôm nay có đồ ngọt gì ăn không.

Lúc đó tôi và lão chung trong lúc hồ đồ mà đặc biệt hiểu rõ nhau, thường thường anh ta sẽ tìm tôi tới văn phòng ký một ít văn kiện, ký tên xong còn an bài phòng bếp làm đồ ngọt cho tôi ăn. Xem tôi như người bạn nhỏ bình thường mà chiêu đãi. Tôi coi như bản thân tới để làm bài tập, dù sao đồ ngọt của Night Club Kim Cương bị tôi ăn mấy lần, ăn đến khẩu vị cũng kén chọn luôn rồi. Mẹ tôi dẫn tôi ra ngoài ăn cơm, cuối cùng gọi đồ ngọt lên bất kể là dương chi cam lộ hay đào chung cách thủy với lê, tôi đều cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

Tôi ký xong phần văn kiện, vừa nhắc đầu lên, đột nhiên phát hiện trong cổ áo lão Chung có một vết hồng khả nghi, vì thế chỉ chỉ, nói đùa với anh ta: “Mới từ chốn ôn nhu nào đi ra hả? Còn mang theo dấu vết nữa”.

Lão Chung liền soi tấm gương ở bức tường đối diện xem xét áo của mình, vừa rút khăn tay ra chùi lau vừa nói: “Thiệt là... Buổi tối cùng ăn cơm với Tô tiên sinh, có vài cô gái quá lợi hại, tôi chống đỡ không được. Đúng rồi, Tô tiên sinh đang ở khu ghế lô lầu 4, cô muốn đi chào hỏi chút không?”

Cũng lâu rồi tôi không gặp Tô Duyệt Sinh, từ lúc anh giúp mẹ tôi thoát khỏi khốn cảnh, hai chúng tôi chưa gặp lại nhau, trong lòng tôi vẫn ghi nhớ cần phải cảm ơn anh, vì thế nói: “Được”.

Lão Chung gọi người đưa tôi lên lầu 4, cái gọi là ghế lô kỳ thực là một gian phòng đặc biệt lớn, tiệc rượu vừa tan, cửa sổ dài mở rộng, máy điều hòa ở giữa thổi hơi ấm vù vù, không khí thế nhưng thật yên tĩnh.

Người dẫn tôi đến giúp tôi mở cửa rồi lui ra, tôi bước trên tấm thảm mềm mại, có chút khiếp sợ, nghĩ rằng lẽ như Tô Duyệt Sinh đang ở

cùng cô gái nào đó trong này, mà tôi lỡ mãng xông vào thì thật không hay. Nghĩ đến đây tôi liền lập tức dừng chân, gọi một tiếng: “Ô tiên sinh”.

Không ai trả lời tôi, nhưng trong toilet thì có tiếng nước chảy ào ào, tôi xấu hổ đứng yên một chỗ, ở bên ngoài phòng ăn chờ giây lát, cũng không thấy Tô Duyệt Sinh ra. Tôi vốn tính ròi đi ròi, đột nhiên cảm thấy không ổn, tôi chạy đến toilet gõ cửa: “Ô tiên sinh, anh có trong đó không?”

Vẫn không có ai trả lời, tôi dán sát lỗ tai lên cửa nghe ngóng một lúc, dường như nước bên trong vẫn đang chảy ào ào, tôi lại gọi thêm vài tiếng, dùng sức gõ cửa, như cũ không ai trả lời. Tôi chạy ra hành lang gọi quản lý đến, cô ấy lập tức dùng bộ đàm gọi bảo vệ lên, phá cửa. Quả nhiên Tô Duyệt Sinh té trên mặt đất.

Mọi người náo loạn một trận, có người gọi xe cứu thương, có người chạy đi tìm thuốc, cuối cùng vẫn là dùng thuốc riêng tôi mang theo, lập tức cho Tô Duyệt Sinh hút vào, lần này anh phát bệnh rất nặng, hít thuốc vào rồi cũng không giảm bớt bao nhiêu, cuối cùng xe cứu thương đến đưa anh vào bệnh viện.

Tối hôm đó vì vướng bận chuyện này nên tôi về nhà quá muộn, bị mẹ chặn ngoài cửa, bà hùng hù hỏ hỏ cầm chổi lông gà, không đầu không đuôi đánh cho một trận: “Mày đi đâu vậy hả? À! Còn cái ông già đưa mày về kia là ai? Lại còn khoác áo chồn nữa! Vừa thấy là biết không phải thứ tốt rồi!”

Lão chung đưa tôi về nhà, tôi thật cẩn thận nói dối là giầy giáo ở trường, mẹ tôi càng thêm tức giận. Gân xanh hai bên thái dương nổi đầy, ngay cả cây chổi lông gà trong tay cũng gãy, lại chạy vào bếp lấy cây chổi, tôi sợ tới mức quên cả chạy, chỉ biết đau kêu khóc hu hu, bà dùng cây chổi đánh tôi thiếu chút ngã gục trên đất. Mẹ tôi vừa đánh vừa khóc: “Sao mày cứ hướng theo con đường xấu xa mà đi chứ hả!”

Sau trận đòn, tôi phải ở nhà dưỡng thương hai ngày mới đỡ. Nhưng Trình Tử Lương đã đi rồi, tôi ngay cả chỗ tổ khổ cũng không có.

Chờ đến lúc tôi gặp lại Tô Duyệt Sinh thì tờ lịch đã thành năm cũ, anh đã khỏe mạnh xuất viện, cho nên gọi điện đến mời tôi ăn cơm. Chỗ anh mời khách hiển nhiên không kém, lần này cũng vậy, ở vùng ngoại ô bên hồ, mùa đông có vài trận tuyết nhỏ rơi, trên núi còn đọng tuyết chưa tan hoàn toàn, trong hồ kết băng nhưng trong phòng thì rất ấm áp. Mặt trời phản chiếu xuống mặt hồ đối diện, tôi nghĩ nếu là hoàng hôn, nơi này nhất định sẽ rất đẹp.

Lần đó mở tiệc chiêu đãi hai chúng tôi, đồ ăn cũng rất nhiều, tôi ăn đến no nê, Tô Duyệt Sinh nói: “Cô đã cứu tôi hai lần, quá tam ba bận, lần sau nếu cô lại cứu tôi, chắc tôi chỉ có thể lấy thân báo đáp”.

Tôi liếc mắt nhìn anh một cái, xác nhận anh đang đùa với tôi, kỳ thực tôi đang lo lắng chuyện khác, hôm nay rốt cục có cơ hội gặp riêng anh, nhân cơ hội hỏi anh cho rõ ràng: “Bình thường lão Chung hay bảo tôi ký này ký nọ là cái gì thế? Tương lai tôi có phải chịu trách nhiệm trước pháp luật không?”

Tôi hỏi cực kỳ nghiêm túc, Tô Duyệt Sinh liếc mắt lườm tôi một cái, nửa cười nửa không: “Có đó, đem cô đi bán cô còn phải đếm tiền giúp nữa”.

Trong lòng tôi có chút mất hứng, buông đũa xuống nói: “Tôi no rồi”.

“Tính tình sao nóng nảy quá vậy? Đùa với cô mấy câu cho vui thôi cũng không được?”

Tôi không để ý tới anh, cúi đầu ngồi một chỗ nghịch di động, sau khi Trình Tử Lương đi, cũng không thấy gọi điện thoại về. Có vài lần tôi gửi tin nhắn, anh ta nửa ngày cũng không hồi đáp. Khoảng cách không gian khiến tôi khó hiểu sâu lo, tôi cân nhắc từng chữ gửi tin nhắn cho Trình Tử Lương, không biết lần này anh ta có hồi đáp về không nữa.

Tô Duyệt Sinh đột nhiên nói: “Có nghĩ đến quà mừng năm mới thích món gì không?”

Tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, xem dáng vẻ như anh đang nói thật, tôi hào khí nói: “Vậy anh tính tặng tôi món gì? Quà trả ơn cứu mạng của anh đâu?” Tôi không nói cho anh biết, bởi vì tối hôm đó cứu anh mà bị mẹ đánh cho một trận, quả tình rất mất mặt.

“Ơn cứu mạng, cho nên tôi sẽ hào phóng một chút, tùy tiện chọn. Chỉ cần tôi có thể, tôi sẽ tặng cô ngay”.

Ánh mắt tôi xoay xoay, đột nhiên nhớ đến trên TV đang chiếu phim Thần điêu hiệp lữ, tôi chớp thời cơ nói: “Tôi chưa nghĩ ra, hay là vậy đi, chờ khi nào tôi suy nghĩ xong sẽ nói cho anh biết”.

Tô Duyệt Sinh thần thông quảng đại như vậy, cứ để anh nợ tôi một phần ân tình, đó đương nhiên là chuyện tốt.

Tô Duyệt Sinh rất sáng khoái đáp ứng: “Được, nghĩ xong rồi nói cho tôi biết”.

Anh còn chưa nói xong, điện thoại của tôi liền vang lên, vừa thấy màn hình hiển thị không hiện số cá nhân lên, tôi đã biết là Trình Tử Lương. Không khỏi vui mừng quá đỗi, vội vội vàng vàng nói một tiếng “Xin lỗi” với Tô Duyệt Sinh, bỏ chạy ra hành lang nghe điện thoại.

Kỳ thực Trình Tử Lương cũng không có chuyện gì quan trọng nói với tôi, chỉ là gọi điện thoại tới hỏi thăm một chút tôi khỏe không, tết âm lịch trải qua như thế nào. Tôi vốn lòng tràn đầy oán hận, nhưng nghe giọng anh ta, bỗng nhiên lại cảm thấy có thể tha thứ tất cả. Hai chúng tôi nói liên miên không dứt trong điện thoại, cuối cùng ai cũng luyến tiếc ngắt điện thoại trước.

Có mấy câu còn lẩn lộn nói đi nói lại vài lần, rốt cuộc vẫn là tôi thúc giục Trình Tử Lương ngắt điện thoại, điện thoại vừa tắt, lòng của tôi cũng một lần nữa chậm rãi chìm xuống. Thoải mái cùng sung sướng

đều chỉ là tạm thời, khốn đốn cùng thương cảm mới là đáng kể, tôi nhìn xuyên qua mặt kính ở hành lang trông ra ánh tà dương trên mặt hồ. Mặt trời mùa đông có phần yếu ớt, trên mặt hồ phản xạ chút ánh nắng le lói. Có con chim gì đó không biết tên đang bơi ở đó. Nó bơi thật sự chậm rất chậm, cô đơn, chậm rãi bơi qua lại trong hồ.

Lời tác giả:

Ngừng lại thông cáo:

Vốn dĩ tôi không nghĩ tới việc này, dù sao cũng là chuyện cá nhân, nhưng sau khi nói chuyện cùng bác sĩ tâm lý và bạn bè xong tôi quyết định sẽ坦然 thừa nhận, tôi đang mắc chứng bệnh trầm cảm trầm trọng, bác sĩ đề nghị tôi tạm thời cách xa internet một khoảng thời gian.

Cho nên thực có lỗi. Vô cùng có lỗi.

Tôi thực sự không thể tiến hành công việc hằng ngày, bệnh này tựa như cảm mạo vậy, tôi và nó đã cùng đấu tranh nhiều năm, nhưng vẫn là lâu lâu bị nó đánh bại một lần.

Chỉ vài người bạn đặc biệt thân biết, tám năm qua là thời kỳ tôi bị chứng trầm cảm nghiêm trọng nhất, tôi ở trên ban công bồi hồi gọi điện thoại cho bạn bè, hi vọng bọn họ có thể đứng lúc ngăn cản tôi lại, đừng lấy dũng khí cứ như vậy nhắm mắt nhảy xuống. Thừa nhận bản thân bị bệnh là rất khổ sở, tôi không muốn bị mọi người cho là mình bị bệnh thần kinh. Nhưng bệnh tức là bệnh, phát tác tới lui nhiều lần, sau mỗi lần bệnh phát tinh thần lại triệt để suy sụp. Có đôi khi tôi cảm thấy bản thân rất vô dụng.

Đa tạ những người bạn tốt của tôi, ngay từ đầu vẫn luôn ở bên níu kéo tôi, không cho tôi nhảy xuống. Giới thiệu bác sĩ tâm lý cho tôi. Thờ ỉ khắc tôi hư hỏng trong tối bọn họ vẫn không ngừng gọi điện thoại cho tôi, khiến tôi cảm thấy bản thân đối với thế giới này còn tí xíu hữu dụng.

Tôi sẽ kiên trì. Không để bản thân càng trở nên tệ hơn.

Cảm ơn.

Ôi, lại một bài thông báo ngừng, hi vọng sức khỏe sẽ sớm ngày hồi phục!

Chương 36

Tôi ở đó phát ngốc không biết bao lâu, cuối cùng mới nhớ tới còn có Tô Duyệt Sinh, tôi trở lại khu ghế lô, Tô Duyệt Sinh đang hút thuốc, tôi có chút áy náy: “Ngại quá, nghe điện thoại hơi lâu”.

Tô Duyệt Sinh híp mắt đánh giá tôi, bên môi càng mang theo ý cười khinh thường: “Điện thoại của Trình Tử Lương?”

Tôi hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy”.

“Cô là ân nhân cứu mạng của tôi, cho nên, có chuyện tôi phải nói với cô”. Tô Duyệt Sinh vẫn mang biểu tình kia, nửa cười nửa không: “Cô có biết Trình Tử Lương đi với ai sang Australia không?”

Trong lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, có loại dự cảm không tốt lắm.

“Trình Tử Tuệ giới thiệu cho anh ta một cô bạn gái, ba người bọn họ cùng nhau đi Australia”. Tô Duyệt Sinh phúi phúi khói bụi, liếc mắt nhìn tôi một cái: “Cô cần phải kiên định lên. Nói ra thì cũng không thấy Trình Tử Lương thích cô gái kia, bất quá anh ta vẫn nghe lời chị của mình, thế nào cũng phải xã giao một chút”.

Mặt tôi trướng to, lỗ tai cũng vang lên tiếng ong ong, Tô Duyệt Sinh nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu, nhưng lại khiến tôi khó chịu cực kỳ. Bạn trai gặt tôi cùng đi nghỉ phép với cô gái khác, anh lại nói đó là xã giao.

Xã giao như vậy, tôi thật sự chịu không nổi.

Tôi cắn chặt răng, tự mình cũng cảm thấy âm giọng của mình rất khó nghe: “Đâu có gì, tôi có thể hiểu”.

Tô Duyệt Sinh lại cười, cười đến lộ răng trắng đầy miệng: “Khỏi phòng bị, cô có hiểu hay không cũng không cần nói với tôi, xem như tôi nhiều chuyện, nào, tôi tự phạt mình một ly!”

Anh uống hết một ly rượu đây, trong ly của tôi bất quá chỉ là nước trái cây, nhưng tôi ngay cả nhấp một ngụm cũng không có hứng thú. Tôi yên lặng nhìn anh, anh cười có vẻ như rất vui sướng: “Cô cũng đừng lo lắng, không phải tôi còn nợ cô một món lễ vật sao? Nếu đến lúc cô thật sự mất hứng, tôi sẽ giúp cô đi thu phục cô gái kia. Cô cứ yên tâm, so tôi và Trình Tử Lương, bất cứ cô gái nào cũng sẽ chọn tôi thôi”.

Tôi oán hận trừng mắt liếc nhìn anh một cái, rõ ràng anh đang đùa, nhưng trong lòng tôi lại vô cùng cău giận.

Lễ mừng năm mới, rốt cuộc chỉ có tôi và mẹ hai người, giống như năm trước lãnh đạm mà qua. Bảo mẫu trong nhà đã nghỉ rồi, mẹ tôi làm một bàn ăn lớn, có cả món thịt đông sớ trường của bà. Nhưng hai người cùng ăn cơm đoàn viên, đến cùng vẫn ăn không thấy ngon.

Sáng sớm mừng một, tôi còn đang ngủ, đột nhiên nghe thấy bên dưới ồn ào, tiếng động thật sự quá lớn đánh thức tôi dậy. Tôi xoa mắt chạy xuống lầu, từ cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy một đồng người đang chặn ở cửa nhà tôi, có người còn ném gạch lên cửa kính.

Mẹ tôi đứng đờ đẫn trong phòng khách, tôi há miệng thở dốc, bà quay đầu liếc nhìn tôi một cái, nói: “Ngoan, lên lầu đi”.

Tôi hỏi mẹ: “Mẹ vay tiền nặng lãi của người ta hả?”

Mẹ tôi lắc lắc đầu, có tiếng phụ nữ ở bên ngoài gọi tên mẹ tôi: “Trâu Nhược Liên, mày lăn ra đây! Đồ hồ ly tinh cái, quyến rũ chồng người ta, thứ kỹ nữ không biết xấu hổ...”

Tôi giận tím mặt, nhưng mẹ cứ đẩy tôi lên lầu, mấy người đó đập phá hết các cửa kính của nhà tôi, còn có người phá kính, dường như muốn xông vào từ cửa sổ. Tôi lớn tiếng báo mẹ báo cảnh sát, mẹ tôi lại nói: “Báo cái gì chứ? Ngại chưa đủ dọa người sao?”

Bên ngoài tiếng tranh cãi ồn ào càng thêm hung hăng, ngay cả Tô Dân Phố cũng không dám can ngăn, mẹ tôi dùng sức đẩy tôi lên lầu, gương mặt bà bởi vì khó xử mà đỏ hết cả lên, tôi vẫn luôn thấy mẹ bảo dưỡng da mặt rất kỹ, nhưng giờ phút này, các cơ trên mặt đều suy sụp, trông già đi rất nhiều. Trong lòng tôi rất khổ sở, cho dù mẹ tôi không tốt, bà vẫn là mẹ tôi. Tôi chạy một hơi lên lầu, lật điện thoại tìm số Tô Duyệt Sinh, trực tiếp gọi cho anh.

Hiển nhiên anh còn chưa tỉnh ngủ, giọng điệu trong điện thoại nghe rất lười biếng: “Chào, sớm vậy gọi tôi chúc tết hả?”

Tôi không rảnh nhiều lời, chỉ nói có người đến nhà gây chuyện, hỏi anh có cách nào không. Anh hơi có chút bất ngờ, nói: “Tôi đang ở nhà tại Bắc Kinh...”

Tôi vô cùng chán nản, nhưng rất nhanh anh nói: “Đừng lo, tôi sẽ bảo lão Chung đến xử lý”.

Tôi lắp bắp cảm ơn anh, giọng điệu anh ở bên kia vẫn lười biếng: “Đừng khách sáo, coi như tôi đền tội lần trước nói lỗ lời. Bất quá... không phải cô đi vay tiền nặng lãi chứ? Mới đầu năm đã có người chạy tới nhà gây sự?”

Cả hai lỗ tai tôi đều nóng ran, lúc gọi điện thoại cho anh tôi cũng không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ anh nhất định có thể dẹp yên vụ này, nhưng có nhiều chuyện, tôi không cách nào giải thích với người ngoài. Tôi chỉ có thể nhẹ giọng nói: “Cám ơn”.

Có lẽ Tô Duyệt Sinh nhận ra tôi có bí mật khó nói, anh nói: “Yên tâm đi, lão Chung là người rất kín miệng, ông ấy sẽ không nói lung tung ra bên ngoài đâu”.

Tôi gác điện thoại chạy xuống lầu, kéo mẹ tôi lên lầu luôn, hai chúng tôi nhốt mình trong phòng, mẹ tôi giống như con thú bị bao vây đi tới đi lui, phía dưới vẫn âm ỉ, dường như ai đó rốt cục đã phá được cửa sổ xông vào phòng khách, đập vỡ cái gì đó. Mẹ tôi nhảy

dựng lên, tôi e sợ bà nhìn không được lại lao xuống lầu, nên cố gắng giữ chặt lấy bà.

Không ngờ bà lại ấn nhẹ lên mu bàn tay tôi thở dài một tiếng, quay sang nói với tôi: “Con gái ngoan, mẹ không muốn con qua lại với Trình Tử Lương, chỉ vì sợ con sẽ rơi vào tình huống giống mẹ”.

Tôi nhìn vào ánh mắt trong suốt lấp lánh nước mắt của bà, ấp úng nói: “Anh ấy sẽ không...”

Mẹ tôi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, dáng vẻ trông rất đau lòng. Tôi cũng không dám nói thêm gì với bà nữa, vốn tôi rất tin tưởng Trình Tử Lương, nhưng nghĩ đến thái độ của chị anh ta, tôi lại cảm thấy không yên tâm.

May mắn không lâu sau, phía dưới đột nhiên yên tĩnh lại, tôi và mẹ hai mặt nhìn nhau, không biết có phải mấy người đó đi rồi hay không. Ước chừng qua thêm 15' nữa, tôi đang do dự nghĩ có nên xuống lầu xem thử hay không thì di động vang lên, tôi nhìn thấy dãy số của lão Chung, sợ mẹ nhìn thấy, tôi vội nghe điện thoại.

“Cô Trâu, mấy người đó bị đuổi đi hết rồi. Cô yên tâm, bọn họ không dám đến nữa đâu”.

Tôi vô cùng cảm kích: “Cám ơn!”

“Không cần, trong phòng khách bị vỡ vài bình hoa, tôi đã bắt mấy người đó bồi thường tổn thất, lát nữa bọn họ sẽ đem tiền đến, tôi biết cô không vui khi thấy bọn họ, cho nên bảo họ đem tiền đưa đến trực ban Tổ Dân Phố, lúc nào có thời gian cô đến lấy về là được. Tôi cũng đã cảnh cáo mấy người ở Tổ Dân Phố, lần sau bọn họ sẽ không tiếp tục bắt tài không làm nên chuyện nữa”.

Tôi không ngờ lão Chung lợi hại như vậy, càng không nghĩ tới ông ta có thể chạy tới nhanh đến thế, hơn nữa vừa tới nơi đã là một mình đánh đuổi ngàn quân, chẳng những thế còn khiến mấy người kia

ngoan ngoãn bồi thường tổn thất. Trong lòng tôi chỉ có tâm phục khẩu phục: “Cám ơn!”.

Lão Chung cười ha ha: “Sao khách sáo quá vậy? Cô là người đại diện của Night Club Kim Cương đấy! Ai dám không cho cô mặt mũi, tôi sẽ khai tử bọn họ ngay! Đều là người một nhà không cần phải khách sáo. Qua năm mới rồi, đừng để mấy chuyện hỗn đản kia làm hỏng tâm tình”. Rõ ràng không xem chuyện này là việc lớn lao. Cuối cùng mới nói: “Giúp tôi hỏi thăm Tô tiên sinh nhé”.

Tôi đáp ứng một tiếng, nhanh chóng ngắt điện thoại, để mẹ tôi ở lại trong phòng rồi tự mình xuống lầu. Mẹ tôi chết sống không chịu, rốt cuộc vẫn là bà đẩy tôi ra, tự mình thùng thùng chạy xuống lầu. Dưới lầu im ắng, một người cũng không có. Tôi và mẹ nhìn tứ phía, quả nhiên có vài bình hoa bị đập vỡ, bất quá mấy mảnh vỡ đều đã được người thu dọn rất sạch sẽ, mẹ tôi cẩn thận xem xét, lúc này mới phát hiện trên bề mặt nền gạch cẩm thạch trong phòng khách có chút vết máu, nhưng đã bị người nào đó dùng khăn chà lau qua, nếu không nhìn kỹ quả thật là nhìn không ra.

Mẹ tôi trừng mắt liếc tôi một cái, hỏi: “Con gọi điện cho ai vậy? Con quen biết ai mà thần thông quảng đại đến vậy?”

Tôi ghen hòng, dù sao cũng không thể thành thật nói cho mẹ biết, tôi quen lão Chung, mà lai lịch lão Chung thì càng khó giải thích, nếu bà biết chân tướng, không phải chỉ đánh tôi một chút thôi đâu. Tôi ấp úng, mẹ tôi lại trợn mắt nhìn tôi: “Con gọi điện thoại cho Trình Tử Lương? Là nó cho người đến đuổi mấy người đó đi?”

Tôi sững sốt một chút, mẹ tôi tưởng là mình đã đoán đúng, bà không khỏi lại thở dài một hơi, thế nhưng lời gì cũng không nói nữa.

Bất quá sau chuyện này, tôi còn vô cùng cảm kích Tô Duyệt Sinh, chờ qua năm anh trở lại, tôi liền cố gắng bỏ tiền tiêu vặt ra, trước tiên đặt bàn ăn ở một nhà hàng đắt tiền, rồi mời Tô Duyệt Sinh cùng lão

Chung ăn cơm, xem như cảm tạ hai người bọn họ giúp đỡ. Lão Chung vốn đồng ý rồi, nhưng đến chiều hôm đó lại gọi điện thoại cho tôi: “Cô Trâu, thật sự hết sức xin lỗi, tối nay tôi có việc đột xuất không đi được, yên tâm yên tâm, cô cứ để Tô tiên sinh ăn nhiều một chút, ăn giúp phần của tôi luôn là được”.

Tôi biết bình thường anh ta rất bận rộn, cũng không quá để ý, nói: “Vây đợi vài ngày nữa, tôi mời anh!”

“Không sao không sao, cô phải biết tôi có một thằng con hư hỏng phải lo đỡ dành, gần như mỗi ngày đều bận rộn với nó, biết ngày nào mới rảnh. Đúng rồi, bây giờ cô có thể tới văn phòng một chuyến không, ở đây tôi có mấy phần văn kiện, cô tới ký tên nhé”.

Tôi lập tức đáp ứng, mới đầu năm lão Chung đã giúp tôi chuyện lớn như vậy, hơn nữa chỗ ăn cơm cũng ở gần Night Club Kim Cương, thuận đường qua đó ký vài phần văn kiện, chuyện nhỏ.

Lão Chung vẫn như bình thường ở trong văn phòng chờ tôi, tôi vừa vào cửa anh ta liền cho người xuống phòng bếp lấy đồ ngọt lên cho tôi, đồ ngọt hôm nay là đậu hủ hạnh nhân, anh ta nói: “Món ngọt của đầu bếp mới thay, cô nếm thử xem thế nào?”

Tôi ăn mấy miếng, hương vị còn được, thơm mùi hạnh nhân, bất quá ăn thêm vài miếng nữa, cảm thấy có vị hơi khác thường, tôi nói thật: “Hình như hơi đắng”.

“Thật không? Tên đầu bếp hỗn đản, tài cán chẳng bằng ai! Còn đòi hỏi tôi phải trả lương cao như vậy! Ngay cả đồ ngọt cũng làm không xong! Lẽ ra không nên chấp nhận trả lương cao cho bọn họ! Không biết bọn chúng tìm được người ở nơi xó xỉnh nào...”

Lão Chung hiển nhiên đã bị chọc tức, ồn ào muốn đi rang xào vị đầu bếp kia, tôi cảm thấy không đành lòng nên nói: “Có lẽ là chọn phải hạnh nhân không tốt, hạnh nhân vốn đắng mà”.

“Cô đừng ăn nữa!” Lão Chung thấy tôi lại cầm muỗng múc, vội vàng nói: “Tôi sẽ bảo bọn họ đưa xuống phòng bếp, buộc tên vương bát đản kia đích thân ăn cho bằng hết!” Anh ta vừa nói vừa lớn tiếng gọi người, tôi vội ngăn cản anh ta: “Thôi kệ đi, đừng nóng giận”.

Lão Chung nghe lời tôi khuyên, anh ta phái tài xế đưa tôi đến nhà hàng, nói: “Cô cũng đừng tức giận, lát nữa tôi sẽ đổi đầu bếp tốt hơn, lần sau cô đến, nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy”.

Kỳ thực tôi đâu có giận, đồ ngọt của Night Club Kim Cương vẫn luôn đặc biệt ngon, rất nhiều nhà hàng ở bên ngoài không thể sánh bằng. Có lẽ cũng vì thế mà lão Chung tức giận. Dù sao đâu ai muốn đập vỡ bảng hiệu của mình.

Vì chuyện này dây dưa nên tôi đến nhà hàng trễ hơn Tô Duyệt Sinh, trong lòng rất áy náy, vội vàng mời anh gọi món ăn. Anh cũng không khách sáo, cầm lấy thực đơn rất nhanh gọi xong đồ ăn, lúc này mới hỏi tôi: “Tuổi mới thế nào?”

“Cũng được, như năm cũ thôi.”

Kỳ thực tôi rất buồn bực, Trình Tử Lương đến giờ cũng chưa về.

Tôi cố gắng phấn chấn tinh thần cùng nói chuyện với Tô Duyệt Sinh. Đó là một nhà hàng cao cấp theo phong cách Nhật, nghe nói bò được vận chuyển bằng máy bay đêm tới, nguyên liệu nấu ăn rất tươi ngon, có điều không khí hơi nóng, tôi càng ăn càng nóng, ăn được một nửa, cả người tôi đã đầy mồ hôi. Tô Duyệt Sinh uống rượu, còn tôi uống nước đá, dường như nước đá không đủ giải khát, tôi uống hết ba cốc lớn, mà vẫn không ngừng đổ mồ hôi.

Chương 37

Tô Duyệt Sinh thấy chớp mũi tôi toàn mồ hôi, anh gọi nhân viên phục vụ tới, gọi cho tôi một ly nước đá. Không biết vì sao tôi cảm thấy bản thân phát run, cảm giác giống như mình đã uống say, choáng váng mơ hồ. Tô Duyệt Sinh rốt cục cảm thấy không ổn, hỏi tôi: “Cô không khỏe hả?”

“Không biết... thấy rất khó chịu”. Hơn nữa loại khó chịu này tôi nói không ra lời, chỉ cảm thấy ngọt ngọt nóng bức, tôi kéo cổ áo lỏng xuống, vẫn cảm thấy như không khí không xuyên thấu qua được.

Tô Duyệt Sinh nhìn nhìn đồ ăn trên bàn, nói: “Không phải cô dị ứng với đồ ăn chứ? Có muốn đến bệnh viện khám thử không?”

Kỳ thực tôi cảm thấy nóng, cả người khó chịu, dường như trên da có một lớp chocolate, hình dung không được đó là cảm giác gì. Tô Duyệt Sinh xem chừng thấy tình trạng tôi không được tốt lắm, vội vàng vàng gọi phục vụ đến tính tiền, sau đó lái xe đưa tôi đi bệnh viện.

Tôi gần như bị anh tha ra khỏi nhà hàng, chân như nhũn ra, đứng không vững, trọng tâm đặt cả lên người anh, sử dụng không đến nửa phần sức lực. Anh mở cửa xe. Rất dứt khoát bế tôi lên, trong đầu tôi bỗng chốc vang “âm” một tiếng, tim nhảy dựng thành thịch, toàn thân mềm nhũn như đang ngâm mình trong nước ấm, cảm thấy cái ôm của anh thật thoải mái, mùi thơm trên người anh cũng thật dễ ngửi, tôi dùng sức bắt lấy vạt áo anh, anh muốn đưa tôi ra ghế sau tôi cũng không chịu buông tay, tôi mơ hồ cười cười, đột nhiên hôn lên mặt anh, tôi nhìn lỗ tai anh thoáng chốc đỏ hồng rồi. Tôi hoàn toàn không khống chế được bản thân, vươn tay nắm caravat của anh, muốn hôn anh.

Ước chừng Tô Duyệt Sinh mất rất lớn sức lực mới giã được tôi ra, bởi vì tay anh bị móng tay của tôi cào qua. Anh vội vội vàng vàng ngồi vào ghế điều khiển, tôi từ ghế sau chồm lên phía trước, anh không chút lưu tình đẩy tôi ngã trở về. Một lần nữa anh xuống xe, hung tợn dùng dây an toàn trói tôi lại. Ngón tay tôi run cầm cập, không gỡ được dây an toàn, đành phải liều mạng gọi tên anh: “Tô Duyệt Sinh, thả tôi ra, Tô Duyệt Sinh!”

Tôi cũng không biết vì sao giọng chính mình lại nghe như tiếng mèo kêu, vừa nhỏ vừa mềm, Tô Duyệt Sinh hoàn toàn không để ý tới tôi, ngược lại phóng xe như bay. Tôi dùng sức túm dây an toàn, sợi dây kia càng buộc tôi chặt thêm, tôi đau đến muốn khóc, anh dừng xe lại, đưa tôi thẳng vào một tòa nhà.

Chỗ này làm gì giống bệnh viện, tôi nghiêng ngả lão đảo bị anh kéo đi, vừa đi vừa làm nũng: “Anh ôm tôi! Ôm tôi đi!” Cả người tôi cực kỳ khó chịu, chỉ có được anh ôm mới khiến tôi thấy thoải mái được một chút.

Tô Duyệt Sinh không hề ôm tôi, mà đem tôi đẩy mạnh vào một gian phòng, a, bồn tắm rất lớn, cả người tôi đầy mồ hôi, thật muốn tắm rửa một cái, tôi túm lấy áo lông của mình còn chưa kịp cởi ra, Tô Duyệt Sinh đã kéo tôi qua, cầm vòi sen không đầu không đuôi giội thẳng vào người tôi.

Nước lạnh khiến tôi giật mình, tôi liều mạng ôm lấy anh, giống như con chó nhỏ cọ tới cọ lui trên người anh, anh kéo tôi ra, lại dùng nước lạnh giội vào. Tôi khó chịu hu hu khóc, nắm lấy góc áo của anh không buông.

Anh liều mạng giội nước lạnh thẳng vào mặt tôi, nước tràn vào lỗ mũi, tôi bị nghẹn ho khan kịch liệt. Tôi không thở nổi, anh còn dùng sức chụp lấy mặt tôi: “Trâu Thất Xảo!” Giọng của anh lạnh lẽo giống như nước lạnh vậy: “Cô ăn phải cái gì? Ai cho cô ăn cái gì rồi hả?”

“Tôi không biết”. Tôi nghe thấy tiếng chính mình cười khanh khách, tay anh ôm cổ tôi, điều này khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, tôi còn muốn hôn anh, a, thừa dịp anh không phòng bị, tôi đột ngột nắm lấy cổ áo anh, sau đó hướng lên trên mà hôn. Bờ môi anh thật mềm, thơm quá, tôi giống như con chuột nhỏ trộm được hạt vừng, vô cùng quyến luyến không ngừng liếm liếm. Thân mình anh cứng đờ, nhiều lần muốn đẩy tôi ra, nhưng tôi sống chết ôm chặt, tốt quá, thế này rất thư thái, người anh vừa cứng vừa mềm, tôi rất thích được anh ôm.

Từ trong mũi tôi phát ra tiếng rên mơ hồ không rõ, cảm giác như con heo nhỏ được cho ăn no, anh nhin không được đỡ lấy gáy tôi, cái này thật sự thư thái, bởi vì anh hôn tôi, toàn thân tôi nóng lên, bị anh hôn như nhũn ra, người không ngừng tụt xuống, giống như bị rút gân, dường như một chút khí lực cũng không có. Tôi cảm thấy quần áo của anh rất vướng bận, khiến tôi không thể trôi chảy đụng chạm vào anh, tôi vươn tay dùng sức chen vào trong cổ áo anh, lôi kéo quần áo của anh. Không ngờ anh lại đột nhiên ném tôi ra, xách vòi sen lên, không đầu không đuôi tiếp tục xả nước vào người tôi.

Tôi gào khóc, lui lui về sau, giống như đứa nhỏ bị cướp viên đường. Tô Duyệt Sinh là đường, tôi muốn ăn mà không được, anh còn xối nước lạnh vào tôi. Tôi khóc được một lúc, lại thấy anh cầm vòi sen giội chính mình =)), tôi vừa cười hắc hắc hỏi anh: “Anh tắm nha, tôi cũng muốn tắm”.

Tôi bắt đầu cởi quần áo chính mình, anh vội vàng nhào tới, tha tôi vào bồn tắm lớn, sau đó mở vòi xả nước vào bồn, nước lạnh khiến tôi đặc biệt không thoải mái, nhiều lần tôi muốn bò ra khỏi bồn tắm, đều bị anh ấn trở về.

Tôi kêu la ầm ĩ, kiên quyết không chịu ở trong bồn tắm, Tô Duyệt Sinh bị tôi làm cho không còn cách nào, giống như đồ con nít đồ tôi: “Ngoan, ở trong này thêm chút, bình tĩnh bình tĩnh! Tôi mua đồ ngon cho cô ăn!” =.=“

“Tôi không cần đồ ăn!!” Tôi giống như con lươn dùng sức quấn quít lấy tay anh, muốn lôi anh vào bồn tắm lớn luôn: “Tôi muốn anh ôm tôi!”

“Không thể ôm!” Tô Duyệt Sinh hung tợn giội nước lên đầu tôi, tôi khóc nức nở: “Vậy anh hát cho tôi nghe đi! Tôi muốn anh hát cho tôi nghe!”

“Tôi không hát!”

“Vậy anh ôm tôi!”

“Không thể ôm!”

Tôi nhanh chóng vòng tay ôm lấy cổ anh: “Vậy anh hát! Anh không hát tôi sẽ ôm anh!”

Anh bị tôi cuốn lấy không còn cách nào, đành phải dùng sức kéo cánh tay tôi xuống, anh nói: “Vậy cô ngoan ngoãn ngồi xuống, tôi hát cho cô nghe”.

Tôi nghe lời ngồi vào trong bồn tắm lớn, anh liếc mắt nhìn tôi một cái, hỏi: “Cô muốn nghe bài gì?”

“Khúc hát ru!!”

“Không hát!”

“Vậy anh ôm tôi!”

“Không ôm!”

Tôi thừa dịp từ trong bồn tắm đứng lên, giống như gấu koala nhào về phía anh, gần như cả người ôm lấy cổ anh: “Vậy anh đừng hát...”

“Ngồi xuống! Tôi hát!” Anh hét lớn một tiếng, tôi sợ tới mức run run, lại lui về ngồi xồm trong bồn tắm. Anh háng giọng, bắt đầu hát: “Chợt lóe chợt lóe ánh sáng lấp lánh, đầy trời đều là sao...”

Không ngờ Tô Duyệt Sinh người chưa bao giờ ca hát lại có một chất giọng tốt như vậy. Tôi rung đùi đắc ý hát theo anh: “Trên bầu trời

tỏa ánh sáng, giống như rất nhiều đôi mắt nhỏ. Chợt lóe chợt lóe ánh sáng lấp lánh, đầy trời đều là sao...”

Trong bóng đêm ôn nhu, mẹ cũng từng hát bài này dỗ tôi ngủ, đương nhiên bà hát rất nhiều bài chứ không phải chỉ một bài này. Tôi bắt đầu nhẹ nhàng ư a ra tiếng: “Ánh trăng ánh trăng đến đây ca hát, a y a y đã tới sông rồi, trên sông không gió thổi, cá vàng bơi lội tung tăng... Hoa hạt dẻ nở hoa kết thành tổ, hoa tiêu nở hoa kết thành nhiều tổ, a y a y ăn hạt dẻ, ngòn ngọt đến tận trong tim...”

Tôi không biết mình đảo tới đảo lui hát bao nhiêu lần, tóm lại bản thân hát đến độ híp mắt buồn ngủ, vừa mới cúi đầu ngẩn ngơ một chút, đột nhiên phát hiện Tô Duyệt Sinh đang nhắm mắt ngồi tựa trên bồn tắm lớn, dường như đã ngủ say. Tôi như con cá nhảy lên, dùng sức kéo nhẹ anh, anh hoàn toàn không phản ứng kịp, cả người chìm vào trong bồn tắm lớn, bọt nước văng khắp nơi, từng giọt nước lạnh bắn lên đầu tôi, tôi cười nham nhở bỏ nhào qua, “Chụt” một tiếng dùng sức hôn lên môi anh, vô cùng đắc ý: “Hôn được anh rồi!”

Anh phát run lên, cũng không biết là do ngâm trong nước lạnh hay vì bị tôi làm cho tức giận. Trong ánh mắt dường như có ngọn lửa bùng cháy, anh lại đỡ lấy gáy tôi, giọng khàn khàn, dường như đang cực lực khắc chế cái gì đó: “Thì cứ hôn đi”.

Hô hấp của tôi cứng lại, chớp mũi toàn hơi thở của anh, vừa mát, vừa thơm, là một mùi hương kỳ lạ không nói nên lời, hình như là mùi bạc hà, lại hình như là mùi trà. Trong đầu tôi hoàn toàn choáng váng, cả người cứ như đang ở trên mây, nụ hôn này hoàn toàn không giống với nụ hôn của Trình Tử Lương, nụ hôn này tràn ngập hấp dẫn, còn có một loại cảm xúc tôi không hình dung được, khiến người ta sa vào, rõ ràng là một loại đau đớn hít thở không thông, lại có vẻ hết sức vui thích. Anh buông tôi ra một lúc, cúi đầu hôn lên xương quai xanh của tôi, khiến tôi thật ngứa ngáy, tôi nhịn không được cười loạn, anh lại hôn tôi, nụ hôn này so với trước đó càng

triền miên, càng khiến người ta cảm thấy thoải mái, lỗ chân lông trên người tôi dường như mở hết ra, cũng không cảm thấy đang bị ngâm trong nước lại, tôi giống như con chuột rơi vào bình mỡ heo, toàn bộ thế giới đều thơm ngào ngạt trong trẻo, đó là một loại cảm giác hạnh phúc đầy thỏa mãn.

Vai Tô Duyệt Sinh rất cứng rắn, tựa vào trong lòng anh thật là thoải mái, nhưng cánh tay anh lại rất mềm, lúc anh ôm, tôi cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn tựa vào trên cánh tay anh. Nụ hôn dài khiến tôi cảm thấy cả người như hòa tan hết. Tôi lười biếng nói bên tai anh: “Mới rồi bảo anh ôm tôi, anh còn chưa ôm”.

Anh thấp giọng nói câu gì đó, tôi nghe không rõ, anh hôn lên vành tai tôi, khiến cả người tôi một chút sức lực cũng không còn, tôi khanh khách cười, đúng lúc này, đột nhiên có âm thanh kỳ quái vang lên, tôi phản ứng trước, là di động của tôi, chiếc di động đã bị tôi ném xuống đất, nhưng nó đang vang lên.

Tôi muốn đứng lên lấy điện thoại, Tô Duyệt Sinh giống như tỉnh dậy từ trong mộng, anh ngăn cản tôi, tự mình bay qua nhặt điện thoại lên. Tôi vô cùng tức giận: “Đó là điện thoại của tôi!”

Tô Duyệt Sinh chỉ liếc mắt nhìn vào màn hình, liền ném điện thoại vào bồn tắm, điện thoại mới của tôi đó! Vừa mua chưa đầy ba tháng, tiếng “ục ục” vang lên trong nước. Tôi vội vàng cuống quýt vớt nó lên, từng giọt nước rầu rĩ nhỏ xuống, màn hình đã sớm không còn sáng.

Tôi vô cùng tức giận, ồn ào với Tô Duyệt Sinh: “Anh đền điện thoại cho tôi!”

Anh nhìn tôi một lát, xoay người đóng cửa bỏ đi mất. Trong lòng tôi rất khở sở, biết nhất định là Trình Tử Lương gọi tới, đã trể thế này còn có điện thoại gọi tới, chỉ có thể là anh ta. Đáng tiếc không nhận được. Tôi tức giận vô cùng, nhưng Tô Duyệt Sinh đã đi rồi.

Tôi không biết đã ngâm trong bồn tắm bao lâu, cho đến khi tôi phát run, càng không ngừng hắt xì hơi. Tôi không còn cảm thấy khó chịu nữa, chỉ thấy lạnh, Tô Duyệt Sinh khóa trái cửa phòng tắm, không biết anh ta đi đâu rồi, tôi vô cùng sợ hãi, liều mạng gõ cửa: “Tô Duyệt Sinh! Tô Duyệt Sinh!”

Chương 38

Không ai để ý đến tôi, tôi vừa lạnh vừa mệt mỏi, cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nặng đầu, hỗn loạn, giống như cỗ của chính mình không giữ nổi đầu vậy. Tôi khóc lóc đập cửa một lúc, rồi ôm chiếc di động ướt nhep ở trong này ngủ.

Chờ đến khi tôi thực sự tỉnh táo lại thì đã là giữa trưa ngày hôm sau, đầu đau muốn nứt ra, đặc biệt khổ sở, cảm giác như người say rượu còn chưa tỉnh hẳn. Tôi từ trong đống chăn mềm mại đứng lên, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng xa lạ, đột nhiên nhớ lại những chuyện xảy ra đêm qua, giống như một thùng nước đá dội thẳng vào người. Tôi xốc chăn lên, phát hiện bản thân đang mặc áo trong khô mát của nam, tôi mơ mơ hồ hồ nhớ lại bản thân hôm qua không ngừng nhào lên níu kéo Tô Duyệt Sinh, sau đó anh dùng nước lạnh gội tôi, cuối cùng tôi ngủ luôn ở chỗ cửa phòng tắm, sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi ngây ra như phỗng, một cử động cũng không dám. Càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, rốt cuộc ngày hôm qua tôi bị làm sao vậy?

Tôi giống như con đà điểu, hận không thể đem đầu chính mình vùi vào trong cát.

Trên thực tế tôi cũng đã làm vậy, tự đem đầu mình vùi vào trong chăn, hận không thể làm cho mình nghẹt chết.

Cuối cùng, tôi vẫn là nhịn không được nghẹt thở từ trong chăn bò ra hít một hơi lớn.

Ngủ thì ngủ! Không phải chỉ là ngủ với đàn ông thôi ư! Chị đây còn chưa từng ngủ với đàn ông nữa! May mắn đó là Tô Duyệt Sinh, đáng vẻ không khó xem, tính ra cũng không phải chịu thiệt.

Kỳ thực trong lòng tôi cực kỳ sợ hãi, mỗi lần sợ hãi điều gì tôi thường dần dần như vậy.

Nếu tôi thực sự ngủ với Tô Duyệt Sinh, vậy tôi và Trình Tử Lương coi như xong, tôi còn mặt mũi nào gặp anh ta nữa?

Tôi hận không thể bóp chết chính mình.

Tôi ở trên giường lăn lộn gần nửa giờ đồng hồ, rốt cục vẫn lấy hết dũng khí xuống giường, tìm được toilet rửa mặt qua loa, quần áo của bản thân không biết vất đi nơi nào, hai chân bị bỏ trần lộ liễu, cũng đâu thể để thế mà đi lung tung khắp phòng.

May mắn trong toilet có khăn tắm, tôi quấn lung tung vào người, giống như chiếc váy dài cột bên hông, thế này mới đi xuống lầu.

Gian phòng rất lớn, trong phòng khách có tiếng động rất nhỏ, tôi đứng trên cầu thang nhìn quanh, là một người mặc đồng phục của người giúp việc đang lau bàn trà, tôi thoáng chốc thả lỏng một nửa, ho nhẹ một tiếng, Dì kia ngẩng đầu nhìn thấy tôi, cười tủm tỉm: “Cô Trâu dậy rồi! Hôm qua cô uống say, nửa đêm Tô tiên sinh gọi điện thoại bảo tôi tới chăm sóc cho cô. Lúc sáng tôi đã đem áo lông của cô đi giặt rồi, bất quá vẫn có chuẩn bị cho cô một bộ đồ mới để ở trên lầu, tôi đi lấy cho cô nhé?”

Tôi hoàn toàn buông lỏng người, thì ra hôm qua là dì ấy chăm sóc tôi, nói vậy quần áo cũng là dì ấy thay cho tôi rồi, thật tốt quá.

Tôi có cảm giác như trút được gánh nặng ngàn cân, ngay cả tâm tình cũng nhẹ thàng thoải mái hơn: “Không cần đâu, tôi tự lên mặc được rồi”.

“Ồ trong tủ quần áo trên phòng ngủ nơi cô nghỉ ngơi đó, áo bành tô của cô cũng để ở đó”.

Tôi thuận lợi tìm được chiếc váy kia treo bên cạnh áo lông, sau khi mặc vào xong, đột nhiên trong lòng nặng nề lên. Chiếc váy này là loại thiết kế, giá tiền thì thôi rồi, mẫu chốt là kích thước giảm một

phân ngại gầy, nhiều một phân ắt mập, nhưng tôi mặc lại hoàn toàn vừa vặn, rõ ràng cho thấy nó được mua theo số đo của tôi.

Tôi không biết là người giúp việc có thể mua cho tôi chiếc váy vừa người đến vậy đấy, đối với số đo của tôi biết rõ mười mười, có lẽ là Tô Duyệt Sinh, bởi vì trước đây có vài lần anh ta tặng cho tôi mấy chiếc váy này nọ mặc rất vừa người, dáng người của bạn gái anh ta nhất định không khác so với tôi là mấy.

“Chết thật!” Tôi thì thào tự nói, không tự chủ được gõ gõ cái trán vào gương, hận không thể dứt khoát xuyên vào trốn luôn trong gương, khỏi phải đối mặt với tình huống xấu hổ như vậy. Ngày hôm qua nhất định tôi bị trúng tà rồi, không, rõ ràng hôm qua tôi một giọt rượu cũng không đụng đến, sao lại giống như say khướt vậy chứ.

Tôi nhanh chóng hồi tưởng lại nhưng vẫn không hiểu lắm, kỳ thực chuyện xảy ra ngày hôm qua tựa như giấc mơ, tôi chỉ nhớ đại khái đã xảy ra chuyện gì, mà rất nhiều chi tiết lại chỉ là một vài hình ảnh mơ hồ.

Tôi tìm được túi xách của mình đặt ở chỗ đầu giường, bên cạnh là chiếc điện thoại mới tinh nằm ngay ngắn, tôi nhớ mang máng điện thoại của mình hình như bị rơi vô nước, vì trong tâm trí khắc rất sâu đoạn ký ức tôi tự mình lao theo chiếc điện thoại. Nhưng chiếc di động mới toanh này...

Tôi để điện thoại lại chỗ cũ, rất rối loạn, không cách nào nghĩ ra, nên quyết định vẫn là chạy thật nhanh về nhà thì hơn, cả đêm hôm qua không về, mẹ nhất định sẽ đánh chết tôi cho xem.

Tôi về đến nhà mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, mẹ tôi thế nhưng không có ở nhà, trong nhà im ắng, y như lúc tôi ra ngoài. Không ngờ đêm qua mẹ cũng không về, may mắn bà không có về, bằng không lúc này nhất định sẽ đánh gãy chân tôi. Tôi trở về phòng, đóng cửa lại còn cảm nhận được tiếng tim mình đập thình thịch.

Có vẻ như tôi may mắn không có xảy ra chuyện gì đáng sợ, tôi nằm trên giường, cũng không quá vui mừng. Trong đầu hiện ra hình ảnh, chính là đôi mắt sâu thẳm u ám kia của Tô Duyệt Sinh, anh đỡ lấy gáy tôi, dùng âm giọng trầm khàn nói: “Thì cứ hôn đi”.

Nụ hôn của anh ta như thể hòa tan hết tất cả, tôi vội vã kéo chăn trùm kín đầu, ôi ôi! Làm ơn để tôi quên hết mấy chuyện ngu xuẩn này đi.

Từ sau ngày đó, có một khoảng thời gian thật dài tôi không gặp Tô Duyệt Sinh. Mãi đến khi Trình Tử Lương về nước, anh ta đem về cho tôi một phần quà, lúc nhìn thấy anh ta, một giây đầu là mừng rỡ, nhưng gần như ngay sau đó, liền nhớ tới lời Tô Duyệt Sinh đã nói. Tôi làm bộ lơ đãng nhìn anh ta, hỏi: “Có phải chụp rất nhiều hình không?”

Anh ta nói: “Chị không thích chụp ảnh, anh cũng không thích, bất quá có chụp hình phong cảnh”.

“Vậy gửi em mấy tấm làm màn hình desktop”.

“Được”.

Anh ta về nhà gửi cho tôi rất nhiều ảnh chụp, tôi khen phong cảnh thật đẹp, sau đó không ngừng bảo anh ta gửi thêm ảnh qua nữa. Tôi lần theo mấy trăm tấm ảnh chụp tìm dấu vết để lại, có một tấm chụp ở bãi biển, rõ ràng phản chiếu ba bóng người, còn có tấm trên bãi cỏ, lúc đó ánh mặt trời rất gắt, cũng chiếu rõ ba bóng người.

Lòng tôi như bị ong đốt, đau đến khổ sở. Nhưng lại không biết nên nói gì làm gì bây giờ. Nếu hỏi trực tiếp, anh ta có thẳng thắn thừa nhận? Nếu không hỏi, tôi đây cũng quá khó chịu.

Thời gian đó tôi nhanh chóng gầy yếu, gầy đến nỗi ngay cả mẹ cũng kinh ngạc, bà nói: “Con gái ngoan, giảm béo không thể giảm quá nhanh, cần phải từ từ mới tốt”.

Nhưng đau lòng đâu có từ từ đến, tôi nghĩ không ra có thể nói chuyện này với ai. Mẹ tôi vốn phản đối chuyện tôi kết giao với Trình Tử Lương, về phần bạn bè, hình như tôi không có nhiều bạn. Đòi người thật là tịch mịch, gặp chuyện khó chịu, mà thậm chí chỉ có thể một mình lánh đi, không có một người nào để có thể tâm sự. Tôi muốn ra ngoài giải sầu, cầm điện thoại lên, lại không biết nên gọi cho ai. Tôi lật danh sách số điện thoại thật dài ra tìm, đến tận số cuối cùng, vẫn chưa tìm ra người bạn nào thích hợp có thể ăn cơm với tôi ở loại thời điểm này.

Tên trong danh sách được sắp xếp theo ký tự chữ cái, cho nên tên cuối cùng chính là lão Chung, tôi bỗng nhớ tới, đã lâu rồi không thấy lão Chung tìm tôi ký tên, không biết có phải do bận rộn quá hay không. Bất quá việc càng nhiều, anh ta càng phải thường xuyên tìm tôi, có rất nhiều văn kiện, nghe nói phải có chữ ký của tôi mới có hiệu lực. Tôi hoang mang trong chốc lát, cuối cùng dứt khoát gọi điện cho lão Chung, điện thoại của anh ta tắt máy. Tôi sững sốt một chút, lại gọi tới văn phòng Night Club Kim Cương, thư ký rất khách sáo nói: “Chào cô Trâu, Chung tạm vắng thời rời cương vị công tác rồi”.

Tạm rời cương vị công tác?

Vậy tôi đây là đại diện pháp lý, còn cần tiếp tục làm không?

Tôi sững sốt một lúc lâu, không biết nên hỏi ai. Cuối cùng quyết tâm gọi cho Tô Duyệt Sinh, may mắn điện thoại của anh vẫn thông, bất quá phải mất một lúc lâu anh mới nghe điện thoại: “Chào”.

Tôi hơi run sợ, tôi và Tô Duyệt Sinh dù có quen biết, nhưng cũng chưa tới mức gọi là thân thiết, nhưng cũng không phải hoàn toàn xa lạ. Hơn nữa, bình thường anh hay thích trêu đùa, giờ anh nghe điện thoại với thái độ xa cách lạnh lùng như vậy, thật sự khiến tôi cảm thấy có chút không quen.

Có lẽ, tôi chán nản nghĩ, nhất định là do lần trước tôi rất quá đáng, trời mới biết tôi trúng tà gì. Tôi ngượng ngùng nói: “Xin chào”.

“Có việc sao?”

Tôi càng do dự, có điều nếu bây giờ không hỏi, khả năng sẽ không có lần thứ hai tôi có dũng khí gọi điện cho anh, tôi nói: “Lão Chung tạm rời cương vị công tác rồi hả?”

Không biết vì sao, nhắc đến lão Chung, Tô Duyệt Sinh dường như rất mất hứng. Anh cũng chưa nói gì, nhưng cái loại không vui này thông qua điện thoại tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được. Tôi nói: “Chức vụ đại diện pháp luật kia, tôi...”

“Nếu cô không thích thì không cần làm”.

“À...”

“Còn gì nữa không?”

Tôi biết điều nói: “Không có. Tạm biệt”.

Ngắt điện thoại, tôi nghĩ lần này mình đã đắc tội với Tô Duyệt Sinh rồi, anh dường như ngay cả điện thoại cũng tỏ vẻ không kiên nhẫn tiếp chuyện. Bất quá không làm người đại diện pháp luật nữa cũng tốt. Bằng không cả ngày bảo tôi ký đủ loại văn kiện, tôi còn lo lắng sau này phải chịu trách nhiệm gì đó với pháp luật cũng nên.

Ngày lễ tình nhân, đúng lúc Trình Tử Lương đi công tác, anh ta bay chuyến bay sớm, lúc ở sân bay gọi điện thoại cho tôi, tôi còn chưa tỉnh ngủ, nên vô cùng lãnh đạm, trả lời cũng không nhiều lắm. Hôm nay vừa vặn là chủ nhật, ngay cả mẹ cũng ra ngoài rồi, tôi một mình một người chán muốn chết nằm trong nhà.

Tivi không có gì hay để xem, trên mạng cũng chẳng có gì chơi, mẹ mới mua cho tôi chiếc laptop, tôi tải một ít game về, chơi lung tung, mới chơi không được bao lâu, màn hình đột nhiên tối thui, khởi động lại cũng vô dụng. Tôi gọi điện thoại cho bên hỗ trợ khách hàng, bọn họ nói tình huống này có lẽ là bị virus, muốn tôi trực tiếp đem

máy tới hệ thống bảo hành kiểm tra, nếu không muốn đi, có thể đợi kỹ thuật viên của bọn họ đến nhà.

Tôi nghĩ dù sao cũng rảnh rồi, cho nên lấy máy tính đem đi, lấy chiếc xe cũ mẹ để trong nhà kia, trực tiếp chạy tới điểm bảo hành máy.

Năm ngoái tôi đã thi lấy bằng lái, bất quá không thường xuyên chạy nên kỹ thuật lái xe rất bình thường. Chiếc xe cũ kia của mẹ lại là hàng nhập khẩu vừa được tân trang lại, đặc biệt khó chạy, kết quả lúc tôi chạy tới chỗ ngã tư trung tâm thành phố có đèn đỏ, do tôi đạp phanh quá nhanh, xe chết máy.

Thế là toi, chớp mũi tôi đầy mồ hôi, vội vã cố gắng khởi động xe lần nữa, tiếng xe rè rè vang lên, dấu hiệu không thể khởi động xe được. Mắt thấy cảnh sát giao thông đang đi về phía tôi, tôi càng nóng nảy. Tài xế mới sợ nhất là cảnh sát giao thông, lại chặn ngay chỗ ngã tư đường mới chết người chứ, mấy chiếc xe phía sau ào ào nhấn còi, trong lòng tôi càng nóng nảy. Cảnh sát giao thông gõ gõ cửa sổ xe, chào tôi, tôi vội vàng xuống xe giải thích với anh ta: “Ngại quá, xe hư...”

“Vậy kêu xe tải tới kéo đi, không thể chặn xe ở chỗ này được”.

Nhưng tôi ngay cả số điện thoại xe tải cũng không biết, mấy chiếc xe phía sau vẫn đang nhấn kèn inh ỏi, tôi càng vội càng loạn, nghĩ rằng chắc không thể nhờ cảnh sát giao thông giúp đỡ gọi xe tải tới rồi, đúng lúc này, một chiếc xe đậu ở phía sau cách đó không xa vừa mở cửa xe, một người đột ngột bước xuống. Tôi vừa thấy quả thực là vui mừng quá đỗi, không ngờ đó là Tô Duyệt Sinh. Anh vòng qua trực tiếp ngồi vào ghế điều khiển, thành thạo khởi động động cơ, sau đó nhìn tôi còn đang ngây ngốc đứng đó, nói: “Lên xe”.

Chương 39

Tôi mở cửa ghế trước chui vào, vừa cài dây an toàn vừa hỏi anh:
“VẬY XE ANH...”

“Đó là xe của bạn tôi”. Lúc nói chuyện anh ta đã khởi động xe xong, tôi nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, đó là một chiếc xe thể thao thời thượng, vừa nhìn đã biết xe thuộc dòng cực quý. Điều khiển xe là một cô gái ăn mặc rất thời trang, đeo mắt kính đội nón rộng vành, nhìn phong cách quả thực rất giống một nữ minh tinh. Tôi liếc mắt nhìn Tô Duyệt Sinh đang tập trung lái xe, hỏi: “Bạn gái anh hả?”

Anh không thèm để ý, tôi có chút ngượng ngùng, cuối cùng vẫn thu hết can đảm nói: “Xin lỗi”.

Tô Duyệt Sinh vẫn không để ý đến tôi, anh cũng đeo kính đen, trông giống hệt một nam minh tinh nổi tiếng.

Tôi chỉ còn biết nhìn thẳng về phía trước, ấp a ấp úng tiếp tục nói cho xong lời xin lỗi: “Thật có lỗi, tôi không phải cố ý... Lần trước cũng không biết sao tôi lại như thế, bình thường tôi không vậy đâu, anh cũng biết đó...”

“Về sau đừng có ăn mấy đồ linh tinh bậy bạ”. Tô Duyệt Sinh rất cuộc lên tiếng: “Người ta cho cô cái gì cô ăn cái đó, cô là heo hả!”

“Hả?”

“Heo!” Anh dường như đang rất tức giận, tựa hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra từ này. Lúc này tôi mới hồi phục tinh thần lại chút ít, đột nhiên cảm thấy khả nghi: “Có phải do anh Chung không? Tôi ăn đồ ngọt ở chỗ anh ấy, anh ấy đã cho tôi ăn gì hả?”

Tô Duyệt Sinh dừng một chút: “Không cần hỏi, dù sao anh ta cũng bị rang xào rồi”.

“À...” Tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Anh đang đi đâu vậy? Tôi muốn đến chỗ bảo hành máy tính”.

“Cô có nói muốn đến chỗ bảo hành máy tính đâu, đồ heo!”

Tôi tức giận nhảy dựng lên: “Sao anh lại mắng tôi là heo!” Tôi là gái mới lớn đó, có cô gái mới lớn nào lại cam chịu để người khác mở miệng mắng mình là heo chứ.

Tô Duyệt Sinh thấy tôi tức giận, nhin không được “phụt” cười ra tiếng, anh cười cười khóe môi cong lên, không thể không nói, trông có chút anh tuấn. Nhìn cảnh này khiến tôi liên tưởng đến các chàng trai trong tiểu thuyết ngôn tình, ờ thì, quyến rũ ngông cuồng.

Nghĩ đến bốn chữ này, tôi liền nhin không được cũng bật cười.

Không khí trở nên vui vẻ, nhờ đó mọi khúc mắc trước đây đều bị vứt bỏ. Kỳ thực tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, may là Tô Duyệt Sinh không giận tôi. Lần trước tôi quả thực quá đáng, đổi lại là người khác hẳn sẽ tuyệt giao với tôi ngay. Bị tôi vừa lời kéo vừa ôm, anh đã có bạn gái rồi đấy, rõ là... Lỡ như bị bạn gái anh biết được, khiến quan hệ giữa anh và bạn gái trở nên xấu đi thì thật tệ.

Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Cô đến chỗ bảo hành máy tính làm gì?”

“Máy tính tôi bị nhiễm virus, nên đem đi sửa”.

“Cài lại hệ thống?”

“Đúng vậy!”

Tô Duyệt Sinh nói: “Đừng đi nữa, phía bên kia kẹt xe lớn như vậy, không có chỗ cho cô đậu xe đâu. Tôi giúp cô cài đặt lại hệ thống cho”.

Việc này khiến tôi vô cùng sùng bái nhìn anh: “Anh biết cài win hả?”

Tô Duyệt Sinh vô cùng khinh thường lườm tôi một cái: “Tôi tốt nghiệp khoa CNTT đó”.

Tô Duyệt Sinh thực sự tốt nghiệp CNTT, anh không những giúp tôi cài đặt lại hệ thống, còn giúp tôi phân chia ổ cứng, nói chứa nhiều dữ liệu linh tinh trong ổ C sẽ khiến tốc độ máy bị chậm, thậm chí anh còn gỡ bỏ luôn bộ cài game trong máy của tôi, cài thêm bộ nhớ lưu trữ vào để tôi chơi game không bị treo máy. Có điều lúc anh tải dữ liệu game xuống còn hung hăng cười nhạo tôi một phen: “Cô chơi được nhiều đây cấp thôi hả? Chơi bao lâu rồi?”

“Tôi là sinh viên mà, đâu có rảnh chơi game, trường tôi không cho đem laptop vào lớp”.

Thời điểm đó Laptop đối với sinh viên mà nói là đồ vật tương đối quý giá, trường học sợ phát sinh nạn trộm cắp, lại sợ đám sinh viên nổi lên tính ganh đua so sánh.

“Cho cô cái nick phụ chơi nè. Nick phụ của tôi cũng luyện được đến cấp cao rồi”.

“Nick phụ là gì?”

“Là nick ảo đó, bình thường cũng chỉ để đó chẳng dùng làm gì”.

Hai mắt tôi nhất thời sáng lên: “Bình thường không dùng làm gì đã đem nick ảo luyện lên đến cấp cao, vậy nick chính của anh luyện đến bao nhiêu cấp rồi?! Cho tôi mượn chơi một lát được không, một lúc thôi sẽ trả lại ngay!”

Tô Duyệt Sinh nhìn tôi một cái, tôi lập tức hùng hồn đầy lý lẽ chính đáng nói: “Tôi đã cứu mạng anh đó! Hai lần!”

Đến nước này thì Tô Duyệt Sinh hết lời để nói, chỉ đành đem tài khoản của anh cho tôi mượn chơi. Thoáng cái đã qua khỏi giờ trưa, tôi tựa người trên bàn trà nhà Tô Duyệt Sinh liêu mạng chơi game. Ôi trời ơi, quả thực là hoành tảo thiên quân(1), sử dụng account cấp cao phải nói là cực kỳ thích, tiền nhiều hơn, item nhiều hơn, cả một tá Boss đều bị tiêu diệt, trong server mọi người nhìn thấy tôi đều là

tất cung tất kính, phải biết bình thường ở trong game tôi luôn bị người người coi thường khi dễ đấy.

(1) Kiểu như tung hoành bốn bể.

Đến cuối cùng mấy đầu ngón tay tôi bấm đến đau rát mới tạm dừng cho treo nick, tôi suy sụp ngã ngồi trên thảm thở dài một hơi.

Thời gian vô vị vô nghĩa cứ thế trôi qua, mặc dù có game để chơi, cũng khôi phục lại tình bạn với Tô Duyệt Sinh, nhưng tôi vẫn không thấy vui vẻ.

Nhớ tới Tô Duyệt Sinh, tôi lại ngóc đầu dậy, anh ngồi ở đâu bên kia ghế sofa, cũng cầm laptop chơi game, nhưng game anh ta đang chơi thì tôi không thể nào thích nổi, nào guom nào súng, đánh đến khắp nơi đều là máu tươi. Tôi hỏi anh: “Đói bụng rồi, có gì ăn không?”

Tô Duyệt Sinh lúc này mới nhìn đồng hồ, tôi cũng thoáng nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, đã tám giờ tối rồi, hèn gì thấy đói bụng.

Anh hỏi tôi: “Muốn ăn gì?”

“Mì ăn liền là được rồi”. Tôi thông minh nói: “Không thì gọi đồ ăn đem tới cũng được”.

“Cô không biết nấu cơm sao?”

“Hả?”

“Trong tủ lạnh có đồ ăn, trong bếp cái gì cũng có, cô nấu đi, tôi cũng đói rồi, nấu nhiều chút”.

Tại sao chứ? Tôi là khách đó nha, hơn nữa tôi từng ăn cơm với Tô Duyệt Sinh nhiều lần rồi, bết rõ bản tính kén ăn của anh, cơm tôi nấu, khẳng định anh sẽ thấy khó ăn, bỏ công sức không lấy được sự đồng tình, tôi một chút cũng không muốn làm.

Đoán chừng nhận ra tôi không quá tình nguyện, chân mày Tô Duyệt Sinh sâu xa nhếch lên: “Tôi cho cô mượn tài khoản chơi từ hồi trưa...”

“Được rồi được rồi”. Tôi nhận mệnh đứng lên chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh, bên trong thế nhưng có rất nhiều thứ, bất quá đa phần đều là thực phẩm đông lạnh, may mắn là có hộp rau sạch, ngoài ra còn một ít tôm cá đông lạnh.

Có nguyên liệu nấu ăn là tốt rồi, tôi trộn salad rau dưa, tôm lột xào đậu, rồi chung cá, sau cùng nấu thêm một nồi canh cà trứng. Com trong nồi điện đã được nấu chín, đồ ăn tôi nấu trên cơ bản cũng đã hoàn tất.

Tôi dọn xong chén đĩa thì gọi Tô Duyệt Sinh đi ăn cơm: “Không cho phép nói không thể ăn”.

Tô Duyệt Sinh đúng là không có nói không thể ăn, có điều đợi đến lúc ăn xong anh mới nói: “Đậu trong món tôm lột xào có hơi quá...”

“Có ăn là tốt rồi”. Tôi đứng lý hợp tình: “Hơn nữa trong tủ lạnh nhà anh chỉ có tôm lột, muốn oán trách thì hãy trách bản thân anh không chịu mua đồ ăn”.

Tô Duyệt Sinh không nói gì nữa, cho đến lúc tôi dọn xong bát đĩa anh mới nói: “Lần sau đừng đem đậu New Zealand Scampi xào với tôm lột, tôm đó dùng để ăn sống”.

“Đông lạnh như vậy làm sao ăn sống được?”

“Rã đông ra không phải là ăn được rồi ư”. Anh mở tủ lạnh lấy ra nửa hộp tôm lột tôi nấu còn dư, đổ toàn bộ vào trong chén nước lạnh, một lát sau anh nhặt một con tôm lên, bôi lên bề mặt tôm một lớp trứng cá muối, sau đó nói với tôi: “Cô ném thử đi!”

Không thể không nói, mấy màu trắng đỏ đan xen lẫn lộn với màu đen của trứng cá muối trên thân con tôm, nhìn qua rất hoành tráng, cả hai tay tôi đều đang dính đầy nước rửa chén, anh cứ thế đưa thẳng đến bên miệng tôi, tôi không chút do dự há mồm ăn ngay. Ôi, ngon, thực sự rất ngon, mùi thơm lan tỏa trong miệng ngon vô cùng,

một nhúm cá muối cuối cùng nổ bung ở chỗ đầu lưỡi, cảm giác quá thực... ngon quá đi thôi!

Tôi nhắm mắt nuốt con tôm vào bụng, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, lúc này mới nhận ra tình huống có chút xấu hổ, bản thân sao lại giống như con cún đang giơ giơ hai chân lên chờ được anh đút cho ăn, bất quá biểu cảm của anh lúc này cũng đang rất xấu hổ, cầm cái đầu tôm trông có vẻ như lúng túng không biết phải làm sao, qua một lúc sau mới nói: “Món này mà ăn với rượu nho thì càng thêm ngon, tôi đi kiếm một chai”.

Anh vội vội vàng vàng ném đầu tôm vào thùng rác, tôi cũng chỉ biết cầm đầu rửa tay thật sạch sẽ, đem toàn bộ số tôm lột còn lại cho vào trong cái mâm lớn.

Tô Duyệt Sinh cầm ly quay trở lại, hai chúng tôi an vị trong phòng bếp vừa ăn tôm vừa uống rượu, không cần đũa mà chỉ dùng tay, bởi vì đũa khi nãy đã bị tôi đem rửa, bỏ hết vào tủ khử trùng rồi. Nói thật tôi rất thích cách ăn này, rượu đổ vào trong miệng đang nhét đây một khối thịt to, bởi vì con tôm lớn, thịt ngon kết hợp với loại rượu thượng hạng tạo cảm giác vô cùng thích thú. Tô Duyệt Sinh vừa ăn tôm vừa kể chuyện lúc anh đi lặn ở New Zealand: “Cực kỳ vui, cô không bao giờ biết mình sẽ gặp gì thấy gì dưới đáy biển”.

“Có khi nào gặp phải cá mập không?”

“Đi lặn đương nhiên sẽ có khả năng gặp phải cá mập, nhưng sẽ ổn thôi, không nguy hiểm gì đâu. Dĩ nhiên đôi khi sẽ gặp phải một chút tình huống nguy hiểm không lường trước được”. Anh chỉ vào vết thương trên cổ cho tôi xem: “Cái này là do đá san hô gây ra, lúc đó tôi đang ở dưới nước chụp ảnh, không cẩn thận đụng phải khối san hô. Thời điểm bơi lặn phải luôn cẩn thận chú ý, nếu lặn trong thời gian dài, người lặn phải mặc áo bảo hộ”.

Tôi đối với việc bơi lặn dưới nước hoàn toàn không biết gì cả, cho nên hỏi: “Dưới nước cũng chụp hình được nữa hả?”

“Được chứ, quay video cũng được luôn”. Anh cầm khăn ăn lên lau lau tay, “Đi, cho cô xem mấy tấm hình tôi chụp ở Lam Động(1)”.

(1) Lam Động: Hố Xanh (Blue hole) là hố sụt dưới nước hình thành bởi sự xói mòn của đá vôi và có hình dáng giống một vòng nước màu xanh sẫm.

Nào giờ tôi đâu biết đến cái gì gọi là Lam Động, bất quá vẫn rất vui vẻ bê mâm đi theo sau anh. Một mình Tô Duyệt Sinh ở trong căn biệt thự to lớn như vậy, trong tầng hầm có gian phòng cất giữ đầu máy video audio, màn hình cực to, dưới đất trải thảm đặc biệt dày. Hai chúng tôi khoanh chân ngồi trên thảm, vừa ăn tôm vừa xem Lam Động.

Quả thật rất đáng kinh ngạc, việc quay phim chụp hình dưới đáy nước không giống như trong trí tưởng tượng của tôi, hình ảnh không được ổn định lắm, nhưng do màn hình lớn, toàn bộ tường trong gian phòng được trang trí một màu tối như đang ở dưới đáy biển, hang động kia thật sâu, có đủ loại cá bơi qua bơi lại trên màn hình, góc quay thì luôn luôn di chuyển, chụp hình chụp cảnh không ngừng, càng lặn càng sâu, càng chụp ánh sáng càng mờ, đến cuối cùng chỉ còn một chút ánh sáng ở chỗ cách camera không xa chiếu lên đàn cá không ngừng bơi qua, những cái khác gì cũng không nhìn thấy.

Một mâm tôm toàn bộ bị chúng tôi khai tử, tôi ăn đến no nê ợ một cái thật to, chai rượu nho kia uống thật là ngon, càng uống càng cảm thấy ngon miệng, tôi vừa uống vừa hỏi Tô Duyệt Sinh: “Một mình anh lặn xuống dưới, không sợ sao?”

“Sợ chứ... Bất quá có đôi khi lại nghĩ, dù sao trên đời này tôi cũng chỉ có một mình, còn gì để mà sợ nữa”.

Tôi liếc mắt nhìn anh một cái, anh ngồi tựa người vào ghế sofa, đôi chân dài duỗi thẳng trên mặt thảm, giống như câu nói vừa rồi chỉ là thuận miệng mà nói thôi. Trong ý thức của tôi từ lúc biết anh đến

giờ, đều nhận định anh là loại người phớt lờ mọi chuyện, lười biếng thế gian, không màng xung quanh, bất quá nghe anh nói những lời này, tôi lại có chút khổ sở.

Bởi vì hơn ai hết tôi biết rõ, trên đời này, tôi kỳ thực cũng chỉ có một mình.

Chương 40

So ra thì ngày lễ tình nhân như hôm nay rõ ràng là tốt đẹp rồi, tôi ngay cả một người để ăn cơm cùng cũng không có, nếu không phải gặp được Tô Duyệt Sinh, nhất định là sẽ một mình ở nhà lạnh lạnh nhạt nhạt mà trôi qua.

Thời gian còn lại cả hai chúng tôi đều trầm mặc, lâu lâu cầm chén rượu lên, yên lặng uống, Lam Động kia đặc biệt sâu lại dài, từng đàn từng đàn cá không ngừng bơi qua bơi lại, trong phòng trữ video audio bật máy điều hòa vô cùng ấm áp, tôi chơi game suốt từ trưa đến giờ, kỳ thực đã mệt lắm rồi, xem xem, rồi ngủ quên luôn.

Không biết tôi ngủ qua bao lâu, có một lần mơ mơ màng màng tỉnh dậy, hơi lạnh, thò tay tùy tiện mò trúng cái gì đó, hình như là thảm lông, tôi liền kéo qua, đắp lên trên người, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Chờ đến lúc tôi thực sự tỉnh dậy, cũng không biết đang là giờ nào, tôi ngủ mê đến bả vai phát đau, cổ như nhũn ra, xoay xoay đầu mới phát hiện bản thân đang gối lên áo của Tô Duyệt Sinh, trên người lại còn đắp thêm một tấm thảm. Anh ta ngủ ở chỗ cách tôi không xa lắm, hai người chúng tôi quả thực đã ngủ đến mức lẫn lộn lung tung. Tôi cảm thấy đặc biệt xấu hổ, sao lại ngủ quên như vậy chứ?

Tôi vừa động dậy thì Tô Duyệt Sinh cũng tỉnh, anh ách xì một cái, nói: “Mấy giờ rồi?”

Tôi cũng đâu biết, di động của tôi hết pin đã tự động tắt nguồn rồi. Không biết anh lôi từ đâu ra cái remote ấn một cái, trên màn hình trắng xóa xuất hiện một hàng chữ phụ đề thật to, hiện rõ thời gian hiện tại: “AM10:32”.

Tôi như con thỏ nhảy dựng lên, sắp đến giờ trưa rồi, cả đêm tôi không về, mẹ tôi mà biết nhất định sẽ đánh chết thôi.

Tôi vội vội vàng vàng búi lại mái tóc dài hỗn loạn, hỏi Tô Duyệt Sinh: “Mượn toilet của anh một chút được không?”

“Tất nhiên là được”. Đoán chừng anh thấy tôi đang vô cùng sốt ruột, vì thế nói: “Tôi đưa cô về”.

“Không cần”. Tôi thẳng thắn nói với anh: “Anh mà đưa tôi về, lỡ bị mẹ bắt gặp tôi thực không có cách giải thích, tôi sẽ lừa bà nói hôm qua ngủ ở nhà bạn học”.

Tô Duyệt Sinh tỏ vẻ đã hiểu: “Vậy được, có gì gọi điện cho tôi”.

Xe của tôi đang đậu trong gara nhà anh, cho nên anh xuống dưới mở cửa cho tôi lái xe ra, nhìn nhìn tôi đỗ xe ra bên ngoài, xem chừng thấy tôi lúng ta lúng túng, cho nên anh gõ gõ cửa sổ xe, tôi hạ kính xe xuống, Tô Duyệt Sinh nói: “Sau này cô nên đổi qua loại xe cài số tự động đi, cô khởi động xe mà cài số bằng tay thế này nhất định sẽ dễ tắt lửa”.

Tôi giương cằm lên, theo thói quen phản bác anh: “Tại tôi chưa quen lái xe này thôi, chờ thêm mười ngày nữa tháng nữa, tôi nhất định sẽ khiến anh nhìn tôi với cặp mắt khác xưa!”

Tô Duyệt Sinh cười nói: “Được, tôi chờ ngày nhìn với cặp mắt khác xưa”.

Anh vốn đang cười hì hì cúi người bên cạnh kính cửa xe nói chuyện với tôi, lúc này mới đứng lên, đột nhiên tươi cười trên mặt khựng lại, tôi cảm thấy có chút kỳ quái, quay đầu nhìn lên, cũng tránh không khỏi cả người đều ngây dại. Thì ra ở phía trước cách đó không xa có một bóng dáng rất quen thuộc với tôi, hiển nhiên là Trình Tử Lương.

Trình Tử Lương không có vẻ tức giận, chỉ đứng đó cách đường xe hơi chạy hơn mười bước chân, cũng không biết anh ta đã đứng đó bao lâu rồi, nhưng tôi biết nhất định anh ta đã hiểu lắm rồi.

Tôi nhấp nháy môi, lại không biết nên giải thích thế nào.

Vẫn là Tô Duyệt Sinh phản ứng kịp, anh đi qua nói chuyện với Trình Tử Lương: “Sao cậu lại tới đây?”

Trình Tử Lương không nhìn tôi, chỉ nhìn nhìn Tô Duyệt Sinh, qua vài giây, anh ta mới nói: “Đến gặp cậu”.

Có lẽ là vì chột dạ, tôi cuối cùng vẫn cảm thấy trong giọng nói của Trình Tử Lương có một loại đông cứng cùng kỳ quái không nói nên lời, tôi đột nhiên hạ quyết tâm, hiểu lầm thì hiểu lầm, hiện giờ quan hệ giữa hai chúng tôi cũng đã lãnh đạm như vậy rồi, anh ta nhất định đã sớm nghĩ đến chuyện chia tay với tôi, nói không chừng vì lo ngại mặt mũi, nhưng trước tình huống xảy ra đột ngột, không phải càng cho anh ta lý do hoặc là một cái cớ hay ho sao?.

Lúc này anh ta nhất định đang rất cao hứng, cho dù là chia tay, mọi lỗi lầm cũng đều do tôi gây ra thôi.

Trong mắt tôi toàn là nước mắt, Tô Duyệt Sinh nói chuyện với Trình Tử Lương, tôi cũng không có gì muốn nói với bọn họ, liền khởi động xe.

Tôi lái xe chạy thẳng về nhà, ngược lại một chút tức giận cũng không có. Trên đường đi trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, chỉ là máy móc dựa theo bản năng mà điều khiển xe, thế nhưng vẫn thuận thuận lợi lợi chạy về đến nhà.

Không ngoài dự liệu mẹ đang đứng ở ngoài cửa lớn chờ tôi, thấy tôi dừng xe lại, bà liền nổi giận ùng ùng đi ra, trong tay còn cầm cây chổi lông gà, bà chỉ thẳng vào tôi ồn ào: “Mày chạy đi đâu vậy hả? Di động cũng không mở, ai dạy mày qua đêm ở bên ngoài!”

Mẹ tôi không đầu không đuôi quát cho tôi hai cây, tôi đều không tránh né, ước chừng mẹ thấy sắc mặt tôi không tốt, mới kinh ngạc kéo tay tôi lại hỏi: “Sao tay con lạnh như thế? Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi “Oa” một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa đi lên lầu, vào đến phòng ngủ của tôi, đóng cửa lại gào khóc.

Mẹ tôi sợ hãi, bà ở bên ngoài liều mạng gõ cửa: “Thất Xảo! Có phải có người khi dễ con không? Có phải Trình Tử Lương không? Mẹ sẽ đi liều mạng với nó!”

Tôi nằm ở đó lặng lẽ rơi lệ, mẹ tôi ở ngoài cửa nhất định là gấp đến độ xoay vòng rồi, kỳ thực nào có ai khi dễ tôi đâu, từ lúc biết Trình Tử Lương đi Châu Úc chơi với cô gái khác, tôi kỳ thực đã hiểu rõ, giữa tôi và anh ta xem như xong rồi.

Nhưng cho đến giờ khắc này, tôi vẫn còn rất khổ sở, vô cùng vô cùng khổ sở, thậm chí không có dũng khí nghe anh ta chân chính nói ra hai chữ kia, tôi liền bỏ chạy mất dạng.

Lần đầu tiên biết đến tình yêu ngọt ngào, lần đầu tiên biết đến tình yêu đau khổ, tất cả đều là từ Trình Tử Lương.

Mẹ tôi chạy đi tìm chìa khóa dự phòng, lúc mở được cửa ra tôi đã không khóc nữa, chỉ ngồi ngẩn người ở trên giường. Mẹ tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho nên chỉ có lòng vòng quanh co khuyên tôi, không ngừng dò xét. Cuối cùng tôi mệt mỏi, liền nói một câu có lệ với bà: “Con và Trình Tử Lương chia tay rồi”.

Mẹ tôi sững sốt một chút, tôi cho là bà sẽ rất cao hứng, dù sao bà vẫn luôn phản đối tôi và Trình Tử Lương ở bên nhau mà, nhưng bà dường như lại rất gấp vội, còn hỏi tôi: “Là nó muốn chia tay? Quả thực là mắt chó của nó bị mù mà, con gái của mẹ tốt như vậy, chỗ nào không xứng với nó đâu chứ!”

Bất kể tôi tốt hay xấu, có lẽ ở trong mắt mẹ, tôi luôn luôn là cô gái tốt nhất trên đời. Tôi thật sự lười nói chuyện, ở trên giường ngủ thẳng đến lúc trời tối mịt.

Lúc trời tối Trình Tử Lương có gọi điện thoại đến, tôi vốn không muốn nghe, nhưng anh ta cứ gọi đến mấy lần, tôi nghĩ nghĩ hạ quyết

tâm nghe máy.

Anh ta nói trong điện thoại: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút, được không?”

Tôi hỏi anh ta: “Anh sang Úc với ai?”

Rõ ràng anh ta không nghĩ đến tôi sẽ hỏi vấn đề này, vì thế ngẩn ra, cứ như vậy từng giây trôi qua, lòng tôi như dao cắt, tôi nói: “Hay là thôi đi, tôi biết anh không muốn chủ động đưa ra đề nghị, vậy thì để tôi làm, chúng ta chia tay đi”.

Trình Tử Lương nói: “Thất Xảo, chuyện không như em nghĩ đâu, em ra ngoài chúng ta nói chuyện một chút được chứ?”

Tôi nói: “Không có gì để nói cả”. Tiếp đó liền ngắt điện thoại, bởi vì tôi không dám nghe tiếp, sợ nếu anh ta đổ tôi hai câu, mặc kệ anh ta nói gì, tôi nhất định sẽ mềm lòng, tôi vẫn còn, rất rất rất thích anh ta.

Thậm chí sợ anh ta tiếp tục gọi tới, tôi liền trực tiếp tắt nguồn điện thoại di động.

Học kỳ mới vừa khai giảng được một tuần, tôi cũng không biết bản thân làm thế nào mà trôi qua. Bài học trong sách chuyên khoa của chúng tôi chưa nhiều, lại vừa bắt đầu học kỳ mới, mọi người vừa mới thông thả từ nhà trở lại trường học, vẫn còn biếng nhác. Thời tiết rét lạnh, rất nhiều người buổi sáng rời giường không nổi, đều trốn hai tiết đầu giờ. Chỉ có tôi mỗi ngày trời chưa sáng đã thức dậy, luôn luôn nằm trên giường trợn tròn mắt, thật sự ngủ không được, liền đứng lên đi nghe giảng bài.

Tôi giúp nhóm bạn cùng phòng điểm danh mỗi sáng, nhóm bạn trong lớp đều rất cảm kích, bọn họ cũng khen tôi trở nên chăm chỉ hơn rồi, còn tưởng là tôi muốn đạt điểm cao trong kỳ thi, ai cũng không phát giác chỗ khác thường của tôi, nhưng mà mẹ tôi, mỗi ngày đều gọi điện thoại bảo tôi về nhà ăn cơm, tôi lại không muốn về nhà nhìn thấy bà.

Nếu nói thất tình là một loại bệnh, thì khoảng thời gian đó tôi thực sự là lâm bệnh nguy kịch, mất hồn mất vía.

Trình Tử Lương đã từng đến trường học một lần, kỳ thực tôi có nhìn thấy anh ta, nhưng anh ta còn chưa nhìn thấy tôi, tôi đã trốn tránh thật xa rồi. Có lẽ tôi thực sự yếu đuối, không tình nguyện đối mặt với tất cả mọi chuyện. Nếu muốn chữa thương, vậy cứ để tôi trốn trong động tối là tốt nhất.

Ngày chủ nhật, tôi lo lắng Trình Tử Lương sẽ đến trường tìm, nên chạy về nhà ăn cơm. Người giúp việc thế nhưng nấu cho một bàn ăn thật lớn, mẹ tôi không ngừng gấp thức ăn cho tôi, tôi cứ câu có câu không mà ăn, mẹ tôi muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng đề nghị tôi cùng đi dự một buổi party với bà. Bạn bè của mẹ nhiều, nhân tình đông, bản thân giao thiệp cũng không ít, nhưng lại rất ít khi dẫn theo con gái đi cùng. Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, lại cảm thấy thần sắc bà không giống với thường ngày, cho nên liền vòng vèo truy vấn.

Có thể mẹ mới ấp a ấp úng nói rõ chân tướng sự việc cho tôi nghe, thì ra gần đây bà kết giao với một vị phú thương độ tuổi trung niên, họ Lý, tên Lý Chí Thanh. Hai bên đều cảm thấy hợp ý, Lý Chí Thanh ly dị vợ nhiều năm, cũng một mình nuôi con gái, nghe nói cô con gái kia tuổi tác so ra lớn hơn tôi hai tuổi. Lần này là sinh nhật Lý Chí Thanh, liền tổ chức tiệc chiêu đãi bạn bè, đương nhiên mời cả mẹ tham dự, tuy rằng không phải chính thức giới thiệu nữ chủ nhân với bạn bè, nhưng cũng là lần đầu tiên mẹ tỏ thái độ công khai mối quan hệ với bạn bè chung quanh của đối phương, cho nên mẹ hi vọng tôi có thể cùng đi, cùng gặp mặt đối phương.

Tôi và mẹ sống nương tựa lẫn nhau đã nhiều năm, bà có thể tìm được người thích hợp để tái hôn, tôi đương nhiên cũng cảm thấy cao hứng.

Tôi nỗ lực phấn chấn lên, còn cố ý theo mẹ ra ngoài chọn mua quần áo mới, cũng chọn cho bản thân một bộ đồ mới thật mỹ lệ, nói gì thì

nói cũng phải giữ thể diện cho mẹ chứ phải không?

Tiệc sinh nhật tổ chức ở một câu lạc bộ xa hoa nhất thành phố, lúc đến trước cửa tôi không khỏi hít một hơi thật sâu, vừa vào trong quá nhiên tôi và mẹ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nhất là mẹ, may mắn vị Lý Chí Thanh kia là người rất có phong độ, lập tức bước lên phía trước nắm tay mẹ, liếc mắt đánh giá tôi một cái, cười nói: “Đây nhất định là Thất Xảo rồi, mẹ con đã nhiều lần nhắc đến con”.

Mẹ cười mím chi giới thiệu cho tôi: “Đây là bác Lý”.

“Chào bác Lý!” Tôi thông minh nở nụ cười tươi: “Bác Lý sinh nhật vui vẻ!” Sau đó trao hộp quà: “Đây là chút tâm ý của con, chúc bác năm năm có hôm nay, tuổi tuổi có ngày này”.

Mẹ hoàn toàn không biết tôi có chuẩn bị quà tặng, nhưng đi dự sinh nhật, chung quy đâu thể tới tay không? Huống chi là lần đầu tiên gặp mặt, quà nhiều người không trách. Chiêu vật này kỳ thực là học được từ mấy người chỗ ông Chung ở “Kim Cương hào môn”, ngày thường tôi ra vào “Kim Cương hào môn”, nơi đó vốn là đệ nhất bản địa trong các nơi phú quý vinh hoa, khách khứa giống như quan lại cấp cao, chưa ăn thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy, đã nhìn qua bọn họ xã giao với khách quý thế nào, nên cũng học được chút chiêu nhỏ của mèo ba chân.

Bác Lý dường như rất vui vẻ: “Cám ơn! Cám ơn!”

Ông xoay người gọi ai đó: “Vân Kỳ, tới đây gặp dì Trâu đi”.

Chương 41

Tôi đã sớm nghe nói bác Lý có một con gái tên gọi Lý Vân Kỳ, cho nên lập tức khởi động lại tinh thần, chờ gặp mặt vị đại tiểu thư này.

Lý Vân Kỳ bộ dạng rất xuất sắc, dáng người như người mẫu chuyên nghiệp, vẻ mặt cũng y như các cô người mẫu biểu diễn trên đài lãnh đạm không có biểu cảm, bác Lý giới thiệu cho chúng tôi quen biết nhau, cô ta liếc mắt đánh giá tôi một cái, đột nhiên cười cười: “Cô chính là Trâu Thất Xảo?”

Tôi cảm thấy cô ta ản ản như có ý đối địch, chẳng qua là một đại tiểu thư, tính tình khó chịu hơn chút cũng không phải là lạ. Tôi không kiêu ngạo không xu nịnh đáp lời: “Xin chào”.

Cầm cô ta hơi hơi nhếch lên, xem như đáp lễ chào hỏi, bác Lý có chút xấu hổ nói với mẹ tôi: “Thật là chê cười, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị anh làm hư rồi”.

Mẹ tôi đương nhiên cũng khách sáo đáp lại hai câu với ông ta. Tôi cảm thấy vô cùng nhàm chán, tiệc rượu đã bắt đầu, bác Lý đưa mẹ đi giới thiệu với từng vị khách, tôi đưa con riêng này thân phận xấu hổ, hiển nhiên tự tìm cho bản thân một chỗ yên tĩnh, lẳng lặng uống nước trái cây.

Tôi vừa ngồi xuống không đến năm phút đồng hồ, thiên kim Lý gia bước tới, tôi nhìn cô ta bày ra biểu cảm hèn mọn, chỉ biết không ổn, trong lòng tính toán, nếu cô ta cố ý nói mấy câu khắc nghiệt, nể tình mặt mũi của mẹ, tôi tự nhiên sẽ nhẫn nhịn, nhưng nếu cô ta có hành động quá mức, dù sao phá rối cũng là tiệc sinh nhật của ba cô ta, khó xử cũng chính là cô ta thôi.

Chuyện trên giang hồ tôi thấy đã nhiều, làm gì sợ một vị thiên kim đại tiểu thư. Đánh nhau khẳng định là cô ta không được, tôi được, cãi nhau nhất định cô ta cũng không giỏi, tôi giỏi.

Không nghĩ tới Lý Vân Kỳ lên lên xuống xuống đánh giá tôi một lúc lâu xong nói một câu: “Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng buông tha Trình Tử Lương?”

Tôi sững sốt một chút, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ nghe được ba chữ “Trình Tử Lương” từ miệng Lý Vân Kỳ.

“Thành thật nói cho cô biết, hôm nay mẹ cô có thể đứng ở chỗ này, là bởi vì tôi muốn gặp cô”. Sắc mặt Lý Vân Kỳ vô cùng lạnh lùng, “Tôi quá rõ con người hai mẹ con cô, bởi vì chị Tử Tuệ đã nói hết cho tôi biết rồi. Mẹ cô là một hồ ly tinh thủ đoạn, cô thật đúng là học được đủ nghề gia truyền mà”.

Tôi giận tím mặt, cô ta muốn nói mấy lời khắc nghiệt, mặc kệ thế nào, tôi sẽ không thềm chấp với loại người như cô ta. Nhưng đụng đến mẹ tôi, tôi sẽ không thể nhịn.

Tôi nâng nhẹ mí mắt lên, cũng lạnh lùng nói: “Xem cô đáng vẻ chó mang hình người, mà sao không nói luôn tiếng người vậy?”

Trên mặt Lý Vân Kỳ lại nở nụ cười giả tạo, cô ta nói: “Rõ là... không có gia giáo. Thảo nào lúc ở Úc, anh Trình Tử Lương luôn miệng khen tôi ôn nhu hiền lành, là bị cô làm cho nổi bật lên đây mà. Anh Trình Tử Lương đã chia tay với cô rồi, cô còn sống chết quẩn quýt lấy anh ấy để làm gì? Không phải muốn vòi tiền đấy chứ? Được thôi, muốn bao nhiêu tiền tôi cho cô là được. Còn mẹ cô nữa, một bó to tuổi còn muốn câu dẫn ba tôi, tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi gặt đầu tán thành cho bà ta đến đây, chính là muốn cho bà ta công khai khoe cái xấu, hai mẹ con cô không biết xấu hổ, tôi sẽ hoàn toàn triệt để cho các người biết, da mặt dày có đôi khi cũng không giúp ích được gì đâu”.

Phải mất vài giây tôi mới phản ứng kịp, thì ra Trình Tử Lương đi cùng cô ta sang Úc du ngoạn, tôi nói không nên lời cảm giác trong lòng mình là gì, loại con gái ngoan độc vô tri như vậy, Trình Tử Lương chẳng lẽ vì cô ta mà phản bội tôi?

Trong lòng tôi ần ần đau, nếu cô gái này vừa thông minh vừa xinh đẹp, có lẽ tôi sẽ thật sự tuyệt vọng, nhưng không phải là đáng về này, Trình Tử Lương sao lại thích loại con gái như thế này? Bất luận kẻ nào cũng không tình nguyện bị người yêu phản bội, phản bội vì một đối tượng như thế, càng không chịu nổi.

Trong lòng tôi thật sự loạn, ngoài miệng vẫn nói lời khắc nghiệt: “Cô bạn nhỏ, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi hả? Đã biết đếm đến năm chưa? Cả ngày anh anh chị chị, đi nhà trẻ sao?”

Lý Vân Kỳ vô cùng khinh miệt chỉ tay ra cửa, nói: “Ở đây không chào đó cô, cút đi!”

Tôi làm như không có chuyện gì vỗ vỗ làn váy, nói: “Tôi cũng không phải khách do cô mời tới, muốn đi cô đi đi”. Lý Vân Kỳ hiển nhiên bị thái độ hỗn xược không thương tiếc này của tôi chọc tức, cô ta lạnh lùng nói: “Đây là tiệc chúc thọ của ba tôi, tôi là con gái ông ấy, tôi không chào đón cô, cút đi!” Nói xong lại chỉ tay ra cửa: “Cút!”

Hai người chúng tôi tranh chấp âm giọng không lớn, vốn cũng không có nhiều người chú ý lắm, nhưng câu cuối cùng cô ta chỉ tay ra cửa như vậy, khiến nhiều người bị kinh động xoay nhìn về phía chúng tôi, tôi rất cực cảm thấy khó xử, mặc kệ thế nào, bị cô ta hạ nhục như vậy, trong lòng tôi vô cùng khó chịu.

Tôi nhìn nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, bọn họ dường như đã chú ý đến chuyện cãi nhau bên này, không ít người đang xì xào bàn tán, còn có mấy người chụm đầu ghé tai, tôi nhìn thấy rõ nụ cười vui vẻ trên mặt họ, trong đó có những biểu tình phức tạp không rõ ràng lắm, có lẽ là cười nhạo, có lẽ là khinh miệt, tôi nhìn thấy mẹ, bà kinh ngạc đứng đó nhìn tôi, hiển nhiên là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Buổi tiệc sinh nhật này, người đến tham dự tất cả đều là những nhân vật danh dự có uy tín trong thành phố, có lẽ có rất nhiều người là bạn bè của mẹ, nhưng tôi ở trước mặt công chúng bị mất mặt như

vậy, về sau bảo mẹ làm sao nhìn người. Toàn thân tôi rét run, cho dù nửa đời người nỗ lực, cho dù mẹ tôi cuối cùng đã là người có tiền, nhưng hai mẹ con tôi, vẫn như cũ bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Cái loại cảm giác bị người ta tùy ý giẫm đạp, tựa như cây kim lạnh lẽo luôn không ngừng đâm vào tận xương cốt. Đâm đến toàn thân tôi phát run, tôi quay đầu đi ra cổng. Đúng lúc này, ở đầu kia cửa ra vào bỗng có người gọi tên tôi: “Thất Xảo”.

Trong mắt tôi tràn đầy nước mắt, nhìn ra ngoài tất cả đều là bóng người mơ hồ, người nọ chậm rãi đi về phía tôi, đưa tay nắm lấy tay tôi, nói: “Sao vậy, anh mới đến chậm một chút, em đã phát giận bỏ đi à?”

Mọi người xung quanh nhìn tôi, tôi lại giống như kẻ đần độn nhìn Tô Duyệt Sinh, xuyên qua màn nước mắt mờ ảo, cả người anh giống như có một loại hào quang vây quanh, mông lung không chân thực. Anh nói: “Trên đường kẹt xe anh cũng không còn cách nào, em nha, tính khí lớn như vậy, mới có một chút đã náo loạn lên”.

Tôi ghen ngào nói: “Sao anh... đến...”

Vẻ mặt anh cười cười: “Phải, phải, phải, là lỗi của anh”.

Ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế, có một ngày anh ta sẽ cưới mây bảy màu đến cứu tôi. Tuy Tô Duyệt Sinh không phải ý trung nhân của tôi, nhưng lúc này đây, anh thực sự đã cưới mây bảy màu mà đến, cứu vớt tôi trong hoàn cảnh nước lửa.

Lúc này bác Lý, còn có một đồng người tôi không quen biết vây xung quanh dường như nhận ra người quen, Tô Duyệt Sinh giống như miếng mồi ngon, tất cả mọi người đều cười chào hỏi anh, cùng hàn huyên nói chuyện với anh, Tô Duyệt Sinh nắm tay tôi kéo đi, tôi chỉ biết ngoan ngoãn nhắm mắt theo đuôi anh.

Có một vị lớn tuổi họ Tôn, lúc này là người nhiệt tình nhất, chào đón nói ngắn nói dài. Tôi biết ông ta là người giàu có quyền quý nổi tiếng nhất vùng, trước đây tôi từng nhìn thấy ông ta trên tivi. Lúc này bác Lý có dẫn mẹ tôi đi giới thiệu làm quen với ông ta, ông ta bắt quả chỉ vuốt cằm một chút, vô cùng cao ngạo. Bây giờ lại như thay đổi thành một người khác, cười tùm tùm trêu ghẹo Tô Duyệt Sinh: “Vị này là ai thế, sao không giới thiệu cho chúng tôi một chút”.

Tô Duyệt Sinh mỉm cười quay sang nói với tôi: “Chào ông ấy đi, đây là bác Tôn”.

Họ Tôn rõ ràng giật mình, liên tục xua tay nói: “Không dám nhận, không dám nhận!” Tôi ngoan ngoãn gọi ông ta một tiếng, mặt ông ta đỏ rực, có vẻ vô cùng cao hứng. Tô Duyệt Sinh giới thiệu tôi với ông ta: “Đây là bạn gái tôi, họ Trâu”. Mọi người xung quanh dường như choáng váng, chỉ lo đánh giá tôi, họ Tôn kia cũng thế sau một lúc lâu mới phản ứng kịp, gương mặt cười thật tươi gọi tôi là “Tiểu Trâu”, lại nói đến thân thiết tự nhiên, còn liên tiếp mời tôi và Tô Duyệt Sinh đến nhà bọn họ chơi, nói con gái ông ta cách tuổi tôi không nhiều lắm, nhất định chơi thân.

Tô Duyệt Sinh dường như rất cao hứng: “Hay quá, cá tính của Thất Xảo quả thật quá đậm đà, bản tính hướng nội sẽ luôn chịu thiệt thòi! Cho nên tôi vẫn thường cố vũ cô ấy kết thêm nhiều bạn bè”.

Mọi người ở đây đều cười theo, tôi nghe Tô Duyệt Sinh tròn mắt nói lời bịa đặt không khỏi len lén dùng đầu ngón tay đâm đâm vào lòng bàn tay anh, anh luôn kéo tay tôi ra, tôi nhất định đâm, anh lại giao tay của tôi lên, rất tự nhiên đặt lên môi khẽ hôn một cái, quay đầu nói với tôi: “Hay là ngày mai chúng ta ra biển luôn đi”.

Tôi bị anh hôn như thế, không khỏi hai má phát sốt, cả gương mặt cũng đỏ lựng lên rồi. Tô Duyệt Sinh lại còn thản nhiên nói với Tôn tiên sinh: “Nhờ ông ngày mai dẫn theo lệnh thiên kim cùng lên thuyền du ngoạn luôn nhé, nhiều người mới náo nhiệt. Tôi rất muốn để Thất Xảo làm quen thêm bạn mới”.

Vị Tôn tiên sinh kia dường như đã ham thích Tô Duyệt Sinh từ lâu rồi, nghe anh nói vậy thì vô cùng cao hứng, nói: “Nhất định! Nhất định!”

Tô Duyệt Sinh lại dẫn tôi đi giới thiệu với mọi người hết một lượt, mấy người đó đối với tôi đều rất nhiệt tình, tôi tuy biết rõ hết thầy bọn họ đều chẳng qua nể mặt mũi Tô Duyệt Sinh thôi, nhưng thấy Lý Vân Kỳ ở chỗ không xa bên kia gương mặt lúc trắng lúc xanh, vẫn cảm thấy rất hả giận.

Những người đó vây quanh nói chuyện với Tô Duyệt Sinh, Tô Duyệt Sinh một chốc đưa chén rượu cho tôi, một chốc thì lấy điểm tâm cho tôi, giống như sủng đến vô cùng, khiến mọi người có mặt đều nhìn tôi với cặp mắt khác xưa, quả tình tôi sắp chịu không nổi nữa rồi.

Thừa dịp mọi người không để ý, tôi len lén nói với Tô Duyệt Sinh: “Sao anh trông cứ như thịt Đường Tăng vậy, mọi người nhìn thấy anh thì mặt mày hớn hở?”

“Cái đó đương nhiên, cho nên Bát Giới cô nên thật tốt mà bảo vệ vị sư phụ này đi”.

Gì mà Bát Giới? Anh thế nhưng lại mắng tôi là heo!

“Đừng có dẫu môi lên, dẫu môi lên càng giống Bát Giới đó”.

“Đáng ghét!” Tôi lại dùng sức đâm thật mạnh vào lòng bàn tay anh một chút, lần này khẳng định là tôi đâm rất đau, bởi vì anh rất nhanh dùng sức siết chặt lấy tay tôi. Lúc này đèn đột nhiên vụt tắt, mọi người phát ra tiếng kinh hô, tôi chỉ cảm thấy trước mắt bỗng chốc tối sầm, đột nhiên bị kéo vào một vòng ôm, ngay sau đó có gì đó mềm mềm chạm vào môi tôi rất nhẹ nhàng, tôi sợ tới mức ngây người, ánh nến được thắp sáng lên, thì ra là xe bánh sinh nhật được đẩy ra.

Tất cả mọi người không ai chú ý đến bên này, cánh tay Tô Duyệt Sinh vẫn còn ôm chặt lấy eo tôi, trong bóng tối, tôi nghe rõ tiếng tim

mình đập thật mạnh. Tô Duyệt Sinh nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Đây là thù lao”.

Ánh nến càng ngày càng gần, càng lúc càng lan rộng, tôi không tiếng động tránh thoát khỏi vòng ôm ấp của anh, mọi người hát bài chúc mừng sinh nhật, cách ánh nến, Lý Vân Kỳ vẫn đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi.

Trái tim tôi trầm xuống, mặc kệ thế nào, tôi cũng không muốn mọi người cho rằng tôi vì Tô Duyệt Sinh mà rời khỏi Trình Tử Lương. Nhất là Lý Vân Kỳ.

Sau khi thổi nến, Tô Duyệt Sinh đến chào tạm biệt bác Lý, bác Lý cười nói: “Biết cậu là quý nhân bận rộn, sao dám giữ cậu lại chứ”. Đường như chỉ cần có Tô Duyệt Sinh đến tham dự buổi tiệc thôi, ông ta cũng đã cảm thấy một vầng hào quang to rất to chiếu đến mặt mình rồi. Mẹ tôi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn nhìn Tô Duyệt Sinh, lại thấy anh lôi kéo tay tôi, tôi miễn cưỡng cười cười với mẹ, nghĩ thầm về nhà lại phải giải thích với mẹ nữa rồi.

Chương 42

Lên xe, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Ghé chỗ nào ăn cơm nhé, anh vẫn còn đói”.

Giọng điệu anh thoải mái thản nhiên, giống như bình thường không có chuyện gì xảy ra. Tôi nghĩ nghĩ muốn chọn một chỗ yên tĩnh. Vẫn là tiệm ăn lần trước Trình Tử Lương dẫn tôi đến là tốt nhất, ở đó đặc biệt có khu vực rất an tĩnh tách biệt với xung quanh.

Tô Duyệt Sinh rất vui vẻ, tối hôm đó anh ăn thật nhiều, tôi cũng yên lặng cúi đầu ăn cơm, đoán chừng Tô Duyệt Sinh cho là tôi vì chuyện của Lý Vân Kỳ mà vẫn còn tức giận, cho nên cũng không nói chuyện với tôi. Chúng tôi từ trong ngõ hẻm đi ra, trong sân không có chỗ đậu xe, tài xế phải lái xe từ nơi khác tới, chúng tôi hai người bước đi trong gió lạnh, giờ đã là tháng ba rồi, gió lạnh của mùa xuân vẫn còn se lạnh.

Đồ ăn tiếp cho tôi thêm năng lượng cùng dũng khí, tôi cắn chặt răng nói với Tô Duyệt Sinh: “Cám ơn anh”.

“Không cần khách sáo”. Lúc này sau khi ăn cơm chiều xong có uống một chung rượu, trong màn đêm, ánh mắt anh sáng ngời tựa như sao trên trời, giọng điệu vẫn cứ không đứng đắn như vậy: “Hơn nữa, tôi không phải đã lấy thù lao rồi sao?”

Tôi đứng lại, trong cái lạnh của gió xuân thổi tới, khẽ lắc đầu với anh, anh rốt cục cảm thấy có chỗ không ổn, nét tươi cười trên mặt dần dần thu lại.

Tôi ấp a ấp úng hỏi: “Anh... có phải... ờ... có chút... thích tôi không?”

Vốn những lời này tôi không nên hỏi, nhưng chuyện đã đến nước này, tôi vẫn hi vọng có thể nói cho rõ ràng.

Tô Duyệt Sinh rõ ràng không ngờ tôi sẽ hỏi như vậy, anh có chút run sợ, chột cười cười, giọng điệu vẫn lỗ mãng láu cá như cũ: “Thích thì sao mà không thích thì sao? Thế nào, cô yêu tôi?”

Tôi cắn chặt răng, nói: “Từ lúc biết anh tới nay, tôi thường thường rất vui vẻ, cũng rất thích người bạn như anh. Nhưng... tôi thật sự...” Tôi lắc đầu, rốt cục đem câu nói kia nói ra: “Tôi và Trình Tử Lương không có duyên phận, nhưng tôi cũng không hi vọng, sẽ mất đi tình bạn này”.

Tô Duyệt Sinh trầm mặc trong chốc lát, kỳ thực trong lòng tôi đang rất rối loạn, tôi ngu ngốc lựa chọn phương thức vụng về nhất ngả bài với anh, Tô Duyệt Sinh luôn luôn là người thông minh, anh nhất định hiểu được. Vốn tôi không có bao nhiêu nắm chắc, nhưng nụ hôn kia lúc tối nay, thật sự khiến tôi kinh hãi trong lòng. Nói cho cùng thì tôi vẫn là con gái, là con gái trong những tình huống như thế này thường sẽ vô cùng miễn cảm, một người đàn ông nếu làm ra chuyện thế này, tôi lại không rõ suy nghĩ của anh, quả tình rất choáng váng.

Gió đêm thổi tới, lạnh thấu xương, trên người tôi khoác cái áo choàng mỏng manh, lạnh cứ như đang bị nhốt trong hầm băng, tôi muốn dao sắc chặt đay rối(1), dao càng sắc bén càng tốt. Tôi nói: “Tôi hi vọng từ nay về sau chúng ta đừng gặp mặt nữa”.

(1) Giải quyết nhanh gọn lẹ.

Tôi biết những lời này vô cùng vô cùng đả thương người, nhưng trước khi xảy ra sai lầm cần phải kết thúc nó, đó là lựa chọn tốt nhất, ngay cả Trình Tử Lương đã ở cạnh bên nhau lâu như vậy mà còn không phải lương phối, hướng hồ là Tô Duyệt Sinh.

Có lẽ một đoạn tình cảm đối với anh mà nói bất quá chỉ là muôn hồng nghìn tía trong xuân, nhưng đối với tôi mà nói, lại là một loại chênh lệch lớn lao tựa như trời và đất, tuyệt không có ý định đi nếm

thứ. Huống chi còn có Trình Tử Lương. Mà cho dù không có Trình Tử Lương, giữa tôi và anh, cũng không có khả năng.

Qua rất lâu sau đó, tôi nhìn thấy Tô Duyệt Sinh nhẹ nhàng gật gật đầu, anh nói: “Cô yên tâm đi”.

Có lẽ tôi đã gây tổn thương đến lòng tự trọng của anh, tài xế đã lái xe tới đầu ngõ, chớp nháy ánh đèn ra hiệu cho chúng tôi. Tô Duyệt Sinh nói: “Tài xế sẽ đưa cô về... đừng từ chối, đây là lần cuối. Tôi sẽ không tiễn cô nữa”.

Tôi há hốc miệng thờ đốc, cuối cùng vẫn không nói được lời nào.

Anh đưa tôi thẳng đến chỗ xe đậu, sẵn sóc mở cửa xe cho tôi.

Trong xe vô cùng ấm áp, tôi nhịn không được chăm chú nhìn vào anh thông qua gương chiếu hậu, anh đứng ở đầu ngõ trong gió rét, cách đó không xa là đèn đường chiếu ánh sáng vàng xuống chiếc áo khoác đen của anh, bóng dáng mang đầy vẻ cô đơn, tôi nghĩ, đối với tôi và anh mà nói, hôm nay chẳng phải là một đêm vui vẻ gì.

Lúc tôi về đến nhà thì mẹ đã ở nhà chờ rồi, bà lo lắng quan sát tôi thật kỹ, tôi biết bà muốn hỏi chuyện gì, dù sao tôi cũng đang muốn nói chuyện với bà. Tôi thuật lại lời nói của Lý Vân Kỳ cho bà biết, hỏi bà có thật sự thích bác Lý hay không, nếu bà thật sự muốn kết hôn với bác Lý, chỉ sợ Lý Vân Kỳ kia không dễ chịu đâu.

Mẹ tôi trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười nhàn nhạt: “Thích hay không thích, là chuyện mà chỉ có bọn trẻ các con mới lo lắng, chứ như bọn mẹ đến từng tuổi này rồi, kỳ thực đã sớm học xong cái gọi là sự lợi hại của số mệnh”.

Tôi nghĩ hôm nay không phải là cơ hội tốt để nói chuyện với bà rồi, tôi vô cùng vô cùng mệt mỏi, mà mẹ tôi, tâm tình cũng đang sa sút. Bà không hỏi tới Tô Duyệt Sinh, tôi ngược lại chủ động nói cho bà biết, tôi chỉ vô tình quen biết Tô Duyệt Sinh thông qua Trình Tử

Lương, hơn nữa anh cũng không có ý gì khác, chỉ là thích cứu người đang lúc nguy nan, không đành lòng nhìn tôi khó xử thôi.

Cũng không biết mẹ có tin lý do thoái thác này của tôi hay không, dù sao bà cũng yên lặng nhìn tôi, qua hồi lâu, mới lặng lẽ thở dài, nói: “Hôm nay con cũng mệt mỏi rồi, tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút đi”.

Năm đó là mùa rét đậm tháng ba, đến tháng ba hoa đào sẽ nở rộ, còn rơi một trận tuyết nhỏ. Tôi từ phòng thí nghiệm ra đang trên đường trở về phòng ngủ thì gặp Trình Tử Lương, anh ta rõ ràng là đang đứng đó chờ tôi, cũng không biết đã đợi bao lâu rồi, trên đầu đầy những bông tuyết trắng.

Nhiệt độ dưới đất rất cao, mặt đất ướt sũng, cũng không có tuyết đọng, trong vũng nước ven đường phản chiếu ảnh ngược của hàng cây xanh ngát, phía sau hàng cây là hoa đào, gió thổi bông tuyết bay tán loạn trong không trung.

Chúng tôi trầm mặc bước đi trên đường mòn trong trường học, cuối cùng vẫn là anh ta mở miệng nói trước: “Sao không nghe điện thoại của anh?”

Đúng vào thời điểm tan học, từng đám người đông như mắc cửi đi ngang bên cạnh chúng tôi, nhốn nha nhốn nháo vô cùng náo nhiệt, chúng tôi bị dòng người kẹp vào giữa đi về phía trước, khiến cả bản thân tôi cũng cảm thấy mờ mịt, tôi ngẩng đầu nhìn hàng cây xa xa cùng với kiến trúc nhà cửa, nói: “Em đã gặp Lý Vân Kỳ rồi”.

Trình Tử Lương muốn nói gì đó, nhưng tôi cản lại: “Anh thử nghĩ mà xem, chị của anh, chị ấy vô cùng không thích hai chúng ta ở bên nhau. Lý Vân Kỳ quả thực rất thích hợp với anh, các người hai nhà môn đăng hộ đối, cô ấy lại rất xinh đẹp”.

Trình Tử Lương dừng lại, quay sang thật nghiêm túc nhìn tôi: “Đúng là rất thích hợp, nhưng cố tình anh lại không thích”.

Trong lòng tôi chua xót, hỏi anh ta: “Nếu em cũng không thích anh?”

“Nếu em không thích anh, sao lại để ý đến chuyện Lý Vân Kỳ”. Ánh mắt Trình Tử Lương sáng quắc, dường như muốn từ trên mặt tôi nhìn ra cái gì đó, anh ta chăm chú nhìn vào mắt tôi: “Nếu thật sự phải lựa chọn, giữa anh và Tô Duyệt Sinh, em nhất định sẽ chọn Tô Duyệt Sinh đúng không?”

Tôi nhớ tới lời Tô Duyệt Sinh đã từng nói với chính mình, anh đã nói ‘Giữa tôi và Trình Tử Lương, bất luận cô gái nào cũng sẽ chọn tôi’.

Cổ họng tôi trở nên đắng chát, một loại cảm giác khó hiểu nói không nên lời. Tôi không biết vì sao giờ này khắc này bản thân lại nhớ tới Tô Duyệt Sinh, tôi hẳn phải mau chóng quên anh đi mới đúng. Hơn nữa, hiện giờ Trình Tử Lương đang đứng ngay trước mặt tôi.

Tôi không tự chủ được nói: “Tô Duyệt Sinh so ra đẹp trai hơn anh”.

“Ừ”.

“Tô Duyệt Sinh so với anh có tiền hơn”.

“Ừ”.

“Tô Duyệt Sinh không có chị”.

“Ừ”.

Tôi nhìn Trình Tử Lương, bất luận tôi nói cái gì, anh cũng đều nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, tôi tức khí nói: “Cho nên em đương nhiên sẽ chọn anh ấy, mà không chọn anh”.

Trình Tử Lương lẳng lẳng nhìn tôi, cứ thế nhìn đến mức khiến tôi cảm thấy trong lòng lên men, giống như có gì đó lạnh lạnh từ nơi nào đó chui ra, chui chui khiến tôi đau đớn, anh ta nói: “Em nhất định sẽ chọn anh, sẽ không chọn cậu ta đâu”.

Tôi không dám nói lời nào, sợ sẽ vì một động tác nhỏ nhặt nào đó mà khiến nước mắt trong hốc mắt của chính mình chảy xuống. Tôi

cũng không biết vì sao bản thân lại yếu ớt như vậy, giống như mọi lúc mọi nơi đều có thể phát khóc.

Anh ta cứ thế đứng trong gió tuyết mờ mịt, nói lời chắc chắn như vậy: “Em cho tới bây giờ vẫn ngốc nghếch như thế, cho nên em nhất định sẽ chọn anh, không chọn cậu ta đâu”.

Vành mắt tôi tràn đầy nước mắt, chỉ một cơn hoảng loạn nhỏ thôi sẽ dừng mãnh tràn ra, cũng không biết vì anh ta nói những lời này, hay là vì từ chỗ sâu nhất tận đáy lòng đang loáng thoáng khủng hoảng. Trình Tử Lương đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy tôi, trong màn gió tuyết mờ mịt kia, trong cái se lạnh của gió xuân, nắm lấy tay tôi để vào trong ngực anh ta.

Anh ta nói: “Em nhất định sẽ chọn anh”.

Anh ta kiên định mà ôn tồn hôn môi tôi, chung quanh đều là học sinh đi trên đường, tôi nghe có tiếng người huýt sáo, có người thì hét chói tai, cũng có người vỗ tay nữa. Vòng ôm của anh ta rõ ràng mà ấm áp, tình yêu, tựa như bông tuyết trong mùa xuân, xinh đẹp mà yếu ớt, trong giây phút ôm nhau này, tựa hồ đã làm cho đau khổ cùng đắng chát kia như trôi đi mất tự bao giờ.

Sau này trong những mảnh vụn ký ức của tôi, đó dường như là đoạn thời gian vô cùng vui vẻ.

Không biết Trình Tử Lương đã dùng loại thủ đoạn vật gì, dù sao Trình Tử Tuệ hẳn là không biết chúng tôi đã quay lại với nhau. Mẹ tôi cũng bị lừa chẳng biết gì, mỗi ngày hy vọng lớn lao nhất của tôi chính là buổi chiều không có giờ học, như vậy sẽ có thể chuồn ra ngoài đi chơi với Trình Tử Lương. Chúng tôi dạo qua khắp nội thành, những nơi mà các đôi yêu nhau thường lui tới, thậm chí là khu vui chơi.

Đoạn thời gian đó thực sự là rất tiêu dao khoái lạc, vui vẻ đến mức tôi cảm thấy như không chân thực. Có lẽ là do tôi khát vọng, hay là nói ảo giác này vốn dĩ đã không chân thực. Mình nhất định là thích

Trình Tử Lương, đây là chuyện rất rõ ràng và kiên định, bản thân mình cũng biết rõ tất cả những điều này mà. Tôi luôn cường điệu tự nói với chính mình, chỉ tại Tô Duyệt Sinh, anh gây nhiễu loạn cho tôi nhiều quá, thậm chí khiến tôi cảm thấy trong lòng hết hoảng.

Mặc kệ thế nào, tôi vẫn luôn tự nói với lòng mình, tôi thích Trình Tử Lương, tôi và anh ta nhất định sẽ ở bên nhau.

Cũng không biết có phải do cơ duyên tạo dịp hay không, trong đoạn thời gian đó, cho dù Trình Tử Lương dẫn tôi đến bất cứ nơi tụ họp cao cấp nào, chúng tôi cũng đều chưa từng gặp phải Tô Duyệt Sinh, đương nhiên không gặp anh hẳn là chuyện tốt, bằng không tôi sẽ cảm thấy xấu hổ.

Cho tới tận lúc vào hè, tôi mới một lần nữa nghe nhắc đến tên Tô Duyệt Sinh, chính là Trình Tử Lương vô ý nhắc tới, nói: “Anh phải đi Bắc Kinh một chuyến, Tô Duyệt Sinh sẽ đính hôn”.

Tôi không biết nên nói gì cho phải, đành “À” một tiếng. Tôi suy nghĩ Tô Duyệt Sinh kia rõ ràng là đệ nhất hoa hoa công tử, vậy mà lại đồng ý hồi tâm kết hôn, thật sự là khó được.

Trình Tử Lương nói: “Kỳ thực anh rể anh cũng rất ngạc nhiên, anh ấy còn tưởng Tô Duyệt Sinh trước 30 tuổi sẽ tuyệt đối không kết hôn, không ngờ lại nhanh như vậy”.

Tôi nói: “Nhất định là người đẹp tựa thiên tiên”. Với loại người mắt mọc trên đỉnh đầu như Tô Duyệt Sinh, người kia nhất định phải xinh đẹp tựa thiên tiên rồi. Về phần khoảng thời gian trước vì sao anh coi trọng tôi, tôi cảm thấy chắc là anh bị trúng tà, hoặc là, chẳng qua lúc đó anh rảnh rỗi, cực kỳ nhàm chán, muốn trêu đùa tôi một phen, có câu mọi người thường hay nói, ngứa nghề. Anh thấy tôi không cúi đầu quỳ gối dưới gấu quần của anh, cho nên ngứa nghề.

May mắn tôi đã chạy trốn thật nhanh.

Trình Tử Lương nói: “Xinh đẹp thì rất xinh đẹp, bất quá bạn gái xinh đẹp Tô Duyệt Sinh có nhiều lắm, lần này có thể xem như cuối cùng đã tu thành chính quả”.

Tôi nói: “Hoa hoa công tử rửa tay gác kiếm, gì mà tu thành chính quả chứ”.

Chương 43

Trình Tử Lương cười hì hì hỏi lại: “Vậy nếu em gả cho anh, chúng ta có tính là không tu thành chính quả hay không?”

Lúc đó tôi đã nói gì nhỉ, tôi quên mất rồi. Dù sao đoạn thời gian đó luôn mờ mờ ảo ảo, coi như đang nằm mơ đi.

Thời điểm mẹ tôi gặp chuyện không may, tôi đang ở trên lớp, tiếng chuông di động đã chuyển sang chế độ rung, để trong túi xách không nghe thấy. Đợi đến lúc tan học mới phát hiện mẹ đã gọi cho tôi mấy cuộc điện thoại, lúc đó tôi còn có chút không kiên nhẫn, bởi vì gần đây mẹ tôi hình như đoán ra được chút dấu vết gì đó, sợ tôi tái hợp với Trình Tử Lương, cho nên thường xuyên gọi điện thoại kiểm tra, tôi thường thường vẫn luôn nói đùa một ít chuyện ra lừa gạt bà, điều này khiến tôi cảm thấy phiền chán.

Đợi đến khi giờ học kết thúc xong, tôi mới gọi điện thoại về nhà: “Làm gì mà gọi cho con mãi thế, con đang ở trên lớp mà!”.

Giọng mẹ vô cùng hoảng loạn, tôi vừa nghe liền cảm thấy không thích hợp, tiếng bà rõ ràng run rẩy, nhưng vẫn nỗ lực giả vờ như không có chuyện gì: “À.. Cũng không có chuyện gì, tối về nhà rồi nói, con gái ngoan, tối nay con về nhà ăn cơm đi”.

Tôi cảm giác đã xảy ra chuyện, mẹ rõ ràng đang rất rối loạn, trong điện thoại cũng chưa nhắc tới chuyện muốn cho tài xế tới đón tôi, bình thường chúng tôi không quên chuyện này đâu, lúc gọi điện thoại cho tôi sẽ luôn thao thao bất tuyệt không muốn tôi tự đi xe về nhà, ngại taxi không an toàn.

Buổi chiều là hai tiết tích phân, tôi nhờ bạn học xin phép giúp, bản thân tự lái xe chạy thẳng về nhà.

Mẹ tôi ở trong phòng khách đi tới đi lui, người giúp việc cũng cảm thấy không ổn, vừa thấy tôi liền nháy mắt, lặng lẽ kéo tôi qua một bên nói với tôi: “Phu nhân đã khóc đó”.

Trong lòng tôi không yên, tưởng sự việc bại lộ rồi, tôi sợ mẹ la hét ầm ĩ lên sẽ khó xử, vì thế lập tức bảo chị quản gia rời đi, sau đó cẩn thận đi tới trước mặt mẹ: “Mẹ”.

Mẹ tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi chưa từng thấy quá ánh mắt tuyệt vọng như vậy bao giờ, đáy mắt bà đầy tơ máu, giống như đã mấy đêm rồi không ngủ, bà thì thào gọi một tiếng tên tôi: “Thất Xảo”.

Tôi đỡ lấy cánh tay bà, xót xa nghĩ, nếu bà vì chuyện của tôi và Trình Tử Lương tái hợp lại mà mắng tôi, tôi nhất định sẽ chịu đựng.

Kết quả mẹ tôi chỉ ngồi thất thần trên sofa, một lát sau, lại gọi tên tôi lần nữa: “Thất Xảo”.

Tôi rất cục cảm thấy không ổn, nếu chỉ vì chuyện của Trình Tử Lương, mẹ tôi nhất định sẽ giận dữ, chứ không thất hồn lạc phách như vậy đâu.

Tôi bắt đầu sốt ruột: “Mẹ sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Mẹ tôi thất thần nhìn tôi, tôi gấp đến độ lay lay cánh tay bà: “Xảy ra chuyện gì, mẹ nói đi, nói ra rồi chúng ta cùng nghĩ cách, cho dù trời sập xuống cũng không có gì đáng ngại đâu”.

Mẹ tôi che mặt, tôi nhìn nước mắt từ trong bàn tay bà chảy tràn ra, bà khóc một hồi, tôi chạy vào toilet tìm cho bà cái khăn nóng, giúp bà lau mặt, cuối cùng bà mới trấn định lại, bắt đầu kể rõ đầu đuôi chân tướng cho tôi nghe.

Vốn dĩ chuyện mẹ và bác Lý kết giao rất thuận lợi, hai người cảm tình nhanh chóng tiến triển, thậm chí đã bàn đến giai đoạn tái hôn, vốn mẹ còn có chút lo lắng Lý Vân Kỳ sẽ phản đối, ai biết Lý Vân Kỳ xuất ngoại rồi, không thấy trở lại nữa, đối với chuyện của bác Lý và

mẹ không nghe không thấy không hỏi. Bởi vì lời nói kia của tôi, nên mẹ có nói bóng nói gió qua vài lần, nhưng bác Lý uyển chuyển tránh đi, mấy chuyện tình cảm, ý kiến của con gái chỉ là tham khảo, sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.

Bác Lý rong ruổi trên thương trường nhiều năm, cũng là một nhân vật lợi hại, mẹ tôi liền suy nghĩ có lẽ Lý Vân Kỳ thật sự không ảnh hưởng đến quyết định của ông ta, vì thế mới yên tâm giao du qua lại.

Ba tháng trước, hai người nói tới chuyện đăng ký kết hôn, vừa đúng lúc đó, bác Lý muốn góp cổ phần với một công ty khác thành lập công ty mới, triển khai kinh doanh mảng mới, bác Lý thương lượng với mẹ, nói bản thân ông ta không tiện đứng tên cổ phần, nên muốn mẹ làm người đại diện đứng tên cổ phần.

“Dù sao kết hôn rồi thì là người một nhà, mấy hợp đồng kinh doanh nhỏ lẻ đó, tương lai cũng là để lại cho em tiêu xài”. Đây là lời bác Lý – Lý Chí Thanh đã nói. Mẹ tôi vô cùng cảm động, đầu tư mấy ngàn vạn tệ, mọi thứ đều đã vào vị trí sẵn sàng, lại giao cho bà nắm giữ, chính là rất tin tưởng vào tương lai hai người bọn họ.

Bản thân mẹ rất có lòng tự trọng, hơn nữa nhiều năm lăn lộn trong thương trường, cảm thấy không thể chiếm tiện nghi suông như vậy, việc tu sửa công ty lập ra từng hạng mục minh bạch rõ ràng, trước mắt là một cuộc làm ăn cực tốt, vì thế bản thân cũng bỏ tiền ra tham gia cổ phần, bởi vì không đủ tiền, còn cầm cố thẩm mỹ viện cho ngân hàng.

Không ngờ đó lại là một cái bẫy, công ty bao bì kia mới khai trương bất quá có mấy tháng, các khoản tiền nhanh chóng bị vét sạch, cái gọi là cổ đông đều biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại mẹ một mình một người, có tiếng có tên, còn là đăng ký pháp nhân hẳn hoi.

Lúc này mẹ mới phát hiện sự tình không đúng, gọi điện cho Lý Chí thanh điện thoại không nhận, đến công ty tìm ông ta cũng tránh không gặp mặt. Thế nhưng Lý Vân Kỳ lại chủ động ra mặt gặp mẹ tôi, cô ta cười hì hì nói với mẹ rằng: “Bà Trâu à, tốt nhất con gái của bà nên biết điều một chút, không nên đi trêu chọc người không nên trêu chọc, như vậy lần này bà nhất định sẽ thái bình vô sự, không cần phải ngồi tù”.

Mẹ tôi thế mới biết mình đã rơi vào bẫy, thất hồn lạc phách lái xe về nhà, trên đường còn thất hồn xảy ra tai nạn xe cộ. Xe được công ty bảo hiểm kéo đến trạm tu sửa rồi, sắc mặt bà trắng bệch nên bị nghĩ lầm là sinh bệnh, cảnh sát giao thông tốt bụng đưa bà về nhà.

Trong lòng tôi từng đợt rét run, tôi nghĩ lại tất cả sự kiện, từ đầu tới cuối, đều là cái bẫy do Lý Vân Kỳ bày ra, mấy tháng qua lặn mất tăm tích, thì ra là để một phát trí mạng thế này.

Lý Vân Kỳ thực sự là một kẻ tâm cơ thâm trầm, chọn ngay lúc này phát tác. Mẹ là người thân duy nhất của tôi, đá kích bà so với đá kích tôi, càng khiến tôi bị tổn thương nhiều hơn. Mà lúc này Trình Tử Lương đang ở nước ngoài, có lẽ phải hơn ba tháng sau mới trở về. Mà cho dù anh ta có không đang ở nước ngoài, tôi cũng không biết làm sao mở miệng cầu cứu anh ta?

Nói mẹ trúng mỹ nam kế?

Cả người tôi phát run, không nghĩ ra được biện pháp gì. Tôi nói với mẹ: “Cha con Lý gia quá thấp hèn, mẹ đừng đau lòng, rồi sẽ có cách thôi”.

“Thẩm mỹ viện là sinh mạng của mẹ...” Trong mắt mẹ ẩn chứa nước mắt: “Cũng tại lòng tham của mẹ, cảm thấy hạng mục kia rất tốt, cũng muốn có một phần cổ phần, kiếm thêm chút tiền, sau này lo tốt cho con”.

Không phải lòng mẹ tham, mà là người ta cố ý hãm hại. Tình cảm còn bị đem ra làm công cụ, thì còn có chuyện gì có thể không lấy ra

để lợi dụng được đâu?

Tôi chỉ cảm thấy cả người rét run, sống mười tám năm, thế giới này có rất nhiều điều không như ý, nhưng hôm nay mới cảm nhận được đầy đủ nó xấu xí nhường nào, xấu xí đến mức tôi không cách nào nhìn thẳng vào mà đối diện.

Tôi an ủi mẹ: “Rồi sẽ có cách thôi, cho vay là không có kỳ hạn à? Trước hết chúng ta nghĩ cách xoay sở tiền bạc đã, lui một vạn bước, có thể coi như thật sự là hai bàn tay trắng, làm lại từ đầu là được. Lúc con còn nhỏ mẹ còn không sợ, giờ con đã cao lớn từng này, con là người lớn rồi, hai người chúng ta ở bên nhau, so với mẹ năm đó một mình ôm theo con thì mạnh hơn nhiều lắm”.

Mẹ tôi miễn cưỡng giữ vững tinh thần: “Được, xoay tiền trước”.

Đoạn thời gian đó thực sự là sút đầu mẻ trán, mẹ tôi xoay tiền khắp chung quanh, không biết vì sao, tất cả những người làm ăn cùng trước giờ đều lật mặt, ai cũng không để ý bà. Còn có người khuyên bà nên nhận mệnh, nói: “Lý gia có quyền thế, bà lấy gì mà đi đấu với người ta”.

Tôi chỉ cảm thấy buồn bực không yên, cha con Lý gia không biết xấu hổ như vậy, còn có gì để mà nói.

Trời rất nóng, mẹ tôi chạy tới chạy lui, trong lòng lại sốt ruột, rốt cuộc ngã bệnh phải nhập viện. Một mình tôi vừa chạy vô bệnh viện chăm sóc bà, vừa phải ứng phó với chủ nợ, còn phải lo coi sóc việc kinh doanh thẩm mỹ viện, gấp đến độ ngoài miệng nổi lên vết bóng lớn, miệng đầy mụn nhiệt, đau đến nổi cháo cũng nuốt không trôi. May mắn không qua bao lâu thì trường học đến kỳ nghỉ hè, cả ngày tôi cứ thế chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và thẩm mỹ viện. Nhà đột lại gặp mưa suốt đêm, cũng không biết có phải trùng hợp, hay do Lý gia âm thầm cố động, mấy ngày nay có rất nhiều nhân viên ở Thẩm mỹ viện cùng nhau thôi việc, rủ nhau đi chung để thành lập thẩm mỹ viện khác. Đoạn thời gian đó thực sự là gấp đến độ tôi ăn

không ngon ngủ không yên, chỉ biết ở trong phòng đi tới đi lui mà không dám để mẹ biết, sợ mẹ tôi sốt ruột.

Đúng ngay lúc đó, Trình Tử Tuệ tìm tới tôi, tôi đã hoàn toàn mệt mỏi không có hơi sức đi ứng phó với chị ta, tôi nghĩ nghĩ nếu chị ta lại tìm tới cửa để hắt một ly cà phê, vậy thì cứ để chị ta hắt đi.

Kết quả chị ta không có hắt cà phê vào tôi, cũng không bày sắc mặt ra cho tôi xem, ngược lại khách khách sáo sáo nói với tôi: “Gần đây vất vả lắm nhỉ”.

Tôi cũng rất khách sáo nói với chị ta: “Rất tốt”.

Từ khi gặp chuyện không may tôi đều không nhắc đến với Trình Tử Lương, tôi nghĩ nếu lúc này tìm Trình Tử Lương vay tiền, Trình Tử Tuệ nhất định sẽ cho là tôi lòng dạ khó lường.

Dù khổ dù khó, tôi cũng sẽ không vay tiền của Trình gia.

Lúc đó còn trẻ luôn có một loại tâm cao khí ngạo, nhất là trước mặt người mình thích, gặp khó khăn ngược lại sẽ không than kể khổ sỏ với anh ta, huống chi còn có Trình Tử Tuệ, chặn ngang giữa tôi và anh ta.

“Tôi biết cô đang vướng phải chuyện gì”, Trình Tử Tuệ cười đến vô cùng tao nhã: “Cũng biết gần đây cô đang lo lắng điều gì. Bất quá... Nhìn thời gian qua lâu như vậy, tôi mới khẳng định, Trình Tử Lương thật sự không biết những chuyện xảy ra trong nước, cô thế nhưng không nói cho nó biết”.

Tôi trầm mặc không nói, trong giọng nói Trình Tử Tuệ dường như có nhàn nhạt vui mừng: “Lúc đó là tôi nhìn lầm cô, không nghĩ tới con người cô lại có cốt khí như vậy”.

Tôi vẫn như cũ không nói gì, Trình Tử Tuệ lại dừng một chút, hỏi tôi: “Cô không thấy kỳ quái sao?”

Tôi không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi lại: “Cái gì kỳ quái?”

“Lý gia cũng coi như là gia đình có uy tín danh dự, lại không từ thủ đoạn đối phó mẹ cô như vậy, truyền ra ngoài, quả thực là chê cười”.

Kỳ thực tôi cũng từng nghĩ đến điều này, Lý Chí Thanh ở trong vùng cũng coi như là một đại nhân vật, ông ta muốn phá rối mẹ thật ra có rất nhiều cách, vì sao lại dùng một chiêu như vậy, đối với danh dự của ông ta mà nói, kỳ thực cũng có tổn hại không nhỏ. Nếu để người ngoài biết được chân tướng sự việc, trên đời này nào có tường nào không bị gió lùa, chuyện này truyền đi, bạn bè trên thương trường sẽ nhìn ông ta với ánh mắt nào.

“Hơn nữa còn điều động đến mấy ngàn vạn tệ, mất tâm huyết lớn như vậy chỉ để nhắm vào cái thẩm mỹ viện kia của mẹ cô, chẳng phải là mất nhiều hơn được?”

Tôi vững vàng hỏi: “Bà Tô, bà muốn nói gì đây?”

Trình Tử Tuệ vui vẻ cười: “Trâu Thất Xảo, tôi cũng không thích cô, nhưng kẻ địch muốn làm cái gì, tôi sẽ rất thích ý nhìn thấy kẻ đó không thành công. Cho nên tôi muốn nói cho cô biết một việc, cô có biết muốn khiến cho cái bao tiền lớn Lý gia kia thất bại, bằng vào mẹ cô thì rất khó, còn người khác thì sao? Người nào có thể tác động vào được cha con Lý Chí Thanh, người nào chỉ cần dùng một câu nói, chuyện làm ăn đáng giá mấy ngàn vạn tệ, nói có sẽ có, nói không có, sẽ không thấy nữa”.

Trong đầu tôi loạn thành một đống tương hồ, Trình Tử Tuệ lúc này lại nhẹ nhàng cười: “Người này, cô biết”.

Trong số những người tôi quen biết, ai cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Không, có một người, chính là Tô Duyệt Sinh.

Nhưng Tô Duyệt Sinh sao phải làm vậy?

Tôi nghi hoặc nhìn Trình Tử Tuệ, trên mặt chị ta ý cười càng thêm sâu: “Cô đã đoán ra ai rồi chứ? Thời gian cô biết cậu ta quá ngắn,

còn chưa hiểu rõ cách làm người của cậu ta. Tô gia đại thiếu gia, từ nhỏ đã ngậm thìa vàng, cậu ta muốn cái gì làm sao không chiếm được? Chưa từng! Một ngày kia đột nhiên bắt gặp cậu ta không chiếm được thứ gì đó, cô đoán thử xem, cậu ta sẽ như thế nào?”

Chương 44

“Bây giờ mẹ cô đang rơi vào khốn cảnh như vậy, cô nhất định phải nghĩ ra cách vay tiền để trả nợ cho ngân hàng. Ai có thể cho cô vay tiền? Nếu cô không mở miệng vay Trình Tử Lương, vậy cô còn bạn bè nào có thể dễ dàng cho cô mượn số tiền xấp xỉ nghìn vạn trong lúc khẩn cấp đây?”

“Nếu cô mở miệng hỏi vay Tô Duyệt Sinh, cô nợ cậu ta một ân tình lớn như vậy, đến lúc đó cô định lấy gì để trả? Chắc chắn, theo tôi thấy, chỉ có thể lấy thân báo đáp thì may ra. Dù sao, hai mẹ con nhà cô cũng đang trong lúc cùng đường, giơ tay kéo cô lên một phen”.

“Tô Duyệt Sinh không phải người như thế”. Tôi nói, “Tôi không tin lời chị nói đâu”.

Trình Tử Tuệ cười nhạt: “Cô không tin là chuyện của cô, tôi nói cho cô biết điều này, kỳ thực cũng không phải có ý tốt gì”.

Chính miệng chị ta nói mình không có lòng tốt, tôi ngược lại có chút hồ nghi, nhìn chăm chăm chị ta, chị ta nói: “Tô Duyệt Sinh không phải dự định đính hôn sao? Tôi vô cùng không muốn để cậu ta thực hiện việc đính hôn này, cô đến Bắc Kinh đi, mặc kệ cô dùng thủ đoạn gì, ngăn cản lễ đính hôn của cậu ta, những chuyện còn lại tôi có thể giúp cô giải quyết, bao gồm khoản nợ ngân hàng của mẹ cô”.

Tôi cực kỳ kinh ngạc, Trình Tử Tuệ cười lạnh nói: “Cô không tin đây là cái bẫy do cậu ta bày ra sao, như vậy cô không cần làm gì hết, chỉ cần nói với cậu ta, muốn cậu ta đừng đính hôn, xem thử cậu ta có nghe cô hay không. Nếu cậu ta thật sự nghe theo, cô cũng có thể đoán được mọi chuyện vì sao lại thế này”.

Tuy tôi cảm thấy Tô Duyệt Sinh đối với tôi có hảo cảm, nhưng không nghĩ bản thân lại có mị lực lớn như vậy, có thể khiến cho anh hỏi hôn, tôi cảm thấy đây là chuyện không có khả năng xảy ra.

Tôi nói: “Rất vớ vẩn, chuyện này không có khả năng”.

Trình Tử Tuệ dường như rất không cho là đúng: “Cô cảm thấy vớ vẩn, cô cho là Tô Duyệt Sinh sẽ không nghe theo cô? Vậy sao cô không thử cản trở xem sao, cô nên biết cậu ta vì chuyện này đã động bao nhiêu cân não, mất bao nhiêu thủ đoạn. Cậu ta đối với cô đã là một lòng một dạ, cho nên chỉ cần cô nói với cậu ta, cậu ta nhất định sẽ hồi hôn. Bởi vì cậu ta đã sớm chờ cô mở miệng nói với cậu ta rồi”.

Tôi vẫn như trước không chịu tin tưởng, loại logic này rất vớ vẩn, tất cả những lời Trình Tử Tuệ nói đều rất hoang đường, tôi không tin.

“Đối tượng đính hôn lần này của cậu ta là một vị đại tiểu thư môn đăng hộ đối, nói thực ra, tôi không muốn cậu ta nhò vào hôn nhân mà tăng thêm một trọng lực đáng kể, cho nên mới đến đây nói cho cô biết. Có lẽ cô cảm thấy những lời tôi nói không đáng để tin cậy, nhưng quyền lợi chính là sự tin cậy. Trước mắt cứ tạm coi như, chúng ta đang có chung lợi ích đi”.

Tôi há miệng thờ đốc, không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Cô còn trẻ như vậy, không biết lòng người hiểm ác, không muốn coi cậu ta như kẻ xấu, cũng là chuyện đương nhiên thôi”. Trình Tử Tuệ đứng lên, “Thôi thì, cô hãy suy nghĩ lại cho thật kỹ, nếu cô quyết định đến Bắc Kinh, thì gọi điện cho tôi. Tôi nói rồi, chỉ cần cô có thể làm cho cậu ta không đính hôn, mặc kệ Tô Duyệt Sinh giúp cô hay không, mẹ cô gặp rắc rối này, tôi sẽ giúp cô giải quyết hết”.

Trình Tử Tuệ đi lâu rồi, tôi vẫn như cũ ngồi ở đó ngẩn người. Trình Tử Tuệ nói những lời này, tôi cũng không tin tưởng, nhưng cha con Lý Chí Thanh vì sao lại đối đãi với mẹ tôi như vậy, vẫn luôn khiến tôi cảm thấy nghi ngờ. Nếu nói là vì tiền, mẹ tôi có thể có bao nhiêu tiền, nơi nào đáng giá cho Lý gia ra tay.

Càng nghĩ trong lòng tôi càng sợ hãi, nhưng loại chuyện này, lại không thể đi hỏi bất luận kẻ nào, hướng hồ bạn bè của tôi vốn dĩ

không nhiều lắm.

Tôi ngăn người một lát, vẫn quyết định thu dọn này nọ đến bệnh viện. Người giúp việc có nấu một nồi canh để tôi đưa vào cho mẹ uống.

Trong phòng bệnh có máy điều hòa, cho nên không biết trời đang nóng. Mẹ tôi ở trong này hơn nửa tháng, vì vậy tôi tới lui cũng rất nhiều lần. Còn chưa vào đến phòng bệnh, chợt nghe tiếng mẹ ở bên trong đang nói chuyện với ai đó.

“Tôi đã nghĩ ra cách giải quyết chuyện tiền nong rồi...”

“Làm sao có thể, tôi nhất định sẽ trả cho anh...”

“Chẳng lẽ một chút uy tín đó tôi cũng không có?”

Thì ra là đang nói chuyện điện thoại với người ta, câu được câu không, đứt quãng nghe vào trong tai, mẹ tôi vừa nói vừa nhẹ giọng: “Không có chuyện đó đâu, anh đừng nghe người ta nói bậy lung tung!” Bà lại “Ha ha” cười hai tiếng, giống như đang làm nũng với ai đó, tôi cầm hộp giữ nhiệt đứng bên ngoài, lại không tự chủ được cảm thấy khổ sở hơn.

Trước kia đã nhìn quen mẹ nói chuyện điện thoại với người ta rất to giọng đầy khí khái, có đôi khi để điện thoại xuống còn chửi mẹ nó. Người trong giang hồ, nào có chuyện không xả giao qua lại, hướng chị bà là một phụ nữ đơn độc, đáng vẻ lại không tệ, không biết có bao nhiêu người mơ tưởng muốn chiếm tiện nghi. Từ lúc tôi còn nhỏ, đã nhận thức rõ điều đó, giờ này ngày này, lại thấy tình cảnh giống như cây kim đâm vào lòng tôi.

Đáy lòng có một âm thanh nho nhỏ vang lên, đang lớn tiếng quát tôi: “Bất quá là đi Bắc Kinh một chuyến thôi, chuyện gì cũng giải quyết xong”.

“Mặc kệ lời Trình Tử Tuệ nói là thật hay giả, cả hai cũng đã đáp ứng, chỉ cần Tô Duyệt Sinh không dính hôn, mọi vấn đề rắc rối chị ta sẽ

đứng ra giải quyết hết”.

“Thử một lần cũng không chết”.

“Ô Duyệt Sinh sẽ không nghe theo mày đâu”.

“Thử một lần cũng đâu chết”.

Tôi nhỏ giọng nói với chính mình: “Thử một lần cũng đâu chết”.

Đúng vậy, cứ thử một lần, được hay không cũng phải thử một lần, so với bây giờ ngồi chờ chết, vẫn tốt hơn rất nhiều.

Tôi ở bên ngoài đợi chừng năm phút đồng hồ, mới hạ quyết tâm, khơi lại ý cười trên mặt, đẩy cửa phòng bệnh: “Mẹ, con đem canh đến cho mẹ nè. Còn một chuyện nữa, trường học muốn phá con đến Bắc Kinh tham gia hoạt động của thanh niên tình nguyện...”

Mẹ nghe nói trường học phái tôi đi Bắc Kinh, không một chút nghi ngờ, thắc mắc có giáo sư dẫn đoàn hay không, ngược lại lo lắng cho tôi: “Mẹ giờ ở trong bệnh viện, ai giúp con chuẩn bị hành lý đây”.

“Con đã lớn từng này rồi, chuyện chuẩn bị hành lý còn sợ con lo không được? Hơn nữa chỉ đi có mấy ngày, hoạt động xong sẽ trở lại ngay”. Tôi nói lung tung chuyện đề tài, “Mẹ, lúc về con sẽ đem theo vịt quay về cho mẹ, vịt quay Bắc Kinh ăn rất ngon”.

“Đừng có xài tiền bậy bạ!” Mẹ tôi dường như rất cao hứng, “Trời rất nóng, đem về có khi hư mất”.

“Có đóng gói chân không mà”.

“Cũng đâu ăn được, dù sao con đừng xài tiền bậy bạ, mẹ không thích ăn”. Mẹ lôi kéo tay tôi, lại sờ sờ cánh tay, “Đã gầy như vậy rồi, haiz, con đừng sốt ruột, mẹ sẽ nghĩ ra cách thôi, con cứ thanh toán thoải mái mà đi Bắc Kinh. Bạn bè của mẹ rất nhiều, mỗi người giúp đỡ một chút, rồi sẽ giải quyết được vấn đề”. Bà dừng một chút rồi nói thêm, “Cùng gia phú lộ(1), con ở bên ngoài đừng keo kiệt tiền bạc, nhất định phải ăn uống cho tốt”.

(1) Ở nhà có nghèo khó thì ra đường cũng phải là kẻ giàu.

Tôi gật đầu lung tung, trong lòng nghĩ nghĩ, mặc kệ thế nào, tôi nhất định phải thử một lần.

Ra khỏi bệnh viện tôi liền gọi điện cho Trình Tử Tuệ, tôi thật nghiêm túc nói với chị ta: “Chị sẽ giữ lời hứa?”

“Đương nhiên”. Trình Tử Tuệ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Hơn nữa, nếu cô lo lắng, gặp được Tô Duyệt Sinh, cũng có thể hỏi vay cậu ta mà, cậu ta nhất định sẽ cho cô mượn”.

Tôi lạnh lùng nghĩ, nếu thật sự do Tô Duyệt Sinh sắp đặt cái bẫy như vậy, tôi còn lâu mới hỏi vay tiền anh ta.

Mùa hè ở Bắc Kinh so ra mát mẻ hơn miền nam rất nhiều, tôi từ chỗ đăng ký khách sạn bước ra, vừa ra khỏi sân bay liền trực tiếp đi xe chạy thẳng đến đó, dàn xếp xong hành lý, tôi liền gọi điện cho Tô Duyệt Sinh.

Mới đầu không thấy anh nghe máy, qua chừng nửa giờ sau, đột nhiên di động vang lên, tôi nhìn nhìn, đúng là cuộc gọi do Tô Duyệt Sinh gọi đến.

Trong lòng tôi kỳ thực rất rối loạn, trấn định hai giây, mới hít một hơi thật sâu, ấn phím nghe.

“.....”

Tôi không biết phải nói gì cho tốt, Tô Duyệt Sinh cũng không nói chuyện, nhất thời hai chúng tôi đều rơi vào trầm mặc, không khí có chút xấu hổ. Cuối cùng vẫn là anh mở miệng trước: “Có chuyện gì sao?”

Giọng anh rất bình thản, nghe không ra cảm xúc gì, trong lòng tôi lại bồn chồn, theo bản năng hỏi: “Gần đây có khỏe không?”

“Cũng được”.

“Có thể mời anh ăn cơm không?” Tôi rất cẩn thận hỏi.

“Không tiện lắm đâu”, anh nói, “Trong vòng mấy tháng tới tôi sẽ không về”.

“Ừhm...” Tôi thở ra một hơi, “Tôi đang ở Bắc Kinh”.

Đầu kia điện thoại thoáng chốc trầm mặc, tôi mơ hồ nghe được dường như có tiếng gió thổi, nhất định là anh đang đứng ở một nơi nào đó rất trống trải, qua một lúc lâu, tôi lại “Nè” một tiếng, anh dường như mới hồi phục lại tinh thần: “Cô đang ở đâu nhỉ?”

Tôi nói tên khách sạn cùng số phòng cho anh biết, sau khi cúp điện thoại tôi vô cùng khẩn trương, lại không biết vì sao mình lại khẩn trương. Tôi cũng không cảm thấy chuyện này do Tô Duyệt Sinh bày ra, lại càng không nghĩ anh sẽ nghe theo lời mình nói không tiếp tục đính hôn, nhưng, đã đến đây rồi, dù sao cũng phải gặp mặt.

Tôi chạy vào toilet trang điểm, bởi vì mẹ tôi mở tiệm thẩm mỹ viện, cho nên hồi còn học trung học tôi có rất nhiều đồ trang điểm để nghịch, thời điểm học xong trung học tôi đã thành thực mấy chuyện tô son điểm phấn rồi, trường học càng cấm, tôi càng lén lút ở trong phòng ngủ vẽ mắt kẻ chân mày cho đám bạn cùng phòng, mặc dù vẽ xong lại bôi đi, nhưng cũng vui vẻ không biết mệt. Chờ đến khi tôi chân chính bước vào đại học, tôi ngược lại không còn hứng thú với nó nữa. Có lẽ vì thời niên thiếu da mặt tôi không có mụn, làn da may mắn hoàn hảo, ở tuổi này mà tô son, sẽ đặc biệt dễ bị nhận ra là có trang điểm.

Tôi soi gương tô son, vừa vẽ, vừa cảm nhận rõ bàn tay chính mình đang run. Vẽ xong lại cảm thấy đậm quá, vội vội vàng vàng rửa đi, thôi cứ như bình thường thì hơn.

Tôi tự an ủi bản thân, lại chạy đi thay một chiếc váy, cũng không biết vì sao mình lại khẩn trương như vậy, đành phải cố gắng tìm chuyện gì đó để làm, dời đi lực chú ý.

Chờ đến khi tôi thay xong chiếc váy thì Tô Duyệt Sinh cuối cùng đã đến nhấn chuông cửa, thông qua lỗ mắt nhỏ trên cửa nhìn thấy là anh, vì thế im lặng mở cửa.

Anh cũng không bước vào, chỉ đứng ở cửa một lúc lâu, hỏi tôi: “Đi đâu ăn cơm?”

“Tùy tiện thôi”, tôi nhớ có lần anh đã nói qua chán ghét nhất loại phụ nữ hề nhắc tới ăn cơm lại nói ‘Tùy tiện’, vì thế vội vã bổ sung một câu, “Bắc Kinh tôi không rành”.

Ra khỏi khách sạn trời đã vào hoàng hôn, thành phố to như vậy mà xa lạ, các tòa nhà cao tầng cao ngất mọc lên như rừng, trời chiều bị ngăn trở giữa những tòa nhà, giống như một quả trứng muối vĩ đại đang dần dần chìm xuống.

Tô Duyệt Sinh mở mui chiếc xe thể thao anh tự mình lái tới, tôi không biết xe này hiệu gì, nhưng đường cong xe tinh tế, nước sơn bóng loáng đẹp đẽ, vừa nhìn đã biết là xe đắt tiền.

Lúc đi ngang qua phố Trường An, vừa vặn đang tổ chức nghi thức hạ cờ, trong quảng trường có rất nhiều người vây xem, xe tiến lên rất chậm, cho nên tôi cứ thế nghiêng đầu qua xem. Qua khỏi Thiên An Môn, tôi đột nhiên nhớ tới một tình tiết trong truyện ngôn tình đã từng đọc, vì thế hỏi Tô Duyệt Sinh: “Anh dám quay đầu xe trên phố Trường An không?”

“Phố Trường An không cho quay đầu xe”.

“Người ta nói muốn biết có thể gây rối ở Bắc Kinh hay không, thì phải xem thử người có dám quay đầu xe trên phố Trường An hay không”.

“Nói bừa”.

Tuy mặt anh vẫn nghiêm nghị, nhưng bên môi có chút mỉm cười, dường như vô thức mà cười.

Không khí bối rối giống như keo thấm vào miếng cao su rất cứng không thấy đâu nữa, anh thật nhẹ nhàng hỏi tôi: “Đến Bắc Kinh làm gì?”

Chương 45

“Trường học có việc”.

“Có muốn tôi đưa cô đi dạo Hoàng cung gì đó không?”

“Tôi thích trường thành”.

“Cũng được”.

Hai chúng tôi nói chuyện như những người bạn, tôi không biết như vậy có tốt hay không, nhưng ít nhất so với trong tưởng tượng của tôi thì là tốt lắm.

Tô Duyệt Sinh đưa tôi đến một nhà ăn được tân trang từ Tứ hợp viện(1), ngay cạnh bờ biển, chúng tôi theo bậc thang bằng gỗ tiến lên sân thượng, bàn ăn đặt ở vị trí trung tâm, bốn phía xung quanh là lan can bằng gỗ mun cổ điển, chạm trổ tinh xảo, rõ ràng đây là đồ trang trí được lấy ra từ một ngôi nhà cổ, cũng không biết bọn họ vơ vét từ đâu. Ngồi ở chỗ này, có thể nhìn thấy thuyền hoa ở ngoài xa. Cách đó không xa là quán bar, ầm ầm có tiếng nhạc truyền đến, gió đêm thổi nhẹ, hàng liễu rũ, âm thanh mơ hồ từ nơi xa xôi truyền đến, tạo cảm giác mơ hồ động lòng người.

(1) Kiểu nhà của Tiểu Yến Tử ở đó, 1 cổng chính, sân ở giữa, 4 phía là nhà, tập trung trong một khu.

Tô Duyệt Sinh uống rượu Thiệu Hưng, tôi uống nước trái cây, từng món ăn cầu kỳ được bày biện lên, tôi cũng không biết là món gì, liền cảm thấy giống như mình đang ăn cơm tây, mỗi món ăn đều là hai phần, mỗi người một phần, ăn xong một món thì được dọn xuống, lại đưa món mới lên.

Tôi ăn lung tung lấp cho đầy bụng, món tráng miệng là bánh trà xanh, tôi rất thích lớp kem béo trên bề mặt bánh, Tô Duyệt Sinh thấy

vậy liền lấy phần kem của anh đưa qua cho tôi, tôi ăn hai phần kem, quả thực là triệt để no.

Mùa hè ở bờ biển thật náo nhiệt, Tô Duyệt Sinh nói muốn dẫn tôi đi xem chợ hoa.

Chúng tôi đi dọc theo bờ biển có hàng liễu rũ bên đường, trên đường rất nhiều cặp đôi cùng sánh bước nhau đi, đều là tay nắm tay, vai kề vai, tôi có chút ngượng ngùng, đoán nơi này hẳn là chỗ mọi người thường hay hẹn hò. Trong lúc tôi đang xuất thần, một chuỗi xe kéo dài đột nhiên từ trong ngõ nhỏ lao ra, tiếng chuông từ chiếc xe dẫn đầu “leng keng leng keng leng keng” vang lên, tôi nhất thời phản ứng không kịp, vẫn là Tô Duyệt Sinh nhanh tay, cánh tay dùng sức tóm lấy tay tôi, mạnh mẽ kéo tôi tránh qua một bên.

Đoàn xe thật dài gào thét ở sát bên người vượt qua, người kéo xe chạy nhanh như bay, hết như một trận gió lốc.

Trái tim tôi đập thành thịch, cũng không biết là do chiếc xe làm hoảng sợ, hay bởi vì Tô Duyệt Sinh đang ôm lấy eo tôi.

Do dựa vào quá gần, tiếng hô hấp của anh gần trong gang tấc, nhẹ nhàng phất qua sợi tóc trên đỉnh đầu, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh dường như tối hơn trong bóng đêm, chăm chú lại hoang mang. Tôi theo bản năng nhẹ ngưỡng đầu lên, không nghĩ tới anh lại hiểu nhầm cái ngưỡng đầu này là ám chỉ, tay anh đỡ lấy gáy tôi, rất dứt khoát, cúi đầu xuống hôn lên môi tôi.

Trong đầu tôi âm âm tiếng vang, như một sợi dây bị kéo căng rồi cuộc đứt rời, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại cái ôm nóng ấm, còn có chút ánh sáng, có lẽ là đèn đường, mê muội, mông lung, còn có tay anh, anh ôm tôi thật chặt, tôi bị anh hôn đến hít thở không thông, đành phải dùng sức đẩy anh ra, kéo lấy áo anh, nhưng dần dần hơi thở anh như nuốt sống tôi, tôi cảm thấy sợ hãi vô cùng, tựa như con thuyền nhỏ ở giữa biển mênh mông, trôi vô định, vĩnh viễn không tìm thấy bờ.

May mắn không bao lâu sau, anh liền dừng lại, ánh mắt anh ở khoảng cách rất gần nhìn nhìn tôi, hình như chỉ cách mấy cm, có lẽ không đến 3cm, ánh mắt đó cứ chăm chú nhìn vào mắt tôi, phảng phất như muốn từ trong đó nhìn ra điều gì, anh hỏi tôi: “Em đến Bắc Kinh để làm gì?”

Tôi miệng khô lưỡi đắng, đột nhiên hiểu được đây là thời cơ tốt nhất, anh vẫn còn thích tôi, cứ như vậy trong nháy mắt tôi đột nhiên hiểu ra được anh thật sự rất thích tôi, bất kể cái thích này là vì cái gì, nhưng tôi hiểu ra rằng trước đây anh cũng chưa nhận ra tình cảm của mình đối với tôi, tôi gần như cảm thấy sợ hãi. Lời Trình Tử Tuệ nói, tôi vốn không tin, nhưng giờ khắc này, nhìn ngọn lửa u ám như thiêu như đốt trong mắt anh, lúc anh dùng loại ánh mắt có thể thiêu đốt mọi thứ này nhìn tôi, tôi đột nhiên tin, anh nhất định sẽ làm vậy, nếu anh muốn, anh hẳn sẽ không từ mọi thủ đoạn bức tôi đến trước mặt anh.

Tôi không do dự, gần như là thốt ra: “Anh có thể không đánh hôn không?”

Vẻ mặt của anh dường như vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi vì sao, anh vẫn như cũ dùng loại ánh mắt nhiệt liệt này nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy bản thân sắp bị đốt thành than, nếu còn bị anh nhìn tiếp thêm chút nữa, có lẽ sẽ thật sự cháy lên thành lửa.

Qua rất lâu rất lâu sau, anh nhẹ nhàng mà nói: “Hôn anh”.

Tôi sợ run một lát, chần chừ, cảm thấy bản thân không có nghe lầm, tôi thật sự thuận theo kiễng chân lên hôn môi anh. Kỳ thực chỉ là làn môi tiếp xúc thôi, nhưng anh dường như rất vừa lòng, anh ôm vai tôi, cẩn thận nhìn nhìn gương mặt tôi, anh nói: “Em muốn anh không đánh hôn, vậy anh sẽ không đánh hôn”.

Tôi thật sự không ngờ lại dễ dàng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút kinh ngạc, anh lại cúi đầu hôn lên môi tôi, mơ hồ, dường như thở dài nói: “Đồ ngốc”.

Tôi thật sự có chút choáng váng, nụ hôn này xâm nhập mà triền miên, vội vàng lại bá đạo, phảng phất như anh đang muốn lấy đi một phần nào đó trong sinh mệnh của tôi, hoặc là, muốn bắt đi một phần linh hồn nào đó của tôi, tôi bị anh hôn đến choáng váng đầu hoa mắt, chớp mũi đều là hương vị hơi thở của anh thổi qua, bao phủ hết thảy. Thẳng cho đến khi tôi không còn hơi để thở anh mới buông tôi ra.

Tôi cảm thấy sợ hãi thật nhiều.

May mắn trong mấy ngày kế tiếp, Tô Duyệt Sinh cũng không có hành động cử chỉ gì vượt quá quy củ. Chúng tôi vẫn ở cạnh nhau như trước kia, anh lái xe đưa tôi đi chơi Trường Thành, ngắm cảnh, hoàn thành đầy đủ tư cách của một hướng dẫn viên du lịch.

Ngẫu nhiên, anh sẽ nắm tay tôi, lúc đưa tôi về khách sạn, trước khi tôi xuống xe, cũng sẽ nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, giống như muốn để lại vết tích của một nụ hôn, lại giống như chưa từng có gì. Tôi có chút lo lắng ngẫm nghĩ, hình thức ở chung này có thực sự là tốt hay không.

Mẹ tôi vẫn còn trong bệnh viện, kỳ thực trong lòng tôi đang rất vội, ở Bắc Kinh được bốn ngày, tôi liền lấy cớ nói hoạt động của trường đã kết thúc, phải quay về.

Tô Duyệt Sinh cũng không giữ tôi lại, anh chỉ nói: “Trước khi em về, có một người bạn của anh muốn gặp em”.

Tôi có chút ngạc nhiên, hỏi: “Là ai?”

“Cô ấy họ Lục, vốn bọn anh định cuối tuần này sẽ đính hôn, nhưng...” Anh nói, “Anh đề xuất giải trừ hôn ước, cô ấy đồng ý, có điều yêu cầu phải gặp em”.

Tôi có chút lo lắng liếc mắt nhìn Tô Duyệt Sinh một cái, việc này là do tôi gây ra, tôi thậm chí không một lời giải thích lý do, chỉ một câu nói, liền ngăn cản hôn ước của Tô Duyệt Sinh và cô gái kia.

Mà anh cũng không tỏ vẻ gì là khó xử, đáp ứng tôi.

Có lẽ Trình Tử Tuệ nói đúng, anh đã bày ra kế hoạch này từ lâu, đã sớm chờ đợi giờ khắc này rồi.

Tôi không khỏi lạnh rùng mình.

Đoán chừng Tô Duyệt Sinh nhìn ra thần sắc tôi, cho nên hoàn toàn hiểu lầm, anh nói: “Anh sẽ cùng em đi gặp cô ấy, anh và Lục Mẫn biết nhau từ nhỏ, cô ấy không phải loại người keo kiệt, chỉ là cảm thấy tò mò, muốn gặp em một lần thôi”.

Mặc kệ anh nói thế nào, trong lòng tôi vẫn có chút bất an, chuyện xưa thường kể tà phá mười ngôi chùa, cũng không hủy bỏ hôn ước. Tôi tuy không phải người lạc hậu như vậy, nhưng không có lý do gì đi chia rẽ Tô Duyệt Sinh và cô gái khác, ít nhiều có chút chột dạ.

Tôi thật sự không ngờ, cô gái Lục Mẫn kia, dáng vẻ xinh đẹp không nói, tính tình lại rất hào sảng phóng khoáng, vừa thấy mặt đã cười hì hì gọi tôi “Em gái nhỏ”, sau đó vỗ vỗ vai Tô Duyệt Sinh, mặt mày hớn hớn: “Trâu già rồi cuộc ăn được cỏ non nha!”

Tô Duyệt Sinh đẩy tay cô ấy ra: “Đừng có động tay động chân”.

“Haiz, ở trước mặt em gái lập tức vẻ mặt khác liền!” Lục Mẫn xoay người một phát, chớp chớp mắt cười giữ chặt lấy tay tôi, “Chúng ta từng gặp nhau một lần rồi, em gái nhỏ, ngày đó xe của em bị hư giữa đường, cậu ta đó, một phát mở cửa xe bỏ đi, dọa chị nhảy dựng lên”.

À, thì ra cô gái lái chiếc xe thể thao hôm đó chính là chị ấy, nhưng vẻ mặt chị ấy hôm đó vô cùng lãnh đạm, hoàn toàn không có vẻ nhiệt tình như hôm nay. Lục Mẫn lôi kéo tay tôi, một lát hỏi tôi thích ăn cái gì, một chốc lại rót trà cho tôi, dường như rất vui vẻ.

“Cái tên ma đầu Tô Duyệt Sinh này, cuối cùng có người chịu thu phục cậu ta rồi. Em không biết đâu, nếu em không đến, có thể chị phải đính hôn với cậu ta rồi”. Giọng Lục Mẫn nhẹ nhàng, “Hai mươi

mấy năm giao tình, một khi phải làm vợ chồng, quả thực không thú vị dễ khiến người ta giận sôi! Chị và cậu ta, hồi còn ở nhà trẻ ngủ cạnh giường nhau, lúc đó cậu ta cứ kéo tóc chị, về sau nếu thực sự bắt chị ngủ chung một giường với cậu ta, chị đây phải hoàn toàn rơi vào ác mộng rồi!”

Tôi chưa từng nghĩ đến thì ra Lục Mẫn cũng không muốn đính hôn, chị ấy bô bô nói suốt, tôi mới biết việc đính hôn này hoàn toàn là ý của người lớn hai bên.

“Lúc đó chị thất tình, mất hết can đảm. Vừa vặn Tô Duyệt Sinh cũng buồn bã ỉu xìu trở về Bắc Kinh, người lớn trong nhà buộc bọn chị đến với nhau, bọn chị liền thương lượng, đính hôn thì đính hôn, kết hôn với cậu ta, dù sao cũng tốt hơn là mấy kẻ khác”. Lục Mẫn cười hì hì cao thấp đánh giá tôi, “Không nghĩ tới em lại đến Bắc Kinh, thật tốt quá, thực sự quá tốt”.

Tôi cũng không biết nói gì cho phải, bởi vì Lục Mẫn rất thích nói chuyện, tuy rằng chúng tôi ba người ăn cơm với nhau, Tô Duyệt Sinh lại đặt gian phòng lớn, đồ ăn còn chưa đem lên hết, Lục Mẫn đã rầm rầm đem mọi chuyện hồi nhỏ của Tô Duyệt Sinh kể hết cho tôi nghe, nào là trốn học, lên lớp bị bắt chép phạt, đánh nhau với người ta, tôi chưa bao giờ nghĩ tới Tô Duyệt Sinh lúc còn nhỏ thì ra là một đứa trẻ nghịch ngợm.

Cuối cùng chị ấy nói: “Sau này nếu em có gì muốn thương lượng với cậu ta, hoặc là cãi nhau ầm ĩ, em sẽ không phải đối thủ của cậu ta đâu”.

Tôi còn chưa nói gì, Tô Duyệt Sinh đã trầm mặt xuống: “Nói gì đó”.

“Chậc chậc! Cũng không sợ làm em gái nhỏ sợ hãi!” Lục Mẫn bày cái mặt quý hướng về phía anh, lại quay đầu nhỏ giọng nói với tôi, “Em không cần sợ cậu ta đâu, cậu ta chẳng qua chỉ là hổ giấy”.

Cơm nước xong Tô Duyệt Sinh tự mình lái xe đưa tôi ra sân bay, ở trên xe anh chỉ trầm mặc, lúc đưa tôi vào trong sân bay, anh mới nói:

“Chờ xử lý xong chuyện bên này, anh sẽ về ngay”.

Tôi há miệng thở dốc, lại nói không ra lời nào, anh cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, nói: “Đừng nghe Lục Mẫn nói hưu nói vượn, sau này anh sẽ không cãi nhau với em đâu”.

Tôi rất cục cười cười, nhưng trong nụ cười tràn đầy chua xót, bây giờ tôi mới phát hiện bản thân đã phạm phải sai lầm lớn, tôi đã một bước đặt chân vào vũng bùn rồi, mà lại còn là đầm lầy sâu không thấy đáy. Tô Duyệt Sinh đích thực rất dễ dàng hủy bỏ hôn ước, bởi vì anh vốn không thích hôn ước này. Nhưng tôi lại khiến anh hiểu lầm, nếu biết được chân tướng, anh nhất định sẽ vô cùng vô cùng tức giận.

Nếu lời Trình Tử Tuệ nói là sự thật, thì anh hẳn là loại người có tâm cơ thâm trầm, vậy anh sẽ làm thế nào?

Trên máy bay trở về, tôi luôn suy nghĩ đến vấn đề này. Trình Tử Tuệ gạt tôi chẳng? Chị ta nói là vì lợi ích, chị ta không muốn Tô Duyệt Sinh có được cuộc hôn nhân làm tăng thêm nguồn trợ giúp, cho nên chị ta mới muốn tôi đến Bắc Kinh.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, vậy còn nguyên nhân nào khiến chị ta làm vậy?

Tôi nghĩ muốn nát đầu cũng nghĩ không ra.

Chương 46

Tôi vừa xuống máy bay thì đi thẳng tới bệnh viện, tinh thần mẹ tôi tốt lắm, hưng phấn mà nói với tôi, có một công ty gia đình muốn hợp tác với bà, chia sẻ nợ nần mà nhà bên kia gài bẫy cho bà bước chân vào công ty vỏ bọc, ngoài ra trong quá trình xử lý công ty phá sản theo luật định, người phụ trách tài vụ đứng ra tự thú, không có ai đến truy cứu trách nhiệm của bà.

“Tìm được đường sống trong chỗ chết, tất có hạnh phúc cuối đời”. Nét mặt mẹ tôi tỏa sáng, “Con chờ mà xem, tương lai mười năm nữa, mẹ nhất định sẽ kiếm được thật nhiều tiền”.

Tôi nghĩ nhất định là Trình Tử Tuệ đã thực hiện lời hứa của chị ta, nhờ vậy mọi chuyện mới được giải quyết êm xuôi thuận lợi như vậy. Tôi theo mẹ nói mấy câu lung tung cho qua chuyện, sau đó lấy cớ về nhà tắm rửa rồi rời khỏi bệnh viện.

Một mình tôi cô độc ngồi trong công viên, muốn suy nghĩ thật kỹ thấu đáo mọi chuyện. Đúng là thời tiết vào lúc hoàng hôn là nóng nhất ngày, khí nóng hừng hực xen lẫn mùi khói bụi khó chịu tỏa ra từ các xe ô tô. Giờ tôi phải làm gì đây?

Lúc ở bờ biển, nụ hôn thắm thiết kia của Tô Duyệt Sinh khiến tôi hiểu được tâm ý của anh. Tuy rằng tôi và anh không tiếp xúc nhau nhiều lắm, nhưng cũng biết anh là một nhân vật đặc biệt khó dây vào, dù sao Trình Tử Tuệ dưới tay của Tô Duyệt Sinh còn phải chịu thiệt mấy phần. Nếu anh biết tôi lừa anh, liệu anh sẽ làm gì?

Còn Trình Tử Lương nữa, tôi một mình chạy tới Bắc Kinh, anh ta mà biết được nhất định sẽ tức giận.

Tôi nghĩ có lẽ đây chính là mục đích của Trình Tử Tuệ, dù sao từ trước tới giờ chị ta vẫn luôn mong muốn chia rẽ tôi và Trình Tử Lương.

Tôi đem mấy ý nghĩ loạn thất bát tao ném hết ra khỏi đầu.

Ngày mai, ngày mai rồi nghĩ tiếp.

Tất cả những vấn đề phiền não, tất cả những vấn đề khiến tôi đau đầu, ngày mai tôi sẽ suy nghĩ tiếp.

Về đến nhà tôi mơ mơ màng màng ngủ một giấc, trong mơ có đủ loại hình ảnh mơ hồ ngắt quãng, giống như tôi đang bị lạc trong một khu rừng rậm, làm thế nào cũng không ra được. Tôi bị một loại âm thanh kỳ quái hấp dẫn, nó cứ ong ong vang, tựa như tiếng ong kêu hoặc là tiếng rung nào đó.

Tiếng rung?

Tôi đột nhiên tỉnh lại, là di động đang rung, Trình Tử Lương đang gọi điện thoại tới.

Tôi đứng lên nghe máy, mấy ngày ở Bắc Kinh, anh ta ngẫu nhiên cũng sẽ gọi điện thoại tới, lúc đó tôi vẫn luôn cố gắng tìm lý do ra ngoài tránh khỏi Tô Duyệt Sinh để nghe điện thoại. Tôi làm rất cẩn thận, Tô Duyệt Sinh dường như cũng không có nghi ngờ gì.

Tôi thật tệ mà.

May mắn loại dày vò này vô cùng ngắn ngủi, hơn nữa đã tạm thời chấm dứt. Lòng tôi dần dần thanh tịnh lại, may mà còn có Trình Tử Lương, may mắn còn có anh ta, anh ta quả thực là ánh sáng duy nhất trên trần thế lấm bụi bẩn này, tôi nguyện ý chờ đợi, cam lòng trả giá, là bởi vì còn có Trình Tử Lương, chúng tôi yêu nhau, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Rất nhiều lần tôi lặp đi lặp lại những lời này với bản thân, lặp lại đến mức bản thân trở nên chết lặng.

Nhưng giờ này khắc này, tôi cầm lấy điện thoại, cũng không còn hân hoan vui sướng giống như trước, ngược lại có một loại cảm giác không nói nên lời, tôi theo bản năng bảo trì im lặng.

Trình Tử Lương ở đầu bên kia điện thoại cũng trầm mặc, sau một lúc lâu, anh ta mới hỏi tôi: “Em về rồi à?”

“Sao?”

Tôi luôn gạt anh ta chuyện đi Bắc Kinh, anh ta hẳn vẫn nghĩ là tôi đang ở bản địa mới đúng. Vào thời điểm này, trong lòng tôi chợt rét run, giống như có chuyện gì đó sắp bùng nổ.

“Em từ Bắc Kinh trở về rồi?”

Da đầu tôi đột nhiên căng thẳng, anh ta đã biết?

“Em đến Bắc Kinh làm gì?”

Trong khoảnh khắc sấm chớp nổi lên, tôi thành linh hiểu ra, Trình Tử Tuệ, Trình Tử Tuệ đã sớm bày ra kế hoạch hết sức hoàn hảo. Chị ta biết tôi nhất định sẽ chịu không nổi áp lực mà đồng ý đi Bắc Kinh, cho nên chị ta đã sớm bày ra kế hoạch hoàn hảo này.

Bất luận tôi ở Bắc Kinh làm gì, chị ta cũng sẽ nói với Trình Tử Lương, tôi đi Bắc Kinh để gặp Tô Duyệt Sinh.

Mà tôi thì không có cách nào biện bạch, tôi thậm chí có thể tưởng tượng ra, Trình Tử Tuệ dùng phương thức cùng giọng điệu gì nói chuyện với Trình Tử Lương.

Lúc này, tôi đột nhiên nản lòng thoái chí. Lúc Trình Tử Lương đến trường học tìm tôi, tôi vẫn như cũ tin tưởng chúng tôi có khả năng tiếp tục, cho dù trước mắt có ngọn núi cao chặn ngang chúng tôi cũng sẽ bỏ ra mà đi qua. Nếu quả thực có biển lớn ngăn cản trước mắt chúng tôi, cũng sẽ cứ thế lấp cạn biển mà đi.

Tuổi còn trẻ nên nói thế nào cũng sẽ có dũng khí và lá gan muốn đối địch với toàn bộ thế giới.

Nhưng trong nháy mắt này, lòng tôi thực sự nguội lạnh, không có núi cao, không phải biển lớn, giữa chúng tôi bất quá chỉ có một

Trình Tử Tuệ, nhưng một Trình Tử Tuệ này, đã so được với thiên sơn vạn thủy rồi.

Tôi mệt mỏi.

Tôi nói: “Không sai, em đã đến Bắc Kinh gặp Tô Duyệt Sinh. Anh ta cái gì cũng hơn anh, cho nên, cuối cùng em chọn anh ta”.

Ở đầu bên kia, Trình Tử Lương thật lâu không nói gì, cuối cùng anh ta nói: “Nếu em nói không có, anh sẽ tin em”.

Lần này có lẽ thật sự anh ta sẽ tin, nhưng sau đó thì sao? Rồi lần sau nữa?

Tôi biết, vĩnh viễn sẽ có lần tiếp theo. Trình Tử Tuệ quyết tâm không cho tôi qua, chị ta sẽ lần lượt thao túng mọi chuyện như vậy.

Một bình nước vững chắc, nếu mỗi ngày va đập 3 lần, rốt cục có một ngày, nó sẽ hư hao dần.

Tôi thật sự rất mệt mỏi. Trong loại trò chơi chán nản lại tàn khốc này, tôi rốt cục hiểu rõ trái tim mình. Cho dù không có Tô Duyệt Sinh, cho dù không có bất luận kẻ nào, tôi và Trình Tử Lương cuối cùng vẫn sẽ chia tay. Niềm tin của tôi trước đây quả thực là hồn nhiên đến đáng xấu hổ, mấy thứ tình yêu này nọ, không có khảo nghiệm gì đáng nói, bởi vì nó quá dễ dàng bị phá vỡ. Tôi còn trẻ, nên không cách nào tưởng tượng ra được trong một tương lai dài đằng đẵng phía trước, bản thân sẽ phải cùng dây dưa với Trình Tử Tuệ như thế nào.

Trình Tử Lương luôn nói không sao không sao, nhưng tôi đã mệt đến mức không còn yêu anh ta nữa. Thậm chí, tôi còn có chút hoài nghi, lúc trước tôi có thật sự yêu anh ta không, hay là yêu cái hình tượng bạch mã hoàng tử kia thôi.

Cũng có lẽ, cái chết của Trần Minh Lệ thời điểm đó đã xui khiến chúng tôi trong lúc yếu đuối nhất thời mà nương dựa vào nhau, cứ thế hiểu lầm rằng đó chính là tình yêu.

Tôi thậm chí có thể bình tĩnh lý trí mà hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện, thời điểm tôi và Trình Tử Lương ở bên nhau, những lúc vui vẻ đặc biệt ít, những lúc không vui thì đặc biệt nhiều. Nếu anh ta thật sự yêu tôi, nếu tôi thật sự yêu anh ta, chúng tôi đã không như vậy, cũng sẽ không biến thành bộ dạng như hôm nay.

Ít nhất, anh ta sẽ không để mặc Trình Tử Tuệ một lần lại một lần tổn hại đến tôi.

Anh ta sao có thể ngay cả việc tôi rơi vào khốn cảnh mà cũng hoàn toàn không biết gì cả? Anh ta thậm chí không cẩn thận chăm sóc tôi như Tô Duyệt Sinh đã làm. Nghĩ đến Tô Duyệt Sinh tôi cuối cùng vẫn theo bản năng lảng tránh, ba chữ “Tô Duyệt Sinh” kia hẳn là điều tôi tuyệt đối không nên nghĩ đến. Nhưng hiện giờ tôi cần một cây đao đến chặt đứt đay rối, mà Tô Duyệt Sinh lại chính là thanh đao kia.

Tôi mạch lạc rõ ràng nói với Trình Tử Lương ở đầu bên kia điện thoại: “Anh tin hay không cũng được, dù sao giữa chúng ta đã xong rồi”.

Tôi ngắt điện thoại, lui về giường ngủ. Tuy rằng hiện giờ đang là giữa mùa hè, nhưng tôi lại thấy cả người rét run, cái lạnh này như thấu vào tận xương tủy. Tôi cuộn thân mình lại, giống như đứa trẻ co mình nằm trong bụng mẹ, tôi kéo luôn chăn che lấp cả đầu lại, cho rằng bản thân sẽ khóc, nhưng chung quy là không có, tôi chỉ mơ mơ màng màng, rồi đi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Nửa đêm tôi tỉnh lại, miệng khô lưỡi đắng, cả người vô lực, tôi nghĩ chắc mình bệnh rồi, tôi giãy dụa cầm lấy điện thoại, nhìn lướt qua một lượt các dãy số lưu trong điện thoại. Mẹ tôi giờ đang ở trong bệnh viện, bạn bè lúc này nhất định là ngủ cả rồi, tôi nhìn thấy cái tên Tô Duyệt Sinh, trong giờ phút nửa đêm khuya khoắt này, người duy nhất tôi có thể trông cậy vào, thậm chí chỉ có mình Tô Duyệt Sinh.

Tôi ấn nút gọi, mơ mơ màng màng nói: “Hình như em bị bệnh”.

“Em đang ở đâu?”

“Trong nhà...”

Có vẻ như anh đang cân nhắc một chút, qua vài giây sau mới nói:
“Anh sẽ gọi người đến tìm em, em có thể ra mở cửa được không?”

“Được”.

Tôi giãy dụa đứng dậy đi xuống dưới lầu, ngồi trong sofa, toàn thân tôi như nhũn ra, cảm thấy bản thân đang thở ra đều là khí nóng, không biết tôi ngồi trong sofa bao nhiêu lâu, rốt cuộc nghe được tiếng chuông cửa, tôi lao đảo đi ra mở cửa.

Đèn ở ngoài hiên chưa mở lên, tối đen, có người đứng trong bóng tối, gió đêm thổi vào khiến cả người tôi phát run, người kia nói với tôi: “Tôi là tài xế của Tô tiên sinh, tôi họ Hứa...”

Tôi vừa nghe đến từ “Tô”, liền cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, chân mềm nhũn thiếu chút nữa té ngã, may mắn tiểu Hứa đỡ lấy tôi.

Tối hôm đó tôi được tiểu Hứa đưa vào bệnh viện, tôi phát sốt, sốt cao xấp xỉ 40 độ. Sáng hôm sau Tô Duyệt Sinh từ Bắc Kinh trở lại, lúc anh đến phòng bệnh, tôi đang truyền nước biển, vẫn còn mơ mơ màng màng, nhìn thấy anh, trong lòng tôi thực sự rất kinh ngạc, có điều cổ như nhũn ra, nâng dậy không nổi, cho nên tôi cứ tựa vào gối đầu mà nhìn anh, vụng vụng về về nói với anh: “Đừng nói cho mẹ em biết”.

Tô Duyệt Sinh đồng ý, bỗng ngừng một chút, lại hỏi: “Mẹ em đâu?”

“Mẹ em đang nằm viện”. Trong đầu tôi như có nồi nước sôi, cảm thấy cả người đều hỗn loạn, vừa nặng nề vừa mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, hơn nữa không có cách nào suy xét, tôi vùi đầu trong gối, muốn tìm một chỗ mát mẻ để tựa vào, “Anh có biết mẹ em đang nằm viện không?”

“Không biết”.

“Lừa đảo”. Tôi cũng không biết mình có thốt ra những lời này hay không, bác sĩ đến, Tô Duyệt Sinh xoay người nói chuyện với bác sĩ, trong tai tôi ong ong vang vang, mê mê trầm trầm rơi vào giấc ngủ.

Đến tận hoàng hôn tôi mới tỉnh dậy, lúc này đã thấy tốt hơn nhiều, thân thể giống như được kéo lên từ cõi chết, nhẹ nhàng không ít. Tô Duyệt Sinh vẫn ở đây, anh đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, ánh sáng phản chiếu vào, gương mặt anh vẫn nhẹ nhàng như vậy, nhìn không ra biểu cảm gì. Tôi nhìn anh một lúc, anh nói điện thoại xong, xoay người nhìn thấy tôi tỉnh, vì thế bước tới gần.

“Em bị nổi trái rạ, không thể ra gió được”. Anh kéo chăn đắp cho tôi, “Bác sĩ nói bệnh này phát sốt là chuyện bình thường, khoảng một tuần là khỏe lại thôi”.

Nghe anh nói vậy, tôi đột nhiên khẩn trương hẳn lên: “Mặt có phải sẽ bị xấu xí không?”

“Xấu cái gì mà xấu, cũng đâu phải đậu mùa”.

Nổi trái rạ và đậu mùa khác nhau sao? Trong đầu tôi có chút hồ đồ, Tô Duyệt Sinh nói: “Đừng đoán mò nữa, cảm thấy ngứa cũng đừng có cào bậy, bác sĩ nói nhất định phải nhịn”.

Anh không nói tôi còn không biết, anh vừa nói tôi liền cảm thấy ngứa ngáy trên mặt, nhịn không được muốn đưa tay lên cào, vừa đưa tay lên đã bị anh ta dùng tay đè lại: “Đừng có cào! Sẽ để lại sẹo”.

Tôi thế này mới nhìn thấy trên mu bàn tay mình vẫn còn mấy hột nước tròn tròn, nhìn qua sáng lấp lánh, lại nhìn thấy, trên cánh tay lộ ra ngoài bộ đồ cũng có. Tôi vốn có lá gan không nhỏ, lúc này không biết vì sao cảm thấy vô cùng sợ hãi xen lẫn tủi thân, “Oa” một tiếng liền khóc.

“Đừng khóc nữa”. Tô Duyệt Sinh hiển nhiên không đoán được tôi sẽ như vậy, cho nên nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, lấy hộp

khăn giấy đưa qua cho tôi, “Đừng khóc nữa”.

Anh cứ nói đi nói lại ba chữ kia, tôi thút tha thút thít nói: “Có phải thật sự không bị xấu xí không...”

“Nghĩ cái gì vậy?” Anh vừa tức vừa buồn cười, “Không thôi anh gọi bác sĩ tới, em hỏi ông ấy”.

“Em không cần bác sĩ”.

“Vậy em muốn gì?”

“Anh hát cho em nghe đi”.

Không biết tại sao, hai tai Tô Duyệt Sinh đỏ lên, anh nói: “Về nhà hát”.

Chương 47

Bản thân tôi cũng cảm thấy ý nghĩ này rất không tốt, bởi vì nhớ tới lần trước anh ca hát dỗ tôi, đó là tình huống xấu hổ biết chừng nào. Nhưng cứ nhìn thấy Tô Duyệt Sinh, tôi lại theo bản năng muốn làm nũng với anh, có lẽ bởi vì biết anh đối với tôi không có biện pháp, sẽ có thể cho tôi muốn làm gì thì làm. Trong người tôi lại đang mang bệnh yếu ớt, thời điểm con người yếu ớt, ai nhìn thấy cũng sẽ dung túng chính mình, sẽ quên hết tất cả.

Tôi cảm thấy ngượng ngùng, nên cười cười với anh. Có lẽ bởi vì nụ cười của tôi, nên anh cũng cười cười, hỏi tôi: “Tối nay muốn ăn gì?”

Đã một ngày một đêm rồi tôi gần như chưa ăn gì, lúc này đói đến nổi ngực dán vào lưng, tôi liệt kê một hơi bảy tám món ăn, nhưng Tô Duyệt Sinh một lèo phản bác hết: “Nổi trái rạ không được ăn”. “Cái này cũng không thể”. “Món này vẫn không thể...”

“Vậy có thể ăn được gì...” Tôi quả thực muốn khóc thét lên rồi.

“Anh đã bảo người giúp việc gói sủi cảo, lát nữa sẽ đem tới”.

Đúng là người phương bắc, nói tới nói lui, liền cảm thấy sủi cảo là tốt nhất.

Dì kia gói sủi cảo thật thơm, tôi nhận ra nhân bánh chính là cà chua và thịt nạc, Tô Duyệt Sinh thì ăn món hoành thánh, tôi thèm ăn khủng khiếp, anh cũng không chịu nhường cho tôi lấy một cái hoành thánh.

“Em không được ăn tôm”.

Kỳ thực chỉ có hai con tôm trong nước canh hoành thánh thôi, trong nhân bánh vốn dĩ không có tôm, nhưng cũng đủ khiến tôi thèm chết rồi. Tôi lã chã chực khóc nhìn anh, cuối cùng anh dùng đũa và thìa bóc lớp vỏ hoành thánh ướt sũng nước canh ra, đút phần nhân bánh

cho tôi: “Ăn mau đi, bác sĩ mà nhìn thấy chúng ta nhất định sẽ bị mắ^lng”.

Tôi liền một ng^um nuốt ch^ung, ăn thật ngon.

Tối hôm đó tôi ăn hết 6 cái nhân hoành thánh bị lột da, còn có vài chiếc sủi cảo, ăn no nằm ì trên giường bệnh, tôi cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.

Hôm nay tôi không thể tới bệnh viện, mẹ tôi nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái, thôi kệ mai rồi tính, tất cả mọi chuyện đã xảy ra, ngày mai sẽ suy nghĩ.

Tôi an ủi bản thân, ợ lên một cái no nê, ngủ.

Ngày hôm sau tôi gửi tin nhắn cho mẹ, thành thật nói với bà tôi bị nổi trái rạ, tôi nghĩ nếu lừa dối bà, có khi lại dễ bị lộ, thôi thì cứ nói ra hết tránh cho bà suy nghĩ lung tung còn tốt hơn.

Mẹ tôi quả nhiên yên tâm, trái rạ không phải bệnh gì nặng, chỉ cần tránh gió, phòng ngừa nhiễm bệnh cảm mà thôi. Bà còn muốn phái người giúp việc đến bệnh viện, tôi vội vã nói đã có bạn đến giúp đỡ rồi.

Tôi không muốn để người giúp việc nhìn thấy Tô Duyệt Sinh, nhất định dì ấy sẽ lắ^m mồm với mẹ cho xem.

Đừng nhìn Tô Duyệt Sinh là một quý công tử, thế nhưng lại rất biết chăm sóc. Tuy rằng trong bệnh viện có y tá, tôi cũng có đủ sức lực hoạt động này nọ, không có chỗ nào cần đến sự giúp đỡ của anh cả. Nhưng anh mỗi ngày đều đến bệnh viện theo giúp tôi một chút, xem tôi thiếu cái gì hoặc muốn cái gì, bảo tiểu Hứa làm chân chạy vặt giúp tôi mua các loại vụn vặt này kia, anh còn cố ý đem laptop đến cho tôi chơi game, thời gian tôi ở trong bệnh viện được chăm sóc tốt lên rất nhiều.

Đối với chuyện chơi game này, tôi chân chính bội phục Tô Duyệt Sinh sát đất, laptop của anh cấu hình rất cao, cái này cũng thôi đi,

máu chốt là anh rất nhanh tay, những lúc vừa vội lại loạn, anh cũng có thể thao tác rất khá, tôi nhìn anh một tay nhấn phím một tay gõ nhịp, ngay cả chuột cũng không thêm xài, lại đánh vô cùng tốt, liên tiếp các động tác phức tạp được thực hiện, mà nửa điểm sai lầm cũng không có, khiến tôi theo không kịp.

Tôi quần quít lấy anh đòi anh dạy tôi cách đánh Boss, nick của tôi đã nhờ anh chơi giúp tôi vài ngày, cấp thăng vèo vèo, nhưng dù sao cũng phải tự mình chơi mới thú vị chứ đúng không?

Hai chúng tôi đầu kê đầu, vai kê vai ngồi trên sofa, hết sức chuyên tâm đánh Boss, đang lúc tối quan trọng, có người đẩy cửa bước vào, tôi còn tưởng là y tá đến đo nhiệt độ, cho nên đầu cũng không nâng lên: “Chờ em nửa phút, nửa phút thôi là được rồi!”

Lời còn chưa dứt, lượng máu quái thú trong vòng vây đã cạn thành màu xanh, ầm ầm ngã xuống, tôi nhẹ nhàng thở ra, cười hì hì nói với Tô Duyệt Sinh: “Cửa tiếp theo chờ em đến nhé!”

Tôi ngẩng đầu lên liền thấy là Trình Tử Lương, cả người tôi không khỏi ngốc đi, anh ta đứng đó, lạnh lùng nhìn tôi và Tô Duyệt Sinh, mặt anh ta vì phẫn nộ mà đỏ lên, Tô Duyệt Sinh cũng đứng lên, Trình Tử Lương thế nhưng không hề để ý đến anh, cứ sững sờ nhìn tôi, qua nửa phút, anh ta nói: “Tôi đã lựa chọn tin em, em ngược lại đối xử với tôi như vậy?”

Tôi không nói được gì, việc này là do tôi sai, tôi nhấp nhấp miệng, lại không biết nên nói gì mới tốt. Đột nhiên Trình Tử Lương vừa giơ tay liền cho tôi một bạt tai, tôi không ngờ tới anh ta lại phẫn nộ đến mức sẽ ra tay như vậy, Tô Duyệt Sinh xông lên phía trước một bước, một tay kéo tôi ra phía sau mình, tay kia nắm lấy cánh tay Trình Tử Lương: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”.

Mặt tôi nóng bừng, trong giọng Trình Tử Lương lộ ra tức giận: “Còn gì nữa mà nói!” Anh ta vung tay đấm Tô Duyệt Sinh một đấm, Tô

Duyệt Sinh quay đầu né tránh, anh buông tay tôi ra, kéo Trình Tử Lương ra ngoài: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện!”

Hai cánh tay Trình Tử Lương đều bị anh nắm lấy, anh ta tức giận, giơ một chân lên đá, đúng lúc đó tôi đang bổ nhào qua muốn cố gắng chen vào giữa hai người họ, một cước này cứ thế vừa lúc đá vào bụng tôi. Trình Tử Lương vô cùng kinh ngạc, lần này thấy tôi đau đến ra mồ hôi lạnh. Tô Duyệt Sinh ôm chặt lấy tôi, âm giọng đã hoàn toàn thay đổi: “Thất Xảo!”

Toàn thân tôi vô lực, cổ họng có vị ngọt, thân mình Trình Tử Lương hơi hơi động, dường như muốn đến xem tôi, nhưng cuối cùng anh ta nhịn xuống. Tôi ôm bụng, chịu đựng nước mắt, nói với anh ta: “Trong điện thoại tôi đã nói rõ ràng, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa”.

Trình Tử Lương dường như rất rất đau lòng, anh ta không biết làm sao nhìn về phía tôi, tôi đau đến đầu đầy mồ hôi, Tô Duyệt Sinh ôm tôi đứng dậy, đỡ tôi nằm lên giường, tôi nghe thấy tiếng anh to giọng gọi bác sĩ, ngay cả bấm chuông cũng quên luôn. Y tá bác sĩ đều chạy tới, vội vội vàng vàng hỏi rõ nguyên nhân, ba chân bốn cẳng đưa tôi đi xét nghiệm, xem có bị tổn thương đến nội tạng hay không, sau một trận hỗn loạn tôi bị khiêng lên xe đẩy, Tô Duyệt Sinh dường như rất khẩn trương, bác sĩ khoa ngoại cũng bị lôi đến đây, mấy người vây quanh màn hình siêu âm nhìn thật kỹ.

Cuối cùng xác nhận nội tạng đều không sao, y tá cầm túi chườm tới vội đắp cho tôi, Tô Duyệt Sinh cùng Trình Tử Lương cũng không thấy đâu, tôi nằm một lúc thì Tô Duyệt Sinh quay lại, anh cũng lấy một cái túi chườm đá tới, giúp tôi đắp mặt.

Tôi đem túi chườm ấn lên gò má, trong lòng vừa mát lại vừa chua xót, nói không nên lời là cảm giác gì. Anh nói: “Trình Tử Lương đi rồi, anh đã nói chuyện với anh ta, sau này sẽ không như vậy nữa”.

Hơi ngừng một chút, anh còn nói: “Sau này sẽ không như vậy nữa, sau này anh sẽ không để bất luận kẻ nào khi dễ em”.

Tôi hơi hơi nhắm mắt lại, nghe được lời này của anh, cũng lười mở to mắt.

Tôi không biết anh và Trình Tử Lương đã nói những gì, nhưng tôi và Trình Tử Lương kể như xong thật rồi. Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao bản thân lại có thể trấn định mà đối diện với hết thảy mọi chuyện như vậy, có lẽ bởi vì đã trải qua quá nhiều trắc trở. Tình cảm giữa tôi và Trình Tử Lương tựa như thanh sắt cực nóng, thời điểm bị một gáo nước lạnh hắt lên, thanh sắt vẫn như cũ cháy đỏ bừng bừng, nước lạnh ngược lại hóa thành một mảnh khói trắng. Nhưng khi bị vô số gáo nước lạnh hắt lên, thanh sắt rốt cục cũng dần dần nguội lạnh.

Có lẽ thật sự, chính là như vậy.

Bệnh trái rạ của tôi khỏi hẳn thì được xuất viện, bệnh của mẹ tôi cũng đã tốt lên được 7 8 phần. Bà là người không bao giờ chịu ngồi yên, huống chi lại đang xảy ra nhiều chuyện như vậy, cho nên vừa ra viện, liền vội vàng đi xem việc làm ăn của bà. Chuyện này cũng vừa vặn hợp ý tôi, bởi vì tôi không muốn bà biết chuyện tôi kết giao với Tô Duyệt Sinh.

Nhưng tôi có ý muốn tạo một chút tiếng gió truyền đến tai bà, bởi vì tôi dự định sẽ hung hăng khi dễ Lý Vân Kỳ một lần.

Nói tôi không độ lượng hẹp hòi cũng được, nói tôi không buông tha người cũng tốt, dù sao sau khi xuất viện, tôi nói muốn tổ chức một buổi party.

Trên phương diện này Tô Duyệt Sinh hoàn toàn không có ý kiến gì, chỉ hỏi tôi muốn tổ chức ở đâu.

“Du thuyền đi, không phải anh nói muốn ra biển chơi sao”.

Kỳ thực tôi rất lo lắng Lý Vân Kỳ sẽ không đến, nhưng Tô Duyệt Sinh mời khách, ai lại không tới?

Huống chi Lý Vân Kỳ hoàn toàn không dự đoán được tôi sẽ có mặt trên du thuyền của Tô Duyệt Sinh.

Cho nên khi cô ta vừa bước lên sàn tàu, lúc nhìn thấy tôi đang đứng trên đầu thuyền cười hì hì, miệng mở ra đến mức quả thực có thể nuốt trọn một cái trứng gà.

Tôi khách khách sáo sáo chiêu đãi cô ta cùng những vị khách mời khác.

Không biết có phải Tô Duyệt Sinh cố tình giấu diếm hay không, dù sao tin tức ở Bắc Kinh bên kia căn bản không hề truyền tới, những khách mời nhận được thiệp đều cho rằng Tô Duyệt Sinh muốn cùng Lục Mẫn tổ chức đính hôn trên du thuyền, cho nên từng vị khách lên du thuyền, nhìn thấy tôi đều giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

May mắn bọn họ đều là người từng trải thấy nhiều, trong nháy mắt sự lúng túng lập tức được che giấu đi.

Trên thuyền tháp sâm banh được chuẩn bị tốt, tôi và Tô Duyệt Sinh cùng nhau mở sâm banh, các vị khách ào ào huýt sáo vỗ tay, Tô Duyệt Sinh cúi người thật sâu hôn tôi. Khách khứa lại càng ồn ào lợi hại hơn, khi tiếng nhạc vang lên, tôi và Tô Duyệt Sinh nhảy điệu đầu tiên, những người khác cũng ào ào gia nhập vào.

Tất cả mọi người dường như chơi đùa rất vui vẻ.

Tôi chớp thời cơ Lý Vân Kỳ đang một mình đứng ở chỗ đuôi thuyền, liền đi qua cười hì hì chào hỏi cô ta: “Chào cô Lý”.

Sắc mặt Lý Vân Kỳ đương nhiên không lấy gì làm đẹp mắt, cô ta không phải loại người có thể chân chính bảo trì vẻ mặt bình thản, cứ nhìn mấy chuyện cô ta đã làm đối với mẹ tôi thì biết. Cô ta lạnh lùng hỏi: “Thế nào? Tính toán muốn đẩy tôi xuống nước hả?”

Tôi nhún vai: “Không thể nhẫn chìm chết cô, có gì thú vị”.

Lý Vân Kỳ nói: “Cô đừng nên đắc ý quá, cô dựa vào cái gì...”

Tôi cười khanh khách hỏi lại: “Vậy còn cô dựa vào cái gì thế?”

Tôi thật thoải mái tựa vào lan can của du thuyền, gió thổi vù vù làm làn váy tôi rung động, biển lớn phản chiếu ánh mặt trời, vô số mảnh ánh sáng vàng lóe lên trên ngọn sóng. Cánh buồm màu trắng trên du thuyền che bóng mát, khiến người ta cảm nhận được gió mát vây quanh. Tôi nói: “Nhân sinh giống như một món ăn vậy, cá nhỏ ăn tảo biển, cá lớn nuốt cá bé, cá mập ăn cá lớn... Càng là người có tiền có thế, càng bị mấy thứ đồ ăn này vây trên đỉnh đầu. Tôi trước giờ đều không nhận thức rõ điều này như vậy, là cô đã dạy tôi học được bài học thực tế. Đặc biệt là lúc cô đem tự tôn của tôi dẫm nát dưới lòng bàn chân, tôi rất cục hiểu rõ, khả năng chiến đấu chính là một loại năng lực. Không sai, trước kia tôi bị trợn lặn trong mớ đồ ăn, không, nên nói là ở dưới tận cùng của đồ ăn mới đúng. Kỳ thực tôi là người như thế, so với những kẻ chân chính không có tiền càng rất đáng buồn. Bởi vì kẻ không tiền, không thể lọt vào tầm mắt của cô, xuất hiện cùng những người không cùng giai cấp, nói không chừng cô nhìn thấy, còn có thể có chút thương hại người nghèo túng, tựa như cá lớn thương hại tảo biển nhỏ bé... Mà loại con gái của nhà giàu mới nổi như tôi, có được chút tiền, so ra vẫn kém xa các người gia thế giàu có hàng tỉ lần, cho nên bị cô khinh bỉ thậm tệ. Tôi chính là con cá nhỏ trong biển, cô là cá lớn, vốn dĩ có thể cắn nuốt chúng tôi”.

Chương 48

“Cô sinh ra đã là loại đồ ăn ở trên đỉnh đầu, cô con gái duy nhất của cha cô, cô giống như một vị công chúa cao cao tại thượng, cho nên lúc cô giẫm lên tôi không một chút mềm lòng, cũng không một chút dụng tâm nhẹ tay, bởi vì tôi không có cách nào phản kháng lại cô, chỉ có thể mặc cô xé rách ăn mất. Nhưng cô lại không nghĩ tới, có đôi khi đồ ăn không phải lúc nào cũng an phận như vậy. Sự kỳ diệu của vận mệnh chính là ở chỗ này, ngay lúc cô cho là nó sẽ không thể nào vực dậy nổi, cá nhỏ bị cô ăn mất, một ngày kia đột nhiên trở mình lệ thuộc vào cá mập, vào lúc cô bị cá mập xé rách cắn nuốt, cá nhỏ sẽ tung tăng tự do trong hàm cá mập, nhấm nháp máu thịt của cô. Chậc, yên tâm đi, tôi cũng sẽ thất tốt mà hưởng thụ cảm giác giẫm lên cô. Cô đặc biệt mời tôi và mẹ tôi đến dự sinh nhật của ông nhà, tôi đương nhiên cũng sẽ theo đúng lễ mà đáp lại, ở một buổi tiệc đặc biệt long trọng, trong một buổi tiệc đầy đủ những bạn bè thân thuộc mà cô quen biết đều chú ý tới, tôi sẽ thật tốt nhục nhã cô, khi dễ cô, có như vậy mới không uổng công tôi dùng sức leo lên làm loại đồ ăn ở trên đỉnh đầu này chứ”.

Lý Vân Kỳ rốt cục bị chọc giận, trong mắt cô ta như muốn phun ra lửa: “Tiện nhân!”. Tôi nháy mắt bày ra dáng vẻ thỏ trắng vô tội, cất cao giọng kêu: “Sao cô lại mắng tôi?”

Cô ta hung tợn nhào tới, tôi liền cầm lấy bát kem đặt trên bàn bên cạnh đập thẳng vào mặt cô ta, kem Sô cô la từ trên chóp mũi cô ta chảy chảy xuống ngực, chiếc váy đẹp để mới toanh của cô ta, coi như triệt để xong đời rồi. Ngay từ lúc cô ta bước chân lên thuyền tôi đã muốn làm vậy, nhìn dáng vẻ buồn cười của cô ta, tôi vui vẻ cười ha ha. Lý Vân Kỳ bị tấn công, nhào lên nắm lấy tay tôi muốn đẩy tôi xuống biển, tôi lên tiếng hét chói tai, ôm chặt lấy lan can, giống như có thể rơi xuống biển bất cứ lúc nào, cả đám người trên thuyền đều

bị kinh động, toàn bộ khách mời đồng loạt xông qua, rất nhiều người muốn kéo Lý Vân Kỳ ra, cô ta giống như người điên rít gào: “Tiện nhân! Tiện nhân này! Tôi sẽ xé nát miệng cô ra!”

Tô Duyệt Sinh ôm tôi từ trên lan can xuống, tôi vui mặt trong lòng anh, giả dạng thành công hình tượng con chim nhỏ run rẩy. Đương nhiên không cần anh lên tiếng, có người khuyên có người kéo, bọn họ đưa Lý Vân Kỳ xuống khoang thuyền phía dưới, thuyền trưởng lập tức cho ca nô hộ tống cô ta lên bờ.

Tôi nói bên tai Tô Duyệt Sinh: “Em chán ghét cha con Lý gia”.

Tô Duyệt Sinh nói: “Sau này em sẽ không nhìn thấy bọn họ nữa”.

Tô Duyệt Sinh nói lời giữ lời, sau hôm đó tôi không bao giờ nhìn thấy cha con Lý gia nữa. Quãng thời gian đó tôi vô cùng kiêu ngạo, mỗi ngày lôi kéo Tô Duyệt Sinh đi đây đi đó, gần như là tất cả các yến hội cao cấp trong khu vực, tôi đều thò chân vào. Nơi nào có tôi, đương nhiên sẽ không có cha con Lý gia, cha con Lý gia từ đó tuyệt tích trong giới giao tế của thượng lưu. Tất cả mọi người biết được Lý gia đắc tội với Tô Duyệt Sinh, không cần anh lên tiếng, tự nhiên sẽ có người tìm tới việc kinh doanh của Lý gia gây phiền toái, tôi nghe nói Lý Chí Thanh bị biến thành chạt vật không chịu nổi, sứt đầu mẻ trán.

Mẹ tôi bị thù địch lừa bẫy một mũi tên, tôi rốt cục thành công báo thù cho bà, nhưng tôi cũng không cảm thấy cao hứng lắm.

Tựa như những lời tôi nói với Lý Vân Kỳ trên du thuyền, đây là một loại đồ ăn, tôi đã leo được đến vị trí rất cao. Những người trước đó giẫm lên tôi, giờ bị tôi giẫm đạp dưới lòng bàn chân, nhưng tôi cũng không cảm thấy cao hứng. Tôi thực sự không có cách nào lý giải, Lý Vân Kỳ sao lại cảm thấy có lạc thú này, khi dễ người khác có lạc thú gì đáng nói đâu?

Đặc biệt là khi dễ một người không có cách nào phản kháng.

Tôi chỉ cảm thấy nhàm chán.

Ngày sinh nhật mười chín tuổi, Tô Duyệt Sinh tặng tôi một chiếc vòng phỉ thúy, kỳ thực tôi cũng không thích lắm. Bởi vì tôi cảm thấy, mấy loại vòng này chỉ có các bà già mới đeo. Bất quá tôi vẫn bày ra dáng vẻ vui mừng, đeo nó trên tay mình.

Sinh nhật mười chín tuổi đối với tôi mà nói, tuy vui vẻ nhưng cũng rất phiền muộn. Trong vòng một năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, từ quen biết Trình Tử Lương cho đến lúc chia tay, đều là chuyện tôi không bao giờ tưởng tượng được, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, sinh nhật mười chín tuổi tôi sẽ cùng trải qua với Tô Duyệt Sinh.

Nhưng chuyện ở đời kỳ diệu vậy đó, sau khi thổi tắt nến, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Em ước điều gì?” Nhưng ngay lập tức anh liền ngăn cản tôi, “Đừng nói, nói ra sẽ mất linh”.

Tôi cười hì hì chuyên hướng nói: “Sinh nhật anh là ngày nào? Em nghĩ đến lúc đó không biết nên tặng anh món gì thì tốt nữa”. Tôi tuy không biết vòng phỉ thúy giá bao nhiêu tiền, nhưng nhìn nó óng ánh trong suốt, màu xanh trong như nước mùa xuân, nói vậy giá trị nhất định rất xa xỉ. Về mặt vật chất tôi cũng không có ý nghĩ muốn chiếm tiện nghi của Tô Duyệt Sinh, có lẽ là do lòng tự trọng quấy phá.

Tô Duyệt Sinh cũng không nói với tôi, chỉ là điềm điềm lên gò má chính mình, tôi thuận theo hôn anh một cái, anh cúi mặt xuống, nhẹ nhàng mà hôn tôi, một lát sau, anh mới nói bên tai tôi: “Chờ đến ngày đó sẽ nói cho em biết”.

Buổi tối hôm đó chúng tôi lục tục ăn mất hơn bốn giờ đồng hồ, lúc đi ra trời đêm lạnh như nước, nhưng mặt trăng thì rất tròn, ánh trăng mờ lung chiếu trên đường phố, hoa cỏ cây cối tựa như được tắm trong sữa bò, ánh lên vàng sáng nhạt, ánh trăng thật sự rất đẹp, vì thế chúng tôi vừa đi trên đường vừa nói chuyện, tài xế lái xe đi theo ở phía sau xa xa.

Tôi nói với Tô Duyệt Sinh: “Hồi còn nhỏ em rất hâm mộ mấy đứa bạn, vào ngày sinh nhật, ba mẹ của tụi nó sẽ dẫn chúng đi chơi công viên chèo thuyền. Mẹ em lúc đó bận rộn coi sóc cửa hàng, kể cả chủ nhật cũng không được nghỉ ngơi, có một năm sinh nhật, vừa vặn gặp lúc bà được nghỉ, thế nhưng em bị cao hứng hụt, mẹ nói sẽ đưa em đi chèo thuyền, đến công viên hỏi ra mới biết, muốn chèo thuyền con vịt một giờ 3 đồng, chèo thuyền thường cũng phải một giờ 2 đồng. Thời điểm đó tiền lương một tháng của mẹ cũng chỉ mấy chục đồng tiền. Em biết không thể để bà khó xử, nên tự nói mình mệt mỏi không muốn chèo thuyền, chỉ đứng bên hồ xem. Ngày đó em và mẹ ngồi ở chỗ ghế dựa bên hồ, cứ thế ngồi đó hết nửa buổi. Xem người ta chèo thuyền, kỳ thực cũng rất thú vị. Nhưng mẹ cảm thấy ủy khuất em, nên ra khỏi công viên, bà liền đưa em tới cửa hàng bánh ngọt mua một cái bánh ngọt. Đó là lần đầu tiên em được ăn bánh ngọt bơ, rất ngọt. Sau này mẹ có tiền, sinh nhật hàng năm đều nhất định mua bánh ngọt cho em, cứ như vậy ăn ăn. Nói ra thật buồn cười, em đã cao lớn nhường này rồi, lại chưa bao giờ đi công viên chèo thuyền...”

Tô Duyệt Sinh nắm tay tôi, giống như nắm tay một người bạn nhỏ, anh luôn luôn trầm mặc nghe tôi nói chuyện, lúc này đột nhiên hỏi: “Hay là chúng ta ra công viên chèo thuyền đi?”

Tôi liếc trắng mắt: “Công viên đã sớm đóng cửa rồi”.

“Chúng ta trèo tường vào”.

Tôi còn cho là anh đang đùa, kết quả anh vẫy tay một cái, tài xế liền lái xe chạy lại, anh kéo tôi lên xe, sau đó nói với tiểu Hứa: “Đến công viên”.

Tiểu Hứa thật sự bảo trì bình thản, một câu cũng không hỏi, lập tức quay đầu xe chạy tới công viên. Tôi lại thiếu kiên nhẫn: “Không phải anh nghiêm túc đó chứ? Em chỉ thuận miệng kể chuyện... Hay là ngay mai chúng ta hăng đi!”

“Anh muốn chèo thuyền, ngay tối nay”.

Được rồi, Tô Duyệt Sinh cho tới bây giờ đã muốn là tâm huyết dâng trào, biết làm sao chứ. Tôi chỉ còn biết ngoan ngoãn liều mình bởi quân tử. Đến công viên vừa thấy, quả nhiên đã đóng cửa rồi. Tiểu Hứa vòng xe sát vào bờ tường, cuối cùng chọn một chỗ dừng lại, Tô Duyệt Sinh hứng chí bồng bồng, kéo tôi xuống xe. Trái phải đánh giá một chút, sau một hồi quan sát, nói với tôi: “Anh đỡ em lên mui xe, em đạp lên mui xe mà leo lên”.

Tôi dở khóc dở cười, bởi vì hôm nay là ngày sinh nhật, lại do Tô Duyệt Sinh mời cơm, anh mời khách luôn luôn là long trọng, cho nên tôi cũng trịnh trọng cố ý trang điểm chỉnh chu, trên người là chiếc váy lễ phục dạ hội dài chấm đất, người tựa như mỹ nhân ngư bước từng bước nhỏ, đừng nói trèo tường, chỉ nhắc chân lên thôi cũng đã tốn nhiều công sức. Tô Duyệt Sinh kéo tay tôi đặt lên mui xe, sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy chân tôi, ngay sau đó anh ôm tôi đứng lên, cả người tôi bay vút lên không trung, thiếu chút nữa là thất thanh hét chói tai rồi, vừa cảm thấy hoa mắt, đã bị anh ôm lấy đặt lên mui xe. Anh tiện tay cởi chiếc giày cao gót vương bện của tôi ra, bản thân cũng trèo lên mui xe.

Tiểu Hứa giúp chúng tôi trông chừng, nhìn chung quanh thần sắc khẩn trương, tôi cũng khẩn trương. Tôn run run rẩy rẩy đứng lên, chân không đặt lên mui xe lạnh như băng, không khỏi phát run, toàn cảnh là cửa sổ cùng mái nhà, trời biết lỗ như không chắc chắn, tôi hụt chân té xuống thì biết làm sao bây giờ? Nếu đột nhiên có người nhìn thấy coi chúng tôi như kẻ trộm thì phải làm sao? Ngay trong lúc tôi đang miên man suy nghĩ, Tô Duyệt Sinh đã tự mình dò xét, túm chặt nhánh cây vươn ra ngoài bờ tường, bật người tung lên, sau đó quay lại kéo tôi lên bờ tường. Gió thổi lá cây vang lên tiếng xào xạc khe khẽ, tôi nơm nớp lo sợ vịn lấy thân cây, nghe Tô Duyệt Sinh nhỏ giọng gọi tiểu Hứa mau mau lái xe đi, tránh bị người khác chú ý.

Bò xuống dưới thì dễ dàng hơn nhiều, mảng tường phía trong công viên đều được cây to che phủ, cành cây nghiêng nghiêng, mỗi một bước đều có lối ra. Tô Duyệt Sinh bò xuống trước, sau đó vươn hai tay ra đón lấy tôi, lúc này lá gan của tôi cũng lớn lên, leo đến chỗ cao cách mặt đất hơn một thước, liền hướng vào trong lồng ngực của anh mà nhảy xuống.

Kết quả cú nhảy này xem hỏng mất, Tô Duyệt Sinh tuy đón được tôi, thế nhưng chiếc váy lại “Xẹt” một tiếng vang lên, xé rách một lỗ lớn.

Tôi dứt khoát nửa phần váy dưới ôm lên đến tận eo, thế này mới thư thái, váy dài biến thành cái ô, đi cũng tiện hơn.

Đèn đường trong công viên đều tắt hết rồi, chỗ nào cũng tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy. Chúng tôi từ trong rừng cây chui ra, nương theo ánh trăng mới tìm thấy đường đi có lát đá. Xen lẫn trong hoa lá và cây cối sum suê, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sóng nước từ cái hồ nhân tạo to lớn. Chúng tôi men theo đường lát đá đi đến bờ hồ, bốn phía im ắng, hồ nước phản chiếu ánh trăng mờ nhạt, trông như một mặt gương vĩ đại. Hai chúng tôi ló đầu nhìn quanh một lúc lâu, mới phát hiện con thuyền vệt ở xa xôi bờ bên kia, trong bóng đêm nhìn qua còn thuyền đen thui một mảnh, lẳng lẳng đậu nơi đó, chỉ có thể hi vọng không thể làm được.

Vừa nãy tôi quên không đem theo giày, đi chân trần một quãng xa như vậy, đường đi trong công viên tất cả đều lát đá, bây giờ đứng lại mới thấy đau chân, đau đến mức tôi hít một hơi khí lạnh.

Tô Duyệt Sinh cúi đầu nhìn mới thấy tôi không có mang giày, anh ảo não hai giây, lập tức ngồi xổm xuống: “Anh công em”.

“Không cần đâu em có thể đi...”

Anh không đợi tôi nói hết câu liền kéo tôi qua công lên, tôi ở trên lưng anh đi dọc theo con đường lát đá về phía bên kia bờ hồ, một đường xuyên qua hàng liễu bay phất phới, tôi càng không ngừng

đầy những cành cây lá cây phất vào trên mặt trên đầu, giống như đang đi trong rừng vậy. Trong bụi cỏ vang lên tiếng côn trùng không biết tên kêu chít chít, xen cùng tiếng ếch trong hồ phụ xướng, càng làm nổi bật lên sự yên tĩnh bốn phía, tiếng gió xào xạc thổi qua lá cây tạo nên âm thanh nghe được rất rõ ràng. Trên trời có đám mây mỏng manh bay qua, ngẫu nhiên che khuất ánh trăng, ánh trăng tựa như bị một mảnh lụa mỏng che lấp, lúc sáng lúc tối. Tôi sợ Tô Duyệt Sinh mệt mỏi, nên cố gắng ôm chặt lấy cổ anh. Trên người anh có mùi thơm của hoa cỏ, còn có một vị ngọt, chắc là mùi rượu nho anh uống lúc tối. Đây là lần đầu tôi được người khác cõng trên lưng, hồi nhỏ mẹ từng bế tôi rồi, nhưng cõng trên lưng thì chưa bao giờ.

Chương 49

Lúc tôi hơi lớn một chút đã từng thấy một người cha cõng con gái trên lưng, tôi cũng không dám nhìn nhiều hơn một cái liếc mắt, tránh cho mẹ tôi đau lòng. Không nghĩ tới bây giờ trưởng thành rồi, còn có cơ hội được người ta cõng trên lưng, Tô Duyệt Sinh nhìn qua khá gầy, nhưng bả vai thì thật rộng, nằm ở mặt trên thế nhưng rất thoải mái, tôi nhìn thấy trong cổ anh đầy mồ hôi, hỏi anh có muốn nghỉ một chút hay không, anh nói: “Em đâu phải nặng lắm”. Sau đó anh kể cho tôi nghe về chuyến đi leo núi Tuyết Sơn của anh, trên lưng cõng một túi dụng cụ nặng nề dùng cho việc dựng lều trại trên núi. Tôi không biết núi Tuyết Sơn ở đâu, nhưng nghe cách anh nói dường như rất thoải mái, giống như ngọn Tuyết Sơn kia cũng không cao lắm. Chúng tôi vừa nói chuyện, vừa đi đến chỗ hàng liễu rũ ở bến tàu, tôi nhanh chóng từ trên lưng anh tụt xuống, chân trần dẫm lên lớp gỗ mới được lát trên đường trong công viên, so với đi trên đường lát đá tốt hơn rất nhiều.

Chiếc thuyền con vịt đang đậu ngay cạnh bến tàu, chúng tôi nhìn quanh một chút, chung quanh im ắng, chỉ có tiếng ếch kêu huyền ảo. Hai chúng tôi cẩn thận nghiêng mình đi qua, nhìn kỹ mới phát giác trên mỗi chiếc thuyền đều có dây xích sắt cột cố định thuyền, một đầu khác của sợi xích buộc vào chiếc ghế đá ở bến tàu, tôi và Tô Duyệt Sinh ngồi xổm ở đó cả nửa ngày mới cởi được sợi xích sắt ra, may là không có khóa, có lẽ chẳng ai nghĩ tới sẽ có người lên đến đây trộm thuyền con vịt đâu?

Hiển nhiên cũng tôi cũng không phải đến đây để trộm thuyền, chúng tôi chỉ muốn mượn thuyền bơi một chút mà thôi.

Cởi được sợi xích buộc thuyền, Tô Duyệt Sinh đem sợi xích để lại trên ghế đá, tôi leo lên thuyền trước, Tô Duyệt Sinh đứng ở bến thuyền dùng sức đẩy thuyền ra ngoài, sau đó cũng nhảy lên trên

thuyền, thuyền nhỏ hơi lão đảo, trôi về phía giữa hồ. Tôi vừa hưng phấn vừa sợ hãi, Tô Duyệt Sinh ngồi xuống thừ bẻ lái, hai chúng tôi cùng đập thuyền, chậm rãi bơi về phía giữa hồ.

Ánh trăng phản chiếu trên hồ vô cùng sáng ngời, hôm nay tuy không phải ngày rằm, nhưng hình ảnh vàng trắng bán nguyệt tỏa ánh sáng phản chiếu xuống mặt hồ trong vắt, trông tựa như ảnh ngược của dải ngân hà. Không biết từ lúc nào gió đã ngừng thổi, tiếng ếch kêu cũng không còn nữa, bốn phía yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng nước vỗ vào thuyền con vịt, tôi hỏi Tô Duyệt Sinh: “Hồi nhỏ anh có hay đi bơi thuyền con vịt không?”

Tô Duyệt Sinh nói: “Không”.

Trong lòng tôi cảm thấy kỳ quái, hồi nhỏ tôi vì nhà nghèo nên không thể đi chơi thuyền, vậy Tô Duyệt Sinh sao lại không đi?

Thuyền của chúng tôi chậm rãi tiến về phía trong khung cảnh ngược của ánh trăng, chung quanh đều là ánh trăng lấp lánh, như có ai đó đánh vỡ chiếc gương to lớn không gì so sánh được, những mảnh gương vỡ phản chiếu ra từng mảng ánh sáng màu bạc lấp lánh, hoặc giả là có ai đó tiện tay tung từng đốm sao vào trong hồ, ngàn vạn ánh sao nhỏ vụn bị khuấy đảo tán loạn trong hồ, càng giống như ánh sáng của pháo hoa được phóng lên trời vào ngày Tết Nguyên Tiêu, chúng tôi đang an vị ở một nơi mà pháo hoa được bắn tung khắp bầu trời, hồ nước đen tuyền một màu tối tăm, cứ thế làm nổi bật lên từng mảng pháo hoa rực rỡ.

Một nửa gương mặt Tô Duyệt Sinh bị đỉnh thuyền che khuất, mang một vẻ u tối không rõ ràng: “Ba anh luôn bận họp, hoặc là đi công tác. Mẹ anh lúc đó sức khỏe cũng không được tốt lắm, từ nhỏ anh đều được bảo mẫu nuôi lớn, bảo mẫu chưa bao giờ dẫn anh ra công viên chơi. Cho đến lúc vào tiểu học, anh bị đưa vào ký túc xá trường tiểu học quốc tế, mùa hè hàng năm đều đi Âu Châu hoặc Bắc Mỹ, cho nên, anh cũng chưa từng bơi thuyền con vịt bao giờ”.

Giọng anh kể chuyện rất bình thản không nghe ra cảm xúc gì, nhưng tôi biết trong đó chất chứa rất nhiều nỗi khổ riêng. Nếu không phải người trải qua cuộc sống trong gia đình đơn thân ước chừng sẽ rất khó để tưởng tượng ra, tỷ như tôi đã vô số lần tưởng tượng, nếu có phép thuật, tôi thà rằng trở lại sống trong khoảng thời gian đen tối đó, thà rằng cả đời không được mua quần áo mới, không có tiền mua đồ ăn vặt thật ngon, tôi tình nguyện lấy hết tất cả những gì mình có được để đổi lấy được có cha sống bên cạnh.

Người khác vĩnh viễn sẽ không thể nào hiểu được, tôi hâm mộ những gia đình bình thường cỡ nào, họ có cha có mẹ đầy đủ, đúng vậy, mẹ tôi đối xử với tôi rất rất tốt, nhưng dù sao so với một gia đình như thế vẫn là không giống.

Tôi biết Tô Duyệt Sinh cũng giống tôi, anh cũng sẽ tình nguyện dùng hết thảy mọi thứ để đổi lấy một thời thơ ấu có cha có mẹ cùng đi đến công viên chơi, được đạp thuyền con vịt, tựa như những gia đình bình thường khác, tựa như những đứa trẻ khác vậy.

Thật là một ước muốn tâm thường nhỏ bé, nhưng chúng tôi đều chưa từng có được, hơn nữa, còn là vĩnh viễn không có được.

Anh từ từ nắm chặt lấy tay tôi, ngón tay anh hơi mát, nắm lấy đầu ngón tay tôi, tôi tựa đầu trên bờ vai anh, thuyền theo gió dập dờn trong hồ, tôi nói: “Em hát cho anh nghe nhé”.

Anh nói được.

Tôi thật cẩn thận hát một khúc hát ru cho anh nghe, hồi nhỏ lúc tôi bị bệnh, hoặc những lúc khổ sở, mẹ tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể hát cho tôi nghe. Khi đó nhà nghèo rất nghèo, bà không mua nổi đồ chơi để dỗ tôi, chỉ có thể ca hát cho tôi nghe mà thôi. Bà thường hát nhiều nhất chính là khúc hát ru này, qua tiếng hát của bà, tôi cuối cùng có thể chậm rãi bình tĩnh lại, từ từ chìm vào giấc ngủ, có lẽ trên đời này có một bài hát được hát lên sẽ như một phương thuốc

nhiệm màu, nó có thể an ủi ta, khiến ta cảm thấy như đang an toàn trong vòng tay ôm ấp của mẹ, cảm giác của bình yên.

Cho nên mỗi lần tôi đặc biệt khổ sở, đến cùng vẫn hi vọng có người ở bên cạnh hát cho tôi nghe, tùy tiện hát cái gì cũng được, đều sẽ khiến tôi không còn cảm thấy khổ sở nữa. Tôi nhẹ nhàng ôn nhu ngâm nga bài ca dao, cũng là hi vọng tiếng hát của mình có thể giúp Tô Duyệt Sinh cảm thấy giống như tôi không còn khổ sở nữa. Tôi nhẹ nhàng tựa vào vai anh, anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu tôi, ánh trăng mờ lung, lỗ tai của anh thật đẹp, hình dáng đường cong nhu hòa, được ánh trăng chiếu vào, giống như một loại bạch ngọc, tôi bỗng nhiên nhớ tới lần anh hát bài Tiểu Tinh Tinh, không khỏi nóng mặt lên, cười nhẹ một tiếng.

“Em cười cái gì?” Anh thấp giọng hỏi tôi.

“Không nói cho anh biết”. Tôi bày ra dáng vẻ ngáo ộp, tôi mới không dại gì nhắc tới sự kiện mất mặt kia. Anh không chớp mắt nhìn tôi, bỗng nhiên ôm lấy eo tôi, hôn tôi thật sâu. Ánh trăng bị đám mây che khuất, dần dần từng ngôi sao tỏa ánh sáng lộ ra, gió đầu hè thổi nhẹ, thoảng trong gió có mùi thơm tinh khiết của hoa hòe, còn có hơi thở trên người anh, mùi rượu nhàn nhạt khiến tôi hơi choáng váng, nụ hôn của anh phảng phất như một hồ nước, khiến người ta sa vào.

Đột nhiên có một luồng ánh sáng trắng như tuyết chiếu qua, đâm vào mắt khiến tôi không mở mắt ra được, sau đó là càng nhiều tia sáng bắn qua, tôi theo bản năng che hai mắt lại, Tô Duyệt Sinh che chắn cho tôi ở phía sau. Tôi thế này mới phát hiện ở trên bờ không biết từ khi nào xuất hiện một đám người, bọn họ cầm đèn pin lớn, không chút khách khí dùng chiếc đèn chói mắt này bao phủ lấy chúng tôi, còn có người hướng về phía chúng tôi ồn ào: “Hai người làm gì thế này! Chạy ra đó làm gì kia chứ!”

“Chèo thuyền qua đây! Chúng tôi là bảo vệ của công viên!”

“Ai cho các người chèo thuyền! Mau vào bờ!”

“Nói cho các người biết chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, họ sẽ tới ngay thôi!”

“Chèo thuyền qua đây!”

Tôi bị đèn pin chiếu vào mặt, ngay cả mắt cũng không mở ra được, Tô Duyệt Sinh một bên che cho tôi ở phía sau, một bên lấy tay che mắt, xem chừng cả đời này của anh chưa bao giờ rơi vào chật vật như vậy. Người của nhóm bảo vệ vừa gọi chúng tôi bơi vào, vừa lấy thuyền chèo ra chỗ chúng tôi, chúng tôi bị hai chiếc thuyền bức bách cập vào bờ, vừa lên bờ liền nhìn thấy cảnh sát, bọn họ thực sự đã báo cảnh sát rồi.

Tôi gần như phát khóc tới nơi, còn Tô Duyệt Sinh thì vẫn bảo trì bình thản, hai chúng tôi đơn giản bị truy hỏi hai câu thì xe 110 bắt đưa về sở cảnh sát, cả đời này tôi còn chưa ngồi qua xe cảnh sát bao giờ, phòng chừng Tô Duyệt Sinh cũng thế, cảm giác bị nhốt ở phía sau xe cảnh sát... Thật sự là trăm mối ngổn ngang mà!

May mắn họ còn chưa còng tay hai chúng tôi, bằng không thật sự là không còn mặt mũi để sống nữa rồi.

Hơn nửa đêm sở cảnh sát vẫn còn bận rộn, phòng trực ban không lớn, trong gian phòng tràn ngập mùi mì ăn liền, một vị cảnh sát khoảng 40 50 tuổi ngồi phía sau bàn, vừa ăn mì vừa chào hỏi người áp giải chúng tôi đến: “A, lão Trương, lại bắt về đây một đôi uyên ương hoang dã hả?”

Tôi không khỏi trừng trừng mắt.

“Lần này không phải chơi gái, mà là một đôi yêu đương”.

“Hai người yêu đương ông còn dẫn bọn họ về đây làm gì?”

“Đừng nói nữa, đêm hôm khuya khoắt hai vị này không biết mắc kinh phong gì, trèo tường vào công viên chơi thuyền con vịt, bị bảo vệ công viên bắt quả tang tại chỗ!”

Vị cảnh sát ăn mì ăn liền vui vẻ cười không ngừng với tôi và Tô Duyệt Sinh: “Phí chèo thuyền bao nhiêu tiền nhỉ? Một giờ 10 đồng? Hay 20? Hai người các người keo kiệt sao lại keo kiệt đến vậy! Ai, cô gái trẻ à, không phải tôi nói cô nha, dựa vào loại đàn ông không đáng tin cậy như vậy, bình thường cậu ta có cho cô tiền tiêu vặt không, cô nói xem ngay cả 20 đồng mà còn phải tiết kiệm, loại bạn trai này cô cũng thích sao?”

Tôi nhìn nhìn Tô Duyệt Sinh, anh cũng nhìn nhìn tôi, ánh mắt hai chúng tôi đều có một loại bi tráng như nhau.

Những chuyện kể tiếp càng bi tráng hơn, vị cảnh sát ăn mì ăn liền kia hai ba ngậm là giải quyết xong tô mì, bắt đầu lấy khẩu cung của chúng tôi, nói hai chúng tôi gây nguy hại đến an toàn công cộng.

Tô Duyệt Sinh rất cục không nhịn được, biện bạch nói: “Chúng tôi đâu có gây nguy hại cho an toàn công cộng, chúng tôi chỉ chèo thuyền thôi mà”.

“Thế còn không phải gây nguy hại an toàn công cộng à? Cậu biết bơi không? Được, cho là cậu biết đi, còn cô gái trẻ này có biết bơi không? Trong cảnh tối lửa đèn tắt, lỡ như cô ấy rơi xuống nước cậu cứu được không? Lỡ như cậu không cứu được người ngược lại còn để chính mình ngập trong nước thì biết làm sao bây giờ? Công viên giải trí, đó là nơi được xây dựng để dân chúng du ngoạn, hai người các cậu ở trong công viên làm ra loại chuyện này, trong lòng mọi người sẽ có rất nhiều suy nghĩ! Còn ai dám đến công viên chơi nữa? Còn có thể du ngoạn vui vẻ sao? Sau này còn ai dám chèo thuyền nữa? Thế này không phải là nguy hại đến an toàn công cộng thì là gì?”

Đồng chí cảnh sát thao thao bất tuyệt nói một hơi xong, lúc này mới nhấp một ngụm nước trong bình trà giữ nhiệt, nói: “Được rồi, giờ thì kê khai ra tên tuổi địa chỉ số điện thoại nơi đang làm việc đi!”

Tôi và Tô Duyệt Sinh nhìn nhau, cắn chặt răng, đánh chết cũng không nói.

“Thế nào? Sợ dọa người à? Sao lúc vô công viên không nghĩ tới chuyện sẽ dọa người?” Đồng chí cảnh sát tiếp tục thao thao bất tuyệt giáo dục chúng tôi, mà chủ yếu là giáo dục tôi, “Cái gì gọi là tuân thủ trật tự công cộng, tường công viên đó có thể trèo vào sao? Cô gái trẻ, dựa vào loại đàn ông không đáng tin, xem cậu ta đối xử với cô như vậy kìa. Cô xem tường cao như thế, bao nhiêu là nguy hiểm! Cậu ta đưa cô vào tình huống nguy hiểm như vậy, loại bạn trai này cô thích được sao? Tôi nói cho cô biết nhé, con gái tôi cũng lớn tầm tuổi như cô thôi, nếu nó dám dẫn loại bạn trai này về nhà, để xem tôi có đánh gãy chân nó hay không!”

Trên thái dương Tô Duyệt Sinh nổi đầy gân xanh, tôi ở dưới mặt bàn dùng sức nhéo nhéo tay anh, sau đó nhẹ nhàng yếu ớt phản bác vị cảnh sát thâm niên kia: “Anh ấy... rất tốt với cháu...”

“Đối xử tốt với cô mà lại dẫn cô đi trèo tường? Cô xem quần áo cô đều bị xé rách hết rồi...” Vị cảnh sát lớn tuổi lắc lắc đầu, cao thấp đánh giá tôi, “Giày cũng rơi mất luôn? Chậc chậc, dựa vào loại đàn ông không đáng tin, xem cậu ta dùng thái độ gì đối xử với cô kìa, giày của cô bị rơi mất cậu ta còn đem cô đi khắp thế giới chạy loạn...”

Tôi đúng lý hợp tình nói: “Vừa rồi anh ấy vẫn luôn công cháu đấy!”

Vị cảnh sát liếc nhìn tôi một cái: “Mới thế đã là đối xử tốt với cô rồi à? Một lần đối xử tốt trong nhất thời cũng chưa phải là tốt đâu nhé, phải đối xử tốt cả đời mới thật sự hữu dụng!” Ông ấy một lần nữa cầm lấy tờ giấy, “Kê khai ra tên tuổi địa chỉ số điện thoại nơi đang làm việc! Có đem theo chứng minh thư không, lấy ra đây! Đừng tưởng rằng không nói thì chúng tôi sẽ không tra ra được!”

Rất dọa người, nếu để trường học biết được tôi còn sống nổi hay không chứ! Tôi gấp đến độ phát khóc đến nơi, Tô Duyệt Sinh đột nhiên nói: “Thực xin lỗi, chúng tôi biết sai rồi, ngài đừng nóng giận, cho chúng tôi một cơ hội đi, là do tôi một mực lôi kéo cô ấy đi trèo

tường, như vậy đi, ngài thả cô ấy trước, tôi sẽ ở lại đây, phạt tiền hay giam giữ tôi đều nhận hết”.

Vị cảnh sát vui vẻ: “Còn chút bản lĩnh đàn ông! Giữ cậu lại thả cô ấy đi? Cậu cho nơi này là chỗ có thể diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân hả? Nghĩ thật là đẹp! Nói, hai cô cậu học trường đại học nào?”

Tô Duyệt Sinh im lặng, tôi ngập ngừng suy nghĩ định nói thì bị anh ở dưới bàn nhéo một cái, đành phải im lặng theo.

“Hai cô cậu chắc hẳn là sinh viên đại học rồi, hơn nửa đêm không về ký túc xá, ở bên ngoài làm loạn? Tuy rằng hiện giờ trị an rất tốt, nhưng vạn nhất gặp phải bọn bắt cóc thì làm sao bây giờ?”

Vị cảnh sát già thao thao bất tuyệt lại đem hai chúng tôi ra giáo huấn cho thông suốt một trận, hai chúng tôi chỉ còn biết tỏ thái độ thành khẩn nhận sai, mãi miết thanh minh là nhất thời xúc động, cam đoan về sau tuyệt đối không dám tái phạm. Đồng chí cảnh sát rất cục nê tình hai chúng tôi vi phạm lần đầu, đồng ý thả cho chúng tôi một con ngựa, không báo lại trường đại học cũng không phạt tiền, điều kiện tiên quyết là phải báo cho người lớn tới đón.

Mặt tôi lại suy sụp, hôm nay tôi đã gạt mẹ, nói là mừng sinh nhật bạn học nên tôi ngủ lại ở nhà bạn, nửa đêm bảo tôi gọi điện cho bà để bà đến sở cảnh sát nhận người, bà không lột da tôi ra mới lạ.

Tô Duyệt Sinh cái khó ló cái khôn: “Chúng tôi là người ở nơi khác, người lớn cũng không có ở đây, ngài xem bạn học đến thì có được không?”

Có lẽ do hai chúng tôi đằm đằm đáng yêu, có lẽ vị cảnh sát thực sự thương tôi cũng lớn cỡ bằng con gái của ông, cuối cùng ông ấy thật sự đồng ý.

Tô Duyệt Sinh được cho phép gọi điện thoại, anh cũng không dám lấy điện thoại ra, sợ bị lộ, liền mượn điện thoại của sở cảnh sát. Tôi nghe thấy anh bấm một loạt số rồi nói: “Tiểu Hứa, cậu tới sở cảnh

sát gần công viên nhé, chuyện rất khẩn cấp, đón taxi tới đây, đúng vậy, đón xe tới đây đi. Cậu với tớ là bạn học nhiều năm như vậy, nhất định không thể thấy chết mà không cứu!”

Tô Duyệt Sinh rất nhanh trí, tiểu Hứa cũng rất nhanh nhạy, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng 10 phút sau cậu ta liền chạy tới sở cảnh sát, tự xưng là bạn học của chúng tôi, thuận lợi trôi chảy đón chúng tôi ra ngoài.

Sinh nhật năm nay, rõ là... đặc biệt có ý nghĩa.

Chúng tôi đón taxi chạy một vòng lẫn quẩn, trở lại chỗ tiểu Hứa đậu xe, bị bắt ở trong sở cảnh sát đến hơn nửa đêm, vừa mệt lại vừa đói, ở trên xe tôi liền lăn ra ngủ, vẫn là Tô Duyệt Sinh ôm tôi xuống xe. Cái ôm của anh thật ấm áp, thăm nhà anh cũng thật mềm, tôi từ trong ngực anh giã dựa nhảy xuống đất, nhà anh tôi đã tới một lần, cho nên khá quen thuộc, ngáp dài bỏ chạy vào phòng tắm tắm rửa, đầu tiên tôi phải đem đôi chân bị dính bẩn ở công viên rửa sạch, tôi dùng sữa tắm chà rửa một lần lại một lần, rốt cục ngay cả móng tay cũng sạch sẽ luôn, vòi sen nhà Tô Duyệt Sinh dùng thật tốt, nước vừa mạnh vừa đều, tắm rửa đặc biệt thoải mái, tôi còn cân nhắc có nên hỏi thử xem anh ta xài đồ hiệu gì không, cũng may trong nhà mình cũng có trang bị một cái.

Tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy bên ngoài không biết từ khi nào bày sẵn một bộ quần áo sạch sẽ, còn có một đôi dép lê, có lẽ là đồ của Tô Duyệt Sinh, tôi mặc vào thấy quá rộng, tay áo dài đến lẫn lộn, quần cũng không khác gì váy, vén lên, dép lê cũng rất lớn, đi trên đường hết đá rồi đập, tôi cứ như vậy đá đá đập đập xuống lầu.

Tô Duyệt Sinh không có trong phòng khách, trong phòng bếp có ánh đèn, tôi đi qua thì thấy, anh đang mặc áo tắm nấu mì. Tôi quả tình không ngờ tới anh còn có thể nấu cơm, quả thật chấn kinh rồi.

Anh quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Xong ngay thôi”.

Tôi ngồi bên bàn ăn đánh giá anh, tóc không sấy khô hoàn toàn, một vài sợi roi xuống thái dương, một nửa dán lên trên mặt, càng có vẻ trẻ con, trách không được ở sở cảnh sát bị nhìn nhầm là bạn học của tôi, kỳ thực anh so với tôi lớn hơn mấy tuổi, chẳng qua nét mặt non trẻ nên nhìn không ra.

“Nhìn cái gì? Chưa từng thấy soái ca sao?” Anh cũng không ngẩng đầu lên, vậy mà biết tôi đang nhìn anh.

Tôi vuốt cằm đáp: “Chưa thấy qua soái ca nấu mì”.

“Hừ, anh còn nấu ngon nữa là”.

Tôi bán tín bán nghi, thoáng chốc anh liền nấu xong, đem một cái chén lớn đặt trước mặt tôi: “Nếm thử xem”.

Mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, tôi nếm thử một ngụm nước nóng, thật sự không tệ, ánh mắt không khỏi nheo lại nhìn sang: “Anh còn có chiêu này, thực sự nhìn không ra”.

“Mì trường thọ đó, không được cắn đứt”. Anh đưa nĩa cho tôi, “Từ từ ăn, nóng”.

Tôi cẩn thận ăn mì sợi, nỗ lực không làm nó đứt đoạn. Bản thân Tô Duyệt Sinh cũng có một chén, anh ăn rất lịch sự, đến cuối cùng, tôi phát hiện dưới đáy chén có cá muối, trách không được thơm như vậy.

“Hôm kia dùng chân giò hun khói hầm với canh gà, hầm hai ngày đó”. Tô Duyệt Sinh mỉm cười, như là nhớ tới chuyện gì đó rất vui vẻ, “Trước kia vào ngày sinh nhật anh, mẹ anh nhất định tự mình xuống bếp nấu mì trường thọ cho anh, trước đó hai ngày sẽ hầm canh, sau đó đem cá muối chôn ở dưới đáy, có chuyện xưa kể rằng, cá muối là châu báu, ăn mì trường thọ mà ở dưới đáy chén có châu báu, sẽ rất may mắn. Mẹ anh luôn nói, xem ai là bảo bối, thì hãy nấu mì như vậy cho người đó ăn”.

Gò má tôi hơi hơi nóng lên, qua vài giây sau, mới cúi người hôn môi anh, môi và răng của anh cũng có mùi thơm mát, anh dùng đầu gối có mùi thơm thật dễ ngủi, ngay cả mùi thức ăn pha lẫn với mùi cá muối đều bị lấn át, anh ôm chặt lấy tôi, cái hôn này nhiệt liệt mà kéo dài, triền miên khiến chúng tôi cũng không tình nguyện buông đối phương ra.

Gương mặt anh nóng bỏng, mặt tôi cũng vậy. Tôi bỗng nhiên hiểu được, tôi thích anh rồi, thời điểm tôi phát hiện anh thích tôi, kỳ thực trong lòng tôi rất cao hứng. Cái đó và anh là ai không can hệ gì, nếu bạn là người bị cô độc trong một thời gian dài, vẫn luôn đi lại một mình, đột nhiên bạn gặp gỡ một người, thời điểm bạn và người đó ở bên nhau, làm cái gì cũng cao hứng, người đó so với tất cả mọi người càng khiến cho bạn yên tâm dựa vào, thì hẳn đó chính là người bạn yêu!

Có lẽ vì tôi đột nhiên ngẩn ra, do đó Tô Duyệt Sinh hơi hơi nhìn chăm chăm tôi, anh hỏi tôi: “Đang nghĩ gì?”

Tôi hỏi: “Anh yêu em chứ?”

Trong con ngươi của anh có hình ảnh ngược nhỏ của tôi, anh thật thẳng thắn thành khẩn nói: “Yêu”.

“Em cũng yêu anh”. Tôi dán sát mặt vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “Em thật sự yêu anh”.

Động tác của anh đều yên lặng, qua ước chừng vài giây, anh đột nhiên bế tôi lên, đặt tôi lên bàn com, nhìn chăm chú vào mắt tôi: “Em nói cái gì, anh không nghe thấy, lặp lại lần nữa!”

“Không nói!”

“Lặp lại lần nữa!”

“Không nói!”

Tôi thật sự là thẹn quá hóa giận, lời buồn nôn như vậy, tôi làm sao lặp lại cho được, anh lại cười ha ha, xoay người bế tôi lên cao một

phát, tôi thiếu chút nữa đụng vào trần nhà, anh vừa xoa tóc tôi, vừa hỏi: “Em nói hay không nói?”

“Không nói! Đánh chết cũng không nói!”

Anh đột nhiên ấn tôi ngã xuống bàn com, “Như vậy cũng không nói? Như vậy cũng không nói!” Nụ hôn của anh vừa tinh tế vừa vội vã, mới đầu tôi còn cù anh, anh một bên cười một bên trốn, cũng không ngừng cù tôi, nhưng nụ hôn sau đó của anh lại tựa như lửa, lan khắp toàn thân tôi. Đây là loại cảm thụ kỳ diệu đến nhường nào, người bạn yêu, vừa vặn cũng là người yêu bạn. Tôi thật muốn nói cho toàn bộ thế giới biết kỳ tích chính là như vậy, trong ngàn vạn người, bạn vừa vặn gặp đúng người bạn yêu, mà anh ta cũng đang rất yêu bạn.

Tựa như toàn bộ thế giới đều dấy lên trận lửa khói, tựa như ngàn vạn vì sao rơi xuống xuyên qua màn đêm, tựa như biển hoa rộng vạn dặm được ánh mặt trời mùa hè soi sáng mịn hoặc, tựa như trùng trùng ánh cầu vồng, nở rộ ngay trước mắt.

Không có gì tốt đẹp hơn so với chuyện này.

Tôi ôm cổ Tô Duyệt Sinh, anh thoáng dùng sức một lần nữa ôm lấy tôi, anh giống như đang ôm một loại trân bảo, một đường đi một đường xoay quanh, càng không ngừng hôn nhẹ tôi, cả hai chúng tôi đều không uống rượu, lại giống như đang say. Tình yêu chính là như vậy, khiến cho người ta mơ mơ hồ hồ như đang đắm chìm trong cơn say.

Chúng tôi hôn nhau lâu lắm, tôi đột nhiên phát hiện thân thể anh xảy ra một chút biến hóa vi diệu, giống như anh đang rất khó chịu, lại tựa hồ như anh đang vô cùng hưởng thụ, lá gan của tôi càng lúc càng lớn, tay sờ loạn nơi nơi. Đàn ông là loại sinh vật rất kỳ quái, từ trước cho tới bây giờ tôi chưa từng trải qua chuyện như thế này, thật khiến tôi hết sức tò mò.

Anh bắt được tay tôi, tôi càng lớn mật, đả ý ngửa mặt lên hôn môi anh, hôn đến nỗi thái dương của anh thấm chút mồ hôi, tựa hồ thật sự là khó chịu không được, anh nắm chặt lấy tay tôi, hỏi tôi: “Có thể chứ?”

Tôi cố ý mở to hai mắt nhìn anh: “Không thể!”

“Yêu tinh!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, ôm tôi lên lầu. Vừa lên lầu tôi liền vút đôi dép lê ra sau, kiễng chân lên mặt anh hôn môi một chút, sau đó dẫm lên mu bàn chân của anh. Mũi bàn chân tôi hơi mát, mu bàn chân anh thì lại nóng bỏng. Anh trở tay ôm tôi, không biết từ khi nào xoay người mở cửa, hai chúng tôi cùng ngã xuống giường.

Giường của anh thật êm, cánh tay anh thật sự mạnh, cái hôn của anh thật nóng. Tôi bị anh hôn đến ý loạn tình mê, tay anh tựa như ngọn lửa, ở trên người tôi châm rất nhiều bó hoa lửa.

Anh ở bên tai tôi thì thảo hỏi một lần nữa: “Có thể chứ?” Cả người tôi mềm yếu, nửa câu cũng nói không nên lời, gò má anh nóng bỏng dán trên lồng ngực tôi, tôi nghe thấy tiếng tim của anh đập, cũng nghe rõ tim của chính mình đang đập. Tôi ngẩng mặt lên hôn môi anh.

Cái hôn này châm ngòi tất cả, hết thấy những tưởng tượng trong đầu tôi càng trở nên hoàn mỹ, hơn nữa lúc anh thì thảo gọi tên tôi, chân chính cùng tôi hòa làm một, tôi cảm thấy cả người đều bị đánh vỡ nát, rồi một lần nữa được nhào nặn lại, từng giọt từng giọt, cho đến giọt máu cuối cùng, tôi từ trong đau đớn cùng nước mắt trở nên vui thích, chân chính hồi sinh. Tựa như bướm bướm giấy dựa từ trong chiếc kén leo ra, chậm rãi mở rộng đôi cánh, tất cả mọi thứ so với trước đây hoàn toàn bất đồng, đó là một loại hồi sinh, là sự lột xác, sự soi rọi, một sự thiêu đốt hoàn toàn mới.

Mọi chuyện đã hoàn toàn khác so với trước đây rồi.

Lúc tôi trở lại ký túc xá đã là giữa trưa, tất cả mọi người đã đến căn tin ăn cơm, tôi lo lắng bị các bạn học nhìn ra có gì bất thường, vì thế kéo chăn, một mình ru rú ở trên giường. Đến giờ này khắc này, những dấu ấn tươi mới đang dần dần lui bước, tôi không khỏi có chút sợ hãi, trong lớp cũng có những bạn học nữ sẽ cùng bạn trai thuê phòng ở bên ngoài ở chung, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy chuyện đó thật sự rất xa xôi, ít nhất, không liên can tới tôi.

Tôi không hề đề phòng bản thân rồi sẽ nhanh như vậy cùng Tô Duyệt Sinh đi tới bước này, hoặc là nói, trong trí tưởng tượng của tôi đối với chuyện yêu đương chỉ nằm ở mức hôn mê, hoàng tử hôn công chúa, từ nay về sau trải qua cuộc sống hạnh phúc. Lúc này tôi mới mơ hồ trì trì độn độn, dù sao mọi chuyện so với trước kia đã khác rồi.

Tôi ở trên giường nằm ước chừng cả ngày trời, đến tối bạn cùng phòng múc nước trở về, nói với tôi: “Phía dưới có người tìm cậu kìa”.

“Là ai?”

“Không biết, con trai, xem vẻ rất đẹp trai”.

Tôi có chút thẹn thùng, túm lấy chăn trùm qua đầu, nói: “Tớ bị bệnh trong người không thoải mái, không có ở đây”.

Dì quản lý ký túc xá sẽ không tha cho mấy chuyện nam sinh gì đó vào ký túc xá đâu, vốn dĩ tôi vẫn luôn cảm thấy chán ghét Dì quản lý ký túc xá, nhưng giờ phút này lại đặt toàn bộ hi vọng vào dì ấy, may mà còn có dì ấy, bằng không Tô Duyệt Sinh nếu có thể lên đây, tôi cũng không có cách nào ngăn anh lại.

Bạn cùng phòng đoán chừng là tôi đang cãi nhau với bạn trai, trước kia thời điểm cô ấy cãi nhau với bạn trai tôi đã giúp cô ấy truyền lời, cho nên cô ấy rất nhanh đi xuống lầu.

Một lát sau tôi nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, chắc là bạn cùng phòng đã trở lại, cho nên hỏi: “Anh ấy đi rồi à?”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tôi đột nhiên cảm thấy không đúng, con gái cho dù mang giày cao gót thì tiếng bước chân cũng không thể nặng như vậy, tôi nhanh chóng lăn lông lốc từ trên giường ngồi dậy, quả nhiên là Tô Duyệt Sinh. Tôi vừa thấy là anh đến, liền không tự chủ rụt người trốn vào trong chăn, phảng phất như cái chăn kia là vỏ, còn tôi chính là con ốc sên.

May mắn Tô Duyệt Sinh không kéo chăn ra, bằng không tôi thực sự không thể sống nữa rồi. Tôi khó chịu trốn trong chăn, nghe thấy anh hỏi: “Có nặng lắm không? Muốn đến bệnh viện khám thử không?”

Mặt tôi nóng bừng lên, nào có ai làm ra loại chuyện này còn đi bệnh viện khám, anh đứng trước giường một lúc, lại lấy cái ghế qua ngồi xuống, trong lòng tôi gấp vội, lại lo lắng bạn cùng phòng trở về thấy anh, vì thế gọi anh: “Anh đi đi!”

“Em mở chăn ra đi, anh nhìn thấy em rồi sẽ đi ngay”.

Tôi như cũ chôn đầu, cũng không chịu trả lời, qua vài giây, chăn được kéo ra, anh nghiêng người nhìn nhìn mặt tôi, nhìn thật cẩn thận, giống như đang xem văn kiện gì đó rất quan trọng. Tôi phụng phịu nói: “Giờ anh nhìn cũng nhìn rồi, anh có thể đi”.

Anh nói: “Chúng ta kết hôn đi”.

Tôi sửng sốt một chút, hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ nói ra những lời này, tuy rằng tôi biết tương lai chúng tôi nhất định sẽ kết hôn, nhưng tôi còn chưa tốt nghiệp đó.

Tôi nói: “Đừng náo loạn, lát nữa bạn học của em sẽ trở lại đó”.

Anh dường như nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Vậy em không tức giận nữa chứ?”

Đương nhiên tức giận, lúc sáng nếu không phải anh trì trì kéo kéo, cũng sẽ không làm hại tôi bị nhốt ở ngoài hết nửa ngày. Hơn nữa lúc

trở lại phòng ký túc xá, khung cảnh quen thuộc trong sân trường nhắc nhở tôi, tôi vẫn còn là một sinh viên, tôi cảm thấy áy náy, giống như bản thân đã làm sai chuyện. Nhưng áy náy lại không có cách nào nói với ai, quá thật ảo não mà.

Mấy ngày nay tôi và Tô Duyệt Sinh náo loạn kỳ quái, chủ yếu là tôi cảm thấy kỳ quái, anh mỗi ngày vẫn sẽ gọi điện thoại cho tôi, tôi ở lý trong trường học không chịu ra ngoài, anh sẽ đến gặp tôi, cũng không biết anh làm thế nào mà khiến cho dì quản lý ký túc xá cho phép anh đi vào, nhưng có đôi khi anh cũng sẽ không được phép lên, chỉ có thể nhờ bạn cùng phòng đem hộ này nọ lên cho tôi. Anh làm việc đặc biệt chu đáo, đồ ăn vặt sang quý mua một đồng, mỗi đĩa bạn cùng phòng đều có phần, dần dần các bạn học đều biết tôi có bạn trai rất săn sóc, mỗi lần đến trường thăm tôi, bạn cùng phòng đều bị đồ ăn vặt này nọ đổ cho thật vui vẻ, nên thường ở trước mặt tôi giúp anh nói mấy lời hay.

Tôi tức giận Tô Duyệt Sinh được mấy ngày, cuối cùng vẫn bị anh dỗ dành được. Anh rất biết lấy lòng, lặp đi lặp lại nhiều lần, tôi cũng không còn bày vẻ mặt lạnh lùng với anh nữa. Tựa như câu nói của người nào đó, thực tủy tri vị, Tô Duyệt Sinh gần như mỗi ngày đều ở bên cạnh tôi.

Khi đó tôi còn rất trẻ, thật sự không thể lý giải nổi nhiệt tình của anh, có mấy thời điểm cố tình lảng tránh, thật sự chạy không thoát cũng sẽ để mặc cho anh vừa lòng đẹp ý, khoảng thời gian đó anh giống như kẻ nghiện vậy, mỗi ngày đều nhắc nhở muốn tối chuyển ra ngoài ở chung với anh, khi đó tính bướng bỉnh của tôi rất hư, rất không nguyện ý nhân nhượng anh.

Tôi nói: “Chuyện này tuyệt đối không có khả năng”.

“Sao em lại kỳ quái vậy? Chẳng lẽ mai này kết hôn em cũng không chịu ở cạnh anh?”

Tôi làm bộ như chẳng hề để ý: “Chuyện tương lai để tương lai tính, hưởng chi, em với anh còn chưa chắc sẽ kết hôn mà”.

Có lẽ những lời này kích thích đến anh rất nhiều, anh lập tức nói: “Chúng ta đây lập tức kết hôn ngay”.

Tôi còn cho là anh nói đùa, thời điểm nói lời này là thứ tư, đợi đến buổi chiều thứ sáu, anh đứng chờ tôi trước cổng trường, đưa tôi về nhà. Tôi cố gắng không đồng ý đi xe của anh, tôi nghĩ nghĩ anh nói muốn đưa tôi về nhà, như vậy ở trên xe nhất định anh sẽ thuyết phục tôi thứ bảy chủ nhật nghĩ cách ra ngoài gặp anh, tôi mà ra ngoài, mẹ sẽ nghi ngờ.

Kết quả vừa lên xe, anh liền đưa cho tôi một cái túi nhỏ, tôi tò mò mở ra vừa thấy, bên trong không ngờ lại là hộ khẩu của anh. Anh nói: “Hôm kia anh có về Bắc Kinh một chuyến, lấy hộ khẩu đến đây, em cũng lấy hộ khẩu ra đi, ngày mai chúng ta đến cục dân chính đăng ký, anh đã hỏi thăm rồi, thứ bảy họ có làm việc”.

Tôi hoàn toàn choáng váng, anh giữ chặt tay tôi, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của tôi, nói: “Vốn phải làm cho long trọng một chút, nhưng anh đoán em nhất định không thích mấy chuyện quý gối này kia đâu, cho nên...” Anh ước chừng là thấy tôi ngốc ngơ ngác, cho nên kéo tôi qua hôn một cái lên trán tôi, “Anh coi như em đã đồng ý rồi nhé”.

Tôi nhìn nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, màu trắng tinh khiết lấp lánh, khám một viên kim cương nhỏ, tôi rất thích kiểu dáng này, kích cỡ cũng vừa vặn thích hợp, nhưng... tôi dờ khóc dờ cười: “Em còn chưa tốt nghiệp mà, lại nói kết hôn đâu phải trò đùa...”

“Thế nào là trò đùa hả?” Anh nói, “Ngay cả hộ khẩu anh cũng lén đem tới đây rồi, sao có thể gọi là trò đùa? Nếu em cảm thấy không đủ long trọng, tối nay chúng ta đi ăn, ở tại nhà hàng cầu hôn lại lần nữa? Tối nay com nước xong anh sẽ đưa em về, em nhanh chóng lén đem hộ khẩu ra, ngày mai chúng ta đi công chứng”.

“Vây không được”.

“Em không đồng ý gả cho anh?”

Anh đột nhiên hỏi tôi một câu như vậy, bảo tôi làm sao trả lời, kỳ thực trong lòng tôi đang rối một nùi, tôi còn chưa tốt nghiệp, kết hôn đối với tôi mà nói, thật sự là chuyện rất xa xôi.

Thấy tôi trầm mặc không nói, anh tựa hồ như hiểu ra điều gì đó, tự giễu cười cười, anh nói: “Em vẫn còn thích Trình Tử Lương”.

Tôi bị một kích này, trực giác như máu dồn thẳng lên đầu, vành mắt nóng lên, chóp mũi cũng lên men, tôi liếc mắt nhìn anh một cái, anh cũng nhìn nhìn tôi, tôi cũng không thích Trình Tử Lương, bản thân tôi biết rõ ràng rành rành, mọi việc hết thảy đã kết thúc rồi, anh cũng biết rất rõ, cũng biết rõ tôi khó chịu nhường nào, anh nói lời này, chính là muốn cho tôi khó chịu. Chỉ có người yêu của bạn, mới biết phải làm thế nào để tổn hại đến bạn.

Tôi hơi ngẩng mặt lên, nói: “Nếu anh cảm thấy như vậy, thì chúng ta chia tay đi”.

Tôi xuống xe đóng sầm cửa xe, dọc theo đường cái đi thẳng về phía trước, mặt trời đầu hè chiếu thẳng lên vùng cánh tay lộ ra ngoài, hơi đau rát. Tôi đi rất nhanh, không lâu sau thì rẽ hướng, phía trước chính là trạm xe buýt, để đón xe bus về nhà, tôi còn phải sang xe hai lần, nhưng mặc kệ, tôi có thể đón xe bus đi đến bến tàu điện ngầm trước. Tôi cắn chặt hàm răng, lúc này mới cảm thấy môi đau, thì ra tôi vẫn luôn cắn chặt môi dưới của mình. Tôi buông lỏng ra, có chiếc xe bus chạy tới, tầm mắt tôi mơ hồ, trong mắt đều là nước mắt, cũng không nhìn thấy rõ là xe số mấy, cứ thế chạy đuổi theo, có lẽ là tôi cần đón chuyến xe đó, không, cho dù không phải thì tôi cũng phải lên chuyến xe đó, lập tức lên xe rời khỏi nơi này.

Tôi không thể đuổi theo chiếc xe bus kia, bởi vì có người túm chặt cánh tay tôi, tôi nhìn lại là Tô Duyệt Sinh, tôi theo bản năng muốn bỏ

tay ra, ngón tay anh dùng sức, mạnh mẽ giữ chặt tôi, tôi không muốn ở giữa đường đôi co với anh, đã nói: “Buông tay!”

Lời thốt ra khỏi miệng xong mới nhận ra giọng của chính mình khàn đến đáng sợ, giọng của anh thì vô cùng bồi rồi, dường như mang theo nỗi đau thương nào đó, anh nói: “Anh sai rồi”.

“Anh buông tay!”

Anh kiên quyết kéo tôi lại gần hơn, tôi cào đỏ cả tay anh nhưng anh vẫn không chịu buông ra, anh nói: “Thực xin lỗi, anh sai rồi”.

Tôi mếu máo, thật ủy khuất mà.

Anh nói: “Dù em nói thế nào anh đều phớt lờ mà? Thất Xảo, chỉ là vì quá lưu tâm nên mới gây nên sai lầm, nói bậy”.

Tôi cảm thấy rất khổ sở, tôi nói: “Sau này anh không được nhắc đến anh ta nữa”.

Anh gật gật đầu, đáp ứng: “Sau này không bao giờ nhắc đến nữa”.

Có lẽ vì lo lắng tôi còn tức giận, nên lúc ở nhà hàng ăn tối, Tô Duyệt Sinh thật sự cầu hôn thêm lần nữa. Vô cùng long trọng, ôm bó hoa tươi quỳ gối một chân xuống, hỏi tôi có đồng ý gả cho anh hay không.

Cả gian phòng đều bị anh bao hết rồi, tuy rằng không có ai nhìn, tôi cũng cảm thấy rất thẹn thùng. Tôi nói: “Chờ em suy xét cân nhắc đã”.

“Vậy em cứ suy xét cả đêm đi, ngày mai chúng ta sẽ đến cục dân chính”.

Tuy trên miệng tôi không đáp ứng, nhưng kỳ thực trong lòng đã buông lỏng rồi.

Đợi đến buổi tối mẹ tôi đang ngủ, tôi liền lén vào thư phòng mở két sắt, tất cả các giấy tờ chúng nhận đều được cất trong két sắt ở thư phòng, nào là chứng từ bất động sản, chứng từ cổ phiếu, còn có hộ

khẩu của tôi với mẹ cũng để trong đó, tôi không dám bật đèn, liền ấn lên màn hình điện thoại di động lấy ánh sáng chiếu vào các nút bấm trên két sắt, mẹ từng nói mật mã của két sắt cho tôi biết, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày lên lút đến lấy hộ khẩu, cho nên trong lòng bàn tay đều đầy mồ hôi.

May mắn hộ khẩu để ở ngay chỗ trên cùng nhất, tôi vừa sờ liền đụng trúng nó, mở ra nhìn thấy không sai, liền cất vào trong ngực, sau đó đóng két sắt lại, lui về phòng.

Suốt đêm đó tôi ngủ không ngon, toàn mơ thấy ác mộng, lúc thì mơ thấy mẹ phát hiện ra tôi trộm hộ khẩu, giận dữ, lúc lại mơ thấy tôi làm mất hộ khẩu, Tô Duyệt Sinh vội vã mắng tôi toi tả.

Đợi đến lúc tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức thì đã hơn bảy giờ sáng, Tô Duyệt Sinh gọi điện thoại tới, anh thúc giục tôi: “Sao còn chưa ra hả? Anh đang đợi ở ngã tư rồi này”.

Tôi qua loa rửa mặt, vội vội vàng vàng còn nhớ rõ chuyện trang điểm... kỳ thực cũng chỉ là tô chút son môi. Quần áo thì Tô Duyệt Sinh đã chọn thay cho tôi rồi, anh nói đi đăng ký thì cần phải trịnh trọng một chút, cho nên tối qua đã tặng cho tôi một chiếc váy lễ phục màu đỏ, kiểu dáng hơi giống sườn xám, nhưng không có dáng vẻ người lớn như kiểu sườn xám thường thấy, trên tà váy có thêu một cành hoa, thật thanh lịch lại tỏ rõ không khí vui mừng, vẫn theo thường lệ vô cùng vừa người, nghe nói là lúc ở Bắc Kinh đặt may cho tôi.

Tôi vừa vui sướng lại vừa phiền muộn, bản lĩnh tuyển chọn quần áo cho phụ nữ này của anh thật không biết làm thế nào mà luyện thành. May mắn, sau này sẽ chỉ tuyển chọn cho tôi thôi.

Tôi mặc chiếc váy vào, không quên đeo bộ bông tai Hồng bảo thạch lên, rồi lấy ra hộ khẩu nhét dưới gối, còn chiếc nhẫn kia, cũng được tôi lấy ra từ dưới gối đeo lên, mẹ tôi còn ngủ chưa có rời giường, cho nên tôi thuận lợi trôi chảy chuồn ra khỏi nhà.

Tô Duyệt Sinh đang đợi tôi ở chỗ rẽ ra khỏi khu nhà, hôm nay anh cũng ăn mặc rất trịnh trọng, màu caravat hợp với màu sắc chiếc váy của tôi, rõ ràng cho thấy đã được cẩn thận chọn lựa phối hợp, nhìn thấy tôi mang giày cao gót lắc lắc đi ra, anh liền nhìn tôi cười.

Trên đường đi hai chúng tôi cũng chưa nói gì với nhau cả, Tô Duyệt Sinh lái xe đặc biệt chậm, vừa lái xe vừa nói: “Sớm biết vậy nên gọi tiểu Hứa đưa chúng ta đi”.

Tôi cũng cảm thấy, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, cũng không biết đang khẩn trương cái gì.

Đến cục dân chính, ở đó đang có rất nhiều người xếp hàng chờ, bảng hướng dẫn thủ tục ghi rất rõ, đầu tiên lấy số, rồi chụp ảnh, sau đó đi đăng ký.

Thời điểm chụp ảnh vì quá khẩn trương nên tôi cười không nổi, Tô Duyệt Sinh thì nắm chặt ngón tay tôi, cũng trở nên rất nghiêm nghị. Người thợ chụp hình liền đùa với hai chúng tôi: “Ai! Người đẹp à! Cười một cái đi. Vị tiên sinh này anh nhìn mà xem, bạn gái anh cao ráo xinh đẹp như vậy, hai người các vị còn rất xứng đôi, sao lại không cười lên hả? Nếu tôi là anh, tôi đã sớm cười đến răng cũng roi đây! Nào! Nào, cười một cái đi!”

Tôi nhìn Tô Duyệt Sinh, vừa vặn anh cũng nhìn tôi, hai chúng tôi đều cảm thấy đặc biệt ngượng ngùng, đồng thời xoay đầu qua, nhìn vào máy chụp hình nở nụ cười. Anh thợ chụp ảnh nút chụp xong, sau đó từ trên màn hình máy tính hiện ra hình ảnh liền vội vàng gọi hai chúng tôi tới xem: “Hai vị nhìn thử xem, được không?”

Rất giống hai người hợp ý nhau cùng đi đăng ký, độ lớn nhỏ khi so với giấy tờ đăng ký của cả hai cũng rất chính xác, biểu cảm của chúng tôi thế nhưng cũng không tệ lắm, nụ cười của cả hai đều vô cùng ngượng ngùng, giống như đóa hoa vừa mới nở, còn chưa hoàn toàn nở rộ, cánh hoa chỉ vừa hé lộ ra chút nhụy hoa, đặc biệt thanh khiết, mang theo một chút hào quang mơ hồ. Tôi cảm thấy rất vừa

lòng, Tô Duyệt Sinh cũng thấy không tệ, liền lập tức đồng ý. Chúng tôi cầm tấm ảnh chụp cùng đi đăng ký giấy, một lần nữa xếp hàng, thủ tục đăng ký làm xong rất nhanh, không bao lâu thì đến phiên chúng tôi. Người chủ trì đăng ký là một nữ nhân viên chức trẻ tuổi, nhìn qua so với tôi cũng không lớn hơn nhiều lắm, gương mặt trắng trẻo nõn nà, cột tóc đuôi ngựa đeo mắt kính, giọng nói rất ôn hòa. Tôi nhìn bảng tên của chị ấy, tên là “Khang Nhã Vân”, càng khẩn trương tôi càng chú ý đến mấy thứ chi tiết vặt vãnh không liên quan, tôi ngẫm nghĩ, người này sẽ phát giấy hôn thú cho chúng tôi, là một người quan trọng cỡ nào, tuy rằng không hề quen biết, nhưng tôi nhất định phải biết tên của chị ấy.

Chị ấy theo thông lệ hỏi chúng tôi mấy vấn đề, vấn đề quan trọng nhất là: “Hai người tự nguyện kết hôn?”

Tô Duyệt Sinh đáp đặc biệt mau: “Phải. Cô ấy cũng vậy”.

“Tự cô ấy trả lời”.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nói: “Vâng”.

Tô Duyệt Sinh lúc này dường như là nhẹ nhàng thở ra, quay sang cười với tôi, hôm nay tôi mới biết được, thì ra lúc Tô Duyệt Sinh thật sự cười, khóe miệng sẽ có một chỗ xoáy nhẹ, giống như lúm đồng tiền, trước kia cũng chưa từng thấy qua anh cười như vậy.

Khang Nhã Vân đóng dấu lên chỗ tấm hình chụp của chúng tôi trên tờ hôn thú, sau đó đóng dấu chạm nổi lên, đúng lúc này, chị ấy đột nhiên dừng lại, một lần nữa cầm chứng minh thư của tôi lên, cẩn thận nhìn nhìn, hỏi tôi: “Cô sinh năm 1986?”

Tôi gật gật đầu, Khang Nhã Vân nói: “Chưa đủ 20 tuổi, không thể đăng ký kết hôn”.

Tôi và Tô Duyệt Sinh đều choáng váng, Khang Nhã Vân vỗ vỗ ngực, còn nói may mắn: “Xíu nữa thôi là phạm sai lầm lớn rồi, ai, hai người cũng thật là...” Chị ấy điều chỉnh lại sắc mặt, nói với chúng

tôi, “Luật hôn nhân quy định, trai 22 tuổi, gái 20 tuổi mới phù hợp điều kiện đăng ký kết hôn”.

Tô Duyệt Sinh mờ mịt nhìn tôi, tôi cũng mờ mịt nhìn anh, cuối cùng vẫn là tôi nhận lại tài liệu đăng ký cùng giấy chứng nhận. Khang Nhã Vân đoán chừng là sợ chúng tôi sốt ruột, cho nên cố ý cầm một quyển ‘Luật hôn nhân’ đưa cho chúng tôi, nói: “Trở về nghiên cứu kỹ đi, khi nào đủ tuổi quy định rồi mới nghĩ đến chuyện đăng ký, sang năm các người hãy đến nhé”.

Đi ra chỗ ghi danh, sắc mặt Tô Duyệt Sinh quả thực khó coi không khác gì trận mưa to đêm trước, tôi an ủi anh: “Sang năm lại đến là được mà”.

“Không được, anh sẽ tìm người nghĩ cách”.

“Đã không hợp pháp anh còn nghĩ cách gì nữa?”

Anh cầm lấy tài liệu trong tay tôi: “Em mặc kệ đi, dù sao anh cũng sẽ có cách”.

Lúc chúng tôi còn trẻ, đối với thế giới này là tràn ngập tin tưởng, cảm thấy bản thân sẽ có cách thực hiện được tất cả mọi mong muốn, khi đó, Tô Duyệt Sinh là như thế, và tôi cũng thế. Chúng tôi đều đối với con đường phía trước tràn đầy tin tưởng, thế cho nên quá mức rồi rẫm với mấy chi tiết vụn vặt, ngược lại không biết rằng tương lai sẽ có vấn đề gì.

Tuy rằng không thể làm được giấy tờ hôn thú trọn vẹn, nhưng việc kết hôn đã là chuyện vô cùng chắc chắn, tôi rốt cục chuyển ra khỏi trường học đến ở nhà Tô Duyệt Sinh, nơi đó trở thành ngôi nhà nhỏ ngọt ngào của chúng tôi. Trước kia không cảm thấy, đến khi dọn ra ở chung rồi mới nhận thấy thì ra bản thân có nhiều đồ đạc này nọ như vậy, Tô Duyệt Sinh lại đặc biệt thích mua sắm này nọ cho tôi, quần áo, giày dép, đồ trang điểm, rất nhanh gian phòng to như vậy đã bị nhét tràn đầy.

Thời gian đó, ngày qua ngày, quả thật có chút u mê hồ đồ, nhưng rất ngọt ngào. Hai người khoan khoái ở cạnh bên nhau cũng không cảm thấy chán, mỗi ngày trôi qua đều thật ngắn ngủi, mỗi ngày đều thật dài lâu. Thời gian mỗi ngày của tôi đều chia làm hai phần, một phần là ở trường học, không có Tô Duyệt Sinh; một phần khác là ở trong nhà, có Tô Duyệt Sinh.

Ở phần cuộc sống có Tô Duyệt Sinh, phong phú vui sướng cỡ nào. Anh thuộc loại người kén ăn như vậy, mà cơm tôi nấu đều có thể mặt không đổi sắc ăn hết, còn đi ngược với lương tâm khen ngon, đồ tôi cứ tiếp tục phát huy nấu nướng. Ngẫu nhiên anh cũng sẽ tự mình xuống bếp, nấu mấy món Âu Tây cho tôi ăn. Chúng tôi giống như đôi chim bồ câu, mỗi ngày trừ bỏ vui chơi, chính là ăn.

Nhân dịp trường kỷ niệm ngày thành lập cho sinh viên nghỉ học, Tô Duyệt Sinh dẫn tôi đi Hokkaido chơi một chuyến. Vé máy bay khách sạn anh đã sớm đặt sẵn hết rồi, vốn dĩ đã dự tính sau khi đăng ký kết hôn xong sẽ cho tôi kinh hỉ hưởng tuần trăng mật. Kết quả hôn thú không lấy được, nhưng anh vẫn mặt dày mày dạn bắt tôi đi chơi cùng anh, coi như là nghỉ phép. Anh thích trượt tuyết, trước đây tôi cũng không nghĩ tới chính mình sẽ thích môn trượt tuyết như vậy, tôi thậm chí đã học được điều khiển mô tô chạy trên tuyết, mỗi ngày khởi động xe mô tô, ở trên đường tuyết chạy thẳng về phía trước, té ngã cũng không sợ, dù sao cũng không đau, lại đứng lên là được. Chúng tôi ở Hokkaido rất nhiều ngày, mùa xuân đến, nơi này là mùa ế hàng, khách vắng lai vô cùng ít. Khách sạn tọa lạc trên đỉnh núi, phòng ở có kính thủy tinh sát đất nhìn ra hướng Thái Bình Dương. Thế giới rộng lớn mà yên tĩnh như vậy, nơi nơi đều mờ mịt tuyết trắng, xa hơn là vùng biển trải dài mênh mông vô tận, ngoại trừ bông tuyết yên tĩnh lặng lẽ rơi xuống, còn thì cái gì cũng không có, tựa như toàn bộ thế giới này chỉ có hai người chúng tôi.

Ban đêm nơi đây thật đẹp, bầu trời là hoàng hôn, bầu trời xanh dần ngả sang màu tím, như chiếc thấu kính xuyên qua bên kia là quả cầu

thủy tinh mùa đông. Từng ngôi sao nhỏ vụn rơi xuống tạo thành dải ánh sáng bạc, thế giới tươi ngọt tựa như mơ, tiếng sóng biển mơ hồ, tôi kê mặt lên kính ngắm sao, bất giác cảm thấy an tĩnh. Tô Duyệt Sinh rút một đóa hồng trong bình hoa ra, nhẹ nhàng cài lên tóc tôi. Tôi quay đầu, anh hôn tôi thật sâu. Ngón tay tôi dán trên kính thủy tinh đã lâu, lúc chạm vào mặt anh ước chừng là vô cùng lạnh lẽo, anh đem ngón tay tôi áp ở trong lòng bàn tay, chậm rãi sưởi ấm cho tôi, hỏi tôi: “Nếu thích nơi này như vậy, hay là anh chuyển đến đây ở luôn có được không?” Thế giới thuần khiết tốt đẹp như vậy, tôi thật sự động tâm muốn vĩnh viễn ở lại nơi này, nhưng mẹ tôi chỉ có một mình tôi, tôi không thể ích kỷ như vậy, bỏ mặc bà một mình chạy trốn, nghĩ đến mẹ, trong lòng tôi nói không nên lời phiền não, nhưng tôi không muốn để Tô Duyệt Sinh nhận ra phiền não này, tôi cười hì hì nói: “Ở đây ngay cả hạt dưa cũng không có, rất không thích hợp cho người ở”.

Lúc xuất cảnh tôi có cầm theo một gói hạt dưa, chuẩn bị để trên đường giết thời gian, lúc đi xe lửa đến Hokkaido có mời mấy người ngồi bên cạnh, bọn họ đều lễ phép từ chối, tôi mới biết thì ra người Nhật Bản không ăn hạt dưa. Bọn họ thấy tôi cắn hạt dưa, tựa như nhìn thấy chuyện lạ trên đời. Sau này Tô Duyệt Sinh có nói với tôi, Nhật Bản chỉ dùng hạt dưa để nuôi chim, lúc đó tôi thẹn quá hóa giận, anh lại ôm lấy vai tôi: “Em chính là con chim nhỏ anh nuôi, nơi nào cũng không cho phép đi, chỉ có thể đi cùng anh thôi”.

Ngốc thật, nhưng con người đang trong lúc yêu đương cuồng nhiệt, làm sao có thể nhận ra mình ngốc? Dù có ngốc nghếch nghe qua mấy lời tình tứ, đều sẽ cảm thấy ngọt ngào như mật.

Tựa như hiện giờ, Tô Duyệt Sinh biết rõ là tôi nói lung tung, nhưng anh cái gì cũng không nói, chỉ cười điểm điểm cái mũi của tôi.

Trong điện thoại của Tô Duyệt Sinh, số của tôi được xếp đầu tiên, hơn nữa còn đặt tên là Vợ. Di động của tôi lại như cũ không lưu số của anh, bởi vì tôi sợ mẹ phát hiện ra.

Nếu mẹ mà biết tôi đang ở cùng Tô Duyệt Sinh, nhất định sẽ vô cùng vô cùng thất vọng, tôi không biết nên nói như thế nào để thuyết phục bà, đành phải lảng tránh suy nghĩ đến vấn đề này.

Cùng ở chung với Tô Duyệt Sinh, tôi mới phát hiện buổi sáng anh rất thích ngủ nướng, bất kể kêu gọi thế nào cũng sẽ không dậy nổi giường, cho dù trời có sập xuống, anh cũng vẫn cần nhân viên thêm thiệp nằm trên giường thêm một lúc nữa, không chỉ có mình anh ngủ nướng, còn không cho tôi rời giường nữa kia.

Cũng bởi vì tật xấu này của anh, cho nên nhiều lần tôi xem chút là tới lớp trễ, tiết buổi sáng lại nhiều, rất nhiều môn quan trọng đều xếp vào buổi sáng, sáng nào tôi cũng gần như là hốt ha hốt hoảng ra khỏi cửa, Tô Duyệt Sinh thì đuổi theo ở phía sau: “Anh lái xe đưa em đi!”

Xe của anh rất nổi trội, tôi mới không tình nguyện bị các sinh viên khác chú ý, tin tức truyền đi truyền đi bị biến dạng, dần dần sẽ thành những lời khó nghe. Mắt thấy không còn kịp rồi, tôi cũng chỉ cho phép anh dừng xe ở một chỗ cách khá xa trường học, sau đó tự mình chạy tới.

Kỹ xảo mang giày cao gót chạy vội của tôi, có lẽ được luyện ra từ đây cũng nên.

Tôi vùn vụt chạy vào lớp học, may mắn không bị trễ nhiều lắm, kỷ luật ở trường đại học lỏng lẻo, các thầy giáo đa phần mắt nhắm mắt mở, cũng chỉ coi như không phát hiện ra.

Ngồi xuống nghe xong một môn, một bạn học ngồi ở chỗ cửa sau phòng học truyền đến một túi giấy nóng hôi cho tôi, mở ra thì thấy hiển nhiên là bánh bao cùng sữa đậu nành, di động ong ong vang lên tiếng chuông, Tô Duyệt Sinh nhắn tin tới nói: “Len lén cắn một ngụm đi”.

Lo lắng này khiến người bạn cùng phòng của tôi phát hiện được, cô ấy mím môi cười nói: “Bạn trai của cậu tốt với cậu thật đó”.

Bánh bao thì tôi còn không để ý lên cắn một ngụm, đợi đến lúc hết giờ tôi mới lấy ra ăn điếm tâm, vừa ăn vừa then quá hóa giận nhắn tin cho Tô Duyệt Sinh: “Anh đừng trong lúc em đang ở trong lớp chuyển điếm tâm vào cho em có được hay không, ảnh hưởng không tốt”.

“Bụng không lên lớp mới không tốt!”

Tôi quả thực không biết nói sao, nếu không phải tại anh buổi sáng ngủ nướng, tôi có thể đến trễ sao? Nhưng anh lại không có nhiều kiên nhẫn đối với chuyện nhắn tin, tôi mà trả lời một hồi, chỉ e là anh sẽ trực tiếp gọi điện thoại tới thôi.

Đối với anh như thế đã là vô cùng phá lệ rồi... chứ đối với những người khác từ trước tới giờ anh đều là điện thoại đến điện thoại đi, chỉ có tôi bởi vì phải vào lớp, anh còn nhân nhượng gửi tin nhắn cho tôi.

Bánh bao hôm đó là nhân rau xanh nấm hương, vì sao tôi lại nhớ rõ ràng như vậy, bởi vì hôm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện. Nếu nói đời người là bề mặt êm đềm an tĩnh của con sông, khi nó phải trôi qua eo núi cong, sẽ đột nhiên tạo nên nhiều bọt sóng dâng trào, thường thường khiến ta tan xương nát thịt mà không nhận ra.

Chương 50

Sáng hôm đó có bốn tiết học, chờ đến lúc tan học thì đã là mười hai giờ, bình thường tôi đều sẽ về ăn cơm trước, sau đó thì về ký túc xá ngủ trưa, nhưng vốn chiều nay chỉ có hai tiết tự học, mà thầy giáo lại đi họp, hai tiết này coi như hủy bỏ, cho nên tôi nghĩ nghĩ buổi trưa có thể trở về ăn cơm, gây kinh hỉ cho Tô Duyệt Sinh.

Thời tiết đầu hạ có hơi nóng. Giữa trưa là thời điểm nóng nhất trong ngày, gần đây cổng trường đã được cho xây sửa lại, khu vực cổng được trồng cỏ xanh cả một mảng đất rộng, ngay cả cây cũng không có. Con đường cái rộng rãi bị mặt trời phơi nóng đến bốc hơi, tôi không đón được chiếc taxi nào, ngẫm nghĩ một chút liền gọi điện thoại cho Tô Duyệt Sinh. Bình thường tôi gọi điện đến anh sẽ nghe máy rất nhanh, nhưng lần này điện thoại vang lên mấy tiếng đã bị ngắt, trong lòng tôi cảm thấy kỳ quái, lúc sáng ra cửa cũng không nghe Tô Duyệt Sinh nói hôm nay có chuyện gì quan trọng, tôi đang do dự có nên gọi điện lại hay không, đột nhiên có một dãy số lạ gọi đến.

Đối phương rất lễ phép, cũng thật khách sáo, nho nhã lễ độ nói với tôi: “Chào cô Trâu, tôi là trợ lý của Tô tiên sinh, hiện giờ tôi và tài xế đang ở gần trường của cô, cô có tiện ra ngoài không?”

Trong lòng tôi cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì bình thường tôi và Tô Duyệt Sinh ở bên nhau, ngoại trừ tài xế, còn thì rất ít khi nhìn thấy người khác. Tôi thậm chí không biết anh có trợ lý nữa, tôi hỏi: “Tô Duyệt Sinh đâu?”

“Tô tiên sinh hiện có chút việc, cô có tiện đi ra không?”

“Tôi đang ở cổng trường”.

“Được, phiền cô chờ một chút, tôi và tài xế lập tức tới ngay”.

Tôi chỉ đợi ước chừng vài phút, liền nhìn thấy một chiếc xe chạy đến, chiếc xe tuyền một màu đen chạy băng băng, tài xế mặc đồng phục, đeo găng tay trắng, xuống xe đầu tiên mở cửa xe, vị trợ lý tiên sinh kia còn mang giày tây, trời nóng như vậy, mà lại mặc áo tây phục caravat chỉnh tề, nhìn thấy tôi cũng rất khách sáo: “Chào cô Trâu, mời lên xe”.

Tôi cảm thấy có chút là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào, lại không nói ra được. Tôi hỏi lại lần nữa: “Ô Duyệt Sinh đâu?”

“Ô tiên sinh đến đây, cho nên tiểu Ô tiên sinh đang ăn cơm cùng ông ấy”.

Trong đầu tôi xoay chuyển một chút, mới hiểu được Ô tiên sinh và tiểu Ô tiên sinh trong miệng anh ta đang nói đến theo thứ tự là ai. Thì ra cha của Ô Duyệt Sinh đến đây, tôi rất nhanh nhớ ra cha của anh chính là chồng của Trình Tử Tuệ, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, Trình Tử Tuệ không thích tôi như vậy, chồng của chị ta nhất định cũng sẽ không thích tôi đâu.

Tôi lên xe, trong xe khí lạnh thật đầy, khiến cảm giác nóng bức trong người bị lấn át hoàn toàn. Xe nhẹ nhàng khởi động, vị trợ lý tiên sinh kia lúc này mới tự giới thiệu: “Chào cô Trâu, tôi là trợ lý riêng của Lâm tiên sinh, tôi họ Đồng”.

Không ngờ anh ta không phải trợ lý của Ô Duyệt Sinh mà là trợ lý của cha Ô Duyệt Sinh, tôi không khỏi sững sốt một chút, thấy anh ta vươn tay ra, tôi mới phản ứng kịp bắt tay với anh ta.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nói: “Chào Đồng tiên sinh”.

“Cô Trâu, xin thứ lỗi cho tôi đi thẳng vào vấn đề, Ô tiên sinh phái tôi đến, là hi vọng cô Trâu hiểu rõ một chuyện. Ô tiên sinh không phải là người không hiểu lý lẽ, cũng không coi trọng cái gọi là dòng dõi danh môn, đơn thuần là nói đến thân phận mà thôi, Ô tiên sinh cũng không cảm thấy tiểu Ô tiên sinh và cô Trâu kết giao với nhau thì có vấn đề gì. Nhưng tiểu Ô tiên sinh đã làm ra một chuyện khiến

Tô tiên sinh cảm thấy... cô Trâu có khả năng không thích hợp làm bạn chung thân với cậu ấy”.

Tôi thật đằm tĩn nhìn anh ta, hỏi: “Nói rõ hơn là, cha của Tô Duyệt Sinh phái anh tới, muốn tôi rời khỏi Tô Duyệt Sinh?”

“Không phải như vậy,” vị Đồng tiên sinh kia tỏ vẻ vô cùng bình thản, anh ta thậm chí còn nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tô tiên sinh sẽ không làm chuyện nhảm chán như vậy, nhưng có một số việc, nếu cô Trâu một khi biết được, có thể sẽ không tiếp tục kết giao cùng tiểu Tô tiên sinh, e là chính bản thân cô Trâu sẽ tự đưa ra quyết định”.

Lòng tôi xẹt qua một vài hình ảnh, có thể nói cùng ở bên nhau với Tô Duyệt Sinh là vui vẻ, nhưng vui vẻ này vốn chỉ là hạnh phúc ban đầu, cho nên thường thường khiến tôi có một loại cảm giác không chân thực. Giống như bước đi trong rừng giữa đêm tối, không có đèn, đỉnh đầu có vài ngôi sao nhỏ, xa xa có tiếng chim hót. Có điều trong rừng liệu có khi nào sẽ đột nhiên xuất hiện mãnh thú hay không, cũng là vấn đề tôi luôn sợ hãi, nhưng không cách nào nói ra lời chỉ biết âm thầm lo lắng.

Tôi hỏi lại: “Thật ra anh muốn nói gì?”

“Tô tiên sinh phát hiện tiểu Tô tiên sinh hồi đầu năm nay, đã điều động hơn mấy ngàn vạn tệ... kín đáo bày ra một cái bẫy kinh doanh, cô có biết bẫy này là gì và nhằm vào ai không?”

Tôi theo bản năng lắc đầu. Tuy tôi biết rõ anh ta đang nói là chuyện gì, nhưng ngay lúc này, giống như chỉ có lắc đầu, thì tôi mới có thể phủ nhận hết thảy.

“Các mối quan hệ của Tô gia trong giới thương trường không phải là nhỏ. Tô tiên sinh chỉ có một đứa con trai duy nhất là tiểu Tô tiên sinh, nên không tránh khỏi có chút kiêu căng. Tô tiên sinh đã từng vài lần thở dài nói, Duyệt Sinh từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ từng trải qua cái gọi là ‘không chiếm được’, cho nên tránh không được có lúc quá mức cố chấp. Kỳ thực có thể mạnh miệng mà nói, lấy thực

lực của Tô gia, tiểu Tô tiên sinh làm sao có chuyện có thứ không thể chiếm được, ngoại trừ mấy tháng trước, cô Trâu, có lẽ cậu ấy cảm thấy, cậu ấy thực sự không thể chiếm được cô rồi”.

Tôi thế nhưng không có phần nộ, cũng không hề thất vọng, chỉ là vô cùng điềm tĩnh nghe anh ta nói chuyện.

“Cho nên chắc cô cũng đã đoán được, cái bẫy kia là nhằm vào mẹ của cô, cái gọi là cha con Lý Chí Thanh, bất quá cũng chỉ là quân cờ của cậu ấy mà thôi. Nói thực ra, sau khi Tô tiên sinh nghe được chuyện này, cũng không hề cảm thấy quá đáng, trái phải phối hợp không từ thủ đoạn, bất quá là bản năng kinh doanh mà thôi, tuy rằng cách làm không phải là chính đạo, nhiều lắm thì cứ cho là không làm chuyện đàng hoàng. Nhưng chuyện xảy ra sau này, khiến Tô tiên sinh không thể không chú ý... tiểu Tô tiên sinh đang nhờ người làm thủ tục kết hôn, nghe nói là bởi vì cô chưa đủ tuổi theo quy định của luật pháp, mà cậu ấy lại hi vọng có thể mau chóng kết hôn với cô. Nếu một khi hoàn thành, vậy cô và cậu ấy sẽ là vợ chồng hợp pháp rồi. Cho nên Tô tiên sinh phái tôi đến, là muốn giáp mặt hỏi cô cho rõ ràng, theo sự hiểu biết của cô về Tô tiên sinh, sử dụng cạm bẫy thương trường để bức bách mẹ cô, ép buộc cô rơi vào đường cùng đi vào khuôn khổ, cô có còn muốn kết hôn với cậu ấy hay không?”

Nếu nói lúc Trình Tử Tuệ nói chuyện với tôi, tôi bất quá còn bán tín bán nghi, vậy thì hôm nay lại nghe được từ miệng người khác, tôi đã không còn cách nào thuyết phục được bản thân không tin. Kỳ thực tôi luôn luôn hiểu rõ, về chuyện đó, mới đầu tôi đã cho là mình sẽ hận Tô Duyệt Sinh, hận anh bá đạo như vậy, không từ thủ đoạn như vậy. Tôi thậm chí đã nghĩ mình sẽ làm chuyện gì đó nhằm hủy diệt tất cả, nhưng lúc thực sự ở bên cạnh anh, tôi lại rất dễ dàng lựa chọn quên đi. Bởi vì... cho đến lúc tôi thực sự yêu anh rồi, tôi liền hiểu được, anh không có cách nào không yêu tôi, cũng như tôi không có cách nào không yêu anh. Việc anh làm quả thực vô cùng quá đáng,

nhưng chúng tôi đã yêu nhau, đến cùng là dành tất cả cho nhau. Có lẽ bởi vì tôi đối với anh chung quy không phải chỉ là cảm tình, cho nên lâu ngày dài tháng, tôi luôn bảo trì trầm mặc, giả vờ như chuyện này không liên can gì đến anh. Nếu nói mỗi đoạn tình cảm đều sẽ có một khuyết điểm nho nhỏ, vậy thì khuyết điểm này tôi sẽ nỗ lực quên đi.

Trầm mặc một lát, tôi không muốn nói mấy lời giải thích này nọ với người ngoài, tôi chỉ nói: “Đây là chuyện của tôi và Tô Duyệt Sinh”.

“Đúng vậy, đây là chuyện riêng giữa cô và tiểu Tô tiên sinh, nhưng Tô tiên sinh vô cùng quan tâm, cô đã biết rõ việc tiểu Tô tiên sinh đã chọn dùng loại thủ đoạn như vậy, mà vẫn đồng ý cùng kết giao và kết hôn với cậu ấy, cô không có oán hận gì hay có suy nghĩ gì khác hay sao?”

Tôi rốt cục bị khơi dậy một tia tức giận: “Ý anh là gì?”

“Cô Trâu, người làm cha tất nhiên phải thương con, tình cảm của tiểu Tô tiên sinh dành cho cô, khiến Tô tiên sinh cảm thấy bất an. Nếu cô thật lòng yêu tiểu Tô tiên sinh, không có vấn đề, Tô tiên sinh sẽ không phản đối hôn sự của hai người. Nhưng vấn đề là, cô thật sự yêu cậu ấy sao?”

Tôi kiềm chế tức giận lặp lại lần nữa: “Đây là chuyện riêng giữa tôi và Tô Duyệt Sinh. Tôi không cần phải biện giải với bất kỳ ai”.

Vị Đông tiên sinh kia khẽ cười cười với tôi: “Cô Trâu đã không muốn nói, vậy chúng tôi cũng không miễn cưỡng cô. Bất quá, mẹ của cô chấp nhận cho cô và tiểu Tô tiên sinh kết giao với nhau sao?”

Tôi lạnh lùng đáp: “Nếu các người dám tìm đến mẹ tôi gây phiền toái, tôi nhất định sẽ khiến các người hối hận”.

“Xem kìa, cô Trâu, rõ ràng cảm tình của cô dành cho mẹ, vượt xa tình cảm cô dành cho tiểu Tô tiên sinh”.

Tôi mĩa mai nói: “Tô Duyệt Sinh yêu tôi, nhưng anh ấy cũng đâu vứt bỏ cha mình, đến cùng thì anh cũng không thể yêu cầu tôi, hãy vì Tô Duyệt Sinh mà từ nay về sau chấm dứt quan hệ mẹ con với mẹ mình”.

Đoán chừng Đồng tiên sinh bị lời nói của tôi làm cho ghen, anh ta chỉ nhàn nhạt cười cười. Lúc đó tôi rất tức giận, ngay từ đầu đã không nghĩ nhiều, cho nên mãi về sau này, tôi mới hiểu được nụ cười kia của anh ta là có ý gì.

Thì ra là đang cười tôi không tự lượng sức mình.

Tôi bước xuống xe, kỳ thực chiếc xe này giờ vẫn luôn chạy vòng quanh trường học mà thôi, lúc tôi yêu cầu xuống xe, chiếc xe liền dừng lại ngay cửa nam của trường. Nơi đó có trạm xe buýt, tôi xuống xe liền trực tiếp đón xe công cộng về nhà. Không phải về căn nhà nhỏ của tôi và Tô Duyệt Sinh, mà là trở về nhà của tôi và mẹ.

Tô Tiểu Lâm đã phái người đến tìm tôi, nói không chừng cũng sẽ tìm mẹ gây phiền toái, tôi vô cùng lo lắng, cho nên không cần nghĩ ngợi đi thẳng về nhà. Về tới nơi rồi mới cảm thấy bản thân chưa lâm trận đã quá bấn loạn, mẹ tôi hiện giờ còn đang ở chỗ thẩm mỹ viện, tất cả mọi việc đều rất bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tô Duyệt Sinh vẫn chưa gọi điện thoại cho tôi, trong lòng tôi lúc này rất loạn, Đồng tiên sinh luôn miệng hỏi tôi có yêu Tô Duyệt Sinh hay không, giống như chỉ cần tôi nói một chữ ‘Yêu’ thôi thì mọi chuyện sẽ dừng lại, nhưng lời này dù sao cũng không thể dễ dàng thốt ra miệng. Cảm tình giữa tôi và Tô Duyệt Sinh trong lúc đó, đã trải qua một con đường vòng thật lớn, hơn nữa, xen vào đó còn có rất nhiều người, tôi làm sao có thể giải thích với người ngoài, cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Tôi mệt mỏi nửa nằm nửa ngồi trên sofa, chỉ cảm thấy phiền chán, so với lúc kết giao với Trình Tử Lương, bị Trình Tử Tuệ phản đối, khi

đó tôi đã cảm thấy phiền chán, tôi cuối cùng cũng không thể đem cả đời ra đấu trí với Trình Tử Tuệ, nhưng bây giờ, cha của Tô Duyệt Sinh dường như cũng vô cùng phản cảm với chuyện kết giao của chúng tôi.

Tôi nằm trên sofa thần thờ đến xuất thần, cứ thế ngẩn người đến tận lúc mẹ về nhà, hôm nay bà về nhà sớm, tôi nghe thấy tiếng tra chìa khóa vào ổ để mở cửa liền đứng lên, mẹ tôi nổi giận đùng đùng bước tới, trong lòng tôi không khỏi lộp bộp một phen, không đợi tôi phản ứng kịp, mẹ tôi đã đánh một bạt tai lên mặt tôi: “Sao mà không rút kinh nghiệm cho giỏi vậy hả!”

Tôi bị bạt tai này đánh đến đầu óc lơ mơ, hai mắt mẹ tôi đỏ bừng như người say rượu, trong ánh mắt tràn đầy tan nát cõi lòng cùng tuyệt vọng: “Sao mà lại dây dưa không rõ với người nhà đó như vậy chứ!”

Tôi biết mẹ đã biết chuyện rồi, Tô Tiểu Lâm đã phái người tới tìm tôi, làm sao có thể không cho người đi tìm bà. Khóe miệng tôi khẽ giật giật, nói không ra lời. Mẹ thất vọng, tôi biết, bà luôn hi vọng tôi có thể tìm được một nhà môn đăng hộ đối, thật lòng yêu thương tôi. Bà vừa không hi vọng tôi trèo cao, cũng không hi vọng tôi hạ thấp bản thân mình, nhưng duyên phận trên đời này, đâu phải ta tưởng chừng là vô cùng đơn giản, thì nó sẽ vô cùng đơn giản.

Nhất là giờ này ngày này, cảm tình của tôi đối với Tô Duyệt Sinh, đã phức tạp đến mức không chỉ một hai câu là có thể nói cho rõ ràng.

Lúc trước khi Trình Tử Tuệ nói với tôi đây là cái bẫy do Tô Duyệt Sinh bày ra, nói thật trong lòng tôi cũng có oán hận. Nhưng lòng người rồi cũng sẽ thay đổi, thời gian qua lâu, ngay cả tôi cũng không ngờ bản thân rồi cũng sẽ thành ra như thế này. Tôi không có cách nào nói với mẹ, tôi yêu Tô Duyệt Sinh, giờ này ngày này, tôi đã yêu anh thật sâu rồi, cũng giống như tình yêu anh dành cho tôi.

Nói tôi ti tiện cũng được, nói tôi không có lòng tự trọng cũng tốt, nói tôi không tự lượng sức mình cũng phải, nhưng tôi chính là yêu anh. Cái loại yêu này không có lý do gì, tựa như lúc trước anh thích tôi vậy. Tôi và anh, đều là hai người cô đơn trên cõi đời này, chúng tôi thật vất vả mới tìm thấy nhau, bảo tôi giờ này khắc này rời khỏi anh, tôi làm không được.

Tôi không hề nói dối, lúc Tô Duyệt Sinh hỏi tôi có yêu anh hay không, tôi đã nghiêm túc mà nói yêu. Một khắc đó tôi hoàn toàn thật lòng, giờ khắc này tôi cũng là thật lòng. Giống như tôi cũng biết rõ, anh đối với tôi là yêu thương thật lòng.

Mẹ tôi vỗ vỗ mấy cái trên lưng tôi, bà lớn tiếng khóc to. Tôi nghĩ nghĩ có lẽ tôi đã sai lầm rồi, nhưng sai lầm này không có cách nào sửa lại, cảm tình cũng tựa như nước chảy, một khi đã đổ đi rồi thì không có cách nào thu hồi trở lại. Tôi yêu Tô Duyệt Sinh, đây đã là chuyện không cách nào dừng lại. Mặc kệ mẹ tôi đau lòng thế nào, tôi cũng không biết cách dừng lại.

Mẹ tôi khóc hỏi tôi: “Sao con lại không hiểu chuyện như vậy hả? Con chọc ai không chọc, lại đi chọc đến con trai duy nhất của nhà thế gia kia”.

Trong lòng tôi khở sở, ngoài miệng cũng khở sở, mẹ tôi lau nước mắt, đột nhiên nhỏ nhẹ nói: “Con gái ngoan, đừng để bị đàn ông lừa, bây giờ nó đối xử tốt với con, qua vài ba năm sau, nó còn có thể đối xử tốt với con sao. Bất quá là coi trọng con tuổi trẻ xinh đẹp mà thôi. Cả đời này của mẹ, ăn đau khổ còn chưa đủ hay sao? Con đừng có hồ đồ”.

Tôi nhìn bà, một câu cũng nói không nên lời.

Mẹ tôi thao thao bất tuyệt, càng nói không ngừng, nói bà nuôi tôi khôn lớn vất vả thế nào, nói bà từng đối với đàn ông yêu thương thế nào, nói lòng người trong xã hội này gian xảo thế nào.

“Giờ con còn trẻ, người ta đối xử tốt với con con liền cho đó là người tốt? Nhưng tốt đẹp đó có thể tồn tại bao lâu? Chẳng qua là họ dụ dỗ chơi đùa con thôi”.

Tôi rất cục nịnh không được nói: “Chúng con đã tính toán đến chuyện kết hôn rồi”.

Mẹ tôi cuồng loạn phát điên: “Mày còn muốn kết hôn với nó? Tuổi còn trẻ ngay cả đại học còn chưa tốt nghiệp, mày kết hôn cái gì? Kết hôn là chuyện cả đời người mày biết không? Mỗi ngày mày ở trong trường học tao không quản thúc mày...” Bà đột nhiên hồ nghi, “Gầy đây mỗi ngày mày đều ở lại trường mà không về nhà, hai ngày nghỉ lễ cũng ở bên ngoài, mày và nó... mày... mày”. Mẹ tôi đột nhiên giương tay lại đánh tôi thêm một bạt tai, bạt tai này vừa ngoan vừa nặng, đánh đến mức bên đầu tôi tê cứng, lỗ tai vang lên tiếng ong ong. Cả gương mặt mẹ đều là nước mắt, tuyệt vọng khóc mắng: “Sao mày có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!”

Tôi khóc đến nỗi không nói nên lời, mẹ tôi nói: “Sao tao lại sinh ra đứa con không biết xấu hổ như mày, sớm biết vậy không bằng năm đó ném mày xuống sông chết đuối luôn cho rồi! Để xem tao hôm nay có đánh chết mày không!” Bà xoay người đi lấy chổi lông gà, đánh mạnh lên lưng tôi, tôi cũng không né tránh, chỉ cảm thấy trên lưng đau rát, ước chừng mẹ cho là mình còn đánh nhẹ, ném cây chổi đi, lại đi tìm món đồ khác. Người giúp việc thấy chúng tôi lần này cãi nhau có vẻ bất thường, đã sớm tránh thật xa, lúc này dì ấy mới từ trong phòng bếp nhô đầu ra, thấy tôi còn đứng đó khóc, vội vàng đi ra nháy mắt với tôi: “Đi! Đi mau! Đừng ở đây chờ mẹ con ra đánh nữa!”

Tôi còn chưa nhúc nhích, mẹ đã từ dưới tầng hầm tìm ra cây xẻng trồng hoa, dì ấy sợ tới mức vội vàng đẩy tôi một phen: “Chạy mau đi!”

Tôi chần chừ do dự đi ra cửa, mẹ tôi nhìn thấy càng tức giận, nhấc tay ném cái xẻng qua đây, vừa vịn nện trúng vai tôi, cái xẻng sắc sắc

bén như dao nhọn cắt vào cổ tôi, nhất thời máu chảy ra rất nhiều, tôi lấy tay đè miệng vết thương lại, nghĩ rằng lần này mẹ thực sự muốn đánh chết tôi rồi. Tôi rất cục xoay người bỏ chạy, mẹ tôi còn muốn nhặt cái xẻng lên đuổi theo tôi, nhưng bị dì ấy kéo lại, bọn họ hai người giằng co với nhau. Tôi chạy ra cửa còn nghe tiếng mẹ sắc lạnh, the thé vang lên: “Đừng cản tôi! Hôm nay tôi sẽ đánh chết cái đứa không biết gì là xấu hổ này!” Trong lòng tôi hết hoảng, nhìn thấy xe của mẹ còn chưa tắt máy đậu trước cửa nhà, liền leo lên xe chạy đi.

Chương 51

Tôi cái gì cũng không mang theo, chỉ biết ở trên đường tìm một cái điện thoại công cộng gọi cho Tô Duyệt Sinh, ông chủ buồng điện thoại thấy tôi cả người đều là máu, rất sợ hãi. Tô Duyệt Sinh không nghe điện thoại, tôi nhất thời tuyệt vọng, vì sao anh không nghe điện thoại? Chẳng lẽ thật sự giống như lời mẹ tôi nói, tôi gấp vội muốn chết, mà anh vẫn không nghe điện thoại của tôi.

Một khắc đó tôi hết sức nản lòng không biết phải dùng lời nào để có thể hình dung, ông chủ buồng điện thoại thấy đáng vẻ tôi chật vật, liền tiếp hỏi tôi: “Có muốn tôi giúp cô gọi 120 không?”

Tôi lau vết máu trên cổ, miệng vết thương không sâu, nhưng máu vẫn chảy không ngừng. Thời tiết nóng rực, nơi nơi đều là mặt trời chói chang, trên đường xe tới xe lui, hơi nóng bốc lên, tôi choáng váng từng cơn. Tôi tuyệt vọng nghĩ, thật sự không thể đợi được Tô Duyệt Sinh rồi, anh sẽ không tới cứu tôi đâu, có lẽ ba anh đã ngăn cản anh, anh thế nhưng thật sự sẽ không tới cứu tôi.

Tôi được xe cứu thương đưa vào bệnh viện, vết thương phải khâu hết 11 mũi, bác sĩ nói: “Rất may là không bị cắt phải động mạch chủ, sao lại thế này?”

Tôi sống chết nói bản thân không cần thận ngã sắp xuống vừa vịn trúng phải cái xẻng sắt, bác sĩ cũng tin. Nhưng sau khi xử lý vết thương xong thì y tá hỏi tôi đóng tiền, tôi ngay cả ví tiền cũng không mang theo, nếu gọi điện thoại cho mẹ, thì tôi không có mặt mũi nào. Gọi cho Tô Duyệt Sinh, thế nhưng hôm nay anh vẫn luôn không nghe máy. Tôi tưởng chừng chết lặng, có lẽ cả đời này anh sẽ không nghe máy của tôi nữa rồi.

Cuối cùng tôi đành gọi điện cho người bạn cùng phòng, bọn họ nghe nói tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vàng chạy tới bệnh viện tìm

tôi, dùng thẻ bảo hiểm y tế trả tiền cho tôi. Dáng vẻ của tôi khiến bọn họ sợ hãi không thôi, bọn họ vây quanh tôi bảy miệng tám lời tra hỏi: “Có đau không?” “Sao cậu lại vừa vặn té ngay cái xẻng vậy hả?” “Ôi không biết có để lại sẹo không?”

Tôi miễn cưỡng cười cười, nếu chuyện này xảy ra vào ngày hôm qua, có lẽ tôi cũng sẽ lo lắng trùng trùng nghĩ không biết có để lại sẹo hay không, nhưng bây giờ còn gì quan trọng hơn nữa đâu.

Tôi còn phải truyền nước biển nữa, nên phải ở lại phòng theo dõi. Tôi khuyên nhóm bạn cùng phòng trở về đi, bọn họ mua cho tôi một ít hoa quả, lại mua cơm chiều cho tôi, vốn bọn họ cũng muốn cử một người ở lại chăm sóc tôi, nhưng tôi nói: “Mình tiêm xong cũng sẽ trở về phòng, không sao đâu”.

“Tối nay cậu không đến chỗ bạn trai à?”

“À, sao anh ta không tới thăm cậu?”

Tôi nói: “Anh ấy đi công tác rồi”.

“Thảo nào”.

“Bọn mình cũng thấy khó chịu, bình thường anh ta làm bạn trai tiêu chuẩn Nhị Thập Tứ Hiếu như vậy, thế nào hôm nay lại không vội vàng chạy tới đây lo cho cậu”.

Nhóm bạn cùng phòng hi hi ha ha đùa giỡn, trong lòng tôi thì khổ sở như bị dao cắt.

Vất vả chờ nhóm bạn cùng phòng về hết, thuốc của tôi cũng đã truyền được một nửa. Nhóm bạn cùng phòng mua cho tôi một phần cơm chiều giờ đã nguội lạnh, tôi chỉ có một bàn tay tương đối linh hoạt, cho nên rất cẩn thận đặt nó trên đầu gối, dùng tay trái cầm thìa ăn cơm.

Chả cá sốt ăn với cơm, vốn dĩ tôi rất thích món này, nhưng thức ăn nguội vừa dẫu mỡ vừa ngấy, ăn vào dạ dày giống như đang nhét một đồng mỡ heo vào bụng, đặc biệt khó chịu. Đây có thể là bữa

com khó ăn nhất của đời tôi, ngồi trong phòng cấp cứu đầy mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, chung quanh đều là tiếng bệnh nhân đau ốm rên rỉ, từng giọt từng giọt thuốc truyền vào mu bàn tay của tôi, trong miệng từng ngậm từng ngậm thức ăn không rõ mùi vị bị cứng rắn nhét vào.

Bữa cơm kia tôi thực sự nuốt không trôi nữa rồi, cho nên kim còn chưa kịp rút tôi đã lập tức nôn ra, y tá vội gọi bác sĩ trực tới, giúp tôi đo nhiệt độ cơ thể, lật xem mí mắt của tôi, cảm thấy không giống như có phản ứng với thuốc, vì thế lại bảo y tá đưa tôi đi lấy máu kiểm tra.

Tôi vừa được rút kim ra không lâu, thì kết quả kiểm tra đã đưa tới đây, y tá chuyển tôi đến phòng làm việc của bác sĩ. Bác sĩ trực phòng cấp cứu là nam, tuổi không lớn, buổi tối phòng cấp cứu lại đặc biệt bận rộn, cho nên tôi ở trong văn phòng của anh ta ngồi một lúc anh ta mới vội vàng đi tới, cầm lấy bảng báo cáo kia nói với tôi: “Xem lý lịch bệnh nhân của cô là sinh viên trường Đại học XX?”

“Đúng vậy”. Tôi có chút không yên bất an, biểu cảm của bác sĩ rất nghiêm túc, không phải là kiểm tra ra bệnh gì nghiêm trọng chứ?

“Vậy là chưa kết hôn?”

Tôi có chút ù ù cạc cạc không hiểu ra sao, bác sĩ đã trái lại lật bảng báo cáo chuyển qua phần kết quả kiểm tra: “HCG hơi cao, theo trị số mà nói, đã mang thai được 40 ngày rồi, thế nào, cô có muốn giữ đứa trẻ này không?”

Tôi hoàn toàn triệt để ngây ngẩn cả người, qua vài giây sau, mới cảm thấy toàn thân rét run, giống như bị ngâm trong nước đá. Bác sĩ nói: “Hay là cô trở về thương lượng với người trong nhà một chút đi?”

Tôi nghe được tiếng của chính mình, rất nhỏ, giống như lời nói ở đâu đó rất xa xăm.

Hình như tôi nói là: “Cám ơn”.

Tôi nhận bằng báo cáo từ tay bác sĩ, cũng không biết bản thân làm thế nào ra khỏi bệnh viện. Tôi chặn lại một chiếc taxi ở chỗ cổng bệnh viện, tài xế hỏi tôi mấy lấy, tôi mới nói địa chỉ.

Đó là nhà của tôi và Tô Duyệt Sinh, cho dù chết, tôi cũng muốn mình phải chết trong minh bạch.

Tiền bạn cùng phòng đưa cho tôi trả viện phí đã xài hết, còn thừa lại một chút vẫn không đủ trả tiền xe, tôi dùng chìa khóa mở cửa, ở chỗ cửa ra vào lấy ra tiền tiêu vặt trả tiền cho tài xế taxi, một lần nữa quay trở vào phòng, cũng không có ai, chỉ có một ngọn đèn cô độc tỏa ánh sáng lúc này tôi vừa mở để lấy tiền.

Tô Duyệt Sinh không có ở đây.

Tôi dùng điện thoại trong nhà gọi điện cho anh, lần lượt, giống như con thú đang bị vây khốn ở trong phòng đi tới đi lui, tôi không ngờ trong vòng một ngày mọi chuyện lại xảy ra đến mức trời long đất lở thế này, giống như chuyện gì cũng không đúng, tôi vốn dĩ đã chắc chắn hết thảy, lại bị trong một ngày ngắn ngủi này, không, là trong một buổi ngắn ngủi, bị đánh cho thành tan xương nát thịt.

Tôi không tìm được Tô Duyệt Sinh.

Tôi gọi điện thoại cho tài xế tiểu Hứa, cậu ta ấp úng, cũng không chịu nói cho tôi biết Tô Duyệt Sinh đang ở đâu. Trong lòng tôi rét run, chẳng lẽ Tô Duyệt Sinh thật sự tính toán cứ như vậy vứt bỏ tôi sao?

Tôi bắt đầu gọi điện thoại cho những người quen biết Tô Duyệt Sinh, tỷ như thật lâu trước kia anh từng giới thiệu cho tôi quen biết một vài người bạn. Tôi biết là tôi điên rồi, nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh không nói rõ mọi chuyện với tôi, cho dù là muốn chia tay, anh cũng phải bước ra giáp mặt với tôi mà nói chứ.

Nếu anh nói không muốn ở chung nữa, tôi sẽ quay đầu bước đi, không bao giờ phiền anh nữa.

Tôi gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, đến cuối cùng thì phát khóc, nếu Tô Duyệt Sinh thật sự không muốn gặp tôi, vậy thì dù tôi có tìm ai cũng vô dụng thôi.

Tôi ở đó khóc thật lâu thật lâu, đã nửa đêm rồi, gian phòng to như vậy chỉ có mình tôi, cũng chỉ có thể nghe tiếng chính mình đang nức nở.

Cuối cùng tôi gọi điện thoại cho Trình Tử Lương, tôi cũng không trông cậy anh ta sẽ nghe điện thoại của tôi, nhưng có thể bởi vì đây là số máy bàn, nên anh ta vẫn nghe máy.

Anh ta nói: “Xin chào”.

Giọng tôi nghẹn ngào trong cổ họng, nửa ngày nói không ra lời, nhưng không biết thế nào, anh ta đoán được ngay, anh ta ở đâu kia điện thoại hỏi: “Thất Xảo?” Tôi không nói chuyện, anh ta lại hỏi, “Thất Xảo? Có phải em không?”

Tôi khịt khịt mũi, làm bộ như không có chuyện gì hỏi anh ta: “Anh có biết Tô Duyệt Sinh đang ở đâu không?”

Anh ta trầm mặc vài giây, nói: “Anh không biết”.

Trong lòng tôi giống như bị kim đâm đau nhói, tôi nói: “Anh cũng biết em không phải loại người thích quẩn quít làm phiền, nếu thật sự muốn chia tay, chỉ cần anh ta giáp mặt nói với em một câu là được”.

Anh không thể cứ vô thanh vô tức mà trốn tránh như vậy.

Trình Tử Lương vẫn như cũ không nói gì, tôi thật sự nỗ lực không để bản thân khóc ra thành tiếng, nói: “Nếu anh có cơ hội gặp anh ta, thì hãy nói với anh ta, chỉ cần anh ta nói chúng ta không cần ở bên nhau nữa, em sẽ lập tức đi ngay, sẽ không hỏi anh ta thêm một câu thứ hai”. Tôi nói xong, nghe thấy tiếng khóc của mình càng lúc càng nặng, đến cuối cùng mặc kệ thế nào là che giấu, tôi cứ khóc. Tôi gác điện thoại, cảm thấy bản thân thật sự quá mất mặt xấu hổ.

Điện thoại một lần nữa vang lên, tôi lung tung lau nước mắt trên mặt, là Trình Tử Lương gọi điện tới, anh ta nói: “Em yên tâm, nếu gặp được anh ta, anh nhất định sẽ nói”.

Một lần nữa gác điện thoại, tôi ôm gối ngồi trên sofa, mới phát giác bản thân vẫn đang khóc, có gì đâu mà khóc, thái độ của Tô Duyệt Sinh hiện giờ không phải đã nói rõ tất cả rồi sao?

Tôi mong muốn, bất quá cũng là muốn gặp mặt một lần, triệt để hết hi vọng.

Tôi hẳn là đã khóc thật lâu, bởi vì sau đó đã ngủ quên luôn trên sofa, lúc tỉnh lại trời đã sáng hẳn, tôi ở trên sofa cuộn tròn một đêm, xương cốt cả người đau nhức chua xót. Tôi chạy vào phòng tắm tắm rửa, vừa tắm vừa đánh răng, chẳng phải là Tô Duyệt Sinh không cần tôi ư, có gì ghê gớm đâu, tôi còn phải sống nữa.

Tôi đem nước súc miệng lạnh lẽo phun ra, chỉ cảm thấy từng đợt ghê tởm, trưa hôm qua chỉ ăn hai cái bánh bao, cơm chiều thì toàn bộ nôn ra hết rồi, giờ muốn nôn chỉ có thể nôn ra một ít mật xanh. Tôi tựa vào bồn cầu nôn khan một trận, chỉ cảm thấy choáng váng mặt mày, đành phải ngã ngồi xuống.

Không biết tôi ôm bồn cầu ngồi bao lâu, có lẽ đã đem toàn bộ dịch trong dạ dày nôn ra hết rồi, mới đứng lên tắm rửa lại một lần nữa, tôi thu thập chính mình cho ngay ngắn chỉnh tề, lúc làm việc này, kỳ thực trong lòng tôi hoàn toàn không có mục đích. Tựa như đi leo núi Hoàng Sơn, luôn luôn bò lên trên, cứ thế bò lên trên, mệt thì đi chuyển từng bước nhỏ, cuối cùng rốt cục lên tới đỉnh núi, nhưng chung quanh chỉ có trắng xóa một mảnh, tất cả đều là mây khói lượn lờ.

Không có mặt trời, không có động vật, không có cây cối, không có ánh sáng. Không biết từ khi nào đã là bốn phía tối đen, ngay cả mây cũng không còn.

Tôi thoa lung tung kem dưỡng da lên chỗ mắt sưng húp, trong tủ quần áo còn mấy cái váy mới, là mấy ngày trước Tô Duyệt Sinh mua cho tôi, anh chính là thích mua này nọ cho tôi, lúc đó tôi cứ thế nghĩ là anh đối xử tốt với tôi, giờ ngẫm lại không biết anh đang coi tôi là loại người như thế nào, có lẽ cũng giống như những cô gái trước kia, anh mua, cô ta bán.

Tôi vốn không muốn nghĩ bản thân mình lại đáng thương không chịu nổi như vậy, nhưng một người ở trong gian phòng to như vậy chờ đợi, trách không được tôi sẽ suy nghĩ miên man. Thời gian thoáng cái đã đến giữa trưa, mặt trời chiếu vào cửa sổ phía tây, thông qua kính thủy tinh rơi xuống mặt đất, trong phòng nóng nực như một cái lồng hấp, nhưng tôi chỉ cảm thấy mình như một con thú bị vây quanh đi tới đi lui, điều hòa cũng không muốn bật lên.

Tôi nhớ tới mẹ, có lẽ bà đang sốt ruột, mẹ tôi tuy là đánh tôi rất dữ, nhưng bà đến cùng vẫn là muốn tốt cho tôi thôi. Chỉ tại tôi khiến bà vừa đau lòng vừa nản lòng.

Tôi đang do dự nghĩ có nên gọi điện thoại cho mẹ hay không, đột nhiên nghe thấy tiếng động ngoài cửa, tôi chạy đến phòng khách, nhìn thấy Tô Duyệt Sinh đang đứng đó ngay cửa ra vào.

Trong nháy mắt nhìn thấy anh, tôi liền mềm lòng rồi. Tôi không muốn biết vì sao cả đêm anh không nghe điện thoại của tôi, cũng không muốn hỏi anh đến cùng là đi đâu, tôi thậm chí không nghĩ đến chuyện kể khổ, không muốn nói cho anh biết tôi bị mẹ đánh.

Kỳ thực chỉ cần anh vươn tay ra, tôi sẽ nhào vào trong lòng anh, dù là chân trời góc bể cũng quyết đi theo anh. Mặc kệ tương lai gặp phải đau khổ gì, mặc kệ ai phản đối ai cản trở, chẳng sợ mẹ tôi đánh chết, tôi sẽ quỳ xuống cầu xin mẹ mười ngày mười đêm, chẳng sợ đầu gối của bản thân quỳ đến gãy, cũng sẽ khẩn cầu bà cho phép chúng tôi ở bên nhau.

Nhưng Tô Duyệt Sinh không động đậy, anh chỉ đứng đó, chẳng qua mới gần gũi một ngày không gặp, tôi liền cảm thấy cả người anh dường như đã gầy đi một vòng, có lẽ vì anh ở cách xa tôi quá, nhưng bỗng nhiên tận đáy lòng tôi dâng lên một tầng ý lạnh, dường như biết trước điều gì đó, tôi thế nhưng không dám tới gần anh.

Anh không nhìn tôi, cũng không đi về phía tôi, anh đứng ở cửa một lúc lâu, nói với tôi: “Chúng ta chia tay đi”.

Chương 52

Tôi đã từng nói với Trình Tử Lương, chỉ cần Tô Duyệt Sinh nói chia tay với tôi, tôi sẽ không dây dưa, quay đầu bước đi. Nhưng khi anh thật sự đứng trước mặt tôi, nói với tôi năm chữ này, tôi thật sự không cách nào hình dung cảm giác của bản thân. Tựa như người mắc bệnh nan y, luôn cố gắng ôm lấy cái phao cuối cùng, ao ước thế gian này có loại thuốc mới, hi vọng có thể gặp được kỳ tích.

Nhưng không có kỳ tích, tôi tìm anh khắp nơi, anh thật sự đến đây, nhưng sau đó thì nói muốn chia tay.

Tôi hoàn toàn quên mất mình đã từng nói những gì, chỉ cảm thấy nước mắt mạnh mẽ chảy tràn ra, tôi hỏi: “Tại sao?”

“Anh cảm thấy chúng ta không thích hợp ở bên nhau”.

Tôi cảm thấy trong đầu như có một sợi dây đang kéo căng, căng cực mạnh cực nhanh, sắp sửa bị căng đứt rồi, tôi nghe thấy bản thân mình cuồng loạn như một kẻ điên: “Không thích hợp! Sao anh không nói sớm? Không thích hợp sao anh còn nói thích tôi? Không thích hợp sao anh còn muốn chúng ta ở bên nhau! Không thích hợp sao anh còn nói yêu tôi?” Tôi nhào lên nắm lấy tay áo anh, “Có phải anh đang nói dối không? Có người bức anh tới nói chia tay với em có phải không?”

“Hai chúng ta ở bên nhau thực sự không thích hợp”. Anh kéo tay tôi ra, kéo tới nỗi ngón tay tôi phát đau thật đau, tôi còn không biết anh lại có sức lực lớn đến như vậy, có thể dùng lực trốn tránh khỏi tôi. Tôi nhào lên ôm lấy anh: “Tô Duyệt Sinh, anh nói thật cho em biết đi, là ba anh ép anh tới đây đúng không? Anh đã nói yêu em, anh nói muốn kết hôn với em! Anh không thể nói mà không giữ lời!”

Anh lại kéo cánh tay tôi ra, tôi ôm lấy tay anh gào khóc, tôi không tin anh thật sự muốn chia tay với tôi, anh đã từng yêu tôi như vậy

mà. Anh dùng sức đẩy tôi ra, anh nói với tôi: “Thất Xảo, chúng ta tới dễ đi dễ, em đừng bày ra dáng vẻ này”.

Sau lưng tôi là bức tường lạnh như băng, kỳ thực tôi ngay cả đường lui cũng không còn nữa rồi. Đòi này tôi chưa từng chậ vật như vậy, cuộc đời này của tôi cũng chưa từng không biết xấu hổ đến vậy, tôi ôm lấy thất lưng anh chết sống không buông, anh một lần lại một lần tránh thoát, cuối cùng anh rốt cục không thoát được, rốt cục dùng sức dồn tôi vào tường, gần như là rít gào: “Trâu Thất Xảo, cô muốn bao nhiêu tiền, cô cho giá đi”.

Trái tim tôi dường như bị người ta đâm một dao, tôi rốt cục buông tay ra, tôi biết dáng vẻ mình bây giờ không khác gì kẻ điên, nhưng thực sự rất khổ sở, tôi yêu anh như vậy, sao có thể buông tay được.

Tôi khóc đến rồi tinh rồi mù, nước mắt cứ thế chấn động lả tả rơi xuống, tôi nói: “Em cho anh bao nhiêu tiền thì có thể mua được tình yêu của anh? Bao nhiêu tiền? Anh muốn bao nhiêu tiền hả?”

Anh lảng tránh vấn đề của tôi, anh nhét này nọ vào tay tôi, sau đó nói: “Thất Xảo, chúng ta dễ đến dễ đi đi”.

“Đi con mẹ anh!” Tôi giơ tay hung hăng tát anh một bạt tai, cái bạt tai này anh không trốn tránh, liền trực diện đánh thẳng vào mặt anh, tiếng kêu vang dội, đánh đến mặt anh lập tức sưng đỏ lên, lại như là đang đánh vào lòng tôi, khiến trái tim tôi bị níu chặt, ngay cả thờ cũng cảm thấy đau.

Trong lòng tôi đã hiểu rõ, mặc kệ tôi náo thế nào, mặc kệ tôi khóc nhường nào, mọi chuyện cũng không có cách nào cứu vãn. Tô Duyệt Sinh bị đánh, cũng không đánh trả, khóe miệng anh hơi giật giật, cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Trong tay tôi còn đang nắm một tờ giấy, giống như đang cầm một viên thuốc độc, nếu là thuốc độc thì tốt rồi, tôi có thể ngẩng đầu uống hết, tắt thở mà chết. Tôi mở tờ giấy kia ra, mới phát hiện thì ra

là một tấm chi phiếu. Thật không ngờ, tôi vất vả như vậy chờ đợi anh, cuối cùng lại chờ được một tấm chi phiếu.

Tôi nhìn tấm chi phiếu, chỉ cảm thấy bản thân thật sự là ngây thơ buồn cười.

Tôi đem tụy tôn dầm nát dưới lòng bàn chân, đổi lấy bất quá chỉ là một tấm chi phiếu.

Tôi từng yêu anh như vậy, nhưng ngay cả những lời này cũng là lừa dối bản thân, tôi không chỉ đã yêu anh, mà đến bây giờ vẫn còn yêu anh, yêu như vậy, yêu đến bản thân tôi còn cảm thấy tuyệt vọng.

Tôi ném tấm chi phiếu kia ra thật xa, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ xe quen thuộc, Tô Duyệt Sinh đang nổ máy xe, anh phải đi, có lẽ tôi sẽ vĩnh viễn không còn nhìn thấy anh nữa rồi. Sự thật này khiến lòng tôi như dao cắt, tôi thực sự không có cách nào tưởng tượng được cuộc sống không có Tô Duyệt Sinh, tôi cho rằng tương lai mà bản thân mình sẽ có, đều có anh tham dự.

Tôi vật lộn một giây, cái loại tuyệt vọng đau khổ khiến người ta hít thở không thông cuối cùng chiếm thế thượng phong, tôi thật sự không có cách nào khuất phục được tụy tôn, coi như là đem tụy tôn dầm nát dưới lòng bàn chân, coi như là đau khổ cầu xin, tôi cũng không thể mất anh được. Tôi từ trong nhà chạy ra, nhìn thấy anh đang quay đầu xe, tôi chạy qua chặn trước đầu xe anh, anh không xuống xe, chỉ là cách tấm kính chắn gió nhìn tôi.

Tôi như con cá bị ra khỏi nước, chỉ cảm thấy hít thở không thông cùng đau đớn, nhưng nước của tôi không có đây, nước đang ở một thế giới khác, bây giờ anh sẽ đem cái thế giới kia đi. Tôi không tiếc mọi thứ cũng phải vẫn hồi lại, bằng không tôi sẽ chết. Tôi vươn tay qua cửa xe vói vào, muốn nắm lấy chìa khóa xe của anh, anh đưa tay muốn cản tôi lại, ngón tay tôi đụng vào ngón tay anh, cũng không biết vì sao, anh giống như bị dầu nóng bắn vào người, chỉ thiếu chút

không nhảy lên, tôi nhân cơ hội cướp đi chìa khóa, anh chỉ có thể xuống xe: “Trả chìa khóa cho tôi”.

Tôi khóc nức nở cầu xin anh: “Anh đừng đi có được không”.

“Mới rồi không phải đã nói rõ với cô sao, hai chúng ta không thích hợp”.

“Vậy trước kia sao anh lại cảm thấy thích hợp?” Tôi lớn tiếng trách mắng, “Đồ lừa đảo! Sao trước kia anh nói thích tôi? Là giả sao?”

“Là giả”. Ánh mắt anh rất cục nhìn thẳng tôi, trong ánh sáng đèn đường mờ nhạt, ánh mắt anh giống như một tầng lụa mỏng, có lẽ bởi vì trong mắt tôi đầy nước mắt, lời anh nói tàn nhẫn như vậy, gằn từng tiếng, rành mạch từng lời, “Là giả, tôi vốn chỉ đùa chơi với cô thôi, những lời trước kia, đều là dụ dỗ cô. Cô cầm tiền rồi đi đi thôi”.

Tôi không có cách nào mắng chửi lại anh, chỉ cảm thấy cả người như không có sức lực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, tôi nói: “Em có thai rồi”.

Anh giống như bị một loại hung khí nào đó đánh vào, sắc mặt nhất thời thay đổi, trở nên trắng bệch, tôi không biết anh sẽ nói gì, nhưng... Anh gằn như lập tức trở người quay lại, cúi đầu tìm kiếm gì đó trong xe, vừa tìm, vừa nói với tôi: “Tôi cho cô thêm mười vạn, cô đi phá thai đi”.

Từ trong kính chiếu hậu tôi nhìn thấy bản thân mình, tóc xõa tung sắc mặt tái nhợt, quần áo nhăn nhăn nhúm nhúm, giống như một kẻ ăn xin bên đường. Tôi hôm nay bất kể tự tôn, tựa như ăn mày cầu xin anh, nhưng ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng bị anh đánh vỡ.

Anh tìm được cuốn chi phiếu trong xe, lấy giấy bút ghi lên đó một dãy số: “Mười vạn tiền cho phí giải phẫu, năm vạn tiền bồi dưỡng, tổng cộng mười lăm vạn, tìm bệnh viện tốt một chút”.

Tôi nghe thấy giọng nói nhỏ nhỏ của chính mình, giống như đang biện giải: “Tôi không phải muốn đòi tiền anh”.

Tôi chỉ cầu xin anh có thể ở lại, nhưng anh ngay cả đầu cũng không ngẩng lên: “Ngoài tiền ra, tôi không còn gì khác có thể cho cô”.

Giờ phút này, tôi thật sự hoàn toàn triệt để hết hi vọng, tôi nuốt nuốt nước miếng, trấn áp xuống cảm giác tanh tươi trong cổ họng, tôi hỏi anh: “Anh thực sự không phải chưa từng yêu tôi có phải không?”

Anh không hé răng.

Tôi nói: “Ngẩng đầu lên nhìn tôi, đối mặt với tôi mà nói, anh nói xong tôi sẽ để anh đi”.

Anh ném cuốn chi phiếu vào ghế trước, lớn tiếng nói với tôi: “Trâu Thất Xảo, cô đừng ngây thơ nữa được không, đã nói là không thích hợp, sao cô cứ lôi kéo đáng ghét như vậy, dễ đến dễ đi không được sao? Cầm tiền của tôi, mau rút!”.

Tôi thật cố chấp hỏi: “Anh thực sự không phải chưa từng yêu tôi có phải không?”

Anh nhìn vào mắt tôi, nói: “Không có”.

Nước mắt tôi lả tả rơi xuống, anh giơ tay ra thật nhanh, tôi đặt chìa khóa xe vào trong tay anh, anh lại nhét tờ chi phiếu vào tay tôi, tôi khóc ném tờ chi phiếu đi, anh cũng không thèm liếc nhìn tôi nhiều thêm lấy một lần, khởi động xe chạy đi.

Tôi ngồi xồm trên cỏ khóc suốt khóc suốt, rất nhiều muỗi cứ thế vây xung quanh tôi vo ve, tôi khóc đến mức muốn nghẹt thở, còn Tô Duyệt Sinh thì thật tiêu sái rồi.

Tôi cũng không biết bản thân đã khóc bao lâu, có lẽ là mấy chục phút, có lẽ là vài giờ, bởi vì chân tôi bị muỗi đốt um tùm sưng đỏ. Tôi ngồi xồm nơi đó khóc suốt khóc suốt, mãi đến khi có ánh đèn xe chiếu thẳng vào người làm chói mắt, tôi mới phát hiện trời từ lúc còn sớm đã trở nên tối đen rồi.

Đèn xe dừng lại ở chỗ cách tôi không xa, tôi vẫn ngồi xồm nơi đó không nhúc nhích, tôi biết Tô Duyệt Sinh sẽ không quay trở lại, có lẽ là hàng xóm, có lẽ là ai đó khác, nhưng thế giới này đã không còn quan hệ gì đến tôi nữa, thế giới mà tôi có được đã chia tay rời đi rồi.

Lát sau có người mở cửa xuống xe, tôi nghĩ nghĩ chắc là người hàng xóm nào đó về nhà, vài lần ra ra vào vào, bọn họ cũng biết tôi, ngẫu nhiên gặp gỡ cũng chào hỏi nhau. Có người biết Tô Duyệt Sinh họ Tô, cho nên cũng sẽ gọi tôi một tiếng bà Tô. Khi đó nghe thật là ngọt ngào, hiện giờ chỉ cảm thấy châm chọc trần trụi, nhưng tôi lười đi nghĩ xem làm thế nào để ứng phó, hay là tôi nên thu dọn này nọ rời khỏi nơi này, không bao giờ trở về nữa.

Người kia đi thẳng tới chỗ tôi mới dừng lại, anh ta cũng ngồi chồm hồm xuống, một lát sau, đưa cho tôi một cái khăn tay. Lúc này tôi mới ngẩng đầu liếc nhìn anh ta một cái, thì ra là Trình Tử Lương.

Chương 53

Anh ta nói: “Thất Xảo, đừng khờ nữa”.

Tôi khịt khịt mũi, hỏi: “Anh đến để nhìn tôi chê cười phải không?”

Anh ta nói: “Có gì đáng chê cười để mà nhìn”.

Đúng vậy, bất giác tôi cảm thấy đây đúng là một chuyện cười, nhưng sự thật chính là buồn cười như vậy đó. Tôi còn cho là tôi và Tô Duyệt Sinh sẽ ân ân ái ái đầu bạc đến già, nhưng chỉ một ngày, ngắn ngủi có một ngày, đã trở thành thế này.

Anh ta nói: “Sao em cả giày cũng không mang vậy hả?”

Tôi thế này mới cúi đầu nhìn lại chân mình, lúc đó vội vã chạy ra, tôi cứ thế chân không chạy ra, nhưng dù là vậy, Tô Duyệt Sinh cũng không để ý đến tôi, anh vẫn như cũ không để ý mà bỏ đi.

Anh ta nói: “Đi thôi, anh đưa em vào mang giày”.

Tôi kỳ thực cũng chẳng còn nghĩ ra được điều gì, anh ta dẫn tôi vào nhà tôi liền đứng lên đi vào, tôi cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút cạn, một hơi sức để khóc cũng không có, chân như nhũn ra, dáng vẻ không đứng dậy nổi. Tôi vào phòng tìm được giày của mình, thu dọn lung tung một chút, kỳ thực cũng không có gì để mà thu dọn, bởi vì đa số mấy thứ đồ này nọ đều là Tô Duyệt Sinh mua cho tôi. Tôi chỉ cầm túi xách của mình, rồi nói với Trình Tử Lương: “Đi thôi”.

Anh ta không hỏi tôi muốn đi đâu, mà là chủ động hỏi: “Có muốn anh tìm phòng khách sạn giúp em không?”

Tôi lắc lắc đầu, nói: “Tôi trở về ký túc xá”. Ngừng lại một chút tôi nói thêm, “Giờ em không có tiền mặt, phiền anh cho em một ít nhé”.

Trình Tử Lương đưa tôi đến công trường học, tôi xuống xe đi về phía công trường, anh ta gọi tôi lại, dáng vẻ như muốn nói lại thôi,

cuối cùng anh ta nói: “Cần gì thì gọi điện cho anh”.

Tôi lắc lắc đầu, tôi sẽ không gọi điện tìm anh ta hay Tô Duyệt Sinh nữa, từ đầu tới cuối, bất quá chỉ là một chuyện đáng chê cười. Bản thân tôi buồn cười như vậy, sao còn muốn tiếp tục làm chuyện buồn cười nữa.

Tôi ở trong phòng ngủ suốt hai ngày, cuối cùng là mẹ tôi tìm đến trường, mí mắt bà cũng sưng thật to, vành mắt xanh xao, cũng giống như tôi ngủ không được ngon, bà cũng không nói gì khác, chỉ nói: “Về nhà thôi”.

Con tức của tôi lúc này dâng lên, tôi nói: “Mẹ cứ coi như con đã chết rồi đi, con không về”.

Mẹ tôi cũng tức giận lên, bà lớn tiếng nói: “Mày còn ngại chưa đủ dọa người à? Nếu hôm nay mày thật sự chết rồi, tao nửa chữ cũng sẽ không nói tới...” Không đợi bà nói xong, tôi kéo màn cửa sổ bằng lụa mỏng ra trèo lên cửa sổ, mẹ tôi hét một tiếng, một chân của tôi đã bước ra ngoài rồi, bà chết sống kéo tôi lại, cổ tay tôi bị bà nắm chặt đến xanh một mảng, mới bị bà lôi từ trên cửa sổ tha xuống. Mẹ tôi khóc: “Mẹ nuôi con lớn đến bây giờ, con không nhìn xem mẹ chịu bao nhiêu tội, đã ăn bao nhiêu khổ, lại vì một thằng đàn ông không đáng giá mà bỏ mình sao”.

Trước kia tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ vì một đoạn tình cảm mà đi tìm chết. Lúc chia tay với Trình Tử Lương chỉ có khổ sở, mà với Tô Duyệt Sinh lại như rơi vào con ác mộng, giống như bị người ta lấy mất tâm can, cả người không khác gì cái xác không hồn, tôi cũng không biết bản thân mình sẽ thành như vậy, hơn nữa lại biết rõ, cho dù không chết, về sau này nếu tôi có lại yêu ai khác cũng không giống như đã từng yêu anh, hết thảy tất cả của tôi đã bị anh lấy đi rồi.

Mẹ vẫn còn ngồi đó ôm tôi khóc, tôi lại cảm thấy chán ghét, tôi nói: “Đừng khóc, con theo mẹ về”.

Mẹ tôi dường như bị tôi dọa sợ, bà vừa lau nước mắt vừa giúp tôi thu dọn này nọ, bất quá là một ít quần áo, mẹ tôi lung tung nhét đại vào trong túi, bà nói: “Mẹ đã xin phép chủ nhiệm lớp của con rồi, nói con bị bệnh cần nghỉ ngơi một thời gian”.

Bà dọn dọn, đột nhiên lục ra được tờ giấy kết quả khám bệnh của tôi ở dưới đồng quần áo, tôi thấy bà sừng sốt một chút, trong lòng tôi đều đã bất kể giá nào, chờ bà lại tới đánh tôi. Nhưng mẹ tôi sừng sốt thật lâu, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ là nhét tờ giấy khám bệnh kia vào trong túi.

Lúc xuống lầu mẹ luôn nắm tay tôi, giống như đang dắt tay đứa nhỏ, bà kéo tôi đi thẳng lên xe ngồi, cài dây an toàn cho tôi, lúc thắt dây an toàn, nước mắt mẹ nhỏ trên tay tôi. Tôi nói: “Có gì mà khóc, con đâu có sao”.

Mẹ tôi cũng không nói nữa, nhưng trong lòng tôi thì rất rõ, tôi thật sự rất khó chịu. Có lẽ bởi vì biết tôi khó chịu, nên suốt chặng đường đi mẹ không nói gì. Mãi cho đến về nhà, mẹ tôi mới nói, con nghỉ ngơi một thời gian đi, mẹ sẽ tìm cho con một bệnh viện thật tốt. Tôi nói: “Đứa nhỏ này con muốn sinh”.

Sau một lúc lâu mẹ tôi nói không nên lời, lại qua một lúc nữa, bà mới nói: “Con còn trẻ như vậy, con đường tương lai còn dài phải đi...”

Tôi nói: “Đứa nhỏ này con muốn sinh, Tô Duyệt Sinh không cần, con cần”.

Mẹ tôi rất cục nạnh không được, bà nói: “Đồ cứng đầu, con đừng hồ đồ nữa! Con xem mẹ nuôi con lớn như vậy, có bao nhiêu khó khăn, sao con có thể đi theo con đường của mẹ”.

Tôi nói: “Mẹ yên tâm, con sẽ không giống mẹ đâu”.

Mẹ tôi đoán chừng cảm thấy tôi bình tĩnh đến đáng sợ, sợ tôi lại làm ra hành động gì quá khích, cho nên nhịn xuống không nói thêm gì

nữa, bà chỉ khuyên tôi: “Con nghỉ ngơi hai ngày đi, suy nghĩ cho cẩn thận rồi nói tiếp”.

Đúng vậy, tôi quá mệt mỏi, mấy đêm này tôi kỳ thực không thể nào ngủ được, dáng vẻ tuyệt tình của Tô Duyệt Sinh lần đó giống như tia chớp một lần lại một lần đánh thẳng vào đầu tôi. Thời điểm anh nói hai chữ ‘Không có’, cả người tôi phát run, như có dao găm cắt vào da thịt. Tôi chỉ cảm thấy, trong lòng tựa như có một cái động lớn, máu chảy ồ ạt trong đó, đáng sợ nhất là, tôi không có cách nào làm nó dừng lại.

Anh nói đây chỉ là chơi đùa thôi, mà tôi đến tận giờ phút này, vẫn như cũ tuyệt vọng yêu anh.

Tôi mệt mỏi đến mức mí mắt cũng không nâng dậy nổi, nhưng lại ngủ không được. Nằm trên giường tôi sẽ nhớ đến Tô Duyệt Sinh, nghĩ tới anh nước mắt bất tri bất giác sẽ chảy ra. Tựa như có người thả băng vào trong mắt, vừa mỏi vừa đau. Thật sự là không có tiền đồ mà, tôi thì thảo luận bảo bản thân, có chuyện gì ngày mai rồi tính, ngày mai sẽ tốt hơn thôi.

Nhưng kỳ thực tôi biết, ngày mai sẽ không tốt, ngày mai thậm chí còn tồi tệ hơn, bởi vì Tô Duyệt Sinh rời khỏi tôi, thời gian qua đi càng ngày càng lâu, càng ngày càng dài, nhưng hình dáng anh lại vẫn như cũ rất rõ ràng, tôi vĩnh viễn không cách nào quên được anh.

Tôi ở nhà nghỉ ngơi một tuần, nói là nghỉ ngơi, nhưng mỗi ngày đều ăn không vô, ngủ không được, mỗi đêm tỉnh dậy, gối đầu luôn ẩm ướt, tôi chỉ còn biết đi ra ngồi trong phòng khách, nước uống một ly lại một ly, nhưng phản ứng khi mới mang thai càng ngày càng nghiêm trọng, tôi ăn cái gì cũng nôn, uống cái gì cũng nôn.

Mẹ tôi vô cùng lo lắng, thái độ của tôi lại càng ngày càng kiên định, tôi kiên quyết không đi bệnh viện, mẹ tôi khóc mấy lần, lại khuyên vài bạn, cuối cùng rốt cục tôi thắng, kỳ thực, bà chỉ là bị bắt phải thỏa hiệp, bởi vì tôi tuy là tinh thần hoảng hốt, lại cứ như bị vây

trong một loại cuồng nhiệt nào đó, mẹ tôi cảm thấy nhất định là tôi điên rồi, nhưng chỉ cần tôi không đi tìm chết, bà sẽ đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của tôi.

Bà nói: “Nếu con đã nghĩ thông, vậy mẹ sẽ giúp con làm thủ tục thôi học, đưa con qua nước ngoài sinh, như vậy sẽ không ai hay biết”.

Tôi nói: “Biết thì sao, dù sao đứa nhỏ này cũng là của một mình con”.

Mẹ tôi không nói tiếp mấy chuyện tương lai này nữa, bởi vì bà biết tôi nghe không vào. Bà bắt đầu làm thủ tục xuất ngoại cho tôi, tâm tình tôi cũng thoáng đi một chút.

Thời điểm chưa xảy ra chuyện, tôi cũng thường thường nghĩ tương lai rồi sẽ ra sao, miệng tôi nói không cần, trong lòng lại giống như trên mây. Trước kia xem tiểu thuyết coi tivi, cảm thấy các nhân vật nữ trong đó thật ngu xuẩn, không phải chỉ là một đoạn tình cảm thôi ư, cầm lên được thì bỏ xuống được. Đợi đến khi bản thân tự mình trải qua rồi mới biết, cảm tình chân chính là cầm không nổi càng không bỏ xuống được.

Mang thai được 50 ngày tôi tự mình đến bệnh viện kiểm tra, mọi tình trạng đều bình thường, bác sĩ còn chỉ màn hình siêu âm cho tôi xem hình ảnh phôi thai nho nhỏ. Tôi nói không ra lời cảm giác trong lòng là gì, tôi không biết mẹ năm đó khi biết đến sự tồn tại của tôi thì có tâm tình gì, bà nói bà ở bên bờ sông đi tới đi lui, kể cả nhảy sông cũng có nữa. Đó dù sao cũng là chuyện hai mươi năm trước, qua hai mươi năm sau, tôi lại đi trên con đường của bà.

Trên đường về nhà tôi nhận được điện thoại khẩn của bệnh viện, mẹ tôi đi làm hộ chiếu cho tôi, kết quả mới từ phòng quản lý xuất nhập cảnh ra ngoài thì bị một chiếc xe đụng phải. Người qua đường đưa bà vào bệnh viện, bác sĩ cấp cứu tìm được số liên lạc của tôi trong điện thoại của bà, bởi vì trên đó có lưu tên ‘Con gái bảo bối’.

Mẹ tôi vẫn luôn buồn nôn như vậy, kỳ thực tôi và bà sống nương tựa lẫn nhau, bà không có ai khác, chỉ có một mình tôi. Tôi là tâm can bảo bối chân chính của bà, nhưng tôi chưa bao giờ nghe lời, luôn gây ra chuyện chọc giận bà. Hơn nữa lúc nhận điện thoại tôi còn không tin tưởng, cho rằng tin tức kia chỉ là lừa dối.

Bệnh viện gọi điện cho tôi hai lần, sau đó cảnh sát giao thông lại gọi điện cho tôi nữa, tôi nửa tin nửa ngờ chạy đến bệnh viện, mẹ tôi đã một mình nằm trong bệnh viện, hô hấp nặng nề duy trì sinh mệnh của bà, bác sĩ nói não đã chết rồi, không có khả năng cứu chữa, giờ chỉ có thể dựa vào người nhà xem muốn duy trì bao lâu.

Chương 54

Tôi một giọt nước mắt cũng không rơi, tôi cảm thấy đây nhất định là giả, nhất định là đang trong cơn ác mộng, buổi sáng lúc mẹ ra khỏi nhà, còn dặn dò người giúp việc nấu canh cho tôi, bà nói gần đây tôi gầy quá, nấu canh thịt bò bồi bổ cho tôi. Gày đây tôi ăn gì cũng không vô, mẹ tôi nói: “Đứa nhỏ này không ngoan như con hồi đó, hồi đó lúc mẹ mang thai con, ăn cái gì cũng nuốt trôi, một lần có thể ăn ba chén cơm, ăn canh húp một cái chính là nửa nồi”.

Mẹ tôi vốn không muốn tôi sinh đứa nhỏ này, nhưng tôi kiên trì, bà cũng chấp nhận. Trên đời không gì có thể lay chuyển được lòng cha mẹ thương con, trừ phi cha mẹ thật sự không thương con cái, bằng không cho dù con cái có gây ra chuyện đại nghịch bất đạo mất mặt xấu hổ thế nào, cha mẹ vẫn sẽ nghĩ cách dỗ nó ăn cơm, đừng để nó gầy đi.

Còn bây giờ mẹ tôi nằm trong phòng bệnh, cả người cắm đầy ống dẫn, máy móc vĩ đại duy trì hơi thở của bà, tim bà còn đập, nhưng không có ý thức. Dù tôi gọi thế nào, bà cũng sẽ không trợn mắt nhìn tôi nữa.

Bác sĩ vất vả giải thích với tôi, mẹ tôi không phải trở thành người thực vật, người thực vật còn có khả năng thức tỉnh, nhưng mẹ tôi thì đã chết não rồi, hiện giờ chỉ là chết lâm sàng, não chết không thể cho là đã chết, cho nên bây giờ chỉ có thể duy trì, chờ quyết định của tôi.

Cảnh sát giao thông tuy là nam, nhưng tính cách rất ôn hòa, đặc biệt thương cảm nhìn tôi, nói: “Còn người thân thuộc nào để báo tin không? Để bọn họ đến đây với cô. Sau này còn rất nhiều thủ tục phải làm”.

Tôi nói: “Tôi không có thân thích”.

Tôi ngay cả cha là ai cũng không biết, mẹ tôi đã sớm chặt đứt lui tới với nhà mẹ đẻ của bà. Hai mẹ con tôi cô đơn sống trên đồi này, mẹ tôi cho tới bây giờ, cũng chỉ có tôi thôi.

Cảnh sát giao thông hỏi: “Luật sư của bên gây ra tai nạn muốn nói chuyện với cô, cô có muốn gặp anh ta không?”

Luật sư của bên gây ra tai nạn?

Tôi hỏi: “Người gây ra tai nạn là loại người nào?”

“Một người tuổi còn trẻ, mới lấy bằng lái không lâu, lại là say rượu điều khiển xe, đối phương chịu toàn bộ trách nhiệm”. Cảnh sát giao thông nói, “Gia đình rất có tiền, cô xem chuyện đã thế này, hay là nói chuyện với đối phương trước, bảo họ đền tiền thuốc men”.

Tôi nói: “Tôi không cần tiền”.

Cảnh sát giao thông có lẽ đã từng gặp qua trường hợp người nhà bị kích động nghiêm trọng như tôi, cho nên an ủi tôi mấy câu rồi đi, sau một lúc lâu hai người đi tới, một người trong đó là luật sư, trước tiên anh ta an ủi tôi vài câu, sau đó nói: “Chuyện đã đến nước này, cũng không còn cách nào, có yêu cầu gì, xin cô cứ đề xuất”.

Tôi nói: “Tôi không cần gì hết, chỉ cần mẹ tôi còn sống thật khỏe mạnh”.

Luật sư lại nói chuyện với tôi thêm một lát, không nhận được đáp án gì, đành phải rời đi.

Tối hôm đó tôi ngủ trong bệnh viện, ICU không có giường, tôi liền thuê một cái giường gấp ngủ ở hành lang, trong hành lang đèn sáng, còn có nhân viên điều dưỡng không ngừng đi tới đi lui, nhưng tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Trong mơ tôi như trở lại thời điểm lúc còn nhỏ, thời tiết quá nóng, tôi và mẹ ngủ trên chiếc giường trúc, mẹ tôi cầm quạt đuổi muỗi cho tôi, tôi ngủ mơ mơ màng màng, còn nghe được tiếng mẹ tôi hát dỗ tôi ngủ.

Nếu người ta không có lớn lên thì tốt biết bao, nếu cuộc sống năm mươi tám tuổi, bất quá chỉ là một giấc mộng, thì tốt biết bao nhiêu. Hạnh phúc giống như ảo cảnh trên sa mạc, trông sống động như thật, đợi đến khi người thật sự tin tưởng nó, nó sẽ theo gió trôi đi, không bao giờ gặp nữa.

Có lẽ tôi thật sự đang ngủ, bởi vì tôi mơ thấy Tô Duyệt Sinh, anh đến bệnh viện thăm tôi, an vị ngồi bên cạnh giường tôi, nước mắt của tôi thấm ướt tóc, dán ở trên má, anh giúp tôi đẩy phần tóc ướt sưng kia ra, tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng anh thở dài, giấc mộng này sao mà chân thật, tôi nghĩ nghĩ bản thân vẫn là không quên được anh, trong lúc đau lòng khổ sở như vậy, điều đầu tiên tôi nghĩ đến vẫn là anh.

Tôi từ trong mộng tỉnh lại, ngọn đèn hành lang sáng chói mắt, tôi vẫn đang một mình nằm trên chiếc giường gấp chật hẹp, bởi vì ngủ không thoải mái, tứ chi của tôi run run. Có hộ sĩ nằm ở giường bên cạnh tôi, tôi nhẹ giọng hỏi cô ấy mấy giờ rồi, cô ấy nói đã ba giờ sáng.

Tôi định ngủ tiếp một chút nữa, nhưng rốt cuộc ngủ không được, tôi nằm đó tro mắt chờ đến hừng đông. Tôi nghĩ sau khi trời sáng mình phải làm gì, hẳn là đi tính toán tiền bạc. tiền thuốc men của mẹ là một dãy số vĩ đại, mỗi phút bà nằm trong ICU đều là tiền, nhưng nếu có thể cứu tỉnh bà, dù có tán gia bại sản, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Ánh mặt trời sáng sớm làm khơi dậy tinh thần của tôi lên một chút, tôi gọi điện thoại cho một người bạn của mẹ là luật sư, nhờ cố vấn cho tôi một ít luật. Ông ấy rất nhiệt tình giải đáp nghi vấn của tôi, còn nói nếu có chuyện gì cần có thể tìm đến ông. Trò chuyện với luật sư xong, tôi quyết định không hòa giải với người gây ra tai nạn, mặc kệ anh ta gặp phải chuyện gì, say rượu điều khiển xe dẫn đến thương vong, nếu tôi và anh ta hòa giải không thành, anh ta sẽ ngồi tù. Anh ta khiến tôi mất mẹ, đó rõ ràng là một tính mạng, anh ta hẳn

phải nhớ rõ giáo huấn này, thành thành thật thật ngồi trong nhà giam mấy năm đi. Tôi không định tha thứ cho anh ta, cho nên cũng sẽ không lấy tiền của anh ta.

Sau khi kiểm tra phòng buổi sáng xong, tôi được phép tiến vào phòng ICU, thời gian thăm hỏi chỉ ngắn ngủi có mười phút, tôi đứng đó cái gì cũng không làm được, chỉ có thể kiểm tra tay chân cho mẹ, tay bà vì truyền dịch mà trở nên lạnh lẽo. Tôi nhịn xuống không khóc, tôi muốn kiên cường.

Tôi đến thăm mỹ viện của mẹ, tìm được kế toán trưởng, cô ấy lúc này mới biết mẹ tôi xảy ra chuyện, cho nên vô cùng hoảng loạn. Tôi hỏi cô ấy có thể lấy ra bao nhiêu tiền, cô ấy hỏi lại tôi cần bao nhiêu. Tôi kỳ thực cũng không biết, đành phải dựa vào tiền viện phí ngày đầu tiên cấp cứu cho mẹ nói với cô ấy, tôi nhấn mạnh: “Mỗi ngày đều cần số tiền như vậy, mỗi ngày”.

Kế toán trưởng họ Lý, đã làm việc cho thẩm mỹ viện của mẹ tôi rất nhiều năm, tôi cũng từng gặp qua cô ấy vài lần, tôi nói: “Chị Lý, chị phải giúp em nghĩ cách”.

Cô ấy nói: “Em yên tâm đi”.

Tôi cầm tiền trở lại bệnh viện, trong lòng cảm thấy yên ổn một chút. Luật sư của bên gây tai nạn lại đến tìm tôi, anh ta uyển chuyển đưa ra đề nghị, muốn ngừng hệ thống máy móc duy trì sự sống của mẹ. Tôi rất bình tĩnh bảo anh ta rút.

Buổi sáng tôi có hỏi luật sư, ông ấy nhắc nhở tôi đối phương có khả năng sẽ đưa ra tố tụng, yêu cầu đình chỉ việc duy trì sinh mệnh của mẹ tôi, bởi vì tương lai khoản phí này sẽ do người gây tai nạn gánh vác, khoản tiền lớn như vậy, đối phương có khả năng sẽ không đồng ý gánh chịu.

Tôi nói: “Bọn họ không chịu con chịu”.

Bác sĩ cũng có nói với tôi, tôi cũng biết rõ việc này không có ý nghĩa, nhưng mẹ tôi còn nằm đó một ngày, tôi cuối cùng vẫn là có hi vọng, hi vọng kỳ tích xuất hiện, hi vọng bác sĩ chẩn đoán sai, hi vọng mẹ tôi có thể tỉnh lại. Trong y học có nhiều kỳ tích như vậy, có lý do nào để tôi tin tưởng, rằng mẹ tôi thật sự sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Luật sư bên đối phương thấy tôi hoàn toàn không phối hợp, cười lạnh nói: “Đến lúc đó cô đừng hối hận”.

Có gì để mà hối hận, tôi muốn cứu mẹ tôi, người thân duy nhất của tôi trên cõi đời này, người sinh tôi nuôi tôi, mẹ tôi.

Ở bệnh viện vài ngày, thật sự quá mau, cũng thật sự quá chậm. Mỗi ngày tôi nhìn thấy y tá ăn cơm, cũng gọi cho mình một phần cơm. Kỳ thực ăn không trôi, ăn xong cũng là ôm bồn cầu nôn. Lúc tối nằm trên giường gấp, luôn ảo tưởng bác sĩ gọi tôi dậy, nói với tôi kỳ tích đã xuất hiện, mẹ tôi tỉnh dậy rồi.

Giai đoạn đó tôi bị áp lực rất lớn, trong lỗ tai luôn ong ong vang vang, như có 100 chiếc máy bay giáng xuống đầu. Tôi chạy đến phòng khám bệnh của bác sĩ chuyên khoa, bác sĩ chuyên khoa nói là do áp lực quá lớn, lo lắng hệ thần kinh của tôi sẽ gây điếc. Bà khuyên tôi hãy thoải mái, nhưng tôi làm sao có thể thoải mái được.

Cuộc sống đã đẩy tôi vào vực sâu, nó lại còn cảm thấy không đủ, lại ném xuống vực sâu một khối đá to.

Chị Lý Kế toán trưởng của mẹ tôi bỏ trốn, nghe nói chị ta lấy tiền công dùng để mua đất, còn đi vay nặng lãi. Hôm đó sau khi đưa cho tôi mấy vạn tiền kia, liền ôm tiền bỏ trốn. Tôi nhận được điện thoại của nhân viên tài vụ lập tức chạy tới thẩm mỹ viện, phòng tài vụ lộn xộn, nhân viên tài vụ cũng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, đang ngồi ở chỗ kia lo sợ đến phát khóc.

Chương 55

Tôi báo cảnh sát, sau đó nhờ luật sư giúp tôi tìm người đến kiểm toán, cuối cùng tra ra thiếu hụt ngược lại khiến tôi hút một ngụm khí lớn. Cảnh sát đối với việc truy tìm tội phạm kinh tế vẫn rất nghiêm túc, nhưng nghe nói chị Lý là người nhập cư trái phép, muốn bắt chị ta có thể nói là không có khả năng. Điểm chết người chính là, cho dù có bắt được người, số tiền này cũng không thể lấy lại được.

Lần trước bị cha con Lý Chí Thanh gài bẫy, thẩm mỹ viện vốn đã bị tổn hại rất lớn, hiện giờ không khác gì cái thùng rỗng. Lại bị chị Lý làm như vậy, họa vô đơn chí, cách ngày đóng cửa là không xa rồi.

Trong lòng tôi mệt mỏi vô hạn, rốt cục trở về nhà ngủ cả đêm, tối hôm đó kỳ thực tôi cũng không thể nào chợp mắt, tôi đang nghĩ, có nên bán nhà hay không.

Năm đó lúc mẹ mua căn biệt thự này đặc biệt rất đặc ý, nói với tôi: “Sau này con kết hôn, là từ căn phòng này xuất giá, thể diện biết bao nhiêu”.

Mẹ tôi kỳ thực đâu có học chữ, có đôi khi tôi cũng e ngại bà tục tằn, nhưng bà luôn luôn nỗ lực cho tôi những điều tốt đẹp nhất trên đời, có điều vinh hoa phú quý, bất quá cũng chỉ là trắng trong kính, nước trong hoa(1).

(1) Áo ảnh phù du.

Người gây tai nạn có quyền có thể, đại khái cũng nghe nói bên tôi xảy ra chuyện, sợ tôi đòi họ khoản lớn tiền thuốc men, lập tức đưa ra đề nghị tố tụng, yêu cầu ngừng hệ thống máy móc duy trì sự sống của mẹ tôi. Thời điểm tôi nhận đơn khởi tố, chân chính là cùng đường, nản lòng thoái chí.

Con người trong lúc khốn cảnh, sẽ đặc biệt yếu ớt, có đôi khi tôi cũng nghĩ không bằng chết đi, xong hết mọi chuyện. Nhưng tôi lại lập tức khuyên nhủ bản thân, mẹ tôi năm đó cũng gặp nhiều khó khăn như vậy, tôi có lý do gì mà không sống thật tốt.

Nhưng sống thì phải đối mặt với mọi khó khăn, giải quyết hết thảy vấn đề. Luật sư đối phương đoán chừng tôi sẽ không từ bỏ ý định, cũng sẽ không hòa giải với bọn họ, cho nên thái độ càng ngày càng mạnh, còn thông qua một người bạn của mẹ tôi chuyên lời, nói cho tôi năm mươi vạn, muốn tôi đừng truy cứu nữa.

Tôi cười hỏi lại người trung gian: “Nếu cho ngài 50 vạn mua tính mạng của mẹ ngài, ngài đồng ý không?”

Người trung gian biết không thể đồng ý, ngược lại khuyên tôi: “Thất Xảo, ai cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, nhưng đã xảy ra rồi, chỉ có thể tận lực bù lại...”

Tôi nói: “Cái gì cũng không thể bù được, tôi chỉ muốn mẹ tôi sống thật tốt, cho dù phải mất cho bọn họ 50 vạn hay năm trăm vạn tôi đều đồng ý”.

Đàm phán cứ như vậy rơi vào cục diện bế tắc, nhưng chuyện phiên toái ở thẩm mỹ viện thì việc tiếp nối việc, quan trọng nhất là, tôi không có tiền.

Không có tiền bệnh viện sẽ ngừng dùng thuốc cho mẹ tôi, ngừng tất cả mọi máy móc dụng cụ duy trì sinh mệnh, tôi rất cục đem căn nhà của mẹ ra rao bán, rất nhanh bên đại lý gọi điện thoại tới, nói có người muốn mua.

“Người mua rất có thành ý, cô cũng biết, hiện giờ giá trị của ngôi biệt thự rất cao, nhưng là nhà cũ trang hoàng lại, bán không được giá lắm. Mà người này mua thật sáng khoái, nhìn một lần liền quyết định mua, giá cả cũng không thềm hỏi tới”.

Tôi nói: “Tôi muốn trả bằng tiền mặt, trả một lần”.

“Có, cô đã nói trước với tôi rồi mà, cho nên ngay từ đầu tôi đã nói chuyện này với đối phương, đối phương nói không thành vấn đề”.

Tôi suy nghĩ, nói: “Ông hẹn người mua nhà ra gặp đi, tôi muốn gặp mặt giao dịch”.

“Điều đó đương nhiên, rất nhiều hợp đồng phải do cô đích thân ký”. Bên đại lý đoán chừng do tôi lo lắng ông ta lừa gạt giá cả tiền bạc, cho nên vô ngực cam đoan, “Hôm nào cô có thời gian, tôi sẽ hẹn người mua ra, ba bên giáp mặt ký vào hợp đồng”.

Tôi nói: “Ngày mai là được”.

Hôm sau tôi lái xe đến gặp bên đại lý, người mua nhà kia diện mạo xấu xí, cái gì cũng không cần hỏi nhiều, chỉ nói có thể trả tiền ngay lập tức, trả một lần duy nhất.

Tôi đánh giá anh ta một lát, đột nhiên cười lạnh, nói: “Anh về nói với Tô Duyệt Sinh, nhà này tôi bán cho ai cũng không bán cho anh ta, bảo anh ta chết tâm đi”.

Người nọ hết sức ngạc nhiên, qua vài giây mới cười rộ lên, nói: “Cô Trâu quả nhiên cơ trí, nhưng tôi thực sự không phải do Tô tiên sinh phái tới, tôi là do Tô Tiểu Lâm tiên sinh phái tới”.

Lại là cha của Tô Duyệt Sinh, tôi không biết đến cùng thì ông ta có bao nhiêu trợ lý, cũng không biết vì sao ông ta muốn mua ngôi nhà này, tôi lạnh lùng nói: “Dù sao tôi cũng không bán cho người nhà họ Tô”.

Tôi đứng lên bỏ đi, người nọ gọi tôi lại, chậm rãi hỏi tôi: “Cô Trâu không phải đang cần tiền sao? Vì sao không chịu bán?”

Tôi cũng không biết bản thân đang mang loại tâm tình gì, mới đầu tôi có ý nghi ngờ người đứng sau màn mua nhà này là Tô Duyệt Sinh, tôi không lấy chi phiếu của anh, có lẽ anh cảm thấy áy náy, tìm người đến mua nhà cho tôi. Nhưng khi biết được chân chính người

mua là cha của Tô Duyệt Sinh, tôi cũng cảm thấy không thể bán cho ông ta.

Tôi không biết trong đó có vấn đề gì, nhưng từ khi cha của Tô Duyệt Sinh phái người đến, mọi thứ liền thay đổi. Tô Duyệt Sinh muốn chia tay với tôi, đó là do anh yếu đuối, tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào dùng thế lực ép buộc mình, đối mặt với cha của Tô Duyệt Sinh, tôi cũng có lòng tự trọng của riêng mình. Đúng vậy, mẹ tôi là nhà giàu mới nổi, tôi là con gái của nhà giàu mới nổi, có lẽ đời này hoàn toàn không xứng với con trai ông ta, nhưng có một số chuyện, tôi có thể tự mình làm chủ, tỷ như đầu gối cứng rắn mạnh mẽ, không chấp nhận quỳ xuống.

Chẳng sợ cùng đường, tôi nghĩ mẹ tôi cũng sẽ không vui nếu tôi bán nhà cho người của Tô gia. Bà giống tôi, trong lòng vẫn có kiên cường. Đối với người khinh thường con gái của bà, bà thà chết cũng sẽ không vui vẻ mà đi giao tiếp với loại người này.

Người nọ thấy tôi không vui, ngược lại vừa cười vừa hỏi: “Tô tiên sinh rất muốn gặp mặt cô Trâu một lần, nhưng không biết cô Trâu có đồng ý gặp ngài ấy một lần hay không”.

Người nọ nói: “Cô Trâu không hiểu kỳ sao? Vì sao Tô tiên sinh muốn mua nhà của cô Trâu, vì sao Tô tiên sinh muốn gặp mặt cô một lần”.

Tôi nói: “Không có hứng thú”.

Người nọ nói: “Trước khi tôi tới, Tô tiên sinh cố ý dặn tôi, nói nếu cô Trâu cái gì cũng không hỏi, bán nhà, như vậy tôi cái gì cũng không cần phải nói, trả tiền sang tên là xong. Còn nếu cô Trâu đoán được, người mua nhà là một người khác, như vậy Tô tiên sinh rất vui lòng gặp cô Trâu đây. Cô Trâu, trên đời này chỉ có người thông minh mới có cơ hội, vì sao cô lại từ chối đối thông minh tìm cho mình cơ hội?”

Tôi không biết Tô Tiểu Lâm là người như thế nào, nhưng qua mấy lời từ trợ lý của ông ta nói ra, có uy hiếp có dụ dỗ, quả thực là người

có bản lĩnh, tôi cũng vì vậy mà sinh cảnh giác, một ông trùm chân chính của giới kinh doanh đương nhiên sẽ có những thủ đoạn của riêng mình.

Tôi nhìn người kia vài giây, nói: “Được rồi”.

Tô Tiểu Lâm cũng không phải hồ, không việc gì phải sợ ông ta ăn thịt tôi.

Nơi mà tôi và Tô Tiểu Lâm gặp mặt là ngôi nhà của một hội sở tư nhân, ngôi nhà cũ đặc biệt u tĩnh, từ bên ngoài nhìn vào, tựa như một gian nhà phổ thông bình thường, kỳ thực hoa cỏ cây lá sum suê, lối nhỏ vào nhà yên tĩnh.

Dáng vẻ Tô Tiểu Lâm và Tô Duyệt Sinh cũng không hoàn toàn giống nhau, ông ta trông có vẻ hưu nhàn thoải mái, nhìn thế nào cũng giống một người hiền từ, không hề lộ rõ bản lĩnh cá nhân, đối xử với tôi vô cùng khách sáo, dặn người làm cho tôi một ly nước ép lựu tươi mới.

Ông ta một chút cũng không thay đổi sắc mặt, tôi lại cảm thấy con người ông ta sâu không lường được. Tôi thích nước lựu, điều này không ai biết, bởi vì hàng quán bên ngoài ít khi có nước lựu, Tô Duyệt Sinh biết được là vì mỗi khi tôi ngẫu hứng tự mình nấu cơm, tôi cuối cùng vẫn thường mua lựu về nhà ép nước uống. Vì sao Tô Tiểu Lâm biết, có lẽ ông ta đã điều tra về tôi thật sự cẩn kẽ, dù sao tôi thiếu chút nữa đã thành hôn với con trai ông ta rồi.

Bản thân Tô Tiểu Lâm uống bạch trà(1), tương xứng với món điểm tâm tinh xảo, ông ta hỏi tôi: “Cô Trâu có muốn ném thử không?”

(1) Một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt.

Tôi tự nói với bản thân phải vững vàng, nhưng tôi thậm chí còn cười không nổi: “Vì sao Tô tiên sinh muốn gặp tôi”.

“Chuyện của cô Trâu, cũng do bên này tôi không xử lý tốt, kỳ thực Duyệt Sinh giống hệt tôi hồi còn trẻ, làm việc quá xúc động, cho nên dễ mắc phải sai lầm. Nó là con tôi, nếu có chỗ nào không tốt, người làm cha này cũng phải có trách nhiệm. Lần này cũng là có ý muốn nói lời xin lỗi với cô Trâu, ngôi nhà là tôi thành tâm muốn mua, cô Trâu bán cho người khác hay bán cho tôi, đều như nhau mà. Giá cả dù cao, chúng tôi cũng đứng ở lập trường kinh doanh mà nhìn vào thôi”.

Tôi không nghĩ tới ông ta mở miệng ra sẽ là nhận lỗi với tôi, hơn nữa thái độ rất thành khẩn, tôi nói: “Không có gì, đã qua rồi”. Tôi hơi ngừng một chút, nói: “Nhà tôi sẽ không bán cho ông, bởi vì tôi không muốn có bất cứ quan hệ nào với nhà các người”.

“Cô Trâu nói không muốn có bất cứ quan hệ nào với người nhà chúng tôi, nhưng hiện giờ cô Trâu đang mang cái thai hơn tám tuần tuổi, có vẻ như đang dự định sinh đứa nhỏ này ra... Đối với Tô gia chúng tôi mà nói, sao có thể không có quan hệ được chứ?”

Tôi bỗng chốc đứng lên, dự định rời đi, đúng lúc này, cửa bị người ta đẩy ra, Tô Duyệt Sinh đột nhiên xông tới, không biết anh từ đâu chạy tới, bước chân rất vội vàng, trên trán đầy mồ hôi, tôi vừa nhìn thấy anh liền cảm thấy trong lòng đau xót, sau buổi tối hôm đó, tôi chưa từng gặp lại anh. Bất quá thời gian mới có mấy ngày, lại tựa như đã qua mười năm rồi vậy.

Người xưa nói, một ngày không thấy như cách ba thu. Tôi không biết người khác nghĩ thế nào, nhưng rời xa người mình yêu, mỗi một khắc, mỗi một giây đều dài lâu như vậy.

Tô Tiểu Lâm rõ ràng cũng không ngờ Tô Duyệt Sinh sẽ xông tới đây, không khỏi sợ run một chút. Tô Duyệt Sinh túm chặt tay tôi, nói: “Đi”.

Tôi nói: “Đừng đụng vào tôi!”

Tô Duyệt Sinh sợ run, chậm rãi buông tay tôi ra, tôi cảm thấy anh cũng không hề cảm thấy khoái trá, bởi vì tay anh đang nắm chặt thành nắm đấm, chậm rãi buông xuống dần đến bên chân. Tôi nói với Tô Tiểu Lâm: “Tôi không cần tiền, đứa nhỏ tôi nhất định sẽ sinh, ông không cần quan tâm”.

Tô Tiểu Lâm dường như thoải mái đứng lên, nói với Tô Duyệt Sinh: “Con đến rất đúng lúc, con khuyên cô Trâu đi. Ba đi tưới nước cho cây Lan”.

Chương 56

Ông ta đứng lên, tặng chỗ này lại cho chúng tôi, ông ta trái lại cứ thế bỏ đi. Tôi cảm thấy trong lòng rất khổ sở, cố gắng nhìn xuống, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi.

Tô Duyệt Sinh bước tới bên cửa sổ, ánh mắt cũng không nhìn về tôi, anh nói: “Cô cầm tiền rồi bỏ đứa nhỏ đi”.

Trong lòng tôi nghẹn đi, phản phản phục phục, tới tới lui lui, thì ra vẫn chỉ có những lời này.

“Tôi không cần tiền của anh”. Tôi nói, “Đứa nhỏ này cũng không liên can đến anh”.

Tô Duyệt Sinh trầm mặc thật lâu, tôi cảm thấy sức cùng lực kiệt, anh nói: “Sao cô phải cố chấp vậy?”

Tôi nói: “Đây là chuyện riêng của tôi”.

Anh nói: “Nếu cô không cần tiền, muốn cái khác cũng được. Tôi biết mẹ cô đang nằm trong bệnh viện, cô đặc biệt hận người gây ra tai nạn này, đối phương kỳ thực không phải chỉ có say rượu, anh ta say thuốc rồi mới đụng vào mẹ cô, nhưng anh ta là con trai duy nhất của gia tộc, cha mẹ anh ta sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để bảo vệ anh ta. Cô đâu không lại họ đâu”.

Lần đầu tiên tôi nghe những lời này, vô cùng khiếp sợ.

“Cô bỏ đứa nhỏ đi, tôi cam đoan người gây tai nạn sau này cả đời sẽ phải sống trong tù giam, không bao giờ thoát ra được”.

Tôi nhìn anh, cũng không biết là nhìn bao lâu, cuối cùng tôi nói: “Anh thật sự khiến tôi cảm thấy ghê tởm”.

Tôi bước ra khỏi căn biệt thự kia, cũng không có ai ngăn cản tôi lại. Thẳng thẳng mà nói chỉ thấy buồn cười, vận mệnh nói cho cùng

cũng chỉ là một câu chuyện cười. Bản thân tôi cũng cảm thấy buồn cười, cứ thế vừa đi vừa cười, mọi người trên đường ai cũng nhìn tôi như một kẻ điên, tôi cũng cảm thấy bản thân thật quá điên rồ.

Một lần nữa tôi lại treo biển bán nhà, nhưng lần này thì ít người hỏi mua, thậm chí viện của mẹ tôi rồi cuộc đóng cửa, bởi vì tôi không có tiền phát lương cho nhân viên. Nhân viên có năng lực đều đã đi nơi khác kiếm ăn rồi, tôi nghĩ mình quả thực không có năng lực kinh doanh mà.

Lúc ra khỏi bệnh viện tôi gặp phải kẻ cướp, trời lúc đó kỳ thực còn chưa tối hẳn, tôi vừa ra khỏi cổng bệnh viện không lâu, có một chiếc xe máy từ phía sau chạy tới gần tôi, nghe thấy tiếng động cơ xe, không biết vì sao trong lòng có cảm giác bất thường, vì thế tôi lập tức đi sát vào bên trong lối đi dành cho người đi bộ, ở đó có trồng một loạt các cây đại thụ, chính nhờ cây đại thụ kia đã cứu tôi một mạng. Lúc đó người lái xe máy đột nhiên từ phía sau túm chặt lấy cái túi của tôi, phản ứng đầu tiên của tôi là buông lỏng túi ra để bảo vệ bụng, động tác theo bản năng này đã cứu tôi, tên cướp chạy xe máy vung mạnh cái túi muốn giật nó đi, vừa vụng đánh vào bụng tôi, trúng lên mu bàn tay đau rát, chiếc xe máy kia quay đầu lại, xông thẳng tới chỗ tôi, bản năng của tôi chột lóe lên né tránh, chiếc xe máy đụng vào thân cây, nó lập tức lui về sau đạp thêm ga, xa xa muốn tiếp tục xông tới chỗ tôi, tưởng chừng như lần thứ hai này xông tới sẽ đụng trúng tôi rồi, đúng lúc đó người bảo vệ chạy qua, gào to một tiếng: “Cướp!”. Hơn nữa còn chạy lại chỗ chúng tôi, chiếc xe máy do dự một chút, đạp mạnh ga chạy trốn.

Trên mặt và tay tôi đều đau rát, được người bảo vệ tốt bụng đưa trở lại bệnh viện, gương mặt bị vỏ cây chà sát, mu bàn tay bị móc khóa của túi đánh trúng. Bác sĩ khoa ngoại kiểm tra cho tôi xong nói thật may mắn, bản thân tôi biết chuyện này không đơn giản như vậy, nếu là kẻ cướp, đối phương cướp được túi là đủ rồi, tuyệt đối sẽ

không quay đầu xe lại muốn đụng tôi, hơn nữa một lần đụng không trúng còn muốn quay lại đụng thêm lần nữa.

Tôi cung cấp lời khai ở sở cảnh sát, bọn họ cũng cảm thấy không ổn, lập đi lập lại hỏi tôi gần đây có kết thù với ai hay không. Tôi nói mẹ tôi đang nằm trong bệnh viện, muốn tôi chết đoán chừng chỉ có thể là người gây tai nạn thôi.

Phía bên cảnh sát cảm thấy kỳ lạ, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Trong lòng tôi đặc biệt còn có một suy nghĩ đáng sợ khác, tôi cảm thấy chiếc xe máy đó không phải thực sự muốn lấy mạng tôi, bởi vì hẳn ta cứ cố đụng vào bụng của tôi thôi, tôi có trực giác như vậy, nhưng tôi cố gắng không nghĩ đến suy nghĩ đáng sợ đó, bởi vì tôi không muốn tin tưởng.

Tôi ở trong phòng theo dõi của bệnh viện ngủ một giấc, sau đó tiếp tục nằm ở chiếc giường gấp bên ngoài phòng ICU. Ngày hôm sau bác sĩ nói với tôi, có người bỏ ra số tiền lớn trả tiền thuốc men cho mẹ tôi, cũng đủ để mẹ tôi dùng trong vài tháng, tôi hỏi: “Là ai?”. Bọn họ không biết, bởi vì chỉ cần báo tên bệnh nhân cùng với phòng bệnh là có thể đóng tiền viện phí được rồi, không có kiểm tra người nộp tiền là ai.

Có lẽ hung thủ giết người áy náy, cho nên mới dùng phương thức giấu đầu hở đuôi như vậy.

Nhưng tôi vẫn tra ra được người giúp mẹ đóng tiền là ai, bởi vì đối phương dùng chi phiếu để chi trả, bên thu viện phí của bệnh viện vẫn còn lưu lại, tôi nhìn thấy tên ký trên chi phiếu là ba chữ ‘Trình Tử Tuệ’.

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ là chị ta.

Nhưng tiền này cũng là tiền của Tô gia, tôi không định dùng đến.

Tôi đem thẩm mỹ viện sang nhượng lại cho người ta, tiền thuê cùng tiền sang nhượng thu về không tệ lắm vừa vặn đủ trả cho khoản tiền

kia. Tôi hẹn gặp mặt Trình Tử Tuệ, trả lại chi phiếu cho chị ta.

Chị ta nói: “Cô vẫn còn kiên cường nhỉ”.

Tôi nói: “Mẹ tôi đã dạy, người có bản cùng cũng không thể dễ chí khí hạn hẹp”.

Trình Tử Tuệ nói: “Tôi tội nghiệp mẹ cô thôi, bà ta nuôi lớn đứa con gái như cô vậy, lại không thể hưởng được phúc”.

Tôi nói: “Mẹ con tôi không cần ai thương hại, mẹ tôi càng không cần”.

Trình Tử Tuệ đột nhiên cười cười, nói: “Còn gạt cô nữa, tôi thật sự cảm thấy không đành lòng. Cô chắc còn chưa biết, cha cô là ai”.

Tôi đột nhiên cảm thấy lỗ tay ong ong, là hệ thần kinh gậy ù tai của tôi lại phát tác chẳng. Giọng của chị ta giống như tiếng máy bay nổ vang, ong ong nghe không rõ lắm, nhưng mỗi một con chữ lại nghe đến rõ ràng như vậy, chị ta nói: “Cô là con gái của Tô Tiểu Lâm, Tô Duyệt Sinh là anh trai cùng cha khác mẹ của cô, cho nên hiện giờ Tô gia mới nóng nảy, vội vã đem chuyện này giấu nhem đi”.

Tôi mờ mịt nhìn chị ta.

Chị ta nói: “Đứa con này của cô tuyệt đối không thể sinh ra, nó đi ngược với luân thường đạo lý. Cô nên nhanh chóng phá thai, cầm tiền của Tô gia, xuất ngoại đi thôi”.

Tôi nói: “Cha tôi không phải Tô Tiểu Lâm”.

Chị ta nói: “Cô không tin lời tôi nói, thì về mà hỏi mẹ cô xem. Năm đó bà ta làm bảo mẫu cho Tô gia, sau này vừa rời đi không bao lâu thì sinh ra cô. À quên, mẹ cô hiện giờ đang hôn mê... Thực xin lỗi, nhưng đây là sự thật. Cô không tin thì đó cũng là sự thật”.

Tôi nói: “Mẹ tôi không phải hôn mê, bà bị chết não thôi, chẳng qua là chưa tỉnh lại”.

Chị ta tỏ vẻ vô cùng thương cảm nhìn tôi, cuối cùng thương hại nói: “Cô vẫn nên cầm tiền của Tô gia, cao chạy xa bay đi”.

Cao chạy xa bay, bốn chữ này nghe nhẹ nhàng cỡ nào, mà đôi cánh của tôi đã sớm bị bẻ gãy, tôi bay không nổi, cũng không thể rời đi.

Trình Tử Tuệ dường như lo lắng tôi không tin, còn nói: “Thẩm mỹ viện của mẹ cô và vụ kế toán trưởng kia, chính là cái bẫy dùng để gài cô. Tô gia một khi đã muốn bức ép người, chuyện gì cũng có thể làm. Cô không tin thì đi hỏi thăm một chút, người mà kế toán trưởng kia đi vay tiền nặng lãi, ông chủ đứng sau lưng là ai. Cô ta vốn dĩ không có đánh bạc, kể cả người thân cũng không dính dáng tới bạc bại. Tô gia muốn đối phó với cô, sẽ có rất nhiều cách. Cô cùng đường rồi, hiển nhiên sẽ phải cầm tiền của bọn họ. Cô cần gì phải rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt”.

Tôi đột nhiên cười rộ lên, cười cười mà nước mắt lại chảy xuống, Trình Tử Tuệ kinh ngạc nhìn tôi, chị ta nhất định cảm thấy là tôi điên rồi.

Tôi hỏi: “Sao chị lại muốn nói chuyện này cho tôi nghe?”

Chị ta nói: “Chẳng qua thấy cô đáng thương thôi”.

Tôi nói: “Chị không phải thấy tôi đáng thương, chẳng qua là muốn tìm kiếm cảm giác của sự ưu việt, chị không thích Tô Duyệt Sinh, lại càng không ưa tôi, cho nên muốn nhìn thấy chúng tôi đau khổ”.

Trình Tử Tuệ nói: “Vậy thì sao, tôi nói cho cô biết chân tướng, tổng so với cô bị lừa cả đời không biết gì hết còn tốt hơn. Đổi lại là chuyện cá nhân tôi thì cũng chẳng cần phải phí tâm như vậy đâu. Về phần Tô Duyệt Sinh tôi ước gì cậu ta gặp chuyện không hay ho, nhưng cô đối với tôi thì có uy hiếp gì chứ, chẳng qua tôi không muốn nhìn cô bị bọn họ giấu giếm. Chuyện đã đến nước này, cô muốn tin hay không thì tùy”.

Chị ta trả lại tờ chi phiếu cho tôi, nói: “Cô giữ lại đóng tiền viện phí thuốc men cho mẹ cô đi, khoản tiền kia cũng không phải tôi chi ra, do Tô Tiểu Lâm cảm thấy áy náy trong lòng muốn tôi đưa cho cô thôi”.

Chị ta nói xong thì bỏ đi, một mình tôi ngồi đó thật lâu thật lâu, chỉ cảm thấy mệt mỏi nặng nề từ sâu trong lòng xuyên thấu ra bên ngoài. Tôi suy nghĩ nên làm gì bây giờ, tôi phải làm sao bây giờ.

Qua ngày hôm sau, tôi rất cục hạ quyết tâm gọi điện cho Tô Duyệt Sinh. Mới đầu anh không nghe điện thoại, tôi liền gửi tin nhắn, hẹn ra ngoài nói chuyện, “Tôi sẽ không cố chấp nữa”. Lúc tôi dùng điện thoại bấm đến hai chữ ‘cố chấp’, kỳ thực trong lòng giống như bị dao đâm, lần đó Tô Duyệt Sinh nói sao cô cứ cố chấp như vậy, kỳ thực trong lòng tôi đang nghĩ chính là tại sao tôi lại yêu anh như vậy.

Tôi không cố chấp nữa, cũng là không yêu anh nữa rồi.

Thật sự, tôi sẽ không bao giờ yêu anh nữa. Lúc tôi suy nghĩ như vậy, so với cái chết còn cảm thấy khổ sở hơn.

Có lẽ câu nói cam đoan này có tác dụng, Tô Duyệt Sinh đáp ứng ra gặp mặt tôi một lần.

Chương 57

Tôi tận lực yêu cầu chúng tôi gặp nhau tại ngôi nhà chúng tôi đã ở chung, anh cũng đồng ý.

Ngày hôm sau tôi tới trước ngôi nhà kia, gian phòng so với thời điểm chúng tôi rời đi cũng không khác lắm, người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp vệ sinh, vẫn như thường lệ không đến gần chúng tôi. Chẳng qua mới cách có mười ngày ngắn ngủi, trong phòng này lại nảy sinh quá nhiều việc, lại còn gây đến chuyện của đời trước.

Tôi ở trong phòng bếp nấu mì cho mình, Tô Duyệt Sinh đã trở lại. Tôi nghe tiếng bước chân anh đến gần, tôi ngay cả đầu cũng không nâng lên, nói: “Anh đợi chút, tôi đói bụng, anh có biết phụ nữ mang thai thường xuyên đói bụng lắm không, chuyện gì cũng chờ tôi ăn xong đi rồi nói”.

Tô Duyệt Sinh biết rất rõ làm thế nào để tổn thương tôi, bởi vì tôi yêu anh. Tôi cũng biết rất rõ làm thế nào để tổn thương anh, bởi vì anh yêu tôi.

Quả nhiên nghe tôi nói những lời này, sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi, nhưng vẫn không nói gì.

Tôi nấu một chén mì thật to, ăn sạch sẽ. Tôi cầm chén ném vào trong bồn rửa, sau đó ngồi xuống bàn ăn. Tôi tiếp đón Tô Duyệt Sinh: “Ngồi đi, anh cao như vậy đứng đó khiến tôi có cảm giác bị chèn ép”.

Tô Duyệt Sinh trầm mặc ngồi xuống, tôi nói với anh: “Trước kia anh đã từng nói sẽ đáp ứng cho tôi một nguyện vọng, chờ tôi suy nghĩ xong thì nói cho anh biết. Lời hứa này, anh vẫn chưa thực hiện”.

Tôi nhìn nhìn biểu cảm của anh, nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không yêu cầu anh kết hôn với tôi. Tôi cũng biết, hai chúng ta không thể đến

với nhau. Anh đừng hỏi vì sao tôi biết, dù sao tôi cũng đã biết rồi”.

Khóe miệng anh khẽ nhúc nhích, tôi lại cười cười, nói: “Đứa nhỏ tôi sẽ không sinh. Bất quá tôi có điều kiện, đầu tiên, mảnh khóe nhà các người thông thiên như vậy, chuyện của người gây ra tai nạn tôi giao cho các người làm, cũng không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ cần theo quy định của pháp luật, nên phán bao nhiêu năm thì bấy nhiêu năm, không thể để người nhà kẻ đó ở phía sau giúp đỡ cho hẳn ta ngồi tù một năm nửa năm rồi thả ra ngay”.

Tô Duyệt Sinh không nói gì, chỉ nhìn tôi, giống như không biết tôi là ai.

Tôi kỳ thực là đang bằng bất cứ giá nào, người một khi đã quyết định bất cứ giá nào rồi, thì còn gì có thể khiến họ đau lòng hơn nữa đâu.

Tôi trái lại tự nói: “Thứ hai, trong mười ngày này anh ở cạnh tôi, cũng không vì gì cả, chỉ là cảm thấy quá đau lòng, chúng ta ra ngoài du lịch một chuyến, tùy tiện đi đâu cũng được, chuyện trước kia anh hứa với tôi, hết thảy không cần tính, nhưng tôi vẫn muốn mình có được một giấc mơ đẹp. Mười ngày này, tôi sẽ xem như đó là một giấc mộng đẹp, mười ngày sau, chúng ta mỗi người đi mỗi ngã, từ nay về sau nam cưới vợ nữ lấy chồng, không liên quan nhau”.

Tô Duyệt Sinh vẫn như cũ không nói chuyện, tôi nói: “Thứ ba, tôi muốn hai ngàn vạn. Anh đã biết tình trạng hiện giờ của mẹ tôi, tôi muốn duy trì cho bà cả đời, hơn nữa, muốn tôi câm miệng lại, hai ngàn vạn cũng không nhiều lắm. Thế diện người nhà Tô gia to lớn cỡ nào, để trừ bỏ những lời gièm pha quan hệ loạn luân, các người không tiếc hết thảy cũng phải bỏ tiền ra mua cái không lên tiếng của tôi mà?”

Câu nói cuối cùng rốt cục khiến anh đứng lên, tôi nhìn anh nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, thoải mái mà cười cười: “Thế nào, muốn giết người diệt khẩu? Sao phải cần đại thiếu gia anh tự mình ra tay

chứ, bỏ tiền ra mượn người dùng xe máy đụng tôi một lần không phải tốt hơn sao. Một xác hai mạng, đơn giản sạch sẽ”.

Tô Duyệt Sinh sợ run một chút, anh hỏi: “Ai dùng xe máy đụng em?”

Tôi xoa mặt: “Tôi không biết, nói không chừng chỉ là chuyện ngoài ý muốn”.

Anh lại rít gào lên với tôi: “Ai dùng xe máy đụng em? Sao em không báo nguy? Sao em không biết gọi điện thoại cho anh hả?”

Tôi rống ngược lại với anh ta: “Gọi điện thoại cho anh anh sẽ nghe sao? Báo nguy có tác dụng sao? Đối phương đã cướp được túi của tôi rồi! Lúc mẹ tôi gặp chuyện không may anh ở đâu? Lúc tôi chặt vật nhất anh ở đâu? Anh trốn tránh cái gì? Chuyện gì anh cũng không nói với tôi, anh cứ như đang chịu nhiều ủy khuất lắm ấy, anh có nghĩ tới cảm giác của tôi không? Tôi cũng như anh thôi! Tôi cũng giống anh thôi! Anh cho là chỉ có anh cảm thấy như trời sập hả? Anh cho là chỉ có anh cảm thấy đau lòng thôi sao? Anh cho là chỉ có trái tim anh mới tan nát thôi sao? Anh có nghĩ tới tôi không, tôi khổ sở cỡ nào, khổ sở đến không muốn sống chẳng. Trước kia anh luôn miệng nói yêu tôi, nhưng khi xảy ra chuyện chính anh là người chạy trước, con người nhu nhược như anh! Kẻ nhất gan! Đồ lừa đảo!”

Chúng tôi giống như hai con thú bị thương, thở hồng hộc cách cái bàn giăng co. Tôi hệt như con nhím, nếu trên lưng có gai, nhất định sẽ bắt chúng nó toàn bộ dựng thẳng lên, sau đó hung hăng đâm vào tim đối phương. Nhưng tôi không phải là con nhím, tôi không có thứ gì gắn trên lưng, điều duy nhất tôi có thể làm, bất quá là làm tổn thương người tôi yêu mà thôi.

Chân mày tôi vốn nhíu chặt lại, nhưng không biết từ lúc nào, có những giọt nước rơi xuống mặt bàn bóng lưỡng. Ôi chao, ai, ôi, tôi vẫn cứ thích khóc như vậy, thật sự là không có tiền đồ. Tôi khịt khịt mũi, Tô Duyệt Sinh trầm mặc một lát, rốt cuộc nói: “Xin lỗi”.

Anh giương mắt lên nhìn tôi: “Anh cho rằng không nói cho em biết, em sẽ không cảm thấy đau đớn nhiều như vậy, thực xin lỗi”.

Tôi nhớ rất lâu trước kia, trong cái nắng chói chang trưa hè ngày hôm đó, giữa cái nắng tấp xung quanh trên con đường cái, anh cũng đi theo nói xin lỗi tôi. Tôi đứng lý hợp tình nói: “Nếu lời xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến cảnh sát làm gì?”

Khi đó chúng tôi thật tốt, vô ưu vô lự, nào ai có nghĩ tới, đối phương rồi sẽ trở thành kiếp số lớn nhất trong đời mình.

Tôi xoa xoa nước mắt, nói: “Không có gì để xin lỗi cả, anh đáp ứng ba điều kiện kia, chúng ta coi như giải quyết xong”.

Tô Duyệt Sinh không nói gì, tôi lại đâm anh thêm một câu: “Thế nào, anh ngại đấy?”.

Anh nói: “Anh đều đồng ý”.

Trong giọng anh chứa đầy đau đớn, tôi chỉ làm bộ như nghe không hiểu.

Tiền thuốc men rất nhanh được chuyển vào tài khoản của mẹ tôi trong bệnh viện, mà tôi cũng rất nhanh chọn Địa Trung Hải làm đích đến cho mình. Vé máy bay hành trình mọi thứ đều do Tô Duyệt Sinh lo liệu, chúng tôi cùng nhau đi du lịch trong mười ngày.

Ở trên máy bay tôi nói với anh: “Ở nước ngoài không có người quen biết chúng ta, anh có thể đối xử với tôi tốt một chút không?”

Anh không nói gì.

Tài xế nghênh đón chúng tôi đã cho hai chúng tôi là đôi vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật, cho nên chuẩn bị cho chúng tôi một bó hoa tươi, tôi cầm bó hoa mà cao hứng cực kỳ, Tô Duyệt Sinh đăng ký phòng tổng thống, phòng ngủ chính có hai giường nằm, nhìn ra bốn hướng. Anh cứ thế đặt gian phòng như vậy ước chừng là lo lắng tính tình tôi dạo gần đây quá ư cổ quái nóng nảy, sợ đăng ký hai gian phòng có khi tôi sẽ có lúc nào đó mất hứng mà phát tác.

Tôi ngược lại không nói gì cả, khách sạn thế nhưng cũng cho hai chúng tôi là vợ chồng mới cưới, còn cố ý tặng sâm banh chocolate.

Tôi thật cao hứng bảo Tô Duyệt Sinh khui sâm banh, anh nói: “Uống rượu không tốt”.

“Anh sợ say rượu sẽ loạn tính sao anh trai?”

Đây là lần đầu tiên tôi gọi anh là ‘anh trai’, anh giống như bị chém trúng một dao, mà tôi thì cảm thấy trong lòng vô cùng hả hê.

Tôi vừa uống sâm banh vừa ăn sườn cừu, toàn bộ đèn đuốc bật sáng trưng ở dưới cửa sổ để quan sát Địa Trung Hải, cảnh sắc bên ngoài vô cùng xinh đẹp, sườn cừu cũng đặc biệt tươi mới ngon miệng.

Tô Duyệt Sinh ăn không được bao nhiêu, tôi nhìn trong đĩa của anh còn hơn phân nửa, nói: “Ăn không hết thì cho em đi, đừng lãng phí”.

Ngày trước là ngọt ngọt ngào ngào, bây giờ tất cả đều trở thành một thứ gì đó nghẹn ở trong lòng, ấn một cái sẽ đau, không ấn, vẫn cứ đau.

Anh nói: “Anh gọi thêm cho em một phần nhé”.

Tôi chưa nói gì, anh đã giúp gọi cho tôi thêm phần thứ hai, kỳ thực tôi ăn không vô nữa, bất quá trước mặt anh, tôi vẫn vô cùng cao hứng đem bàn thức ăn kia ăn cho bằng sạch.

Nửa đêm, dạ dày tôi khó chịu ngủ không được, đành phải dậy đi nôn ra. Vốn mỗi gian phòng ngủ đều có toilet riêng, 2 lớp cửa đóng, nhưng không biết vì sao, Tô Duyệt Sinh ở phòng ngủ kế bên lại có thể nghe thấy, anh đi ra dội nước cho tôi, còn định giúp tôi vỗ lưng, tôi lạnh lùng hất tay anh ra, nói: “Đừng chạm vào tôi”.

Ánh đèn vàng trong phòng tắm phản chiếu bóng anh đứng nơi đó, tiến thoái lưỡng nan.

Kỳ thực trong lòng tôi rất khô sở, chỉ còn biết cố gắng tôn thương anh.

Chương 58

Bữa sáng tôi không ăn được tí gì, nằm ngẩn ngơ trên giường. Phục vụ khách sạn đưa bữa sáng tới, có lẽ là Tô Duyệt Sinh cố ý yêu cầu họ làm theo kiểu Trung Quốc, cháo trắng ăn cùng bánh bao nóng trông rất ngon mắt, nhưng tôi ăn không vô.

Mười ngày đã qua hết một ngày, một khi mạng sống đang bị đếm ngược, thì từng giây từng phút trôi qua đều giống như dao cùn cắt thịt.

Buổi chiều tôi có một ít tinh thần, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi có muốn đi dạo xung quanh một chút hay không, tôi nói tùy.

Anh đưa tôi đi dạo chợ. Đó là một khu chợ truyền thống lâu đời của dân bản địa, một người tiếp một người đứng trước cửa quầy hàng, bán đủ loại hương liệu, thủ công mỹ nghệ, vải dệt, quần áo, đồ trang sức truyền thống.

Một nơi náo nhiệt như vậy, nhưng kỳ thực trong lòng tôi chỉ có một mảnh lạnh lẽo. Dòng người nhốn nha nhốn nháo chen tới chen lui, trước đây Tô Duyệt Sinh nhất định muốn dắt tay tôi, sợ tôi đi lạc, nhưng giờ thì không, anh chỉ đứng ở một chỗ xa xa, quay đầu chờ tôi.

Đột nhiên tôi có một ý tưởng kỳ quái, tử như cứ như vậy tách rời nhau trong biển người mênh mông, từ đây không gặp lại nhau, anh nhất định cũng sẽ không tìm tôi, không, vẫn sẽ tìm chứ, anh biết tôi nói tiếng nước ngoài không rành, trên người lại không có tiền.

Nỗi đau lớn nhất trên thế gian không phải là không yêu, mà rõ ràng là còn yêu, những vẫn phải quyết định rời xa nhau.

Tôi mua một chiếc khăn quàng cổ màu lam từ người bán hàng rong, học theo các phụ nữ người địa phương, dùng nó quấn tóc lại.

Chủ quán giơ gương ra cho tôi soi, giúp tôi chiếu gương nhìn phía sau, tôi hỏi Tô Duyệt Sinh: “Có đẹp không?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, tôi biết anh sẽ không trả lời, nên tôi tự mình nhìn vào gương soi, nơi đó hiện rõ hình ảnh phản chiếu của anh, ánh mắt anh chứa đựng rất nhiều đau đớn. Tình yêu hiện giờ tựa như một khối băng lạnh, đâm thật sâu vào lòng hai chúng tôi, một khi rút ra sẽ chảy quá nhiều máu mà chết, còn nếu không rút, chỉ có thể tro mắt nhìn nó chậm rãi tan đi, chậm rãi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại trái tim với một lỗ hổng trống rỗng.

Tôi biết anh đang khổ sở biết bao, bởi vì tôi cũng như anh.

Trời chiều hoàng hôn, chúng tôi bước vào một cửa hàng cũ, bên trong bán một ít đồ mỹ nghệ cổ, cũng không biết là đồ cổ thật hay giả. Bốn phía trên giá chất đầy các loại đồ đồng đồ bạc, cảnh tượng tựa như ‘Nghìn lẻ một đêm’ được miêu tả sinh động trong sách. Tôi tùy tiện cầm một cái giá nển lên xem, mặt trên bị phủ đầy tro bụi, tôi đưa tay quét một đường trên đó thì thấy tất cả đều là bụi đen, ông chủ nhận lấy nó, thổi mạnh một hơi, tro bụi bị thổi tan đi một chút, ông ta cười nói với tôi một câu, tôi nghe không hiểu, Tô Duyệt Sinh dịch lại cho tôi nghe, rằng “Ông ấy nói đây là bụi lịch sử”.

Không biết trước kia đọc được ở đâu đó, có nói rằng, mỗi một hạt bụi tình yêu đều nặng tựa thái sơn.

Lúc đó chỉ nghĩ tầm thường, xem qua rồi cũng quên đi, giờ mới biết, tình yêu thật sự là nặng tựa ngàn cân, bất cứ lúc nào cũng có thể đè bẹp người ta.

Tôi liếc mắt nhìn Tô Duyệt Sinh một cái, anh không có biểu tình gì đi theo phía sau chúng tôi, ba người chúng tôi đi lên lầu, thì ra trên gác xếp quả thật có xếp một ít châu báu. Nói vậy là ông chủ xem tôi và Tô Duyệt Sinh như đôi tình nhân, cho là chúng tôi sẽ cảm thấy hứng thú đối với châu báu, nên mới cố ý dẫn chúng tôi lên lầu.

Nhưng tôi đối với mọi thứ đều cảm thấy hứng thú rồi, tôi tỏ ý bảo Tô Duyệt Sinh rời đi, ông chủ thấy chúng tôi muốn đi, vội vàng ngăn cản, lại lấy chiếc chìa khóa từ trong lồng ngực ra, mở cái tủ nhỏ trên vách tường, lấy ra một cái hộp.

Tôi không biết bên trong là cái gì, nhưng biểu tình của ông chủ rất trịnh trọng nên cảm thấy lạ, ông ta mở hộp, thì ra bên trong là một ngọn đèn cũ kỹ. Trên mặt đây vết bẩn, nhìn qua cũng rất bình thường.

Ông chủ bô bô nói một tràng dài, từ ngữ tới lui lẫn qua lộn lại, tôi rất cục hiểu được một từ thường xuyên được lặp lại là ‘Aladin’.

Thì ra ông chủ nói đây là chiếc đèn trong truyền thuyết thần đèn Aladin, ông ấy làm một động tác chà sát cây đèn, sau đó lại bô bô nói một tràng dài, Tô Duyệt Sinh dịch cho tôi nghe, nói: “Ông ấy nói thần đèn có thể thỏa mãn ba nguyện vọng của em, nhưng em không được tham lam”.

Tôi lắc lắc đầu, ông chủ cố ý lôi kéo Tô Duyệt Sinh không tha, còn nói một hơi nữa, Tô Duyệt Sinh tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, nói với tôi: “Ông ấy nói ngọn đèn này có thể làm cho em vui vẻ, em đang rất không vui”.

Tôi và anh, trong lòng ai cũng hiểu rõ, vui vẻ là chuyện xa vời không thể chạm tới. Có lẽ đời này tôi và anh, đều sẽ không còn được vui vẻ như trước nữa. Thời gian vô ưu vô lo đã qua đi, mỗi một tắc đau đớn, đều sẽ thành người bạn đi kèm suốt những năm tháng dài đằng đẵng sau này.

Ông chủ kia vẫn đang nói huyền thuyên cái gì đó, Tô Duyệt Sinh dường như không còn kiên nhẫn nữa, anh hỏi giá, liền bỏ tiền mua chiếc đèn kia. Ông chủ vô cùng vui vẻ đưa cho tôi, còn ra hiệu, làm động tác chà chà chiếc đèn.

Cái hộp kia rất nặng, tôi cầm về khách sạn đặt nó lên bàn, Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Ngày mai chúng ta đi đâu?”

Tôi nói: “Ra biển đi”.

Tô Duyệt Sinh không ngờ tôi sẽ đưa ra đề nghị như vậy, nhưng anh cũng không nói gì.

Hôm sau chúng tôi thuê du thuyền đi ra biển, trên biển gió rất to, tôi nhớ lần đầu tiên lên thuyền ra biển với anh, hôm đó có đông người như vậy, còn có Lý Vân Kỳ con gái của Lý Chí Thanh, ngày đó tôi còn đặc ý dạt dào, thao thao bất tuyệt với cô ta, nói bản thân rốt cục đã leo lên đỉnh của thức ăn.

Thật buồn cười, cá nhỏ và cá mập có thể cùng tồn tại, bởi vì cá nhỏ quá bé, cá mập bơi quá nhanh, nháy mắt sẽ không thấy.

Ở trong biển nước mênh mông như thế, một con cá nhỏ có lẽ dù sống đến hết đời có khi cũng chỉ gặp được cá mập một lần, nhưng cá mập thì sẽ không nhớ đến nó, một con cá mập, cuối cùng cũng sẽ hòa cùng đàn cá mập của nó mà chung sống.

Tô Duyệt Sinh sợ tôi say tàu, càng không ngừng ở gần thăm chừng tôi, đem cho tôi một lát chanh tươi, muốn tôi đặt dưới mũi, tôi cúi người nhìn nước biển màu xanh lam, còn anh thì lo lắng nhìn tôi.

Lúc tôi quay đầu lại, anh vẫn đang nhìn tôi như cũ, xa xa có con chim hải âu đang không ngừng bay quanh, truy đuổi theo con thuyền của chúng tôi, bờ biển trở thành một đường dài ở phía xa, sóng biển đập lên thân thuyền, phát ra âm thanh ào ào, trong vùng biển rộng lớn bao la này, con thuyền của chúng tôi cứ như một hạt cải(1) nhỏ bé.

(1) Tưởng tượng mà xem, mù tạt làm từ hạt cải đó. Vì nó vô cùng nhỏ bé, nên cái gì nhỏ mọn, nhỏ oi là nhỏ sẽ được ví như hạt cải.

Trời đất rộng lớn như vậy, lại dung không được hai người chúng tôi.

Tôi nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ không nhảy xuống biển đâu”.

Những lời này vốn là dối, nhưng sau khi nói ra, bản thân tôi lại nhin không được khổ sở, vì thế xoay mặt đi. Tô Duyệt Sinh ngồi bên cạnh tôi, anh nói: “Hai chúng ta ở lại nơi này, mua hai tòa nhà, làm hàng xóm với nhau nhé”.

Tôi không trả lời, anh nói: “Anh nghĩ đến rất nhiều ngày không được nhìn thấy em, sẽ cảm thấy rất khổ sở, nhưng nếu thật sự gặp em rồi, lại càng cảm thấy khó khăn hơn. Anh biết trong lòng em cũng khó chịu giống anh, cho nên mới mỗi ngày nói với anh như vậy. Anh cũng không thể chấp nhận được, đây không phải lỗi của chúng ta, em nói nam cưới vợ nữ lấy chồng không còn liên quan với nhau, đó là chuyện anh không làm được. Chỉ cần anh nghĩ đến tương lai, em gả cho người khác, thì cảm thấy rất khổ sở, có lẽ em thật sự có thể quên anh, nhưng anh thì không thể. Cho nên chúng ta ở lại chỗ này đi, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, làm hai người bạn bình thường nhất, mua hai tòa nhà, làm láng giềng mà sống, cứ thế đến già, ở cho đến chết. Như vậy mỗi buổi sáng em thức dậy, sẽ có thể nhìn thấy anh trồng hoa hướng dương trong sân, phơi nắng, làm hạt dưa cho em ăn”.

(Ý là câu nam cưới vợ nữ gả chồng, Thất Xảo chỉ nói trong lúc tức giận thế thôi, nhưng Tô Duyệt Sinh thì nghe rất kỹ và tin)

Đây chẳng qua là lời nói càn, về mặt tôi lúc nói câu đó là nghiêm trang, anh thế nhưng còn thật sự nghiêm túc nghe.

Tôi nằm trên lan can thuyền, mặt trời nóng hừng hực phơi cái lưng của tôi, tôi biết điều đó là không thể, người si nói mộng. Là tôi đề nghị đi đến nơi này, xem đây như một giấc mộng, nhưng mộng cuối cùng rồi cũng phải tỉnh lại.

Tôi xuống khoang thuyền lấy chiếc đèn kia ra, Tô Duyệt Sinh không biết tôi muốn làm gì, nhưng vì đang ở trên biển nên anh rất lo lắng, vì vậy luôn luôn theo sát tôi một tắc không rời. Tôi ngồi trên mũi thuyền, xoa xoa chiếc đèn, thì thào cầu nguyện: “Điều ước thứ nhất, hi vọng mẹ tôi có thể tỉnh lại”.

“Điều ước thứ hai, hi vọng tôi có thể quên Tô Duyệt Sinh”.

Trong mắt tôi tràn đầy nước mắt: “Điều ước thứ ba, hi vọng tôi có thể vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn quên Tô Duyệt Sinh”.

Từ vĩnh viễn tôi lặp lại ba lần, tôi thấy sắc mặt Tô Duyệt Sinh trở nên tái nhợt, còn có đôi mắt thất thần của anh, tôi vươn tay, dùng sức ném chiếc đèn vào trong biển, gió biển thổi mạnh, chiếc khăn quàng cổ màu lam tôi cột trên đầu chiếc đèn bị gió thổi tan tác, phất phới rơi xuống.

Tô Duyệt Sinh dường như rất sợ hãi, anh lập tức lao tới vươn tay muốn tóm lại chiếc khăn quàng cổ kia, chỉ thiếu một chút, khăn quàng cổ sượt qua đầu ngón tay anh, cuối cùng rơi xuống mặt biển, giây lát sau bị sóng biển đổ xuống nhấn chìm. Tay anh vẫn còn vươn ra ngoài thật lâu, thân người duy trì trạng thái trong nháy mắt vừa rồi, vẫn không nhúc nhích.

Không biết anh đang nghĩ gì, tôi thì nghĩ, có lẽ đây là lời tiên tri ứng nghiệm, tôi và anh, đến cuối cùng vẫn thiếu một chút như vậy, cho nên không còn cách nào tiếp tục nữa.

Tôi nói: “Chúng ta về nước đi thôi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa”.

Là ai nói, vận mệnh nếu có coi trọng bạn, như vậy nhất định trong tương lai sẽ có một lần khác nó xem thường bạn.

Vận số tốt của tôi đã dùng cho việc gặp được Tô Duyệt Sinh rồi.

Thế cho nên không còn vận may khác nữa, để có thể đi cùng anh đến đoạn kết đẹp.

Chuyến bay về đăng ký vào ban đêm, lên máy bay không lâu thì đèn tắt. Đó là chiếc phi cơ lớn kiểu mới, có ghế trường kỷ vây xung quanh, tôi giống như một đứa bé cuộn mình trong đó, cảm thấy bản thân như đang nằm trong kén, từng tầng tơ kén mềm mại quấn quanh người, khiến tôi ngọt ngào đến mức không cách nào hô hấp.

Tô Duyệt Sinh cố ý dòi hai cái ghế ngăn ra chỗ rất xa mà ngồi, vị trí cách tôi trước sau 3 hàng chỗ, cộng thêm một lối đi. Nhưng máy bay khoang hạng nhất rất ít người, cách xa như vậy, mà chỉ cần tôi quay đầu, là vẫn có thể nhìn thấy anh.

Tôi lặng lẽ đi qua, ngồi bên chỗ lảng giềng gần anh nhất, tự mình kéo thảm, một lần nữa nằm xuống. Đôi mắt anh chuyển động thật nhanh, có lẽ là đã ngủ mê lắm rồi, cũng có lẽ vốn dĩ chưa hề ngủ.

Tôi rất cẩn thận nằm bên cạnh anh, trong hô hấp của anh có nhàn nhạt hơi thở quen thuộc, lông mi anh hơi rung rung, tựa như một đứa trẻ. Nhưng tôi đã không thể như trước kia, đưa tay kiểm tra lông mi anh, hô hấp của tôi mềm yếu phát qua trên mặt anh.

Thiên nhai bất quá cũng ở gần như vậy, mà thiên nhai cũng xa như vậy.

Tôi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lúc máy bay sắp hạ cánh, tôi bị tiếng động cơ đánh thức. Thế này mới phát hiện bản thân đang rúc ở trong lòng Tô Duyệt Sinh, sắc mặt anh tái nhợt, hốc mắt hơi xanh xao, rõ ràng cả đêm không ngủ. Tôi giống như không có gì ngồi dậy, tận lực cẩn thận không đụng tới cánh tay anh. Anh nói: “Sau này em sẽ thật sự quên anh sao?”

Tôi nói: “Sẽ”. Tôi nói với anh, “Em cũng sẽ kết hôn với người khác, sinh hai đứa nhỏ, làm một người vợ hiền mẹ tốt. Mỗi tối nấu cơm, chờ chồng về”.

Anh nhìn tôi một cái, nói: “Anh thì không”.

Tôi trầm mặc không nói, anh nói: “Anh sẽ không quên em, anh sẽ đem tất cả đồ đạc này nọ của em chôn dưới gốc cây, chờ đến khi anh già đi, chết đi, đốt thành tro cốt, anh sẽ để di chúc lại, cho người chôn anh dưới gốc cây kia. Như vậy có lẽ kiếp sau, anh còn có thể gặp em, thời điểm đó có lẽ em đã thực sự không nhớ rõ anh, nhưng

chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa, không giống với hiện giờ không tốt đẹp như vậy”.

Tôi nói: “Ai muốn hẹn ước đời sau với anh, đời này chịu đựng anh đủ rồi”.

Tôi vào toilet đánh răng, đóng cửa lại rồi tôi mới tự cắn tay chính mình, tôi ngồi trên bồn cầu khóc suốt khóc suốt, ở cái độ cao ba vạn thước Anh, không gian kín mít bốn bề, ngay cả nước mắt rơi đến tung hoành cũng không phát ra tiếng động.

Nếu giờ này khắc này máy bay đột nhiên rơi xuống đất vỡ tan, tôi và anh đều rơi tan xương nát thịt cũng tốt, như vậy thì vĩnh viễn cũng không chia lìa.

Nhưng không có một tòa thành trì sụp đổ nào đến để thành toàn cho tôi, cũng không có một trận máy bay rơi tan nát để thành toàn cho tôi. Chuyến bay khởi hành gần chín giờ đồng hồ, cuối cùng bình an đáp xuống đất.

Lúc ở sân bay, tôi nói với Tô Duyệt Sinh: “Nếu tương lai em thật sự quên anh, anh cũng đừng nói gì cho em biết”.

Anh không nói gì, nhưng tôi biết anh đã đồng ý rồi.

Chương 59

Tôi chuyển đến ở tại một ngôi nhà khác ở vùng ngoại ô cách thành phố mấy trăm cây số, mỗi tuần trở lại bệnh viện thăm mẹ tôi. Có điều tôi vẫn không đi làm phẫu thuật phá thai, thời gian thực hiện tốt nhất là trong vòng ba tháng, nhưng tôi cứ cố gắng kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

Tôi không biết mẹ có lừa tôi không, hay những lời bà nói là sự thật.

Tỷ như đến cùng thì cha tôi là ai, năm xưa bà vì có tôi nên cùng bỏ trốn đi với người bạn trai thanh mai trúc mã, hay những chuyện xưa bà kể cho tôi nghe đều là lừa gạt, cha tôi thật sự chính là Tô Tiểu Lâm.

Mỗi ngày tôi đều không ngừng lo lắng việc này, kỳ thực biện pháp rất đơn giản, đi tìm Tô Tiểu Lâm giám định DNA là biết ngay thôi. Nhưng tôi vẫn chần chừ không dám đi bước này, bởi vì tôi sợ hãi sinh thêm nhiều chuyện.

Tôi cứ thế sống trong lo âu dần dần dẫn đến thất thường, những lúc một mình cô độc thường sẽ lệ rơi đầy mặt, một mình ra ra vào vào, luôn ăn rất nhiều này nọ, rồi không ngừng nôn mửa.

Nơi mà tôi đang trú ngụ kia kỳ thực có cái tên rất đẹp, gọi là đường Phượng Hoàng, đó là một con đường lớn nở đầy hoa Phượng Hoàng, những đóa hoa đỏ thắm tựa như ngọn lửa cháy rực trong sắc xanh của cành lá.

Mỗi ngày tôi đi loạn trên đường, mua rất nhiều này nọ, đồ đạc đem về nhà đến mở cũng chẳng thèm mở ra xem.

Tôi cũng biết bản thân mình sắp điên đến nơi rồi, nhưng điên thì cứ điên đi, dù sao tôi cũng đã sớm hai bàn tay trắng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, đảo mắt cái thai đã được hơn bốn tháng, quần áo có thắt lưng rộng rãi cũng đã sắp che không hết bụng, bảo vệ của khu nhà vốn vẫn gọi tôi là cô Trâu, giờ cũng đã sửa miệng gọi tôi là chị Trâu, bọn họ thường giúp tôi kêu xe lấy này khiêng nọ, nói tôi chỉ có một mình thân thể lại không tiện đi đứng đã rất khó khăn rồi.

Tôi dù muốn làm cũng là lực bất tòng tâm, đúng lúc này, Tô Tiểu Lâm tự mình ra mặt, tới tìm tôi.

Lúc mở cửa thấy là ông ta đến, trong lòng tôi nói không ra lời là loại cảm giác gì, tôi rất lạnh nhạt đón tiếp ông ta: “Vào trong ngồi”.

Chỉ có một mình ông ta, có lẽ trợ lý tài xế đều đợi ở dưới lầu, tôi vừa rót trà vừa lớn tiếng hỏi: “Không có bạch trà, trà xanh được không?”

Ông ta nói: “Cô thật quá cố chấp”.

Tôi cười cười, lần trước Tô Duyệt Sinh nói tôi cố chấp, lần này là cha của anh.

Tôi nói: “Có gì cần cứ nói đi”.

Tôi đặt chén trà lên bàn, ông ta chạm cũng không chạm đến chén trà kia, chỉ quan sát tôi một chút, nói: “Cô và mẹ cô, dáng vẻ cũng không giống nhau lắm”.

Tôi nói: “Chuyện cũ không cần nhắc, mẹ tôi bây giờ tuy rằng không chết, nhưng so với chết cũng không khác biệt lắm, nếu ông có lòng nhớ, hẳn đã sớm tìm đến chứ nhỉ?”

Ông ta nói: “Tôi nghe nói cô và Tô Duyệt Sinh có hứa hẹn ba điều kiện, ba điều kiện đó nó đã thực hiện xong, người gây ra tai nạn tòa án đã có phán quyết, giam mười năm, đây là hình phạt nặng nhất, ngay cả luật sư hai bên đều cho rằng án phán quá nặng, có thể cam đoan người nhà họ dù có tiếp tục gắng sức, trong vòng mười năm cũng không thể thả người được”.

Ánh mắt ông ta nhìn tôi: “Những chuyện đã hứa, nó đã thực hiện đầy đủ, vì sao cô lại không thực hiện hứa hẹn của mình?”

Tôi trầm mặc một lát, hỏi ông ta: “Nếu tôi không phải con gái của ông, liệu ông có đồng ý cho tôi và Tô Duyệt Sinh ở bên nhau không?”

Ông ta nói: “Cô là con gái của tôi, cho nên không có nếu”.

Tôi cười châm chọc: “Tô gia các người làm việc chu đáo như vậy, vì sao ngay cả giám định DNA cũng không thèm làm”.

Ông ta nói: “Nếu cô muốn xem, tôi sẽ bảo tài xế đem đến cho cô xem”.

Tôi nhìn ông ta, ông ta nói: “Người người đều cảm thấy vận mệnh thật không công bằng với mình, tôi biết cô không cam lòng, tôi cũng cảm thấy vận mệnh không công bằng với tôi, thời tuổi trẻ bận rộn lập nghiệp, qua vài chục năm phấn đấu mới có được hôm nay. Nhưng chỉ cần một người, một câu nói, một sự kiện, là có thể dễ dàng phá hủy đi tất cả những gì mình có. Cô cảm thấy vận mệnh có công bằng không?”

Tôi nói: “Không phải lỗi của tôi”.

Ông ta nói: “Không ai nói đây là lỗi của cô, cho nên tôi vẫn luôn nhẫn nhịn đến hôm nay mới tìm cô, nếu còn tiếp tục như vậy, thì chỉ có mười phần sai thôi”.

Tôi nói: “Tôi thật sự không cam lòng, cho nên tôi muốn giám định DNA lại một lần nữa, mẹ tôi đã từng kể với tôi, cha tôi không phải ông”.

“Ngu xuẩn!” Ông ta cười lạnh quát tôi, “Cô thật không biết liêm sỉ!”

Tôi đột nhiên hiểu ra, sự thật khó mà ngờ, tôi chăm chú nhìn ông ta, quan sát thật kỹ, tươi cười trên mặt ông ta sao mà châm chọc, tôi bỗng nhiên hiểu ra mọi chuyện, chậm rãi nói với ông ta: “Kỳ thực ông đã biết, ông là người làm giám định DNA cho nên ông vốn đã

biết tôi không phải con gái ông, nhưng vì ông không muốn tôi và Tô Duyệt Sinh ở bên nhau, cho nên mới dùng phương thức này chia rẽ chúng tôi”.

Ánh mắt ông ta nhẹ híp lại, tôi cười nhẹ: “Thật thấp hèn, may mắn tôi không phải con ông, bằng không có người cha như vậy, không bằng tôi đi tìm chết còn hơn”.

Ông ta bỗng nhiên thở dài: “Nếu trong lòng cô đã tin tưởng như vậy, thì cứ nghĩ vậy đi, nếu cô cảm thấy việc giám định DNA lại lần nữa có ý nghĩa, thì cứ làm lại một lần”. Ông ta khẽ lắc đầu, nhìn tôi thương hại: “Kỳ thực chuyện đến nước này, tôi cũng hi vọng cô không phải con gái tôi, bởi vì con trai của tôi, vì cô mà sắp chết đến nơi rồi. Mỗi ngày nó đều đi loạn khắp nơi, tôi hỏi nó đến cùng là muốn đi đâu, nó nói muốn tìm một gốc cây, một gốc cây thật lớn, tuy tôi không hỏi nó đang nói chuyện điên khùng gì, nhưng tôi biết, một ngày nào đó, nó sẽ chán ngán cuộc sống này, khi đó chỉ sợ sẽ đem bản thân mình vùi dưới gốc cây kia”.

“Tôi cũng từng có tuổi trẻ, thời điểm đó, tôi cũng từng thật tâm yêu thương một người, lúc mất đi cô ấy, tôi cảm thấy rất khổ sở, tựa như mất đi một phần của thân thể vậy, nhưng Tô Duyệt Sinh không giống, thời điểm đó, tôi mất đi có lẽ chỉ là một bàn tay, nó bây giờ mất đi, cũng là toàn bộ trái tim”.

Ông ta đưa phần tóc của mình cho tôi, nói với tôi: “Tự cô đi giám định DNA đi. Cho dù cô không phải con gái tôi, là một người cha, tôi cũng không thể hi vọng cô và con trai tôi ở bên nhau, bởi vì nó thật sự quá yêu cô, loại yêu này đối với nó mà nói, đối với cô mà nói, đều quá vất vả. Vất vả đến mức rồi sẽ có ngày, cô hoặc nó không cách nào thừa nhận nổi”.

Tô Tiểu Lâm đi rồi, một mình tôi ngồi trước cửa sổ, dưới lầu mọc đầy cây Kiêu Mộc cao lớn xanh ngát, cành lá sum suê, một màu xanh um tươi tốt. Tôi cắt tóc của Tô Tiểu Lâm vào trong túi plastic, tóc của mình thì để trong một cái túi to khác. Cuộc sống thật sự quá kỳ quái,

tất cả những gì có được đến cuối cùng đều nằm trong sợi tóc nhỏ nhắn, chỉ một sợi tóc.

Tôi vẫn sợ hãi, sợ hãi một kết quả khác, nếu tôi và Tô Duyệt Sinh thật sự là anh em, như vậy có lẽ tôi chỉ còn con đường chết.

Đúng ngay lúc đó, đứa nhỏ trong bụng hơi hơi động đậy, đây là lần đầu tiên nó nhúc nhích, rất rất nhỏ, nhỏ đến mức tôi không thể hình dung được, như là lá phong mùa xuân rơi trong một cái hồ to lớn, hoặc như một cánh hoa rơi lạc, rớt cục chạm được vào bướm bướm, tôi hoảng sợ đứng lên, đưa tay đặt lên bụng.

Nhưng nó không nhúc nhích nữa, tựa như chuyển động chút ít vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên, chỉ là ảo giác của tôi thôi.

Có lẽ nó đang nói với tôi, tôi quả thật đã phạm sai lầm lớn, có lẽ nó muốn nói với tôi, đừng sợ.

Nhưng tôi thật sự không dám chọn lựa, nếu là kết quả đáng sợ, vậy tôi phải làm sao bây giờ?

Ngày chủ nhật, tôi lại đến thăm mẹ, bệnh tình của bà vẫn không có biến chuyển, vẫn như cũ chỉ dựa vào máy móc để duy trì. Bệnh viện đổi cho qua phòng đơn, có một y tá chuyên môn chăm sóc cho bà, nhưng bà không tốt hơn lên, cũng không có chuyển biến xấu đi.

Tôi ngồi ở trước giường mẹ, nắm tay bà, tôi hỏi bà: “Mẹ thấy sao hả?”

Mẹ không trả lời tôi.

Tôi lăm bằm lăm bầu: “Hay là con ném đồng xu nhé, nếu mặt hoa ngửa lên, con sẽ đi giám định người thân”.

Tôi lục tìm đồng xu trong túi tiền, tìm tới tìm tui chỉ có tiền giấy, vì thế tôi đến phòng y tá để đổi. Các y tá bận rộn nhiều việc, nhưng tôi vốn thường đến đây, nên bọn họ đối xử với tôi cũng rất chiều cố, có một y tá lật túi tiền ra, nói với tôi: “Không có rồi, hay là cô ra ngoài mua chai nước, bảo bọn họ đổi cho cô”.

Tôi nghĩ cũng không nên làm phiền bọn họ nữa, quyết định đi xuống lầu mua nước, vừa mua được nước xong thì gặp Trình Tử Tuệ, nhưng chị ta không nhìn thấy tôi, mà đang nói chuyện với một người có vẻ là bác sĩ.

Tôi không xem là quan trọng nên rời đi.

Trong phòng bệnh của mẹ, tôi ném đồng tiền xu ba lần, cả ba lần đều là mặt hoa ngửa lên, tôi nghĩ vậy là phải đi giám định rồi. Kết cục xấu nhất tôi cũng đã sớm nghĩ tới cả ngàn vạn lần rồi. Ý trời đã vậy, thì còn sợ gì nữa.

Đây là bệnh viện lớn nhất vùng này, ở đây cũng có phòng thí nghiệm di truyền DNA rất uy tín. Ngày hôm sau, tôi đem tóc đưa đến phòng thí nghiệm, vừa vặn nhìn thấy tấm hình bác sĩ treo trên tường, trong đó có một vị bác sĩ vô cùng quen mặt, chính là người nói chuyện với Trình Tử Tuệ kia.

Tôi đột nhiên đưa ra quyết định mà bản thân hoàn toàn không nghĩ đến, tôi nói với người trong phòng thí nghiệm: “Tôi không giám định nữa, làm phiền trả lại vật mẫu cho tôi, cảm ơn”.

Đa số người trong phòng thí nghiệm có lẽ đã nhìn quen cảnh do dự làm giám định, cho nên cũng không hỏi nhiều trả lại tóc mẫu cho tôi.

Tôi đón xe lửa đi đến một thành phố xa rất xa, chặng đường đi ước chừng cũng mười tám tiếng, tuy là mua giường mềm, nhưng vẫn rất khó chịu. Cũng may người trên tàu thấy tôi là phụ nữ có thai nên vô cùng chiếu cố. Giúp tôi mua com lấy nước sôi, còn có một bác gái nhiệt tình hỏi tôi: “Sao chỉ có một mình cô chạy tới chạy lui? Còn ba đứa nhỏ đâu?”

Tôi nói: “Đi công tác”.

“Thật không dễ dàng!” Bác gái cảm thán.

Tôi chỉ cười cười.

Đến nơi, tôi chia tóc mẫu ra làm ba phần, đưa đến ba bệnh viện khác nhau để giám định.

Một tuần sau, tôi bày kết quả của ba phần báo cáo để trên bàn, lại không có dũng khí mở ra xem.

Tôi chạy đến siêu thị mua một đồng đồ ăn, trở về tôi chia đồ ăn ra thành bốn phần, vừa ăn tôi vừa mở một bản báo cáo ra.

Báo cáo thứ nhất mở ra tôi ăn món thịt kho tàu, phía trên có một đồng biểu đồ phức tạp tôi nhìn mà hoàn toàn không hiểu, liền nhìn thẳng xuống dưới cùng xem câu kết luận: Mẫu giáp và mẫu ất không có quan hệ thân thuộc.

Tôi tiếp tục ăn món nghêu xào, mở phần báo cáo thứ hai, hình dạng biểu đồ cũng không khác lắm, xem kết luận là mẫu A và mẫu B không có quan hệ thân thuộc.

Tôi gấp một đĩa bí đao xào tôm, mở báo cáo thứ ba ra, nhận xét kết luận ở dưới cùng vẫn là không có quan hệ thân thuộc.

Tôi vừa rơi lệ vừa uống canh xương, bản thân cũng không biết mình đang khóc cái gì. Khóc thật to, không thể ức chế.

Tôi đón xe lửa trở về nhà, đem theo ba bản báo cáo kia. Ai tôi cũng không nói, liền hẹn gặp mặt Trình Tử Tuệ. Tôi ném ba bản báo cáo ra trước mặt chị ta, phản ứng của chị ta là vô cùng kinh ngạc.

Chị ta hỏi: “Đây là cái gì?”

“Kết quả giám định DNA của tôi và Tô Tiểu Lâm”.

Chị ta sững sốt vài giây, cuối cùng trên mặt hiện ra một nụ cười tươi đầy châm chọc: “Vây tốt quá rồi, chúc mừng nha! Các người người có tình có thể trở thành thân thuộc”.

“Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

Tôi nhìn chăm chú vào mắt chị ta: “Mỗi lần nhìn thấy chị, tôi đều cảm thấy sợ hãi, tôi nghĩ, là vì chị không thích tôi, mà tôi lại qua lại với Trình Tử Lương. Chị là chị của anh ấy, cho nên tôi sợ chị. Nhưng sau này tôi và Trình Tử Lương chia tay, mỗi lần nhìn thấy chị, vẫn như cũ sợ hãi trong lòng, tôi cảm thấy rất kỳ quái, luôn luôn không rõ bản thân đang sợ hãi cái gì. Sau này tôi rất cục cằn thận trọng nghĩ lại. Cái loại sợ này cũng giống như khi người ta nhìn thấy rắn đuôi chuông vậy. Vừa thấy nó thì trong tiềm thức tôi liền biết có một nguy hiểm to lớn đang cận kề, cho nên không rét mà run”. Tôi gằn từng chữ hỏi chị ta, “Trình Tử Tuệ, tại sao chị muốn hại tôi như vậy?”

“Ai hại cô hả?” Trình Tử Tuệ tỏ vẻ như không có gì, “Sao tôi phải hại cô chứ?”

“Đây chính là điều tôi muốn hỏi chị”. Tôi nói, “Tô Tiểu Lâm nói với tôi, ông ta đã làm giám định DNA rồi, kết quả tôi là con gái ông ta, tôi rất hiếu kỳ, ai đã đưa bản kết quả giám định DNA giả cho ông ấy. Bây giờ trên tay tôi đang có ba bản báo cáo, nếu Tô Tiểu Lâm không tin, vẫn có thể tự mình đi làm cái giám định thứ tư”. Tôi nhấn thật mạnh hai chữ ‘tự mình’, tôi hỏi, “Bà Tô à, bà là người có quyền thế, tôi đâu không lại, nhưng chồng của bà, nhìn qua cũng không giống loại người hồ đồ, đối với việc bà lừa gạt ông ta như vậy, bà cảm thấy ông ấy sẽ có ý tưởng gì?”

Trình Tử Tuệ cắn chặt răng, giọng chị ta rét run: “Cô cũng dám uy hiếp tôi!”

Tôi nói: “Mặc kệ trước giờ chị muốn làm gì, bây giờ cách xa tôi ra một chút! Cách xa Tô Duyệt Sinh ra một chút!”

Trình Tử Tuệ chậm rãi mỉm cười đứng lên, chị ta nói: “Cô cho là cô cầm bản báo cáo này thì có thể uy hiếp tôi? Tôi nói cho cô biết, Tô Tiểu Lâm cũng không làm gì được tôi đâu, nhiều lắm thì ông ta sẽ tức giận với tôi một chút, nhưng tuyệt sẽ không vì người ngoài như cô mà làm gì tôi. Ngược lại mẹ cô còn đang nằm trong bệnh viện, bắt

cứ lúc nào, tôi cũng có thể cho người làm ngừng cái máy duy trì sự sống của bà ta”.

Tôi nói: “Chị dám!”.

Trình Tử Tuệ nở nụ cười thật mê người: “Cô vẫn chưa biết nhỉ, vì sao tôi lại chán ghét cô như vậy? Bởi vì cô thật sự là rất chọc người chán ghét. Trình Tử Lương thế mà mê luyện loại phụ nữ như cô, cô từ đâu tới chân đều không xứng với nó”.

Tôi cười lạnh: “Chị thật sự là yêu chính em ruột của mình”.

“À không đâu, không ngại nói sự thật cho cô biết. Trình Tử Lương căn bản không phải em ruột của tôi, nó là con tôi, mười tám tuổi tôi đã sinh ra nó, lúc đó vợ trước của Tô Tiểu Lâm còn chưa chết, cha mẹ tôi và tôi bắt buộc dĩ đành phải nói Trình Tử Lương là em trai tôi, sau này tuy tôi đã gả cho Tô Tiểu Lâm, cũng không sửa miệng lại được nữa. Nhưng Tô Duyệt Sinh luôn luôn chán ghét tôi, cậu ta cảm thấy do tôi làm tức chết mẹ của cậu ta, bởi vậy cậu ta luôn tìm mọi cách gây khó dễ cho tôi. Cậu ta không biết cậu ta càng đối xử khắc nghiệt với tôi, Tô Tiểu Lâm sẽ càng cảm thấy tôi thua thiệt, Trình Tử Lương thua thiệt. Nhiều năm như vậy, ngay cả Tô Duyệt Sinh cũng chưa thể làm gì được tôi, cô cho cô cầm được cái chuôi này thì có thể uy hiếp được tôi sao? Nói cho cô biết, không cần dùng! Tô Duyệt Sinh là con trai của Tô Tiểu Lâm, Trình Tử Lương cũng là con của ông ta, Tô Duyệt Sinh cái gì cũng có, cho nên ông ta nợ Trình Tử Lương, ông ta sẽ không vì cô mà gây ra chuyện gì cho tôi và Trình Tử Lương, cô đừng nằm mơ nữa, lúc trước tôi giật dây cô và Tô Duyệt Sinh ở bên nhau, bất quá chỉ là muốn xem màn trình diễn ngoạn mục hiện thời! Lúc đó tôi còn nghĩ cô thật sự là con gái của Tô gia, cho nên tôi không tiếc hết thảy muốn chia rẽ cô và Trình Tử Lương, nhưng sau này tôi hiểu ra, tôi chia rẽ cô và Trình Tử Lương rồi, thì sao lại không đem cô và Tô Duyệt Sinh kéo lại gần nhau? Đầu tiên Trình Tử Lương đối với cô sẽ triệt để thất vọng, sau đó chờ xem Tô Duyệt Sinh và cô, đưa em cùng cha khác mẹ, ở bên nhau. Đó mới

thật là trò hay để xem! Ha ha ha! Cô thấy rồi đó, chẳng phải cậu ta lập tức ném cô đi đó sao? Cô cho là trước đây vì sao Tô Duyệt Sinh coi trọng cô? Còn không phải bởi vì cô là bạn gái của Trình Tử Lương ư! Cậu ta lúc nào cũng muốn đối đầu với Trình Tử Lương, luôn muốn cướp này nọ của nó, cái gì cũng phải lấy, vậy thì để nó lấy cho tốt! Bây giờ rốt cục tự mình ăn quả đắng?! Cô cho là Tô Duyệt Sinh thực sự thích cô? Tôi nói cho cô biết, đừng có mơ! Cậu ta chỉ quen giành lấy những thứ của Trình Tử Lương mà thôi, bây giờ cậu ta không phải ngoan ngoãn quay đầu rời xa cô ư, cô còn vì cậu ta mà đòi chết đòi sống, còn nghĩ đến gương vỡ lại lành, cậu ta sớm đã có suy nghĩ khác rồi! Muốn một đoạn tình yêu rất đơn giản, muốn hủy diệt một đoạn tình yêu lại càng đơn giản. Cô cho là không gì có thể phá nổi? Cô cho là sinh đứa nhỏ ra thì có thể buộc cậu ta lại? Thật ngây thơ! Đàn ông là đàn ông, cô vì tình yêu mà làm tất cả mọi việc, còn họ quay đầu một cái là quên cô ngay. Cô cứ ngoan ngoãn tìm một góc tối âm u mà ngồi đợi đi, đừng si tâm vọng tưởng nữa”.

Tôi vô cùng khiếp sợ nhìn chị ta, tôi không nghĩ tới sự thật có thể xấu xa đến vậy, quả thực dơ bẩn khiến người ta buồn nôn. Tâm tư của chị ta như vậy, thật sự là ác độc khiến người ta cảm thấy rét run, nhưng những gì chị ta nói về Tô Duyệt Sinh, tôi một chút cũng không tin tưởng, không không, tôi tình nguyện bán thân một chút cũng không nghe thấy. Tôi nói: “Tôi mới không ngồi đợi trong góc tối âm u, nhưng một người như chị, cả đời này sẽ phải đợi trong góc tối âm u, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, sống một cuộc sống quá tối tăm dơ bẩn!”.

Chị ta cười ha ha, quả thực hết như người điên. Chị ta nói: “Chỉ bằng cô cũng muốn giáo huấn tôi? Tô Duyệt Sinh giáo huấn tôi, bắt quá là ý vào cậu ta là con trai của Tô Tiểu Lâm, tôi nén giận, không dễ gì mà chịu đựng đến ngày hôm nay, cậu ta cứ chiếm tất cả, tất cả của Trình Tử Lương!” Chị ta cuồng loạn, “Tôi sẽ không để nó tiếp tục cướp này nọ của Trình Tử Lương nữa! Tất cả những gì cậu ta gây ra tôi sẽ hoàn trả lại cho bằng hết!”

Mới đầu tôi chỉ cho là chị ta có bệnh, giờ mới cảm thấy có thể chị ta thật sự điên rồi. Tôi nhanh chóng rời đi, cầm theo ba bản báo cáo xét nghiệm, tôi quyết định đi tìm Tô Duyệt Sinh.

Đường về nhà dài lâu mà xa xôi, nhưng vẫn là con đường về nhà. Khung cảnh đường phố quen thuộc lướt qua cửa sổ xe thật nhanh, tựa như hình ảnh trên rạp chiếu phim mờ ảo xa xưa, nhưng có gì đáng sợ đâu, nếu cần phải đối đầu với cả thế giới, nhưng chỉ cần có người yêu tôi đứng bên cạnh tôi, tôi sẽ không sợ gì cả.

Trong lòng tôi bỗng sinh ra một cảm giác sợ hãi, tôi không biết bản thân đang sợ cái gì, tôi hẳn là cái gì cũng không sợ mới đúng. Trình Tử Tuệ là kẻ điên, ngay từ đầu tôi hẳn là không nên để ý đến lời nói của chị ta. Tôi lặng yên không tiếng động bước lên lầu, nghĩ rằng nếu anh không có ở đây, tôi sẽ ở chỗ này chờ anh, một lòng chờ đợi anh về nhà.

Hành lang dẫn tới thư phòng có đèn chiếu sáng, tôi đẩy cửa ra, mới phát hiện kỳ thực Tô Duyệt Sinh đang ở trong này, a, còn không phải chỉ có một mình. Trên cửa sổ có người đang ngồi, người này tôi biết, là người từng đánh hôn với anh Lục Mẫn, Tô Duyệt Sinh nửa quỳ ở đó, vùi đầu bên chân chị ta, tôi đột nhiên nhớ tới lời Trình Tử Tuệ đã nói, tim tựa như bị ai đâm một dao. Tôi liều mạng thuyết phục bản thân không nên tin, không nên tin, Trình Tử Tuệ nói những lời này, chỉ là muốn ly gián chúng tôi mà thôi. Mà Lục Mẫn nhìn thấy tôi, chị ta dường như bị hoảng sợ, Tô Duyệt Sinh có lẽ cảm thấy được chị ta khác thường, anh quay đầu lại nhìn thấy tôi, lại có vẻ như vô cùng bình tĩnh, anh đứng lên, nói với tôi: “Cô tới đây làm gì?”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy mình đã đi một chuyến du thừa, có lẽ Tô Tiểu Lâm nói đúng, hai chúng tôi vốn dĩ không xứng, ở bên nhau sẽ càng có thêm nhiều nghi kỵ cùng đau đớn.

Tôi hỏi anh: “Lúc trước vì sao anh muốn theo đuổi tôi, vì tôi là bạn gái của Trình Tử Lương sao?”

Anh suy nghĩ rất lâu rất lâu, mỗi một giây anh trầm mặc, tôi liền cảm thấy trong lòng lạnh thêm một phần, lâu tựa như qua nửa thế kỷ, anh nói với tôi: “Đúng vậy”. Anh nhìn vào mắt tôi nói: “Xin lỗi”.

Đây là lần thứ ba anh nói xin lỗi với tôi, mà tôi chỉ cảm thấy buồn cười, tôi lúng túng rống lên với anh: “Anh đã gạt người vì sao không một đường gạt luôn cho xong đi? Anh đã tính làm kẻ lừa đảo, vì sao không nhất quyết gạt cho trọn vẹn?”

Anh đứng nơi đó không nhúc nhích, tôi đột nhiên cảm thấy bản báo cáo giám định DNA trong túi không cần lấy ra nữa, tôi sáng khoái mà cười lạnh với anh: “Gạt tôi rất vui phải không? Anh chưa từng có tính toán muốn kết hôn với tôi phải không?”

Anh cũng không cãi lại, chỉ trầm mặc nhìn tôi. Trong lòng tôi cảm thấy cực kỳ đau, không giống như cái loại đau đớn trước kia, tôi đau đến mức hô hấp cũng phải cố hết sức, nhưng tôi chỉ có thể gắng gượng đứng vững. Tôi hỏi anh: “Đến cùng thì những lời đó là thật, hay chỉ là giả dối?”

Anh chậm rãi nói: “Đều là giả”.

Chóp mũi tôi lên men, trong lòng cũng lên men, nhưng lại khóc không được, tuyến lệ đã khô cạn rồi, cái gì cũng trống rỗng, cả con người tôi đều trống rỗng, ngũ tạng lục phủ như bị người ta hái xuống hết rồi, tôi hỏi anh: “Cứ coi như chúng ta không có quan hệ huyết thống, anh cũng sẽ không ở bên cạnh tôi, phải không?”

Anh lạnh lẽo nói: “Phải”. Gần như là đáp rất nhanh, một chuỗi dài lưu loát từ trong miệng anh phun ra, “Tôi không hề yêu cô, mọi chuyện đều là lừa gạt cô, cho nên cô đừng cố chấp nữa, cô đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa”.

Tôi không biết trong lòng mình lúc này là đau lòng hay tức giận, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác tựa như mệt mỏi tuyệt vọng, tôi nhìn anh, tựa như đang nhìn một người xa lạ, lời anh nói ngoan như vậy, nhưng tôi vẫn còn không chịu tin tưởng, cho dù là giả vờ tin, tôi cũng không thể thuyết phục bản thân. Tôi hỏi anh: “Nếu tôi cũng là lừa gạt anh, anh có khó chịu không?”

Anh không trả lời, cũng không nhúc nhích, tôi nói: “Tôi vốn dĩ vẫn luôn lừa anh, tôi cũng không thích anh, anh cũng biết, Trình Tử Tuệ muốn tôi đến Bắc Kinh ngăn cản lễ đính hôn của anh, lúc đó mẹ tôi nợ nhiều tiền như vậy, cùng đường rồi. Việc này chẳng phải do anh bày ra sao? Lúc đó anh đang nghĩ gì vậy nhỉ, muốn nhìn tôi chui đầu vào lưới, sau đó đem tỵ tôn của tôi giẫm dưới chân anh? Hay chỉ thuần túy là vì anh muốn cướp đoạt tất cả mọi thứ của Trình Tử Lương?” Tôi nói như mĩa mai, “Bất quá tôi là người rất có đạo đức, gạt người đều sẽ không lừa gạt đến cùng. Anh muốn diễn tuồng Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, tôi cũng sẽ diễn với anh, không phải là tiền thôi ư! Anh nghĩ tôi muốn sinh con là vì anh sao? Tôi mang thai đứa nhỏ này là vì tiền thôi!”.

Tôi nói: “Tôi trở lại để lấy tiền”.

Anh dựa theo ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ mà nhìn vào mặt tôi, cẩn thận nhìn tôi một lúc, nói: “Đòi tiền?”

Tôi tiếp tục nói: “Phải, biết vì sao tôi vẫn kiên trì không đến bệnh viện không? Bởi vì tôi biết đứa nhỏ này là lợi thế của tôi. Có nó ở đây, anh phải đưa tiền cho tôi”.

Môi anh trở thành tím tái, cũng không biết có phải vì ánh sáng chiếu vào mà thành ra như vậy, hay bị lời nói của tôi làm tức giận. Trầm mặc ưóc chừng một lúc, anh mới nói: “Tiền ở chỗ cũ, tỵ cô đi lấy”.

Tôi đến phòng ngủ chính, kéo tủ đầu giường ra, bên trong quả nhiên chứa đầy tiền, tôi cầm xấp tiền mặt, lung tung nhét vào túi. Tôi đóng cửa tủ, xoay người nhìn Tô Duyệt Sinh đang đứng ở cửa.

Tôi nói: “Tôi đi đây. Tiền này không đủ, anh chuẩn bị thêm mấy trăm vạn đi, tôi sẽ trở lại lấy”.

Lúc đi qua người anh, tôi nói: “Đừng ngu ngốc nữa, tôi căn bản không hề thương yêu anh. Lúc ở Địa Trung Hải, bất quá cũng là lừa anh thôi, cho nên tôi sẽ không bỏ đi với anh, cũng sẽ không theo anh ra nước ngoài, người nhà các người quá đáng ghét, tôi cũng chịu đủ rồi”.

Anh nói: “Sao?”

Tôi rống lên với anh: “Tôi nói tôi chịu đủ rồi! Chịu đủ hỗn đản của cả nhà các người! Cách xa tôi và mẹ tôi một chút! Anh muốn tìm loại phụ nữ nào thì cứ đi tìm! Không cần nói yêu tôi, tôi chỉ cảm thấy ghê tởm! Ghê tởm anh biết không? Đứa nhỏ này tôi sẽ lập tức phá ngay, có con với anh, chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm!”

Tôi quay đầu bước đi, anh một đường theo tôi xuống lầu, đến dưới lầu, nhìn tôi mở cửa chính, anh mới nói: “Em phải đi sao?”

Tôi quay đầu nhìn anh một cái, anh một mình đứng đó, dường như cả người đều mệt mỏi vô cùng, tôi cũng không biết anh có uống rượu hay không, nhưng dáng vẻ anh tựa như một đứa bé, ngây thơ không biết gì, tựa như những lời tôi vừa mới nói, anh đều không nghe thấy.

Tôi nói: “Một người khi đã chịu đủ đau lòng, sẽ không có cách nào vẫn hồi phục. Trước đó tôi quả thật có yêu anh, nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn quên anh”.

Những lời này mới là lời thật, trong lòng tôi biết, trong lòng anh cũng biết, anh nói: “Thì ra là vậy...” Trong mắt anh có một tầng lệ mỏng manh, anh nói: “Vậy em trở về là muốn nói lời từ biệt à?”

Tôi nhin xuống nước mắt quay đầu bước đi, anh không đuổi theo, mà chỉ đứng đó, nhìn tôi rời đi. Tôi bước xuống bậc thềm, nhìn chiếc xe thể thao của Tô Duyệt Sinh đang đậu ở đây, lòng tôi tràn đầy

phần uất, lại không biết làm thế nào phát tiết. Tôi xoay chìa khóa khởi động chiếc xe kia, từng hình ảnh trước kia thoáng hiện lên trong đầu.

Vận mệnh không bao giờ nhắc nhở ta, nếu một người yêu hết mình, rồi cũng sẽ mệt mỏi, yêu đến mức không có cách nào tiếp tục nữa.

Tôi chạy dọc theo đường núi uốn lượn đi xuống, trời đã tối đen, ánh đèn cô độc chiếu sáng trong bóng tối mờ mịt, gió thổi qua núi rừng, tôi nhớ tới một bài hát.

Năm đó em gặp anh như thế nào? Ở thời điểm thanh xuân nhất của đời người. Mỗi lần gặp lại, đều trở thành bài đồng thoại đẹp nhất.

Gió thổi tung bãi cát, hay là nước đẩy cát mà xây nên. Sớm mai và chiều tà, giữa biển và bờ biển, thì ra cũng chỉ là hai đầu của thiên nhai.

Cứ vậy đi, nhưng không cam lòng, ai có thể đem tình cảm chân thành cả đời mà buông bỏ.

Cứ như vậy quên đi, nhưng duyên phận quá nhỏ bé, nước mắt quá sâu, mỗi ngày trôi qua, cũng không thể nhớ lại.

Đem nhung nhớ kết thành si, đem chân thật hóa thành giả tạo, đem chuyện cũ trở thành giấc mộng...

Khả năng thuyết phục bản thân, đó là điều vĩnh viễn không bao giờ nói hết, đồng thoại...

Đường núi eo hẹp, tôi đạp lút cần ga, động cơ xe thể thao rít gào, cuối cùng đột ngột có một ngã rẽ, tôi không thể bẻ lái qua, có lẽ là cố ý, có lẽ chỉ đơn thuần là không thể nào thắng lại.

Cây cối cành lá đánh thẳng tới, rầm rầm rào rào đập nát kính chắn gió, ý thức cuối cùng của tôi là, Tô Duyệt Sinh nói muốn tìm một thân cây, đem tất cả này nọ của tôi đều chôn xuống đó.

Vậy thì chọn cây này đi.

Máu chảy tràn lên mắt, tôi rớt cuộc không nhìn thấy gì nữa, cứ như vậy ngủ say trong bóng tối.

=====

Ồ, đếm sai, vẫn còn 1 chương cuối nữa mới hoàn chính văn, hehe

Chương 60

Giương mặt Tô Duyệt Sinh dần dần hiện lên rõ ràng, hơi nước bốc hơi trong phòng tắm, tôi và anh trần trụi đối mặt nhau, lại nhìn nhau không nói gì.

Nhiều năm như vậy vất vả đi qua, bảo tôi nói gì với anh đây?

Năm tháng yêu đương này, mất đi quá nhiều thời gian, tựa như một giấc mộng cũ, bị tôi phủ đầy bụi bặm.

“Lúc đó anh lái xe đuổi theo em, nhưng vẫn muộn một bước. Xe của em đụng vào thân cây, anh vô cùng hoảng sợ, chỉ biết muốn kéo em từ trong xe ra, cuối cùng là Lục Mẫn đuổi tới gọi 120. Thời điểm đó anh như một kẻ điên, Lục Mẫn cũng không có cách nào thuyết phục được anh buông em ra, sau cùng bác sĩ tiêm cho anh một liều thuốc an thần, mới có thể làm phẫu thuật cấp cứu cho em. Em nằm trong bệnh viện thật lâu, vẫn luôn không tỉnh lại. Anh phát hiện trong túi xách của em có mấy bản báo cáo giám định DNA, mới biết em và anh vốn không hề có quan hệ huyết thống, khi đó anh thật sự vô cùng vô cùng khổ sở, anh không dám nghĩ tới lần cuối cùng chúng ta nói chuyện với nhau, em trở về có lẽ là để tìm anh, nói với anh chân tướng, nhưng anh lại ngu xuẩn làm tổn thương em. Lúc ở bệnh viện, anh ngày ngày đêm đêm nhận lấy dày vò. Chức năng tim của em càng ngày càng suy nhược, thai nhi trong bụng vẫn còn. Bác sĩ rất lo lắng, vừa không dám phá thai cho em, lại sợ hãi không thể để em tiếp tục mang thai, quyền quyết định lại giao về cho anh, cuối cùng khi thai kỳ ở tuần thứ 26, tình huống rất tệ, bác sĩ mới mạo hiểm mổ bụng cho em, Tiểu Xán được sinh ra. Nó ở trong phòng kính, em ở phòng ICU. Bác sĩ nói tình trạng của cả hai đều rất xấu, khả năng sống đều không qua được”.

“Lúc đó mỗi ngày trôi qua anh đều hối hận, thắng xe của chiếc xe đó có vấn đề, anh luôn biết, nhưng vẫn không đem đi sửa, anh nghĩ

ngày nào đó vận khí không tốt, để cho anh lao thẳng xuống vách núi kia là tốt nhất. Nhưng anh thật sự không ngờ em sẽ chạy chiếc xe đó, là anh hại em. Nếu anh sớm đem xe đi sửa, thì sẽ không như vậy rồi. Nếu anh không nói những lời ngu xuẩn đó, có lẽ sẽ không thế này rồi. Là tại anh hại em thành như vậy. Em cứ thế nằm trong bệnh viện, anh không biết phải làm sao mới có thể cho cả hai được bình an vô sự. Sau đó tình huống của Tiểu Xán cuối cùng dần dần ổn định, nhưng em thì vẫn hôn mê. Bác sĩ nói biện pháp tốt nhất là thay tim, nhưng tìm được tim hợp cũng rất khó. Cuối cùng anh nhớ đến mẹ em”.

“Đơn cho phép giải phẫu là anh ký, là anh cho dừng hệ thống duy trì mạng sống của mẹ em, là anh tìm luật sư làm xong các thủ tục pháp lý phức tạp, anh làm người đại diện gia đình ký tên, đồng ý dùng tim của bà ấy hiến cho em. Bác sĩ nói ý thức sống của em rất kém, có lẽ vì trong tiềm thức trước kia em không muốn sống nữa. Thời điểm đó anh nghĩ, đây là báo ứng, là ông trời đang trừng phạt anh, những tội nghiệt đã gây ra hãy để anh gánh vác, nếu quả có báo ứng, thì báo ứng trên người anh là được rồi. Nếu em biết là anh đã bỏ dở sinh mạng của mẹ em, em nhất định sẽ rất hận anh. Em đã cố chấp như vậy, có lẽ thà là bản thân mình không sống sót, cũng không tình nguyện mẹ em sẽ vì em mà chết”.

“Kết quả rốt cục em tỉnh lại, lại không nhớ được anh, cũng không nhớ chuyện giữa hai chúng ta. Khi đó anh đã nghĩ, có lẽ thế gian này thực sự có thần đèn, em đã chà ngọn đèn, đã hứa nguyện, và nó liền như nguyện vọng của em, từ nay về sau em thực sự quên anh. Nhưng ông trời dù sao cũng đối đãi không tệ, ông ấy đã cho anh Tiểu Xán, đó là một phần của em, nhưng anh vẫn rất lo lắng, bất cứ lúc nào em cũng có thể đem một phần này của mình thu hồi lại. Cho nên anh giấu Tiểu Xán đi, có lẽ giấu đi rồi không để em biết được, em sẽ không cách nào lấy lại một phần này”.

“Thất Xảo,” Anh dùng khăn tắm bao lấy tôi, âm giọng khe khẽ, “Lần trước em tới gặp anh, đúng là anh muốn nói lời từ biệt. Mỗi một lần em tới gặp anh, anh đều suy nghĩ, em không phải đến nói lời từ biệt với anh... Em sẽ rời khỏi anh sao? Lại một lần nữa?”

Tôi nhìn anh, nói không nên lời, anh đem từng món từng món quần áo mặc vào cho tôi, sau khi quần áo bản thân cũng đã mặc chỉnh tề, anh nói: “Những lúc ở bên Tiểu Xán, anh luôn nghĩ, khoảng thời gian này là anh trộm lấy, một ngày nào đó em sẽ nhớ ra, sau đó dẫn theo nó rời bỏ anh”.

Tôi hoàn toàn không biết làm thế nào nói nên lời, chuyện tới rất đột ngột, tôi thật sự không biết bây giờ nên làm gì mới tốt.

Anh kéo khóa áo chống lạnh cho tôi, sau đó dẫn tôi xuống lầu, chúng tôi đi qua phòng khách, Tiểu Xán rất kỳ quái nhìn chúng tôi một cái, Tô Duyệt Sinh vẫy tay gọi nó, nó vội vàng chạy tới, hưng phấn hỏi: “Chúng ta sẽ ra ngoài sao?”

Vẻ mặt nó rõ ràng như vậy, mềm mại như vậy, mà tôi thế nhưng không dám đưa tay sờ lên mặt nó.

Con trai của... tôi.

Lúc nó vẫn còn là một thai nhi nhỏ nhỏ, lần đầu tiên máy siêu âm dò thai nhi trên bụng tôi, lúc đó tôi đang nghĩ gì?

Đại nạn sinh tử, tôi thế nhưng xem chút mất đi nó, thiếu chút nữa là không còn cơ hội nhìn thấy nó. Nhưng tôi lại không có cách nào ôm nó vào lòng, ánh mắt nó sáng lấp lánh nhìn tôi, tựa như hai viên đá quý.

Tôi sợ mình gào khóc to sẽ làm nó sợ, chỉ có thể dùng sức mím môi cười, muốn cho khóe miệng mình thật cong.

Tôi nghe thấy giọng Tiểu Xán, mơ hồ mà xa xôi, nó nói: “Dì Trâu, biểu tình của dì rất kỳ quái”.

Tôi không thể trả lời, bởi vì Tô Duyệt Sinh ở bên cạnh tôi đột nhiên té xuống đất, Tiểu Xán sợ hãi kêu lên một tiếng chạy tới, tôi ngồi xổm xuống thử đỡ Tô Duyệt Sinh dậy, bệnh suyễn của anh tái phát.

Tôi vội chạy đi tìm thuốc, trong túi của tôi hẳn là có lọ thuốc, tôi phóng nhanh lên lầu, tìm được cái túi nhỏ thường mang theo bên người, lục được bình xịt trong túi, lại nhanh chóng lao xuống lầu. Tôi đỡ Tô Duyệt Sinh dậy, Tiểu Xán vô cùng cơ trí rất nhanh giúp tôi đỡ lấy đầu Tô Duyệt Sinh, tôi run rẩy đến mức mở bình xịt không ra, ngón tay đều phát run, cuối cùng mới tìm được hướng mở vòi phun, lập tức xịt vào miệng Tô Duyệt Sinh mấy cái. Tôi và Tiểu Xán đều không chớp mắt nhìn Tô Duyệt Sinh, anh thở dốc thật mạnh, một lần so với một lần ngắn ngủi hơn, trong lòng tôi sốt ruột, để anh nằm nghiêng, hô hấp của anh dồn dập giống như quả bom hẹn giờ đang đếm ngược, nghe đến lòng tôi rối loạn, tôi vội vã bóp véo phần da ở cổ tay anh, anh mới dần dần trở lại bình thường.

Tôi nghĩ nhất định là vì trời quá lạnh, xế chiều hôm nay anh còn ở trên mái nhà xúc tuyết, đường hô hấp bị không khí lạnh kích thích, mới bị như vậy. Tôi hỏi anh: “Thuốc của anh đâu?”

Trên trán anh đều là mồ hôi lạnh, giọng cũng thật mỏng manh: “Hôm kia... hết rồi”.

Thật sự là nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm, tôi biết không có thuốc duy trì, bệnh trạng sẽ dễ dàng bộc phát thành cấp tính. Tôi đem gối đầu lót ở bên hông anh, để anh nằm được thoải mái hơn chút, tôi nói: “Em đưa anh đến bệnh viện”.

“Không”.

Tôi không thèm để ý đến anh, cầm lấy điện thoại cố định gọi cấp cứu, nhưng điện thoại không thông. Nhất định là đường dây điện thoại cố định bị tuyết đè đứt rồi. Tôi dùng di động gọi 911, cảm ơn trời đất còn có người nghe máy, tôi dùng vốn tiếng anh ít ỏi lắp bắp mô tả tình trạng, lại nhớ không ra từ ‘đơn độc’, cuối cùng đổi

phương đôi người khác đến nghe máy, dùng tiếng phổ thông lưu loát hỏi tôi: “xin hỏi cần giúp đỡ gì?”

Tôi nói hai ba câu mô tả rõ tình trạng của Tô Duyệt Sinh, đối phương nói: “Chúng tôi có thể điều xe cứu thương đến, nhưng hiện giờ tuyết đọng quá dày, không rõ đường đi thế nào, nên trên đường sẽ mất nhiều thời gian”.

Tôi lập tức quyết định: “Tôi lái xe đưa anh ấy đi, hội họp với các người ở trên đường”.

Tôi ngắt điện thoại tiến hành thu thập này nọ, xích theo chiếc xe đạp phòng ngừa, còn mang theo xẻng. Tôi nấu một ấm nước sôi thật to mang theo, lại mặc thêm áo khoác chống lạnh cho Tiểu Xán, lôi luôn cái rương đựng thức ăn chôn trong tuyết ra lấy mấy túi đồ ăn, tôi còn vọt xuống hầm rượu, cầm lấy chai rượu gần nhất có thể tìm thấy.

Tô Duyệt Sinh muốn phản đối quyết định của tôi, nhưng anh ngay cả nói chuyện cũng không kịp thở, tôi và Tiểu Xán mặc vào cho anh một chiếc áo khoác thật dày nặng, hơi thở anh mỏng manh nói: “Đừng...”

“Ba nghe lời chút đi!” Tiểu Xán đội mũ cùng choàng khăn quàng cổ, rồi nỗ lực tự mặc áo khoác cho mình, “Chúng ta sẽ đưa ba đến bệnh viện”.

Tô Duyệt Sinh chỉ có chiếc xe việt dã, trước giờ tôi chưa từng chạy qua loại xe này. May mắn bình xăng còn đầy hơn phân nửa, tôi lấy lại bình tĩnh, Tiểu Xán ngồi ở chỗ ghế an toàn dành cho trẻ em, cho nên Tô Duyệt Sinh chỉ có thể nằm nghiêng ở ghế sau, may mà trong xe không khí tương đối ấm áp, lại được che chắn tốt, có hơi ấm, anh vẫn như cũ hô hấp khó khăn, nhưng tình huống cũng không chuyển biến xấu.

Tôi nỗ lực trấn định cảm xúc bản thân, khởi động xe. Buổi tối tuyết rơi lớn hơn nữa, bị đèn xe chiếu lên sáng rực một mảnh, đèn xe

chiếu không được xa, hoàn toàn mù mịt tối tăm, cái gì cũng nhìn không tới. Vô số bông tuyết thổi vào đèn xe, như con thiêu thân lao vào ánh sáng, luồng đèn chính là hai quả cầu to vĩ đại, bên trong bay lượn hàng ngàn vạn đường tuyết trắng.

Tôi chưa từng có kinh nghiệm điều khiển xe trên đất tuyết, cho nên chạy đặc biệt chậm, dè dặt cẩn trọng mà chạy. Cả đoạn đường này đều là đường núi, gió núi lạnh thấu xương, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không rõ, chỉ nghe tiếng gió gào, còn có tuyết đọng trên nhánh cây không ngừng chảy xuống, roi lộp độp vào mui xe.

Tôi nỗ lực nhìn phương hướng, xe có dụng cụ hướng dẫn đường đi có thể sử dụng, nhưng tất cả đều là tiếng anh, Tiểu Xán đọc cho tôi nghe, chúng tôi thẳng tắp đi về phía nội thành, chỉ là tốc độ thật sự quá chậm.

Xe chạy trong đêm tuyết mù mịt, đầu óc tôi rối bời, nhớ tới rất nhiều chuyện loạn thất bát tao, tỷ như phim điện ảnh Vampire đã từng xem, lại tỷ như Voldermort trong phim Harry Potter, ở nơi nước ngoài xa xôi lạ lẫm này, tôi cũng không dám suy nghĩ nữa.

Tôi hỏi Tiểu Xán: “Dì hát cho con nghe được không?”

Tiểu Xán nhìn tôi, hỏi: “Dì hát có dễ nghe không?”

“Không tệ đâu”.

Tiểu Xán hồ nghi nhìn tôi lần nữa: “Liệu có dẫn sói tới không đấy?”

Trong lòng tôi hơi hơi lên men, Tiểu Xán thật sự là con trai ruột của Tô Duyệt Sinh, ăn nói cay độc, độc miệng như vậy, quả thực giống nhau như đúc!

Tôi nói với Tiểu Xán: “Lần trước trong điện thoại không phải đã nghe rồi sao?”

“Nhưng lúc đó thuốc tê chưa tan hết, người còn nóng sốt mơ mơ màng màng, con hoàn toàn không nhớ được giọng dì hát như thế

nào...”

Lúc này tôi thực sự không thể tiếp tục loại đề tài này, bằng không chỉ sợ tôi sẽ ôm đũa nhỏ khóc một trận, tôi hỏi: “Con muốn nghe bài gì?”

Tiểu Xán chần chờ một lát, mới nói: “Con muốn nghe... khúc hát ru...”

Khúc hát ru... được rồi, khúc hát ru tôi biết hát, đối với thể loại xướng ca này, phần lớn nhạc tôi hát đều là tình tình ái ái, không thích hợp cho con nít nghe.

Tôi nói: “Khúc hát ru thì khúc hát ru, dì hát cho con nghe!”

Những khúc hát ru mà tôi biết kỳ thực cũng chỉ có hạn, là những bài hồi nhỏ thường thường nghe mẹ hát dỗ tôi ngủ.

“Ánh trăng ánh trăng đến đây ca hát, a y a y tới đây, trên sông không có gió thổi tạo sóng, cá vàng bơi lên mặt nước... hạt dẻ nở hoa kết thành tổ chim, hoa tiêu nở thành rất nhiều tổ chim, a y a y ăn hạt dẻ, ngòn ngọt ngọt trong tổ chim...”

Tôi vừa hát, vừa cẩn thận lái xe. Mùa đông ở núi Đại Lương cũng không giống như vậy, tuyết trắng mịn mù bao trùm cả một vùng, tựa như đang ở trong vùng tuyết hoa giữa trời đất, xe của chúng tôi tựa như con bọ cánh cứng nho nhỏ, luôn cố gắng bò về phía trước mà đi... Trong thế giới rộng lớn thuần trắng vô ngần này, giống như vĩnh viễn không có tận cùng biên giới, tựa như một năm nào đó ở Hokkaido.

Trong lòng thương cảm, ký ức ngọt ngào đồng loạt trào dâng lên trong lòng, thời tuổi trẻ thậm muốn liều lĩnh cùng người yêu đi đến thiên nhai, trải qua nhiều năm vất vả như vậy, quay đầu nhìn lại, thì ra thiên nhai bất quá chỉ ngắn ngủi trong gang tấc. Chẳng phải tôi bị ấm đầu mới chạy xe ra đây, tôi chỉ là không thể để một lần nữa mất đi gì đó quan trọng nhất trong đời. Chẳng sợ lúc này rơi vào phiêu

lưu mạo hiểm, nhưng ba người chúng tôi đang ở đây trong một chiếc xe nhỏ nhỏ, ấm áp, thế giới nhỏ nhỏ kín bí bùng, gió tuyết cực lớn ở bên ngoài, chúng tôi vẫn ở bên nhau, đã từng cô đơn rất nhiều, tôi thật sự không muốn chia cách với bất kỳ ai nữa. Tuy rằng tôi vẫn chưa suy nghĩ triệt để thấu đáo, nhưng giây phút đoàn tụ ngắn ngủi như thế này khiến người ta nhung nhớ, tựa như ánh sáng trong bóng đêm, tựa như không khí ấm áp bên trong xe, tựa như rất lâu rồi cho rằng bản thân chỉ có một mình, nhưng đến cuối cùng nhận ra mình cũng không phải cô độc.

Tôi càng hát càng lớn, quanh quẩn trong xe là giọng hát của tôi, trên cửa sổ xe ngưng kết thành một màng sương mỏng, ngoài sương ra tôi không nhìn thấy gì nữa, đành phải nỗ lực chỉnh hơi ấm lên cao một chút. Cuối cùng Tiểu Xán cũng hát theo tôi, mới đầu giọng của nó rất nhỏ, sau đó hai chúng tôi càng hát càng lớn tiếng, càng hát càng mạnh hơn, chúng tôi bắt đầu thay phiên nhau hát, tôi hát tiếng trung, Tiểu Xán hát tiếng anh, những bài nó hát tôi đều không biết, nó từng chút từng chút dạy cho tôi, đều là những bài hồi nó còn nhỏ thầy giáo trong nhà trẻ dạy nó.

Có một bài ca từ rất kỳ quái, kể về một con hổ và một con thỏ, con hổ yêu con thỏ, thỏ hỏi hổ, người có thể đừng ăn thịt ta không, từ đó hổ và thỏ bắt đầu cùng nhau ăn cà rốt. =.=“

Tiểu Xán dạy tôi hát bài đồng dao hai lần, chỉ là tôi phát âm tiếng anh không chuẩn, nhiều lần Tiểu Xán phải sửa cho tôi. Chúng tôi bắt tri bất giác chạy được rất xa, tuyết càng ngày càng dày, đến cuối cùng muốn ngấp lộp xe, xe tuy chạy tốt, nhưng lúc này cũng có chút khó khăn.

Tôi điều khiển càng thêm cẩn thận, tôi không hát nữa, chỉ tập trung lái xe, để Tiểu Xán xem hướng dẫn, xác nhận chúng tôi không đi sai hướng. Lúc xe đi tới một con dốc dài, đột nhiên động cơ tắt, tôi luống cuống tay chân, may mắn tốc độ của chúng tôi không nhanh, nhưng đường tuyết thật sự quá trơn, chúng tôi thẳng tắp lao tới

vách núi phía trước, cả người tôi nhanh chóng bị dọa đến choáng váng, liều mạng thả xe lại, toàn bộ thân xe đều xoay ngang, càng không có cách nào khống chế chiếc xe đang muốn lật nghiêng, trong lúc chỉ mảnh treo chuông tốc độ xe đột nhiên chậm lại, lúc này tôi mới có thể dùng lực xoay tay lái, xe tránh không khỏi quay cuồng một trận, đồ đạc này nọ trong xe rầm rầm rào rào rơi xuống, cuối cùng rầm một tiếng không biết bị đụng vào cái gì, ngừng lại.

Hết thấy bất quá xảy ra trong phút chốc ngắn ngủi, lúc tôi hồi phục lại tinh thần mới phát hiện Tô Duyệt Sinh đang nắm chặt thắng tay, thì ra vừa rồi là anh kéo thắng tay, cho nên mới có thể giảm nhanh tốc độ, nhưng xe lúc này đang muốn lật nghiêng, tôi dùng sức mở cửa xe, đi ra ngoài, sau đó ôm Tiểu Xán ra, gan của nó vô cùng lớn, thế nhưng không rên lấy một tiếng, quý gói giúp tôi giữ chặt Tô Duyệt Sinh ở chỗ thân xe.

Mãi đến khi kéo được Tô Duyệt Sinh từ trong xe ra, tôi mới có cảm giác mình vừa sống sót sau tai nạn, Tô Duyệt Sinh đứng không nổi, anh quá nặng, tôi cũng không đỡ được, cuối cùng chân tôi mềm nhũn, hai chúng tôi đều ngã ngổ trong đống tuyết. Tôi phì phò thở từng ngụm, đèn xe còn sáng, xe bị mắc kẹt giữa hai thân cây, cũng may là thế, mới không rơi xuống vách núi phía trước. Nghĩ đến đây, tôi càng cảm thấy sợ hãi, theo bản năng ôm chặt lấy Tiểu Xán, ôm thật chặt.

Nó dùng cái tay không bị thương ôm cánh tay tôi, chột gọi: “Ba ơi!”

Tôi vươn tay ra ôm lấy Tô Duyệt Sinh, có chút lo lắng hỏi: “Sao rồi?”

Hô hấp anh dồn dập, cũng không biết là vì bị lạnh, hay bệnh tái phát, mặc kệ thế nào, tình huống đều không tốt lắm, tôi cẩn thận chui đầu vào trong xe, tìm được lọ thuốc của mình đem theo, tôi lại xịt cho anh thêm một lần thuốc nữa, sau đó dùng khăn quàng cổ quấn quanh mặt anh lại, để anh có thể ấm áp hơn một chút.

Nhưng tôi tìm không thấy di động của mình, cũng không biết vừa rồi bị đụng, di động vắng đi đâu, tôi cố gắng để bản thân trấn định lại, liều mạng an ủi bản thân, đây là con đường quốc lộ duy nhất vào thành phố, xe cứu thương đang trên đường tới, bọn họ nhất định sẽ tìm thấy chúng tôi.

Một lần nữa tôi bò vào trong xe tìm di động, tôi vừa chui vào trong xe, Tiểu Xán liền lớn tiếng gọi tôi: “Dì à! Ba gọi dì ra, ông ấy nói rất nguy hiểm, bình xăng bị đụng có lẽ gây rò rỉ, xe sẽ bị cháy”.

Tôi không nghĩ tới có loại khả năng này, đành phải vội vàng nhìn quanh trong xe một lần, rồi lại leo ra, Tiểu Xán khẩn trương nhìn tôi, giống như một giây nữa thôi chiếc xe sẽ thực sự bị nổ tung, tôi chỉ biết nhanh chóng nhảy từ trên thân xe xuống, chạy vội về phía nó.

Tôi tìm được một thân cây, có thể giúp tránh hướng gió, để Tô Duyệt Sinh ngồi tựa vào, Tiểu Xán tựa sát vào anh, hô hấp của Tô Duyệt Sinh hết sức khó khăn, lúc bệnh phát tác, khí lạnh sẽ làm hơi thở càng thêm khò khè nghiêm trọng, trong lòng tôi sốt ruột, nhưng lại không nghĩ ra được cách nào, cho dù tìm được điện thoại gọi 911, bọn họ cũng phải cần một khoảng thời gian mới tới được, ở đây trước không thôn xóm, sau không nhà trọ dã ngoại, rừng rậm mờ mịt không một bóng người, tuy rằng chúng tôi mặc rất nhiều lớp, nhưng đông lạnh qua hai giờ đồng hồ chỉ sợ cũng phải xong đời, huống hồ còn có Tô Duyệt Sinh.

Đèn xe rất sáng, giống như hai thanh lưỡi lê, màn đêm bị ánh sáng đâm phá nặng nề, chiếu được một khoảng rất xa, nhưng chỗ rất xa cũng chỉ là gió tuyết thổi, từng gốc từng gốc cây tùng, như một đám người khổng lồ trầm mặc, đứng lặng trong bão tuyết giữa trời đất.

Tô Duyệt Sinh vô cùng gian nan muốn nói gì đó, tôi nửa ôm nửa đỡ anh dậy, cẩn thận để sát vào gương mặt anh, anh thở dốc lợi hại, gần như là từng chữ từng chữ đứt quãng nói: “Anh... về... trong xe...”

“Không phải anh nói xe có khả năng rò rỉ xăng ư?”

Anh lắc lắc đầu, trong lòng tôi đột nhiên hiểu được, trong xe ấm áp, có lẽ ở trong xe anh sẽ thấy dễ chịu hơn một ít, cái này đáng giá mạo hiểm, thế là tôi và Tiểu Xán lại cùng nhau kéo anh trở vào trong xe.

Xe gần như bị mắc kẹt 90 độ giữa hai thân cây, anh chỉ có thể nửa tựa nửa ngồi dán mặt vào thân xe, nhưng trong không gian nhỏ hẹp này quả nhiên là một nơi ấm áp để có thể che tránh gió tuyết, bất quá anh không còn thờ gấp lợi hại nữa, anh nói: “Em dẫn Tiểu Xán, đi tiếp”.

Tôi nói: “Em không thể để anh một mình ở lại đây!”.

Anh đột nhiên đưa tay nắm chặt vạt áo tôi, tôi chỉ cảm thấy ngón tay anh hơi hơi run rẩy, anh nói: “Dẫn... dẫn... thằng bé đi”.

“Em không thể để anh một mình ở lại đây”. Tôi kiên trì, trong xe tuy có chút ấm áp, nhưng tôi và Tiểu Xán không biết phải đi bao xa mới có thể tìm được hộ gia đình nào đó cầu cứu, sao tôi có thể để anh một mình ở lại đây.

Tiểu Xán cũng tựa vào cửa sổ thủy tinh trên xe, nó lớn tiếng nói: “Ba, con không đi đâu!”

Tô Duyệt Sinh thở hắt hắt một hơi, anh nhắm mắt, giống như đang cố gắng tích tụ năng lượng, sau đó mở to mắt, nhìn tôi: “Dẫn thằng bé đi... phía trước... có khu nhà...”

Tôi còn muốn nói gì đó, ngón tay anh đột nhiên dùng sức, môi anh dán sát bên tai tôi, anh nói: “Em là mẹ của Tiểu Xán”.

Tôi nháy mắt một cái, anh nói: “Em là mẹ của Tiểu Xán, trên đời này trừ em ra, giao nó cho ai anh cũng thấy lo lắng, nếu chúng ta đều bị kẹt ở đây, sẽ chết”.

Tôi khò khạo ngơ ngác nhìn anh, trong hốc mắt của anh chứa đầy lệ, chỉ cần nhẹ nhàng tiếp xúc, sẽ rơi xuống, tôi hoàn toàn ngu ngơ, tôi ngẩng đầu nhìn Tiểu Xán, nó không nghe thấy gì cả, cũng chẳng biết

gì, bởi vì nó đang ở phía bên kia cốp xe, cách khoang xe sau kính thủy tinh nhìn tôi, ánh mắt nó sáng lấp lánh, như hai trái nho đen.

Tôi chậm lại một chút, suy nghĩ kỹ một chút, nhưng hết thấy đều không cho phép tôi suy nghĩ nhiều, Tô Duyệt Sinh nói: “Dẫn thẳng bé đi... đi về phía trước... cả nhà chúng ta sẽ không chết cồng ở đây”.

Tôi lau nước mắt một phen, bốn chữ ‘Cả nhà chúng ta’ kích thích tôi, tôi nói: “Không, em không thể để anh lại đây”. Tôi tiến vào khoang sau xe, liều mạng tìm kiếm, Tiểu Xán thấy vậy, nó nhanh chóng leo lên chỗ để bánh xe phụ chui vào giúp đỡ, nó hỏi: “Dì à, dì đang tìm cái gì vậy?”

Hai chữ ‘Dì à’ khiến nước mắt tôi lại rơi xuống, tôi nghẹn ngào nói: “Di động”.

Thân người Tiểu Xán nhỏ, càng thêm linh hoạt, nó chui vào phía sau rương, không lâu sau lại chui trở ra, tôi đem đồ đạc trong xe lật chuyển hết một bận, Tiểu Xán đột nhiên kêu lên: “Di động!”

Nó giơ chiếc di động lên đưa qua, giao điện thoại cho tôi, tôi nói, “Gọi 911”, tiếng anh của tôi chỉ nói được lắp bắp, Tiểu Xán dứt khoát lấy điện thoại về, vô cùng lưu loát dùng tiếng anh kể rõ tình trạng của chúng tôi một lần, sau đó còn căn cứ theo hướng dẫn trên dụng cụ chỉ đường đại khái chỉ ra chỗ của chúng tôi hiện thời.

Quả thực hết như một tiểu anh hùng, cuối cùng nó ngắt điện thoại nói với tôi: “Họ nói đã thông báo cho khu nhà ở gần nhất, tuyệt quá lớn, bọn họ sẽ phái một đội PCCC tới”.

Trong nháy mắt tôi không biết nên khóc hay cười, đành phải đưa tay ôm nó, nó không nói gì để mặc cho tôi ôm, không lâu sau, lại dờ tay của tôi để lên ngực Tô Duyệt Sinh.

Nó giống như có vài phần ngưng ngừng nói: “Dì xem nhịp tim của ba...”

Trong nháy mắt tôi nghĩ, bất kể chuyện gì đã xảy ra cũng không còn quan trọng nữa, trên đời này đối với tôi mà nói, người quan trọng với tôi như vậy, mà tôi thế nhưng còn không cảm kích.

Tôi thật sự ngu xuẩn, quá ngu xuẩn rồi.

Nước mắt tôi lả tả rơi xuống, chỉ có Tô Duyệt Sinh hiểu rõ tôi đang khóc cái gì, tay anh không có sức, chỉ có thể nhẹ nhàng nắm ngón tay tôi, tôi nghẹn ngào nói: “Bọn em đều không đi, bọn em đều không rời khỏi anh, cả nhà chúng ta có chết thì cũng phải chết chung”.

Anh không có nhiều khí lực để nói chuyện, chỉ có thể không chớp mắt nhìn tôi. Bốn chữ ‘Cả nhà chúng ta’ khiến Tiểu Xán mở to mắt mà nhìn, nó nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn Tô Duyệt Sinh. Tôi đã chẳng quan tâm thằng bé nghĩ thế nào nữa, tôi leo ra phía sau rương, tìm chai rượu đỏ kia, đổ ra một ít, dùng nó mát xa tứ chi cho Tô Duyệt Sinh. Tiểu Xán giúp tôi làm việc này. Tôi vừa mát xa vừa chảy nước mắt, cuối cùng là tôi khóc đến dãn dãn, Tiểu Xán càng không ngừng nhìn tôi, sau cùng nó bất an đứng lên, nó nói: “Dì đừng khóc, con hát cho dì nghe được không?”

Tôi khóc càng dữ hơn, tôi hung dữ nói: “Không cần!”

Chân mày Tiểu Xán hơi nhíu lại, nó vẫn rất giống Tô Duyệt Sinh, tôi không nhìn ra được chút nào bóng dáng của chính mình, có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới mình sẽ có một đứa con, mà đứa con này, nó đã lớn như vậy rồi. Suốt quãng thời gian dài nó trưởng thành, tôi không hề hay biết gì. Tôi thậm chí còn chưa một lần cho nó ngậm bầu sữa mẹ, không thay tả được cho nó lấy một lần, tôi đã bỏ lỡ cái gì vậy?

Tôi bỏ lỡ toàn bộ.

Tiểu Xán thấy tôi khóc nức nở, nó rất cuộc nhẹn không được, dùng hai bàn tay nhỏ bé của nó nắm lấy tay tôi, an ủi tôi nói: “Được rồi

được rồi con biết hết rồi, mẹ xem con đâu có đoán sai, mẹ chính là mẹ con, nhưng mẹ đừng khóc nữa, nước mắt sẽ đông lại”.

Tôi ghen ngào nói không ra lời, Tiểu Xán lớn tiếng nói: “Ba, ba quản mẹ con đi! Ba còn nói lúc con còn nhỏ là đồ mít ướt, ba xem đó là vì gien không tốt!”

Tôi hẳn phải cười, nhưng thật sự là cười không nổi, người yêu tôi, người quan trọng nhất trên đời này của tôi, tất cả đều đang ở bên cạnh tôi, nhưng lại bị vây khốn trong trận bão tuyết, tôi thật sự thật sự không thể mất bọn họ thêm một lần nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, tuyết hình như nhỏ đi, thế giới an tĩnh lại, chỉ có lạnh, lạnh đến mức lục phủ ngũ tạng của tôi nhanh chóng muốn đóng băng. Tôi liều mạng muốn Tô Duyệt Sinh bảo trì tỉnh táo, lại muốn Tiểu Xán càng ấm áp hơn một ít. Thằng bé ru rú trong lòng tôi, đã không còn khí lực nào để nói đùa nữa, nó ôm cổ tôi, giống một đứa bé nhỏ nhỏ, mang theo vô hạn quyến luyến ôm lấy tôi: “Mẹ, lạnh quá”.

Tôi liều mạng hôn lên trán nó nhưng môi tôi cũng lạnh như băng, tôi cũng không có khí lực nhúc nhích, tôi nói: “Đừng ngủ, ngàn vạn lần đừng để bản thân ngủ quên mất, mẹ hát cho con nghe”.

Tiểu Xán mơ mơ màng màng đồng ý, tôi dùng hết khí lực, âm giọng vẫn rất nhỏ bé, bị con gió lạnh thấu xương thổi tan trong màn đêm mờ mịt.

Bông tuyết đập vào cửa sổ xe, trời đất rộng lớn, thế nhưng không chấp nhận cho tôi được một lần nữa trở về thế giới này.

Chương 61

Sáu tháng sau, Tô Duyệt Sinh rốt cục có thể lấy đinh sắt gắn trong xương cổ và xương bắp chân ra, nhưng việc đi đứng của anh vẫn chưa được thuận tiện, còn phải chống nạng.

Tiểu Xán nhún vai nói: “Có một thương binh ở nhà thật sự là quá bất tiện”.

Tôi cũng cảm thấy vậy.

Tỷ như tìm người giúp xới đất trong sân để trồng các loại cỏ, vị thương binh kia lại kiên trì muốn tôi đẩy anh ta ra sân chơi.

Mùa hè ở Bắc Mỹ, trời trong mát mẻ, đại thụ thành rừng, hoa hồng nở rộ, dưới cửa sổ màu hồng nhạt của hoa sắc vi nở rộ như một dòng thác, màu sắc cực kỳ đẹp.

Tôi đẩy xe lăn, xuyên qua cả khu vườn, tới một cái hàng rào có cánh cửa gỗ, mở ra.

“Chính là cây này”. Vị thương binh chỉ chỉ vào một cây đại thụ.

“Sao cơ?”

“Đào đi”.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì, Tiểu Xán đứng bên cạnh hộp thời chuyên cho tôi một cái xẻng, rồi vui sướng khi thấy tôi gặp họa.

Tôi dùng xẻng đào đào mấy cái, đất mùa hè tôi xộp phì nhiều, một nhát xẻng đi xuống là đào được một khối đất to, xẻng rất nhanh đụng phải kim loại, vang lên một tiếng đinh.

Tôi ngồi xổm xuống, lấy tay gạt gạt, đó là một cái hòm, tôi cẩn thận xốc cái hộp bám đầy bụi đất lên, mở nắp hộp, bên trong có linh tinh rất nhiều thứ này nọ.

Ảnh chụp của tôi, cái cốc tôi đã dùng, bàn chải đánh răng của tôi, di động cũ của tôi... tôi ngồi xổm ở đó lục lục xem xem, cuối cùng thấy một cái hộp nhung nho nhỏ quen thuộc, mở ra, đúng là chiếc nhẫn kim cương năm đó Tô Duyệt Sinh cầu hôn với tôi, năm xưa anh đã từng đưa cho tôi.

Tôi ngồi xổm ở đó không nói được lời nào, Tô Duyệt Sinh đứng lên, cẩn thận chống nạng đi tới bên cạnh tôi, anh cố hết sức ngồi xổm xuống, tìm kiếm trong đồng đồ lặt vặt lộn xộn kia, cuối cùng tìm được hai tờ giấy đỏ nhỏ nhỏ.

Tôi mở ra, trên đó có dán ảnh chụp của hai chúng tôi, tấm hình này tôi vẫn còn nhớ, lúc hai chúng tôi chụp tấm hình này đều vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, nháy mắt hạnh phúc đó, đã được máy ảnh lưu lại khoảnh khắc hình ảnh kia thành vĩnh viễn.

Tâm mắt tôi dần dần mơ hồ, nước mắt tí tách rơi xuống chữ viết trên tấm ảnh.

Tên họ, số chứng minh thư, thời gian đăng ký, còn có thâm tình kia, rơi vào tấm ảnh chụp, phảng phất giống như ghi dấu chạm khắc vào trong sinh mệnh.

Qua nhiều năm như vậy, tôi luôn tìm tìm kiếm kiếm, thế nhưng, tình yêu chân chính, cho tới bây giờ đều giấu ở nơi này, cho tới bây giờ không phải chưa từng tìm thấy.

Tôi gào khóc thật lớn, nắm chặt hai bản hôn thú kia, tựa như bản thân bị thất lạc đã lâu, một lần nữa lại được tìm về.

Tô Duyệt Sinh nói: “Em khóc cái gì, không phải chê anh chọn gốc cây này không tốt đó chứ, có muốn anh tìm một gốc cây khác hay không?”

Tôi liều mạng khóc thật nhiều, che miệng ngẩng đầu, cây cối cành lá xanh um, ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu xuống, giống như những ánh vàng vỡ vụn chiếu xuống mặt tôi.

Không đời!

Không bao giờ đời nữa!

Phiên ngoại 1

Bạn đã từng yêu ai chưa, một lần yêu là kéo dài suốt 25 năm?

Có một lần tôi giả vờ vô ý hỏi Tô Duyệt Sinh, anh lạnh lùng nói, thần kinh. Lát sau lại nói, đồ ngốc. Lại qua một lúc nữa, anh khẽ thở dài.

Tôi và Tô Duyệt Sinh quen biết nhau ở trường mẫu giáo. Ngày đầu tiên tôi đến trường, rất ngoan rất nghe lời, nghe nói hoàn toàn không khóc, ngồi một chỗ chăm chú nghe giáo viên kể chuyện cổ tích. Có một thằng bé cứ luôn mồm khóc lớn, làm mấy đứa trẻ trong lớp cũng theo thằng bé kia mà khóc lên. Sau nghe thấy dì của nó dỗ nó, mới biết tên thằng bé đó là Tô Duyệt Sinh. Bất quá nghe nói trước đó, chúng tôi cũng đã từng gặp mặt nhau rồi.

Chúng tôi được sinh ra ở cùng một bệnh viện, nghe đâu người đỡ đẻ cũng là cùng một người. Ông nội của anh và bà ngoại tôi là bạn thời đại học, cha mẹ chúng tôi cũng thường xuyên qua lại với nhau, mối quan hệ bạn bè rất tốt.

Lúc còn học ở nhà trẻ tôi không thích anh lắm, thậm chí cảm thấy anh thật đáng ghét. Trong mắt thầy giáo tôi là một đứa bé ngoan, anh lại chỉ cần tùy tiện một chút là đã lấy được sự chú ý của thầy giáo rồi, bởi vì anh rất rất nghịch ngợm.

Đến tiểu học chúng tôi vẫn là bạn cùng lớp, có một khoảng thời gian dài anh xin phép không đến trường học, nghe nói mẹ anh bị bệnh rất nặng. Mẹ tôi cũng từng dẫn tôi đến bệnh viện thăm dì Từ, dì ấy vẫn vậy xinh đẹp ôn nhu, nhẹ nhàng trầm ổn cắt trái cây cho tôi ăn. Bất quá Tô Duyệt Sinh không có ở đó, nghe nói anh bị đau răng, đưa đi nhổ răng rồi.

Qua hai ngày sau Tô Duyệt Sinh trở về lớp, quả nhiên quai hàm bị sưng to. Tôi và anh đều cùng bị thay răng, ai cũng không dám nói

chuyện lớn tiếng, tránh mở miệng quá to, lộ ra răng cửa bị thiếu một cái. Cho nên tôi nhỏ giọng hỏi anh: “Dì khỏe chưa?”

Anh không trả lời tôi. Tôi cảm thấy có lẽ tôi không nên hỏi anh lời này, bởi vì anh dường như rất khổ sở.

Lên cấp hai chúng tôi vẫn là bạn học cùng lớp, khi đó mẹ anh vừa mới qua đời. Anh không thềm nói chuyện với ai, tựa như thay đổi thành một người khác, các bạn nam trong lớp học nghịch ngợm trêu chọc anh, anh cũng không quan tâm. Tôi cảm thấy anh giống như một gốc cây tùng nhỏ, thật cô độc, toàn thân đều đầy gai nhọn. Giờ ra chơi anh cũng không đi đâu chơi, một mình ngồi ở bàn học, xoay xoay chiếc bút trong tay.

Tôi len lén trộm sủi cỏ ở nhà đem lên lớp, đặt lồng com trong học bàn của anh. Bởi vì mẹ tôi và mẹ anh đều là người Thượng Hải, đều biết gói sủi cỏ, anh thích ăn sủi cỏ khô, tôi biết.

Lúc tan học, tôi phát hiện lồng com còn nguyên bị đặt trở lại trong học bàn của tôi, một cái sủi cỏ cũng không thiếu.

Tôi tuyệt không nổi giận, hôm sau lại tiếp tục đem cho anh.

Xôi, bánh rán, thanh đoàn, bánh tổ, bánh bao chay, xôi ngọt thập cẩm, nôi thiếp, sủi cỏ tằm, bánh đậu... tôi nghĩ thế nào cũng có món anh chịu ăn.

Khi đó mẹ tôi cảm thấy căn tin trường của tôi rất kém, cho nên thường thay đổi đủ loại điểm tâm cho tôi ăn bù.

Tôi len lén đem điểm tâm này nọ bỏ vào trong học bàn của Tô Duyệt Sinh, nhưng anh vẫn như cũ đem nguyên xi trả lại vào học bàn của tôi.

Ước chừng qua một tháng, lớp học có một bạn nam nghịch ngợm tên Giang Thế Tuấn phát hiện ra bí mật của tôi. Sáng hôm đó cả lớp đi học tiết thể dục, thừa dịp trong phòng không có ai, tôi đặt hộp com vào trong học bàn của Tô Duyệt Sinh, đột nhiên Giang Thế Tuấn

xông tới, giựt lấy hộp cơm kia, ồn ào kêu la: “Ai da! Tình yêu trong sáng! Ai da! Yêu đương tốt đẹp...!”

Cậu ta quái thanh quái điệu ê a nhái theo bài hát, tôi vừa tức vừa quẫn, muốn cướp hộp cơm lại, nhưng cậu ta duỗi thẳng cánh tay, tôi cắn bản với không tới. Các bạn nam trong lớp ủa vào phòng học, bọn họ cười ha ha lại còn huýt sáo với tôi, tôi gấp đến độ nước mắt sắp rơi xuống rồi. Lúc này Tô Duyệt Sinh đã trở lại, anh vừa thấy tình huống này, không nói lời nào, bước tới cướp lại hộp cơm. Giang Thế Tuấn còn ồn ào: “A! Gắng sức bảo vệ cô dâu nhỏ kìa!” Tô Duyệt Sinh một quyền đấm thẳng vào mặt cậu ta.

Phòng học thoáng chốc đại loạn, hai người bọn họ ôm nhau lăn lộn trên đất, mọi người khuyên can thế nào cũng kéo không ra, cuối cùng chủ nhiệm lớp chạy tới, hỏi vì sao bọn họ đánh nhau, Tô Duyệt Sinh không rên lấy một tiếng. Cuối cùng Giang Thế Tuấn hừ hừ nửa ngày, mới nói dối: “Giờ thể dục trước cậu ấy không chuyển banh cho em”.

Chủ nhiệm lớp hung hăng phê bình bọn họ một phen, chỉ vì chuyện lông gà vỏ tỏi mà đánh nhau, phạt viết kiểm điểm, phạt quét dọn sạch sẽ nhà vệ sinh, còn muốn mời phụ huynh nữa.

Phụ huynh của Tô Duyệt Sinh không tới, chủ nhiệm lớp cũng chẳng nói gì. Mọi người đều biết tình hình nhà anh khá đặc biệt, mẹ anh vừa mới qua đời, ba anh thì bay tới bay lui khắp thế giới, thật sự bận rộn.

Mặt mũi Giang Thế Tuấn dán đầy băng keo, cứ thế dán suốt một thời gian dài, nhưng cậu ta và Tô Duyệt Sinh lại kỳ tích mà trở thành bạn bè. Giờ tan học còn thường xuyên như chú cún con loanh quanh bám theo Tô Duyệt Sinh, Tô Duyệt Sinh vẫn như cũ không thèm để ý đến cậu ta, các bạn nam trong lớp cũng không còn chọc ghẹo tôi nữa, bọn họ đều đối xử với tôi rất khách sáo.

Tôi cũng không biết đây là tình huống gì, qua nhiều năm sau, Giang Thế Tuấn mới nói cho tôi biết, tràn đầy tự giễu: “Kỳ thực năm đó cậu rất xinh đẹp thành tích lại tốt, các bạn nam trong lớp đều xem cậu như nữ thần, một nữ thần như thế mà mỗi ngày đem cơm hộp cho Tô Duyệt Sinh ăn, bọn mình ghen tị, ghen tị cậu biết không?”

Tôi buồn cười, chỉ còn biết cười trừ.

Giang Thế Tuấn nói: “Mình cũng thật thua Tô Duyệt Sinh luôn, cậu đem cơm cho cậu ta thời gian lâu như vậy, cậu ta thế nhưng không chút nào động lòng, ý chí sắt đá! Đúng ngốc!”

Sau khi Tô Duyệt Sinh vào đại học, tính tình dường như cũng thay đổi. Việc kinh doanh của cha anh ngày càng phát triển, giàu có một phương, tái hôn lần nữa, rồi sinh một cô con gái. Tô Duyệt Sinh càng ngày càng giống như một vị công tử, xe sang áo đẹp, miệng hô một tiếng là có rượu ngon kề bên. Tôi nhìn anh cả ngày thay đổi bạn gái, mỗi lần hẹn ăn cơm với tôi, đều dẫn đến một cô bạn gái khác nhau.

Mỗi khi anh phiền chán cô gái nào đó, sẽ dẫn đến ăn cơm với tôi, giới thiệu tôi với cô gái kia: “Đây là bạn gái chính thức của anh”.

Mấy cô gái kia vừa nghe anh nói vậy, thường thường đều khóc lóc nước nỏ, che mặt bỏ đi.

Tôi thường xuyên khuyên anh: “Làm nhiều chuyện bậy, cẩn thận báo ứng!”

Anh không thèm quan tâm: “Dù sao đời này anh cũng không dự định kết hôn, cứ như vậy đi”.

Chuyện của cha mẹ anh năm đó tôi cũng có nghe nói một chút, cho nên anh mới không muốn kết hôn như vậy.

Không lâu sau, tôi nghe nói người mẹ kế kia của anh sinh được một bé gái nhưng vì có bệnh bẩm sinh nên chết non rồi. Cha anh hết sức đau lòng, mẹ kế thì hậm hực, đem cái chết của con gái đổ cho Tô Duyệt Sinh làm hại, vừa thấy anh liền phát điên.

Lại qua một thời gian dài sau đó, không thấy anh xuất hiện nữa. Tôi đi tìm anh, anh một mình một người trốn ở trong nhà xem video. Đều là hình ảnh hồi nhỏ mẹ anh quay cho anh, trên màn hình là cảnh anh còn đang tập tễnh học đi, một đứa bé tròn tròn mập mập rất dễ thương, chìa hai tay về phía máy quay, bi bô tập nói gọi: “Mama...”

Tôi thấy anh không uống rượu, dáng vẻ cũng rất tinh tảo, liền khuyên anh ra ngoài dạo chơi, giải sầu.

Anh nhàn nhạt nói: “Đau lòng cũng không phải đi là hết”.

Trong phòng chiếu phim rèm cửa sổ bịt chặt bốn phía, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình, chiếu lên gương mặt gầy của anh. Tôi đột nhiên cảm thấy trước đây anh mạnh mẽ như vậy, dường như càng ngày càng trở nên nhỏ bé, nhỏ đến mức hết như đứa trẻ trong video kia, một đứa bé đáng thương, nhưng không có ai đưa hai tay ra ôm anh vào lòng.

Giờ phút này, tôi đại khái hiểu được, thì ra tôi yêu anh. Bất tri bất giác, âm thầm lặng lẽ, cứ thế yêu nhiều năm như vậy.

Nhưng loại yêu thương này không cách nào có thể nói ra lời, bởi vì tôi biết nếu bản thân mở miệng nói ra, sẽ không bao giờ có thể làm bạn với anh được nữa.

Cứ như vậy đi, anh du hí nhân gian, tôi thờ ơ lạnh nhạt.

‘Chờ đợi’ là một từ tàn khốc cỡ nào, có ai biết kết quả của chờ đợi là gì đâu?

Có lẽ sẽ tốt đẹp, có lẽ sẽ thất bại. Nhưng hai chữ ‘thầm mến’ này, vừa ngọt ngào vừa đắng chát, nó cũng giống như chờ đợi, một khi có kết quả, sẽ tan thành mây khói.

Cũng có lúc tôi cảm thấy bất an, nhưng tôi nghĩ, một ngày nào đó anh sẽ mệt mỏi với việc vui chơi, sẽ an tĩnh trở lại. Biết đâu đến lúc đó, anh sẽ nhận ra, tôi mới là bến cảng cuối cùng của anh.

Tôi rất cục đời được đến ngày đó, anh trở lại Bắc Kinh, hẹn tôi ăn cơm. Nhưng vẫn thất thần, cũng không biết đang nghĩ gì.

Cuối cùng anh nói: “Lục Mẫn, không bằng chúng ta hãy ở bên nhau đi”.

Anh không biết tôi chò những lời này, chò suốt hai mươi mấy năm rồi.

Anh cũng không biết ‘ở bên nhau’ mà anh nói ra, kỳ thực cho tới nay, vẫn luôn là hạnh phúc tôi mong muốn mà không có được.

Nhưng tôi càng biết rõ, hạnh phúc này vô cùng yếu ớt, tôi thật cần thận hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, anh nói: “Không có gì, chỉ thấy chán thôi”.

Một người đàn ông không muốn kết hôn, đến cuối cùng lại quyết định kết hôn với người bản thân không yêu, nhất định là đã có người phụ nữ nào đó làm anh ta thay đổi.

Tôi biết cô gái này không phải là tôi.

Nhưng tôi quyết định đánh cuộc một lần, bởi vì tôi biết, đây là cơ hội cuối cùng. Anh rất cục đời thực sự yêu một người, người này có lẽ không yêu anh, có lẽ cũng không thích hợp với anh, có lẽ đã rời khỏi anh, cho nên anh mới có thể nói những lời này với tôi.

Tôi đồng ý đính hôn, người lớn hai nhà rất vui mừng, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ. Tôi biết Tô Duyệt Sinh hoàn toàn không kiên nhẫn với mấy chuyện nghi thức, nhưng suy nghĩ của trưởng bối lại trái ngược với chúng tôi, bọn họ vô cùng coi trọng ‘lễ đính hôn của hai nhà Tô Lục’, cho nên đặc biệt nghĩ ra một danh sách dài dằng dặc, mời công ty PR tổ chức buổi lễ thật long trọng. Tôi thầm nghĩ nếu tiếp tục như vậy, e là Tô Duyệt Sinh sẽ thấy phiền mà bực bội cho xem.

Nhưng không ngờ Tô Duyệt Sinh lại rất phối hợp, tôi nghĩ hẳn là anh đã rất đau lòng, cho nên mới ngoan ngoãn nghe theo màn trình diễn này, diễn cho mọi người xem, cũng là cho chính anh xem.

Nhưng có một ngày, anh đột nhiên nói với tôi rất xin lỗi, muốn hủy hôn ước.

Trong lòng tôi lạnh như băng, đột nhiên hiểu rõ, anh gặp người kia, nhất định họ đã trở lại với nhau.

Tôi làm như không có chuyện gì cười nói: “Được thôi, nhưng anh phải dẫn cô gái kia đến cho em gặp mặt”.

Anh lo lắng một chút, rồi đáp ứng yêu cầu của tôi.

Lúc gặp mặt tôi thấy thật thất vọng, cô gái này kỳ thực tôi đã gặp rồi. Có một lần tôi và Tô Duyệt Sinh lái xe đi ra ngoài, có một chiếc xe bị hỏng ở phía trước ngăn cản đường đi, một cô gái trẻ đang nói chuyện với cảnh sát giao thông, Tô Duyệt Sinh phải giúp cô ấy lái xe dòi đi.

Khi đó tôi còn tưởng là cô bạn gái bình thường nào đó của anh thôi, bởi vì dáng vẻ cô gái kia rất xinh đẹp. Anh tuyên chọn bạn gái, điều kiện đầu tiên là phải xinh đẹp. Nhưng trừ bỏ khuôn mặt, thoáng nhìn qua, tôi cảm thấy cô bé kia không có ưu điểm gì đặc biệt, khí chất cũng bình thường, còn hơi ngốc ngốc nữa.

Đến lúc chân chính gặp mặt rồi tôi mới thật sự lúng túng, tôi làm bộ như rất vui vẻ, nói đủ thứ chuyện, Tô Duyệt Sinh nhìn tôi mấy lần, có lẽ anh cũng cảm thấy tôi khác thường. Tôi cảm thấy mình diễn rất dở, nhưng lại không thể không chế được bản thân mình.

Bọn họ vừa đi, tôi liền khóc.

Từ nhỏ tôi đã rất mạnh mẽ, thành tích tốt nhất, gia thế tốt nhất, nhiều nam sinh theo đuổi tôi như vậy, sau khi lớn lên vẫn có rất nhiều nam sinh theo đuổi. Nhưng cố tình tôi chỉ thích mỗi Tô Duyệt Sinh.

Mẹ tôi sợ việc hủy hôn này làm tôi suy sụp, khuyên tôi nên ra nước ngoài chơi giải sầu.

Trên miệng tôi còn nói được mấy lời nhẹ nhàng bâng quơ: “Chuyện có gì lớn đâu, vừa vặn con cũng không muốn gả cho anh ta, cũng tại mọi người không trâu bắt chó đi cày thôi”.

Trong lòng tôi bất chợt hiểu rõ, rất nhiều năm trước, Tô Duyệt Sinh nói: ‘Đau lòng không phải cứ đi là hết’.

Là thật, đau lòng thật sự, thì nơi nào cũng không muốn đi, không muốn nhúc nhích, tựa như cả người đều bị vét sạch, chỉ còn lại thể xác. Đã không có linh hồn, thì thể xác ở đâu, có gì quan trọng.

Tô Duyệt Sinh rất thương tiếc cô bạn gái nhỏ của anh, cảm thấy cô ấy ngây ngô, ngốc nghếch, cần có người bảo hộ.

Tô Duyệt Sinh lại cảm thấy tôi giống nhân vật Triệu Mẫn trong Ý Thiên Đồ Long Ký, thông minh lợi hại, lại có cá tính.

Tôi nói: “Em mới không giống Triệu Mẫn đâu, loại người thích Trương Vô Kỵ thế này, thương thức kém, ngốc đến tận cùng”.

Bạn xem, tôi yêu một người hai mươi mấy năm, lại nói không ra lời, càng là ngốc đến tận cùng.

Tô Duyệt Sinh và cô bạn gái nhỏ của anh rốt cục muốn kết hôn, anh nhờ tôi giúp anh tìm người làm hôn thú, vì bạn gái nhỏ của anh còn chưa đủ tuổi.

Tôi nói: “Sao gấp vậy, không thể chờ à?”

Anh nói: “Đợi đến khi em gặp được người kia rồi, sẽ hiểu, thật sự là một giây cũng không thể chờ”.

Tôi không có cách nào nói với anh được, tôi đã sớm gặp người kia rồi, có điều người kia lại yêu người khác.

Tôi thật sự không hiểu Tô Duyệt Sinh coi trọng cô ấy điểm nào nhất, có lẽ vì cô ấy đã làm cho anh chịu khuất phục. Tôi thua, thua rồi tinh rồi mù, thua thật sự là không phục.

Hai mươi mấy năm, tôi luôn yên tĩnh đứng ở một chỗ không xa chờ đợi anh, anh lại chọn người khác.

Hai mươi mấy năm, chưa từng có phương diện nào tôi phải chịu thất bại, bất kể là gia thế, thành tích, diện mạo... Tất cả mọi người đều là thủ hạ bại tướng của tôi. Tôi lại bại bởi một cô gái cái gì cũng không bằng tôi.

Tôi biết gia đình anh nhất định sẽ phản đối cô bạn gái nhỏ này của anh, bởi vì tôi đã hỏi thăm qua, xuất thân của cô gái kia cũng không tốt, gia đình đơn thân. Thanh danh của mẹ cô ấy, càng là không ra gì.

Tôi im lặng không nói gì, tìm bạn bè giúp Tô Duyệt Sinh làm tờ hôn thú, hữu ý vô tình tiết lộ cho người nhà Tô gia. Tôi biết nhất định sẽ có người lảm miệng, nói cho cha của Tô Duyệt Sinh biết.

Mà ông ấy nhất định sẽ ngăn cản Tô Duyệt Sinh cưới một cô gái như vậy.

Quả nhiên Tô Duyệt Sinh trở mặt với người trong nhà, quậy đến long trời lở đất. Đến cuối cùng không biết thế nào, anh đột nhiên khuất phục, rời khỏi cô gái kia.

Lúc tôi tìm được anh, anh đang một mình ở Hokkaido. Trong gió tuyết mờ mịt, anh ngồi yên dưới mái hiên nhà nhìn tuyết rơi, một chai rượu trắng, một con bạch tuộc mồi.

Tôi thấy anh còn biết ăn cái gì đó, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Tôi còn cho rằng anh sẽ chết đi sống lại nữa cơ, có thể ăn gì đó, nói lên kỳ thực cũng không có gì đáng ngại rồi.

Nhưng anh ăn xong bạch tuộc, uống hết rượu, lại một lời cũng không nói, đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Tôi ở đó đợi ba ngày, anh mới nói với tôi một câu, là hỏi tôi: “Chùng nào em về?”

Tôi lo lắng anh biết chuyện tôi tiết lộ tin tức, nhưng chuyện này cũng không thể trách tôi. Cho dù tôi không nói ra, thì với năng lực của cha anh, sớm muộn gì cũng sẽ biết. Biểu hiện của tôi thật sự bình tĩnh, nói: “Em chỉ muốn đến xem xem anh thế nào, nếu anh có thể tự chăm sóc bản thân thì em an tâm”.

Sau đó tôi ngay trước mặt anh gọi điện thoại đặt vé máy bay.

Cảm xúc của anh hòa hoãn lại một ít, chờ tôi nói chuyện điện thoại xong, còn nói xin lỗi tôi.

Trạng thái của anh dường như có chút mơ hồ, ngay cả nói chuyện cũng là thì thào: “Gần đây tính khí anh không tốt, em đừng phiền lòng”.

Mỗi ngày anh vẫn đúng hạn ăn cơm rồi ngủ, nhưng chuyện thường làm nhất, chính là ngồi dưới mái hiên nhìn tuyết rơi, vừa nhìn là cả một ngày. Trời đông lạnh, chân đều sưng vù lên hết, còn không chịu vào trong tránh rét.

Tôi cảm thấy anh lại đang trở về với tình trạng của năm đó, phảng phất như đang lảng tránh toàn bộ thế giới bên ngoài, như một loại du hồn.

Có đôi khi anh cũng không khác gì bình thường, còn nấu lẩu chiêu đãi tôi. Tôi hỏi anh: “Nghĩ sao mà lại chạy tới đây mua nhà?”

Anh nói: “Trồng hoa hướng dương”.

Một lát sau, anh giống như vô cùng tiếc hận: “Cây ở đây không đủ to”.

Cô gái kia thật sự có năng lực mà, thời gian ngắn ngủi như vậy, cô ấy đã phá hủy hoàn toàn Tô Duyệt Sinh, người thì còn sống, bất quá chỉ là cô hồn dã quỷ.

Tôi gọi điện thoại cho cha Tô Duyệt Sinh, ông ấy cũng rất lo lắng cho Tô Duyệt Sinh. Cuối cùng tôi cần thận thuyết phục Tô Duyệt Sinh về

nước với tôi. Lúc anh ngủ trên máy bay, ngoan ngoãn hết như một đứa trẻ, đắp chăn lông, ngủ đặc biệt say.

Lông mi của anh rất dài, khi ngủ giống như hai phiến lá cong cong. Tôi chưa từng nhìn thấy anh ngủ ở khoảng cách gần như vậy, hô hấp của anh đều đều, nhưng rất ngắn. Tôi chống khuỷu tay nhìn thật lâu, cũng không dám đưa tay chạm vào mặt anh một cái. Cuối cùng tôi nhẹ nhàng kéo chăn giúp anh, có lẽ, việc tôi có thể làm, chỉ có việc này.

Sau khi về nước, anh phải nhập viện một khoảng thời gian rất dài, viêm tuyến tụy, cũng không biết cả ngày anh ăn cái gì mà sinh ra bệnh. Mỗi ngày tôi đều đến thăm anh, anh khôi phục thật sự mau, nhìn bề ngoài so với trước đây không có gì khác biệt. Gặp tôi, anh còn nói đùa: “Có tìm bạn trai mới chưa?”

Lần đầu tiên tôi nổi lên dũng khí, thật sự nghiêm túc nhìn anh: “Hay là chúng ta ở bên nhau đi?”

Anh nói: “Không, anh không thể hại em nữa”.

Lúc anh nói lời này còn cười hì hì, tôi không tự chủ được cũng cười theo, giống như hai chúng tôi chỉ đang nói đùa. Kỳ thực tôi biết, trong lòng anh và tôi đều đang rơi nước mắt. Chẳng qua, anh vì một người khác, còn tôi là vì anh.

Thời điểm Trình Tử Tuệ tìm tôi, kỳ thực tôi cũng không muốn quan tâm đến bà ta.

Nhưng một câu của bà ta đã đánh động được tôi, bà ta nói: “Nó quá thật đã yêu người khác, nhưng người khác chỉ biết thương hại nó, chỉ có cô là có thể chữa khỏi vết thương cho nó”.

Trình Tử Tuệ là người điên, một kẻ điên cuồng mà cơ trí. Tô Duyệt Sinh thì cần người chăm sóc, tôi lo lắng anh ở trong tay bà mẹ kế này sẽ phải chịu thiệt. Trình Tử Tuệ có thể làm nên chuyện gì, tôi thực không thể đề phòng được. Cho nên tôi liền thời thời khắc khắc ở bên

canh Tô Duyệt Sinh, tôi nghĩ có tôi ở đây, dù Trình Tử Tuệ có điên, thì cũng phải có chút kiêng kỵ.

Tôi biết bà ta muốn đề phòng Trâu Thất Xảo kia trở về tìm Tô Duyệt Sinh, nhưng nói thực thì, tôi thật sự không có hảo cảm đối với Trâu Thất Xảo. Tiểu nha đầu còn chưa dứt sữa, lại dày vò đến mức Tô Duyệt Sinh sống dở chết dở, cuối cùng còn vì cô ta, biến bản thân thành ra thế này. Mà cô ta dường như không có chuyện gì, đi là hết chuyện.

Tôi và Tô Duyệt Sinh ở bên nhau khá lâu, anh luôn chê tôi phiền: “Em cũng không phải không có chuyện cần làm, vì sao cả ngày ở đây canh chừng anh”.

“Em đang bồi anh mà”.

“Sợ anh nghĩ quân ư, nếu anh muốn nghĩ đã chết lâu rồi”. Anh nói, “Em biết không, Hokkaido có một khách sạn ngay trên núi, đối diện Thái Bình Dương, nhảy xuống từ đó, lạnh thấu xương, bất kỳ kẻ nào rơi xuống biển trong tình trạng này đều chịu đựng không quá ba phút, xong hết mọi chuyện”.

Anh nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, tôi nghe được mà kinh hồn táng đảm.

Tôi biết anh nhất định đã nghĩ đến chuyện này, mới có thể nói ra thuận miệng đến vậy.

Tôi bật thốt lên hỏi: “Đáng giá sao?”

Anh nhìn tôi một cái, tôi đột nhiên chột dạ.

Tôi suy nghĩ thật kỹ, nếu một ngày nào đó, anh đột nhiên thật sự biến mất, tôi có nên chạy đến Hokkaido, tìm khách sạn kia, từ trên sân thượng nhảy xuống, nhảy vào làn nước Thái Bình Dương lạnh thấu xương kia.

Không không! Loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra, chỉ mới suy nghĩ một chút, mà cả người tôi đã lạnh ngắt rồi.

Tôi không thể tưởng tượng thế giới này sẽ ra sao khi không có Tô Duyệt Sinh.

Cuối cùng Trâu Thất Xảo thật sự đã trở lại, cô ấy tìm Tô Duyệt Sinh. Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đột nhiên hiểu được, kỳ thực cô ấy cũng yêu Tô Duyệt Sinh, bởi vì ánh mắt cô ấy thâm tình mà tuyệt vọng đến vậy.

Bọn họ cãi nhau trong phòng, nói là cãi nhau, không bằng nói vì tuyệt vọng nên mới tổn thương nhau. Tôi chưa từng cảm thấy bản thân sao mà dư thừa quá. Cuối cùng tôi im lặng tránh đi, tặng nơi này lại cho họ, bọn họ cũng không tranh chấp lâu lắm, cô ấy lái xe bỏ đi. Tô Duyệt Sinh lái một chiếc khác đuổi theo, tôi rất cực cảm thấy không ổn, cũng lái xe chạy theo.

Tôi nghĩ mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên chuyện xảy ra tối hôm đó, xe của Thất Xảo đung vào gốc cây, Tô Duyệt Sinh ôm Thất Xảo cả gương mặt nhuộm đầy máu, tựa như người điên. Tôi gọi điện thoại cho cấp cứu, lại liều mạng muốn Tô Duyệt Sinh buông Thất Xảo ra, bởi vì có khả năng cô ấy đã bị tổn thương xương cốt, cứ ôm như vậy không được. Nhưng anh sống chết cũng không buông tay, tôi cảm thấy xong rồi, nếu Thất Xảo chết, anh cũng sẽ thực sự chết, chết trong biển Thái Bình Dương lạnh lẽo thấu xương, lặng yên không một tiếng động, vĩnh viễn biến mất.

Tôi cảm thấy bản thân đã làm sai rất nhiều chuyện, bao gồm cái đêm kia, nếu tôi không ở bên cạnh Tô Duyệt Sinh, có lẽ bọn họ sẽ không bị tổn hại như vậy. Có lẽ tôi không nói chuyện hôn thú cho Tô gia nghe, có lẽ bọn họ sẽ không nhanh như vậy bị ép buộc chia lìa.

Thế gian này có một người, so với tính mạng của chính bạn còn quan trọng hơn. Tôi biết rất rõ, lại muốn anh buông bỏ người mà so với tính mạng anh còn quan trọng hơn.

Tôi sai rồi, sai thật nhiều, sai quá sai.

Thất Xảo ở trong bệnh viện, tình hình của cô ấy rất nguy kịch. Tô Duyệt Sinh chưa sụp đổ, bởi vì cô ấy vẫn còn một con đường sống để trông đợi. Tôi đưa tờ hôn thú cho anh. Anh nhận lấy nhìn nhìn, trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối: “Có lẽ không dùng được rồi”.

Tôi che miệng khóc lên, anh ngược lại an ủi tôi: “Đừng khóc, giờ anh cũng chỉ có thể tin tưởng em thôi. Nếu cô ấy chết, em ngàn vạn lần phải nhớ, chôn hai chúng tôi ở cùng một nơi. Người nhà anh, chắc chắn sẽ không đồng ý, chỉ em mới có thể làm được”.

Tôi đứng trong hành lang bệnh viện gào khóc lớn, hơn hai mươi năm cuộc đời, tôi chưa từng thảm hại như vậy. Từ nhỏ mẹ đã giáo dục tôi con gái không thể để mình thảm hại, tùy thời tùy chỗ, phải cẩn thận tỉ mỉ, cho dù có khó chịu, cũng phải đợi về đến nhà rồi mới được rơi nước mắt.

Mà tôi tựa như một đứa nhỏ bị vứt bỏ, cứ đứng đó, gào to khóc lớn.

Tôi biết mình đã bỏ lỡ toàn bộ thế giới.

Một khắc đó tôi quyết định buông tay, không phải của mình thì không chiếm được, người tôi yêu nên có được người anh yêu.

Chắc là thấy tôi khóc to thê thảm như vậy, rốt cục khiến Tô Duyệt Sinh hiểu ra, hoặc là từ trước đến giờ anh luôn hiểu rõ, chỉ giả vờ như không biết.

Sau khi tình hình Thất Xảo được ổn định hơn, anh đưa tôi đến Canada. Anh mua một mảng rừng rậm ở đó, còn có một tòa nhà. Cạnh bên rừng rậm là một mảng lớn đất ruộng, trồng đủ loại hoa hướng dương vàng rực.

Trong chớp mắt đầu tiên nhìn thấy sắc vàng rực rỡ của hoa hướng dương, cả người tôi đều sợ ngây người. Từ trên phi cơ quan sát xuống dưới, đám hoa hướng dương vẽ thành hình hai trái tim to lớn vĩ đại lồng vào nhau, được rừng rậm vây xung quanh. Tôi chưa từng nghĩ tới, Tô Duyệt Sinh sẽ lãng mạn như vậy.

Anh nói: “Em xem, đây là anh trồng cho cô ấy. Lục mẫn, em là người tốt, nhất định sẽ có người tình nguyện vì em mà trồng thật nhiều hoa, tình nguyện vì em mà làm thật nhiều chuyện. Đó mới là người không cô phụ em”.

Đây là lời từ chối động lòng người nhất mà tôi được nghe.

Trên đường về, tôi chân thành nói với anh: “Em sẽ tìm được một người như thế”.

Có vậy, mới không uổng cuộc đời này của tôi.

Nói xong câu đó, trước mặt người xa lạ, nước mắt tôi liền không hề báo trước mà rơi xuống.

Có một số việc chúng ta cho rằng đã qua lâu rồi, lâu đến mức rất cục có thể bình tĩnh nhắc lại, nhưng cuối cùng vẫn sẽ lúng túng, bởi vì biết rất rõ, mất đi chính là mất đi, vĩnh viễn sẽ không có lại.

Cha đi rồi, rất nhiều chuyện thường ngày diễn ra sẽ khiến tôi nghĩ đến ông. Có một lần trời thật trong xanh, tôi từ Võ Xương trở về Hán Khẩu, nhìn thấy rất nhiều rất nhiều mây trắng, cũng như vậy không hề báo trước, liền lệ rơi đầy mặt.

Mẹ chưa bao giờ nhắc đến cha trước mặt tôi, kiểu như ba con là người thế nào thế nào. Tôi cũng rất ít khi trước mặt bà nhắc đến cha. Hai người chúng tôi, đều lo lắng đối phương sẽ đau lòng, cho nên nỗ lực giả vờ như chuyện này đã qua.

Nhưng thế gian này có rất nhiều chuyện, không phải bạn đã rõ ràng chấp nhận thực tại, thì nó sẽ không để bạn rơi lệ.

Chủ đề của ‘Cô Trâu tìm kiếm tình yêu’ là tìm kiếm, quá trình sáng tác bộ truyện này cũng không quá đau đớn, trong thời gian đó có một lần tôi hồng mắt, cảm thấy bản thân không cách nào sáng tác được nữa, lục tục nghỉ ngơi kéo dài đến nửa năm sau, tôi rốt cục viết xong bộ truyện này. Tôi nói với bạn bè, truyện này không chỉ là quá

trình tìm kiếm tình yêu của cô Trâu, quá trình sáng tác, kỳ thực chính là quá trình bản thân tôi tìm lại chính mình.

Không phải chúng ta trưởng thành rồi, là sẽ không bị lạc lối. Người trưởng thành áp lực cùng hấp dẫn càng nhiều, rất dễ dàng không biết rốt cục mình muốn gì.

May mắn tôi đã tìm lại được bản thân mình, tuy rằng quá trình này rất gian khổ, cũng thật gian nan, nhưng trước những khốn khổ cùng áp lực, đều chỉ có thể lựa chọn dũng cảm đối mặt. Trong lúc tôi đang rơi vào giằng co cùng giấy dựa xoay xoay lật lật suy tư, cuối cùng nhận ra, kỳ thực bỏ qua không nói tới những thứ khác, tôi còn là người cuồng nhiệt yêu thích viết chữ. Vậy thì viết đi, dũng cảm viết đi.

Nửa phần sau của truyện, kỳ thực bản thân tôi đã viết một cách rất vui vẻ, bởi vì tôi biết, tuy rằng đây là câu chuyện kể về một chuyện xưa đầy thăng trầm, nhưng cuối cùng kết cục nhất định là trời quang cùng ấm áp.

Bởi vì tôi đã quyết định làm người cầm ngọn nến kia, thế sự vô thường như vậy, lòng người khó lường như vậy, mỗi người đều chỉ có thể mò mịt trong bóng tối cô độc mà bước đi, tôi nguyện lấy chữ viết thay đèn, chiếu sáng con đường dưới chân người gặp được, chiếu sáng cho người gặp được nhau.

Khu Đông Cửu, 10:26am ngày 10/11/2014.

Tàu biển chở khách định kỳ Costa Atlantica.

Phiên ngoại 2

Tên họ: Trâu Thất Xảo

Biệt hiệu: Cô Trâu

Sở thích: Ngắm mỹ nhân

Đời người trải qua: Một lời khó nói hết

Cảm tưởng cuộc đời: trong truyện ngôn tình từ trước đến nay chỉ có nữ chính cầm bóng chạy, có ai ngờ dưới ngòi bút của mẹ kế còn có nam chính ôm con bỏ chạy. Đột nhiên nhiều thêm một ông chồng và một đứa con trai, đột nhiên cô Trâu biến thành bà Tô ôm đồm con cái, thật sự là đời người đâu đâu cũng có thể có kinh hỉ!

Tên họ: Tô Duyệt Sinh

Biệt hiệu: Tô tiên sinh

Sở thích: không nói

Đời người trải qua: Một lời khó nói hết

Cảm tưởng cuộc đời: kỳ thực ban đầu mẹ kế dự định thao túng vận mệnh của tôi và Thất Xảo căn bản không phải là Đại Đoàn Viên đâu, bằng không sao lúc mở đầu truyện lại viết thành kỳ quái như vậy? May mắn sau này bà ấy đột nhiên suy nghĩ thông thoáng ra.

Họ tên: Tô Lâm

Biệt hiệu: Tiểu Xán

Sở thích: Tìm mẹ

Đời người trải qua: Một lời khó nói hết

Cảm tưởng cuộc đời: ngại quá tên của con hơi khó nhớ. Chử Lâm là sắp xếp theo gia phả của gia tộc, nghe nói ba con lật lật quyển gia phả cả buổi trời mới chọn được tên này cho con. Lúc con được 100

ngày tuổi, ba con mời nhiếp ảnh gia Lai Gia Lý đến chụp ảnh trăm ngày cho con, kết quả là con đang ngủ ngon lành, ba gọi thế nào con cũng không dậy. Nhắm mắt thì làm sao mà chụp ảnh? Sau đó ba con nóng nảy, cầm bình sữa nhẹ nhàng chà chà miệng của con, muốn dùng thức ăn dụ con tỉnh dậy, cuối cùng là con vẫn không tỉnh dậy, vẫn nhắm mắt như cũ, bất quá trong giấc ngủ còn nhếch môi liếm liếm bình sữa cười đến sáng lạn, vì thế con được đặt biệt hiệu là Tiểu Xán, sáng lạn rực rỡ.

Chuyện nhà con quả bi kịch, chủ yếu là do ba con gây nên. Mọi người nói ông ấy cố chấp, mẹ con nói một khi bà ấy quên đi rồi thì đừng nhắc bà ấy nhớ, ông ấy liền thực sự buồn rầu mà không nói? Sau này con nghĩ lại, cảm thấy ông ấy thực sự là có ý đồ riêng, mọi người xem lúc sau này qua nhiều năm như vậy, ông ấy thay đổi biết bao nhiêu là bạn gái, con mới không tin ông ấy cùng với mấy cô bạn gái kia chỉ có kéo kéo tay nhỏ đi tản bộ gì đó thôi, con mà là mẹ, đã sớm trở mặt chạy đi mất rồi. Nếu là đàn ông chân chính thì phải biết thủ thân như ngọc!

Tờ hôn thú kia của ba mẹ con, cũng không biết là thật hay giả, dù sao mẹ con nhìn thì có vẻ lợi hại, kỳ thực có chút ngốc, nếu là con, con thế nào cũng phải nói tờ hôn thú kia là giả, ba con mà muốn kết hôn, phải theo đuổi bà lại một lần nữa. Chứ không phải là ở dưới gốc cây chỉ chỉ chỗ này chỗ kia, liền thu phục được mẹ con, mẹ con thật sự là trước sau như một trẻ tuổi không hiểu chuyện mà! Mọi người nói xem tương lai sau này phải làm sao bây giờ... So sánh có một người cha không hiểu chuyện, hay là có một người mẹ không hiểu chuyện, cái nào thâm hại hơn...

Khụ, nói đến người mẹ này của con đi, thật là có chút mơ hồ. Từ lúc biết con là con của bà, bà liền mầu tính quá, hoàn toàn áy náy rồi. Cả ngày nhắc tới chuyện con từ nhỏ không ở bên cạnh bà, hơi chút liền cảm thấy con đáng thương, cho rằng đứa nhỏ không có mẹ tựa như cọng cỏ. Con thực không nhẫn tâm nói cho bà biết, hồi nhỏ ba con

rất nuông chiều con, con đây là thế hệ duy nhất tam đại đơn truyền đấy, căn bản là... không hề... chịu khổ! Hơn nữa tuy con là cô, nhưng vẻ ngoài đẹp trai, kỳ thực chính là hot boy trong trường học, rất nhiều bạn học nữ thích con. Mẹ nghe con nói vậy, lập tức chạy tới trường học nhìn con tan học, trên đường đón con từ trường về nhà còn hỏi con: “Thích bạn gái Tây lai hơn, hay Hoa kiều hơn?”

Con mặc kệ bà, bà vừa lo lắng vừa nghiêm trọng hỏi: “Con sẽ không thích cô bé Kim Doãn Tuệ tới từ Hàn Quốc kia đâu nhỉ? Mẹ cô bé là nữ minh tinh, gặp phải mẹ vợ là người của làng giải trí, tương lai con phải làm nhân vật của công chúng thì biết làm sao bây giờ?”

Cho xin! Chỉ có Kim Doãn Tuệ thầm mến con thôi! Con đối với bạn ấy không có cảm giác gì cả được không?

Hơn nữa mẹ của Kim Doãn Tuệ thật sự rất xinh đẹp! Khó có khả năng không chinh sửa nhan sắc, xem vẻ ngoài của Kim Doãn Tuệ hoàn toàn không giống mẹ là biết rồi.

Mẹ nghe con nói vậy, chỉ có thể nói là thần kinh quá nhạy cảm, sáng ngày hôm sau con đứng chỗ cầu thang nghe tiếng bà ở dưới lầu nói chuyện với ba con: “Em nghĩ không nên đi chỉnh sửa lại mặt đâu? Tránh cho mẹ vợ tương lai của con ghét bỏ em anh nhỉ?”

Vẫn là ba con có biện pháp, ông cái gì cũng không nói, ôm vai mẹ con, sau đó ‘chụt’ một cái hôn mẹ thật mạnh, sau đó mẹ liền đỏ mặt không nói được lời nào, cũng không nghĩ đến chuyện chỉnh sửa nhan sắc nữa.

Ai! Frailty , thy name is woman (Yếu đuối, đặc tính của phụ nữ)

Nói mẹ con yếu đuối, bà thật đúng yếu đuối, nhưng có đôi khi bà cũng kiên cường, thật sự là kiên cường. Tỷ như lúc nhà chúng con được cứu trong trận bão tuyết kia, ba con được trực thăng đưa đến bệnh viện, cần phải giải phẫu ngay lập tức. Bác sĩ nói khá phiêu lưu, ngay cả luật sư cũng chạy tới, cả một đám nỗ lực dụ dỗ mẹ con đừng ký tên đồng ý giải phẫu.

Trước khi ba được đưa vào phòng phẫu thuật, mẹ con nói nếu anh dám chết, nói không chừng sẽ có kẻ khác đến xài tiền của anh ngủ cùng vợ anh và đánh chết con anh đấy. Cũng không kiêng kỵ con đang đứng ở bên cạnh đâu! Cái gì mà có kẻ khác xài tiền của ba? Tiền của ba đều có luật sư trông coi mà!

Về phần vợ của ba... mẹ của con ơi sao không nghĩ lại một chút mẹ đã có hôn thú với ba rồi kia mà?

Về phần đánh chết con trai của ba! Mẹ dám tìm cho con một người cha dượng con cũng dám đánh nhau với ông ta đấy!

Tóm lại khiến con vô cùng buồn bực! Con cũng không biết ba có nghe thấy mấy lời này không, bất quá sau khi giải phẫu thành công, mẹ con cũng không nhắc lại những lời này.

Con nghĩ trên đời này chắc ít ai được như con, có thể tự mình tham dự hôn lễ của cha mẹ.

Bất quá hôn lễ của bọn họ được tổ chức khá đơn giản, chỉ là những nghi thức theo phong tục bình thường, chú Triệu Vân làm người chứng hôn cho bọn họ, con và Kim Doãn Tuệ làm hoa đồng cho bọn họ. Bọn bè thân thiết tổng cộng chừng chục người, bất quá mọi người đều có vẻ như rất kích động, trong hôn lễ mẹ con khóc thật to, chú Triệu thì giống như đang gả em gái của chính mình đi vậy, cuối cùng chú ấy uống rượu với ba đến say mềm luôn. Ba con còn hỏi chú ấy: “Không phải cậu thầm mến vợ tôi đấy chứ?”

Cái này gọi là gì? Con mà là chú Triệu, sẽ lập tức cho ba một đấm ngay trên mặt rồi! May mắn chú Triệu chỉ lạnh nhạt nói: “Khắp thiên hạ chỉ có mình cậu ngu ngốc, cho nên mới cảm thấy vợ cậu tốt đẹp như vậy”.

Ai, con biết chuyện đau lòng của chú Triệu, con đã nhìn thấy tấm hình chụp của dì mà chú ấy thích, đáng vẻ so ra xinh đẹp hơn mẹ con.

Đối với chuyện đáng vẻ của mẹ con có xinh đẹp hay không này, thật sự là mỗi người mỗi ý. Ba con thì cảm thấy mẹ con trông xinh xắn! Ông ấy thay đổi nhiều bạn gái như vậy, cũng chỉ thích mẹ con.

Nhớ lúc con lên bốn tuổi, ba con tỉ mỉ ngắm nhìn con nửa ngày, bỗng nhiên nói: “Sao càng ngày con càng giống ba rồi hả?”

Con là con trai ruột của ba được không? Không giống ba thì còn có thể giống ai?

Đáng giận!

Đừng cho là con còn nhỏ thì sẽ không so đo với mấy lời này! Con giận đến mức ba ngày không thèm để ý đến ông ấy.

Sau này ba con nói, ông hi vọng con lớn lên giống mẹ. Bởi vì con trai mà giống mẹ, theo thuyết di truyền sẽ càng thông minh.

Đừng lấy di truyền ra mà dụ dỗ con, chứ không phải vì ba yêu mẹ nên mới ước gì con lớn lên giống mẹ, là bằng chứng như núi rằng con chính là kết tinh tình yêu của các người ư?

Ai, đàn ông mà ngậy thơ rồi, so với phụ nữ càng đáng sợ hơn.

Lúc mẹ xảy ra tai nạn xe cộ ở Tứ Xuyên, ba con khẩn trương muốn chết, con từ Bắc Mỹ bay trở về nước, còn dĩ con nói trong nước có chuyện quan trọng cần làm, chỉ sợ mẹ con thực sự xảy ra chuyện con sẽ không được liếc mắt một cái nhìn mặt mẹ lần cuối. Sau này mẹ con chuyển nguy thành an, ba con cũng không còn khẩn trương nữa, ném con cho chú Triệu, bản thân thì chạy tới bệnh viện lén lút nhìn trộm mẹ.

Ngu ngốc!

Bảo con nói gì cho được bây giờ?

Mẹ con tuy là đại nạn không chết nhưng kết quả ba chẳng phải cũng là đem con đi giấu đó sao?

Ngậy thơ!

Nhưng ba ngày thơ so ra vẫn còn kém hơn mẹ con. Có đôi khi mẹ con nhìn qua rất khôn khéo, có đôi khi quả thực không khác gì đứa con nít ba tuổi. Tỷ như ngày sinh nhật của con, trước đó ba ngày bà liền căng thẳng, dùng các loại nguyên liệu gì đó nấu món cá muối, cuối cùng nhét miếng cá muối giấu dưới đáy chén, bê lên cho con ăn, còn mang về mặt cười chờ mong nhìn con.

Ai, bà không biết là ba hằng năm đều nấu cho con ăn sao?

Ai, bà không biết là bà nấu so với ba con còn khó ăn hơn sao?

Ai, làm khó con còn phải giả vờ như đặc biệt kinh hỉ mà ăn món cá muối, sau đó nghe bà giảng giải con là bảo bối trong lòng bà.

Ai, khó ăn đến mức nước mắt con đều nhanh chóng chảy ra, đành phải ngẩng mặt lên nước mắt lấp lánh xen lẫn cảm động: “Mẹ của con nấu ăn ngon thật!”

Dù sao có khó ăn đi nữa thì một năm cũng chỉ ăn một lần, vậy thì hò hét cho mẹ vui vẻ đi.

Bất quá ba con rất cảm kích hành động này của con, cho nên chờ lúc con diễn hoàn hảo từng cảm động, bà liền tuyên bố mua cho con một chiếc xe đua làm quà sinh nhật.

Vẫn là ba tương đối hiểu con.

Điều khiến người ta oán hận là sau khi mua chiếc xe đua về, trên con đường phía sau nhà hoàn hảo láng o, ba con chở mẹ trên chiếc xe đua, vui vẻ hô to gọi nhỏ, con thì ở bên cạnh gương mắt nhìn bọn họ chạy một vòng lại một vòng, không thềm nhường cho con chơi một chút, nguyên nhân là vì con chưa làm xong bài tập về nhà.

Trước kia đều có bảo mẫu quản chuyện làm bài tập về nhà của con, bây giờ trở thành mẹ quản chuyện này, có thể nói bà so với bảo mẫu càng lợi hại hơn.

Mỗi lần con đều bị bà làm cho tức giận, luôn phản bác bà rằng: “Bảo mẫu trước kia của con là tiến sĩ tâm lý thiếu nhi đấy!”

Mẹ con luôn luôn dùng một câu nói ném trở lại: “Mẹ là mẹ của con”.

Được rồi, nể tình bà sinh ra con, con không thềm so đo với bà.

Mỗi lần mẹ con đều vô cùng đau khổ giáo huấn con: “Con là tam đại đơn truyền không học hành cho tốt, tương lai phải làm sao bây giờ?”

Con cố ý chọc giận bà: “Mỗi ngày ăn xài! Tiêu tiền như nước!”

“VẬY HOA TIỀN CỦA CON SẼ PHẢI CHẠY RA NGOÀI HẾT, CÒN GÌ NỮA CHO CON THƯƠNG THỨC?”

“Thương thức của ba mẹ đều tệ như vậy, thương thức của con sao có thể tốt?”

“Thương thức của ba con không phải tệ, con nói chung so với ông ấy còn tiến bộ hơn một chút!”

Con lười nói chuyện mẹ của Kim Doãn Tuệ sao mà ôn nhu đến vậy.

Con sợ làm mẹ kích động nghĩ con muốn tìm cô bạn Hàn Quốc kia làm bạn gái.

Nhưng có ba mẹ vẫn rất hạnh phúc, con luôn luôn lo lắng lúc con tốt nghiệp ba con sẽ cô đơn đi dự lễ tốt nghiệp của con. Giờ thì tốt rồi, bọn họ nhất định sẽ cùng nhau ở dưới đài nhìn con và các bạn hát bài đồng ca!

Ai, mẹ con mang thai, hiện giờ thần kinh của ba con lại quá nhạy cảm, ông hi vọng sẽ có một bé gái, nhưng giờ còn chưa thể kiểm tra ra được là trai hay gái, vì thế cả ngày ông đều phát sần: “Lỡ lại sinh con trai nữa thì làm sao bây giờ?”

Nói giống như là ông hoàn toàn không ưa con vậy!

Phiên ngoại 3

Mùa hè năm kia, tôi quyết định rời khỏi Hokkaido, về nước sinh sống. Khi đó mạng lưới internet của Nhật Bản so với trong nước phát triển hơn rất nhiều, đã có người thử tổ chức buôn bán bất động sản trên mạng. Cho nên tôi cũng đưa tin rao bán nhà trên mạng, lúc tin tức được tung ra, có lẽ là đầu óc bị hỏng, tôi vô tình hữu ý bỏ thêm một câu: “Ưu tiên người Trung Quốc”.

Tin bán nhà tung lên đã lâu, nhưng vẫn không có người liên lạc với tôi. Kinh tế Nhật Bản thời điểm đó đang tiêu điều, ngôi nhà ở Hokkaido của tôi lại là vùng nông thôn hẻo lánh, ít người quan tâm. Người Nhật Bản cũng không muốn mua, người Trung Quốc lại càng không nói tới.

Cuối cùng có người gọi điện thoại cho tôi hỏi về tin tức bán nhà này, đối phương thế nhưng nói một tràng một hơi tiếng phổ thông bằng giọng Bắc Kinh. Mấy năm nay tôi khó được mà học thành công ngôn ngữ trung văn, hơn nửa ngày mới vượt thẳng được tron tru đầu lưỡi, nói chuyện với nhau một lúc, anh ta có vẻ rất hứng thú, nói hi vọng có thể tới xem.

Tôi nói hoan nghênh.

Không quá một ngày, anh ta liền từ Trung Quốc bay đến Sapporo, sau đó trực tiếp đón taxi đến đây.

Vừa thấy mặt, anh ta sững sốt một chút, tôi cũng sững sốt một chút, cảm thấy anh ta trông có vài phần quen mắt. Vẫn là anh ta nhận ra tôi trước, hỏi: “Cậu là Triệu Vân?”

Tôi gật đầu, rốt cuộc nhớ ra người này là ai, anh ta là bạn thời đại học của tôi, nhưng chúng tôi không học cùng khoa, cũng không cùng hệ, cho nên chỉ thấy mặt, chứ chưa từng nói chuyện. Thời đại

học tôi là thành viên trong Hội học sinh, cũng quen biết không ít người.

Tôi rất cục nợ ra tên anh ta: “Tô Duyệt Sinh”.

Anh ta nhìn tôi cười tủm tỉm, nhưng nụ cười này rất nhanh liền biến mất. Tôi cảm thấy dường như anh ta có tâm sự, nhưng vô tình gặp lại bạn cố tri dù sao vẫn rất cao hứng, lại còn là bạn đại học nữa chứ. Tôi đi mua rượu, trở về làm món lẩu Sukiyaki, rồi cùng uống rượu với anh ta.

Uống rượu ca hát một phen, không khí tự nhiên cũng không giống như vừa rồi nữa. Chúng tôi tán gẫu mấy chuyện ngu ngốc thời đại học, sau lại nói đến chuyện những bạn học còn giữ liên lạc. Cuối cùng anh ta hỏi tôi: “Sao cậu lại chạy đến đây?”

“Kê ra thì cũng dài dòng”. Tôi đặt chén rượu xuống, “Cậu thì sao? Sao lại chạy đến đây mua nhà?”

“Nhắc tới cũng dài”. Anh ta chậm rãi để chén rượu xuống, nói, “Đừng đề cập đến chuyện không vui, nói chuyện vui đi. Đúng rồi, gia đình cậu không phải mới mua khu mỏ ở Nam Mỹ sao? Tin tức có đăng, cậu không định qua đó giúp đỡ à?”

Tôi ăn miếng thịt bò, nói: “Giận ông già, không nói chuyện với ông ấy hơn một năm rồi. Giúp đỡ cái gì, ông ấy cho tôi là phá gia chi tử chuyên làm hỏng chuyện, tôi mặc kệ rồi”.

Tô Duyệt Sinh nói: “Tại sao? Nếu cậu không quản, chẳng phải tiện nghi cho kẻ khác?”

Tôi là trưởng tử, mẹ kế sinh được hai thằng em, mẹ kế coi tôi như cái đinh trong mắt gai trong thịt, hận không thể đuổi tôi ra khỏi nhà. Chuyện trong nhà tôi Tô Duyệt Sinh đều biết, so với tình hình nhà anh ta cũng không khác nhau mấy, nói thế nào cũng phiền lòng.

Tôi nói với Tô Duyệt Sinh: “Tôi quen một cô gái, ông già ngăn cản, chia rẽ hai chúng tôi rồi. Giận đời, nên tôi bỏ chạy đến Nhật Bản

này”.

Không ngờ Tô Duyệt Sinh thế nhưng cười ha ha, cười đến chảy nước mắt, ước chừng thấy tôi tức giận, anh ta vội vã giơ chén rượu lên nói: “Cùng một lúa bên trời lận đận! Cạn!”

Không ngờ anh ta cũng gặp chuyện như vậy, hai chúng tôi nâng chén rượu lên, cứ thế uống.

Uống cạn chén rượu, tôi cầm bình rượu rót cho anh ta: “Cậu cũng bị chia rẽ rồi hả?”

“So với chia rẽ còn thảm hơn”. Giọng điệu của anh ta có vô hạn thâm lương, “Ông già bảo tôi buông tay, nói với tôi, đó là em gái tôi, cùng cha khác mẹ”.

Tôi ngược lại hít một hơi khí lạnh. Anh ta uống cạn chén rượu, hỏi tôi: “Tôi đây là chịu bó tay, còn cậu? Sao lại thà giận dữ chứ không chịu đi cứu vãn?”

“Cô ấy gả cho người ta”.

Tô Duyệt Sinh sừng sốt một chút, cầm lấy bình rượu, rót cho tôi, nhất thời không nói gì nữa.

Hôm đó hai chúng tôi uống nhiều lắm, ngã xuống giường nhỏ một cái là lăn ra ngủ, đến nửa đêm tôi khát nước, đứng lên uống nước, Tô Duyệt Sinh đang ngồi ở ngoài mái hiên, cũng không biết đang nghĩ gì. Không khí ở Hokkaido tốt, đây trời đều là sao. Tôi cầm chai nước đi ra ngoài đưa cho anh ta, anh ta nhận lấy một hơi uống hết nửa chai.

Đêm khuya yên tĩnh, có tiếng côn trùng không biết từ đâu kêu chít chít, lúc này ở nơi khác đã là mùa hè, Hokkaido lại vừa vặn là mùa hoa nở, là mùa xuân may mắn. Gió đêm thổi tới như còn mang chút hơi thở mùa thu, vi vu lạnh run.

Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Sao cậu có thể chịu đựng để cô ấy gả cho người khác?”

Tôi nói: “Không chịu thì còn biết làm thế nào, lại không thể đi giết người”.

Hai chúng tôi ngồi trong bóng đêm tối đen uống nước lọc, một ly tiếp một ly, đêm dài dần trôi, thật sự là khó có thể nhẫn nại trong đêm yên tĩnh. Điểm chết người là, biết trời rồi sẽ sáng, bầu trời sẽ xanh, mây sẽ trắng, hoa xuân sẽ nở, hoa xuân sẽ tàn, thời gian qua đi, mà hi vọng thì vĩnh viễn sẽ không tới.

Cuối cùng tôi đem cái giá thật tiện nghi bán ngôi nhà cho Tô Duyệt Sinh, anh ta nói muốn ở chỗ này trồng trọt, trồng hoa hướng dương.

Tôi không biết vì sao anh ta lại muốn trồng hoa hướng dương, nhưng phỏng chừng là có liên quan đến cô em gái anh ta bán mạng để yêu, dù sao anh ta không nói tôi cũng không hỏi.

Thu dọn xong hành lý, đặt vé máy bay xong xuôi, trước khi đi tôi nghĩ nghĩ, vẫn nói với Tô Duyệt Sinh: “Nước biển ở Hokkaido, cho dù là mùa hè, cũng lạnh như băng. Nghe nói thường ngày ta nhảy xuống biển, cho dù là biết bơi, cũng không chịu đựng nổi vài phút, nhiệt độ cơ thể bị hạ quá thấp mà mất đi tri giác rồi chìm vào đáy biển. Trước kia mình cũng từng nghĩ quá khó khăn để chịu đựng, liệu có nên nhảy xuống biển Thái Bình Dương, từ đây xong hết mọi chuyện, vô ưu vô lo. Nhưng sau này mình đã hiểu ra, nếu thật sự chết đi, cũng có nghĩa là không thể sống cùng một thế giới với cô ấy rồi. Cậu nói xem nếu mình và cô ấy đều còn sống, đều cùng tồn tại trên một quả đất ô mĩ hi vọng xa vời, so với việc tự mình đem chút hi vọng xa vời ấy bóp chết vẫn tốt hơn phải không?”

Tô Duyệt Sinh gật gật đầu, tôi biết anh ta đã hiểu.

Bởi vì cơ duyên này, nên sau khi tôi về nước, cũng thường thường giữ liên lạc với anh ta. Dù sao người đau lòng đối diện với người đau lòng, sẽ không còn nhớ đến những chuyện đau lòng nữa, qua vài câu chuyện phiếm, tôi biết sau đó anh ta còn mua đất ở Canada, vẫn trồng hoa hướng dương.

Xem ra cô em gái kia, thật sự là muốn mạng của anh ta rồi.

Lại qua một thời gian dài sau này, tôi thường thường rất bận rộn, ngẫu nhiên cũng gọi điện thoại cho anh ta, anh ta cũng bận rộn, dường như trong nhà có người nào đó rất quan trọng đang bị bệnh, cuối cùng là ở luôn trong bệnh viện, không tiện nói chuyện điện thoại. Cho đến một ngày anh ta đột nhiên tìm tôi, mời tôi đi uống rượu, bảo là muốn làm tiệc 100 ngày tuổi cho một đứa bé. Theo phong tục của người phương bắc chúng tôi, khi đứa nhỏ được 100 ngày tuổi, sẽ mời bạn bè thân thuộc đến, hi vọng đứa nhỏ được sống lâu. Tôi quá sợ hãi, vội vàng bay trở về, gặp mặt mới biết, anh ta thật sự có một đứa con.

Đứa nhỏ bề ngoài không tệ, mũm mĩm được quấn trong tã lót, anh ta ôm con, sắc mặt rất cục có vài phần vui mừng.

Tôi cũng không dám hỏi ai sinh đứa nhỏ, mẹ thằng bé đâu, sao không thấy người.

Cuối cùng vẫn là anh ta tự mình nói: “Cô em đó không phải em gái tôi, cho nên thằng bé được sinh ra”.

Tôi cũng vui vẻ theo: “Vậy tốt quá rồi! Mọi chuyện được giải quyết!”

Trên mặt anh ta lại buồn rầu trở lại: “Mẹ thằng bé còn nằm trong bệnh viện, không tỉnh lại”.

Tôi trấn an anh ta: “Y học bây giờ phát triển lắm, nào có bệnh trị không được”.

Lại qua vài tháng sau, Tô Duyệt Sinh đem đứa nhỏ đến gặp tôi, nói với tôi: “Mẹ thằng bé tỉnh, nhưng cái gì cũng không nhớ”.

Tôi sững sốt một chút, nói: “Vậy không phải vừa vắn tốt ư, bắt đầu lại lần nữa”.

Tô Duyệt Sinh lại lắc đầu. Tôi không biết trước đây đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ta tràn đầy mệt mỏi: “Quá mệt mỏi, nếu cô ấy không

nhớ tôi, thì coi như xong đi. Cậu không biết, trước đây cô ấy từng ước nguyện, muốn vĩnh viễn quên tôi”.

Tôi thở dài, mỗi người đều có nỗi đau riêng. Trước đây Tô Duyệt Sinh hỏi tôi, sao lại chịu đựng để người yêu gả cho kẻ khác. Đó là bởi vì tôi không muốn nhìn thấy cô ấy lại tiếp tục đau khổ, nếu cô ấy cảm thấy như vậy là tốt, có thể hoàn toàn quên tôi, thì cứ vậy đi.

Người ra đi có lẽ vĩnh viễn không biết, người ở lại mới là người đau khổ nhất. Bởi vì người đó không chịu buông bỏ để quên đi, mà quay về với ký ức chỉ khiến người ta càng ngày hăm càng sâu, lại vĩnh viễn không cách nào trở về quá khứ được.

Tiểu Xán mỗi ngày một lớn, từ đầu tiên nó học được là ‘ba ba’.

Tô Duyệt Sinh đau đến tận đầu quả tim, mỗi ngày ôm nó không chịu buông, tắm rửa dỗ ngủ, tận lực tự mình làm.

Đó cũng là lúc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Trâu Thất Xảo.

Khoảng hơn nửa năm sau thì cô ấy xuất viện, so với người trong hình thì mập hơn một chút, còn có thể nhìn ra trước đây là một người hồn nhiên xinh đẹp, có điều dù sao cũng là bệnh nặng mới khỏi, nên trông dáng vẻ có vài phần tiều tụy.

Cô ấy đối với bất luận kẻ nào dường như đều không có lòng cảnh giác, Tô Duyệt Sinh nói cái gì chính là cái đó. Tô Duyệt Sinh nói tôi là bạn tốt của anh ta, cô ấy liền cười hì hì chào đón tôi.

Kỳ thực cô ấy là một người rất chu đáo, thẳng thắn lại hào phóng.

Lúc tiễn tôi ra cửa, Tô Duyệt Sinh nói với tôi: “Như vậy chẳng phải cũng tốt?”

Tôi gật gật đầu, như vậy cũng tốt. Nếu cô ấy nhớ lại chuyện trước kia, có lẽ sẽ đột nhiên rời đi, có lẽ sẽ cảm thấy mệt mỏi không muốn tiếp tục ở lại.

Tô Duyệt Sinh đã không còn muốn phiêu lưu mạo hiểm nữa, anh ta tình nguyện sống cuộc sống như vậy, trộm lấy hạnh phúc ngắn ngủi cho qua ngày.

Ngày đó tôi lái xe thẳng ra bờ biển, mặt trời hoàng hôn từ từ lặn xuống, sóng cuộn dâng lên, nhào lên bờ cát.

Người tôi yêu cách xa tôi bất quá chỉ hơn trăm km, tôi cũng không thể đi gặp cô ấy.

Cũng không phải không thể, chỉ là bản thân không có dũng khí mà thôi.

Bỗng nhiên tôi hiểu rõ vì sao Tô Duyệt Sinh không chịu nói rõ mọi chuyện với Trâu Thất Xảo, cô ấy là người mà bản thân đã khắc sâu yêu thương. Cũng không phải không chịu, chỉ là không có dũng khí thôi.

Bất quá ngày còn dài, thời gian dần trôi, một ngày nào đó anh ta sẽ nói ra, cuối cùng cũng không thể cứ như vậy, để đứa nhỏ cứ thế không có mẹ. Mà ngày dài qua đi, một ngày nào đó cô ấy sẽ nhớ ra, cuối cùng cũng không đến mức thật sự cả đời quên hết mọi chuyện.

Hơn nữa, người tôi yêu trước kia từng nói một câu, cô ấy nói: “Hai người chân chính yêu nhau, cho dù thất lạc giữa biển người, cho dù thật sự quên đối phương, một khi bọn họ gặp lại, bọn họ vẫn sẽ như cũ yêu thương đối phương”.

Cho nên biết đâu lâu ngày dài tháng, sau những ngày chờ đợi trong hi vọng xa vời, một ngày nào đó tôi sẽ đợi được, có lẽ, sẽ có một ngày như vậy.

Phiên ngoại 4

Tháng 1

Bắc Mỹ lại có tuyết lớn. Ở trong phòng buồn bã chỗ nào cũng không được đi, đành phải mỗi ngày thay đổi món ăn đa dạng làm thú vui. May mắn lúc trước Triệu Vân ở trong nước có gửi hạt tiêu qua cho chúng tôi theo đường hàng không, rốt cục có gia vị nấu được món lẩu. Trời chiều có tuyết rơi, vừa vặn thích hợp ăn món lẩu. Không ngờ lúc tôi nấu cháo dầu, tiếng cháy kêu vang thế nhưng thật sự to. Hạt tiêu còn chưa thơm mùi, trên trần nhà bếp đã bắt đầu bị bắn nước, than ôi cháy, Tô Duyệt Sinh mặc áo tắm từ trên lầu lao xuống, dưới tay còn dẫn theo Tiểu Xán chỉ mặc độc cái quần đùi. Tôi vừa thấy dáng vẻ hai người bọn họ như vậy thì vô cùng buồn cười, cười đến nghiêng ngã. Tô Duyệt Sinh thấy tôi bình yên vô sự đứng trong phòng bếp, mới biết chẳng qua là cháo dầu bị bén lửa rồi phát cháy. Không biết làm sao anh đành phụng phịu: “Lại đây!”

Tôi lắc đầu như trống bỏi, hung dữ, tôi mà đi qua, thế nào cũng sẽ bị mắng. Lần trước tôi dẫn theo Tiểu Xán lên lút chạy chiếc mô tô trượt tuyết đi chơi, đã bị anh giáo huấn cho một trận, hại tôi thật mất hết mặt mũi trước con trai, suốt mấy ngày sau đều không ngẩng đầu lên được.

Anh buông Tiểu Xán ra, không biết từ nơi nào rút ra một cái khăn lông lớn, đi tới nhẹ nhàng quấn lên người tôi, tha tôi ra khỏi phòng bếp: “Nước bắn ướt hết rồi, còn ngờ ngác đứng đó không đi nữa, ngốc à?”

Lúc này tôi mới nhớ ra: “Ôi tiêu của em!”

“Còn lo chuyện tiêu tôi gì nữa! Lên lầu tắm thay quần áo đi!”

“Đó là quà Triệu Vân từ trong nước gửi tôi đó”.

Không biết vì sao, Tô Duyệt Sinh vừa nghe đến tên Triệu Vân liền mất hứng, cũng không biết uống lộn thuốc gì. Anh nói: “Ngày mai anh lái xe đến siêu thị người hoa mua cho”.

“Siêu thị người hoa không có bán gia vị này”.

“Tiêu thì có thể có vị gì?”

Ai, làm sao giải thích rõ ràng cho anh tầm quan trọng của tiêu đối với người Tứ Xuyên chúng tôi đây.

Thôi, chỉ có thể nhờ Triệu Vân mua lại lần nữa.

Tháng 2

Bắc Mỹ vẫn còn tuyết rơi, tôi và Tiểu Xán đều mê lái xe mô tô trượt tuyết, mỗi ngày thế nào cũng phải xách nó ra chạy một vòng.

Nhà hàng xóm thứ ba bên trái nhà chúng tôi là người da trắng, vốn tiếng anh của tôi kém, mỗi lần đều là Tiểu Xán nói lời chào hỏi với chú ấy, tôi thì chỉ có thể đứng bên cạnh mỉm cười. Chú hàng xóm là người tốt bụng, có đôi khi sẽ lấy xe trượt tuyết của mình ra cùng chơi với Tiểu Xán nữa.

Hôm nay chú ấy tặng cho Tiểu Xán một phần thịt nai, nghe Tiểu Xán nói bởi vì chú ấy có giấy phép đi săn, cho nên có thể vào rừng săn thú, săn được con nai nhưng ăn không hết thịt, bèn tặng cho chúng tôi một phần.

Tôi nói cảm ơn chú ấy, chú ấy lại tặng tôi một chai rượu. Tôi từ chối không muốn nhận, chú ấy lại cứng rắn nhét vào tay tôi, đồng thời còn đưa cho tôi một tờ giấy nhỏ.

Tôi mơ mơ hồ hồ không hiểu gì cả, về nhà mở tờ giấy ra xem, thế nhưng lại là lá thư tỏ tình đấm đui. Tuy rằng vốn tiếng anh của tôi kém, nhưng mấy câu đơn giản như vậy, tôi xem vẫn có thể hiểu được.

Thì ra ông chú này tưởng tôi là bảo mẫu mới của Tiểu Xán, nghĩ tôi là người độc thân, gặp mặt vài lần, đã bị nét đẹp phương đông của tôi mê hoặc, chú ấy nghe nói người phương đông rất kín đáo, cho nên không dám giáp mặt thổ lộ, chỉ có thể viết tờ giấy nhỏ thổ lộ tâm sự.

Tô Duyệt Sinh đối với chuyện này chỉ cười nhạt.

Qua hôm sau lại cố ý kéo tôi ra, cầm theo một chai rượu đỏ cùng cái chân giò hun khói tặng lại hàng xóm trả lễ, trịnh trọng giới thiệu với chú ấy: “Đây là vợ tôi”.

Chú hàng xóm lúng túng, tôi chỉ biết ngoan ngoãn đứng một bên cười tủm tỉm.

Sau khi trở về tôi phê bình Tô Duyệt Sinh tính khí quá ư nhỏ mọn, sao không nghĩ tới sau này gặp mặt sẽ xấu hổ biết chừng nào.

Anh nói: “Bị người ta mơ tưởng, không thể nhịn!”

Hừ, chỉ cho phép nhà quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn. Trước kia nhiều người mơ tưởng anh như vậy, tôi chẳng phải vẫn nhịn đấy thôi.

Tháng 3

Bắc Mỹ không còn roi tuyết nữa, nhưng tuyết đọng vẫn chưa tan.

Vòng eo Tô Duyệt Sinh mập thêm ra, mấy cái quần sắp chật hết rồi. Bắc Mỹ không có gì ăn, mỗi ngày vừa đến gần bàn cơm, mắt Tiểu Xán liền nhú lại. Cha con bọn họ tính tình giống nhau, tay nghề nấu cơm của tôi lại chỉ có thể nói là tạm chấp nhận được, nguyên liệu thì thiếu, người vợ ngoan như tôi cũng đành phải cam chịu không bặt gột nên hồ.

Lúc ăn cơm Tô Duyệt Sinh tuy rằng không than oán gì, nhưng vẫn cảm thấy anh ăn không nhiều lắm, có điều sao anh lại có thể béo thêm ra như vậy! Thất lưng đã rộng thêm hai inch! Hai inch!(1)

(1) 5 cm.

Tôi tỏ vẻ nghiên ngẫm một chút, nếu vòng eo của tôi mập thêm hai inch, chắc không sống nổi quá.

May mắn đàn ông dù có béo một chút, căn bản cũng không thành vấn đề, thị giác cảm thấy anh mập lên một ít, cũng không phải khó coi lắm.

Lái xe vào thành phố mua thức ăn, thuận tiện ghé vào một cửa hàng nhỏ, mua cho Tô Duyệt Sinh hai cái quần bò. Lúc khuya về anh nhìn thấy, nói: “Đây là cái gì vậy, khó coi chết đi được!”

“Quần jean!” Tôi nói, “Anh không có nhiều quần mặc, như thế không được, mặc tạm trước đi, lúc về sẽ mua cái khác”.

Trang phục của anh đều được đặt may ở Anh, nghe nói thợ may chậm chạp mà tỉ mỉ khéo léo vô cùng, may một cái phải mất hơn nửa năm. Nhưng bây giờ đi đâu tìm quần áo do thợ may của Anh may đây?

Anh nói: “Khó coi chết đi được, dù sao anh không mặc đâu!”

Không mặc thì không mặc, tôi cũng không thèm quan tâm đến anh.

Qua hai ngày sau, thấy anh mặc cái quần kia dẫn theo đứa nhỏ đi ra ngoài chặt cây.

Tôi huýt sáo, chỉ chỉ chân anh.

Anh ‘hừ’ một tiếng.

Biết làm thế nào để khiến cho một người đàn ông chịu mặc quần áo mà anh ta không ưa không?

Đuổi anh ta qua thư phòng ngủ hai ngày là đủ rồi.

Anh ta kiên trì không tới ngày thứ ba đâu.

Tháng 4

Ánh nắng tươi sáng.

Vẫn là mùa xuân trong nước tới sớm, mùa xuân hoa nở trái dài khắp phố, tựa như dòng thác. Hai bên đường có hoa lý và hoa đào. Hoa ngọc lan đã nở rồi, chỉ còn lại một hai đóa hoa dư âm thôi, giống như chén rượu, nở rộ trên cành.

Mùa này ít người đến Bắc Kinh, hàng liễu dạt dào ở hoàng cung, trời cao mây trắng, phong cảnh đặc biệt đẹp.

Tiểu Xán đối với việc đến Bắc Hải chèo thuyền cảm thấy vô cùng đàn độn đến vô vị. Nó nhàm chán ngồi trên con thuyền vẹt không chút hứng thú đập nước, lẩm bẫm nói: “Chẳng có lấy một con thiên nga...”

Hồ nước trong công viên quốc gia cũng không đủ giàu để nuôi thiên nga, nhưng vườn bách thú thì có, mà hồ ở vườn bách thú lại không cho chèo thuyền.

Tiểu Xán thực sự không thể hiểu nổi, Tô Duyệt Sinh và tôi sao lại muốn dẫn nó đến Bắc Hải chèo thuyền.

Cuối cùng vẫn là Tô Duyệt Sinh nói với nó: “Hồi nhỏ điều ba hi vọng nhất, chính là được cha mẹ dẫn đến công viên chèo thuyền”.

Tiểu Xán quay đầu lại, hai mắt sáng vụt lên hỏi tôi: “Vậy mẹ thì sao?”

Tôi cười nói: “Lúc còn nhỏ chuyện mẹ hi vọng nhất, cũng là cái này”.

Tiểu Xán bừng tỉnh đại ngộ: “À, thì ra mẹ đã biết ba từ sớm như vậy, còn mỗi ngày ao ước được đến công viên gặp ông ấy. Mẹ, mẹ thăm mến ba con hai mươi mấy năm rồi hả? Chậc chậc! Quá lợi hại rồi!”

Tôi giận dữ phản bác: “Ai nói mẹ quen biết ông ấy từ nhỏ! Thăm mến ông ấy hai mươi mấy năm, rõ ràng là người khác!”

Tiểu Xán quay sang làm mặt quỷ với Tô Duyệt Sinh, nói: “Theo con thấy, mẹ chẳng qua là để ý ba nhất thôi”.

Lúc này tôi mới phát hiện mình bị tiểu quỷ này chơi.

Hừ, không lớn không nhỏ, không nhẹ không nặng.

Tháng 5

Mưa phùn triền miên.

Giang Nam rất thường hay mưa, lúc này lại đúng tháng mưa dầm, là thời điểm thích hợp ăn dương mai, cũng đang là mua ủ rượu dương mai.

Cả gia đình cùng nhau ra tay, kỳ thực chủ yếu là tôi ủ rượu, còn hai người kia phụ trách ăn dương mai.

Tôi sợ Tiểu Xán ăn nhiều dương mai quá sẽ hại đến bao tử, cho nên nó ăn được một lúc, tôi liền phai nó đi rửa bình rượu.

Đối với việc này Tiểu Xán đã được dưỡng thành thói quen, công việc trong nhà nó luôn tình nguyện đi làm, giống mấy đứa nhỏ lớn lên ở Bắc Mỹ, không phải chỉ được nuông chiều.

Cho nên nó thành thành thật thật xuống phòng bếp rửa bình rượu.

Tô Duyệt Sinh thấy tôi nhặt dương mai, ôm quai hàm cau mày.

Tôi tưởng anh bị đau răng, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

“Hình như ê răng rồi”.

“Thật không? Đâu thấy anh ăn nhiều?” Tôi chọn một quả dương mai, tính nếm thử, “Có phải chua quá không?”

Không ngờ anh lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đột nhiên nâng cằm tôi lên, một tay giữ cái gáy của tôi, hôn tôi một cái thật dài.

Cái hôn này thật dài thật dài, tôi thiếu chút nữa thiếu không khí thở.

Cuối cùng anh nhẹ nhàng chà chà môi tôi, hỏi tôi: “Có ngọt không?”

Rõ là tiểu nhân đánh lén.

Dùng kế tiểu nhân đánh lén.

Bất quá...

Dương mai quả thực rất ngọt.

Tháng 6

Bầu trời quang đãng.

Nhìn chán Tây hồ, lại chạy đến suối tây. Buổi tối chèo thuyền trong đêm, cực kỳ thú vị.

Thuyền trôi trên nước, xa xa có một con thuyền hoa khác mang phong cách cổ xưa, mơ hồ truyền đến tiếng hát, khoảng cách xa, cần thận nghe kỹ, hình như là tuồng Côn Sơn, cũng có lẽ là ca kịch.

Tiếng khua chèo càng lúc càng chậm, gió thổi âm thanh đi càng ngày càng xa. Tô Duyệt Sinh hỏi tôi: “Có muốn đuổi theo nhìn xem không?”

Tôi lắc đầu nói: “Hoa nở bảy phần, tình đến một nửa. Loáng thoáng nghe tiếng hát, chính là thời điểm đẹp nhất”.

Anh thế nhưng lờm tôi một cái, nói: “Em thật đúng không then là người kinh doanh ngành giải trí ăn uống, quá uyên bác”.

Cái đó đương nhiên, năm đó tôi là người quản lý Trạc Hữu Liên vô cùng cao cấp đấy có được không!

Không tài giỏi cao minh làm sao hầu hạ được các vị đại gia bọn họ.

Bất quá Trạc Hữu Liên đã là chuyện của quá khứ, nhớ tới vẫn thấy buồn.

Không biết A Man và Trần Quy giờ thế nào rồi. A Man tìm bạn gái không khó, Trần Quy muốn tìm người hữu tình, vẫn là nan giải.

Tô Duyệt Sinh thấy biểu cảm của tôi như vậy, vì thế hỏi tôi: “Có muốn hôm nào đó dành chút thời gian trở lại thăm Trạc Hữu Liên không?”

Tôi lắc đầu.

Anh nói: “Năm đó mở câu lạc bộ này, cũng là cảm thấy cần tạo cho em một công việc để làm, bằng không em sẽ giống như một người trống rỗng, hoàn toàn không có nơi dựa vào tồn tại”.

Trong cuộc sống có một khoảng thời gian trống rỗng, được một ít người lấp đầy vào, thời gian mười năm, hoa cũng chạy đến bảy phần, tình lại đầy đến mười phần.

Tôi cũng biết, cuộc sống tương lai sẽ không còn trống rỗng nữa, bởi vì tương lai sau này, đã có người càng quan trọng hơn hòa trong đó.

Tháng 7

Bầu trời quang đãng.

Mùa hè ở Bắc Kinh kỳ thực cũng không nóng, nhưng Tiểu Xán lại bị nhiễm cảm mạo. Tôi cũng bị lây, phát sốt, ho khan, toàn thân mệt mỏi, vốn tưởng có thể miễn cưỡng chịu đựng, cuối cùng vẫn phải đến bệnh viện, tiêm thuốc.

Trong bệnh viện gặp Trình Tử Tuệ.

Không thể buông tha, trong ánh mắt của chị ta quả thực là muốn phóng dao tới.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi chính là, may mắn không dẫn Tiểu Xán theo. Bệnh cảm của nó đã tốt được bảy tám phần rồi, bệnh viện lại là nơi dễ lây bệnh, nên tôi không dẫn nó theo.

Trình Tử Tuệ vẫn không nói chuyện, tài xế không nói tiếng nào lặng lẽ đứng che chắn trước mặt tôi.

Tôi nói: “Đừng cản, bà ta lại không thể làm gì được tôi”.

Nhắc tới cũng lạ, lúc nhìn thấy Trình Tử Tuệ tôi cũng không còn cảm thấy sợ hãi nữa, có lẽ thời gian qua lâu, đã nhìn thấy âm mưu của chị ta, có lẽ vì biết rõ, chị ta bất quá cũng chỉ là một kẻ điên đáng thương.

Trình Tử Tuệ nói: “Đừng đắc ý! Tô Duyệt Sinh sẽ không có kết cục tốt đâu! Cô cũng sẽ không có kết cục tốt!”

Tôi thương hại nhìn chị ta, bỗng nhiên hiểu được. Chỉ có trong lòng không có người yêu, mới có thể sợ hãi như vậy, cuối cùng là lo sợ sẽ mất đi.

Hận một người cũng cần sức lực.

Tôi đã không còn ý định hận chị ta nữa.

Tháng 8

Mưa phùn triền miên.

Mùa thu Bắc Mỹ vô cùng đẹp, lá Diệp đã bắt đầu ố vàng, trong rừng rậm rêu cỏ mọc dày tựa như một tấm thảm. Qua cơn mưa, còn có nấm.

Không biết có ăn được không.

Tô Duyệt Sinh nghe tôi nói vậy, lập tức hung hăng trợn mắt nhìn tôi một cái. Ước chừng sợ tôi nhất thời thèm ăn, ăn nhầm nấm độc.

Ai, Bắc Mỹ cái gì cũng tốt, chỉ là thức ăn hơi ít. Mặc dù có siêu thị người hoa, nhưng so với trong nước vẫn không tiện bằng.

Bất quá hoa quả cũng không tệ, cây đào ở sân sau có trái chín, một cây kết cả mấy trăm trái, nhánh cây bị nặng trĩu cong cong, sà xuống mặt đất.

Mỗi ngày ăn đào, tất cả mọi người đều ngán rồi, tôi chỉ còn đem đi làm mứt đào.

Tiểu Xán nói: “Biết làm sao, điều phiền muộn nhất của con người chính là ngày nghỉ hè nháy mắt cái sẽ trôi qua”.

Tôi nói: “Con có thể chờ mong đến kỳ nghỉ đông!”.

“Lễ giáng sinh còn xa như vậy...” Nó vô cùng uể oải.

“So với bọn trẻ trong nước con đã hạnh phúc hơn rồi, nghỉ đông ở trong nước là tết âm lịch”.

Tiểu Xán chạy tới máy tính kiểm tra lịch, cao hứng quay trở về nói với tôi: “Đúng đó! Sau lễ giáng sinh hai tháng là đến tết âm lịch!”.

Tô Duyệt Sinh nói: “Đến đây, ba kể chuyện xưa cho con nghe, ngày xưa có một đàn khi, mỗi buổi sáng ăn ba trái đào, buổi tối ăn bốn trái đào. Đàn khi lo lắng, ngại ăn đào ít. Vì thế một con khi nói, hay là đổi thành buổi sáng ăn bốn trái đào, buổi tối ăn ba trái. Thế là đàn khi lại vui vẻ!”

Tiểu Xán nói: “Đây chẳng phải là câu thành ngữ ‘triêu tam mộ tứ’(1) ư, con biết. Bất quá mỗi ngày ăn đào, ai mà vui cho được!”.

(1) Thay đổi thất thường, sớm ba chiều bốn.

Vì thế hai vị cha mẹ không có lương tâm, ôm bụng cười lăn lộn.

Đáng thương cho thằng bé không lớn lên trong môi trường trung văn, tuy rằng biết thành ngữ, nhưng vẫn không biết ý nghĩa.

Tháng 9

Thời tiết sáng sủa.

Lái xe xuyên qua hơn một nửa nước Mỹ, khó có dịp bỏ đứa nhỏ ở nhà tự mình ra ngoài chơi, còn là tự lái, vốn rất vui vẻ, nhưng cuối cùng cả ngày đều nhớ thương thằng bé.

Tôi hỏi Tô Duyệt Sinh: “Không biết bảo mẫu mới có nấu cơm cho Tiểu Xán ăn không nữa”.

Tô Duyệt Sinh nói: “Anh đã mời cho nó một bảo mẫu người trung quốc rồi, có gì ăn không quen đâu!”

“Em vẫn lo lắng, chúng ta mau chóng trở về đi!”

“Sáng nay không phải em mới nói chuyện điện thoại với nó sao, không phải nó đã nói mọi chuyện đều ổn cả, một chút cũng không

nhớ tới em đấy ư?”

Anh chậm rãi nói nói: “Mà cũng chưa chắc, thằng bé này giống em, cái tính khẩu thị tâm phi là thượng đẳng”.

Không ngờ Tô Duyệt Sinh thế nhưng đỏ mặt rồi.

Xe đi được chừng trăm km, anh nói: “Chúng ta vẫn nên về đi thôi”.

Qua chừng hai lần như thế, hai chúng tôi đang đứng trên tàu ngầm thủy điều(1).

(1) Những loài chim sống dưới nước như cò, vịt trời, hải âu.

Anh nói: “Lúc đó thật sự rất nhớ em”.

Tôi cố ý hỏi: “Là lúc nào?”

Anh nói: “Lúc em không ở bên cạnh anh”.

Anh rất ít khi nói trắng ra như vậy, tôi cũng bất ngờ đến ngần cả người.

“Trước kia cảm thấy, có một số việc không cần phải nói ra, làm là được. Nhưng giờ anh cảm thấy, lúc nào nhớ một người, thì nên nói ra”.

Tôi vươn hai tay ra, anh nắm lấy tay tôi kéo vào lòng. Gió thổi thổi tóc mai của tôi, tôi lại một chút cũng không thấy lạnh.

Thật sự.

Tháng 10.

Tiểu tiết mù trời(1)

(1) Nhằm ngày 22, 23 tháng 11.

Sáng sớm nhìn thấy tuyết rơi, Tiểu Xán cao hứng đến hóng rồi. Mang đôi ủng mới tinh chạy ra chơi ném tuyết.

Tôi ở trên lầu nghe tiếng nó cười đùa, tựa như tiếng chuông vang.

Vô ưu vô lo.

Tuyết rơi cũng không lớn, phía dưới đường hòa tan một ít, trên đường trở nên lầy lội khó đi, Tô Duyệt Sinh lái xe đưa nó đến trường, tôi ở trong nhà ủ quần áo.

Có một số việc mặc dù có người giúp việc, nhưng tôi vẫn thích tự mình làm.

Tỷ như ủ quần áo.

Bất quá vừa ủ được hai cái, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, có lẽ là do bữa sáng ăn sandwich, tôi vẫn không thích ăn bữa sáng theo kiểu Âu Tây, nhất là món lạnh. Nhưng Tô Duyệt Sinh thích ăn sandwich, tôi cũng bồi anh ăn nửa cái.

Buồn nôn một trận, cuối cùng cũng không nôn ra được gì. Súc miệng nghỉ ngơi được một lát, đột nhiên nhớ tới đi tìm que thử thai.

Lúc nhìn thấy hai vạch hiện lên, cũng không biết trong lòng có cảm giác gì, dù sao ngọt bùi cay đắng đều có đủ. Tô Duyệt Sinh vừa vào cửa, liền thấy tôi ngồi bên lò sưởi sát tường ngăn người.

Anh giống như bị dọa sợ: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt em sao khó coi vậy?”

Tôi đưa que thử có hai vạch cho anh xem, anh nhìn đủ mười mấy hai mươi giây, xong mới phản ứng kịp.

Anh quát to một tiếng bỏ chạy ra ngoài cửa, tôi buồn bực đi theo sau, thấy anh ở trong sân đầy tuyết, thậm chí còn lộn mèo hai cái, vui vẻ hết như Tiểu Xán lúc ban sáng.

Tháng 11

Bắc Mỹ giáng xuống tuyết lớn.

Tôi học thành công môn đan len với bà hàng xóm Simpson, vì thế hạ quyết tâm đan cho Tiểu Xán một cái áo len. Bất quá áo len khó đan,

vẫn nên chọn thứ đơn giản một chút, vì thế biến thành đan khăn quàng cổ cho Tiểu Xán.

12 cân len lông cừu, đan rất lâu, khăn quàng cổ vẫn ngắn ngắn có một đoạn.

Máu chốt là cái người Tô Duyệt Sinh kia quá dài dòng, mới dệt được một chút, anh liền ngăn cản không cho đan nữa.

Bên ngoài tuyết rơi cả ngày, lại không thể đi ra. Mỗi ngày trừ xem tivi, dệt len, còn có thể làm gì nữa đâu?

Nhưng anh vẫn không cho.

Đợi đến chủ nhật anh lái xe từ thành phố trở về, tôi phát hiện anh mua cho Tiểu Xán một tá khăn quàng cổ bằng len lông cừu, các loại màu sắc hoa văn đều có.

Đương nhiên so với cái đan của tôi thì đẹp hơn nhiều, cũng mềm mại hơn.

Vì thế tôi tức giận nói: “Anh làm vậy là có ý gì chứ!”

Anh nói: “Đừng nóng giận, khăn quàng cổ đương nhiên cần đan, bất quá em có thể đan cho anh. Anh đây không có lấy một cái khăn quàng cổ len lông cừu!”.

Nói bậy! Trong tủ quần áo của anh rõ ràng cũng có một tá!

Tô Duyệt Sinh nói: “Vút lâu rồi, không tin em đi xem, nửa cái khăn quàng cổ cũng không có. Cho nên em đừng vội, từ từ mà đan, anh cũng không vội dùng”.

Thôi, phụ nữ có khai không có sức lực đi so đo với anh.

Cái lòng dạ hẹp hòi đó của anh, thậm chí ngay cả cái khăn quàng cổ cũng phải tranh giành với con.

Tháng 12

Bắc Mỹ có bão tuyết.

Đặc biệt đặc biệt thềm ăn, đã nghĩ tới nước ăn cá luộc luôn rồi.

Tô Duyệt Sinh thấy tôi thềm ăn đến muốn roi nước mắt, dứt khoát mượn máy bay tư nhân của bạn, đưa tôi và Tiểu Xán bay trở về nước.

Triệu Vân ra sân bay đón chúng tôi, lái xe đưa chúng tôi thẳng tới quán ăn món cay Tứ Xuyên, kê hai cái lẩu cá, nói với tôi: “Đầu bếp nấu món cay Tứ Xuyên ngon nhất thành phố này chỉ có hai người, nghe nói khó phân biệt được tài năng, cho nên anh bảo họ nấu mỗi người một cái lẩu, em nếm thử cái nào ngon hơn”.

Kết quả tôi cũng không phụ tấm lòng chờ mong của mọi người, ăn sạch hai cái lẩu cá.

Đương nhiên là hơi khoa trương một chút, tất cả mọi người đều động đũa, chỉ có tôi là ăn tương đối nhiều, đại bộ phận cá thịt đều bị tôi ăn hết.

Kết quả khiến Tô Duyệt Sinh tức giận một trận không đâu, trên đường về khách sạn luôn miệng kể lể với tôi: “Cũng không thương lượng với anh một tiếng, hứa càn như vậy!”

“Nhận cha nuôi là sao?”

“Vì hai nồi lẩu cá, em liền đem con của chúng ta đi bán!”

Lời này quả thực quá khó nghe!

Tôi giận dữ phản bác: “Còn anh mười năm không nói cho em biết sự tồn tại của Tiểu Xán thì sao! Món nợ này tính thế nào?”

Kết quả đương nhiên là Tô Duyệt Sinh nhận lỗi, tuyệt chiêu cũng đã đem ra xài rồi, nhưng vẫn chưa dỗ tôi vui vẻ được đâu.

Hừ, cả đời nắm cán chuôi, sao có thể dễ dàng quên đi như vậy.

Lời cuối sách

Cuối cùng cũng viết xong bản thảo của ‘Cô Trâu tìm kiếm tình yêu’, tôi đang ở trong vùng biển rộng mênh mông, hàng vạn con sóng xanh vô biên vô hạn, sáng sớm vốn là trời trong, nhưng khi tôi ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời sau cửa sổ bên mạn thuyền rất âm u, nặng nề muốn mưa.

Đời người có lẽ giống như con thuyền, ở trên thuyền bạn sẽ gặp rất nhiều người, có người gặp cũng chỉ là gặp, có người sẽ cùng bạn vượt qua một đoạn thời gian thật khoái trá, có người sẽ cùng bạn đi đến hết cuộc hành trình. Bạn không biết khi nào thì sẽ có người rời thuyền giữa chừng, nhưng khi cập bến cuối cùng, đều là khúc hát chia ly.

Dường như có chút thương cảm, nhưng đời là thế đó, vô thường mà vô tình.

Cho nên mới muốn kể một câu chuyện xưa ấm áp, như một ngọn nến cháy trong đêm dài, soi sáng bản thân, cũng soi sáng người ta gặp được.

Bộ truyện này hiện giờ vẫn chưa viết xong, có một lần được phỏng vấn, phóng viên hỏi tôi về bộ truyện này, tôi nói vẫn chưa viết xong, còn lo nghĩ nói, nếu viết xong nhất định tôi sẽ thông báo ở lời cuối sách của quyển 1, bởi vì sau khi cha tôi qua đời, tôi mới viết xong quyển một của truyện.

Kết thúc